

Hạc Minh Giang Hồ

Contents

Hạc Minh Giang Hồ	2
1. Chương 1: Sơ Nhập Giang Hồ	3
2. Chương 2: Hoa Lê Lâm Mối	5
3. Chương 3: Nhất Lộ Đồng Hành	8
4. Chương 4: Nguyệt Dạ Chi Hội*	12
5. Chương 5: Bộc Lộ Tài Năng	15
6. Chương 6: Tình Sinh Ý Động	20
7. Chương 7: Tru Ma Đại Hội	23
8. Chương 8: Nhất Minh Kinh Nhân*	27
9. Chương 9: Nghênh Chiến Ma Đạo	31
10. Chương 10: Tình Duyên Ngày Cũ	35
11. Chương 11: Tâm Như Dây Đàn	39
12. Chương 12: Không Đánh Mà Lui	43
13. Chương 13: Song Hạc Thỉnh Truyền	48
14. Chương 14: Biết Được Chân Tướng	52
15. Chương 15: Hoảng Nhập Ma Chương	56
16. Chương 16: Tuyệt Sắc Thiên Thành	59
17. Chương 17: Vãng Sự Thành Thương*	63
18. Chương 18: Cuộc Thảm Sát Năm Xưa	67
19. Chương 19: Ôn Tình Mạch Mạch*	71
20. Chương 20: Tầm Bảo Dưới Đáy Hồ	74
21. Chương 21: Tình Mê Tâm Khiếu*	79
22. Chương 22: Thanh Mai Trúc Mã	83
23. Chương 23: Tình Hải Sơ Lan	87
24. Chương 24: Lan Phiên Ba Dừng	91
25. Chương 25: Sinh Tử Không Rời	94
26. Chương 26: Sơ Kiến Quang Minh	98
27. Chương 27: Thẻ Non Hẹn Biển	102
28. Chương 28: Liễu Ám Hoa Minh*	104
29. Chương 29: Cao Thủ Thần Bí	108
30. Chương 30: Hành Trình Tầm Bảo	113
31. Chương 31: Nguyên Lai Là Người	117
32. Chương 32: Tự Định Chung Thân	121
33. Chương 33: Đêm Thất Tịch	125
34. Chương 34: Nhi Nông Ngã Nông*	129
35. Chương 35: Sinh Tử Tương Hứa*	133
36. Chương 36: Vì Tình Tranh Đấu	137
37. Chương 37: Kinh Hạc Xuất Thế	140
38. Chương 38: Phi Tử Tức Bỉ* (chọn Lụa)	144
39. Chương 39: Lụa Chọn Của Người	148
40. Chương 40: Khiên Thủ Phóng Thủ* (nắm Hay Buông)	152
41. Chương 41: Sậu Vũ Sơ Yết* (gió Mưa Vừa Tạnh)	157

42. Chương 42: Âm Áp Như Xuân	161
43. Chương 43: Khúc Nhạc Đạo Trước Đại Hôn	165
44. Chương 44: Ngày Lành Tháng Tốt	170
45. Chương 45: Động Phòng Hoa Chúc	174
46. Chương 46: Điềm Báo	180
47. Chương 47: Khuynh Thành Kiếm Vũ	185
48. Chương 48: Lựa Chọn Cửa Ta	191
49. Chương 49: Mộng Đẹp Tựa Khói Sương	196
50. Chương 50: Chỉ Thuộc Về Người	200
51. Chương 51: Mây Đen Kéo Đến	206
52. Chương 52: Tứ Diện Sở Ca*	210
53. Chương 53: Trở Mặt Thành Thù	214
54. Chương 54: Sinh Tử Tình Kiếp	220
55. Chương 55: Nhất Tiễn Hạ Tam Điêu	224
56. Chương 56: Hắc Bạch Sơ Chiến	227
57. Chương 57: Phong Vân Đột Biến	232
58. Chương 58: Kinh Hạc Bảo Kiếm	237
59. Chương 59: Thập Diện Mai Phục	242
60. Chương 60: Thời Khắc Sinh Tử	246
61. Chương 61: Dừng Người Tới Đồi	250
62. Chương 62: Người Theo Ta Đi	254
63. Chương 63: Tư Tình Như Cổ	258
64. Chương 64: Giáo Chủ Ma Giáo	263
65. Chương 65: Linh Lạc Thành Nê	268
66. Chương 66: Phù Băng Âm Lưu	271
67. Chương 67: Gió Giục Mây Vùn	276
68. Chương 68: Mây Đen Bao Phủ	280
69. Chương 69: Huyết Quang Đầy Trời	284
70. Chương 70: Chuyện Xưa Như Mộng	288
71. Chương Cuối: Quyển Luyến Hồng Trần	292

Hạc Minh Giang Hồ

Giới thiệu

Tên tiểu thuyết: HẠC MINH GIANG HỒ Tên gốc:

Tác giả: Diệp MạchThể loại: Bách HợpSố chu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-minh-giang-ho>

1. Chương 1: Sơ Nhập Giang Hồ

Nhìn nữ tử trong gương, váy trắng lụa mỏng, tú dật tuyệt mỹ.

Đoạn Vân Tụ nhìn chính mình, môi nở nụ cười gương, trong tim ẩn ẩn một nỗi buồn. Trong chốc lát, đôi mắt nàng dần dần lạnh xuống, lộ ra kiên định. Nàng không ngần ngại đưa tay rút xuống trâm bạch ngọc, cởi bỏ búi tóc mặc cho nó tuông ra, sau đó gọn gàng cuộn lại thành một búi, cài lên cây trâm bằng trúc, lại cầm lấy bút tô đậm chân mày, tiếp đó thay một bộ y phục màu xanh.

Trong làn gió mát, Linh Ẩn đạo nhân một thân đạo bào màu xám dáng người tiên phong đạo cốt, ngồi vào bàn, nhìn môn đệ của mình là Đoạn Vân Tụ, ngày hôm qua nàng vẫn là thiếu nữ tuyệt sắc mà nay đã biến thành thiếu niên tuấn tú. Đại đệ tử Nhiếp Cẩm và tam đệ tử Lan Thanh Nhân đứng hai bên tả hữu của Bà cũng nhìn thấy Đoạn Vân Tụ mặc một thân nam trang.

“Tụ nhi, người đã quyết định?” Linh Ẩn đạo nhân chậm rãi nói.

“Đúng vậy, sư phụ”. Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, giọng kiên quyết.

“Tốt lắm, sư phụ cũng không cản trở con. Sư phụ biết mười năm nay con vất vả luyện công là vì cái gì. Nhưng con phải nhớ kỹ lời ta nói, giang hồ hiểm ác, nên cẩn thận một chút! Một khi có người biết thân phận thật sự của con, chỉ sợ ác mộng mười năm trước lại tái diễn...”

“Đồ nhi ghi nhớ dạy bảo của sư phụ!”

Linh Ẩn đạo nhân nhìn thoáng qua đại đệ tử Nhiếp Cẩm. Nhiếp Cẩm hiểu ý, đưa thanh kiếm trong tay cho Đoạn Vân Tụ.

“Để thanh Linh Ẩn Kiếm này trợ giúp con một tay” Linh Ẩn đạo nhân nói.

“Sư phụ....” Đoạn Vân Tụ có hơi giật mình, phải biết rằng thanh Linh Ẩn Kiếm này vốn là bảo vật hiếm có trên đời, năm đó sư phụ chính là dùng thanh kiếm này, tung hoành trên giang hồ, khó có địch thủ, trở thành hiệp nữ danh chấn võ lâm, sau này không biết vì cớ gì? Người xuất gia tu đạo, được tôn là “Linh Ẩn đạo nhân”.

Con cầm lấy, cho dù bảo kiếm có tốt hơn nữa cũng phải có người dùng mới được. Tụ nhi con thiên tư thông minh, ngộ tính cực cao, lại tinh thông kiếm đạo, Linh Ẩn Kiếm pháp của ta con đã luyện thành, nếu con có thể tìm được Kinh Hạc Kiếm pháp tổ truyền của gia tộc lấy đi tu luyện không biết chừng con cũng có thể đạt tới cảnh giới của tổ tiên...”

Linh Ẩn đạo nhân kể, trăm năm trước Đoạn Thiên Nhai đúng là Đoạn gia gia chủ. Năm đó, hắn lấy Kinh Hạc Kiếm pháp tung hoành thiên hạ, cầu bại một lần mà không được, tương truyền “Kinh hạc xuất, quỷ thần khóc”. Nhưng sau đó lớp hậu bối của Đoạn gia tư chất không cao, không thể lãnh hội tinh túy Kinh Hạc Kiếm như các tiền bối, tới phụ thân của Đoạn Vân Tụ, Đoạn Hàn lại ẩn cư giang hồ, nghe nói Kinh Hạc Kiếm pháp đã muốn thất truyền. Mà Tụ nhi tuy có thiên phú cực cao về kiếm đạo, mặc dù bốn tuổi đã bắt đầu theo phụ thân tu tập nội công, nhưng hắn lại không truyền kiếm pháp cho nàng. Năm ấy mười tuổi, cơ duyên xảo hợp Tụ nhi đã bái ta làm sư phụ, chỉ trong vòng mười năm đã lĩnh ngộ được tinh túy của Linh Ẩn kiếm pháp.

Lúc này Đoạn Vân Tụ vành mắt ướt át, quỳ xuống, chân thành nói: “Ân tình cùng kỳ vọng của sư phụ, Tụ nhi nhớ kỹ. Nếu Tụ nhi may mắn còn sống trở về, nhất định ở bên phụng dưỡng, báo đáp ân sư!”

Con có thể còn sống trở về, ta đã rất vui mừng. Chuyện báo đáp, không cần để ý.”

Nói xong, Linh Ẩn đạo nhân cầm lấy phát trần để trên bàn, “Cầm nhi, Thanh Nhân, đưa nàng xuống núi”, sau đó đứng dậy rời đi.

“Đưa đến đây thôi”. Tới chân núi rồi, Đoạn Vân Tụ nói với đại sư tỷ cùng tiểu sư muội.

Nhiếp Cẩm và Lan Thanh Nhân dừng chân.

Vân Tụ, nhớ bảo trọng, nếu gặp khó khăn, nhất định phải báo chúng ta biết.”

Nhiếp Cầm nhìn sư muội, cầm tay nàng rồi lại buông ra, đem lưu luyện giấu ở trong lòng. Nhiều năm như vậy, ba tỷ muội cùng nhau luyện công, cùng ăn, cùng ngủ, thân như tay chân, hôm nay Đoạn Vân Tụ phải rời đi, vào nơi nguy hiểm, cũng không biết ngày nào gặp lại, hay còn có thể gặp lại không. Nhưng nàng không thể mở miệng ngăn cản, Đoạn Vân Tụ mười năm thương tâm, mười năm vất vả, đều là vì khoảnh khắc báo thù rửa hận kia, tất cả nàng đều hiểu hết.

Tiểu sư muội Lan Thanh Nhân lại ôm cổ nhị sư tỷ, nhịn không khóc, “Nhị sư tỷ nếu tỷ không trở lại muội sẽ đi tìm tỷ!”

Đoạn Vân Tụ vỗ vỗ lưng tiểu sư muội, cười nói: ” Thanh Nhân người yên tâm, nhất định là ta trở về tìm người trước!”

Lan Thanh Nhân ôm một hồi lâu, rút cuộc buông tay.

Đoạn Vân Tụ lui lại phía sau từng bước, “Ta đi rồi, mọi người bảo trọng!”

Nàng áp chế mạnh mẽ nỗi buồn ly biệt, không hề nhiều lời, xoay người lên ngựa.

Tuần mã trắng như tuyết vung vó cất bước trên đường mà đi, ánh mắt nhớ nhung của sư tỷ cùng sư muội tiêu thất ở phía sau lưng nàng.

Đoạn Vân Tụ cười bạch mã một đường bốn ba. Ngày hôm đó, nàng dừng chân tại một khách điểm, gọi mấy món điểm tâm, bỗng nhiên thấy vài người đàn ông mặc y phục của người luyện võ mang theo vũ khí bước vào khách điểm, ngồi xuống bàn trống, bên cạnh nàng.

Tiểu nhị nhìn thấy, chính là người của Lôi Công trại ở phụ cận, chạy nhanh lại tiếp đón bọn họ, họ gọi vài cân rượu thịt sau đó bắt đầu tán gẫu, trong đó có một người mặc áo xám, vừa vân vê chòm râu dài một tất của mình vừa khoe khoan tin tức hân mới nghe được.

“Này, các huynh đệ, có nghe nói? Minh Viễn Sơn Trang đang phát anh hùng thiếp, nói là phải cử hành đại hội tru ma, mời các lộ anh hùng đến thương lượng như thế nào diệt trừ ma giáo. Ta đoán, nửa tháng trước Phi Long Môn bị diệt môn có quan hệ với chuyện này. Phi Long Môn kia cũng thật thảm, hơn trăm mạng người đều phải đi gặp Diêm Vương Gia. Hôm nay, nếu diệt được ma giáo, thật sự là chuyện tốt!”

“Thật vậy sao, Lưu đại ca?” bên cạnh một tiểu tử mặc áo vải thô nữa tin nữa ngờ hỏi lại.

”Ta mà lừa người là con rùa đen vương bát đần! Người còn không biết, đại tiểu thư của Minh Viễn Sơn Trang đã sắp tới Ngự Gia Bảo ở Lưu Châu mời ‘Thần Phong Chuông’ Ngự lão gia tử tới.

“Đại tiểu thư của Minh Viễn Sơn Trang chính là Diệp Tú Thường Diệp đại tiểu thư?” Nam tử trẻ tuổi vừa mừng vừa sợ.

Đại Hán họ Lưu đột ngột đánh lên đầu thiếu niên nọ, “Triệu Cường người đừng mơ tưởng!” Diệp Tú Thường kia là ai? Là đại tiểu thư của Minh Viễn Sơn Trang! Nàng cùng ca ca được xưng ‘Giang Nam Song Tú’! Nghe nói nàng không chỉ võ công cao, biết đánh đàn chơi cờ, mà người lớn lên so với hoa còn xinh đẹp hơn! Người thích nàng có thể xếp từ nơi này đến quê nhà của người. Nhưng tất cả đều là các công tử nhà có quyền có thế, nếu không chính là các thiếu đương gia của các môn các phái. Người xem, nhìn người có điểm nào xứng được!”

Triệu Cường rút cổ, vẻ mặt tủi thân, “Lưu đại ca, chính là ta nghĩ, hy vọng một chút thôi, ta đương nhiên, đương nhiên biết không có cái bản lĩnh kia, chỉ là nếu có thể nhìn thấy Diệp đại tiểu thư một lần, ta dù có chết cũng cam tâm.”

Mấy hán tử kia nghe được lời này đều cười ha hả.

“Người nha, nếu chỉ là muốn gặp như người nói, thì có cơ hội! Nghe nói sắp tới Diệp đại tiểu thư hẹn ”Tương Tây Tứ Quỷ” gặp ở ngoài thành Tùy Châu, vì một tháng trước bọn họ đã giết chết người của Cố gia nên nàng đến đòi lại công đạo. Nơi này cách thành Tùy Châu cũng không xa!”

”Tương Tây Tứ Quý? Diệp đại tiểu thư đánh thắng được bọn họ không? Bọn họ thế nhưng đánh bại không ít anh hùng! Liêu Kim Thương kia không phải bị bọn họ giết sao? Kia chính là anh hùng nổi danh của bạch đạo. Triệu Cường lộ vẻ mặt lo lắng.

“Được rồi, tiểu tử này, hoàng đế không vội thái giám vội. Ta không biết rõ Diệp đại tiểu thư kia có thủ đoạn gì, lại nghĩ muốn lấy một địch bốn, chẳng lẽ nàng có ba đầu sáu tay? Ta xem a, nàng lần này chỉ sợ sẽ lãnh ít dữ nhiều”.

Triệu Cường vội cãi lại: “Lưu đại ca, người đừng có miệng quạ đen! Ta nghe nói ba năm gần đây Diệp tiểu thư ra ngoài, trên đường gặp qua không ít nhân vật hắc đạo lợi hại, nhưng đều không có thất thủ quá!”

“Tiểu tử ngươi nóng ruột làm cái gì! Ngươi có nôn nóng cũng vô ích! Diệp Tú Thường nàng rất lợi hại, có điều nàng ta cũng chỉ là một tiểu cô nương, trước kia đều là lấy một chọi một, ta xem lần này, nàng ”song quyền nan địch tứ thủ”.

Đại hán họ Lưu lấy túi tiền từ trong ngực ra, mặt Triệu Cường lộ tia nghi hoặc.

“Nhìn xem, nếu nàng thắng, tất cả đều là của ngươi!”

“Được, một lời đã định! Nếu nàng thua ta đưa huynh gấp đôi!”

Hai người ở chỗ này tranh luận tới mặt đỏ tai hồng, bên kia Đoạn Vân Tụ chỉ là cười cười. Bất quá, trong lòng nàng đối với Diệp đại tiểu thư cũng sinh ra tò mò, kia rốt cuộc là nữ tử như thế nào? Về sau có cơ hội phải tìm hiểu xem này lời đồn trên giang hồ là thật hay giả....

2. Chương 2: Hoa Lê Làm Mối

Đoạn Vân Tụ cười bạch mã lên đường, phi thẳng hướng Trường Giang, mấy ngày sau đã đến ngoại thành Tùy Châu. Lúc này vừa đúng tháng ba, cảnh sắc bên ngoài tiểu thành cũng rất tốt, những trắng cỏ dài cùng các loài chim bay lượn, thật là cảnh xuân tươi đẹp.

Nàng thả chậm cước trình, cưỡi ngựa thông thả mà đi, chợt ngửi được mùi hương nhàn nhạt, nàng vỗ nhẹ vào cổ ngựa hướng mùi hương kia đi tới. Rất nhanh một người một ngựa xuyên qua rừng cây, thấy cách đó không xa có một dòng suối, nàng hơi ngẩng đầu, nhìn thấy bên kia suối có một cây đại thụ nở rộ đầy hoa lê, những bông hoa nhỏ óng ánh như tuyết, hòa với màu xanh ngát của cành lá um tùm tạo nên quan cảnh rực rỡ tuyệt đẹp.

Này dưới đại thụ có một nữ tử đang đứng, nàng bận bộ y sam vàng nhạt, dung mạo thanh tú, duyên dáng trang nhã, lại trong sáng nhưng không thiếu phần trầm tĩnh*, trong tay cầm thanh bảo kiếm, dường như đang đợi người nào.

*câu này là (thanh hoa ám liễu) mình edit zay không biết có được không nữa ^.^!

Một cơn gió xuân thổi qua, mái tóc nàng nhẹ bay, ống tay áo khẽ động, hoa lê cũng rơi theo gió, giữa không trung xoay tròn vũ động, hồi lâu không chịu hạ xuống. Nàng đưa tay tiếp được một đóa hoa lê, nhìn nó mà mỉm cười, quả nhiên là “Xán nhược xuân hoa, kiêu như thu nguyệt”*

*(rực rỡ như hoa mùa xuân, sáng như trăng mùa thu)

Nàng nhìn chăm chú đóa hoa kia một lúc lâu, sau đó khẽ hé môi thổi hoa lê rơi xuống. Gió cũng ngừng thổi, hoa lê trên mặt đất vẫn tỏa hương như cũ, một ít rơi trong nước trôi xuôi theo dòng.

Đoạn Vân Tụ nhìn này suối nước, này hoa lê, này nữ tử, cảm thấy cảnh đẹp bất quá cũng chỉ như thế mà thôi, Cái gọi là “xuân thủy ánh lê hoa” đã là nhân gian cảnh đẹp, thế nhưng còn có một nữ tử tuyệt sắc bên bờ suối, hoa lê rơi, như vậy thật sự là cảnh sắc tuyệt mỹ. Chỉ là nàng thật không ngờ, đối phương ở trong mắt chính mình cũng không phải là một loại phong cảnh. Nàng cũng không nghĩ đến, cảnh đẹp trước mắt này lại trở thành kí ức khó quên của cả đời nàng.

Nàng kia nghe được tiếng vó ngựa, vừa ngẩng đầu trông thấy Đoạn Vân Tụ. Nàng bình tĩnh đánh giá Đoạn Vân Tụ, cảm thấy đối phương có phần vô lễ, nhưng mà nhìn ánh mắt đối phương trong suốt, giống như

đang thường thức một loại phong cảnh, không có chút tà niệm, lại vô thức khẽ gật đầu, nhếch khóe môi lộ nụ cười nhạt coi như chào hỏi.

Nàng khẽ gật đầu, tươi cười thật nhạt, gần như rất khó mà phát hiện, nhưng mà Đoạn Vân Tụ vẫn thấy. Nàng cũng mỉm cười gật đầu đáp lại. Nàng nắm chặt dây cương trong tay, đang muốn chuyển đầu ngựa men theo dòng suối. Đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa dồn dập.

Cả hai đều quay lại nhìn, thấy mấy nam nhân đang thúc ngựa lại đây, giống như vì nữ tử dưới tán cây mà đến.

“Diệp Tú Thường, chúng ta đã đến!” Mấy nam nhân kia còn chưa xuống ngựa đã hùng hổ bắt đầu lớn tiếng quát, trong mắt có ý xem thường nữ tử dưới tàng cây.

Nữ tử bị gọi “Diệp Tú Thường” cũng không sợ hãi chỉ là cười cười, “Tốt lắm, các người rất đúng hẹn”.

“Hừ, người nghĩ rằng nhóm bọn ta không dám tới? Đừng cho rằng ‘Tương Tây Tứ Quỷ’ chúng ta sẽ sợ người, chẳng qua là một con nhóc mà thôi, để người làm tiểu nha hoàn cho chúng ta cũng còn được!” Bốn người “ha ha” cười to, xoay người xuống ngựa, đến gần Diệp Tú Thường.

Hóa ra, bốn người này mấy năm qua xưng bá ở hai tỉnh Ngạc Tương* “Tương Tây Tứ Quỷ”. Bọn họ tự xưng ‘Tương Tây tứ hùng’ ý vào võ công cao cường mà hoành hành ngang ngược, ức hiếp dân lành, mới đây còn giết cả nhà họ Cố, do không chịu nộp tiền bảo an.

*(Hồ Bắc với Hồ Nam)

“Các người có sợ không là chuyện của các người, nhưng hôm nay ta muốn thay họ Cố đòi lại công bằng.”

Diệp Tú Thường dung nhan trác tuyệt, thân mình vững vàng, mà kiêu trong tay khẽ động.

“Ta nói, Minh Viễn Sơn Trang thế nào nổi danh, hóa ra chuyên quản mấy chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi! Ha ha...” Lão đại “Tương Tây Tứ Quỷ” nghênh mặt trêu tức, mặt khác ba người kia cũng hòa theo cười to.

“Ba mạng người, hóa ra ở trong mắt các người chỉ là cái chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi!” Diệp Tú Thường hơi tức giận, “Hảo, hôm nay một mình ta sẽ phế đi võ công của bốn người các người, cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi!”

“Tương Tây Tứ Quỷ” Nghe nói lời này, sắc mặt thay đổi. Minh Viễn Sơn Trang uy danh truyền xa, kỳ trang chủ “Thiên Quân Kiếm” Diệp Kính Thành, lấy thiên quân kiếm pháp độc bộ Võ Lâm, hành hiệp trượng nghĩa, làm nhân sĩ bạch đạo kính trọng, hai người con, Diệp Viễn Khâm cùng Diệp Tú Thường cũng là kỳ tài võ học, là thiếu niên kiệt xuất mới xuất hiện của Võ Lâm, được xưng là “Giang Nam Song Tú”. Nữ tử trước mắt này vừa mới hai mươi, minh động lòng người, lại không lộ sát khí, dù có lợi hại thế nào cũng không thể địch nổi bốn người bọn họ liên thủ.

Mười ngày trước, Diệp Tú Thường tìm được Chu Tứ Quỷ, hẹn bọn hắn mười ngày sau gặp mặt, nói vì oan ức của Cố gia mà đòi lại công bằng. Bọn họ cũng có phần kiêng kị Minh Viễn Sơn Trang, nếu là Diệp Kính Thành đến đây họ cũng không dám nắm chắc, nhưng là Diệp Tú Thường dù có lợi hại thế nào cũng không thể giết được bốn huynh đệ họ, nếu như trốn tránh, sau này cũng không còn mặt mũi để hành tẩu giang hồ. Bốn người tính toán hảo, lúc này mới đứng hẹn đến đây.

“Đại ca, họ Diệp này đúng là ăn gan hùm mật gấu lớn lên, mới có khẩu khí lớn như vậy. Hảo a, hôm nay liền để huynh đệ chúng ta xem lợi hại của tiểu mỹ nhân đi!” Lâu Tam Quỷ âm dương quái khí, liền nhắc đao lao tới Diệp Tú Thường.

“Nhìn người cũng khá, có đốt đèn lồng cũng khó tìm, nhưng so với kẻ ta mới vừa chiến đấu chính là hẳn mạnh hơn nhiều. Đúng lúc, tự người tìm tới, Lâu Tam Gia cũng đỡ tốn công phu, hắc hắc...”

Diệp Tú Thường nhìn Lâu Tam Quỷ tới gần mình liếc mắt một cái, không giận ngược lại cười, “A? Phải không? Tốt lắm, ta cũng muốn xem thử bản lĩnh của Lâu Tam Gia người.”

Lâu Tam Quỷ kinh ngạc vì sự trấn định của nữ tử này, nhưng cũng bị chọc giận vì ngữ khí của nàng.

“Tốt, tiểu mỹ nhân, xuất kiếm, Lâu Tam Gia ta nhường người ba chiêu!”

Diệp Tú Thường không đáp, tay phải đặt lên kiếm rút ra khỏi vỏ, chỉ thấy thân kiếm trong suốt như nước ánh lên thân ảnh của nàng.

Nàng thân ảnh vừa động, kiếm ý tùy tâm, thẳng hướng mặt Lâu Tam Quỷ đâm tới, vừa nhanh vừa chuẩn.

Lâu Tam Quỷ thấy kiếm chiêu cũng bình thường không có gì lạ. “Hắc hắc” cười, nghiêng thân muốn tránh đi. Ai ngờ kiếm kia tự hồ đoán trước được hướng đi lập tức phong trụ lối thoát, tiếp tục nghiêng người, hướng ngực hắn đâm tới.

Lâu Tam Quỷ cực kỳ hoảng sợ, nhanh chóng rút trường đao, ngăn cản kiếm của Diệp Tú Thường. Nhưng lại không ngờ trường đao vừa chạm phải kiếm của đối phương, lập tức xuất hiện sơ hở.

” Linh Tuyền Kiếm của ta cũng không phải dễ dàng phá giải như vậy!”

Diệp Tú Thường khẽ cười một tiếng, kiếm thế lập tức thay đổi tấn công xuống phía dưới, buộc hắn xoay người bay lên không, lộ ra yếu điểm.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Diệp Tú Thường nhất chiêu “Ngư Dực Thâm Uyên” lấy độ cong quỹ đạo của Linh Tuyền Kiếm hướng không trung đâm tới, “Xuy” một tiếng, đùi phải Lâu Tam Quỷ đã xuất hiện một lỗ hồng sâu, cả người rơi xuống đất, máu tươi chảy ròng.

Ba người kia thấy thế kinh hãi, đều không ngờ rằng lão Tam thế nhưng lại thua nhanh như vậy.

Phùng lão đại đã đi qua giúp lão Tam điểm huyết cầm máu, dìu hắn ngồi ở một bên, ném cho hắn một lọ Kim Sang dược, tiếp theo rút ra đại đao, kêu một tiếng “Các huynh đệ, lên!” Ba người tiến lên vây chặt Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường tay nắm chuôi kiếm thật chặt, đôi mắt ánh lên một tia thâm trầm, không hề sợ hãi.

Ba người huy động trường đao, phân ba hướng giáp công Diệp Tú Thường. Nhưng nàng vẫn ung dung tiêu sái, nhẹ nhàng lay động bảo kiếm tựa như mây bay qua núi, hướng ba người liên tục tiếp chiêu, đồng thời tìm sơ hở của đối phương tấn công tàn nhẫn.

Bên kia suối, Đoạn Vân Tụ ngồi trên lưng ngựa cũng không có rời đi, mà là chú ý trận kịch đấu này.

Diệp Tú Thường võ công không kém, nàng ước đoán được, bởi vì nàng nhìn thấy được thần thái trong đôi mắt kia, dưới sự vây công của ba người mà Diệp Tú Thường có thể bình tĩnh tiến thoái tự nhiên, làm cho nàng không thể không kinh ngạc. Sau hơn ba mươi chiêu, nàng đã hiểu rõ, mặc dù bốn người này võ công không tệ, nhưng gặp phải đối thủ là Diệp Tú Thường, nếu ngay từ đầu lập trận pháp, lấy bốn đánh một, liền nắm chắc phần thắng trong tay. Nhưng hiện tại Lâu Tam Quỷ chân đã bị thương, bốn thiếu một trận pháp liền sơ hở. Mà Diệp Tú Thường hẳn là am hiểu ảo diệu trong đó, cho nên vừa ra tay đã dùng sát chiêu làm bị thương Lâu Tam Quỷ, căn bản không cho bọn hắn cơ hội bày trận, hơn nữa xem qua là nàng đã nhìn thấu thế công của ba người, cho nên lúc này mới có thể thản nhiên như vậy, tiếp thêm mấy mươi chiêu nữa thắng bại sẽ rõ.

Đoạn Vân Tụ ôm kiếm trong ngực, trong lòng đối cô gái này không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa, thâm nghĩ: “Nguyên lai giang hồ thật sự là ngọa hổ tàng long...”

Dưới tàng cây, đao phong kiếm ảnh cuộn cuộn cuốn hoa Lê dưới đất quần quanh mấy người. Bên kia Lâu Tam Quỷ xử lý xong miệng vết thương, nhìn chăm chăm vào trận đánh, trong mắt lộ ra hận ý.

Diệp Tú Thường trên không trung xoay tròn trường kiếm, họa xuất một đường cong xinh đẹp sau đó nhất kiếm hóa tam, trong nháy mắt hướng ba người đâm tới.

“Aaa ...” ba người hét lên, đại huyết đã bị đâm trúng, ngã trên mặt đất.

“Hảo kiếm!” Đoạn Vân Tụ ở trong lòng khen ngợi. Tốc độ cực nhanh lại xảo diệu, làm nàng không khỏi thán phục! Nàng nếu có cơ hội nhất định phải tìm cô gái này luận bàn một chút.

“Cô nương, cô nương. . .” Mấy người trên mặt đất hoảng sợ nói không ra lời, không thể tưởng tượng được chính mình tung hoành giang hồ nhiều năm, lại bại trên tay một cái nha đầu.

“Các người có phục không” Diệp Tú Thường y sam vàng nhạt tung bay trong gió, Linh Tuyền Kiếm chỉ vào Phùng lão đại.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, không lời nào để nói.

”Bốn người các ngươi hoành hành hai vùng Ngạc Tương, đã làm nhiều chuyện xấu, nay là trừng phạt đúng tội! Bất quá trước mắt ta không muốn lấy mạng các ngươi, mà là muốn phế bỏ võ công của các ngươi. Đòi lại công bằng cho những người bị các ngươi khi nhục, về phần Cố gia, diệt nhĩ Cố Hồng của bọn họ đã chuẩn bị xong đơn kiện, cũng đã thu thập đủ bằng chứng đang ở quan phủ chờ các ngươi.

“Tương Tây Tứ Quỷ” Ngày thường quá mức hung hăng càn quấy, ngay cả nha môn cũng phải “kính nhi viễn chi”*, nếu đã mất đi một thân võ công làm chỗ dựa thì để quan phủ đến trị tội bọn hắn là thích hợp nhất. Đương nhiên, Diệp gia đã trợ giúp Cố Hồng tìm tốt quan phủ ở một địa phương, chỉ đợi đến bắt người. Quan phủ kia cũng là loại ăn mềm không ăn cứng, không chịu mạo hiểm, dây dưa kéo dài, lúc này Diệp Tú Thường mới tự mình ra tay.

*(Cung kính đứng xa mà nhìn)

Tứ quỷ nghe thấy lời này, vừa kinh vừa sợ, lại ngại mất mũi, nhưng cảm thấy nhục nhã nếu hướng một cô nương xin tha. Vào lúc này, Lâu Tam Quỷ liếc mắt một cái, Phùng lão đại thấy, ngầm hiểu, mới quỳ trên mặt đất nói: “Chúng ta nhận sai! Còn cầu Diệp đại tiểu thư rộng lòng bỏ qua cho chúng ta., huynh đệ chúng ta bốn người nhất định thay đổi triệt để, làm lại từ đầu.

Diệp Tú Thường lạnh lùng bác bỏ, cũng không tin.

“Không tin, ta tự phế một cánh tay, chứng minh lời ta nói không ngoa!” Phùng lão đại nói xong, giơ lên trường đao hướng cánh tay trái chém tới.

Diệp Tú Thường thoáng kinh ngạc, lúc này, ở một góc chỗ Lâu Tam Quỷ tay phải khẽ động, một cái độc tiêu từ trong tay bay ra hướng thẳng đến sau lưng Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường nghe được sau lưng khác thường, vội vàng xoay người tránh đi. Mới vừa tránh thoát độc tiêu, trường đao của Phùng lão đại đã muốn bôn tới mặt nàng. Nàng vội vàng huy động Linh Tuyền Kiếm ngăn trở, tránh đi một kích trí mệnh, nhưng không ngờ Hà Nhị Quỷ cùng Đường Tứ Quỷ cũng không để ý thương thế, từ mặt đất ra sức nhảy lên, chia hai hướng tấn công Diệp Tú Thường, tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

-

3. Chương 3: Nhất Lộ Đồng Hành

Mắt thấy hai thanh đại đao sắp chém tới trên người Diệp Tú Thường, Đoạn Vân Tụ hạ thất lưng nghiêng người, nhanh chóng xuất ra trường kiếm đánh lên hai hòn đá nhỏ bên bờ suối hướng đối diện tập kích.

Cục đá kia lực đạo rất mạnh, xé gió xẹt qua dòng suối, đánh trúng vào huyệt vị trên tay của Hà Nhị Quỷ cùng Đường Tứ Quỷ, hai thanh trường đao rơi xuống đất.

Diệp Tú Thường thân mình dừng lại, phát hiện đúng là lam y thiếu niên cứu mình, vì thế hướng đối phương gật đầu thay lời cảm tạ, sau đó tay nâng kiếm cắt vào cổ tay cổ chân của bốn người.

Trong chớp mắt, Tương Tây Tứ Quỷ còn chưa kịp phản ứng thì gân tay gân chân đã bị Linh Tuyền Kiếm cắt đứt.

” Ác giả ác báo, đó là là kết cục của các ngươi! Rất nhanh các ngươi sẽ được nếm trải độ sắc bén của hổ đầu trảm”.

Nói xong Diệp Tú Thường đem bảo kiếm tra vào vỏ, sau đó hướng thiếu niên ở bên kia dòng suối chấp tay, “Đa tạ công tử tương cứu!”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, thản nhiên đáp: “không cần cảm tạ”

Diệp Tú Thường lần đầu nhìn thấy Đoạn Vân Tụ, là lúc nghe được tiếng vó ngựa mà xoay người lại, trông thấy “Hắn”..... “Hắn” Một thân đậm lam sam tử, mang theo trường kiếm, cưỡi con ngựa trắng, từ giữa cánh rừng chạy tới, ở phía trên đầu là một bầu trời xanh thẳm, làm cho hai mắt nàng tỏa sáng. Gần thêm một chút, nàng nhìn rõ đồng tử của “Hắn” ánh lên tia sáng, gương mặt thanh tú tuấn đạt. Lúc này, nghe giọng nói của “Hắn” trong suốt như suối chảy, cứu người thần sắc lại thập phần hồ hững, nàng đã đưa ra quyết định phải kết giao bằng hữu với “Hắn”.

”Tuy nói nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng ân huệ của công tử, tiểu nữ tử còn phải báo đáp. Ít nhất, phải mời công tử vào thành dùng một bữa cơm đạm bạc, không biết ý công tử thế nào?

Đoạn Vân Tụ nghĩ nghĩ, gật đầu nhận lời Diệp Tú Thường là một nữ tử hiếm thấy, chính mình cũng nên tìm hiểu.

Nàng vỗ vỗ con ngựa, con ngựa hiểu ý, đạp thủy qua suối, làm bắn lên một mảnh bọt nước.

Diệp Tú Thường huýt sáo một tiếng, một con Xích Mã rất nhanh từ đằng xa chạy tới. Nàng giữ chặt cương ngựa, sờ sờ cổ, thân mật hỏi han: “Phong nhi, ngoạn đủ chưa?”

Xích Mã cọ lên tay chủ nhân, cúi đầu hí lên một tiếng, xem ra ban nãy rất là tiêu dao thoải mái.

Diệp Tú Thường lập tức nhảy lên ngựa, sau đó nhìn Đoạn Vân Tụ, giơ lên tay phải, làm động tác mời: “Công tử thỉnh!”

Hai người ngồi trên lưng ngựa chậm rãi mà đi.

Diệp Tú Thường mở miệng hỏi: “Còn chưa hỏi quý danh công tử ?”

“Tại hạ... Đoạn Vân...”

“Nguyên lai là Đoạn công tử, tiểu nữ là Diệp Tú Thường, vừa rồi có thể công tử đã nghe được.”

“Ân, nghe nói Diệp cô nương chính là một trong ‘Giang Nam song tú’, hôm nay vừa thấy, quả nhiên ”danh bất hư truyền”.

“Đoạn công tử chê cười, nếu quả thật lợi hại như vậy, vừa rồi sẽ không cần làm phiền công tử xuất thủ.”

“Diệp cô nương không cần khiêm tốn. Cô nương dám lấy một địch bốn, có thể thấy được cô nương gan dạ sáng suốt hơn người. Tuy là cô nương bị vây ở thế yếu, nhưng lại đoán trước được hành động của bọn chúng, nhanh chóng đánh đòn phủ đầu, tiếp đó chiêu chiêu công kích sơ hở của ba người kia, có thể thấy được cô nương là người rất có mưu lược. Sau khi chế phục bọn hắn, liền phế đi võ công giao cho quan phủ xử trí, lại có thể thấy được cô nương là người thông hiểu luật pháp. Không xem mạng người như cỏ rác. Chỉ vài canh giờ, Đoạn Vân liền đối cô nương thập phần khâm phục!”

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ quan sát tỉ mỉ, phân tích thấu đáo, không khỏi cười sáng lạng, “Đoạn công tử phân tích thế này, chỉ có thể để Tú Thường nói, Tạ Đoạn công tử thưởng thức rồi.”

Hai người nhìn nhau cười.

Đến trước tửu điểm có chút phong thái, hai người xuống ngựa, đem ngựa giao cho điểm tiểu nhị, đến một gian phòng hai người ngồi xuống đối diện nhau.

“Đoạn công tử cứ tùy ý gọi!” Diệp Tú Thường đạo đãi khách chu toàn, ra tay vô cùng hào phóng.

Đoạn Vân Tụ cũng không từ chối, gọi mấy món ăn sáng thanh đạm mình thích.

Diệp Tú Thường cười khê không thôi, “Đoạn công tử yêu thích đồ chay như vậy, thật đúng là giúp Tú Thường tiết kiệm tiền.”

“Ah? Thật đúng là”. Đoạn Vân Tụ cười một cái, “Bất quá này thật là ta sở hảo. Diệp tiểu thư tiếp tục điểm một ít.”

Trong thời gian chờ rượu và thức ăn được mang lên Diệp Tú Thường tinh tế đánh giá thiếu niên trước mắt. Nàng cảm thấy thiếu niên “Đoạn Vân” này là nam tử mà lại sạch sẽ gọn gàng quá mức, nhìn lại có chút nhợt nhạt, có chút nhu hòa, giữa mi tâm lại có chút nét đẹp nữ tử, nhưng lại “anh tư tú đỉnh” như “chi lan ngọc

thụ”, cả người bình thản ung dung, như mây bay cuối trời, bên trong lại ẩn dấu tài năng, nội hàm thanh ngạo*, khí thế cô lãnh, như bảo kiếm trong vỏ. Đây mâu thuẫn kết hợp làm cho Diệp Tú Thường khắc sâu ấn tượng, trong lòng có một loại cảm giác kỳ dị... “Hắn” Rốt cuộc là một người như thế nào? Nàng rất muốn thấy nội tâm của “Hắn”, để làm rõ tại sao mâu thuẫn của “Hắn” lại có thể kết hợp hài hoà như vậy.

*(không kiêu ngạo)

“Đoạn công tử chắc có việc trong người?”

“Diệp cô nương đoán không sai Tại hạ rời nhà mấy năm, đang muốn quay về thăm phụ mẫu cùng huynh trưởng. ”Nói tới chỗ này, ánh mắt Đoạn Vân Tụ ảm đạm đi, một nét u sầu thoáng hiện lên đáy mắt.

Diệp Tú Thường sát ngôn quan sắc*, đã phát hiện Đoạn Vân Tụ khác thường.

* (đoán ý qua lời nói và sắc mặt)

“Đoạn công tử nhà ở nơi nào?”

“Ở vùng Cán Ttrung.”

“Uhm? Công tử là phải đi qua Hán Dương?”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu.

“Đúng dịp, Tú Thường cũng đang muốn đi Hán Dương cùng gia huynh họp mặt, không bằng chúng ta kết bạn đồng hành được không?”

Đoạn Vân Tụ nghĩ nghĩ, đáp: “Quả thực như vậy, rất tốt!” Nàng đối Diệp Tú Thường rất có hảo cảm, có tâm kết giao, nếu vừa lúc tiện đường tự nhiên là tốt. Nhưng nàng cúi đầu, nhìn thấy mình cải nam trang, liền phát hiện không ổn.

Diệp Tú Thường xem nàng đáp hảo rồi lại có vẻ chần chờ, liền đoán được là nguyên nhân gì.

“Đoạn công tử không cần băn khoăn, ta tin công tử!”

Diệp Tú Thường nói xong đều có chút kinh ngạc chính mình đối với người trước mắt tự dưng tín nhiệm. Nàng ngày thường tâm tư kín đáo, suy nghĩ chu toàn, tuy rằng bình thường sẽ không nhìn lầm người, nhưng mới trong vòng một canh giờ liền đối một nam tử xa lạ như thế tín nhiệm này vẫn là lần đầu tiên.

Mà Đoạn Vân Tụ không thể không thầm giật mình... Diệp Tú Thường thế nhưng lại hiểu rõ ý nghĩ của mình, cũng tán thưởng Diệp Tú Thường không chỉ có vẻ đẹp của nữ tử Giang Nam, mà còn có đại khí nữ tử phương Bắc. Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần ngại ngùng, liền mỉm cười, “Đã như vậy, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Hai người một đường đi về phía nam, hướng Hán Dương mà đi, ven đường tùy hứng bắt chuyện. So sánh với kinh nghiệm hành tẩu giang hồ của Diệp Tú Thường, Đoạn Vân Tụ đối với Võ Lâm hiểu biết rất ít, trước kia phụ thân Đoạn Hàn chán ghét chuyện giang hồ tranh đấu, hơn nữa cũng không thích võ lâm nhân sĩ đối với Đoạn gia không ngừng khiêu chiến, dứt khoát ẩn cư, cũng không truyền kiếm pháp cho nàng, càng không nói cho nàng biết chuyện võ lâm, chỉ dạy nàng nội công tâm pháp cùng đạo Khổng Mạnh. Mà Diệp Tú Thường không chỉ biết rõ chuyện giang hồ, hơn nữa đối với võ công của các môn, các phái rõ như lòng bàn tay. Cho nên Đoạn Vân Tụ khiêm tốn thỉnh giáo, nhờ việc này mà hiểu thêm được tình hình của hai phái hắc bạch, nhất là đủ loại ân oán giữa bạch đạo cùng với cái được xưng là Tiềm Long Giáo tức “Ma giáo”.

Mười ngày sau, hai người tới Hán Dương, đi vào một tửu điểm tên ‘Tiên Khách Lai’, huynh trưởng Diệp Tú Thường là Diệp Viễn Khâm đã chờ ở đó.

Diệp Viễn Khâm có đường nét gương mặt rõ ràng, anh tuấn đỉnh đạt, cử bộ sinh phong. Hắn thấy muội muội cùng với một thiếu niên tuấn tú xa lạ đang ở phía trước, có chút ngạc nhiên. Sau khi giới thiệu với nhau, Diệp Viễn Khâm biết được thiếu niên này đã từng cứu muội muội, liền vô cùng cảm tạ, kêu một bàn mỹ thực thịnh soạn khoản đãi Đoạn Vân Tụ.

Ba người đang ăn ở nhĩ gian, chợt nghe bên ngoài có tiếng đánh nhau, nhìn xuống thấy, là một đám ăn mày vây quanh một cô nương. Cô nương kia mặc cái váy màu hồng nhạt, lớn lên rất là xinh đẹp, trong tay vung lên một cái lợi khí sắc bén tựa đao phi đao, tựa kiếm phi kiếm vào một đám đệ tử Cái Bang đang hợp lực vây công bên dưới khách điểm.

Cái Bang đệ tử vây thành một vòng tròn, hơn mười cây côn lớn đồng thời đánh úp về phía phần y cô nương vây nàng vào giữa, bức nàng dùng một chiêu “Hạ địa bạt thông”* vọt lên không trung, sau đó thoát ra bên ngoài, ai ngờ chỗ đặt chân bất ổn xuýt nữa trượt ngã. Lúc này Đoạn Vân Tụ mới vừa đi xuống cầu thang thấy có người muốn trượt đến liền đưa tay lăm trụ thắt lưng đối phương, sau đó dùng lực trên cánh tay giúp nàng đứng vững.

*(thường được sử dụng trong võ thuật miêu tả vị trí nhảy, miêu tả thời gian nhảy nhẹ, gọn gàng)

Phần y cô nương đứng vững thân mình, thấy mình rơi vào trong lòng một thiếu niên xa lạ, liền phản ứng, tát nàng một cái.

Đoạn Vân Tụ tay mất lạnh lẽo bắt được cổ tay của đối phương. Phần y cô nương động thủ không được, trợn mắt trừng nàng.

Đúng vào lúc này, Diệp Viễn Khâm kêu lên: “Biểu muội!” Nguyên lai cô nương này là con gái của Chương môn Nhân Đăng Môn Sở Liệt cùng thê tử Chung Tư Vi, tên là Sở Dao, cũng là biểu muội của huynh muội Diệp gia.

“Biểu ca!” Sở Dao vẻ mặt phẫn nộ, hướng Diệp Viễn Khâm nói, lời này lại vừa mang theo ủy khuất.

Diệp Tú Thường vội đã đi qua nói: “Vị này chính là Đoạn Vân, Đoạn công tử, người ta mới vừa rồi giúp muội!”

Sở Dao kịp phản ứng, vẻ mặt xấu hổ, nhưng vẫn còn có chút tức giận, mà Đoạn Vân Tụ buông tay, cũng có chút bất đắc dĩ.

Diệp Viễn Khâm ngăn cản đệ tử Cái Bang đến gần, sau đó ôm quyền hỏi thăm, “Tại hạ là Minh Viễn Sơn Trang Diệp Viễn Khâm, đây là xá muội Diệp Tú Thường cùng biểu muội Sở Dao, không biết đã xảy ra chuyện gì đến nỗi gây ra bất hoà?”

Đệ tử Cái Bang vừa nghe, biết trước mắt nguyên lai là Thiếu chủ Minh Viễn Sơn Trang, nhất thời đưa mắt nhìn nhau. Có nghe đến danh tiếng của “Giang Nam Song Tú” bên ngoài, nhưng bọn hắn còn chưa có gặp qua, lúc này thấy hai người phong độ bất phàm, đều thầm nghĩ lời đồn không giả, quả nhiên đều là nhân trung long phượng.

Kể cầm đầu đệ tử Cái Bang cũng ôm quyền đáp lễ, “Nguyên lai là Minh Viễn Sơn Trang, công tử cùng tiểu thư, thất lễ. Huynh đệ chúng ta cũng không phải cố ý khó xử Sở tiểu thư, là nàng không hiểu quy củ của chúng ta!”

Diệp Viễn Khâm truy vấn vài câu, rất nhanh liền minh bạch... Nguyên lai hôm nay Sở Dao tâm tình thật tốt, tiện tay ném ít bạc cho một tên ăn mày, ai ngờ bên cạnh lập tức vọt tới một đám, Sở Dao không chịu cho nữa, mà bọn hắn xem Sở Dao này là tiểu thư có tiền, không theo quy củ bố thí cho mọi người, liền không chịu, lúc này mới la hét ầm ĩ. Sở Dao nói ra thân phận của mình, muốn mượn thanh danh cha mẹ hù dọa bọn họ, ai ngờ đối phương bất mãn Sở Dao vênh váo hung hăng, vì thế hai bên càng cãi càng lớn, nên động thủ.

Diệp Viễn Khâm thay mặt biểu muội tỏ ý xin lỗi, lại lấy ra một túi bạc đưa cho tên cầm đầu đệ tử Cái Bang, nói là muốn mời bọn hắn một bữa cơm no. Đệ tử Cái Bang không muốn vì vậy mà tổn thương hòa khí hai phái, nên coi như bỏ qua.

Đồng thời Diệp Tú Thường cũng khuyên biểu muội lấy đại cục làm trọng. Sở Dao từ nhỏ đã được nuông chiều, có chút điều ngoa tuý hứng, nhưng cùng Diệp Tú Thường quan hệ rất tốt, lúc này biểu tỷ tới khuyên, cũng không tiếp tục nháo.

Bốn người trở lại thượng nhĩ gian, Sở Dao lại bởi vì chuyện vừa rồi còn có chút tức giận, lúc này ngồi đối diện đúng là Đoạn Vân Tụ, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn đối phương vài lần.

Đoạn Vân Tụ cũng không để ý, tự nhiên dùng bữa, thỉnh thoảng trả lời vấn đề huynh muội Diệp gia.

4. Chương 4: Nguyệt Dạ Chi Hội*

*Gặp gỡ dưới trăng

Bốn người ăn một bàn đầy mỹ thực, Sở Dao tìm không thấy chỗ phát tác, liền đâm đâm vào bát cơm, hướng biểu tỳ làm nũng, “Biểu tỳ, tỳ nói ta có xui hay không, vốn là muốn đi Sơn Trang tìm hai người, lại nghe nói hai người muốn tới Hán Dương ta vội vàng chạy lại đây, hảo tâm thưởng bạc cho gã ăn mỳ, ai biết lại bị một đám ăn mỳ cuốn lấy! Cái Bang là có ý gì, muốn đem người ăn sống nuốt tươi sao!”

Sở Dao nói xong, lại trừng mắt nhìn Đoạn Vân Tụ liếc mắt một cái, người kia vẻ mặt hồ hững lại làm nàng tức giận.

Diệp Tú Thường cầm tay biểu muội, “Được rồi Dao Dao, đừng nóng giận, chúng ta đã một năm không gặp, đừng vừa thấy mặt đã ủ rũ như vậy. Đoạn công tử là ân nhân cứu mạng của tỳ, người cũng đừng trừng người ta.” Nàng xem hai người một cái đang bực bội, một cái hồ hững, không khỏi muốn cười.

“Ân nhân cứu mạng? Như thế nào, biểu tỳ, tỳ đã xảy ra chuyện gì?” Sở Dao vội vàng hỏi.

Diệp Tú Thường đem chuyện mười ngày trước nói lại một lần. Sở Dao đại khái hiểu rõ sự việc, không khỏi đối Đoạn Vân Tụ có hảo cảm, nhưng vẫn là không muốn xin lỗi.

Bốn người cơm nước xong, tiếp tục tán gẫu trong chốc lát, thấy sắc trời đã tối, liền chuẩn bị tự trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng Diệp Viễn Khâm chỉ đặt được hai gian phòng, vừa hỏi phòng lại đây, đành phải để nghị hần và Đoạn Vân Tụ ngủ một phòng, Diệp Tú Thường cùng Sở Dao một phòng.

Đoạn Vân Tụ khước môi khẽ nhếch một cái, muốn phản đối, lại không có lý do gì, đành phải đi theo Diệp Viễn Khâm đi vào khách phòng.

Trong phòng chỉ có một cái giường. Diệp Viễn Khâm sửa sang lại một chút, xuống giường sau đó cởi ngoài bào, nói: “Diệp mỗ tính toán không được chu toàn, phải ủy khuất Đoạn công tử rồi.”

Đoạn Vân Tụ miễn cưỡng cười một chút, đáp: “Không đâu. Bất quá tại hạ có thói quen ngủ muộn, Diệp công tử huynh cứ nghỉ ngơi trước.”

Diệp Viễn Khâm có điểm kinh ngạc, “Người cùng muội muội từ Tùy Châu một đường đến đây, không khỏi mệt nhọc, hay vẫn là nghỉ tạm trước.”

“Tại hạ hoàn hảo. Diệp cô nương là thân nữ nhi, có thể sẽ mệt mỏi, tại hạ da cứng thịt dày ngược lại không sao. Diệp công tử nghỉ ngơi trước, tại hạ đi ra ngoài dạo một chút.”

Diệp Viễn Khâm còn muốn nói thêm, thấy Đoạn Vân Tụ đã muốn bước ra cửa, trong lòng kinh ngạc càng tăng.

Đoạn Vân Tụ ra cửa phòng, liền nhún người nhảy lên nóc nhà, tiếp tục vài cái phi nhanh, ly khai tửu điểm. Nàng đi vào khu rừng ở phụ cận, tới được bìa rừng nhìn xung quanh nhanh chóng tìm được một nhánh cây, là cành của một cây đại thụ, dự định nghỉ tạm trên tàng cây một đêm. Nhưng gió đêm thật lạnh, nàng trên tàng cây lặn qua lặn lại khó có thể đi vào giấc ngủ, lại thấy trăng sao sáng, nhớ tới phụ mẫu huynh trưởng đều đã hồn đoạn hoàng tuyền vĩnh viễn không còn sống nữa, chỉ còn chính mình ở trên đời này cô độc một người, rồi lại không biết hung thủ ở chỗ nào, khó có thể báo thù rửa hận, nhất thời sầu não lấp đầy trái tim, như sóng biển mãnh liệt mệnh mông khó có thể hồi phục, liền từ trong lòng lấy ra sáo trúc, đối với mình nguyệt thổi một khúc. Tiếng sáo trầm chuyển ngàn hồi, ai oán thê lương, nước mắt của nàng cũng không nhận nổi rơi xuống. Chờ thổi xong một khúc, nàng hơi cúi đầu, phát hiện dưới tàng cây có thêm một người.

“Ai!” Nàng quát lạnh một tiếng.

“Là ta, Đoạn công tử.” Thanh âm trong trẻo, đúng là Diệp Tú Thường.

Đoạn Vân Tụ lau mặt một chút, nhảy xuống đại thụ.

“Diệp cô nương sao cô lại tới đây?” Đoạn Vân Tụ có chút kinh ngạc.

“Ta ngủ không được, đi ra đi một chút, ai ngờ nghe được tiếng sáo, liền theo tiếng lại đây.”

Sở Dao ngủ thực không an, Diệp Tú Thường trần trọc khó ngủ, chờ biểu muội ngủ say lúc sau liền đứng lên. Nàng đang chuẩn bị đi qua đình tản bộ rồi trở về, lại nghe thấy tiếng sáo loáng thoáng từ đằng xa truyền đến, nên nhân tiện đi qua. Lúc này thấy là Đoạn Vân Tụ, nàng cũng kinh ngạc không thôi, lại nhìn tỉ mỉ thấy một điểm nhỏ, mặt Đoạn Vân Tụ ở dưới ánh trăng phản xạ ra một chút nước mắt, trong lòng lại càng giật mình.

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường nhìn mặt mình chăm chú, đoán được là nguyên nhân gì, vì thế yên lặng cười khổ, “Diệp cô nương chê cười, tại hạ cũng là ngủ không được, vì thế đi ra ngắm trăng, ai ngờ nhớ người thân, nhất thời khó kìm lòng nổi...”

“Đoạn công tử vừa rồi tiếng sáo thê lương, Tú Thường cũng thiếu chút phải rơi lệ rồi.” Diệp Tú Thường một câu giải trừ xấu hổ của Đoạn Vân Tụ.

“Đêm nay ánh trăng rất sáng, thật là thời điểm tốt để ngắm trăng, không bằng chúng ta đến trên cây ngồi xuống, cùng nhau ngắm trăng như thế nào?”

Đoạn Vân Tụ theo tiếng “Hảo”, cùng Diệp Tú Thường nhảy lên cây, chọn một cành cây to chéch ra phía ngoài song song ngồi xuống.

Hai người trong lúc nhất thời không có lời gì để nói. Diệp Tú Thường nhìn người bên cạnh, thấy nàng nhìn bầu trời đêm cô độc, bên cạnh hình dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đôi mắt chứa đầy bi thương, ưu sầu không lối thoát. Này bi thương, ưu sầu như xuân tằm phun kén, muốn đem Đoạn Vân Tụ vây lấy thật chặt, không lưu một tia sáng.

Tim nàng đột nhiên có điểm đau một chút, như là có một con trùng nhỏ chui vào trái tim, đem cái miệng nhỏ cắn một miếng trong tim nàng. Nàng rất muốn vươn tay, ôm lấy người bên cạnh, Đoạn Vân Tụ giờ phút này trông có vẻ mềm yếu vô cùng, nói cho nàng biết “Không cần ưu thương như vậy, ta sẽ cùng người...”

Nàng luôn mãi do dự, sau vẫn là vỗ lên vai Đoạn Vân Tụ, “Đoạn công tử...”

Đoạn Vân Tụ hai mắt khép hờ, giấu đi ưu sầu mới mở mắt, tiếp tục xoay đầu lại, “Diệp cô nương...”, nhìn thấy trong đôi mắt đẹp của nàng phản chiếu ánh trăng sáng lấp lánh, giống như nước mắt mùa thu, một loại cảm giác ấm áp mềm mại lưu động từng đợt sinh sôi trong lòng, không khỏi có điểm sùng sốt, mà trên vai truyền đến một hồi ấm áp rơi vào đáy lòng của nàng.

“Đoạn công tử nhớ nhà?” Diệp Tú Thường thanh âm nhu hòa, trên mặt đặc biệt ôn nhu.

“Uhm...” Đoạn Vân Tụ đột nhiên rất muốn khóc, muốn đem tất cả thống khổ trong lòng, cùng ưu sầu hóa thành nước mắt khóc ra ngoài. Trước kia mỗi khi tới ngày giỗ của phụ mẫu và huynh trưởng, sư tỷ Nhiếp Cẩm cùng sư muội Lan Thanh Nhân liền đi cùng nàng, nghĩ hết các loại biện pháp làm nàng vui vẻ, hai ba năm đầu luôn ở trong lòng Đại sư tỷ khóc lớn một trận, sau lại cùng sư tỷ, sư muội ngủ chung một chỗ, cố gắng tránh ở một mình. Hiện tại, một mình ra ngoài đã một tháng, không có sư phụ, không có sư tỷ cùng sư muội, tại thời điểm này, ban đêm cũng rất dễ dàng nhớ tới chuyện cũ đau buồn. Nàng không phải người dễ rơi nước mắt, nhưng giờ phút này cũng không còn sức lực để giả bộ kiên cường. Nàng luôn mơ ước có được một cái ôm ôn nhu để có thể an ủi trái tim đầy vết thương của mình. Chính là hiện tại, nàng cũng không thể như vậy được nữa.

Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ mày hơi hơi nhíu lại, thật muốn đưa tay đi san bằng

“Ta nghĩ, họ cũng sẽ nhớ huynh... Mặc kệ huynh thân ở phương nào, huynh vĩnh viễn ở trong lòng của bọn họ, cho dù, cho dù là ở trên đường hoàng tuyền, họ cũng sẽ luôn luôn nhìn huynh, cầu nguyện cho huynh cuộc đời này bình an.”

“Thật vậy chăng...” vẻ mặt Đoạn Vân Tụ như của một đứa trẻ bị bỏ rơi, trát đau tâm Diệp Tú Thường.

“Ân...” Diệp Tú Thường ôn nhu mà khẳng định đáp. Nàng trầm mặc một hồi, nhìn mình nguyệt, lại chậm rãi mở miệng: “Ta còn nhớ rõ tám tuổi năm ấy, mẫu thân bệnh nặng. Đoạn thời gian kia ta mỗi ngày ngồi ở đầu giường của mẫu thân, gắt gao nắm lấy tay người, nửa bước cũng không chịu rời đi sợ nháy mắt, liền

nhìn không thấy người nữa. Nhưng mẫu thân vẫn là rời đi... Trước khi đi, người lau khô nước mắt của ta, nói, Thường nhi, nương muốn đi một nơi rất xa, rất xa, không thể may thêm y phục, làm cơm cho con rồi, nhưng là con nhất định phải nhớ rõ, con luôn luôn ở trong lòng nương, Thường nhi khóc, Thường nhi cười, nương đều thấy được, cũng sẽ bồi Thường nhi khóc, bồi Thường nhi cười, cho nên, Thường nhi vĩnh viễn cũng không phải cô đơn một người...”

Diệp Tú Thường quay đầu, dừng ở Đoạn Vân Tụ đôi mắt, “Ta tin tưởng, thân nhân của huynh cũng sẽ có tâm tình như vậy... Không cần quản họ ở nơi nào, rồi đi huynh bao lâu, huynh vĩnh viễn được họ đặt ở nơi ấm áp nhất trong lòng...”

Đoạn Vân Tụ nghe xong lời nói này, nhớ tới năm ấy bảy tuổi mình nuôi hai chú thỏ con chỉ trong vòng ba ngày đã chết, nhất thời khó chịu không ngừng gào khóc. Phụ thân đem nàng ôm vào trong ngực hồng: “Tụ Nhi đừng khóc a. Chúng nó a, chỉ phải đi một thế giới khác, chúng nó ở đó cùng nhau, rất vui vẻ. Không chỉ là chúng nó, có một ngày cha cùng nương cũng sẽ đi nơi đó, nhưng là Tụ Nhi nhớ kỹ, coi như cha cùng nương đi nơi nào, con cũng vĩnh viễn là Tụ Nhi chúng ta thương yêu nhất, cha cùng nương sẽ luôn nhớ con, che chở con...”

Cái bảy tuổi Đoạn Vân Tụ ngừng khóc, trên mặt nước mắt chưa khô, mở to hai mắt hỏi: “Cha, nơi đó có lạnh lắm không? Có mút quả ghim thành xâu ăn hay không? Có người cùng nhau chơi đùa hay không?”

Phụ thân nở nụ cười, lau nước mắt của nàng, “Nơi đó a, không lạnh, cũng có bán mút quả ghim thành xâu, còn có, tựa như hai chú thỏ con, cha cùng nương cũng sẽ ở cùng nhau, hảo hảo chiếu cố đối phương, cho nên a, Tụ Nhi không cần lo lắng...”

Lúc này Đoạn Vân Tụ đột nhiên nghĩ đến, kỳ thật cũng như cha năm đó nói như vậy, cha cùng nương ở nơi đó sẽ không cô đơn, bởi vì bọn họ yêu nhau như vậy, tuyệt đối sẽ không tách ra, còn có ca ca Đoạn Phong Tiêu, có cha cùng nương ở bên cạnh hắn, càng sẽ không cô đơn. Bọn hắn một mực nơi đó, ba người vui vẻ hòa thuận, cùng nhớ tới mình, vẫn nhìn mình, cầu mong mình bình an hạnh phúc...

Tưởng tượng như vậy, đáy lòng Đoạn Vân Tụ dâng lên một cỗ ấm áp, này dòng nước ấm khuếch tán ra, cũng làm cho đau đớn trở nên mờ nhạt.

“Cảm ơn Diệp cô nương...” Nàng nhìn ánh mắt Diệp Tú Thường, vô cùng chân thành nói.

Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ biểu tình dần dần trở nên dịu dàng, nét ôn nhu ấm áp hiện lên khóe mắt, đuôi mày, không khỏi tươi cười, như xuân hoa ánh nguyệt, xinh đẹp dị thường. Dịu dàng ở giữa hai người tản mát ra...

Dưới ánh trăng hai người ngồi trên cây tới nửa đêm, có khi nói đủ chuyện trên trời dưới đất, có khi trầm mặc không nói cũng không cảm thấy xấu hổ. Sau lại hai người đều có chút mệt mỏi thấy có chút lạnh, liền tìm nơi bằng phẳng tránh gió, vận khởi nội công, tu luyện tâm pháp. Chờ phương Đông hừng sáng, hai người mở to mắt, thấy đối phương đều thần thái sáng láng, nhìn nhau cười.

“Đoạn công tử tinh thần không tệ!” Diệp Tú Thường mở miệng trêu ghẹo nói.

“Diệp cô nương cũng vậy a.” Đoạn Vân Tụ cũng cười khẽ.

Hai người đứng dậy, dọc theo đường nhỏ trong rừng chậm rãi mà đi. Các nàng hít lấy không khí trong lành, nghe chim hót véo von, đi dạo buổi sáng khiến tinh thần thoải mái, cảm thấy thật hứng thú.

Đoạn Vân Tụ lúc này cảm giác được thực rõ ràng, có một nữ tử như Diệp Tú Thường đây ôn nhu sẵn sàng bồi ở bên cạnh, ở trong rừng dạo bước, giống như là một loại hưởng thụ. Hai người một đường nói nói cười cười, tinh thần rất tốt.

Sau nửa canh giờ, hai người cũng trở lại tửu điểm, chọn cái bàn ngồi xuống chờ ăn điểm tâm.

Diệp Viễn Khâm thức dậy khá sớm, xuống dưới thấy tiểu nhị đang bưng cháo, mà muối muối cùng Đoạn Vân Tụ ngồi cùng một chỗ nói nói cười cười, lại giật mình — muối muối ở trong võ lâm bằng hữu không ít, trong đó có không ít là thanh niên tuấn kiệt, nhưng cùng một cái nam tử quen biết bất quá mới mười ngày, lại thân thiết tự nhiên như vậy, vẫn là lần đầu tiên hắn thấy.

“Đoạn công tử, tối hôm qua ngươi đi đâu vậy, ta chờ một canh giờ còn không thấy ngươi trở lại, liền đi ngủ trước...” Diệp Viễn Khâm sau khi ngồi xuống, thân thiết hỏi.

Đoạn Vân Tụ ngẩn người, đáp: “Tại hạ có thói quen ban đêm luyện công, sợ quấy rầy Diệp công tử, vẫn ở bên ngoài luyện công, không có trở về phòng. Diệp công tử nghỉ ngơi tốt không?”

Nàng nói dối, một bên Diệp Tú Thường thì cười khểnh nhìn về phía nàng nháy mắt, dùng ánh mắt vạch trần nàng. Nàng quay lại lấy ánh mắt, là ý nói cô nếu vạch trần ta, ta cũng đem chuyện cô một đêm không ngủ nói ra.

Diệp Viễn Khâm tuy là nam nhi, nhưng cũng là người tinh ý, quan sát tỉ mỉ. Hắn đã phát hiện ánh mắt của hai người qua lại, càng kinh ngạc, một người luôn đoan trang, đứng mực như muối muối khi nào trước mặt người ngoài cũng như thế dĩ dõm rồi. Hắn quyết định có cơ hội phải tìm muối muối hỏi một chút, nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì, mặc cho hai người mắt qua mảy lại.

Một lát sau, Sở Dao cũng xuống rồi, thấy Diệp Tú Thường, lập tức reo lên: “Biểu tỷ, tỷ thức dậy khi nào sao ta không biết!”

“Tỷ trời còn chưa sáng đã thức dậy, nhìn muối đang ngủ say, nên không đành lòng đánh thức muối...”

Nghe đến đối thoại Đoạn Vân Tụ rất muốn cười, thấy Diệp Tú Thường giận cho mình một cái liếc mắt, đành phải nén cười. Bốn người bắt đầu ăn điểm tâm.

Ngay tại lúc bốn người sắp ăn xong, một cái hán tử khoảng ba mươi tuổi khiêng một cây gậy sắt boong boong Lang Nha bỗng bước vào.

Hán tử kia mặc tông y*, thân hình khôi ngô, ánh mắt như chí ưng. Hắn đi đến đại đường bên kia, đem Lang Nha bỗng hướng trên bàn để lên, ngồi xuống, một chân dẫm trên cái băng ngồi*, quát lớn: “Tiểu nhị!”

*(áo màu nâu), *(cái ghế dài),

Điểm tiểu nhị thấy đến đây là một người hung hãn, vội vã chạy tới, cúi đầu khom lưng, “Vị đại gia này ngài muốn cái gì?”

“Một cân Túy Bát Tiên, hai cân thịt bò chín! Nhanh lên, đừng làm cho đại gia ta chờ lâu!”

Tiểu nhị lập tức tiếp nhận.

Đoạn Vân Tụ bốn người đều hướng về bên này liếc mắt một cái, Sở Dao vẻ mặt bất mãn, “Thật hung hăng càn quấy!”

Diệp Tú Thường nhìn biểu muối liếc mắt một cái, dặn dò: “Người này là Hồn Thiên Lang Thành Khắc Minh, là một cái nhân vật lợi hại trong hắc đạo, chúng ta trước không nên trêu chọc hắn!”

“Huynh cũng đoán thế, muối xem cái Lang Nha bỗng kia, là thượng đẳng tinh thiết đúc thành, vả lại thất lưng còn mang theo cái móc câu, đúng là Hồn Thiên Lang không thể nghi ngờ.” Diệp Viễn Khâm cũng đáp.

Đoạn Vân Tụ đánh giá Thành Khắc Minh, đột nhiên thấy cổ áo hắn mở rộng trễ xuống lộ ra một đạo vết sẹo. Nàng ánh mắt căng thẳng, nghĩ tới điều gì.

5. Chương 5: Bộc Lộ Tài Năng

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ nhìn chằm chằm Thành Khắc Minh giống như có chút suy nghĩ, liền gọi một tiếng: “Đoạn công tử?”

Đoạn Vân Tụ xoay đầu lại, đáp: “Diệp cô nương?” Thấy đối phương dùng ánh mắt hỏi đến mình, liền đáp: “Không có gì, nhớ lại một chút sự tình...”

Một bên tiểu nhị bưng lên rượu thịt, Thành Khắc Minh mới vừa uống một ngụm, liền một miệng phun lên mặt tiểu nhị, “Ngươi gọi cái này là ‘Túy Bát Tiên’! Ta xem ngươi đây là muốn lấy nước sông đến lừa tiền lão tử!”

Tiểu nhị đáng thương đáp: “Đại gia, này thật sự là Túy Bát Tiên, thật Túy Bát Tiên, không có pha một giọt nước...”

Thành Khắc Minh bỗng nắm cổ áo tiểu nhị, “Người còn dám lừa đại gia ta! Nghe đây, đại gia ta gần đây đang xui xẻo, người tốt nhất không nên chọc ta, nếu không,” hắn đè đầu tiểu nhị xuống, “Đầu người liền không còn!” Nói xong đẩy tiểu nhị ra, “Đi, đem rượu và thức ăn tốt nhất của các người đều lấy ra đây cho ta, đại gia ta muốn ăn hết!”

Tiểu nhị mặt mũi bầm dập đứng trên mặt đất, lui ra thật xa, yếu ớt hỏi: “Đại gia người... người đem theo đủ bạc sao? Chúng ta nơi này một bàn rượu và thức ăn tốt nhất, đúng..., đúng chín mươi chín lượng bạc một bàn!”

Thành Khắc Minh thấy bị tiểu nhị nhìn thấu, không khỏi thẹn quá hoá giận, “Bạc? Không có! Lang Nha bỗng cũng có một cái!” Hắn cầm lên Lang Nha bỗng, mắt liếc nhìn về phía tiểu nhị.

Tiểu nhị nhanh chóng lui thân chạy hướng hậu viện. Không bao lâu, hơn mười tráng niên hán tử mang vũ khí chạy ra tới.

Chưởng quầy đứng ở một bên, đứng mực mà nói: “Vị đại gia này, ngài muốn ăn ngon không sao, một cân rượu hai cân thịt ta cũng có thể đưa cho ngài, nếu như là đến gây chuyện, liền thứ cho Tiên Khách Lai chúng ta không nể mặt rồi!”

Thành Khắc Minh “Hắc hắc” cười vài tiếng, “Đại gia ta hôm nay là tới đúng chỗ rồi, không chỉ có ăn có uống, còn có người cho ta vận động gân cốt! Tốt, là từng người, hay là cùng lên?”

Vây quanh hắn hơn mười tráng hán thấy thế, nhìn về phía chưởng quầy. Chưởng quầy cho cái ánh mắt, ý bảo cùng tiến lên, bọn hắn nhất tề hướng Thành Khắc Minh đánh xuống.

Chỉ thấy Thành Khắc Minh tay đâm chân đá, bọn họ đã té trên mặt đất, phát ra một mảnh kêu rên. Có đứt cánh tay, có gãy chân, vô cùng thê thảm.

Thành Khắc Minh thấy điểm tiểu nhị vừa rồi lui ở một bên run rẩy, bước một bước dài vượt qua nắm lấy vai hắn, “Có còn muốn hỏi bạc của đại gia ta hay không?” Vừa nói trên tay liền dụng lực, nghe tiếng rạn nứt của xương cốt truyền ra.

Điểm tiểu nhị cực kỳ đau đớn khổ sở, nhất thời nói không ra lời. Thành Khắc Minh hừ một tiếng, trên tay gia tăng lực đạo, ý định phải hủy đi một cánh tay của đối phương.

Một bên Sở Dao thấy thế, lòng đầy căm phẫn, đứng dậy, đang muốn rút ra lưỡi đao sắc bén tiến lên, Diệp Viễn Khâm đứng dậy một phen ngăn lại biểu muội, sau đó ôm quyền hướng Thành Khắc Minh cao giọng hô: “Vị đại ca kia, tiểu nhị này cùng người không cừu không oán, xin hãy xin rộng lòng bỏ qua cho!”

Thành Khắc Minh quay đầu nhìn lại, “Hắc hắc” cười, “Hừ, muốn gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ hử! Xem ra mấy ngày nay có nhiều người thực sự không sợ chết!” Trên tay lại không có buông ra.

Diệp Viễn Khâm biết nhiều lời vô ích, tay phải vừa động, một cây dưa hương Thành Khắc Minh bay đi. Dưa này lực đạo rất mạnh, thẳng đến huyệt Thiên Trung trước ngực của Thành Khắc Minh, làm cho hắn buông điểm tiểu nhị ra, xoay người tránh đi.

“Ta xem người đúng là chán sống rồi!” Thành Khắc Minh thả người nhảy về bên cạnh bàn, nâng lên Lang Nha bỗng, hướng Diệp Viễn Khâm đánh tới.

Diệp Viễn Khâm nhanh chóng rút ra “Thương Hải kiếm” của mình nghênh đón, hai người triển đấu cùng một chỗ.

Thành Khắc Minh thể công hung mãnh, chiêu chiêu ngoan độc, Diệp Viễn Khâm thì bình tĩnh tinh táo, kiếm thể mạnh mẽ. Qua hơn mười chiêu, hai người đã đánh ra bên ngoài ngã tư đường, mà Diệp Viễn Khâm ở vào thế hạ phong.

Diệp Tú Thường thấy thế, rút ra “Linh Tuyền Kiếm” trợ giúp ca ca một tay. Hai huynh muội phối hợp ăn ý, người công ta thủ, người thủ ta công, rất nhanh nghịch chuyển tình thế.

Đoạn Vân Tụ thấy Sở Dao cũng nóng lòng muốn tham chiến, đưa tay ngăn lại, yên lặng qua sát chiêu thức của Thành Khắc Minh.

Thành Khắc Minh thấy tình thế bất lợi đối với mình, xuất ra đòn sát thủ “Phong Lôi phá”, Lang Nha bỗng mang theo khí thế phong lôi đánh úp về phía Diệp gia huynh muội. Cũng may Diệp Viễn Khâm cùng Diệp Tú Thường thực lực cũng không tầm thường, song kiếm cùng nhau chặn lại Lang Nha bỗng của đối phương, nhưng vẫn bị buộc lùi lại mấy bước.

Hai huynh muội liếc mắt nhìn nhau, chuẩn bị xuất ra sát chiêu thiên quân kiếm pháp, triển khai công kích, lại bị Đoạn Vân Tụ một phen ngăn lại.

Hai người kinh ngạc nhìn Đoạn Vân Tụ. Đoạn Vân Tụ lại không để ý tới, tiến lên trước một bước, đối với Thành Khắc Minh đứng ở ngoài một trượng nói: “Cái vết sẹo ở ngực ngươi, là làm sao mà có?”

Thành Khắc Minh thấy một thiếu niên tuấn tú bước ra mở miệng liền hỏi hắn một vấn đề, khiến cho hắn lắp bắp kinh hãi, về sau kịp phản ứng, lạnh lùng hỏi lại: “Chuyện này mắc mớ gì tới ngươi?”

“Ngươi dám làm không dám nhận sao? Vết sẹo này của ngươi, chính là mười hai năm trước khi làm việc ác lưu lại phải không?” Đoạn Vân Tụ lạnh như hàn băng, trước mắt hiện ra gương mặt Đại sư tỷ Nhiếp Cẩm dính đầy nước mắt.

Mọi người nghe xong lời này, đều lặng đi một chút.

Thành Khắc Minh liếc mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt, thấy đối phương thanh tú như nữ tử, trong lòng nghĩ đến cái gì, lập tức nói: “Hắc hắc, làm sao ngươi biết, hay ngươi chính là đứa nhỏ năm đó?”

Đoạn Vân Tụ sắc mặt âm độc khiến cho người ta sợ hãi, “Không phải ta, là một người thân cận nhất của ta. Ngươi chính là hắn, vậy, cũng đừng trách ta kiếm hạ vô tình...”

Phía sau Diệp Viễn Khâm cùng Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ muốn động thủ, đang định tương trợ, lại nghe Đoạn Vân Tụ nói: “Ta tự mình tới.”

Chân trái của nàng mại trước một tấc, cách Thành Khắc Minh vừa vặn một trượng, tay trái thì chậm rãi giơ lên thân kiếm, tay phải đặt trên chuôi kiếm.

“Chỉ bằng ngươi?” Thành Khắc Minh không ngừng cười lạnh, nắm thật chặt Lang Nha bỗng — thiếu niên ở trước mắt bất quá nhược quán chi niên*, trắng nõn thanh tú, hắn cũng không tin thiếu niên này có bản lĩnh gì lợi hại!

*chỉ là đứa nhỏ

“Chỉ bằng ta.” Đoạn Vân Tụ sắc mặt lạnh lùng.

“Ha ha” Thành Khắc Minh cười lạnh biến thành cuồng tiếu, tức giận bạo trướng.

Một bên Diệp gia huynh muội cùng Sở Dao cũng cảm thấy kinh ngạc, nhất là Sở Dao lại càng mang vẻ mặt hoài nghi.

Thành Khắc Minh nắm chắc Lang Nha bỗng, hạ quyết tâm kết liễu thiếu niên ngạo mạn này. Hắn thân mình vừa động, Lang Nha bỗng vùng hướng Đoạn Vân Tụ.

Tay phải Đoạn Vân Tụ khê động, sát khí sắc bén lập tức lan tràn toàn thân.

Chỉ thấy hàn quang chợt lóe, Thành Khắc Minh đồng tử phóng đại, bên trong đầy kinh dị cùng sợ hãi. Lang Nha bỗng của hắn mới vừa giơ lên, một chiêu còn chưa ra, cước bộ cũng chưa kịp di chuyển. Trên cổ của hắn đã từ từ chảy ra một vòng máu tươi, sau đó mở to mắt ngã xuống đất mà chết.

Sở Dao há miệng mấp máy môi, không thể tin được chính mình tận mắt chứng kiến — chính mình cũng không có nhìn thấy Đoạn Vân Tụ là như thế nào xuất kiếm, hơn nữa, hiện tại kiếm của “Hắn” cũng còn trong vỏ, cũng chưa có rút ra giống như lúc trước! Khác biệt duy nhất, chính là chỗ đứng của Đoạn Vân Tụ dời đến trước mặt cách Thành Khắc Minh ba thước.

Diệp Tú Thường cùng Diệp Viễn Khâm trong ánh mắt cũng trao đổi tia kinh ngạc, tin tưởng chính mình chứng kiến không giả.

Diệp Tú Thường lúc trước dự đoán Đoạn Vân Tụ thân thủ rất tốt, lại thật không ngờ nàng thế nhưng có thể ở trong vòng một chiêu giải quyết xong “Hồn Thiên Lang” Thành Khắc Minh. Thân pháp của nàng rất linh hoạt, xuất kiếm tốc độ cực nhanh, chỉ sợ không thua Tiêu Vi mười năm trước danh chấn giang hồ “Tật Phong Kiếm”.

Diệp Viễn Khâm càng không khỏi đối Đoạn Vân Tụ nhìn với cặp mắt khác xưa, cảm thấy bằng hữu muội muội mới kết giao thật đúng là thâm tàng bất lộ, không giống kẻ tầm thường! Trong lớp thiếu niên đồng lứa tuy mình không được coi là nhân vật ưu tú nhất, nhưng cũng là số một số hai rồi, xem thiếu niên này thân thủ còn cao hơn mình. Hắn có loại cảm giác, “Đoạn Vân” cái tên này, bây giờ còn là bình thường không có gì lạ, nhưng rất nhanh vô lâm Trung Nguyên sẽ biết tới, nói không chừng, nghe như sấm bên tai!

Sở Dao đi đến thi thể của Thành Khắc Minh, đá hấn hai cước, thấy hắn vẫn không nhúc nhích, trên cổ huyết lưu đến trên mặt đất, lúc này mới tin tưởng Đoạn Vân Tụ thật sự giết chết hắn.

Đoạn Vân Tụ thấy phản ứng của ba người, biết mình làm cho bọn họ kinh ngạc, nhưng là nàng ở thời điểm Thành Khắc Minh vẫn còn xem thường chính mình quyết định một kiếm phong hầu, nếu không bắt lấy đúng thời cơ, với công lực hiện tại của Thành Khắc Minh sẽ không có cơ hội giết chết hắn. Nàng vừa rồi cẩn thận quan sát qua, phát hiện sơ hở của Thành Khắc Minh ngay tại trong nháy mắt đó liền ra tay với hắn, chính mình dùng tốc độ nhanh nhất có thể ở cách xa một trượng trong chớp mắt chém chết địch thủ.

Nàng thản nhiên nói hai chữ, “Chê cười,” bước đến bên cạnh thi thể Thành Khắc Minh, nói: “Người thiếu không phải là nợ máu, nhưng nhất định phải trả bằng máu”.

Nàng lại ở trong lòng thầm nói: “Sư tỷ, tỷ tìm ba năm không có tìm được hắn, ta đã gặp được, hiện tại Tụ Nhi thay tỷ báo thù.” Nguyên lai ở mười hai năm trước, sư tỷ của Đoạn Vân Tụ Nhiếp Cẩm trong quá trình chạy nạn đối bị một nam tử xa lạ cưỡng hiếp. Nàng hết sức chống cự, dùng kéo đâm trên ngực hắn một đạo vết thương, thế nhưng nàng lại càng bị tra tấn không thương tiếc. Sau nàng dùng tất cả biện pháp trốn khỏi ma chưởng của hắn, từ đó trở nên trầm uất. May mắn, nàng gặp được sư phụ Linh Ẩn đạo nhân. Nhờ Linh Ẩn đạo nhân khuyên giải tốt, nàng mới không có tự sát. Ba năm trước đây nàng từng xuống núi tìm kiếm người này, nhưng trong ba năm lại không thu hoạch được gì, không biết cái tên vô danh năm đó hiện giờ lại được gọi là “Hồn Thiên Lang”. Nhiếp Cẩm đành phải ngưng tìm kiếm, chuẩn bị quên việc này, nhưng loại đau đớn này, muốn quên nói dễ hơn làm!

Diệp Tú Thường đối Đoạn Vân Tụ nháy mắt đã tỏa ra sát khí lạnh tới thấu xương rất kinh ngạc — thanh bảo kiếm này của “Hắn” còn phục trong vỏ, nhưng vừa ra tay sát khí lại bạo trướng kiến huyết phong hầu! May mắn “Hắn” từng ra tay giúp qua chính mình, hơn nữa giờ phút này người “Hắn” giết chết cũng là kẻ xấu, nếu không sẽ là đại họa của Võ Lâm!

Nàng thấy võ công của Đoạn Vân Tụ tốt như vậy, trong lòng lại có ý tưởng — phải khuyên bảo “Hắn” đi Minh Viễn Sơn Trang tham gia Tru Ma đại hội. Lấy thân thủ của “Hắn”, nhất định tạo nên danh tiếng, cho bạch đạo thêm một phần lực lượng. Hơn nữa, nàng loáng thoáng cảm giác được, bản thân mình cũng không muốn nhanh như vậy cùng với Đoạn Vân Tụ tách ra. “Hắn” nhìn như là một vũng nước suối sạch sẽ trong suốt, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy đáy, nhưng tựa hồ lại bị che phủ bởi lớp sương mù trùng điệp, giấu thật nhiều bí ẩn. “Hắn” nhu nhược, “Hắn” kiên cường, “Hắn” hờ hững, “Hắn” sắc bén, đều thực hấp dẫn chính mình, làm cho mình bất tri bất giác muốn tới gần.

Vì thế Diệp Tú Thường cùng ca ca thương nghị muốn tận lực thuyết phục Đoạn Vân Tụ đi Minh Viễn Sơn Trang. Diệp Viễn Khâm phi thường đồng ý, ý tưởng của muội muội, hơn nữa đề nghị do nàng đảm đương đi thuyết khách.

Ngay đêm hôm đó xuống, Diệp Tú Thường tìm Đoạn Vân Tụ nói rõ việc này, hi vọng hắn cùng mình đi Minh Viễn Sơn Trang tham gia Tru Ma đại hội. Đoạn Vân Tụ có điểm chần chờ — nguyên kế hoạch của nàng là hỏi gia, trước bái tế cha mẹ huynh trưởng, sau đó tìm kiếm cừu gia, cũng không phải là tham gia cái gì Tru Ma đại hội.

Diệp Tú Thường biết Đoạn Vân Tụ xa người thân, liền mở miệng nói: “Đoạn công tử rời nhà mấy năm, nên về nhà trước vấn an phụ mẫu. Bất quá đại hội lần này quần hùng tụ tập, đối với lớp trẻ tuổi chúng ta mà nói là cơ hội tốt trời ban, có thể nhận thức các lộ anh hùng. Hơn nữa, Tú Thường xem Đoạn công tử cũng

là người chính nghĩa, Ma giáo làm xằng làm bậy, lạm sát kẻ vô tội, nên trừ bỏ. Đoạn công tử bực này hảo thân thủ, nếu như có thể trợ giúp bạch đạo một tay, chẳng khác nào tạo phúc Võ Lâm Trung Nguyên...”

Đoạn Vân Tụ nghe được lời này, trầm tư thật lâu — nàng đối nhận thức các lộ anh hùng không quá có hứng thú, Ma giáo tuy nói là phải diệt, nhưng đều không phải là việc khẩn cấp trước mắt của mình. Bất quá, mình muốn truy tìm cừu gia đang không biết bắt đầu từ đâu, này quần hùng tụ họp, nói không chừng có thể cung cấp một ít manh mối. Việc bái tế phụ mẫu cùng huynh trưởng, để sau khi cử hành đại hội Tru Ma cũng được.

Vừa nghĩ như thế, nàng liền đáp: “Hảo, tại hạ liền tới kiến thức một phen...”

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ đáp ứng rồi, thấy vui trong lòng, “Vây Tú Thường trước hết thay Minh Viễn Sơn Trang hoan nghênh Đoạn công tử rồi!”

Bốn người ngày thứ hai liền khởi hành quay về Minh Viễn Sơn Trang. Dọc theo đường đi, Sở Dao đối Đoạn Vân Tụ thái độ có vi diệu biến hóa. Nàng âm thầm lưu ý Đoạn Vân Tụ, phát hiện “Hắn” càng xem càng thuận mắt, không chỉ có vóc người tuấn tú, võ công cao hơn nữa đối nhân vừa ôn hòa vừa hữu lễ tiến thoái có độ. Diệp Tú Thường đem biến hóa của biểu muội nhìn ở trong mắt, trong lòng có chút khác thường. Mà Diệp Viễn Khâm cũng rất lưu ý người bằng hữu này, một đường cùng “Hắn” trò chuyện.

Đoạn Vân Tụ nhận thấy ba người này đều là người đáng giá kết giao — Diệp Tú Thường càng không cần phải nói, Sở Dao tuy rằng điêu ngoa một chút, nhưng nội tâm cũng rất tốt, mà Diệp Viễn Khâm là tuấn tài hiếm có, đối người khoan dung rộng lượng, xử sự ổn trọng chu đáo, cùng muội muội được xưng là, “Giang Nam Song Tú” danh xứng với thực, chỉ sợ mười năm sau, liền có thể trở thành nhân vật đứng đầu Võ Lâm bạch đạo.

Bốn người đi về hướng Thiên Mục sơn ở Giang Nam, thỉnh thoảng ở trọng trấn dừng lại chờ Diệp Tú Thường kiểm tra sổ sách — Minh Viễn Sơn Trang không chỉ được Võ Lâm bạch đạo tôn sùng, đồng thời cũng kiêm kinh doanh tiền trang làm sinh ý, sự giàu có trong đó chỉ sợ chỉ có người nhà Diệp gia mới rõ ràng. Lần này Diệp gia huynh muội đi ra một là vì tự mình mời các lộ anh hùng tham gia Tru Ma đại hội, hai là đến mỗi tiền trang mới mở của Minh Viễn Sơn Trang để kiểm tra sổ sách. Mà việc tra sổ sách, chủ yếu là do Diệp Tú Thường phụ trách.

Diệp Tú Thường đem theo cái Chu sắc* đến mỗi tiền trang, cho họ một ít thời gian để chuẩn bị sổ sách, đem bàn tính đánh ba ba, thời gian công phu một chén trà là có thể tính toán rõ ràng toàn bộ khoản, nửa điểm không sai, làm Đoạn Vân Tụ bội phục không thôi.

*cái bàn tính màu đỏ

Mà Minh Viễn Sơn Trang cùng mỗi tiền trang mọi người cũng biết, hiện tại người chính thức chủ quản tài mạch trong Sơn Trang, chính là Đại tiểu thư của bọn hắn. Diệp Tú Thường ba năm trước cùng ca ca ra ngoài du ngoạn, đến một cái tiền trang của Diệp gia nghỉ chân trong lúc vô tình lật xem một chút sổ sách, liền phát hiện trên trương mục thực có ẩn lỗ hổng, về bầm phụ thân bắt đầu tra xét trong đó đến tột cùng. Một tháng sau nàng xuất ra bằng chứng, chứng minh là tổng chủ quản quỹ đức cao vọng trọng sách đông tường bổ tây tường*, che dấu ba vạn lượng bạc thiếu hụt. Vì thế tổng chủ quản quỹ bị áp giải lên quan phủ, liền thay người mới. Mà Diệp Tú Thường thì bắt tay vào làm một bộ chế định quy tắc chặt chẽ, theo ngân lượng kí gửi đến tiền trang và tiền công hàng tháng của mọi người đều làm quy định cẩn thận nghiêm chỉnh, cũng để nàng trực tiếp phụ trách giám sát.

*chặt đầu cá, vá đầu tôm (ý là lấy chỗ này bù chỗ kia)

Ba năm trôi qua, mỗi cái sổ sách tiền trang đều rõ ràng vả lại lợi nhuận tăng lên, mọi người vừa mới bắt đầu đều là không phục biến thành phục sát đất, đối đại tiểu thư Diệp Tú Thường nơi nơi khâm phục, đều phi thường hâm mộ lão gia sinh được một nữ nhi như vậy, chẳng những xinh đẹp như hoa tài năng vẹn toàn, vả lại xử sự thông minh lanh lợi, ôn hòa, nhã nhặn. Mọi người lưu truyền là “Sinh nữ nên như đại tiểu thư”, nữ nhi nhà ai nếu được khen ngợi nói mình giống như đại tiểu thư, đều rất vui mừng!

6. Chương 6: Tình Sinh Ý Động

Nửa tháng sau, bốn người Đoạn Vân Tụ cũng tới Minh Viễn Sơn Trang. Sơn Trang nằm ở Lâm An là một vùng rộng lớn dưới chân núi Thiên Mục, theo lưng chừng núi, nhìn thấy cảnh quan hấp dẫn lòng người.

Bốn người cưỡi ngựa đi qua đại môn một đường lên núi, Đoạn Vân Tụ ngẩng nhìn cảnh sắc hai bên Thiên Mục sơn, trong lòng tán thưởng tạo hóa chi kỳ*, lại nghe Diệp Tú Thường đối với nàng cười nói: “Tương truyền ‘Thiên mục thiên trọng tú, linh sơn thập lý thâm’** Đoạn công tử cho dù chỉ là đến thưởng phong cảnh, chuyến này cũng được coi là có thu hoạch.”

*các kì quan cảnh đẹp

** hiểu nôm na là: núi Thiên Mục cao ngàn trượng vẫn có hoa nở, trên núi lại chứa đầy linh khí

Đoạn Vân Tụ gật đầu cười.

Sở Dao vẽ mặt hưng phấn, “Đoạn đại ca, ở đây ta rất quen thuộc, ngày nào đó ta mang huynh đi dạo!”

Đoạn Vân Tụ hơi hơi nhú nhú mày, đối này danh xưng “Đoạn đại ca” là có điểm bất đắc dĩ — nàng chỉ hơn Sở Dao một tuổi mà thôi, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng không muốn làm “Đại ca” người khác, đối với kiểu xưng hô mới này thực không thích ứng.

Tới đại môn Sơn Trang, chỉ thấy “Minh Viễn Sơn Trang” bốn chữ to như rồng bay phượng múa, khắc ở phía trên trường biển, rất là khí phái. Bốn người xuống ngựa, Diệp Viễn Khâm tay áo rộng vung lên, đối với Đoạn Vân Tụ làm cái động tác thỉnh nói: “Đoạn công tử, mời!”

Đoạn Vân Tụ đáp: “Diệp công tử hữu lễ”, sau đó theo ba người cùng nhau vào Sơn Trang.

Đi vào đại môn Minh Viễn Sơn Trang, Đoạn Vân Tụ phát hiện sơn trang này rộng rãi mà đại khí, khắp nơi bày trí lịch sự tao nhã, các loài hoa cỏ được sắp xếp hoàn hảo, có thể nói là ngoại y linh sơn, nội uẩn linh khí*.

*bày trí cảnh sắc giống như bên ngoài, bên trong lại chứa linh khí

Đoạn Vân Tụ trong lòng tán thưởng “Nơi này rất đẹp”, tiếp tục phóng nhãn nhìn lại, thấy một mảnh hoa lê trắng như tuyết thấp thoáng ở một bên Sơn Trang, nhất thời cảm thấy được tinh thần sảng khoái.

Diệp Tú Thường thấy ánh mắt Đoạn Vân Tụ nhìn tới lê viên nhà mình, trong lòng một cái ý niệm hiện lên trong đầu.

Bốn người tới chính sảnh, chủ nhân Sơn Trang Diệp Kính Thành đang ngồi ở chỗ kia chờ hai người con mình trở về. Nhìn thấy nhi tử cùng nữ nhi, hẳn đứng lên tươi cười rạng rỡ.

Diệp Tú Thường đi qua vài bước, tới bên phụ thân, kêu một tiếng “Cha”.

Diệp Kính Thành triu mến đánh giá nữ nhi vài lần, nói: “Ra ngoài một chuyến gầy đi không ít. Ta đã phân phó Lý tẩu làm nhiều món ngon hảo hảo bồi bổ cho con!”

“Không có, cha, người xem nữ nhi đây không phải hảo hảo đấy sao? Đây ra ngoài một chuyến, nhưng con lại ăn qua không ít món ngon đâu!” Lúc này Diệp Tú Thường thân mật khoác cánh tay phụ thân, lời nói mang theo làm nũng, làm lộ ra một bộ dáng nũng nịu của tiểu nữ nhi.

Một bên Diệp Viễn Khâm cười nói: “Cha, nói người bất công còn không chịu, phần của con đâu?”

Sở Dao cũng chạy tới giúp vui, “Dượng của ta đâu?”

Diệp Kính Thành cười nói: “Đều giống nhau, đều giống nhau, người nào ta cũng thương!”

Đoạn Vân Tụ thấy cảnh phụ tử tử hiếu này, trong lòng cảm thấy không vui, tâm tình tốt đẹp vừa rồi cũng ảm đạm đi.

Diệp Tú Thường chú ý tới thần sắc vi diệu biến hóa của Đoạn Vân Tụ, buông phụ thân ra đi tới bên người Đoạn Vân Tụ, đối với phụ thân nói: “Vị này chính là Đoạn Vân Đoạn công tử, nhờ có công tử xuất thủ tương trợ Thường nhi chuyển này mới hữu kinh vô hiểm*...”

*tuy có kinh ngạc, sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm

Diệp Kính Thành đã biết được chuyện của nữ nhi cùng “Tương Tây Tứ Quý”, gần đây cũng đã nghe được giang hồ truyền ra cái tên “Đoạn Vân”, lúc này nhìn thấy Đoạn Vân Tụ không khỏi quan sát đánh giá thêm một chút, trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ.

Đoạn Vân Tụ nhìn lại ánh mắt Diệp Kính Thành, phát hiện hắc hai mắt ẩn chứa sự tinh thông sáng suốt, mài sắc như đao, vẻ mặt chính khí, chính là đứng ở nơi đó còn có một cỗ khí thế ổn trọng vững chắc làm cho lòng người sinh kính ý.

Đoạn Vân Tụ hơi hơi khom người, ôm quyền nói: “Vãn bối Đoạn Vân ra mắt Diệp trang chủ.”

Diệp Kính Thành “Ha ha” cười to, nói: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, hảo, tốt lắm! Đoạn công tử cứu tiểu nữ, đối với Diệp gia ta có ân, lão phu muốn hảo hảo cảm tạ ngươi! Thường nhi, an bài phòng tốt nhất cho Đoạn công tử, lại chuẩn bị một bàn rượu và món ăn ngon nhất!”

Đoạn Vân Tụ muốn nói “Không cần phiền toái”, Diệp Kính Thành lại nói tiếp: “Đoạn công tử cũng không nên chối từ, nếu không, đó là coi thường Minh Viễn Sơn Trang ta!” Nàng đành phải thôi.

Diệp Kính Thành lại hỏi: “Không biết Đoạn công tử là người ở nơi nào đây?”

“Nhà ở vùng Cán Trung.”

Diệp Kính Thành nghĩ đến cái gì, “Công tử chắc là biết hai ngọn núi Ngọc Hoa cùng Thăng Hoa, lão phu lúc tuổi còn trẻ từng du ngoạn qua nơi đó, cùng hai ngọn núi ở Thiên Mục tuy ở cách xa nhau nhưng lại giống nhau đến kì lạ!”

Đoạn Vân Tụ màu sắc càng thêm âm đạm — nàng như thế nào không biết Ngọc Hoa, Thăng Hoa hai ngọn núi này, năm đó nàng cùng ca ca Đoạn Phong Tiêu thường đi vào núi chơi đùa, vui đến quên đường về, nhiều lần về muộn khiến cho phụ thân Đoạn Hàn nổi giận, ca ca nói toàn bộ là lỗi của hắn, muội muội chỉ là nghe theo xúi giục của mình, vì nàng nhận toàn bộ trách phạt.

Diệp Tú Thường xem ánh mắt Đoạn Vân Tụ âm đạm, lập tức nói: “Cha, Đoạn công tử một đường tới đây khẳng định mệt mỏi rồi, tạm thời hãy để cho người ta đi nghỉ ngơi đã.”

Diệp Kính Thành sờ sờ chòm râu, “Àn, vẫn là Thường nhi của ta chu đáo!” Sau đó muốn kêu quản gia mang khách nhân đi xuống, đồng thời chuẩn bị để nữ nhi cũng về phòng nghỉ ngơi trước.

Diệp Tú Thường lại biết tâm tư của phụ thân, cướp lời hắn nói trước, “Này để Thường nhi dẫn Đoạn công tử đi” tiếp theo liền cùng Đoạn Vân Tụ ly khai chính sảnh, đi ra cửa thì lại quay đầu hướng phụ thân cười cười.

Diệp Kính Thành thấy nữ nhi nhiệt tâm như thế, trong lòng kinh ngạc.

Diệp Tú Thường mang theo Đoạn Vân Tụ đi tới một sân viện rộng rãi. Trong sân viện là một tòa tiểu lâu hai tầng, trên có khắc “Hoa minh”* ba chữ**.

*biển hoa

**này tiếng hoa thấy có hai chữ “ ” sao để tam tự mình không hiểu nổi ==”

Đoạn Vân Tụ thấy bức hoành, thầm nghĩ hay lắm, đi vào trong phòng, thấy trong phòng bố trí rất lịch sự tao nhã, đồ dùng trong phòng đều tỏa mùi thơm của gỗ lim, trên tường có treo tranh ‘sơn thủy hoa điệp đồ’ do danh nhân nhà sĩ sở tác.

Hai người ở lâu một nhìn một chút, lại lên lầu hai, mắt đầu tiên nhìn thấy chính là giường lớn được chạm trổ hoa văn, trên giường treo màn che đơn giản và chăn gối làm từ tằm ti* được xếp gọn gàng.

*tơ tằm

Đoạn Vân Tụ mở miệng nói: “Diệp cô nương khoản đãi như thế, tại hạ không dám nhận.”

Diệp Tú Thường cười đáp: “Cũng không phải, để Đoạn công tử người ở nơi này, đương nhiên bởi vì người là khách quý, nhưng còn có một nguyên nhân khác...” Sau đó dừng lại nói, nhìn về phía cửa sổ.

Đoạn Vân Tụ chưa hiểu ý, thấy ánh mắt Diệp Tú Thường dừng ở trên cửa sổ, lập tức nghĩ đến cái gì, liền đi qua mở cửa sổ ra. Ánh vào mi mắt nàng, là một mảnh giống như tuyết một rừng hoa lê. Nàng âm thầm kinh hãi, không khỏi bội phục Diệp Tú Thường tâm tư tinh tế, lại cảm động vì sự thân thiết và ý tốt của đối phương. Phần này cảm động mang theo ảm áp, như ánh mặt trời xua tan đi u ám tràn ngập trong lòng nàng.

“Cảm ơn người, Diệp cô nương...” Nàng nhìn Diệp Tú Thường, lại một lần nữa tự đáy lòng gửi tới lời cảm ơn.

“Không cần khách khí. Nhìn thấy công tử vui vẻ, Tú Thường cũng thật cao hứng...” Diệp Tú Thường chân thành đáp lại nói.

Đoạn Vân Tụ ở lại Minh Viễn Sơn Trang. Diệp Kính Thành thịnh tình chiêu đãi nàng một phen, hơn nữa dưới sự đề nghị của Diệp Tú Thường tặng một căn cực phẩm Tây Hồ Long Tỉnh làm tạ lễ.

Tru Ma đại hội cử hành vào đầu ngày tám tháng tư. Cách đại hội còn có mấy ngày, nhưng cả Sơn Trang trong ngoài đều vội vã, Diệp gia huynh muội còn bận rộn hơn, ngay cả Sở Dao cũng bị kêu qua hỗ trợ, Đoạn Vân Tụ một mình thập phần nhàn rỗi, lại cảm thấy có điểm cô đơn tịch mịch.

Hôm nay, nàng vịn cánh tay trên khung cửa sổ, ngắm nhìn rừng hoa lê, không khỏi nhớ tới tình cảnh ngày ấy mới gặp Diệp Tú Thường — nàng ở bên bờ xuân thủy lê hoa, thật là xinh đẹp, ngưng đọng khắc sâu thành họa quyển, chính mình nhìn thấy nàng còn đẹp hơn so với phong cảnh kia không phải sao?

Đoạn Vân Tụ cười cười, nhắm mắt lại, nghe xuân phong đưa tới mùi hoa lê thơm ngát, có điểm say. Trong lòng nàng vừa động, đột nhiên mở to mắt nhún người bay khỏi Hoa Minh, chốc lát liền đi tới rừng hoa lê. Đây hoa lê kéo dài không dứt, thừa dịp hoa nở lần cuối nàng không thể bỏ lỡ cảnh xuân tươi đẹp này.

Nàng di chuyển cước bộ vô cùng cẩn thận, tận lực tránh giẫm lên đóa hoa trên mặt đất.

Đi đến một cây hoa lê, nàng đưa tay kéo lấy một cành ở dưới thấp, cúi xuống ngửi lấy, cảm thụ được mùi hoa lê thơm ngát nhập vào phổi. Lại một trận gió thổi tới, đám hoa lê này cũng rơi xuống một nửa.

Trong lòng nàng thầm thở dài, nghĩ đến mặc kệ hoa có đẹp đến mấy, vẫn có thời khắc hoa tàn, lòng có chút sầu não.

Tiếp tục đi lên phía trước, nàng phát hiện một mảnh đất trống, trên mặt đất trải một tầng hoa lê, nhìn qua gần như là một thảm hoa tuyết trắng. Trên cây đại thụ cao lớn nở đầy hoa lê kia có treo một cái xích đu, tùy ở gió nhẹ nhàng lay động.

Nàng đột nhiên nổi tính trẻ con lại ngồi lên, đu đưa qua lại. Nhớ tới mình và sư tỷ muội ở trong núi cũng chơi đùa vui vẻ như vậy, tâm tình của nàng dần dần tốt trở lại.

Lại một trận gió xuân thổi qua, cuốn đóa hoa trắng xinh đẹp bay lả tả rơi xuống, giống như một trận mưa hoa lê. Nàng nhắm mắt lại, ngửi hương hoa lê tràn đầy trong không khí, tại trảng mưa hoa này làm nàng không khỏi say mê.

Nhưng vào lúc này, nàng nghe được có người tới gần, giương mắt nhìn lên, nhìn thấy Diệp Tú Thường.

Đoạn Vân Tụ vẫn đang đu đưa trên xích đu, không có ý muốn rời khỏi. Trong lòng nàng lại càng thêm vui mừng, không nhịn được khoe miệng cong cong, đuôi mày khoe mắt ý cười ôn nhu, ở trong mưa hoa lại càng xinh đẹp kinh diễm.

Diệp Tú Thường đứng ở ngoài hai trượng, bình tĩnh nhìn nàng, lại có điểm thất thần — Đoạn Vân Tụ thay đổi một thân bạch y, khoác bên ngoài một tầng sa mỏng, dưới mưa hoa bay lả tả dung nhan như họa, cảnh này, người này, quá mức tốt đẹp...

Trong nội tâm nàng đột nhiên xuất hiện một ý niệm kỳ quái — Đoạn Vân ăn mặc mộc mạc như vậy đã là cảnh đẹp ý vui, nếu là nữ tử, nên là như thế nào xinh đẹp!

Hai người nhất thời đều không có mở miệng. Đoạn Vân Tụ mỉm cười nhìn Diệp Tú Thường, giống như là một đứa bé tinh nghịch nhìn thấy bạn chạy tới cùng chơi, chỉ chờ đối phương gia nhập. Diệp Tú Thường cũng không muốn dời mắt, sợ vừa động liền đánh thức một hồi mộng đẹp.

Rốt cục, Đoạn Vân Tụ theo xích đu nhảy lên một cái, nhẹ nhàng dừng ở trước mặt Diệp Tú Thường.

“Người chơi không?” Mươi phần khẩu khí của hài tử nghịch ngợm.

Diệp Tú Thường hơi kinh ngạc, kịp phản ứng, khẽ cười nói: “Người bao lớn?”

“Tiểu nhi năm nay vừa mới bảy tuổi...”

Diệp Tú Thường bị chọc cho quên mất ngại ngùng, cười đến cực kỳ sáng lạn, chờ ngừng cười, mới nói: “Ta đến Hoa Minh tìm công tử, gặp công tử đi vắng, đoán người khẳng định đến đây nơi này.”

“Người hiểu ta, chỉ có Tú Thường.” Tại đây trong không khí nhẹ nhàng, Đoạn Vân Tụ vô thức thay đổi xưng hô khách khí.

“Đoạn công tử thích hoa lê như thế...” Diệp Tú Thường đã tới trong chốc lát, vừa mới nhìn rõ “Hắn” đối hoa lê là ôn nhu như vậy, như vậy thương tiếc, lại chỉ muốn như vậy nhìn “Hắn”, không muốn tiến lên quấy rầy.

“Ta càng yêu thích Tú Thường...” Đoạn Vân Tụ nghĩ muốn tiếp tục trêu ghẹo một phen, chờ lời vừa ra khỏi miệng, mới cảm thấy được thập phần không ổn, lập tức có điểm xấu hổ. Vừa rồi nàng thật sự vui vẻ, nhìn thấy Diệp Tú Thường càng vui gấp bội, mới tự nhiên như vậy mà lấy lòng, đem đối phương trở thành bạn tốt trong khuê phòng của mình mà thân cận, lại không để ý đến mình trong mắt người ta cũng không phải là thân nữ nhân.

Diệp Tú Thường giật mình kinh ngạc, nhưng xem trong đôi mắt Đoạn Vân Tụ, lại cảm thấy “Hắn” nói thích không giống chính mình trước kia nghe qua thích. Trong lòng nàng có loại cảm giác kỳ quái — Đoạn Vân Tụ đối với chính mình tựa hồ trừ bỏ bằng hữu chi niệm, cũng không có suy nghĩ khác, không giống như những nam tử trước đây bởi vì gia thế cùng tài mạo của mình luôn hữu ý vô ý khen tặng lấy lòng, thậm chí tìm mọi cách dây dưa. Đoạn Vân Tụ đối lòng mình, giống như luôn luôn sạch sẽ trong suốt, như thanh Khê thấy đáy, nói thích chính mình tựa như cùng nói thích cảnh xuân tự nhiên. Nàng cảm thấy đây là chỗ đặc biệt nhất của Đoạn Vân Tụ, cũng là chỗ nàng nghi hoặc nhất.

Mặc dù đoán được ý tứ của Đoạn Vân Tụ, nhưng nàng lại muốn trêu chọc đối phương, đồng thời trong lòng tồn tại một phần chờ mong, cười nói: “Theo lời Đoạn công tử, là thích giống như thế nào đây?”

“Ta..., của ta thích, ” Đoạn Vân Tụ có điểm quẩn bách, “Là nói muốn Tú Thường làm tri kỷ...”

“Nhưng tri kỷ cũng không chỉ một loại, không biết theo lời Đoạn công tử, là loại nào a?”

“... Ta muốn Tú Thường làm tri kỷ, tựa như Bá Nha với Tử Kỳ...” Đoạn Vân Tụ trong lòng nghĩ, nếu như mình có thể có Diệp Tú Thường làm tri kỷ, đời này thật sự may mắn, chính là nàng không biết đối phương nghĩ như thế nào, cho nên dừng lại một chút, bổ sung nói, “Không biết Tú Thường có nguyện ý hay không?”

Diệp Tú Thường trong lòng có điểm chua xót, nhưng vẫn cười đáp: “Đương nhiên...”

7. Chương 7: Tru Ma Đại Hội

Đã là ngày sáu tháng tư rồi, Minh Viễn Sơn Trang bắt đầu tiếp đãi các lộ nhân sĩ lục tục tới trước tham gia Tru Ma đại hội.

Ngày hôm đó, có một hạ nhân đến thỉnh Đoạn Vân Tụ, nói là thiếu gia cho mời. Đoạn Vân Tụ còn chưa tới phòng Diệp Viễn Khâm, liền nghe thanh âm của một nam tử nói: Biết Tú Thường muội muội muốn tới

Ngụy gia bảo, nhất định ta sẽ không đi Hoài Bắc tìm cái gì Lưu Nhất Dao, bằng không là có thể cùng muội một đường đến Sơn Trang rồi, sao có thể để chuyện của tứ quý phát sinh.

Chỉ nghe Diệp Tú Thường cười đáp: “Thiếu Khiêm ca ca, huynh cũng có việc của huynh, muội cũng không thể làm phiền...”

Đoạn Vân Tụ bước vào gian phòng, thấy Diệp gia huynh muội cùng Sở Dao đang ngồi ở bên cạnh bàn nói chuyện phiếm cùng một nam tử tuổi còn trẻ, trên bàn bày không ít thức ăn tinh xảo.

Nam tử kia thân mặc trường sam vân văn hoa xanh đen, mày kiếm hơi hơi giơ lên, hai mắt sáng ngời hữu thần, mũi như huyền đảm*, là một mỹ nam tử khí khái anh hùng bồng bồng. Hắn đang đối mặt muốn nói cái gì với Diệp Tú Thường, nghe thấy có người liền ngừng lại.

*(chắc là mũi cao quá à)

“Thiếu Khiêm, vị này chính là Đoạn công tử.” Diệp Viễn Khâm đứng lên, rồi hướng Đoạn Vân Tụ nói, “Vị này chính là Ngụy Thiếu Khiêm, là hảo hữu của ta cùng muội muội, Ngụy gia bảo Thiếu bảo chủ, là người được chân truyền Thần Phong chưởng, lần này Ngụy tiên bối thân thể không khoẻ, Thiếu Khiêm liền thay mặt Ngụy gia bảo tới tham gia Tru Ma đại hội! Các người đều là bằng hữu tốt của Viễn Khâm, vừa lúc làm quen đi...”

Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ mỉm cười hỏi thăm, Sở Dao thì đứng dậy, vài bước đi đến bên người Đoạn Vân Tụ kêu “Đoạn đại ca”.

Ngụy Thiếu Khiêm thoáng nhìn Diệp Tú Thường đối với Đoạn Vân Tụ ý cười ôn nhu, sinh lòng khó chịu, đứng lên ôm quyền nói: “Đoạn công tử, tại hạ đã nghe qua đại danh của huynh. Nghe nói công tử đã giết Hồn Thiên Lang Thành Khắc Minh, tại hạ bội phục, ngày nào đó cũng muốn tìm Đoạn công tử lãnh giáo một chút!”

Đoạn Vân Tụ thản nhiên đáp: “Nào có tại hạ kiến thức hạn hẹp, nhưng cũng biết uy danh ”Thần Phong chưởng” của Ngụy gia bảo, hẳn là tại hạ lãnh giáo mới đúng.”

Diệp Tú Thường cười nói: “Được rồi, hai người các huynh, xem ra muốn dùng võ kết bạn a, lúc này không thể được, trước vẫn nên nếm thử đồ ăn ta làm đi, khó có được hôm nay ta bớt chút thời gian xuống bếp!”

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường bởi vì Ngụy Thiếu Khiêm đến mà có ý đặc biệt tự mình xuống bếp, trong lòng có điểm mất mát. Nhưng Ngụy Thiếu Khiêm lại vui vẻ ra mặt, cầm lấy đĩa, nói: “Muốn Tú Thường muội muội xuống bếp thật không dễ dàng! Thế nhưng được Tú Thường muội muội làm đồ ăn cho, có nằm mơ người ta cũng muốn a! Hôm nay ta vậy mà có lộc ăn rồi!”

Diệp Tú Thường giận Ngụy Thiếu Khiêm liếc mắt một cái, “Thiếu Khiêm ca ca, huynh đừng đem ta nâng lên trời rồi lại ném xuống, thật rất đau nha!”

Ngụy Thiếu Khiêm vội vàng nói chính mình nói cũng không ngoa, hơn nữa đưa mắt ra hiệu để Diệp Viễn Khâm làm chứng.

Diệp Viễn Khâm cười ha ha, nói: “Muội muội ta đây trong mắt người, có chỗ nào không tốt?”, Sở Dao cũng ở một bên giễu cợt, Ngụy Thiếu Khiêm quần bách không biết nên nói tốt hay là không tốt.

Đoạn Vân Tụ xem một bàn đồ ăn này, là các món ngon của vùng sông nước Giang Nam được trình bày đẹp mắt — thịt tôm này trong nước trong suốt lấp lánh tựa như minh châu, còn món cá hấp, măng vàng hòa cá trắng mùi thơm xông vào mũi, định thắng cao* sắc trạch đạm hồng**, nhìn như hoa đào Chỉ xem thôi cũng là một loại hưởng thụ.

*bánh định thắng, **màu hồng nhạt

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ chỉ nhìn bất động, liền cười nói: “Đến, nếm thử tay nghề của ta!”

Đoạn Vân Tụ gấp một con tôm bỏ vào trong miệng, cảm giác giòn nộn* trơn nhẵn thoải mái, vị rất ngon, liền nói: “Thật sự ăn rất ngon!”

*(non,mềm)

Diệp Tú Thường nghe thấy Đoạn Vân Tụ khen ngợi, trong lòng vui sướng. Trù nghệ của nàng vô cùng tốt, nhưng bình thường sự vụ bề bộn, khó có được thời gian xuống bếp, hai ngày trước vốn định tự mình làm cho Đoạn Vân Tụ mấy món ăn nếm thử, lại không có thời gian. Hiện tại Ngụy Thiệu Khiêm đến đây, phụ thân dặn nàng hảo hảo chiêu đãi, nàng liền có được nửa ngày rảnh rỗi, tổn không ít công phu làm được một bàn đồ ăn như vậy, lúc này thấy Đoạn Vân Tụ thích, trong lòng nàng hết sức cao hứng.

Một bên Ngụy Thiệu Khiêm gấp một khối thịt cá, cẩn thận loại bỏ xương sạch sẽ, đưa tới trong bát Diệp Tú Thường, nói: “Tú Thường muội muội người vất vả nửa ngày, nên hảo hảo bồi bổ!”

Diệp Tú Thường không một chút ngạc nhiên, cười nói hảo.

Đoạn Vân Tụ xem hai người tự nhiên như thế, đột nhiên nghĩ đến, nếu ai có thể thú được Diệp Tú Thường làm thê tử, chính là người có phúc lớn, mà có phúc, cũng chỉ có loại thiếu niên tuấn kiệt như Ngụy Thiệu Khiêm này mới có thể có được.

Nàng nhìn Ngụy Thiệu Khiêm, lại nhìn một chút Diệp Tú Thường, cho là mình nghĩ không sai — bọn họ thật là trai tài gái sắc, bích nhân một đôi!

Nàng lại gấp một khối định thắng cao đưa đến bên miệng cắn một cái, cảm thấy được bánh này như thế nào không có ngọt quá, là hương vị vốn rất nhạt? Nhưng mà không phải là khẩu vị của mình thích nhạt đấy sao?

Ngay lúc này, nàng thấy một đôi đũa gấp một khối thịt gà bỏ vào trong bát của mình, giương mắt nhìn lên, thấy là Sở Dao đang cười hì hì nhìn nàng nói, “Ta mượn hoa hiến Phật!” Ngừng một chút, lại có chút ngập ngừng bổ sung nói: “Cảm ơn Đoạn đại ca, ngày đó là ta ...oan cho người tốt...”

Diệp Tú Thường thấy hành động Sở Dao như vậy, trong lòng xiết một cái khó chịu, nghe Sở Dao giải thích, khó chịu này liền ít đi một chút, nhưng không có hoàn toàn biến mất.

Diệp Viễn Khâm lại trêu ghẹo nói: “Muội - một khối thịt gà, liền cảm ơn người ta?”

Sở Dao trừng mắt hướng biểu ca, “Vậy huynh muốn ta làm như thế nào?”

“Muội nên hỏi người khác - Đoạn công tử ha?”

Đoạn Vân Tụ thấy mình bị nói tới, đành phải cười cười nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, Sở cô nương đừng để ý.”

Ngụy Thiệu Khiêm hữu ý vô ý nói, “Ta nói tiểu Dao a, bằng không để Sở thúc thúc truyền cho hần âm dương nhận*(đạo) pháp, coi như cảm ơn chẳng tốt sao...”

Sở Dao nghe xong, hai má ửng hồng — Nhận Đăng Môn âm dương nhận pháp là nam nữ cùng luyện, chỉ truyền cho vị hôn phu tương lai của nàng, như cha nương của nàng năm đó, lúc này ý trong lời nói của Ngụy Thiệu Khiêm, nói là để phụ thân tuyển Đoạn Vân Tụ làm con rể...

Đoạn Vân Tụ nghe Diệp Tú Thường nói qua, âm dương nhận pháp này là muốn vợ chồng song tu, cho nên giờ phút này lập tức liền minh bạch Ngụy Thiệu Khiêm ý tại ngôn ngoại, nhưng chỉ là nói cho vui mà thôi, lại không tốt nói cái gì, có điểm xấu hổ.

Diệp Tú Thường có chút bất mãn vui đùa của Ngụy Thiệu Khiêm, lại thấy biểu muội thẹn thùng, vội mở miệng giải vây: “Thiệu Khiêm ca ca chỉ nói giỡn mà thôi, muội đừng coi là thật...” Sau đó nói mọi người tiếp tục ăn uống.

Ngày tám tháng tư, Minh Viễn Sơn Trang nơi chốn giăng đèn kết hoa, nghênh đón các lộ anh hùng bạch đạo tề tụ một chỗ.

Ở trong đại viện thập phần rộng rãi, bốn mươi tám mâm cỗ theo thứ tự được bày ra. Bạch đạo hiện có Lục Đại phái — Tung Sơn Thiếu Lâm, Thái Hồ Cái Bang, Ôn Châu Nhận Đăng Môn, Hồ Nam Tiêu Tương phái, Lư Châu Ngụy gia bảo cùng Lâm An Minh Viễn Sơn Trang, đều cử chương môn hoặc thiếu chương môn đến tham dự, môn hạ của lục phái đều tựu lại chiếm hết mười hai bàn, các anh hùng hảo hán khác thì ngồi ở các bàn còn lại. Tru Ma đại hội lần này là một sự kiện lớn khó có được của võ lâm trung nguyên trong vòng mười năm trở lại đây, cho nên có một số tiểu nhân vật không mời mà tự đến tham gia. Minh

Viễn Sơn Trang cũng không tiện để bọn họ ở ngoài cửa, liền bày thêm mười mâm cỗ ở Thiên viện liền kề chính điện, khoản đãi bọn hắn nhập tiệc.

Đoạn Vân Tụ chọn một cái góc nhỏ ngồi xuống, nghe nói “Tuý Quyền” Lưu Kiên đến từ Thương Châu tỉnh Hà Bắc người này gần đây cũng theo dõi động tĩnh của ma giáo, Diệp Tú Thường đi xuyên qua mọi người hướng tới, chỉ huy gia đình an bài chỗ ngồi cho hắn, lại thỉnh thoảng hướng mắt nhìn Đoạn Vân Tụ vài lần. Trong lòng nàng có chút kỳ quái: Đoạn Vân Tụ chính là người ở nơi thật vắng vẻ, một thân thủy lam sam tử cũng thập phần mộc mạc, hai mắt của mình lại có thể ở trong vài trăm người nhất định tìm được “Hắn”, mình với “Hắn” chẳng lẽ lại có một loại tâm linh tương thông?

Đoạn Vân Tụ mặc dù đang nghe người khác nói chuyện phiếm, nhưng lại thỉnh thoảng giương mắt nhẹ nhàng nhìn xuyên qua chúng nhân thấy mặt thân ảnh vàng nhạt kia. Cảm thấy được, mặt thân ảnh này nhàn nhã bay tựa như bướm lượn trên hoa, phi thường xinh đẹp.

Buổi sáng giờ tỵ hai khắc, các lộ anh hùng đều đã ngồi vào chỗ. Diệp Kính Thành cùng vài vị Chương môn với Ngụy Thiệu Khiêm đều rất quen thuộc, hàn huyên xong lúc sau, hắn giơ lên chén rượu, cao giọng đối chúng nhân nói: “Bỉ nhân* Diệp Kính Thành bất tài, là chủ nhân ở đây muốn cùng các lộ anh hùng nói vài lời...”

*kẻ hèn

Mọi người thấy Diệp Kính Thành đứng ở nơi đó, giống như ‘uyên đình nhạc trì’*, khí thế phi phàm, trong thanh âm khí thế hùng hồn, truyền khắp cả đại viện, đều sinh lòng khâm phục, chăm chú lắng nghe.

* ý nói thâm sâu khó dò, vững vàng khó lay chuyển

Diệp Kính Thành ngừng một chút, tiếp tục nói: “Các vị anh hùng đã biết, võ lâm trung nguyên ta vốn có thất đại môn phái, nhưng hiện giờ chỉ còn lại có lục phái, vì sao? Bởi vì Ma giáo điên cuồng, ở hai tháng trước đã đem một trong bảy đại môn phái của ta - Phi Long Môn cả nhà giết hết! Phi Long Môn môn chủ Sầm Nham là anh hùng nổi tiếng của võ lâm trung nguyên ta, cũng là hảo hữu của bỉ nhân cùng mấy vị Chương môn khác. Năm năm trước, bỉ nhân vẫn cùng hắn ở chỗ này vui vẻ uống rượu, không nghĩ tới bây giờ lại hồn về cửu tuyền...” Nói tới đây, hắn sắc mặt ngưng trọng, giống như đang tưởng nhớ cố hữu.

Trong bữa tiệc cũng có mấy mươi người là hảo hữu của Sầm Nham hoặc những người khác trong Phi Long Môn, nghe tới đây, kích động không thôi. Trong đó có một hán tử là Cầu Nhiễm bỗng đứng lên nói: “Những người ngày đó bị Ma Giáo giết, thật rất tàn nhẫn, ngay cả tiểu hài tử cũng không buông tha! Diệp trang chủ, các vị Chương môn, các ngài nhất định phải chủ trì công đạo cho bạch đạo ta, tiêu diệt bọn Ma giáo tàn bạo này!” Mọi người nghe nói lời ấy, đều phụ họa.

Đoạn Vân Tụ ngồi ở chỗ kia, vẫn đang suy nghĩ: năm đó Đoạn gia ta mười sáu người cũng bị kẻ xấu giết hại, các người như thế nào không ai nghĩ đến nên vì mười sáu tánh mạng điều vô tội này đòi một cái công đạo đây!

Diệp Kính Thành đáp: “Vị anh hùng này nói đúng! Cho nên bỉ nhân quảng phát anh hùng thiệp, mời các lộ hào kiệt tề tụ một chỗ, chính là vì việc này! Mười năm nay, Ma giáo tàn bạo, hoành hành ngang ngược, lạm sát kẻ vô tội, võ lâm trung nguyên ta đã phải chịu đựng! Nhưng Ma giáo thế lực lớn mạnh, bạch đạo anh hùng ta nếu đơn thương độc mã, lại vô pháp đối kháng cùng với ma giáo. Cho nên, bỉ nhân cho rằng, mấy đại môn phái của bạch đạo ta cùng các lộ anh hùng trong võ lâm nên liên thủ lại, đồng tâm hiệp lực, tru diệt ma giáo!”

Nghe Diệp Kính Thành vừa nói như thế, tinh thần võ lâm nhân sĩ sôi trào, đều hô: “Đồng tâm hiệp lực, tru diệt ma giáo! Đồng tâm hiệp lực, tru diệt ma giáo...”

Thiếu Lâm Phương Trượng Viên Không đại sư đứng lên, một tiếng “A Di Đà Phật” làm mọi người đều tĩnh lặng lại.

“Lão nạp là người xuất gia, Thiếu Lâm hướng việc hành thiện tích đức, vốn không nên tham dự giang hồ giết chóc, nhưng là Ma giáo tác nghiệt đa đoan, xác thực đã làm nhân thân cộng phần, cho nên Thiếu Lâm cũng không thể không đi thay những người đã khuất đòi lại công đạo. Bất quá, chính như lời nói của Diệp trang chủ, bạch đạo ta nếu đơn thương độc mã, không thể cùng Ma giáo đối kháng, chớ nói chi đến trừ ma

vệ đạo, cho nên, chúng ta nhất định phải đồng tâm hiệp lực. Bất quá, quần long không thể vô thủ, lão nạp có một đề nghị — không bằng hôm nay Võ Lâm bạch đạo ta đề cử một vị minh chủ võ lâm, chịu trách nhiệm liên hợp các lộ anh hùng, cùng nhau tru diệt ma giáo...”

Mọi người nghe xong, đều gật đầu đồng ý. Ba mươi năm trước, bạch đạo các phái từng kết làm đồng minh, cũng tuyển “Thần Long Thương” Sử Phong làm minh chủ võ lâm, dẫn dắt bạch đạo một lần hành động liên tiêu diệt xong thất đại ác nhân hết sức điên cuồng. Sau này, Sử Phong thoái ẩn, không rõ tung tích, liên minh bạch đạo cũng vì vậy mà tan rã, hiện tại Ma giáo tàn sát bừa bãi, tất cả mọi người muốn trọng chấn hùng phong của bạch đạo ba mươi năm trước, nhưng quần long vô thủ cũng thập phần bất lợi, cho nên đối với đề nghị của Viên Không đại sư đều được hoan nghênh.

Tiếp theo liền có một hán tử mặt vàng cao gầy nói: “Viên Không đại sư đức cao vọng trọng, Thiếu Lâm lại là võ lâm trung nguyên chính tông, nếu đại sư đảm nhận chức minh chủ, chúng ta đều tâm phục khẩu phục, mọi người nói có phải không?” Rất nhiều người gật đầu đồng ý.

Viên Không đại sư lại tuyên một tiếng Phật hiệu, nói: “Nhờ các vị anh hùng nâng đỡ, lão nạp cùng Thiếu Lâm rất vinh hạnh và may mắn. Nhưng Thiếu Lâm đều là người xuất gia, tuy nói ủng hộ trừ ma nghĩa cử, nhưng thủy chung không nên dẫn dắt các vị anh hùng đại khai sát giới. Theo lão nạp chứng kiến, Minh Viễn Sơn Trang Diệp trang chủ không chỉ có võ học tu vi thâm hậu, hơn nữa lại nhân nghĩa, khí phách hào hùng, giao du rộng rãi, khiến mọi người kính phục, là người tốt nhất nên chọn làm Minh chủ bạch đạo ta!”

Đương nhiệm sáu vị chưởng môn, có Viên Không đại sư, Ngụy Khải cùng Diệp Kính Thành danh vọng cao nhất. Thiếu Lâm đã có ba mươi năm là chủ lực tham dự trừ ác, hao tổn rất nặng, hiện tại còn đang khôi phục nguyên khí, cho nên Viên Không đại sư không muốn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ, Ngụy gia bảo bảo chủ Ngụy Khải lấy “Thần Phong chưởng” uy chấn Võ Lâm, nhưng hai năm gần đây mắc bệnh khó chữa, thân thể không tốt, bang chủ Cái bang Hậu Đại Hữu mới vừa thượng nhậm nửa năm, uy vọng chưa cao như các Chưởng môn khác, Thượng Quan Yến Chưởng môn Tiêu Tương phái có phi ưng đao pháp cùng phu phụ Sở Liệt của Nhậm Đăng Môn có âm dương nhận pháp hết sức lợi hại, nhưng danh tiếng kia cũng không bằng Diệp Kính Thành đang như mặt trời ban trưa. Thiên quân kiếm pháp của Diệp Kính Thành đã được xưng là “Trung Nguyên đệ nhất kiếm”, uy danh sánh ngang minh chủ võ lâm Sử Phong ba mươi năm trước, lại thường hay hành hiệp trượng nghĩa, chi tiêu hào phóng, quảng kết thiện duyên, ở trong bạch đạo danh tiếng rất tốt. Hiện tại mọi người đang nghe Viên Không đại sư tiến cử Diệp Kính Thành, phần lớn âm thầm đồng ý, cho dù có người còn cho rằng có người tốt hơn để chọn, nhưng lúc này cũng không tiện đưa ra dị nghị.

Diệp Kính Thành thấy Viên Không đại sư tiến cử mình, vội nói: “Đại sư quá lời rồi! Bỉ nhân có tài đức gì, có thể gánh trọng trách này...” Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên dừng lại, đem ánh mắt hướng ra ngoài viện.

Định thắng cao (bánh chiến thắng)

Mỹ thực của Hán tộc, định thắng cao là món ăn ở Hàng Châu, là món ăn ngon lại có công dụng điều dưỡng thân thể. Có vị ngọt, sắc trình màu hồng, xốp mùi thơm ngát, vào miệng ngọt nhẹ. bỏ vào khuôn có hình hoa đào, bánh ăn có vị đậu.

Truyền thuyết là: Thời Nam Tống bách tính vì Hàn gia quân xuất chinh, ủng hộ tướng sĩ mà đặc chế, cao trên có hai chữ “Định thắng”, sau lại được gọi là “Định thắng cao”.

(có ảnh nữa mà mình không past vào được) ^^

8. Chương 8: Nhất Minh Kinh Nhân*

*(bỗng nhiên nổi tiếng)

Mọi người thấy Diệp Kính Thành đột nhiên ngừng nói, cùng cảm thấy kinh ngạc, đều theo ánh mắt Diệp Kính Thành nhìn ra ngoài viện.

Chỉ thấy đại kiệu màu đen trên đỉnh đầu phá không mà đến, thẳng đến đại viện. Cái kiệu này cũng không có người nâng, lại có thể ngự không phi hành, mọi người đều kinh hãi không thôi.

Cái kiệu bay đến giữa sân, vừng vàng hạ xuống trên nền đất trống. Lúc này có tám cái bóng người theo ngoài viện bay vút mà đến, rơi xuống hai bên cái kiệu, thần sắc cung kính. Phía sau sáu người đều có áo choàng màu đỏ. Trong hai người cầm đầu, một người tuổi chừng ba mươi, cầm trong tay chiết phiến* (quạt sắt), gầy như thân trúc, một thân áo trắng, tên còn lại nhìn qua chỉ mới hai mươi, da màu cổ đồng, đầu trọc, mặc áo để lộ cánh tay rắn chắc, nhìn qua như một tên võ tăng Thiếu Lâm.

Chiết phiến nam tử tiến lên xoay người vén rèm lên, nói: “Cung thỉnh Đường chủ!” Người này trong kiệu mới chậm rãi đi ra.

Ánh mắt của mọi người đều dồn tới, chỉ thấy người nọ một thân hắc bào, khoác áo choàng màu đen, mà áo choàng có một hình giống như tia sét dài màu đỏ, tiếp tục nhìn kỹ, hắc mũi cao miệng rộng, mắt như lãnh điện, chỉ nhìn thoáng qua đã thấy rất có uy thế.

“Ma giáo người của Phích Lịch đường” Có người thấp giọng nói.

“Ma đạo Lệ Phần Phong!” Tên còn lại kinh hãi kêu lên.

Người này đúng là Tiềm Long Giáo Phích Lịch đường Đường chủ Lệ Phần Phong, là một trong tứ Đại đường chủ, cũng là một trong tứ đại cao thủ của Ma giáo. Tục truyền đạo pháp của hắn uy mãnh tàn nhẫn, dưới đao chi hồn vô số kẻ.

Vài vị Chương môn đều đứng lên, đi đến trên đất trống, hướng mắt về phía Lệ Phần Phong. Những người khác cũng ngồi không yên, sôi nổi đứng lên, tới gần Lệ Phần Phong, có mấy người còn lặng lẽ di chuyển về phía sau.

Diệp Kính Thành vừa chấp tay, nói: “Tại hạ Diệp Kính Thành, trang chủ Minh Viễn Sơn Trang. Các hạ chính là ma đạo Lệ Phần Phong, không biết hôm nay đến đây, có gì chỉ giáo?” Mặc dù biết lai giả bất thiện, nhưng tiên lễ hậu binh, cư xử rất đúng mực.

”Người chính là Thiên Quân Kiếm Diệp Kính Thành? Danh tiếng không nhỏ a! Nghe nói người phân phát anh hùng thiếp, mở cái gì Tru Ma đại hội, Giáo chủ phân phó riêng ta đến xem là cái bộ dáng gì? Lệ Phần Phong mắt lộ ra khinh miệt, hướng bốn phía lướt qua, ánh mắt của hắn tiếp xúc đến người nào, người đó liền cảm thấy một cỗ khí thế uy bách, không khỏi chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

“Thì ra là thế, tại hạ may mắn, có thể kinh động quý giáo chủ. Hôm nay bạch đạo anh hùng đều tề tụ ở nơi này, như các hạ đã thấy. Hành vi của Quý giáo, muốn nhẫn cũng không thể nhẫn, cho nên, chúng ta đây muốn thể thiên hành đạo, thay người vô tội rửa oan!”

“Hừm? Phải không? ‘Thể thiên hành đạo, thay người vô tội rửa oan?’ Ha ha... Chỉ bằng các ngươi? Cái gọi là anh hùng bạch đạo, ta xem, bất quá cũng chỉ có như vậy...”

“Ta, Diệp Kính Thành có lẽ không có tài năng gì, nhưng là, thỉnh các hạ không cần bôi nhọ các anh hùng hảo hán bạch đạo ở đây!”

“Anh hùng hảo hán? Không nói bạch đạo các ngươi nói xằng nhân nghĩa, ngay cả võ công của các ngươi, cũng không thấy được có bao nhiêu lợi hại!”

“Các hạ thỉnh thận ngôn, bạch đạo ta khi nào nói xằng nhân nghĩa? Nói đến võ công, đạo pháp của các hạ có lẽ lợi hại, nhưng bạch đạo ta các anh hùng cũng không thua kém! ”Kinh hạc xuất, quỷ thần khóc” Sáu chữ này các hạ đã nghe qua...”

Vẫn ngồi ở trong góc Đoạn Vân Tự nghe được Diệp Kính Thành nhắc tới này sáu chữ, trong lòng chấn động, sắc mặt chợt thay đổi.

“Kinh Hạc Kiếm Pháp? Ha ha, người này cũng nhắc nhở ta, năm đó, ta đi tìm gặp cái kia truyền nhân Kinh Hạc Kiếm pháp Đoạn Hàn. Bản thân ta thật sự là thay Đoạn gia bị ai, cái kia Đoạn Hàn, căn bản chính là đồ ăn hại, ta muốn giết hắn, còn sợ làm nhục đạo của ta!”

Đoạn Vân Tụ nghe Lê Phần Phong vừa nói như thế, nghĩ tới – bốn tuổi năm ấy, có người đi vào nhà nàng, đáng vẻ bề phi thường hung hãn, đe dọa phụ thân cùng hấn luận võ. Phụ thân không thể không ra tay, người nọ một đao liền gác ở trên cổ phụ thân, sau đó bắt phụ thân từ hấn chui qua, không làm liền muốn giết cả nhà của nàng. Nàng thấy tận mắt, mắt phụ thân hàm lệ nóng, theo người nọ chui qua. Lúc ấy nàng chưa đủ lớn để biết, hiện tại nhớ tới, lại đau lòng vô cùng, trong lồng ngực khí huyết sôi trào, tay cầm ở trên thân kiếm, khớp xương khanh khách rung động.

Lúc này, nàng lại nghe đến thiếu niên đầu bóng lưng bên người Lê Phần Phong cũng khinh miệt nói: “Đường chủ, ta xem a, coi như lúc ấy ta mới bảy tuổi, phỏng chừng cũng có thể đem xương hấn nghiền thành tro!”

Ánh mắt nàng cực lạnh bắn về phía thiếu niên kia, Linh Ân kiếm trong tay rung động.

Sắc mặt Diệp Kính Thành phát lạnh, Đoạn Hàn có lẽ không phải là người võ công cao cường, nhưng tổ tiên Đoạn Thiên Nhai lại tung hoành giang hồ, chưa từng bại một lần!”

“Khá lắm ‘Tung hoành giang hồ, chưa từng bại một lần’! Cái kia Đoạn Thiên Nhai đã là người chết trăm năm trước, nếu hấn còn sống, bản thân ta cũng muốn giao thủ một hồi, hiện tại, ta chỉ có thể lãnh giáo ‘Thiên Quân Kiếm’ của người một chút rồi!”

Lê Phần Phong đem ống tay áo vung lên, vù vù xé gió, Diệp Kính Thành cũng âm thầm vận công, chuẩn bị một trận chiến.

Nhưng vào lúc này, một bên Diệp Viễn Khâm đứng dậy, đối phụ thân nói : “Cha, Khâm nhi bắt tòi, muốn lĩnh giáo trước một chút ma đao đao pháp!” Nói xong, xuất Thương Hải kiếm.

Tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, thầm nghĩ này Giang Nam Song Tú cố nhiên là nhân trung long phượng, nhưng là đối đầu với ma đao, chỉ sợ có mệnh cũng không còn. Cho nên, không biết nên bội phục hấn có nhiều dũng khí hay nói hấn “lỗ mãng” đây.

Bất quá trừ bỏ Diệp Kính Thành cùng Diệp Tú Thường, tất cả mọi người phỏng chừng sai lầm rồi – Diệp Viễn Khâm biết rõ ma đao Lê Phần Phong lợi hại, chính vì như thế, hấn mới ra tay trước, nguyên nhân rất đơn giản, trận chiến này là trận chiến đầu tiên của bạch đạo đối Ma giáo, chỉ có thể thắng không thể bại, mà phụ thân cùng Lê Phần Phong võ công cũng chỉ sợ hơn kém không nhiều lắm, muốn thắng không dễ dàng, cho nên hấn muốn đấu trước một trận cùng Lê Phần Phong, để phụ thân có thời gian cân nhắc chiêu thức của hấn, sẽ gia tăng phần thắng.

Diệp Tú Thường cũng rút ra Linh Tuyền Kiếm, đứng ở bên người ca ca.

Diệp Viễn Khâm lại nói: “Muội muội, ca ca một người cũng đủ rồi.” Hấn không muốn muội muội cũng tham gia mạo hiểm lớn này.

Diệp Tú Thường biết tâm ý ca ca, đang muốn phản bác, lại nghe thiếu niên đầu bóng lưng bên người Lê Phần Phong nói: “Thật đúng là có dũng khí đáng khen! Bất quá, hai người các người, còn không xứng chết ở dưới đao Đường chủ!” Nói xong, vừa chấp tay hướng Lê Phần Phong, “Đường chủ, để A Mạnh lĩnh giáo bọn họ!”

Lê Phần Phong gật gật đầu. Cái kia thiếu niên đầu bóng lưng kêu A Mạnh tuân lệnh, liền xoay người nghênh tiếp kiếm Diệp Viễn Khâm.

Thiếu niên đầu bóng lưng cũng lười khách khí, tay trái giả dò xét, tay phải mang theo một cổ kinh phong, đánh thẳng “Huyết Khí Hải” dưới rốn Diệp Viễn Khâm một tấc. Đây là một trong đại huyết trí mạng của cơ thể, người bị điểm trúng tất nhiên chết.

Diệp Viễn Khâm cũng không yếu thế, trường kiếm đâm hướng ngực đối phương, bức đối phương xoay tay lại hộ tâm.

Hai người ở trong giữa đại viện người tới ta lui, rất nhanh liền hủy đi hơn mười chiêu. Thiếu niên đầu bóng lưng sử dụng chính là Long Trảo Thủ, không cần biến hóa đa dạng, nhưng lại sắc bén tàn nhẫn, song thủ như tạt phong bạo vũ đánh úp về phía Diệp Viễn Khâm. Đối phương truy kích hung mãnh nhưng Diệp Viễn

Khâm hạ kiếm thế lại vẫn ổn trọng đại khí, lại linh hoạt biến hóa, kiếm kiếm đều là đi sau mà tới trước, đâm vào sơ hở đối phương.

Tiếp tục hủy đi hơn hai mươi chiêu, thiếu niên đầu bóng lưỡng rõ ràng đang ở thế hạ phong. Diệp Viễn khâm nhất chiêu “Bão tàn thủ khuyết”, cố ý lộ ra sơ hở, thiếu niên kia lập tức đánh úp lại, ai ngờ Diệp Viễn Khâm mũi kiếm vừa chuyển, đã đưa đến trên cổ thiếu niên. Thiếu niên nhìn Lệ Phần Phong liếc mắt một cái, kêu lên, “Đường chủ, A Mạnh làm người mất thể diện!” Liền đưa tay đánh về phía thiên linh cái.

Diệp Viễn Khâm hơi kinh ngạc, đưa cánh tay trái qua bắt lấy tay của thiếu niên, nhưng không ngờ đối phương xuất bàn tay còn lại hướng ngực trái hấn điểm “Tả Huyết Kỳ Môn”. Diệp Viễn Khâm nhanh lùi về sau, nhưng vẫn là bị điểm trúng đại huyết, nhất thời bị nội thương, được Diệp Kính Thành lướt tới đỡ lấy.

“Khâm nhi!” Diệp Kính Thành vẻ mặt lo lắng.

“Cha, ta còn hảo. . .” Diệp Viễn Khâm miễn cưỡng đứng, tuy rằng bị thương không nhẹ, nhưng tánh mạng có thể bảo toàn.

Thiếu niên đầu bóng lưỡng ở bên kia cười hắc hắc, “Chiêu này kêu ‘Cầu tử nhi sinh’ thêm kiến thức đi, không xem ám chiêu của mình, lấy làm hổ thẹn.

Diệp Tú Thường thập phần tức giận, đang muốn ra tay, đã thấy Đoạn Vân Tụ chẳng từ biết lúc nào đi đến bên người nàng, đè lại kiếm của nàng, đối với nàng nói: “Để cho ta tới!”

Đoạn Vân Tụ tiến tới một bước, Linh Ẩn kiếm nháy mắt ra khỏi vỏ. Kiếm kia thân trong suốt như nước, như ánh lên tinh quang, lại giống như áo choàng sương lạnh, ánh sáng lạnh óng óng. Một bên chưởng môn Nhận Đăng Môn Sở Liệt cùng Chung Tư Vi thấy kiếm này, trong lòng cả hai giật mình, chính là Chung Tư Vi vừa mừng vừa sợ, mà Sở Liệt là vừa sợ vừa giận. Ở đây còn có mấy người nhận ra được kiếm này, đều âm thầm kinh ngạc.

“Tại hạ Đoạn Vân, muốn lĩnh hội các hạ ‘Cầu tử nhi sinh’*. . .”

*vào chỗ chết để tìm đường sống

Thiếu niên đầu bóng lưỡng liếc mắt nhìn Đoạn Vân Tụ, thấy đối phương ánh mắt lãnh đạm có thể kết băng, đáp, “Tốt, không sợ chết, phóng ngựa lại đây! Người kiếm kia nhìn không tệ, ta muốn rồi, vừa lúc lấy về chơi đùa!”

Hắn vừa dứt lời, một cái lam ảnh đã muốn tới trước mắt, mũi kiếm trực chỉ ngực chính mình.

Hắn rất là kinh hãi, thân mình rụt lại, miễn cưỡng tránh đi mũi kiếm, tiếp tục một cái “Đăng Long trảo” hướng đối phương chop tới, ai ngờ tay chỉ bắt được không khí, mà kiếm Đoạn Vân Tụ đã đi tới dưới sườn hắn, đâm thẳng “Uyên dịch huyết”.

Thiếu niên đầu bóng lưỡng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng thi triển “Hổ trảo thủ”, chụp vào khướp xương cổ tay đối phương, nhưng thủ còn không có vươn đi ra, liền thấy trường kiếm đối phương xoay vòng, cắt về phía vai phải chính mình. “Xoẹt” một tiếng, vai phải hắn xuất hiện miệng vết thương thật dài, máu tươi chảy ròng.

Hắn vội vàng lùi ra phía sau một trượng, sợ đối phương lại ra tay nữa. Chờ hắn đứng vững thân mình, mới nhìn rõ Đoạn Vân Tụ sớm đã xoay người đứng ở đó, đang lạnh lùng nhìn mình, khóe môi hơi nhếch, khinh miệt hiện rõ vô cùng.

“Người sử dụng tà kiếm!” Thiếu niên đầu bóng lưỡng chửi ầm lên.

“Kiếm danh ‘Linh Ẩn’ mười lăm năm trước, cao thủ bại dưới kiếm này tổng cộng có ba mươi bảy người.” Đoạn Vân Tụ duỗi ngón ở trên thân kiếm nhẹ nhàng vuốt ve, giống như thưởng thức âu yếm bảo bối, lại đem một cổ ngạo khí khiếp người bắn ra bốn phía.

Tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, thật không ngờ thiếu niên áo lam này chỉ trong vòng ba chiêu liền đánh bại đối thủ. Lúc trước bọn hắn có nghe nói một người tên là “Đoạn Vân”, thiếu niên này đem “Hồn Thiên Lang” Thành Khắc Minh một kiếm giết chết, đều cho rằng chính là lời đồn đãi, hiện tại, đều hiểu

được lời đồn quả không sai! Hơn nữa, thiếu niên kia cầm trong tay Linh Ẩn kiếm, mười lăm năm sau lại tái hiện truyền kỳ, vừa ra tay người trong ma giáo liền đại bại, tất cả mọi người cực kỳ hưng phấn.

Diệp Tú Thường lòng tràn đầy kiêu ngạo, cứ như là nàng đánh bại đối thủ. Nàng cũng chứng thực cảm giác của mình – Đoạn Vân Tụ liền là một thanh bảo kiếm phục trong vỏ, hiện tại rốt cục đã xuất ra khỏi vỏ rồi, hiển lộ cho trước mắt người đời, hơn nữa, lần này ra khỏi vỏ, liền nhất định phóng ra tia sáng chói mắt, để thế nhân khắc trong tâm khảm!

Mà Chung Tư Vi cũng vui buồn lẫn lộn – vừa rồi nàng nhìn thấy Linh Ẩn kiếm, hiện tại lại chứng kiến Đoạn Vân Tụ sử dụng Linh Ẩn kiếm pháp chiêu “trường hồng quán nhật”, “thanh phong vô tích” cùng “lưu tinh hoa huyền”, đã xác nhận Đoạn Vân Tụ là truyền nhân của Mộ Dung Dĩnh không thể nghi ngờ. Như vậy, nàng có thể tìm được tung tích Mộ Dung Dĩnh sau mười lăm năm rồi. Nhưng là, tìm được lại như thế nào đây? Minh có thể cho nàng cái gì?

“Hảo kiếm pháp!” Chính là nam tử áo trắng bên người Lê Phần Phong, vung chiết phiến trương mở ra, lộ xuất nhất phiến diễm lệ nguyệt quý hoa tùng*. “Đại danh Linh Ẩn kiếm, tại hạ Tất Mộ Thiên sớm có nghe qua, chính là vẫn chưa từng được nhìn thấy, hôm nay lại may mắn được thỉnh giáo!” Lời còn chưa dứt, đã huy động cây quạt, quét về phía mặt Đoạn Vân Tụ.

*(bụi hoa hồng)

Đoạn Vân Tụ nhún người nhảy lên trên không trung, tiếp theo Linh Ẩn kiếm hướng xuống phía dưới đâm “Thần kỳ môn” ở cổ tay Tất Mộ Thiên.

Trong đám người có người lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, tán thưởng khinh công Đoạn Vân Tụ tuyệt vời. Hẳn nào biết Linh Ẩn đạo nhân khinh công độc bộ thiên hạ, cơ hồ không ai sánh bằng, mà Đoạn Vân Tụ dùng tính mệnh của mình trên vách núi khổ luyện, học được toàn bộ tinh túy, vượt qua cả sư phụ.

Tất Mộ Thiên vội vàng hồi phiến*(cây quạt), để tránh cổ tay bị đâm, sau đó đem chiết phiến vừa thu lại, hóa thành một lưỡi dao sắc bén dài hai thước, hướng về gò má Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ trong lòng tức giận, huy động Linh Ẩn kiếm, hướng Tất Mộ Thiên đâm tới. Ngay thân Linh Ẩn kiếm một khi chấn động, lại loáng thoáng vang lên tiếng nhạc, kích thích tâm thần của người rung động.

Tất Mộ Thiên tâm thần naoảng lên một cái, lại vội vàng ngưng thần, ngăn trở trường kiếm đối phương, sau đó tay trái cũng không lơ lửng, chụp vào cổ Đoạn Vân Tụ. Đoạn Vân Tụ ngửa người ra sau, tiếp tục vừa chuyển, đã đến sau lưng Tất Mộ Thiên, một cước quét về phía đối phương.

Hai người người vung ta đâm, rất nhanh hủy đi hơn mười chiêu, tất cả mọi người không ngừng đi lui về sau, bàn môn cổ cũng bị kiếm khí tạt bay đi. Đoạn Vân Tụ đem Linh Ẩn kiếm pháp dần dần thi triển ra, phối hợp với khinh công thượng thừa, vô cùng linh động phiêu dật. Mà Tất Mộ Thiên công phu chiết phiến lên cũng thật là lợi hại, vung tỏa hoa đâm, chiêu chiêu cay độc.

Viên Không đại sư cùng Hậu Đại Hữu chưởng môn ở một bên mặt đều mỉm cười, liên tiếp gật đầu, khen thiếu niên gọi là “Đoạn Vân” này tuổi vẫn còn trẻ, thế nhưng liền đã luyện được một thân kiếm pháp cùng khinh công thượng thừa, đủ thấy tương lai bạch đạo có hi vọng. Sắc mặt Diệp Kính Thành hơi lộ ngưng trọng, như có suy nghĩ gì. Ngụy Thiếu Khiêm rất là kinh ngạc, địch ý trong lòng cũng càng ngày càng tăng.

9. Chương 9: Nghênh Chiến Ma Đạo

Kiểm Đoạn Vân Tụ càng đánh càng nhanh, nhất chiêu vị tất, nhị chiêu hựu xuất*, khi kiếm vừa xuất thì thân người còn tại bên trái, kiếm tới đối phương thì thân đã đến bên phải. Tất Mộ Thiên càng đánh càng khó khăn, thậm chí không tốt, ngón cái ấn lên một cái cơ quan trên cán quạt.

*(chiêu thứ nhất chưa hoàn chiêu thứ hai lại đến)

Diệp Tú Thường luôn luôn chăm chú theo dõi tình hình chiến đấu, thấy Tất Mộ Thiên có động tác, vội kêu: “Cẩn thận cây quạt!”

Nghe được nhắc nhở, Đoạn Vân Tụ lập tức sinh lòng cảnh giác, Linh Ẩn kiếm run lên, sử xuất “Linh xà bàng thân”, thân kiếm lập tức xoay tròn uốn lượn, như rắn bò lên cây quạt, lại dùng lực lôi kéo, “Sát lạp” mấy tiếng, cây quạt bị cắt thành mấy đoạn, giữa một trận khói bụi tung lên, mọi người nhanh chóng che mũi, mắt: “Thật ngoan độc!”

Đoạn Vân Tụ thân ảnh chợt lóe, Linh Ẩn kiếm đã muốn trực chỉ ngực Tất Mộ Thiên.

Tất Mộ Thiên thấy độc kế bị thua, lúc này lại bị người đánh vào nơi yếu hại, sắc mặt tái mét, đành phải hậm hực chấp tay nói: “Linh Ẩn kiếm quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ bội phục...”

Đoạn Vân Tụ thu kiếm vào vỏ, thần sắc ngạo nhiên.

Mọi người thấy Đoạn Vân Tụ liên tiếp đánh bại hai người của Ma giáo, đều thập phần hưng phấn, vui vẻ hò hét. Sở Dao không kìm được từ bên người phụ mẫu chạy ra ngoài, chìa ngón cái nói: “Đoạn đại ca, huynh giỏi quá!”

Đoạn Vân Tụ lại cao hứng không nổi — mình mới đánh bại, bất quá chỉ là hai thủ hạ của ma đạo, mà cao thủ chân chính còn chưa có xuất chiêu.

Diệp Kính Thành đi ra phía trước, đối Lệ Phần Phong nói: “Các hạ hiện tại đã thấy được sự lợi hại của bạch đạo ta! Người của bạch đạo đều giống như vị thiếu niên tài tử này, lo gì không thể đánh bại Ma giáo các ngươi!”

Lệ Phần Phong sắc mặt âm trầm, tay phải khẽ nhúc nhích, nói: “Hảo, ta sẽ cho ngươi thấy cái gọi là thiếu niên tài tử như thế nào chết ở trên tay ta!” Sau đó phi thân lướt tới, hữu chưởng mang theo khí thể bài sơn đảo hải phách về phía Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ thấy ma đạo Lệ Phần Phong khí lực uy mãnh, không dám trực tiếp nghênh đón, lập tức thi triển khinh công, phi lên cao, ai ngờ Lệ Phần Phong công lực hùng hậu cũng nhảy lên, đánh thẳng chính mình.

Đoạn Vân Tụ thân ảnh bay xéo, hai chân điểm một chút trên cây cột, sau đó mượn lực bay lên nóc nhà chính sảnh, Lệ Phần Phong lại lập tức đuổi theo, như một đầu ác quỷ truy kích con mồi của mình.

Nóc nhà cách mặt đất năm trượng, lợp toàn ngói lưu ly, nhẵn bóng vô cùng, mà Đoạn Vân Tụ ở phía trên bước đi như bay, phiên nhược kinh hồng*, tựa như du long, mọi người nhìn thấy cũng thán phục không thôi này khinh công chi tuyệt. Lệ Phần Phong mặc dù không có chuyên tu thượng thừa khinh công, nhưng nhờ nội lực thâm hậu nên ở trên nóc nhà cũng chạy tự nhiên, đồng thời liên tiếp xuất chưởng, ý hấn chính là muốn ở trong vòng ba chưởng đánh gục Đoạn Vân Tụ nhưng lại không thành. Tại trên nóc nhà, Đoạn Vân Tụ dựa vào tuyệt đỉnh khinh công, đem Linh Ẩn kiếm pháp thi triển ra tinh tế, mà Lệ Phần Phong chỉ bằng song chưởng nhưng không cách nào đánh bại đối phương.

*(nhẹ nhàng không sợ hãi)

Lệ Phần Phong trên mặt mây đen bao phủ, ‘soạt’ rút ra trường đao. Là thanh đại đao, dài ba thước hai tấc, lóe lăm lăm thanh quang, trên thân đao có nhất mật huyết sắc hỏa diễm, giống như máu tươi ngưng tụ thành, hắc bạch hai nhà cũng đều nói về cái màu sắc biến đổi đó là “Huyết Diễm đao”

Lệ Phần Phong nhất chiêu “Ngu công khai sơn”, Huyết Diễm Đao bổ về phía thắt lưng Đoạn Vân Tụ, muốn trăm đối phương thành hai khúc. Đoạn Vân Tụ nhanh hỏi Linh Ẩn kiếm, ngăn trở Huyết Diễm Đao, sau đó tay run lên, kiếm kia như có linh tính, tự nhiên như linh xà bay ra, nửa thân kiếm ngược loan chuyển, đâm hướng bụng Lệ Phần Phong.

Lệ Phần Phong hơi kinh ngạc, nhanh lui về sau, nhưng trường bào đã bị cắt qua.

Lệ Phần Phong vừa sợ vừa giận, ngay lúc chính mình sử dụng tuyệt sát không nghĩ tới Đoạn Vân Tụ còn có thể phản kích, hơn nữa còn cắt qua được áo choàng của mình. Trên tay hấn vận lên tám phần công lực, Huyết Diễm Đao lực đạo càng hung hiểm hơn, đao phong cuốn khởi ngói lưu ly tuôn rơi xuống đất.

Mọi người ở dưới mặt đất ngửa đầu nhìn thấy, sợ hãi than Đoạn Vân Tụ kiếm pháp tuy lợi hại, nhưng thấy thể công Lệ Phần Phong càng hung hiểm hơn, cũng đều đem trái tim vọt tới cổ họng. Diệp Tú Thường

cùng Sở Dao càng lo lắng vô cùng. Tú Thường mày cau chặt, tay nắm Linh Tuyền Kiếm đổ mồ hôi. Ngụy Thiệu Khiêm thấy Diệp Tú Thường khẩn trương như thế, trong lòng đột nhiên hi vọng tiểu tử “Đoạn Vân” đó nên chết dưới đao Lệ Phần Phong.

Lệ Phần Phong giống như lời đình công kích đến, Đoạn Vân Tụ bị dồn đến mái hiên bên cạnh. Huyết Diễm Dao của Lệ Phần Phong bổ về phía hai chân nàng, nàng thân mình khẽ đảo, theo mái hiên rút xuống, sắp rơi đến mặt đất. Tuy té xuống đất không mất mạng nhưng lại có thể gãy xương, mà nguy cấp chính là, trường đao của Lệ Phần Phong lại hướng đầu Đoạn Vân Tụ chém thẳng xuống.

Nhưng vào lúc này, một đạo bạch quang như gió bay điện chớp phi đến dưới thân Đoạn Vân Tụ, mũi chân Đoạn Vân Tụ điểm lên trên bạch quang, tiếp tục nhảy, đã bay ra ngoài ba bốn trượng, nhặt được mạng từ quỷ môn quan trở về. Đây bạch quang bay ghim vào cây cột, lộ ở bên ngoài hơn phân nửa đoạn còn chần đắc ong ong rung động, đó chính là Linh Tuyền Kiếm của Diệp Tú Thường.

Đoạn Vân Tụ còn không kịp hướng Diệp Tú Thường nói cái gì, đao của Lệ Phần Phong lại đến trước mắt, hơn nữa, còn mang theo mười thành công lực, như sóng to gió lớn.

Diệp Tú Thường sợ hãi kêu: “Cha!”

Diệp Kính Thành lại nói: “Đừng nóng vội...”

Mắt thấy chính mình liền muốn trở thành quỷ dưới đao, Đoạn Vân Tụ đột nhiên nghĩ đến đầu bóng lưỡng A Mạnh nói: “Cầu tử nhi sinh”. Nàng không tránh đi trường đao này, ngược lại vũ động Linh Ẩn kiếm, huyễn hóa ra vô số vòng sáng, quay về đâm Lệ Phần Phong.

Lệ Phần Phong nếu khăng khăng chém tới, tự nhiên có thể đem Đoạn Vân Tụ chém thành hai đoạn, nhưng là mình cũng khó tránh khỏi bị kiếm của đối phương đâm bị thương. Hắn nhân vật bạc này, mới vừa rồi bị cắt qua áo choàng đã là vô cùng nhục nhã, nếu tiếp tục bị đâm thương dưới kiếm Đoạn Vân Tụ, chẳng sợ đối phương chết rồi, chính mình cũng là chiến bại, vì thế quay đao ngăn trở vòng sáng, tiếp tục một chương phách về phía ngực Đoạn Vân Tụ.

Tuy rằng Linh Ẩn kiếm pháp của Đoạn Vân Tụ tinh diệu tuyệt luân, khinh công cũng cực kỳ lợi hại, nhưng chung quy cũng không bằng vài chục năm công lực của ma đao Lệ Phần Phong, kinh nghiệm đối địch còn thiếu sót. Một chương này của Lệ Phần Phong khiến nàng không kịp tránh né, bị chần đắc giống như điều đứt dây bay về phía sau.

Lệ Phần Phong tiếp tục truy hướng Đoạn Vân Tụ, vung đao lên, muốn kết liễu nàng!

Ngay tại lúc Đoạn Vân Tụ sắp trở thành vong hồn dưới Huyết Diễm Dao, một thanh tựa đao phi đao, tựa kiếm phi kiếm lướt đao sắc bén chếch phía dưới hướng Lệ Phần Phong bay tới, ngăn cản đường đi của hắn một cách không khoang nhượng, một thanh trường kiếm sắc bén trong suốt màu đen khác cũng bay nhanh mà đến đâm thẳng trước ngực. Hắn tránh khai lưỡi đao sắc bén và thanh trường kiếm, rơi xuống mặt đất. Mà Đoạn Vân Tụ bản thân bị trọng thương, nhưng vẫn từ trên không trung khẽ đảo hạ xuống đứng trên mặt đất, chỉ là nàng lập tức liền đứng vững không được, đành phải một chân quỳ trên mặt đất, dùng Linh Ẩn kiếm chống đỡ thân thể của mình.

Hai cái thân ảnh một xanh, một xám bay ra, tiếp được lợi nhận*(lưỡi đao sắc bén) cùng trường kiếm bị đánh rơi, sau đó ngăn ở giữa Lệ Phần Phong cùng Đoạn Vân Tụ. Mọi người vừa nhìn, là Chung Tư Vi cùng Diệp Kính Thành!

“Người trong ma giáo quả nhiên ngoan độc, hắn đã bị ngươi làm bị thương, nhưng ngươi vẫn còn muốn lấy tính mệnh của hắn!” Chung Tư Vi lạnh giọng mắng.

“Đúng vậy, các hạ cũng quá mức ngoan độc rồi! Nơi này là Minh Viễn Sơn Trang, các hạ nếu muốn giết người, cần phải hỏi qua Diệp Kính Thành ta!” Diệp Kính Thành lời lẽ nghiêm khắc, vẻ mặt nghiêm túc.

Lệ Phần Phong đứng ở nơi đó, hận không thể một đao đem đầu Đoạn Vân Tụ chặt xuống — hắn tung hoành giang hồ hai mươi năm, trừ bỏ số ít cao thủ nhất lưu, chưa từng có đối thủ nào còn sống trở về, còn về bọn hậu bối, càng chưa bao giờ có kẻ nào dưới tay mình chống đỡ được ngoài ba chiêu. Hiện tại Đoạn Vân này bất quá chỉ là thiếu niên tuổi đôi mươi, lại ở trên tay mình qua ba bốn mươi chiêu, nhưng lại giữ

được tánh mạng, thật là làm cho mặt mũi ma đao hấn đều mất hết! Trở về hướng Giáo chủ công đạo như thế nào đây? Chẳng lẽ nói để một thiếu niên liên tiếp đánh bại thủ hạ của mình, còn trốn thoát dưới đao chính mình? Nhưng là, hiện giờ đối phương có Chương môn lục phái che chở, hấn dù có lợi hại hơn, cũng vô pháp một lần đánh bại thất vị cao thủ lợi hại nhất của bạch đạo, mà còn bảo toàn được tánh mạng của mình.

Lệ Phần Phong hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế cuồng nộ trong lòng, thu đao vào vỏ, nói: “Bạch đạo quả nhiên vẫn còn nhân vật lợi hại, bất quá, các người muốn diệt Tiềm Long Giáo ta, đó là si tâm vọng tưởng, ta khuyên các người vẫn là trước chuẩn bị tốt quan tài cho mình đi!” Sau đó tay áo vung lên, “Đoạn Vân, mạng của người trước ta giữ lại, ta sẽ tùy ý tới lấy!” Nói xong, chui vào đại khiếu, cái khiếu từ trên mặt đất bay lên, ly khai Minh Viễn Sơn Trang. Tất Mộ Thiên chờ chủ nhân rời đi, cũng chỉ có thể phần nộ đuổi theo.

Đám người Lệ Phần Phong đi rồi, Diệp Tú Thường cùng Sở Dao lập tức chạy vội tới bên người Đoạn Vân Tụ. Đoạn Vân Tụ rốt cuộc cũng nhịn không được, phun ra một búng máu.

“Đoạn công tử!”

“Đoạn đại ca!”

Chung Tư Vi nghe kêu la, lập tức chạy qua, xem thương thế Đoạn Vân Tụ nghiêm trọng, vội nói: “Mau đỡ hấn trở về phòng!”

Đoạn Vân Tụ hỗn loạn bên trong, cảm giác có người cởi áo nàng. Nàng theo bản năng rất nhanh giữ chặt xiêm y của mình, không làm cho đối phương thực hiện được. Giây dựa trong chốc lát, tựa hồ người nọ bỏ qua, nàng vẫn là gắt gao nắm chặt cổ áo của mình không chịu buông ra.

Khi nàng tỉnh lại, phát hiện ánh sáng mặt trời đầy cả phòng, trên người mình đang đắp chăn bằng lụa tơ tằm. Nàng gian nan xoay xoay đầu, thấy Diệp Tú Thường ghé vào trên bàn đối diện ngủ, mày nhíu chặt.

Một dòng nước ẩm nẩy lên trong lòng Đoạn Vân Tụ, lồng ngực của nàng được lấp đầy — lớn như vậy, cha nương cùng ca ca đối với nàng rất tốt, nhưng lại sớm mất đi, sư phụ cùng sư tỷ muội đối với nàng cũng rất tốt, nhưng cùng các nàng cùng một chỗ chung sống mười năm, tự nhiên quan hệ sẽ rất tốt, trước mắt này Diệp Tú Thường cùng nàng nhận thức bất quá hơn một tháng, lại săn sóc nàng tỉ mỉ, hiện giờ, lại coi chừng dùm nàng, đợi nàng tỉnh lại, phần này quan tâm, phần nhân tình này, nàng như thế nào không cảm động đầy cõi lòng đây?

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường quần áo phong phanh, liền muốn đứng dậy khoác thêm áo cho nàng, nhưng không ngờ kéo theo miệng vết thương, đau đến nhe răng nhếch miệng, cũng đánh thức Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường vội đứng dậy chạy tới giúp đỡ nàng nói: “Đừng nhúc nhích! Thương thế của huynh còn chưa khỏe!”

Đoạn Vân Tụ án lấy ngực mình, cảm giác miệng vết thương còn đau mơ hồ, đành phải tựa vào trên gối đầu, sau đó nói: “Diệp cô nương, vất vả người...”

Diệp Tú Thường tuy rằng sắc mặt mệt mỏi, nhưng thấy Đoạn Vân Tụ tỉnh lại lại hết sức cao hứng, vì thế ôn nhu cười, “Huynh đã tỉnh là tốt rồi, thực sự huynh không tỉnh được...” Nói xong, trong lòng nghĩ lại mà sợ không thôi, hốt mất lại mơ hồ rưng rưng — Đoạn Vân Tụ bị Lệ Phần Phong đánh trúng lúc sau, phun ra một ngụm máu lớn, thương thế rất nặng, cũng may lúc ấy Lệ Phần Phong xuất đao trước sau đó mới xuất chương nên bàn tay chỉ mang theo bốn thành công lực, hơn nữa trong cơ thể Đoạn Vân Tụ có một cổ chân khí kì dị đỡ lấy tâm mạch, cho nên không nguy hiểm đến tánh mạng. Nhưng dù là như thế, nàng thời thời khắc khắc canh giữ ở bên người Đoạn Vân Tụ, nhưng vẫn không thấy đối phương tỉnh lại, trong lòng lo lắng không thôi, hiện tại thấy Đoạn Vân Tụ tỉnh, có thể nói có thể động, vừa sợ hãi vừa vui sướng cùng nhau xông lên trong lòng, lệ lại muốn rơi.

Đoạn Vân Tụ thấy vẻ mặt Diệp Tú Thường, trong lòng cảm động, nhất thời đã quên thân phận của mình, không nhịn được nắm tay Diệp Tú Thường nói: “Ta đây không phải hảo hảo đấy sao, đừng lo lắng...”

Diệp Tú Thường cảm giác được hơi nóng trong lòng bàn tay Đoạn Vân Tụ, mềm mại mà ấm áp, lo lắng trong lòng tán đi rồi, hơn nữa, hành động của Đoạn Vân Tụ không để cho nàng cảm giác được chút nào đường đột, tựa như mây trắng tự nhiên bay qua trăng vậy.

Ánh mắt Diệp Tú Thường long lanh như nước mùa xuân, nhìn về phía Đoạn Vân Tụ, phát hiện nàng lúc này dung nhan thanh thấu như tuyết, búi tóc vi tán, vài sợi tóc buông rơi, lại hiện ra vài phần nữ tử xinh đẹp.

Nàng nhất thời thấy có điểm ngây ngốc: trên đời vì sao lại có người như vậy, có thể lạnh như sương tuyết, kiêu hãnh giống như cây tùng, rồi lại có thể đậm như phù vân, kiêu mị giống như dị hoa.

Đoạn Vân Tụ cũng nhìn Diệp Tú Thường, cảm giác mình cùng nàng giống như đã quen biết nhiều năm. Nàng rất muốn ôm Diệp Tú Thường một cái, biểu đạt sự cảm động trong lòng, nhưng mới vừa buông tay của đối phương ra, động thân mình, liền kéo tới ngực đau đớn.

“Làm sao vậy!” Diệp Tú Thường thu hồi tâm tư khôi phục tinh thần, liền vội vàng hỏi.

“Không có chuyện gì, đau một cái mà thôi, hai ngày nữa là có thể khỏi hẳn rồi.” Đoạn Vân Tụ cười cười, cúi đầu, mới phát hiện áo ngoài của mình có điểm phá, giống như bị kéo qua.

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ nhìn chằm chằm y phục thân sắc khác thường, cười nói: “Huynh nha, người lúc mơ mơ màng màng còn luôn luôn nắm chặt xiêm y của mình không thả, như một tiểu cô nương, làm như thế nào đều không cởi xuống được!”

Đoạn Vân Tụ vừa nghe, có điểm thẹn thùng, lại nghe Diệp Tú Thường hứng thú: “Ta đây giúp huynh thoát xiêm y, người còn không thẹn thùng, huynh lại thẹn thùng cái gì...”

Đoạn Vân Tụ trên mặt ửng đỏ, chọc đến Diệp Tú Thường “Ha ha” nở nụ cười.

Đoạn Vân Tụ rất muốn tìm cái động chui vào, nhưng lại không dám động, nửa ngồi ở chỗ kia, muốn nằm xuống chui vào trong chăn cũng không được, muốn xuống giường tìm Diệp Tú Thường “Lý luận” cũng không xong.

10. Chương 10: Tình Duyên Ngày Cũ

Đoạn Vân Tụ trong lòng còn đang xấu hổ, chợt nhớ tới không biết mình sau khi hôn mê thì xảy ra chuyện gì, liền hỏi Diệp Tú Thường. Diệp Tú Thường ngưng cười, hướng nàng nhất nhất nói.

Nguyên lai, ngày đó sau khi Lê Phần Phong đi rồi, Diệp Kính Thành được đề cử làm minh chủ võ lâm, chịu trách nhiệm dẫn dắt liên minh bạch đạo tru diệt ma giáo, sau đó mọi người quyết định lực lượng tinh nhuệ sẽ đi tìm kiếm sào huyệt Ma giáo, tiếp tục liên hợp các phái nhất cử lưỡng tiện tới đảo Hoàng Long, tiêu diệt Ma giáo. Sau đại hội, các phái cùng các lộ nhân sĩ khác đều dần dần tán đi, nhưng Nhạn Đăng Môn thì có gia đình Sở Dao lưu lại ngoài ra còn có Ngụy Thiếu Khiêm vẫn ở trong trang. Đoạn Vân Tụ hôn mê ba ngày, trong ba ngày này, Chung Tư Vi cùng Diệp Kính Thành hao phí không ít công lực chữa thương cho nàng, trước mắt còn đang nghỉ ngơi.

Đoạn Vân Tụ nghe xong, cảm thấy có điểm kỳ quái — mẫu thân của Sở Dao sao đối với mình quan tâm như vậy đây? Bất quá, mặc kệ như thế nào, tiền bối đã có ân cứu mạng, mình phải hảo hảo cảm tạ mới đúng, hơn nữa, hơn nữa cần phải cảm ơn Diệp Tú Thường. Nàng thấy sắc mặt Diệp Tú Thường tái nhợt, vì thế mở miệng nói.

“Diệp cô nương, cô nương đã chiếu cố tại hạ lâu như vậy, nhất định rất mệt mỏi, đi nghỉ tạm trước được không? Bằng không tại hạ rất là áy náy...”

Diệp Tú Thường cười cười, đang muốn nói gì, lại nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp hướng đi lên, liền biết là biểu muội Sở Dao đến đây.

“Đoạn đại ca, huynh đã tỉnh?” Sở Dao thẳng đến trước giường.

“Uhm, làm Sở cô nương lo lắng...” Đoạn Vân Tụ mỉm cười.

“Đã nhiều ngày, biểu muội vẫn luôn trông coi huynh, huynh nên hảo hảo cảm tạ nàng mới phải...” Diệp Tú Thường do dự một chút, vẫn là nói ra.

Đoạn Vân Tụ trong lòng hơi kinh ngạc — Diệp Tú Thường canh giữ làm nàng cảm thấy ấm áp, nhưng là Sở Dao lại làm cho nàng cảm thấy bối rối. Trong khoảng thời gian này Sở Dao đối với chính mình thân cận rất rõ ràng, làm nàng có chút không chịu nổi.

“Cảm ơn Sở cô nương...”

“Không chỉ có muội, còn có nương của muội cũng rất lo lắng cho huynh, người cũng đến xem chừng huynh...”

Đang nói, phía dưới liền vang lên tiếng bước chân.

“Dao nhi...” Chung Tư Vi đi lên, kêu nữ nhi một tiếng — nàng đã nhìn ra, nữ nhi bảo bối của mình chính là thích thiếu niên kêu “Đoạn Vân” này, rõ ràng mới nghỉ ngơi hai ba canh giờ, nghe thấy mình muốn tới, đã đi xuống giường giống như gió chạy tới trước rồi.

“Chung chương môn...” Đoạn Vân Tụ hướng Chung Tư Vi gật đầu chào, lòng tràn đầy cảm kích.

“Ta đoán người cũng đã tỉnh...” Chung Tư Vi bắt mạch cho Đoạn Vân Tụ, lại nói: “Tánh mạng không ngại, nhưng cần phải tĩnh dưỡng cho tốt thêm một đoạn thời gian.”

“Vẫn bối còn muốn cảm tạ Chung chương môn đã giúp vẫn bối trị thương...”

“Này cũng không cần” Chung Tư Vi cười cười, sau đó đối nữ nhi cùng chất nữ nói, “Dao nhi, Thường nhi, người cũng đã tỉnh, các người đừng lo lắng nữa, một mỗi mấy ngày rồi, đều đi xuống trước nghỉ ngơi đi, ta có mấy lời muốn hỏi Đoạn công tử...”

Sở Dao lòng tràn đầy không vui, quệt mồm không muốn đi, lại bị Diệp Tú Thường lôi kéo, lại thấy ánh mắt biểu tỷ có ý bảo nàng, lúc này mới chịu cùng biểu tỷ ly khai.

Chung Tư Vi thấy hai người ly khai, mới mở miệng hỏi: “Kiếm pháp của Đoạn công tử, chính là học từ Linh Ẩn kiếm pháp của Mộ Dung Dĩnh hay sao?”

“Đó là Gia sư.” Đoạn Vân Tụ cũng không giấu diếm.

Chung Tư Vi đã xác định suy nghĩ trong lòng mình, nhưng không biết nên hỏi tiếp cái gì. Kỳ thật, là nàng có quá nhiều vấn đề muốn hỏi — nàng bây giờ đang ở đâu? Sống như thế nào? Mấy năm nay có nói qua chính mình hay không?...

“Chung chương môn quen biết Gia sư?”

Chung Tư Vi cười khở một cái — giữa các nàng, chỉ là quen biết thôi sao? Ở cái thời nàng còn trát biếm tóc nhỏ chạy chơi khắp núi, nàng đã nhận biết tiểu cô nương Mộ Dung Dĩnh kia, năm ấy, mình chỉ mới mười tuổi, còn đang luyện công cơ bản, mà Mộ Dung Dĩnh mười hai tuổi đã có võ nghệ cao cường, một kiếm đã tước đoạt lợi nhận của Sở Liệt. Nàng còn nhớ rõ ngày đó, mình lén chạy xuống núi, chạy trốn tới hồ sen dưới núi Nhạn Đãng chơi. Trong hồ sen hoa sen nở liên miên bất tuyệt, nở cực kỳ rực rỡ. Chung Tư Vi đang mãi ngắm hoa sen giữa hồ nở rộ, không nghĩ tới trong nháy mắt, đóa hoa sen kia đã đi tới trước mắt mình.

“Tặng cho người.” Một tiểu cô nương mặc bạch y, cầm trong tay một đóa hoa sen màu hồng phấn, đưa cho Chung Tư Vi.

Chung Tư Vi có điểm giật mình, lại có điểm tức giận, “Người là ai? Vì sao lại hái nó xuống?”

“Ta gọi là Mộ Dung Dĩnh, không phải người ưa thích hoa này sao?” Mộ Dung Dĩnh thấy phấn y* tiểu cô nương vừa rồi nhìn chằm chằm hoa sen đến mắt cũng không nháy, liền hái xuống cho nàng, không nghĩ tới lại đổi lấy loại này đáp lại.

*(áo màu hồng nhạt)

Chung Tư Vi đối với cái tên “Mộ Dung Dĩnh” cũng không xa lạ gì — phụ thân nhiều lần đề cập tới nữ nhi của bạn thân mình, nói nàng cực kì thông minh, lại có thiên phú dị bẩm, mà chính mình luôn luôn không cho là đúng, hôm nay thấy người thật, đã thấy nàng đi như bay trên hồ sen, mới không khỏi không tin, nhưng trong lòng lại có điểm không phục lắm!

“Ta chỉ là thích ngắm nó nở ở nơi này, người đem nó hái xuống, qua không bao lâu nó sẽ héo đi.” Chung Tư Vi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Người làm cho nó mọc trở lại!”

Mộ Dung Dĩnh có điểm dở khóc dở cười, rõ ràng là thấy nàng thích mới hái xuống, lúc này lại muốn cho nó mọc trở lại.

“Người không muốn thì thôi vậy!” Mộ Dung Dĩnh nói xong, đoạt lấy hoa sen liền đi — nàng luôn luôn được nuông chiều, ai thấy nàng cũng khen ngợi một phen, không nghĩ tới hôm nay một tiểu cô nương còn nhỏ hơn so với nàng, lại không chịu tiếp nhận hảo ý của nàng!

Mộ Dung Dĩnh đi lên Nhạn Đãng sơn bái phỏng bạn cũ của phụ thân, không nghĩ tới lại gặp được tiểu cô nương hay ra vẻ lúc này, còn ở sau lưng đối với chính mình làm mặt quỷ! Nàng trong cơn tức giận, đem đóa hoa sen mài thành bột phấn, chứa vào túi hương, đeo lên thắt lưng của mình, hướng Chung Tư Vi khoe khoang. Chung Tư Vi không phục, trộm cái túi hương kia, càng chọc giận Mộ Dung Dĩnh, hai người từ đó kết thù. Về sau hai người vừa thấy mặt liền khắc khẩu, chính là không nghĩ tới, tình cảm này đã âm thầm nảy sinh từ những trận sáo sảo nháo nháo kia.

Nghĩ đến đây, Chung Tư Vi lấy ra từ trên người một cái túi hương, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đó là bột phấn hoa sen, Gia sư cũng có một túi.” Đoạn Vân Tụ hiểu được người trước mắt này cùng sư phụ của mình có duyên phận không nhỏ rồi.

Chung Tư Vi vẽ mặt kinh hãi, “Thật vậy chăng?”

Đoạn Vân Tụ gật gù đầu, đã thấy Chung Tư Vi ánh mắt phức tạp, không biết nàng là muốn khóc hay là muốn cười.

Chung Tư Vi cố gắng điều chỉnh tốt tâm tình của mình, mới lại hỏi Đoạn Vân Tụ rất nhiều vấn đề. Đoạn Vân Tụ đều nhất nhất trả lời, cuối cùng Chung Tư Vi lại yêu cầu, nàng nên gọi là “Chung di”.

Chung Tư Vi đi rồi, Đoạn Vân Tụ nằm ở trên giường nghỉ ngơi, trong lòng lại nổi lên nghi ngờ — vị “Chung di” này, túi hương trên người cùng túi hương của sư phụ mình giống nhau như đúc, liền vải dẹt cùng màu sắc và hoa văn đều không có cái thứ hai, theo lý hai người cảm tình không nhỏ, nhưng vì cái gì nàng cùng sư phụ mấy năm nay không hề lui tới, thậm chí cũng không biết sư phụ ở nơi nào đây? Sư phụ là có ý tránh đi nàng sao? Giữa các nàng đã phát sinh quá cái gì?

Đoạn Vân Tụ nghĩ tới nghĩ lui nghĩ mãi mà không rõ, dần dần ngủ quên. Ở trong mơ mơ màng màng, nàng ngửi được một cỗ hương thơm ngào ngạt, mở mắt vừa nhìn, thấy Diệp Tú Thường đang múc một thìa cháo đưa trước mũi mình lắc lư, này trong cháo có tử mễ*, táo đỏ cùng long nhãn.

*(hạt mễ tím) là một loại ngũ cốc

Đoạn Vân Tụ nở nụ cười, “Đây là cháo gì, thơm quá!”

“Này a, là cháo tử mễ rất bổ máu, đối với thân thể của huynh rất tốt.” Diệp Tú Thường thả lại thìa, đỡ Đoạn Vân Tụ ngồi dậy.

“Cảm ơn Diệp cô nương.”

Đoạn Vân Tụ gọi “Diệp cô nương” lại làm cho Diệp Tú Thường hơi hơi nhú nhú mày. Đoạn Vân Tụ ngày ấy ở tại rừng hoa lê gọi nàng là “Tú Thường”, sau lại liền một mực không tiếp tục gọi như vậy nữa. Nếu là

lúc trước, nàng thật không để ý, nhưng “Hắn” bị thương trận này, lại làm cho chính nàng hiểu được, nay đã khác xưa rồi...

Nhưng nàng cũng không thể nói cái gì, chuyện tình cảm này, không được gấp, mà nàng phải luôn luôn kiên nhẫn.

Diệp Tú Thường bưng chén cháo, đưa đến trước mặt Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ lại nói: “Diệp cô nương đã dùng bữa chưa?”

“Đã ăn rồi, ăn xong mới đưa tới cho huynh.” Diệp Tú Thường nói dối.

Đoạn Vân Tụ cười cười, “Vây là tốt rồi.” Nàng cầm lấy thìa, múc một muống cháo đưa đến miệng, liền khen ngon một tiếng: “Diệp cô nương, nếu ai có thể cưới được cô nương làm vợ, này thật đúng là trời ban phúc! Coi như mỗi ngày húp cháo, cũng sẽ không thấy ngán đâu!”

Diệp Tú Thường nghe nói như thế, trong lòng không biết nên cao hứng hay là bi thương.

“Nếu ai có thể gả cho Đoạn công tử, cũng là trời ban phúc a, chính là không biết vị tiểu thư nào có thể có phúc phận này...”

Đoạn Vân Tụ nhìn phía Diệp Tú Thường, thấy nàng cười nhẹ, hình như là đang nói đùa, lúc này mới đem tâm buông xuống.

“Diệp cô nương nói đùa, tại hạ lẽ loi một mình sấm đấng thiên nhai*, không có này phúc có thể làm cho vị tiểu thư nào xem trọng.”

*(lang bạc khắp nơi)

“Ahh, thật sao? Vây Đoạn công tử cũng không có yêu mến người nào?”

“Người yêu thích?”

“Ví như nói tiểu thư nhà nào...”

Đoạn Vân Tụ lắc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, mình sao lại có thể yêu thích tiểu thư nhà nào đây?

Diệp Tú Thường trong lòng lại mừng thầm — nàng đã có được đáp án mình muốn.

Đoạn Vân Tụ chuyên tâm ăn cháo, nghĩ có cơ hội muốn học hỏi Diệp Tú Thường cách nấu món cháo này, lại không biết đối phương trong lòng đang cao hứng.

Cháo còn chưa có ăn xong, lại có hai người tới, đúng là Diệp Kính Thành cùng Ngụy Thiếu Khiêm.

Diệp Kính Thành vẻ mặt hòa ái hỏi thăm thương thế Đoạn Vân Tụ, Ngụy Thiếu Khiêm ở một bên đã có điểm ngoài cười nhưng trong không cười — hắn thật sự không có vui nổi, bởi vì ba ngày này, Diệp Tú Thường nôn nóng cùng lo lắng rất rõ ràng, còn tự mình xuống bếp nấu cháo cho “Đoạn Vân” bồi bổ, đủ thấy tình ý không cạn. Nếu đổi lại người nào khác, hắn mới không để ý tới, bởi vì trong chốn giang hồ trẻ tuổi tài năng lại có gia thế, võ học cùng tài mạo còn hơn chính mình, trừ bỏ Diệp Viễn Khâm ra, hắn không cho rằng còn có người nào khác. Nhưng là bây giờ, “Đoạn Vân” này lại làm cho hắn sợ hãi. Hắn không biết “Đoạn Vân” gia thế như thế nào, nhưng võ công của đối phương cùng tài mạo hiển nhiên không thua kém mình. Trong lòng hắn thầm nghĩ, phải nhanh chóng cầu hôn, bằng không, chờ người sáu năm, liền muốn thuộc về người khác rồi.

Hắn lại nhìn mặt Diệp Tú Thường, chỉ cảm thấy mấy năm trước cái kia tinh xảo đặc sắc, chỉ là một cô bé giống như con bướm xinh đẹp mà nay đã cao lớn duyên dáng yêu kiều, tản mát ra ánh sáng loá mắt, làm cho người ta nhìn không thể rời mắt. Hơn nữa, nàng không chỉ có lớn lên xinh đẹp, mà còn có mưu lược, võ công cũng rất tốt, khó trách mỗi lần mình muốn tới Minh Viễn Sơn Trang, phụ thân Ngụy Khải đều không có ngăn cản, còn có một lần, đối với mình nói, nếu như có thể cưới được nữ nhi Diệp gia, Ngụy gia bảo hắn tương lai càng tốt đẹp hơn! Hắn âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nhanh chóng hành động!

Diệp Kính Thành tuy rằng thân thiết hỏi thăm thương thế Đoạn Vân Tụ, nhưng cũng chú ý tới động tĩnh bên cạnh — Ngụy Thiếu Khiêm tuy nói là cùng mình đến xem Đoạn Vân Tụ, nhưng lúc này nhìn chăm

chằm lại là nữ nhi của mình, mà nữ nhi lại chỉ thấy Đoạn Vân Tụ, còn Đoạn Vân Tụ ở thời điểm khi trả lời vấn đề của mình lúc nào cũng không quên đối nữ nhi cười cười.

(đọc đoạn này thấy mắc cười thiệt =)))

Diệp Kính Thành hỏi han xong thương thể Đoạn Vân Tụ, liền cùng Ngụy Thiệu Khiêm ly khai, trước khi rời đi đối Diệp Tú Thường nói câu, “Đoạn công tử bị thương, chính là vì bạch đạo ta, Thường nhi nên hảo hảo chiêu cố...”

Ngụy Thiệu Khiêm nghe xong trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ không tốt, rồi lại không dám vội vàng, đành phải yên lặng theo Diệp Kính Thành rời đi.

Diệp Tú Thường tự nhiên cũng nghe ra ý tứ của phụ thân — phụ thân hẳn là đối với “Đoạn Vân” thập phần ưa thích, cũng không phản đối chính mình đối “Hắn” hảo.

Nàng mặt giãn ra đối Đoạn Vân Tụ cười, “Đoạn công tử, huynh nha, thành anh hùng rồi, ta cũng không dám lãnh đạm huynh...” Nói xong Đoạn Vân Tụ lại xấu hổ trong chốc lát.

(phù phù... lần đầu tiên mình edit ^ ^” cũng xong được mười chương đầu rồi)

11. Chương 11: Tâm Như Dây Đàn

Tịnh dưỡng được ba bốn ngày, Đoạn Vân Tụ rốt cục cũng có thể xuống giường đi lại. Diệp Tú Thường mỗi ngày đều xuống bếp sắc thuốc và làm nhiều món ăn ngon cho nàng, khiến Đoạn Vân Tụ ngày càng áy náy, mà Ngụy Thiệu Khiêm thì lo lắng không thôi.

Ngày hôm đó, Ngụy Thiệu Khiêm hẹn Diệp Tú Thường đến viện tử của mình, muốn hỏi rõ mọi chuyện.

“Tú Thường muội muội, có phải muội thích tiểu tử Đoạn Vân kia hay không?” Ngụy Thiệu Khiêm vốn là một người thẳng tính, cũng không có vòng vo.

Diệp Tú Thường lấy làm ngạc nhiên — không phải là nàng không có nghĩ tới vấn đề này, cũng biết Ngụy Thiệu Khiêm sẽ hỏi nàng, nhưng không nghĩ lại tới nhanh như vậy. Nàng nghĩ nghĩ, đáp: “Thiệu Khiêm ca ca, huynh hiểu lầm rồi, thật sự ta đối Đoạn công tử rất có hảo cảm, nhưng vẫn chưa thể nói là yêu thích...”

“Nếu không thích, muội lại làm cho hắn nhiều việc như vậy? Muội chưa từng đối với ta tốt như thế...” Ngụy Thiệu Khiêm hẳn không tin, “Tú Thường muội muội, đã qua nhiều năm như vậy, muội hẳn là biết tâm ý của huynh...”

Tâm ý của Ngụy Thiệu Khiêm, Diệp Tú Thường sao lại không biết — ở trước mặt người khác hắn luôn là một công tử đầy kiêu ngạo, nhưng đối với chính mình lại dung túng muốn gì được đó, hàng năm hắn đều đến Minh Viễn Sơn Trang, lại còn luôn mang theo các loại lễ vật tinh khiết tể tuyến*. Nhưng có như vậy thì đã sao? Nàng luôn luôn đem hắn trở thành ca ca, trở thành bạn tốt, nếu như không có Đoạn Vân Tụ, nàng cũng khó có thể đem hắn trở thành tình lang.

*(lựa chọn kỹ càng)

“Thiệu Khiêm ca ca, huynh có nhớ sinh thần năm ta mười sáu tuổi, ta đã từng nói với huynh là sẽ đối với huynh như đối với ca ca...”

Ngụy Thiệu Khiêm ngậm ngẫn cả người, hẳn nghĩ chẳng qua là do Diệp Tú Thường thuận miệng tỏ vẻ thân cận một câu, không nghĩ tới trong đó lại có ý tứ sâu xa như vậy.

“Ta không tin! Mấy năm nay, ta đối với muội tốt như vậy, muội cũng biết!”

“Thật sự ta biết, nhưng mà, ta đã cũng mấy lần ám chỉ với huynh, hy vọng huynh không nên đem trái tim để ở chỗ của ta. Thiệu Khiêm ca ca huynh cũng hiểu được, ta thật không muốn thương tổn huynh...”

Ngụy Thiệu Khiêm nhớ đến, Diệp Tú Thường từng mấy lần đề cập muốn cùng mình kết nghĩa huynh muội, nhưng mình lại vội vàng không suy nghĩ kỹ ý tứ của nàng đã bỏ qua*. Hắn nghĩ, bản thân mình rất ưu tú,

không có nam tử trẻ tuổi nào có thể ưu tú hơn so với hần, hần lại nghĩ, hần đối với Diệp Tú Thường dụng tâm như thế, tất nhiên có thể đợi được đến khi nàng thích hần, nhưng hần lại không nghĩ rằng, cảm tình vốn không phải là võ công, chỉ cần dụng tâm liền có thể đạt được! Nhưng hần không cam lòng, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần hần muốn, trừ bỏ ánh sao trên trời, còn không hần dù có phải mất sức của chín trâu hai hổ cũng phải chiếm được đến!

*ý gốc là ‘hốt luân thôn tảo’ -> nuốt gọn trái táo

“Có phải tiểu tử Đoạn Vân đó hay không? Có phải bởi vì hần muội mới nói như vậy hay không? Ta biết hần thật sự là một nhân tài, nhưng Ngụy Thiếu Khiêm ta cũng không kém! Ta phải đi tìm hần, ta muốn để cho hần ném thử lợi hại của Thần Phong chưởng, ta phải cắt đứt si tâm vọng tưởng của hần!”

“Thiếu Khiêm ca ca, chuyện này cùng hần không có quan hệ! Lại nói, hần hiện giờ đang có thương tích trong người, huynh thế nào lại cùng hần động thủ!” Diệp Tú Thường nhanh chóng kéo lại Ngụy Thiếu Khiêm.

Ngụy Thiếu Khiêm thấy Diệp Tú Thường ngăn cản mình, trong lòng lại càng khí, “Muội quan tâm hần như vậy, còn nói không thích hần? Hảo! Ta cũng không phải kẻ tiểu nhân, ta sẽ chờ hần dưỡng thương cho tốt, lại đi tìm hần!”

Ở bên trong Hoa Minh, Đoạn Vân Tụ cũng không biết Ngụy Thiếu Khiêm cùng Diệp Tú Thường bởi vì nàng mà đang tranh cãi, nàng đang chuyên tâm cân nhắc nữa ván cờ ngày hôm qua chơi cùng Diệp Tú Thường. Hôm qua hai nàng đánh cờ đến giờ Tý, còn chưa phân thắng bại, đành phải lưu đến hôm nay chơi tiếp. Lúc này trên bàn cờ, hắc bạch song phương giằng co ở nơi này, nan phân nan giải.

Trải qua một ngày chơi cờ, Đoạn Vân Tụ không thể không bội phục kỹ nghệ của Diệp Tú Thường — nàng thường chơi cờ cùng sư phụ, kỹ nghệ cũng coi như lợi hại, có đôi khi còn có thể thắng thượng sư phụ được mấy mục, không nghĩ tới gặp phải Diệp Tú Thường, lại có cảm giác như quyền đầu đá tại miên hoa thượng* làm nàng hơi bối rối.

*(‘đánh vào bông ’có thể hiểu đại khái là xuất toàn lực mà không có kết quả)

Phía dưới đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhẹ, Đoạn Vân Tụ biết là Diệp Tú Thường đến đây, trong đầu nàng chợt lóe ra một nước cờ hay, nhưng bị tiếng bước chân này cắt đứt dòng suy nghĩ, vì thế nàng cũng không để ý tới, chỉ nhìn chăm chăm bàn cờ.

Diệp Tú Thường thấy vẻ mặt của Đoạn Vân Tụ, liền đoán được nàng đang nghĩ cách phá giải thế cờ, cũng không quấy rầy, tự rót một chén trà Long Tỉnh ngồi chờ ở một bên. Nàng vừa thổi trà nóng trong tay, vừa nhìn Đoạn Vân Tụ ở đối diện, thấy nàng chống khuỷu tay đặt ở bàn cờ bên cạnh, chuyên chú nhìn quân cờ không chớp mắt, mày khẽ động, dường như nghĩ không thông.

Ánh mắt của nàng phát họa gương mặt Đoạn Vân Tụ, khuôn mặt như bạch ngọc, lông mi hơi cong, tròng mắt đen như ánh sao lấp lánh, sống mũi cao, đôi môi lại tựa như cánh hoa. Nàng còn chú ý tới Đoạn Vân Tụ đã thay đổi một bộ bạch sam mới, cả người ôn nhuận như ngọc, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy thoải mái.

Mãi nhìn, ly trà nóng trong tay hơi hơi nghiêng xuống, làm bỏng tay, “Aaa” nàng kêu lên một tiếng. Đoạn Vân Tụ quay đầu, nhìn thấy mu bàn tay Diệp Tú Thường hơi hơi phồng hồng, vội chạy tới nắm lấy tay nàng dùng sức thổi thổi vài cái, đột nhiên nghĩ đến chỉ thổi như vậy cũng không được, sau đó không để ý tới Diệp Tú Thường ngăn cản, xoay người nhảy vọt đi tìm nước lạnh, nàng đem tay Diệp Tú Thường đặt vào trong chậu gỗ.

“Nàng chờ một chút, ta đi tìm thuốc!” Nói xong lại chạy xuống tìm A Nghê tỷ nữ ngụ ở bên cạnh phụ trách chiếu cố nàng lấy thuốc mỡ.

Khi nàng trở về, lại thấy Diệp Tú Thường nhìn trong tay mình cười. Nàng không kịp hỏi, liền đem tay Diệp Tú Thường trong nước lấy ra, nhẹ nhàng lau khô, dịu dàng thoa thuốc mỡ, sau mới dùng gạc băng lại cho nàng.

“Có phải rất đau không?” Đoạn Vân Tụ khom người quẩn xung quanh băng gạc, sau đó ngẩng đầu hỏi Diệp Tú Thường, không nghĩ tới khoảng cách lại quá gần, thiếu chút nữa đụng phải mặt Diệp Tú Thường, nàng còn ngửi được cả mùi hương thoang thoảng trên người đối phương.

Đoạn Vân Tụ nhanh chóng lui lại, “Ta không cố ý mạo phạm...”

“Không sao...” Diệp Tú Thường trong mắt ý cười ôn nhu — nàng trong lòng cực kỳ cao hứng, không nghĩ tới Đoạn Vân Tụ lại khẩn trương vì mình như vậy, vừa rồi động tác rất ôn nhu giống như là che chở cho một đóa hoa yếu ớt, lập tức lại nghĩ tới Đoạn Vân Tụ vừa rồi thi triển khinh công, vội hỏi: “Thương thế của huynh như thế nào rồi? Ban này sao có thể vận công?”

“Ta không sao, nhưng còn nàng, sau này cũng nên cẩn thận!” Đoạn Vân Tụ nâng chung trà lên, thổi thổi đưa tới bên môi Diệp Tú Thường, đã quên mất đối phương vẫn còn tay trái không có bị thương.

Diệp Tú Thường hơi hơi cúi đầu uống một ngụm, nói: “Được rồi, hết khát rồi...” Khóe mắt đuôi mày hiện lên ý cười ôn nhu.

Đoạn Vân Tụ trong lòng kì quái: Tay đã bị phỏng như thế mà nàng lại tỏ ra thật cao hứng là sao đây? Không đợi ‘nàng’ suy nghĩ cẩn thận, liền nghe Diệp Tú Thường hỏi: “Nghĩ ra được cách phá giải chưa?”

Đoạn Vân Tụ cố ý ngửa mặt lên trời thở dài, “Aizz, vừa sắp nghĩ ra được, lại thấy nàng bị phỏng, ta quên mất rồi.”

“Có muốn ta nói cho huynh biết cách phá giải hay không?” Diệp Tú Thường cố ý trêu chọc nàng.

“Không muốn, ta nhất định nghĩ ra được!” Đoạn Vân Tụ vẻ mặt quật cường.

“Tốt lắm, ta chờ đây!” Diệp Tú Thường ha ha cười.

Đoạn Vân Tụ lại chuyên tâm nhìn bàn cờ, đột nhiên linh quang chợt lóe, sau đó cười đặt một quân cờ xuống.

Diệp Tú Thường nhìn nước cờ này, trong lòng kinh ngạc — người này thế nhưng lấy lui làm tiến, đem con đường của mình vây lại!

.....

Lại qua mấy ngày, vết bỏng trên tay Diệp Tú Thường cũng hết, thương thế của Đoạn Vân Tụ gần như khỏi hẳn rồi, liền muốn đi dạo khắp nơi, hoạt động gân cốt một chút, nên nàng đề nghị đi lên Thiên Mục sơn du ngoạn, Diệp Tú Thường liền đáp ứng. Hai người đi về phía tây Thiên Mục sơn, trên con đường u nhã tĩnh mịch hướng về phía trước. Tiết trời cuối xuân đang tiến vào đầu hạ, trong núi hoa dại nở rộ, thảm cỏ xanh bạt ngàn, nghe tiếng thác đổ, chim hót véo von, quang cảnh quá mức mỹ lệ.

“Cảnh sắc thật đẹp a” Đoạn Vân Tụ không khỏi tán thưởng.

“Đoạn công tử nếu thích, có thể xây nhà, ở lại nơi đây a...”

“Này cũng là ý kiến hay!”

Hai người một đường cười cười nói nói, đã đến giữa sườn núi, đi vào trong một mảnh rừng, trông thấy một căn nhà trúc. Căn nhà trúc này chỉ có một tầng, lại cách mặt đất hai thước, nhìn qua thấy một màu xanh biếc u tĩnh, trên cửa có một tấm hoành phi, phía trên đề bốn chữ “Tri vi tinh xá”.

Diệp Tú Thường nhìn thấy “Tri vi” hai chữ, tâm có chút suy nghĩ — “Tri vi”, từ này ở trong sách “Chu Dịch” ý là cần ẩn giấu nội tâm mình, nắm đó mẫu thân lấy tên này là để tự nói với chính mình, thân là nữ nhi càng phải ẩn nhẫn tình cảm của mình, nhưng mà bản thân nàng bây giờ lại cảm thấy, tình cảm này, giống như giang hà bồn dũng**, để mặc cho nó cuộn cuộn chảy cũng không phải, nhưng nếu cố tình ngăn trở nó cũng không đúng, vậy nàng phải làm như thế nào đây?

*Chu Dịch cũng giống như Kinh Dịch đều là thuật số(bói quẻ).

** (sông Trường Giang với Hoàng Hà nước sông dâng tràn hay chảy mạnh)

Diệp Tú Thường ở bên cạnh trầm tư, còn Đoạn Vân Tụ bị hấp dẫn bởi cây hoa lê đang nở rộ giữa sân.

“Hoa lê dưới chân núi đã tàn, nhưng trên núi hoa vẫn còn nở, thật sự là cùng một núi nhưng cảnh sắc lại khác nhau a!” Đoạn Vân Tụ đi quanh cây lê tinh tế đánh giá.

“Đúng vậy a, bất quá, đây chỉ là một cây lê...” Diệp Tú Thường ý tại ngôn ngoại*, cũng đã tới lúc hoa tàn.

*câu nói có hàm ý khác

“VẬY lại thế nào? Theo ta thấy, một cây lê hoa này cùng một rừng hoa lê dưới chân núi mỗi nơi mỗi vẻ, rừng hoa lê vô cùng khí thế giống như tuyết lớn đầu mùa, như sóng bạc đầu cuộn cuộn, còn cây hoa lê nơi này, tuy rằng cô đơn, nhưng lại thanh tĩnh hơn hẳn, không có người nhàn rỗi đến làm phiền, tự khai tự phóng, mới tiêu dao làm sao!”

Diệp Tú Thường thăm mắng “Đồ ngốc”, xoay người mở cửa vào phòng trúc.

Đoạn Vân Tụ cũng đi vào theo, thấy trong phòng thập phần rộng rãi, bày trí lịch sự tao nhã, mọi thứ đều làm từ trúc xanh, một bên là giường trúc, một bên là ghế trúc, chỉ có khác là ở giữa để một cây cổ Cầm. Thân Cầm đen bóng, mặt trên khắc đầy hoa văn màu đỏ như hoa mai nở rộ, phía dưới khắc bông lúa rũ xuống màu vàng nhạt.

Đoạn Vân Tụ vuốt thân Cầm, chỉ cảm thấy bóng loáng tinh tế, lại lau một chút dây đàn, dây đàn phát ra âm thanh cực kỳ thanh u.

“Dây đàn này được làm bằng gì?”

“Công tử đoán thử xem?”

“Này không phải tơ tầm bình thường...”

“Đoạn công tử hảo nhân lực! Đây là bằng tầm ti.”

Đoạn Vân Tụ giật mình không nhỏ, không nghĩ tới bằng tầm trong truyền thuyết thế nhưng tồn tại, hơn nữa này bằng tầm ti liền tại ngón giữa của mình.

“Cha ta lúc trước vì mẫu thân, ở Hoàn Khâu Sơn tìm mất một năm mới tìm được vật ấy...”

“Xem ra cha nương nàng thập phần ân ái a.”

Diệp Tú Thường cười cười, xem như thừa nhận.

“Tri Vi Tinh Xá này là nơi nương ta dùng để giải sầu nghỉ mát. Trước kia khi ta còn nhỏ, nếu trời quá nóng, nương liền mang theo ta cùng đại ca tới chỗ này, dạy cho chúng ta đánh đàn thưởng hoa, cùng chúng ta ngắm trăng ngắm sao, hại cha thường phàn nàn, nói mẫu thân có đại ca cùng ta liền không cần phụ quân là hẳn nữa...” Nói tới đây, thần sắc Diệp Tú Thường có chút ảm đạm.

Đoạn Vân Tụ đi đến bên người nàng, ôn nhu nói: “Chớ bi thương, nàng còn có phụ thân cùng đại ca...”

Diệp Tú Thường ổn định tâm tình, thu lại nhớ thương, nói: “Nói cũng phải, hơn nữa, mẫu thân để lại nhiều kỉ vật như vậy, chính là Tri Vi Tinh Xá này, còn có Đề Vân Cầm, để thời điểm ta có nhớ người, còn có nơi có thể...”

Diệp Tú Thường ngồi xuống xếp bằng ở phía sau Cầm, lại nói: “Ta đàn một khúc cho Đoạn công tử thưởng thức được không?”

“Đương nhiên rửa tai lắng nghe” Đoạn Vân Tụ liền ngồi xuống giường trúc.

Diệp Tú Thường cánh tay ngọc giương nhẹ, ngón trở tay phải ở dây đàn thoáng hiện lên một nét, một tiếng đàn lả lướt nhẹ nhàng dâng ra, tiếp theo liền chọn lương huyền*, chỉ nghe tiếng đàn như sơn giản thanh tuyền** từ trên dây đàn thẳng xuất, quanh quẩn ở trong phòng trúc. Sau đó nàng mười ngón nhẹ nhàng như ở trên dây khiêu vũ, hoặc mặt mạn thiêu*(châm), hoặc bát hoặc câu*(gảy hoặc móc), tiếng đàn du dương dễ chịu, nghe như từ chốn xa xăm vọng lại. Thời gian dần qua, này tiếng đàn nhiễm lên triền triền miên miên***, giống như một tràng bách chuyển thiên hồi nhu nhuyển, mềm nhẹ tinh tế làm cho lòng người tan chảy.

*(đàn lên hai sợi dây), ** (nước chảy trong khe núi trong vắt), *** (kéo dài không dứt)

Đoạn Vân Tụ vừa tự nhiên lắng nghe tiếng đàn, vừa nhìn chăm chú Diệp Tú Thường ở phía xa một trượng, dần dần thân mình nghiêng qua, khuỷu tay tựa vào trên gối trúc. Ánh mắt nàng ngắm nhìn Diệp Tú Thường càng ngày càng chuyên chú, càng ngày càng ôn nhu. Diệp Tú Thường nàng mặc một kiện y phục màu vàng nhạt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, bị nửa thân người của nàng che khuất, ánh sáng cùng bóng dáng nàng

giao nhau, làm cho nàng trở nên xinh đẹp dị thường, mái tóc nàng đen nhánh tán ở sau người, tùy cho gió nhẹ nhàng thổi bay bay, khuôn mặt tú nhả như ngọc sáng bóng, phía dưới bờ mi cong là đôi mắt trong suốt như nước hồ thu, lộ ra thâm trầm mà lại ôn nhu.

Đoạn Vân Tụ bỗng nhiên cảm thấy mình không thể thở được, đôi mắt cũng không thấy được bất kỳ cái gì khác, ngoại trừ Diệp Tú Thường ngồi ở nơi đó. Nàng cảm giác tâm mình như ở dưới dây đàn, bị mười ngón tay linh hoạt kia bắt động khơi vào, lập tức như một mặt hồ yên tĩnh trong suốt bị lay động gợn sóng lăn tăn, thật lâu không thể hồi phục.

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ đang si ngốc nhìn mình, liền đối với nàng thân nhiên cười, nụ cười kia như dị hoa sơ phóng, chạm vào đáy lòng Đoạn Vân Tụ. Cũng bởi vì nụ cười kia, khuỷu tay Đoạn Vân Tụ run lên, thân mình ngã lệch ở trên giường trúc. (ngại dùm bạn Vân Tụ nha >"<)>

Diệp Tú Thường thấy thế, mười ngón dừng lại, tiếng đàn cũng chấm dứt, nhưng dư âm còn thật lâu không dứt.

"Ta không sao, không có việc gì, nàng, nàng tiếp tục đàn..." Đoạn Vân Tụ vội vàng ổn định thân mình, có điểm lúng túng.

Diệp Tú Thường thấy nàng bộ dạng bối rối, không khỏi xì một tiếng bật cười.

"Vừa rồi công tử thả hồn đi nơi nào, tại sao lại thất thần như vậy?" Diệp Tú Thường không tiếp tục đàn, mà lại đi trêu ghẹo Đoạn Vân Tụ.

Hỏi vấn đề này lại làm mặt Đoạn Vân Tụ đỏ lên — có thể nói cho nàng tâm ta biến thành dây đàn, ngay tại giữa mười ngón tay của nàng, không có chỗ để đi sao?

Giải thích một chút: Chu Dịch với Kinh Dịch

*Chu Dịch cũng giống như Kinh Dịch đều là thuật số(bói quẻ).

-Khác nhau là Kinh Dịch dùng thơ để giảng còn Chu Dịch dùng văn xuôi để giảng.

-Khác cái nữa là Kinh Dịch gồm có nhiều loại: 8 Quẻ ba hào như Liên Sơn dịch đời Hạ có quẻ đầu là Cấn, Qui tàng dịch đời Thương có quẻ đầu là Khôn; 32 Quẻ năm hào như "Tam Bửu Hiệp nhất"; 64 Quẻ sáu hào "Bói dịch cổ truyền".

Chu Dịch chỉ có một loại là 64 quẻ sáu hào, được ghi chép có hệ thống dạng kinh điển, còn dùng để nghiên cứu, không như những sách bói "diệc" chỉ dùng cho việc chiêm bói được lưu hành trong dân chúng.

12. Chương 12: Không Đánh Mà Lui

Hai người lưu lại hơn nửa ngày mới xuống núi. Vừa vào Hoa Minh, một gia đình liền nghênh đón đưa cho Đoạn Vân Tụ một phong thư. Đoạn Vân Tụ rất ngạc nhiên, tiếp nhận vừa mở thư ra xem, niềm vui lúc này lập tức tan biến.

Nàng quay sang nói với gia đình đang chờ: "Người chuyển cáo Ngụy công tử, nói tại hạ đã biết" lại xoay người đối Diệp Tú Thường nói: "Diệp cô nương, tại hạ hơi mệt, muốn nghỉ ngơi trước..."

Diệp Tú Thường nghe thấy lời này, vui sướng trong lòng cũng đã biến mất — vừa rồi nàng nhìn thấy trên phong thư biên ba chữ "Đoạn Vân khải*" nhìn bút tích liền có thể khẳng định là thư khiêu chiến của Ngụy Thiếu Khiêm, lúc này nàng thấy trên mặt Đoạn Vân Tụ không chút biểu tình, có một loại dự cảm thật bất hảo, nhưng Đoạn Vân Tụ không muốn nhiều lời, nàng cũng không thể vội vàng hỏi cái gì, chỉ có thể làm như cái gì mình cũng không biết.

*'khải' giống như tựa đề vd 'thân mến' hay 'kính gửi' hay là 'gửi'

“Đoạn công tử cứ trở về phòng nghỉ ngơi, Tú Thường cũng đi trở về.” Diệp Tú Thường nói xong liền rời đi Hoa Minh.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy bóng lưng Diệp Tú Thường, lại nhìn chiến thư trên tay, trong lòng ngũ vị tạp trần. Nàng nghĩ đến Ngụy Thiệu Khiêm đối Diệp Tú Thường để ý như thế, trong lòng liền có điểm khó chịu, nhưng sau khi nhận ra cảm giác này lập tức thấy mình không nên như vậy.

“Người chính là đem Diệp cô nương làm bằng hữu mà thôi, Ngụy công tử mới là người thích hợp với nàng...” Nàng thì thầm tự nói, làm như cảnh báo chính mình, nhưng lập tức nghĩ tới Diệp Tú Thường đối với mình miệng cười như hoa cùng ánh mắt ôn nhu, liền nghĩ không phải là mình làm cho nàng hiểu lầm cái gì đi.

“Chẳng lẽ nàng yêu thích ta? Nhưng ta rõ ràng đã nói với nàng, chỉ coi nàng là bằng hữu a...” Nghĩ đến đây, trong lòng Đoạn Vân Tụ không khỏi nảy lên vui sướng, rồi lập tức cảm thấy đây là chuyện hết sức hoang đường. Nàng khi còn bé đọc thuộc lòng đạo Khổng Mạnh, mặc dù sau này cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi Đạo gia, nhưng vẫn là khó có thể tưởng tượng chuyện giữa hai nữ tử sẽ có tình yêu. Có lẽ người kia có cái gì hiểu lầm, nhưng chính nàng rất rõ ràng, mình là một nữ tử, cũng chưa từng muốn trở thành nam tử, nàng cũng không có khả năng càng không nên đối nữ tử kia có ý nghĩ gì không an phận...

Nàng cười khổ một cái, “Hẳn là do xa sự tỷ các nàng quá lâu, một mình quá cô đơn?” Lại lắc đầu, “Chuyện báo thù còn chưa có một chút manh mối, sao còn hao tổn tinh thần cho những việc này?”

Nàng âm thầm tự trách không thôi — mình đã lưu lại Minh Viễn Sơn Trang nửa tháng, cũng gặp qua không ít người trong chốn vô lâm, nhưng không có nghe được tin tức gì hữu dụng, hiện tại, cũng là lúc nên rời đi rồi...

Sáng sớm ngày thứ hai, Đoạn Vân Tụ đi vào rừng hoa lê, gặp Ngụy Thiệu Khiêm đã chờ ở nơi đó.

“Ngụy công tử...”

“Người đã đến rồi, tốt lắm! Ta còn sợ người không dám tới!” Ngụy Thiệu Khiêm ngữ mang châm chọc.

“Ngụy công tử thực thích Diệp cô nương?” Đoạn Vân Tụ trên mặt không có biểu tình gì.

“Đúng vậy, ta từ năm mười sáu tuổi gặp nàng liền quyết định không phải nàng thì không cưới, bất kể là ai, ta cũng sẽ không chấp tay đem nàng nhường cho, kể cả người!”

“Ngụy công tử không cần nhường, tại hạ cũng sẽ không cướp...”

“Người nói cái gì?”

“Tại hạ là nói, Ngụy công tử không cần phải lo lắng, tại hạ chỉ muốn làm bằng hữu với Diệp cô nương, không có ý gì khác, xin Ngụy công tử yên tâm.”

Ngụy Thiệu Khiêm chấn động, khó mà tin được.

“Tại hạ đã sớm nói qua cùng Diệp cô nương, tại hạ đối với nàng, chỉ có bằng hữu chi nghị, Ngụy công tử không tin, có thể đi hỏi.” Đoạn Vân Tụ trong lòng có chút buồn bực, không muốn nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Trong lòng Ngụy Thiệu Khiêm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng vẫn là không dám xác định, vì thế ngăn cản Đoạn Vân Tụ hỏi: “Người dám thề sao?”

Sắc mặt Đoạn Vân Tụ rất kém, “Tại hạ đã nói rất rõ ràng, giữa tại hạ và Diệp cô nương, không có khả năng! Tin hay không, tùy Ngụy công tử! Huống hồ tại hạ rất nhanh sẽ cáo từ rời đi, Ngụy công tử xin nhường đường!”

Ngụy Thiệu Khiêm đứng ở nơi đó bất động. Đoạn Vân Tụ thân mình nhoáng lên một cái liền lướt đi ra ngoài, không muốn gặp lại Ngụy Thiệu Khiêm lần nào nữa.

Nàng một hơi chạy về Hoa Minh, cảm thấy trong lòng bực bội, lại chậu nước lạnh hắt hắt nước vào mặt mình, muốn đem ức khí trong lòng tản đi, lại không có hiệu quả gì.

“Đoạn Vân Tụ, người làm sao vậy? Ngụy công tử thích nàng, mắc mớ gì tới người!” Nàng âm thầm mắng mình. Nhưng tức giận trong lòng còn chưa vơi đi, lại thấy Diệp Tú Thường bước vào.

Diệp Tú Thường trên mặt thực bình tĩnh, trong lòng lại sớm dậy lên sóng to, này sóng vỗ mạnh vào bờ đê, như muốn phá đê mà ra. Cũng may nàng xưa nay luôn điềm tĩnh, vì thế cường ép đê lại cảm xúc, nhưng mà ẩn sâu trong đôi mắt lại để lộ tâm tư của nàng.

“Diệp cô nương...” Đoạn Vân Tụ có chút hoảng.

Diệp Tú Thường không để ý đến Đoạn Vân Tụ. Nàng tự mình rót chén trà, uống hết một nửa, mới chậm rãi mở miệng: “Đoạn công tử, có phải huynh nói cho Thiếu Khiêm ca ca, nói giữa ta và huynh, không có khả năng...”

Ngữ khí của Diệp Tú Thường cũng cực kỳ bình tĩnh, nhưng Đoạn Vân Tụ nghe thế nào cũng đều cảm thấy không được bình thường.

“Ừm... Đúng vậy...”

“Vì cái gì?” Diệp Tú Thường nhấp một ngụm trà, hỏi.

Muốn nói cho nàng chân tướng sao? Đoạn Vân Tụ đã cảm giác được tuy Diệp Tú Thường vô phong vô lãng* nhưng trong giọng nói đã ẩn chứa tức giận rồi. Nàng đột nhiên có chút sợ hãi — nếu không nói chân tướng cho nàng, mình không phải thực là ti tiện sao? Nhưng nếu nói cho nàng biết mình cũng là nữ tử, nàng có thể nào sẽ coi mình là kẻ lừa gạt hay không?

*không sóng không gió ý là tâm trạng bình tĩnh

Đoạn Vân Tụ nhất thời không biết trả lời câu hỏi này như thế nào, dừng trong chốc lát, mới đáp: “Tại hạ, tại hạ có chuyện cực kỳ quan trọng phải làm, trước khi hoàn thành chuyện này, sẽ không nghĩ tới chuyện nhi nữ thường tình...”

Sóng cuộn cuộn ở trong lòng Diệp Tú Thường cũng lắng đi một chút.

“Là chuyện quan trọng gì để Đoạn công tử coi trọng đến vậy?”

Trong lòng Đoạn Vân Tụ xin lỗi Diệp Tú Thường, nàng cũng không muốn tiếp tục giấu diếm, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại nói: “Thứ cho tại hạ không tiện nói rõ, nhưng việc này đích thực cực kỳ quan trọng, vì nó, ngay cả tánh mạng của tại hạ cũng có thể không cần.”

Diệp Tú Thường trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng thấy thần sắc nghiêm túc của Đoạn Vân Tụ, biết nàng cũng không có lừa gạt mình, nhưng nàng cảm thấy được Đoạn Vân Tụ đối với mình không quá thân thiết, nên mới có thể trả lời Ngụy Thiếu Khiêm khẳng định như vậy — không sai, nàng đã từng nói qua chỉ muốn mình làm bằng hữu, nhưng một chút biến hóa cũng không có sao? Chẳng lẽ chỉ có thể làm bằng hữu mà không thể là cái khác sao? Ngày hôm qua nàng còn si ngốc nhìn mình, ánh mắt đầy tình ý ôn nhu, đó không lẽ chỉ là ảo giác? Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tú Thường tràn đầy chua xót.

“Diệp cô nương, tại hạ không cố ý dối gạt, mà là tình thế bất đắc dĩ, thỉnh Diệp cô nương tha thứ.”

Diệp Tú Thường đem chén trà vừa để xuống, nói: “Được rồi, là Tú Thường vô lễ, cáo từ!” Nói xong, đặt chén trà xuống, cũng không quay đầu lại rời đi Hoa Minh.

Đoạn Vân Tụ nhìn bóng lưng Diệp Tú Thường, trong lòng có chút đau. Nàng cuối cùng hiểu được chính mình làm cho người ta hiểu lầm cái gì, mà hiểu lầm kia trái lại cũng làm bị thương chính mình...

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Vân Tụ thu thập xong hành trang, hướng mọi người chào từ biệt. Diệp Kính Thành cùng Diệp Viễn Khâm đều nhiệt tình giữ nàng lại, nàng cũng không đáp ứng, hơn nữa kiên trì ngày đó rời đi, Diệp gia phụ tử cũng không cưỡng lưu. Ngụy Thiếu Khiêm biết được tin tức này rất là cao hứng, Sở Dao cũng rất kinh ngạc, muốn giữ lại Đoạn Vân Tụ, nhưng không tìm thấy lý do. Hơn nữa cô cũng sắp cùng cha nương quay về Nhạn Đãng Sơn, cho dù lưu lại Đoạn Vân Tụ cũng không ích gì.

“Này Đoạn đại ca, huynh nhất định phải tới Nhạn Đãng Sơn a!”

Chung Tư Vi cũng nói: “Chung di cũng mong người tới thăm!”

“Nếu như có rảnh, nhất định tới báỉ phỏng!” Đoạn Vân Tụ ôm quyền hướng mọi người cáo biệt.

Diệp Kính Thành phân phó nói: “Khâm nhi, tiễn Đoạn công tử!”

Diệp Viễn Khâm gật đầu đồng ý, liền tiễn Đoạn Vân Tụ ly khai chính sảnh.

Còn chưa có ra đại môn, Diệp Viễn Khâm lại nói: “Đoạn công tử cùng xá muội có cái gì không thoải mái sao?” Hôm nay Diệp Tú Thường vẫn không có xuất hiện, điều này làm cho hắn nghi ngờ.

Đoạn Vân Tụ muốn gặp Diệp Tú Thường lần nữa, hướng nàng giải thích rồi sẽ rời đi, nhưng đối phương từ đầu tới cuối cũng không xuất hiện, đành phải nói: “Thứ lỗi là tại hạ hành sự không chu đáo, làm Diệp cô nương tức giận, xin Diệp công tử hãy chuyển cáo nàng, đa tạ nàng trong khoảng thời gian này luôn chiều cố ta, nếu một ngày Đoạn Vân vẫn giữ được tánh mạng, nhất định sẽ đến báo đáp, nếu như không còn nữa...” Nàng nghĩ đến chính mình có thể sẽ không còn được gặp lại Diệp Tú Thường, trong lòng có chút buồn, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Liền thứ cho tại hạ khó báo ân này...”

Diệp Viễn Khâm nghe Đoạn Vân Tụ ngữ khí nghiêm túc, vội hỏi: “Đoạn công tử phải đi làm việc gì nguy hiểm sao?”

“Đây là việc phải làm, Diệp công tử không cần để ý.”

“Được rồi, Viễn Khâm cũng không hỏi nhiều, nhưng Đoạn công tử thật sự không muốn chào từ biệt xá muội sao?”

Đoạn Vân Tụ đứng ở nơi đó, trong lòng cảm thấy không đành — lần này rời đi chính mình sống hay chết khó có thể nói trước, nếu hôm qua đó là vĩnh biệt, như vậy, chẳng phải chính mình để Diệp Tú Thường hiểu lầm cả đời sao? Nói cho nàng biết chân tướng có lẽ sẽ làm nàng sinh khí, nhưng là mình coi như đã thắp đuốc thành khẩn, không thẹn với lương tâm! Nàng cũng không phải là người nhỏ mọn, coi như tức giận, qua mấy ngày cũng sẽ tiêu tan...

Đoạn Vân Tụ nghĩ một lát, nói: “Này Diệp công tử chờ một lát, tại hạ đi một chút sẽ trở lại!”

Diệp Viễn Khâm nhìn thấy bóng lưng Đoạn Vân Tụ nở nụ cười — xem ra muội muội cùng Đoạn Vân này, thật sự là có một chút khúc mắc rồi...

Đoạn Vân Tụ đi vào viện tử của Diệp Tú Thường, mới vừa bước vào đi được vài bước, liền nghe tiếng của Ngụy Thiếu Khiêm: “Tú Thường muội muội, muội rốt cuộc là vì sao bức mình? Chẳng lẽ muội thực thích tên Đoạn Vân kia? Nghe thấy hắn phải đi mới phản ứng như vậy?”

“Cái này cùng Đoạn Vân không quan hệ, ta và hắn chỉ là bằng hữu mà thôi, chỉ là thấy võ công của hắn rất cao, muốn hắn đến trợ giúp phụ thân một tay, nếu người ta không muốn ta cũng sẽ không cưỡng cầu! Lúc này hắn muốn đi liền đi, cùng ta có quan hệ gì đâu!”

“Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!”

Đoạn Vân Tụ trong lòng đột nhiên rất đau — nguyên lai người ta không có hiểu lầm cái gì, là mình hiểu lầm, một khi đã như vậy, sao phải hướng nàng giải thích cái gì? Chính mình là nam hay nữ, đối với nàng mà nói, chỉ sợ không có gì khác nhau! Đây mới gọi là “Tự mình đa tình!”

Đoạn Vân Tụ cười khổ một cái, dứt khoát xoay người rời đi.

Nàng đi rất vội vàng, một hơi xuyên qua nhiều viện tử. Lại đi trong chốc lát, đột nhiên nàng nhìn thấy một cơn gió thổi tới cho nàng một tấm lụa trắng. Nàng khẽ vươn tay, bắt được tấm lụa này, vừa nhìn, hóa ra là một cái khăn tay, trên cái khăn có thêu hai đóa hoa, đóa hoa đỏ rực xinh đẹp tuyệt trần, kiều diễm ướt át, từ một gốc mà sinh ra, nhìn qua tựa như Tịnh Đế*. Đóa hoa có hình dáng tựa như hoa lê, thêu bằng sợi tơ màu hồng, nhưng lại không giống hoa lê. Khăn tản ra mùi hương nhàn nhạt, Đoạn Vân Tụ ngửi, cảm thấy như đã ngửi qua ở nơi nào, cẩn thận hồi tưởng, nhớ tới ngày đó giúp Diệp Tú Thường băng lại bàn tay khom người quá gần, đã ngửi được mùi hương này thoang thoảng...

*Tịnh Đế ý là hoa sen Tịnh Đế, một cây hoa sen nở ra hai bông.

Nàng đang ngẩn ra nhìn chằm chằm hai đóa hoa trên cái khăn, liền thấy một nha hoàn chạy tới, vừa đi vừa tìm kiếm cái gì.

Đoạn Vân Tụ theo bản năng đem khăn nhét vào trong tay áo của mình. Nha hoàn kia đi tìm, thấy Đoạn Vân Tụ, nhân tiện hỏi: “Là Đoạn công tử sao? Ông tì là Huệ nhi hầu hạ bên cạnh tiểu thư, không biết công

tử có nhìn thấy một cái khăn, phía trên có thêu hai đóa hoa hay không?”

“Hả ờm? Khăn không thấy? Tại hạ, chưa, không phát hiện...”

Huệ nhi vẻ mặt ủ rũ, “Vậy thì nguy rồi! Đây chính là cái khăn mà gần đây tiểu thư đã tốn không ít công phu thêu, còn chưa dùng qua bao giờ đâu, nói để cho nô tỳ giặt sạch, ai ngờ mới vừa hong khô, đã bị gió thổi bay! Nếu để tiểu thư biết nô tỳ đem cái khăn nàng vất vả thêu được làm mất, vậy phải làm sao bây giờ a?”

Đoạn Vân Tụ trong lòng thật xin lỗi, nhưng không nghĩ sẽ đem trả lại cái khăn.

“Người tìm tiếp, nói không chừng ngay tại phụ cận đâu!” Nàng nói xong lời nói dối, có điểm mặt đỏ tim khiêu.

“Cũng chỉ có như vậy! Nay Đoạn công tử đang vội cứ đi trước, ta tiếp tục tìm!” Huệ nhi nói xong, chạy ra khỏi viện.

Đoạn Vân Tụ ở trong lòng đối bóng lưng Huệ nhi nói tiếng “Thật có lỗi”, cũng lỵ khai.

Ngoài cửa lớn Minh Viễn Sơn Trang, Đoạn Vân Tụ phiên thân lên ngựa, đối Diệp Viễn Khâm nói: “Diệp công tử không cần tiễn nữa, cáo từ!” Nói xong, roi ngựa vung lên, thúc ngựa lỵ khai Minh Viễn Sơn Trang.

Đoạn Vân Tụ kỵ mã dứt khoát mà đi, nhìn qua tiêu tiêu sái sái, Diệp Tú Thường lại thập phần khó chịu. Nàng đứng ở lầu các phía trên cao, nhìn thấy một người một con ngựa như phù vân, càng phiêu càng xa, dần dần biến mất trong tầm mắt chính mình, lại không có cách nào giữ lại.

Nàng thật không ngờ, nhiều ngày như vậy xem ra tình nghĩa của Đoạn Vân Tụ, cũng không đáng giá được nhắc tới. Những lời nói tiếng cười, ánh mắt kia, khấn trương cùng lo lắng, đều chẳng qua chỉ là một hồi yên hoa*(pháo hoa), trong nháy mắt có thể tán đi. Đoạn Vân Tụ đối khiêu chiến của Ngụy Thiếu Khiêm quả quyết từ chối, đối với nàng xa lạ cùng che giấu hiện tại ra đi tiêu sái như gió, làm cho nàng cảm thấy thập phần chua xót — chính mình chờ đợi “Hắn” xem như tận tâm tận lực rồi, nhưng là ở trong lòng đối phương, mình chỉ bất quá là bằng hữu bình thủy tương phù, có thể tùy thời bỏ lại mà đi...

Bonus thêm truyền thuyết hoa “Tịnh Đế” nha ^ _ ^

Tương truyền ở Trung Quốc xưa có một thôn tên là Đường Liên. Ở phía đông của thôn có một nhà Hồng viên ngoại ngày đêm hy vọng có con, một năm kia vợ ông ta rốt cuộc cũng mang thai, lại ngoài ý muốn sinh ra một người con gái. Hồng viên ngoại kia rất mất hứng, hai người cuối cùng cũng thương lượng được, nuôi cô gái nhỏ này như một người con trai, gọi là Tái lang. Tái lang vừa được mười hai tuổi, Hồng viên ngoại dựng lên một thư quán, mời thầy đồ đến dạy Tái lang đọc sách.

Lại nói đến ở phía tây của thôn, có một nhà Bạch viên ngoại. Vợ ông ta đã từng sinh ba người con nhưng toàn bộ đều chết non. Một năm kia, vợ ông ta tiếp tục sinh hạ một đứa con trai, hai người lại thương lượng nuôi đứa con này như là con gái, có lẽ như vậy mới tránh khỏi vận mệnh chết non của nó. Vợ chồng ông ta cho đứa trẻ đeo khuyên tai, gọi là Trinh nương. Trinh nương vừa được mười ba tuổi, mặc quần áo trang điểm vào, so với những cô gái khác còn xinh đẹp hơn...

Sau đó, Trinh nương cũng được đưa đến thư quán này, cùng những đứa trẻ khác chơi rất hợp với nhau. Đặc biệt tình cảm với Tái lang ngày càng tốt, mỗi ngày đến trường đều ngồi chung bàn đọc sách, xong buổi học hai người đều ở ngoài hồ sen chơi cùng nhau thật lâu mới về nhà. Những người bạn học nhìn cả hai gần gũi như vậy nên có một ngày, thừa dịp thầy giáo không có ở đây, liền đùa giỡn, muốn Tái lang và Trinh nương báai đường thành thân. Không ai biết Tái lang là nữ, Trinh nương là nam. Tái lang cũng cho rằng Trinh nương thật ra là một cô gái, mà Trinh nương cũng cho rằng Tái lang thực sự là một chàng trai.

Nhiều năm trôi qua rất nhanh, Tái lang cũng đã mười lăm tuổi, Trinh nương thì đã mười sáu. Hai người thường xuyên nhớ tới buổi học cùng nhau báai đường ấy. Tái lang nghĩ rằng: Trinh nương này thông minh lại hòa đồng, tài học lại rất tốt, tương lai ai cưới được nàng làm vợ thực sự hạnh phúc. Trinh nương cũng nghĩ như vậy: Bản thân nếu thật yêu nữ tử nào, nhất định phải gả cho Tái lang. Tái lang sau khi về nhà,

thay đổi nữ trang, cả ngày ngồi trong khuê phòng, thường xuyên nhớ đến Trinh nương. Trinh nương ở nhà, cũng rất muốn nhìn Tái lang một lần. Cha Trinh nương, lão Bạch, đã nhiễm bệnh mà chết, mẫu thân phải cho Trinh nương tháo bỏ khuyên tai, thay nam trang, muốn hắt mặc tang phục đưa tang cho cha mình, đưa lão Bạch xuống mồ. Cho đến lúc này, người toàn thân mới hiểu được thì ra Trinh nương vốn là nam tử.

Chuyện này truyền đến trong nhà của Hồng viên ngoại, Tái lang nghe xong vừa mừng vừa sợ. Viên ngoại nghe xong tức giận, đau lòng trách móc mẫu thân Trinh nương, rõ ràng nuôi dưỡng con trai, lại nam phần nữ trang đọc sách cả ngày, lại cùng Tái lang ở một chỗ, bại hoại môn phong.

Mẫu thân của Trinh nương nghe xong mới hiểu được thì ra Tái lang là nữ, mà Trinh nương nghe mẫu thân nói Tái lang là nữ tử, vô cùng vui mừng, lập tức muốn cưới nàng. Mẫu thân chàng đau lòng thay con, đành phải chạy tới cửa cầu hôn. Không ngờ rằng bà mới chưa được vào đến cửa đành phải quay trở về. Trinh nương gặp sự tình không thể thành công, ưu sầu thành bệnh. Sau đó, Tái lang nghe được Bạch gia cầu hôn nhưng lại bị cha mẹ từ chối, cũng gặp đến độ rầu rĩ rồi đổ bệnh.

Một ngày, Trinh nương lác lác trông bởi trong tay, vụng trộm vòng đến hoa viên phía sau của Hồng gia. Nha hoàn của Tái lang vừa thấy Trinh nương, vội vàng chạy vào đi nói cho Tái lang. Tái lang lập tức viết một phong thư, hẹn chàng canh ba ở hồ sen ven đường gặp gỡ. Vào lúc canh ba, ở bên bờ hồ sen, Tái lang cùng Trinh nương vừa thấy mặt nhau liền ôm nhau mà khóc. Tái lang nói với Trinh nương:

“Phụ thân rất ngoan cố, đôi ta khó thành vợ chồng. Mong chàng bảo trọng thân thể, đừng lại nhớ mong thiếp.” Nói xong, liền hướng mình vào hồ nước.

Trinh nương từng bước tiến lên, ôm nàng, khóc nói:

“Đôi ta sinh không cùng một ngày, nhưng nguyện chết chung một ngày.” Nói xong, hai người ôm lấy nhau, cùng nhảy xuống nước... Nha hoàn đợi cho đến lúc gà gáy không thấy Tái lang trở về, biết mọi sự đã hỏng, cũng không dám để lộ ra. Ngày hôm sau, Hồng gia từ trên xuống dưới đi khắp nơi tìm kiếm, đến bên bờ hồ sen, thấy chiếc giày thêu của Tái lang, biết rằng nàng đã nhảy hồ tự vẫn. Hồng viên ngoại vội vàng sai người vớt lên, chỉ thấy Trinh nương và Tái lang, hai người ôm chặt cùng một chỗ, vài người dùng sức kéo cũng kéo không ra. Hồng viên ngoại liền sai chôn cất hai người bên bờ hồ sen.

Đêm đó chỉ nghe thấy tiếng sấm đùng chớp giạt, một trận mưa rền gió dữ. Cho đến lúc bình minh, bỗng nhìn thấy sen nở trong hồ quay về hướng mộ phần của Trinh nương và Tái lang. Bông hoa nở cũng rất kỳ diệu: phần cuống hoa rất dài, đài sen nở khá to và rộng, trên đỉnh nở ra hai đóa hoa bên đỏ bên trắng, tựa vào nhau khăng khít. Mọi người liền gọi nó là “sen phu thê”, về sau lại đổi thành “sen Tịnh đế”

[nguồn: [s://daquycuoiodong.wordpress.com/2012/10/28/truyen-thuyet-sen-tinh-de/comment-page-1/](https://daquycuoiodong.wordpress.com/2012/10/28/truyen-thuyet-sen-tinh-de/comment-page-1/)]

13. Chương 13: Song Hạc Thỉnh Truyền

Diệp Tú Thường trong lòng tràn đầy ức khí*, tràn đầy chua xót, nàng xoay người trở về phòng, lại thấy đại ca đợi mình ở trong phòng.

*(buồn bực, buồn rầu)

“Muội muội, thật khó gặp được người không vui như vậy a...” Diệp Viễn Khâm ẩn ý cười cười.

“Đại ca huynh giễu cợt ta!” Diệp Tú Thường đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không để ý tới đại ca mình.

“Người thật sự cứ như vậy nhìn hắt rời đi?”

“Hắn muốn ở lại liền ở lại, còn muốn đi liền đi, cùng ta có quan hệ gì đâu!”

Diệp Viễn Khâm cười cười — nhìn sắc mặt Diệp Tú Thường hiện tại..., hắn cũng biết muội muội đối Đoạn Vân là cái gì tâm ý.

“Muội muội, người từ nhỏ cực kì thông minh, ta đây tuy là đại ca lại còn hơn người bốn tuổi, nhưng có nhiều chuyện cũng không khỏi không bội phục người. Nhưng mà nói đến cảm tình, muội muội người cần phải nghe đại ca một câu, chớ bỏ qua người người thích...” Diệp Viễn Khâm nói tới đây, tươi cười có chút sấp rôi. “Người phải biết nỗi khổ của đại ca, Hoán tỷ tỷ người là không thể về được nữa rồi, nhưng Đoạn Vân hân, người là có thể nắm chắc...”

“Đại ca, huynh tại sao lấy ta cùng hân so với huynh cùng Hoán tỷ tỷ? Huynh cùng Hoán tỷ tỷ là tình thâm ý trọng, nhưng huynh xem hân, nào có nửa điểm lưu luyến...” Diệp Tú Thường một bụng khí.

“Ta xem Đoạn công tử thật sự có chuyện quan trọng trong người, hơn nữa, nếu ta đoán không sai, sự tình này còn thập phần nguy hiểm.” Diệp Viễn Khâm nghiêm mặt nhìn muội muội, lại chuyển lời Đoạn Vân Tụ.

Diệp Tú Thường nhớ tới hôm qua Đoạn Vân Tụ cũng đối với mình nói qua vì chuyện đó tánh mạng của nàng cũng có thể không cần, trong lòng rất bất đắc dĩ.

“Muội nếu quả thật thích Đoạn công tử, nên giữ chặt hân. Ta tin tưởng muội muội của ta bất luận là tướng mạo hay là tài hoa, đều đủ để cho hân động lòng!” Diệp Viễn Khâm ôn nhu nhìn muội muội của mình, trong mắt tràn đầy cổ vũ. “Trên đời việc thống khổ nhất, chính là âm dương cách biệt, không ngày gặp lại, thống khổ của đại ca, muội muội người ngàn vạn lần không cần nếm thử...” Diệp Viễn Khâm nói xong đứng dậy rời đi, để muội muội yên lặng một chút.

Diệp Tú Thường nghe tiếng bước chân ca ca đi xa, trong lòng bách chuyển thiên hồi, mình không phải là dạng người dễ dàng buông bỏ, nhưng hiện tại loại tình huống này rốt cuộc nên xử lý như thế nào?

Diệp Tú Thường nhớ lại từng ly từng tí từ khi bắt đầu nhìn thấy Đoạn Vân Tụ cho tới nay — đầu tiên trông thấy Đoạn Vân Tụ, liền đối với nàng khắc sâu ấn tượng, cảm thấy được nàng như ngọc thô, tuy rằng khiêm tốn hòa nhã, nhưng bên trong ẩn giấu tài hoa, khó có thể che giấu, sau đó một đường đồng hành, hữu ý vô ý chú ý tới nàng, đêm trăng nơi đó nhìn thấy nàng thương tâm, lại không kiềm lòng được muốn đi an ủi; ở dưới lê hoa, ngắm nhìn nàng trong mưa hoa kinh diễm tuyệt sắc, đáy lòng lặng yên sinh ra một tia rung động, lại vô pháp đem nàng quên đi; ở đại viện tuy có vài trăm người nhưng liếc mắt một cái liền có thể tìm được thân ảnh của nàng; lúc nàng bị thương trong lòng lại khó chịu cùng sợ hãi...

Diệp Tú Thường tâm tư luôn luôn nhảy bén, như thế nào không biết được điểm khác thường trong lòng mình? Nàng hỏi qua chính mình, là thích hay không thích Đoạn Vân Tụ, đáp án dĩ nhiên là “Có lẽ”. Nàng biết mình động tâm, nhưng nàng không muốn thừa nhận điều đó với những người khác, bởi vì nàng luôn là người suy nghĩ chu toàn mọi thứ trước khi bắt đầu làm một việc, mà một khi nàng đã quyết định liền can đảm tiến tới! Chuyện tình cảm, vẫn là lần đầu tiên nàng chạm phải, nó lại còn chưa có rõ ràng, hơn nữa trong mắt Đoạn Vân Tụ rất rõ ràng từ bên trong chỉ có thể thấy được tri âm tri kỷ chi nghị mà không phải loại tình cảm nữ nhi lưu luyến, ngày ấy khi nàng nghe đàn trong ánh mắt ngẫu nhiên hiện lên tia si mê chỉ sợ không có hàm ý đặc biệt gì. Đoạn Vân Tụ hành động thân cận đối với nàng, tựa như chính nàng tự nhiên đối đãi với Sở Dao, nàng không muốn thừa nhận bất cứ điều gì. Nàng hy vọng có thể nhìn thấy sự lưu luyến trong mắt Đoạn Vân Tụ đối với chính mình, mà không phải mình tùy tiện hành động trước.

Nhưng Diệp Tú Thường hiểu được, hiện tại muốn nhìn thấy trước, sự lưu luyến trong mắt Đoạn Vân Tụ đối với chính mình là không thể nào nàng rời đi tiêu sái như vậy, tựa như mây bay về phía chân trời, tựa hồ không có bất kỳ cái gì có thể ràng buộc nàng. Nàng thực hoài nghi, rốt cuộc mình ở trong lòng ‘nàng’, là có vị trí gì? Chỉ à quân tử chi giao đậm như nước, giữa mình và nàng chỉ có thể như thế, giống như nước chảy về phía đông mất đi sao?

Diệp Tú Thường suy nghĩ cả một ngày mà không có kết quả. Nàng nghĩ đến thực đau đầu, liền đi nghỉ ngơi. Sau khi chìm vào giấc ngủ, nàng có một giấc mộng. Trong mộng, nàng nhìn thấy một vầng sáng như ngọc dưới bầu trời đêm, Đoạn Vân Tụ mặc một thân khinh sa bạch y, mái tóc dài phi tán ở phía sau, chỉ dùng một dây lụa trắng buộc chặt, trong tay cầm một cây sáo ngọc, tựa như tiên tử phiên nhiên hướng nàng đi đến.

“Tú Thường, theo giúp ta tấu một khúc được không?” Đoạn Vân Tụ đưa tay vươn tới nàng.

”Hảo, ‘nàng’ muốn tấu khúc gì? Nàng cầm tay Đoạn Vân Tụ, này lòng bàn tay ấm áp truyền đến trong lòng của nàng.

“Song hạc thánh tuyên...”

Thời không dịch chuyển, các nàng đã đi tới Tri Vi Tinh Xá.

Tiếng Cầm lã lướt vang lên, tiếng sáo du dương theo tới. Nàng ngồi ở trước Cầm đài, chỉ hạ gảy lên Đề Vân, Đoạn Vân Tụ thì ngồi ở trên giường trúc, bên môi thổi sáo ngọc. Nàng xem thấy Đoạn Vân Tụ mỉm cười, Đoạn Vân Tụ nhìn thấy nàng mỉm cười, song phương tương vọng*(hai người nhìn nhau), giống như đã biết nhau từ ngàn năm trước, cuộc đời này lại một lần nữa tình cờ gặp gỡ, cảnh vật xung quanh thay đổi, thời gian trôi qua, nhật nguyệt tròn khuyết, thương hải*(biển xanh) hóa tang điền*(nương dâu), đều không liên quan đến họ, trong mắt, chỉ có duy nhất thân ảnh bạch sắc nhẹ nhàng, chỉ có duy nhất ánh sáng tựa như tinh nguyệt trong đôi mắt kia, chỉ có duy nhất mặt đường cong như cầu vòng*...

*(nghĩa gốc: mặt loan nhược sơ hồng =”= mình không hiểu lắm, mình nghĩ ý nó chỉ là đường chân mày cong như cầu vòng là một nửa cầu vòng ấy)

”Tú Thường, nàng tin hay không, chúng ta là một đôi Tiên Hạc, lạc tại nhân gian, tuy rằng nhất định phải trải qua luân hồi, phải tán lạc nơi chân trời góc biển, nhưng sẽ vĩnh viễn không quên đối phương, bởi vì chúng ta là duy nhất của nhau...”

”Đúng vậy, chỉ có lẫn nhau, mới là nơi chốn quay về của trái tim mình...”

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy ý cười ôn nhu của nàng, khóe mắt đuôi mày đều là tình ý...

Đột nhiên, một trận gió to quét qua, nàng không thấy Đoạn Vân Tụ nữa. Nàng định tìm, lại ngã vào một cái không gian đen tối vô tận, không ngừng rơi xuống. Nàng muốn lớn tiếng kêu, nhưng lại không phát ra được một chút thanh âm nào. Trong lòng kinh sợ, lập tức từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện mình xuất ra một tầng mồ hôi.

“Tại sao có thể như vậy?” Nàng án lấy lồng ngực của mình, cảm thấy tim mình còn đập thình thịch loạn nhịp.

Nàng hồi tưởng lại cảnh trong mộng — trong mộng Đoạn Vân Tụ, rõ ràng là ăn mặc như nữ tử, xinh đẹp như tiên, cũng phiêu miểu như tiên, nhưng mình ở trong mộng lại có thể cảm thấy tự nhiên như vậy, không một chút nghĩ đến hai người đều là nữ tử.

Nàng cười cười, thầm nghĩ “Hoang đường” — mình tại sao đem Đoạn Vân Tụ mộng thành một nữ tử, lại còn cùng nhau tiếp tục dây dưa cảm tình này.

Bất quá tuy rằng như thế, mộng này lại làm cho nàng hiểu rõ một sự thật — sâu thẳm trong tim mình, đích xác muốn cùng Đoạn Vân Tụ song túc song phi (như hình với bóng), hơn nữa, là vĩnh viễn!

Bên ngoài trời còn chưa sáng, nàng đã xuống giường đi tắm rửa, sau đó bắt đầu thu thập hành trang — nàng quyết định, muốn đi tìm Đoạn Vân Tụ! Nàng không tin trong mắt Đoạn Vân Tụ hiện lên ôn nhu là giả, nàng không tin ngày ấy ở phòng trúc ‘nàng’ đối với chính mình si mê là giả, nàng không tin chính mình mộng là không hề có ngụ ý gì...

Diệp Tú Thường thu thập xong hành trang, liền hướng phụ thân cùng đại ca chào từ biệt. Diệp Viễn Khâm chính là cười gật đầu, mà Diệp Kính Thành nghe nữ nhi nói cần ra ngoài cũng không kinh ngạc chút nào — hẳn rất rõ nữ nhi của mình rồi, nàng có thể ôn nhu như ánh trăng mùa thu, cũng có thể cứng cỏi như tên trên dây cung, đối với người và sự việc nàng đã nhận định, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho!

Hắn vuốt râu cười cười: “Thường nhi con muốn đi ra ngoài, cha cũng không ngăn trở, nhưng cha có một yêu cầu — thường xuyên gửi thư từ cho cha, để cha biết con ở nơi nào, bình an hay không...”

Diệp Tú Thường đáp: “Cha yên tâm, nữ nhi nhất định chiếu cố tốt chính mình!” Nói xong liền tùy đại ca tiễn mình ra cửa.

Diệp Tú Thường cười bảo mã Xích Phong một đường hướng CánTrung phi đi. Nàng vừa đi vừa hỏi thăm có thiếu niên kêu “Đoạn Vân” đi qua hay không, nhưng đã qua hơn nửa tháng, cũng không có tin tức gì. “Đoạn Vân” như là bốc hơi khỏi thế gian, một chút tin tức cũng không có.

Nàng có chút nản lòng thất vọng — bản thân nàng cũng không biết vị trí chính xác nhà của Đoạn Vân Tụ, Cán Trung lớn như vậy, giữa biển người mênh mông, tìm một người giống như mò kim đáy bể, nói thì dễ hơn làm! Hơn nữa, cho dù tìm được Đoạn Vân Tụ, chính mình nên nói như thế nào đây? Chẳng lẽ nói cho nàng biết mình đặc biệt vì nàng mà đến, bởi vì chính mình thích ‘nàng’?

Giữa trưa ngày hôm đó, Diệp Tú Thường đến một cái thành nhỏ. Trên đường người đến người đi, hai bên bày đầy hàng quán, tiếng rao hàng của các tiểu thương vang khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Nàng dắt ngựa đi ở trên đường phố, nhìn từng mảng mây bay trên trời, trong lòng hơi hơi thở dài: chẳng lẽ người chính là đám mây kia, vừa xuất hiện đã vội bay đi, chưa bao giờ lưu lại?

Nhưng vào lúc này, nàng thấy ở góc rẽ phía trước có một thiếu niên áo trắng đang đứng mua mút quả của một lão bá. Thiếu niên kia khom người, đang đem mút quả trong tay đưa cho ba tiểu hài tử quần áo rách nát đứng xung quanh. Thiếu niên kia lại sờ sờ đầu bọn trẻ, cười nói: “Này, không cần trông mà thêm rồi!”

Trong đó hai tiểu nam hài cao hứng nhảy dựng lên, “Cảm ơn ca ca!” một tiểu cô nương khác lại nói: “Đa tạ tỷ tỷ!”

Thiếu niên áo trắng cũng không phản bác, đứng thẳng thân mình cười nói: “Không cần cảm tạ, đi chơi đi!” mấy tiểu hài tử rất vui mừng rời đi, vừa đi vừa tranh luận thiếu niên áo trắng là “Ca ca” hay vẫn là “Tỷ tỷ”.

Thiếu niên áo trắng giống như cảm giác được có người chăm chú nhìn vào mình, xoay xoay thân, ngây ngẩn cả người.

Thiếu niên kia đúng là Đoạn Vân Tụ. Diệp Tú Thường thấy rõ bộ dáng của nàng — vẫn là một người dịu dàng như vậy, mắt ngọc mây ngài, màu da như tuyết, dung mạo đẹp như nữ tử, trác tư thanh nhã, thật không ngờ, chính mình hao hết khí lực vượt qua ngàn dặm tìm nàng, nàng lại vô tình xuất hiện ở trước mắt. Diệp Tú Thường trong lòng nảy lên vui mừng khôn xiết, mà trong hoan hỉ lại xen lẫn theo một cỗ chua xót, khiến nàng muốn rơi lệ.

Đoạn Vân Tụ cũng rất kinh ngạc — vốn tưởng rằng đã muốn vô duyên tái kiến người đang đứng cách xa mấy trượng ngoài kia, nàng vẫn như vậy minh tú xinh đẹp, như xuân hoa nở rộ, vẫn thanh nhã thoát tục, như ánh trăng mùa thu, chính là nhìn không rõ* cảm tình ẩn sâu trong đôi mắt kia.

*(ý gốc là: thuyết bất thanh đạo bất minh)

Hai người nhìn nhau, ánh mắt giao triền, lặng im quan sát đối phương, lại giống như đang nhìn nhau say đắm, không còn thấy bất kì người đi đường nào lui tới chung quanh, thẳng đến lão bá bên cạnh mở miệng nói: “Công tử ngài còn chưa có trả tiền đâu!”

Đoạn Vân Tụ cười cười, nói: “Sẽ không nợ người đâu!” Nói xong móc ra năm đồng, lại rút hai xâu đường hồ lô, “Năm xâu năm đồng, đúng không?”

Lão bá nói: “Đúng đúng, đa tạ công tử chiếu cố sinh ý!”

Đoạn Vân Tụ gơ hai xâu đường hồ lô hướng Diệp Tú Thường đi tới, “Diệp cô nương, không nghĩ tới còn có thể gặp lại cô nương, mời cô ăn mút quả thế nào?”

Diệp Tú Thường vốn ở trong lòng đủ loại mùi vị hỗn tạp, lúc này vẫn không khỏi xì một tiếng bật cười, “Huynh thật đúng là chỉ mới tám tuổi a!”

“Không sai a, Tú Thường tỷ tỷ!” Đoạn Vân Tụ đem một xâu đường hồ lô đưa cho nàng, “Khi còn nhỏ nàng vẫn rất thích ăn, mỗi lần cùng ca ca xuất môn, luôn muốn mua mấy xâu ngon nhất...” Cười khổ một cái, mới lại nói: “Không nghĩ tới có thể ở nơi này nhìn thấy Diệp cô nương! Cô nương đến Cán Trung có chuyện gì sao?”

Diệp Tú Thường nghĩ nghĩ, đáp: “Uhm, ở Cán Trung có không ít nơi giàu có đông đúc, có lẽ có thể mở rộng tiền trang, cho nên đến đây xem xem...”

“A? Tốt lắm a!”

“Tú Thường đối Cán Trung không quen, còn muốn thỉnh Đoạn công tử chỉ điểm nhiều!”

“Tại hạ rời nhà đã hơn mười năm, chỉ sợ cũng không nắm rõ rồi, bất quá vẫn hơn Diệp cô nương, có thể vẫn còn quen thuộc chút ít. Tại hạ nhất định làm hết sức!”

“Trước đã tạ Đoạn công tử rồi!”

Diệp Tú Thường nhìn thấy bên cạnh có tửu quán, đột nhiên cảm thấy rất đói bụng — trong khoảng thời gian này nàng đều không sao nuốt nổi cơm, lúc này gặp được Đoạn Vân Tụ, cảm thấy có khẩu vị rồi.

“Trước ăn cơm trưa như thế nào?”

Đoạn Vân Tụ gật gù đầu, cùng Diệp Tú Thường vào tửu quán.

14. Chương 14: Biết Được Chân Tướng

Hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện. Đoạn Vân Tụ hỏi Diệp Tú Thường muốn đi nơi nào, Diệp Tú Thường nói tùy nàng đi chỗ nào cũng được, làm cho Đoạn Vân Tụ nổi lên nghi hoặc — Diệp Tú Thường luôn luôn là người rất có kế hoạch, lần này muốn đi Cán Trung, theo lý phải có mục đích cụ thể mới đúng, ở Cán Trung cũng có nhiều nơi giàu có và đông đúc nhưng sao lại nói cứ tùy tiện đi xem.

Đoạn Vân Tụ đột nhiên nghĩ đến nàng có phải hay không là vì mình mà đến, nhưng lập tức liền phủ định ý nghĩ này — chính mình thật sự là quá đề cao bản thân, nàng đã nói chỉ xem mình như bằng hữu, làm sao có thể vì một người bạn như vậy mà đặc biệt chạy xa ngàn dặm đến đây? Chính mình không cần tự mình đa tình mới tốt!

Nghĩ đến đây, Đoạn Vân Tụ trong lòng có điểm mất mát, nhưng rất nhanh phấn chấn lại — đoạn đường này lại có Diệp Tú Thường làm bạn, mình nên cao hứng mới đúng!

Diệp Tú Thường xem Đoạn Vân Tụ trầm mặc một hồi, gấp một khối thịt gà đến trong bát đối phương, cười nói: “Đoạn công tử nghĩ gì thế? Nếu không ăn nhanh sẽ nguội!”

Đoạn Vân Tụ cười cười, “Tại hạ là muốn trở về thăm nhà, nơi đó là thâm sơn cùng cốc, Diệp cô nương cũng muốn đi?”

“Có gì không thể? Ta nghe cha nói ở Cán Trung có hai ngọn núi Thăng Hoa cùng Ngọc Hoa cảnh sắc không tệ, đang muốn đi xem thử.”

“Tốt lắm, tại hạ liền mang Diệp cô nương đi.”

Hai người ăn cơm xong liền thúc ngựa hướng Cán Trung phi đi. Đoạn Vân Tụ sốt ruột hỏi hương, luôn chọn đường gần nhất để đi. Một ngày sắc trời đã tối, hai người đi xuyên qua mây đỉnh núi, thấy phía trước có một gian khách điểm, liền quyết định tiến đến nghỉ trọ.

Rất nhanh hai người đã đến khách điểm, chỉ thấy điểm tiểu nhị ân cần chạy tới dẫn ngựa.

“Không nghĩ tới một địa phương hẻo lánh như thế này còn có một gian khách điểm như vậy!” Đoạn Vân Tụ đánh giá một chút khách điểm, thấy bên trong trang hoàng đều rất lộng lẫy, hơn kém trong thành không bao nhiêu.

Diệp Tú Thường cũng đánh giá khách điểm, trong lòng sinh nghi.

“Hai vị khách quan ăn chút gì đó không?” Điểm tiểu nhị kia lại đây hỏi.

“Cái gì cũng đều không cần, cho chúng ta hai gian phòng sạch sẽ là tốt rồi!” Diệp Tú Thường đáp.

Đoạn Vân Tụ vốn còn muốn điểm một chút thức ăn khuya, nghe thấy Diệp Tú Thường nói như vậy, trong lòng có điểm kỳ quái, bất quá vẫn là theo tiểu nhị lên phòng.

Điểm tiểu nhị đem Diệp Tú Thường cùng Đoạn Vân Tụ đưa vào hai gian phòng liền lui ra ngoài.

Diệp Tú Thường vào phòng liền đánh giá bốn phía. Bằng kinh nghiệm hành tẩu giang hồ của mình, trong lòng nàng có một loại dự cảm không lành — khách điểm này nằm ở trong núi lại là nơi hẻo lánh, theo lý sinh ý hẳn là phải thực kém mới đúng, nhưng mà nó lại được bày trí hết sức tráng lệ, đây rất có thể là một hắc điểm!

Nhưng nàng nhìn tới nhìn lui cũng không có phát hiện cái gì khác thường, đang bối rối thì nghe thấy tiểu nhị ở ngoài cửa nói: “Cô nương, bữa ăn khuya của ngài đến rồi!”

Nàng mở cửa vừa nhìn, thấy tiểu nhị bưng một mâm sủi cảo nóng hổi cùng với mỡ điệp.

“Ta không có điểm thức ăn khuya a!”

“Là vị công tử đối diện kia điểm, hẳn điểm hai phần, nói đem cho cô nương ngài một phần!”

Diệp Tú Thường tiếp nhận mâm đồ ăn, đang muốn đóng cửa, tiểu nhị kia lại khom đầu tiến vào nói: “Vị công tử kia đã dùng qua rồi, nói hương vị tốt lắm, cô nương ngài nhất định phải nếm thử a!”

“Ta đã biết, người cứ đi trước.”

Diệp Tú Thường xem tiểu nhị ly khai, lập tức lấy ra một cây ngân châm hướng sủi cảo trên bàn đâm tới, ngân châm biến sắc.

Diệp Tú Thường trầm nghĩ không ổn, lập tức rời khỏi phòng đi tìm Đoạn Vân Tụ.

Nàng ở ngoài phòng Đoạn Vân Tụ hạ giọng kêu một tiếng “Đoạn công tử”, bên trong không có phản ứng. Nàng lại thôi một chút, phát hiện cửa khoá trái từ bên trong rồi. Trong lòng nàng rất sốt ruột, liền một kiếm phá then cửa đẩy cửa mà vào. Mới vừa bước vào, nàng lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người — Đoạn Vân Tụ đang khoát một thân trường sam bạch sắc, chân trần đứng ở bên mộc dũng, tóc dài tán ở sau người. Nàng trường sam tuy rằng che khuất thân hình Đoạn Vân Tụ từ trên tới dưới, nhưng Diệp Tú Thường liếc mắt một cái là nhìn ra được dáng người thanh nhã trước mắt này quyết không thể là của một nam tử.

“Là, Diệp cô nương, làm sao cô vào được?” Đoạn Vân Tụ giật mình không thôi. Vừa rồi nàng đang tắm, nghe thấy thanh âm của Diệp Tú Thường, đang muốn tìm cơ để ngăn cản nàng tiến vào, ai ngờ rất nhanh đã nghe thấy tiếng then cửa bị phá, đành phải để thân mình trần trụi từ trong mộc dũng nhảy ra, đồng thời bắt lấy trường sam khoát lên cơ thể, lúc này nàng thấy thần sắc kinh ngạc của Diệp Tú Thường, biết đối phương đã minh bạch cái gì rồi, nhưng trước mắt không phải là thời điểm để giải thích, trên người nàng ướt sũng, trường sam bị thấm ướt thập phần khó chịu. Vừa nhìn thấy cửa cũng mở nàng vội vàng đi đóng cửa, xong quay lại phía bên kia cái bàn.

Nàng xoay người lại, đối Diệp Tú Thường nói: “Diệp cô nương, đợi chút nữa ta tiếp tục hướng cô giải thích, trước tiên cô tránh đi một chút được không?”

Diệp Tú Thường nhất thời không kịp phản ứng, chỉ là ngơ ngác nhìn nàng.

Đoạn Vân Tụ xem Diệp Tú Thường đứng ở nơi đó bất động, có điểm xấu hổ đỏ mặt.

“Diệp cô nương?”

Diệp Tú Thường lúc này mới từ trong khiếp sợ kịp phản ứng, trong lòng theo đó mà nổi lên sóng to gió lớn — tại sao có thể như vậy? Hẳn thế nào lại là nữ tử? Chính mình từ Lâm An ngàn dặm xa xôi tìm đến, không ngờ là vì một cái nữ tử sao?

Diệp Tú Thường thẳng tắp nhìn Đoạn Vân Tụ, trong lòng cảm thấy thực hoang đường đến cực điểm, chua xót cũng xâm nhập vào nội tâm.

“Người, người là nữ tử?” Diệp Tú Thường thật vất vả mới thốt ra được một câu, thanh âm lại run rẩy.

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, “Thực xin lỗi, Diệp cô nương, ta vì hành tẩu thuận tiện mới thay đổi nam trang, mong Diệp cô nương thứ lỗi!”

“Thứ lỗi?” Diệp Tú Thường nghe được hai chữ này, cảm thấy thực buồn cười — một tiếng “Thứ lỗi” là có thể giải quyết được sao? Chính mình thật là khờ, muốn đem trái tim giao cho ‘người’, lại không thể ngờ đối

phương cũng như mình chỉ là một nữ tử! “Thứ lỗi” có ích lợi gì? Có thể thay đổi được cái hoang đường này không? Nực cười! Người có thể trả lại trái tim cho ta không?

Đoạn Vân Tụ trông thấy sắc mặt Diệp Tú Thường trở nên tái nhợt, trong lòng có điểm luồng cuống. Nàng vốn nghĩ đến Diệp Tú Thường chỉ xem mình như bằng hữu, coi như biết mình là thân nữ nhi cũng sẽ không như thế này, nhưng bây giờ nhìn phản ứng của nàng, cũng cảm giác được sự tình không phải đơn giản như vậy.

“Ta không tin! Người làm sao có thể trong khoảng khắc liền biến thành một nữ tử!” Diệp Tú Thường oán hận nhìn Đoạn Vân Tụ, đi tới.

Nàng muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn nghiệm thân sao? Đoạn Vân Tụ trong lòng nghĩ đến điểm ấy, không khỏi lui về sau mấy bước, thẳng đến va vào một cột.

Diệp Tú Thường cách Đoạn Vân Tụ khoảng một thước, cẩn thận nhìn Đoạn Vân Tụ, không buông tha bất kỳ một chi tiết nhỏ nào trên người nàng, muốn tìm ra chứng cứ để phá hủy cái sự thật trước mắt. Nhưng hy vọng của nàng đã tan biến — nhìn Đoạn Vân Tụ gần trong gang tấc mái tóc rối tung, mặt như bạch ngọc lộ ra đỏ ửng, có vẻ dị thường ôn nhu, trước ngực có lồi có lõm, trên người còn tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Đột nhiên nàng thoáng nhìn qua giá áo thấy một dây buộc ngực màu trắng.

“Người chính là dùng cái này biến thành nam tử hay sao?” Diệp Tú Thường chỉ vào buộc ngực chất vấn Đoạn Vân Tụ.

“Ta không nghĩ phải đổi thành nam tử, chỉ là tạm thời cải trang một chút...” Đoạn Vân Tụ trên mặt một mảnh hồng vân, “Diệp cô nương, này trường sam đã bị ướt, cô trước để ta đổi lại được không?” Nói xong cũng không đợi đối phương đáp ứng, cầm lấy khăn cùng xiêm y liền vọt đến trên giường, xả hảo màn vội vàng thay đổi.

Xuyên thấu qua màn lụa mỏng manh Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ cởi bỏ bạch sam, buộc lên mái tóc đen, thấp thoáng hiện ra phần lưng trắng như tuyết. Bất quá này cảnh trí chợt hiện rồi biến mất, rất nhanh bị quần áo bao phủ, mái tóc thật dài cũng bị vắn lên.

Chờ Đoạn Vân Tụ kéo màn xuống giường, lại biến thành thiếu niên tuấn tú như trước.

Bây giờ nhìn đến trang phục của Đoạn Vân Tụ, nước mắt Diệp Tú Thường lại dâng lên. Nàng không muốn cho Đoạn Vân Tụ thấy nước mắt của mình, lập tức tránh cái bàn đi ra ngoài.

Đoạn Vân Tụ ngăn người, vội vàng đuổi theo, một mực truy đuổi đến một cánh đồng hoang vắng.

Diệp Tú Thường đứng ở nơi đó, nước mắt đã chảy xuống, gió đêm thổi qua, lạnh thấu thân thể của nàng, cũng lạnh thấu lòng nàng.

Đoạn Vân Tụ đứng ở phía sau Diệp Tú Thường, trong lòng rất đau. Nàng nghĩ muốn đến ôm Diệp Tú Thường, đem ấm áp của mình cho thân ảnh đơn bạc kia. Nhưng nàng phải áp chế cổ xúc động này của mình.

“Diệp cô nương...” đứng thật lâu sau, Đoạn Vân Tụ rốt cục mở miệng. “Nếu cô nương là bởi vì ta đối gạt cô mà thương tâm, như vậy, ta sẽ hướng cô giải thích...”

Diệp Tú Thường cười khổ — “Thương tâm?” Tại sao ta lại thương tâm? Là bởi vì một nữ tử mà thương tâm? Bởi vì chính mình thích một cái nữ tử mà thương tâm? Nếu như ta thật sự bị thương tâm, người một câu “Giải thích” lại có tác dụng gì!

Nhưng nàng phải thừa nhận rằng trái tim mình đã bị rách một lỗ, đau đớn vô cùng.

Diệp Tú Thường liền đứng ở nơi đó, thẳng đến gió đêm làm khô nước mắt trên mặt nàng.

Đoạn Vân Tụ cũng đứng ở nơi đó, đến khi thân mình đã bị gió đêm thổi đến cả người phát run.

“Diệp cô nương, trở về được không, nơi này gió lớn...”

Diệp Tú Thường vẫn trầm mặc, không có bất kỳ phản ứng gì. Ngay lúc Đoạn Vân Tụ nghĩ đến không còn gì để nói nữa, đột nhiên nghe được thanh âm thấp phần bình tĩnh của Diệp Tú Thường hỏi: “Người còn gạt ta cái gì, ‘Đoạn công tử’?”

Ngữ khí thấp phần bình tĩnh, lại bị một tiếng “Đoạn công tử” nghe có vẻ cực kỳ trào phúng.

Đoạn Vân Tụ thấy cay đắng trong lòng. Nàng đi lên phía trước từng bước đứng ở bên người Diệp Tú Thường, nói: “Diệp cô nương nếu đã biết ta là thân nữ nhi, không cần tiếp tục xưng ta là công tử... Nếu người nguyện ý cùng ta làm bằng hữu, có thể gọi ta một tiếng ‘Vân Tụ.’” Dừng một chút, lại nói: “Ta vốn tên là Đoạn Vân Tụ, sống ở Cán Trung, phụ thân là Đoạn Hàn. Mười năm trước cả nhà bị sát hại, chỉ có mình ta trốn thoát...”

Diệp Tú Thường khiếp sợ trong lòng không thua gì vừa rồi. Nàng biết trăm năm trước Kinh Hạc Kiếm Pháp danh chấn thiên hạ, cũng nghe qua cuộc thảm sát mười năm trước Đoạn gia bị diệt môn. Chính là không nghĩ tới đứng bên cạnh mình đúng là hậu nhân của Đoạn gia. Nàng lúc này cũng mới hiểu được vì cái gì dưới đêm trăng Đoạn Vân Tụ có vẻ cô đơn cùng thê lương như vậy, vì cái gì ở Tru Ma đại hội Đoạn Vân Tụ hội xúc động như vậy xuất thủ.

Đoạn Vân Tụ lại chậm rãi nói: “Ta vốn đã sắp mất mạng, nhưng lại được Linh Ẩn đạo nhân cứu, rồi bái người làm sư phụ. Hai tháng rưỡi trước ta cáo biệt sư phụ xuống núi, muốn tìm cừu gia. Xong lại theo cô đi Minh Viễn Sơn Trang cũng không phải muốn kiến thức người nào, chỉ là muốn xem có thể thám thính một ít manh mối hay không, ai ngờ không thu hoạch được gì, nên mới khởi hành hồi hương, đi bái tế phụ mẫu cùng ca ca...”

Đoạn Vân Tụ ngữ khí cũng thấp phần bình tĩnh, nhưng Diệp Tú Thường lại thấy được trên mặt nàng nổi cô đơn cùng bi thương, giống như lần đó ở dưới nguyệt dạ. Trong lòng nàng bỗng chốc đau nhói, nhưng nàng rất nhanh liền tức giận bản thân vẫn còn đau lòng vì Đoạn Vân Tụ.

”Nguyên lai người là hậu nhân Kinh Hạc kiếm, Tú Thường ánh mắt kém cỏi rồi!

Đoạn Vân Tụ tâm như bị đâm một nhát, “Tú Thường không cần châm chọc, Đoạn gia sớm đã suy tàn, hiện giờ, chỉ còn một mình ta sống ở trên đời này, loại này đau buồn, Tú Thường cũng biết?” Nói xong một giọt nước theo hốc mắt chảy xuống, tích lại trên cổ xanh.

Nàng lại xoay người quay mặt về phía Diệp Tú Thường, “Bằng hữu của ta cực ít, từ sau khi quen biết cô, ta là thật tâm muốn cùng cô kết làm bằng hữu, cô thật sự không thể tha thứ cho ta sao?”

Diệp Tú Thường rất muốn nói “Ta cũng không muốn cùng người làm bằng hữu, sai lầm của người há một câu tha thứ lại có thể xóa bỏ sao!” Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Đoạn Vân Tụ mang theo chân thành tha thiết mà lại cô đơn nàng nói không nên lời.

Đoạn Vân Tụ đợi thật lâu, thấy Diệp Tú Thường vẫn luôn trầm mặc, lòng nàng chìm xuống đáy biển — chính mình thật sự phạm vào tội lớn tày trời, không thể tha thứ sao? Tú Thường, ta rất muốn, thực sự rất muốn có được ấm áp của cô, chính là, nguyên lai cô cũng không thể hiểu được bi ai của ta...

“Một khi đã như vậy, coi như ta cùng Tú Thường không có duyên rồi...”

Nói xong Đoạn Vân Tụ xoay người rời đi. Nàng đi rất chậm rất chậm, hi vọng nghe được Diệp Tú Thường gọi lại chính mình, nói “Ta tha thứ người”, nhưng là nàng đi ra rất xa cũng không có nghe được cái gì.

Diệp Tú Thường nhìn thấy bóng lưng Đoạn Vân Tụ mỏng manh đơn bạc, trong lòng vốn vừa đau vừa giận, nhưng lúc này lại tăng thêm một phần thương tiếc, cảm giác đau lòng càng mãnh liệt hơn. Nàng có cảm giác vô lực với nỗi đau chưa bao giờ có này, lại không cách nào xua tan nó đi được.

15. Chương 15: Hoảng Nhập Ma Chương

Đoạn Vân Tụ chậm rãi đi trở về khách điểm, đang muốn đi vào, lại bị người nào đó ngăn cản, xoay người nhìn lại là Diệp Tú Thường, trong lòng vừa mừng vừa lo.

Diệp Tú Thường mặt không đổi sắc, “Người một chút cũng không biết gì sao?”

“Biết cái gì?”

“Đây là hắc điểm!” Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ giật mình, bổ sung một câu, “Người nghĩ ta phá cửa phòng người là muốn nhìn người tắm rửa sao, là do bọn họ đưa tới sủi cỏ có độc...”

Đoạn Vân Tụ vừa nghe sủi cỏ có độc, vội bắt lấy tay Diệp Tú Thường hỏi: “Vây còn cô? Cô ăn chưa? Hiện tại thấy như thế nào?”

“Ta mà ăn thì còn có thể như bây giờ sao?” Thấy Đoạn Vân Tụ khẩn trương như thế, trong lòng Diệp Tú Thường nổi lên chua xót — người còn khẩn trương vì ta làm cái gì, chẳng lẽ người yêu thích ta sao? Nhưng nàng rất nhanh vứt bỏ ý niệm này trong đầu của mình cảm thấy thực hoang đường, sau đó dụng lực rút khỏi tay Đoạn Vân Tụ, đẩy cửa vào khách điểm.

“Không cần giả bộ nữa, ra đi!” Diệp Tú Thường lạnh lùng quát.

Ngon đèn trên bốn vách tường nháy mắt sáng lên, chiếu thấy ** cái bóng người lén lút. Một người trông như chường quỷ đi ra, trong tay cầm theo một bộ thiết toán bàn. Hừm! Không nghĩ tới hoa này lại có gai, bất quá, đêm nay Thôi Mệnh Toán Bàn ta cũng sẽ đem người hái xuống!” Người này đúng là “Thôi Mệnh Toán Bàn” Cừu Chấn Sơn, từng hoành hành vùng Tương Bắc, khắp nơi thả hoa chiết thảo hai năm trước còn đi trêu chọc nữ đệ tử Tiêu Tương phái, bị Chưởng môn Tiêu Tương phái Thượng Quan Yến hạ lệnh đuổi giết, đến tận đây thì tiêu thất vô tung.

“Nguyên lai người chính là ‘Thôi Mệnh Toán Bàn’ Cừu Chấn Sơn, không nghĩ tới người lại trốn ở chỗ này mở cái hắc điểm. Tốt, vậy người tới thử một chút, xem là người đem ta hái xuống, hay là ta tới cắt người ra!” Diệp Tú Thường trong lòng đang nổi giận mà không có chỗ phát tác, lúc này trông thấy bản mặt háo sắc đến nhỏ dãi của Cừu Chấn Sơn đang nhìn chằm chằm mình, nàng lại càng nổi giận.

“Đây chính là mỹ nhân hiếm có a, mọi người lên!” Cừu Chấn Sơn “Hi hi” cười phát tay, tám người cầm vũ khí vọt tới.

Diệp Tú Thường vừa ra tay đó là “Đầu đào báo lý*”, Linh Tuyền Kiếm mang theo khí thế sắc bén chia ra đâm mấy người, hơn nữa liên tiếp đâm trúng, rất nhanh trên mặt đất liền có mấy người ngã xuống nằm ngổn ngang.

*có qua có lại

Cừu Chấn Sơn thấy thủ hạ không chịu được một kích như thế, trong lòng biết dụng phải cao thủ, vì thế vận chín thành công lực đem vật cầm trong tay thiết toán bàn vung lên, đánh tới hướng Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường lắc mình nhảy tránh sang bên cạnh, thiết toán bàn nện vào chén đèn dầu trên tường, làm ngọn đèn rơi xuống đất.

Linh Tuyền Kiếm của Diệp Tú Thường vừa chuyển, hướng thiết toán bàn đâm tới. Thân kiếm xuyên qua bàn tính, tiếp tục xoắn một phát, đem bàn tính trần châu đều vụn rơi trên mặt đất tức khắc vang lên tiếng “Lốp ba lốp bốp”. Cổ tay nàng xoay tròn, thiết toán bàn rời khỏi Linh Tuyền Kiếm bay về phía Cừu Chấn Sơn.

Cừu Chấn Sơn lui về sau vội nghiêng thân tránh đi. Thiết toán bàn đập trúng bên quầy nhất lên hàng rượu, vạc rượu vỡ ra thành mấy mảnh lớn, rượu bên trong nháy mắt chảy đầy ra đất, lại gặp phải ngọn lửa trên mặt đất bùng cháy lên.

Cừu Chấn Sơn hồi thân bắt lấy thiết toán bàn của mình, thấy chỉ còn cái khung xương, tức giận đến nói không ra lời, lại thấy mặt đất bùng lên lửa lớn, càng giận đến sôi máu.

“Các người còn nằm đó, không mau đi dập lửa, muốn đem gia sản của lão tử đều đốt trụi à?” Nói xong phẫn phật một tiếng nhảy lên, như mãnh hổ xuống núi lao thẳng tới Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường loáng một cái liền vọt ra ngoài, tránh được một chiêu “Mãnh hổ phác thảo” của Cừu Chấn Sơn, hấn lại tiếp tục truy đuổi.

Mấy người té trên mặt đất thấy đại hỏa dấy lên, nhanh chóng giẫy dụa đứng lên chạy đi ra, Đoạn Vân Tụ lại đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn chăm chăm hỏa thế trên mặt đất, đến khi Diệp Tú Thường ở bên ngoài nói: “Nhanh đi lấy ngựa với hành lý!”

Đoạn Vân Tụ nhảy lên tầng hai lấy hành lý của mình và Diệp Tú Thường, lại nhảy xuống hậu viện tháo dây cương đem hành lý đặt ở trên ngựa.

Đội nàng làm xong hết thảy quay lại phía trước khách điểm, thấy Diệp Tú Thường cùng Cừu Chấn Sơn càng đấu càng hăng, bên cạnh tám người cầm vũ khí như hổ rình mồi chú ý Diệp Tú Thường, chuẩn bị tùy thời xông lên, báo thù một kiếm khi này.

Phúc Lai Khách Điểm ở rất xa cũng thấy rõ ánh lửa càng cháy càng lớn, Cừu Chấn Sơn mắt thấy toàn bộ gia sản của mình sắp cháy thành tro, nên tất cả cừu hận đều đem trút lên đầu Diệp Tú Thường, chiêu chiêu thâm độc hướng Diệp Tú Thường công kích.

Diệp Tú Thường không... chút nào yếu thế, thân tùy kiếm động, công thủ vẹn toàn, cũng sử xuất tuyệt chiêu trong Thiên Quân Kiếm pháp.

Ngon lửa cháy lên nóc nhà, đem toàn bộ khách điểm bao trong ngọn lửa, Đoạn Vân Tụ ngơ ngác nhìn chăm chăm đại hỏa, vẫn không nhúc nhích, giống như bên cạnh đánh nhau cùng nàng không quan hệ. Trong đầu của nàng lúc này cũng dấy lên một hồi đại hỏa hừng hực, đang cắn nuốt lòng nàng. Nàng giống như thấy cha cùng nương ở trong lửa giẫy dụa, ca ca của mình bị thiêu đến chết đi sống lại, mà nàng chỉ có thể ở một bên nhìn, một điểm cũng không động.

Linh Tuyền Kiếm của Diệp Tú Thường dần dần chế trụ Cừu Chấn Sơn. Cừu Chấn Sơn một chiêu “Lư đả cổn” lẩn đến phía sau, kêu lên: “Lũ bất tài các người, còn không xông lên!” Nói xong đem hai người bên cạnh đẩy về phía kiếm của Diệp Tú Thường, hấn đoạt lộ đào tẩu.

Hắn mới vừa chạy được hai trượng, lại thấy trước mặt mình đứng một người, chính là cái thiếu niên áo trắng kia vừa rồi luôn luôn trầm mặc. Hắn phát phát tay vung lên thiết toán bàn, “Mau nhường đường cho lão tử! Bằng không sẽ cho người đi gặp Diêm Vương gia!”

Thiếu niên áo trắng trên mặt thoáng hiện nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi nói: “Vậy sao? Tốt lắm, phụ mẫu ta cùng ca ca cũng ở nơi đó, người vừa lúc đi bồi bọn họ...” Nói xong hàn quang chợt lóe, một cái đầu người rơi trên mặt đất. Đầu người nọ “Cục cục” lăn một đoạn, vừa lúc lăn đến bên người tiểu nhị lúc trước đem sủi cảo đến.

Tiểu nhị kia nhìn rõ cái gì trên mặt đất, sợ tới mức nhảy dựng lên “Má ơi” một tiếng, chờ hắn đứng vững thân mình trước mắt đã nhiều hơn một cái bóng trắng như quỷ mị.

Trên tay hắn sải đao còn chưa có vung lên, liền nhìn thấy trên ngực mình có thêm một thanh kiếm.

“Người, người...” Hắn lời còn chưa dứt người liền ngã trên mặt đất.

Bên cạnh Diệp Tú Thường bay lên một cước đá ngã vài người tấn công hướng mình, xoay người nhìn lại, thấy Đoạn Vân Tụ đang cầm Linh Ẩn kiếm, mấy giọt máu tươi theo thân kiếm chảy xuống mặt đất, mà thần sắc Đoạn Vân Tụ thập phần đáng sợ, giống như bị tẩu hỏa nhập ma.

Mấy đạo hàn quang lại lên, trên mặt đất đã có hơn bốn người.

Diệp Tú Thường khiếp sợ — ngoại trừ Cừu Chấn Sơn, nàng chỉ là muốn trừng phạt những người khác một chút, nhưng Đoạn Vân Tụ lại một kiếm giết bốn người! Nàng phục hồi tinh thần lại, cảm thấy bất thường, lập tức kêu một tiếng “Đoạn công tử”, lại cảm thấy không đúng, sửa miệng hô: “Đoạn Vân Tụ!”

Nhưng tiếng gọi của nàng không có tác dụng gì, Đoạn Vân Tụ tay phải khê động, lại xuất sát chiêu.

Diệp Tú Thường thấy ba người kia sẽ lập tức mất mạng, liền nhanh chóng dùng Linh Tuyền Kiếm chặn kiếm Đoạn Vân Tụ, “Đoạn Vân Tụ ngươi làm sao vậy! Cừu Chấn Sơn đáng chết, nhưng những người này tội còn chưa đáng chết a!”

Đoạn Vân Tụ thấy kiếm của mình bị chặn, chuẩn bị phản kích, lại thấy đứng trước mặt chính là Diệp Tú Thường.

Đoạn Vân Tụ sửng sốt, “Diệp cô nương, tại sao lại là cô!”

“Không phải ta còn có thể là ai! Ngươi xem xem trên mặt đất!”

Đoạn Vân Tụ cúi đầu vừa nhìn, phát hiện trên mặt đất nằm sáu người chết, còn có một cái không đầu, mà Linh Ẩn kiếm của mình máu đang nhỏ giọt, ba người còn lại nhìn mình, trong mắt tràn đầy sợ hãi, giống như mình chính là Tu La ở Địa Ngục.

“Ta làm cái gì?” Đoạn Vân Tụ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn hỏi mình.

Nhưng vào lúc này, một cây xà ngang của khách điểm bị đốt cháy đoạn rút xuống đất, phát ra cách cách một tiếng vang thật lớn.

Đoạn Vân Tụ lại nhìn về phía đại hỏa ngập trời, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra. Nàng ôm lấy đầu điên cuồng chạy đi.

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ rời đi, cũng bất chấp người bên cạnh, vội vàng thi triển khinh công đuổi theo.

Diệp Tú Thường đuổi tới bên cạnh bờ sông, thấy Đoạn Vân Tụ ngồi xổm xuống mép nước, không ngừng dùng nước lạnh như băng phát lên người mình, làm toàn thân ướt đẫm. Giờ đang là đêm khuya, ngay cả gió đêm cũng rét lạnh như vậy, huống chi là nước sông.

Diệp Tú Thường chạy qua nắm lấy tay Đoạn Vân Tụ, “Ngươi làm cái gì! Muốn chết cóng sao!”

Đoạn Vân Tụ ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt đầy nước, lại không rõ là nước sông hay là nước mắt, chính là đôi mắt vốn trong suốt lúc này lại phủ một tầng sương.

“Cô đừng quản ta!” Đoạn Vân Tụ vung tay Diệp Tú Thường ra, lại đi phát nước sông.

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ như vậy, rất muốn nói “Ngươi có biết hay không như vậy ta sẽ thực đau lòng”, chính là nàng ý thức được như vậy không đúng, vì thế nói: “Ngươi làm như vậy là vì cái gì? Là muốn tỉnh táo lại hay là muốn làm hại chính mình! Ngươi có biết như vậy cha nương ngươi sẽ đau lòng hay không!”

Đoạn Vân Tụ nghe được cha nương hai chữ này, tâm như bị xé ra làm máu chảy đầm đìa.

“Cha... Nương... Cha... Nương...” Nàng thì thào tự nói, “Ta không có phụ mẫu, không có phụ mẫu, bọn hần, bọn hần sớm cũng đừng có ta...” Nàng cánh tay phải vung lên, tạo nên một phiến bọt nước rất cao, bọt nước rơi xuống, làm cho hai người cả người toàn là nước.

Đoạn Vân Tụ lại đứng dậy đá ra một cước, đá lên bọt nước rất cao. Nàng không có cách nào giải trừ được nỗi đau đang dâng lên trong lòng, liền một cước bước vào nước sông, muốn mượn nước sông lạnh lẽo để đóng băng thống khổ trong tim nàng.

Diệp Tú Thường gấp đến độ hô to: “Đoạn Vân Tụ ngươi mau trở lại!” Nhưng Đoạn Vân Tụ nhắm mắt làm ngơ, lập tức hướng giữa sông đi đến, nước đã muốn ngập đến lưng.

Diệp Tú Thường hiểu được mình có kêu cũng vô dụng — lúc này Đoạn Vân Tụ đã không còn là thiếu niên lý trí bình tĩnh lúc ban ngày cũng không phải cô gái tú đật ôn nhu một canh giờ trước, mà là một con thú bị xé rách miệng vết thương, căn bản sẽ không nghe lời của mình.

Nàng một chiêu “Linh yển xuất sào” phi thân nhảy tới, điểm “Huyết Bách Hội” của Đoạn Vân Tụ. Đoạn Vân Tụ bất ngờ không phòng ngự ngắt đi trong nước. Diệp Tú Thường ôm lấy Đoạn Vân Tụ, tiếp tục đè khí nhảy về bờ sông.

Diệp Tú Thường đem Đoạn Vân Tụ ôm vào trong ngực, trên người gần như ướt đẫm. Nàng nường ánh trắng nhìn thấy mặt Đoạn Vân Tụ, phát hiện khuôn mặt xinh đẹp như vậy lại mang theo một mảnh tĩnh mịch, làm nàng không nén được đau lòng.

Nàng vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng lau khô nước sông cùng nước mắt trên mặt Đoạn Vân Tụ, cúi đầu hỏi: “Tổn thương trong lòng người, rốt cuộc là bao sâu...”

Lúc Đoạn Vân Tụ tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm ở trên một cái giường, quan sát một chút, thì biết được mình đang ở trong một căn nhà tranh đơn sơ. Nàng đang muốn ngồi dậy, lại đụng phải cái gì.

Nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện chính là Diệp Tú Thường nằm ở bên cạnh mình, nàng giật mình không nhỏ.

Lúc này Diệp Tú Thường cũng tỉnh, thấy Đoạn Vân Tụ bình tĩnh nhìn mình, đang muốn mở miệng hỏi đầu nàng còn đau hay không, lại cảm thấy không ổn, đem lời nuốt trở lại, xoay người đưa lưng về phía Đoạn Vân Tụ.

“Diệp cô nương...” Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường hành động như vậy, biết nàng còn đang tức giận, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói cái gì.

“Ta dậy trước, cô cứ ngủ tiếp một lát...” Đoạn Vân Tụ vén chăn lên xuống giường, lại phát hiện xiêm y của mình từ trong ra ngoài đều bị đổi qua. Nàng “A” một tiếng kêu lên, Diệp Tú Thường giật mình xoay người lại, thấy Đoạn Vân Tụ nhìn chằm chằm y phục của mình, nàng cũng đỏ mặt — đêm qua nàng đỡ Đoạn Vân Tụ tìm hơn nửa đêm mới tìm được gia đình này, sợ nàng bị cảm lạnh nên nhanh chóng thay y phục khô cho nàng, tuy rằng cùng là nữ tử, nhưng thấy Đoạn Vân Tụ này thân thể trắng ngần mềm mại nàng vẫn là không kìm được mặt đỏ tim đập.

“Làm sao vậy, không phải người cũng là nữ tử sao, không phải chỉ đổi lại y phục cho người thôi sao, người sợ cái gì!” Diệp Tú Thường nhận ra mình cũng ngượng ngùng, lập tức mở miệng truy vấn Đoạn Vân Tụ để nắm thế chủ động.

“Ta...” Đoạn Vân Tụ không lời nào để nói, đành phải vén chăn xuống giường trốn tránh xấu hổ.

Ai ngờ mới vừa đứng lên nàng liền cảm thấy đầu choáng mắt hoa, cơ thể yếu ớt không kềm được ngã về phía sau. Trên giường Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ ngã, lập tức vươn hai tay ra đỡ. Đợi nàng phát hiện động tác này không ổn thì đã không kịp — hai tay nàng nghiêng về phía trước, vừa lúc đem Đoạn Vân Tụ ôm vào trong ngực.

Đoạn Vân Tụ chờ trận choáng váng này qua đi, mới phát hiện bản thân mình được Diệp Tú Thường ôm trong lòng, mà ở phía sau làm cho nàng cảm thấy rất ấm áp và say mê, muốn từ nay sa vào trong đó để trái tim không còn lãnh tịch nữa...

Diệp Tú Thường ôm thân thể này cũng cảm thấy ấm áp, lại sinh ra thương tiếc, hơn nữa trái tim cũng bắt đầu ‘phanh phanh’ loạn nhịp. Nhưng nàng liền phát hiện ra hành động này đã phản bội nàng, hơn nữa còn vô cùng ám muội. Nàng xấu hổ dị thường, lại tức giận dị động trong lòng mình, lập tức rút hai tay về, thanh âm lạnh lùng nói: “Biết rõ nước lạnh như băng mà còn nhảy xuống, tự chuốc lấy!”

Đoạn Vân Tụ bị ngữ khí lạnh lùng của Diệp Tú Thường cho một kích, trong lòng thập phần khó chịu. Nàng lập tức đứng lên, cũng không nói chuyện.

Diệp Tú Thường hừ lạnh một tiếng, nằm xuống phủ kín chăn ngủ, tiếp tục không để ý tới Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ cảm thấy hết sức vô vị, đành phải mặc y sam, đi ra cửa.

16. Chương 16: Tuyệt Sắc Thiên Thành

Ra cửa, Đoạn Vân Tụ thấy một bà lão đang từ nhà tranh bên cạnh đi tới. Lão bà bà kia vẻ mặt hiền hậu, thấy Đoạn Vân Tụ liền hô: “Tiểu thư đã tỉnh a, cảm thấy thân thể thế nào rồi, đã hạ sốt chưa?”

Đoạn Vân Tụ vội vàng đáp: “Không có việc gì rồi, cảm tạ bà bà, không biết ta như thế nào tới được nhà bà bà?”

“Ha ha, người a, là vị Diệp tiểu thư kia mang người tới, nàng tới hôm qua tìm hơn nửa đêm mới tới được nơi này của ta, lại thay người đổi y phục, rồi chạy đi ngao canh gừng, đi qua đi lại cho đến hừng đông mới ngủ. À phải, trong phòng bếp còn chén canh gừng, người lát nữa nhớ uống đi...”

Vốn trong lòng Đoạn Vân Tụ vẫn còn âm ức, nghe xong lời này đã hiểu rõ mọi chuyện đêm qua, lòng nàng cảm động không thôi, nàng cũng biết Diệp Tú Thường tuy là giận mình, nhưng vẫn rất quan tâm, vẫn tỉ mỉ chu đáo chiều cổ mình, lạnh lẽo ở trong lòng nhanh chóng thay bằng ấm áp, nàng rất muốn vì Diệp Tú Thường làm một chút gì đó. Nàng nghĩ nghĩ, tâm niệm vừa động, đã nói: “Bà bà, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Tuy nằm ở trên giường, nhưng Diệp Tú Thường lại trần trọc không có ngủ được. Nàng nhớ tới tối hôm qua thấy mái tóc dài mềm mại của Đoạn Vân Tụ tản mát, nhớ tới tấm lưng trắng như tuyết cùng mái tóc đen như thác nước, nhớ tới ánh mắt nàng nhìn mình khi cô đơn, nhớ tới nàng tàn nhẫn một kiếm giết chết bốn người, nhớ tới nàng ở bờ sông điên cuồng cùng phiên muộn, nhớ tới thân thể trắng ngần mềm mại, nhớ tới chính mình vừa rồi không thể tìm được để tìm loạn nhịp...

Nàng biết mình không thể tiếp tục như vậy, biết rõ Đoạn Vân Tụ là nữ tử, nhưng vẫn là không thể quên được, vẫn hi vọng nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia, vẫn muốn thấy được nụ cười nhàn nhạt của nàng...

“Không thể như vậy, không thể như vậy được, Diệp Tú Thường người phải nhớ kỹ nàng là nữ tử!” Nàng chán nản vỗ vỗ mặt mình, muốn làm cho mình thanh tỉnh một chút, “Nhất định phải tìm biện pháp, phải tìm biện pháp...” Nàng bắt đầu minh tư khổ tướng, tìm kiếm biện pháp giải quyết phiền não của chính mình.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến cái gì, “Nhất định là như vậy, nhất định là vì nguyên nhân này...”

Nàng hưng phấn ngồi dậy, mặc y sam vào muốn mở cửa đi ra ngoài, đã thấy Đoạn Vân Tụ bưng một lớn một nhỏ hai cái bát tiến vào, trong bát lớn có hai khúc cá to, ở trên có đậu hủ cùng cải thìa màu xanh nhạt vẫn đang bốc khói, chén nhỏ thì đựng cơm.

“Tú Thường?” Đoạn Vân Tụ thay đổi xưng hô, “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Ta cũng không phải kẻ lười biếng!” Diệp Tú Thường nghiêng qua, nàng liếc mắt một cái.

“Ha ha, được rồi, Tú Thường không phải lười biếng, vừa lúc canh cá cũng đã làm xong” Đoạn Vân Tụ cười cười, “Ta làm hai chén, một chén cấp bà bà, một chén cho cô.”

Đoạn Vân Tụ đem canh cá để trên bàn, để cả đũa sạch cùng thìa lên, lại cười nói: “Ném thử tay nghề của ta?”

Diệp Tú Thường cũng không muốn ăn cái gì đó do Đoạn Vân Tụ làm, nhưng thấy vẻ mặt chờ mong của nàng nhìn mình, vẫn là ngồi xuống bàn cầm lấy thìa uống một chút canh.

Canh cá vào miệng, chỉ cảm thấy ngon dị thường, Diệp Tú Thường trong lòng tán thưởng, không nghĩ tới Đoạn Vân Tụ chỉ sử dụng nguyên liệu đơn giản lại có thể nấu ra món canh ngon như vậy, nhưng nàng không muốn biểu hiện ra cái gì, trên mặt vẫn lạnh như băng.

“Như thế nào?”

“Rất khó uống!”

Về mặt Đoạn Vân Tụ thất vọng — nàng đã dốc toàn lực rồi, vốn tưởng rằng Diệp Tú Thường sẽ thích, nhưng không ngờ lại bị đánh giá hổng bét như vậy.

“Rất khó uống vậy thì...” Đoạn Vân Tụ đưa tay muốn đem canh cá bưng đi, lại nghe Diệp Tú Thường bổ sung nói: “Ta đói bụng rồi, khó uống cũng đã uống, ta không muốn đói chết!”

Đoạn Vân Tụ ngăn người, buông tay ra.

Diệp Tú Thường lại múc một muỗng canh chan lên cơm, Đoạn Vân Tụ thì ở một bên gỡ thịt cá lấy hết xương đưa đến chén nhỏ của nàng.

Diệp Tú Thường nhìn thấy bộ dáng cẩn thận săn sóc của Đoạn Vân Tụ, trong lòng không biết là nên vui hay buồn.

Ăn được một nửa, Diệp Tú Thường hỏi: “Người có ăn hay không?”

Đoạn Vân Tụ muốn nói ăn, nhưng nhớ tới Diệp Tú Thường nói mình làm canh cá khó uống, liền đáp: “Chưa ăn đâu, Tú Thường cô nếu không thích thì thôi, để ta.”

Diệp Tú Thường đem thìa quăng vô trong bát, không uống nữa.

Đoạn Vân Tụ cầm lấy thìa trong bát múc một chút canh đưa vào miệng, thầm nghĩ: uống rất ngon a, chẳng lẽ khẩu vị của mình với nàng khác nhau xa như vậy?

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ không chê cái thìa mình đã dùng qua chút nào, trên mặt hơi nóng. Vì để che dấu bối rối của bản thân, nàng cầm lấy đũa gấp một miếng đậu hủ, nói: “Ta vẫn còn đói!”

Đoạn Vân Tụ kinh ngạc, cũng không tiện nói cái gì, tiếp tục ăn canh, thỉnh thoảng gấp cho Diệp Tú Thường chút rau với thịt, cứ như vậy một bát canh cá với đậu hủ suông hai người cũng chia nhau xong.

Giữa trưa, cả hai chuẩn bị hướng lão bà bà chào từ biệt. Diệp Tú Thường đi ra ngoài cửa, huýt sáo một tiếng, rất nhanh một đỏ một trắng hai con ngựa liền hướng tiểu viện chạy tới, còn mang theo hành lý của hai người.

Đoạn Vân Tụ sờ sờ ngựa của mình “Tuyệt Chiêu”, cười nói: “Người đã tìm được bạn tốt rồi ha!”

Diệp Tú Thường nghe thấy lời này tròng mắt liếc nàng một cái, sau đó lấy ra một thỏi bạc đưa đến tay lão bà bà, “Cảm ơn bà bà đã thu nhận giúp đỡ chúng ta, cái này ngài cầm!”

Lão bà bà chưa từng thấy qua thỏi bạc lớn như vậy, hoảng hốt nói gấp: “Này không được, không được!”

Diệp Tú Thường nói: “Không sao, bà bà đừng khách khí! Chúng ta phải đi rồi, bà bà không cần tiễn!” Nói xong cùng Đoạn Vân Tụ lên ngựa rời đi.

Hai người đi đến phụ cận thành. Tới trong thành, các nàng dắt ngựa đi ở trên đường, Diệp Tú Thường tả quan hữu vọng, Đoạn Vân Tụ hỏi nàng tìm cái gì nàng cũng không đáp.

Đột nhiên, Diệp Tú Thường nhìn thấy một gian “Chu Ký Thành Y Điểm”, liền ngừng lại, nói: “Chính là chỗ này!”

Đoạn Vân Tụ nhìn phía trước thành y điểm, đang suy nghĩ Diệp Tú Thường có phải cần thêm y phục hay không, lại nghe nàng ở bên trong nói: “Người còn không tiến vào chọn y phục?”

Đoạn Vân Tụ đi vào, thấy Diệp Tú Thường đang đứng ở trước một dãy y phục nữ tử, mới hiểu ra — nguyên lai Diệp Tú Thường là muốn mình đổi về nữ trang.

Cũng được, mặc nam trang cũng không phải kể lâu dài, hơn nữa buộc ngực cũng không dễ chịu. Đoạn Vân Tụ vừa nghĩ liền đi tới, Diệp Tú Thường lại nói: “Người tự chọn đi, ta ở quán trà bên cạnh chờ người”, nói xong liền đi ra.

Đoạn Vân Tụ có điểm bất đắc dĩ — xem ra, nàng vẫn chưa hết giận, mình rốt cuộc nên làm thế nào cho phải đây?

Chưởng quầy thành y điểm ân cần chào đón, “Không nghĩ tới ngài là vị tiểu thư nha, này tiểu thư mặc nam trang đã tuần tú như thế, nếu đổi về nữ trang nhất định là tiên nữ hạ phàm a!” Lại chỉ vào dãy y phục của mình nói: “Tiểu thư vừa ý văn kiện thế nào?”

Đoạn Vân Tụ quay lại nhìn váy áo treo trên giá, chỉ vào một bộ ở giữa, “Lấy nó” Chưởng quầy lập tức lấy xuống.

Đoạn Vân Tụ thay nữ trang, đứng ở trước gương nhìn mình, người ở bên trong vẫn là váy trắng đai thêu, giống như trước một ngày nàng xuống núi vậy, chính là cảnh này tâm tình này đều bất đồng — lúc ấy vì để thuận tiện hành tẩu giang hồ cùng tránh cừu gia nên mình mới thay nam trang, không nghĩ tới thân phận giả này lại mang đến cho mình nhiều phiền phức không tưởng, Sở Dao đối với mình là có ý, liền ngay cả Tú Thường đối với mình tựa hồ cũng hữu tình, nàng tuy nói là đến Cấn Trung xem có thể mở rộng tiền trang

hay không, nhưng chuyện đêm hôm qua làm nàng nhận ra ý nghĩ mình từng phủ định lúc trước rất có thể là đúng, Tú Thường chính là vì mình mà đến, nhưng mình có thể làm cái gì đây, nếu như là nam tử, có lẽ thật sự sẽ thích nàng, nhưng mình cũng là nữ tử, giữa nữ tử, chỉ có thể là sư đồ, là tỷ muội, là bằng hữu, nhưng không thể nào là tình nhân!

Đoạn Vân Tụ đứng ở nơi đó suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, cuối cùng cho ra một cái kết luận — mình không thể thích Diệp Tú Thường, chỉ có thể đem nàng làm bằng hữu tốt! Mà Diệp Tú Thường cũng rất rõ ràng điểm này, mê muội nhất thời qua đi, người trí tuệ như nàng, tự nhiên sẽ vứt bỏ tạp niệm, đem mình làm bằng hữu tốt...

Đi ra trước thành y điểm nàng cười khổ một cái — này mới là kết cục tốt nhất...

Diệp Tú Thường đang ngồi ở quán trà bên cạnh mới vừa uống xong một ly trà, đang cầm bình trà Thanh Hoa rót chén thứ hai, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ hướng mình tới gần.

Nàng giương mắt vừa nhìn, trong lòng không khỏi chấn động, nghĩ tới bốn chữ — “Tuyệt sắc thiên thành”. Chỉ thấy Đoạn Vân Tụ mi mục như họa, môi hồng răng trắng, mặc một chiếc váy trắng cùng một kiện áo choàng, búi tóc tinh xảo lung lên cao phần còn lại buông rơi phía sau, sợi tóc mềm mại tùy gió thổi bay, cả người xinh đẹp giống như hoa sen làm bằng bạch ngọc, ý vị tuyệt trần. Nàng đứng ở nơi đó, rõ ràng cực kỳ mộc mạc, phảng phất như một làn gió nhẹ thổi lướt qua, rồi lại sáng lạn chói mắt, làm cho người ta không thể nhìn gần, vừa vặn xác thực một câu thơ, “Đạm cực thủy tri hoa cánh diễm*”.

*(đây là bài thơ của Bảo Thoa, trong hồi 37 Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cẩn)

Diệp Tú Thường càng thêm kinh ngạc, bộ dạng hiện tại của Đoạn Vân Tụ cùng giấc mơ đêm đó của nàng vô cùng giống nhau, chỉ khác là sáo ngọc ở trong tay đổi thành bảo kiếm, giữ lại chân chân thật thật đứng ở trước mặt mình, không giống trong mộng như vậy hư vô mờ mịt.

Diệp Tú Thường tâm một trận rung động, nhất thời đã quên hô hấp, Đoạn Vân Tụ trước mắt cùng Đoạn Vân Tụ trong mộng chồng chéo lên nhau, biến thành một người.

Mà Đoạn Vân Tụ một tiếng “Trà!” Nàng mới giật mình tỉnh mộng, cúi đầu vừa nhìn, phát hiện bình trà trong tay mình nghiêng đổ đầy cái chén và lại còn tràn ra chảy đến trên mặt bàn. Lòng nàng ngổn ngang trăm mối đem bình trà vừa để xuống liền đứng dậy rời đi, cũng không quản phía sau còn có Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường rời đi quá nhanh, lập tức đuổi theo, chỉ còn tiểu nhị ở phía sau miệng há to, “Chẳng lẽ tiên nữ hạ phàm rồi!”, hoàn toàn quên mất tiền trà còn chưa thu.

Diệp Tú Thường không định rõ phương hướng cứ tùy tiện đi nhanh. Trong lòng nàng rất loạn rất loạn, tức giận chính mình dù thấy Đoạn Vân Tụ đã khôi phục nữ trang thể nhưng lại nhìn đến tâm hồn điên đảo quên cả hô hấp. Nàng vốn cho là mình chỉ nhất thời hồ đồ, đem Đoạn Vân Tụ trở thành nam tử, cho nên mới sinh ra tình cảm khác thường, chỉ cần Đoạn Vân Tụ đổi về nữ trang những ý nghĩ xằng bậy kia sẽ biến mất, nàng cũng sẽ không tiếp tục thích Đoạn Vân Tụ, chính là mới vừa nhìn thấy Đoạn Vân Tụ, trong khoảnh khắc đó, tim của nàng ngừng đập, trong mắt chỉ còn Đoạn Vân Tụ một người.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng liên tiếp hỏi mình, tâm loạn một đoàn.

Nàng đi đến dưới một cây liễu, dựa vào trên tàng cây thở hổn hển, ngửa đầu nhìn bầu trời — trời xanh không mây, tĩnh lặng như nước, nhưng không cách nào làm lòng nàng yên tĩnh trở lại.

Đoạn Vân Tụ ở phía sau phải thi triển khinh công mới đuổi kịp Diệp Tú Thường. Nàng trông thấy Diệp Tú Thường tựa vào thân cây liễu, vội vàng chạy qua hỏi: “Tú Thường cô làm sao vậy?”

Diệp Tú Thường nhìn chằm chằm nàng, trong mắt là thật sâu ai oán.

“Người tránh ra! Không cần người quan tâm!”

Đoạn Vân Tụ hiểu được hàm nghĩa phía sau ai oán này — nàng muốn mình đổi về nữ trang, nguyên lai là vì chặt đứt vọng niệm, nhưng lại không đạt được mục đích.

“Tú Thường...” Đoạn Vân Tụ đứng ở nơi đó, không biết nói cái gì cho phải. Lúc này nàng cảm thấy mình thật ngu ngốc, ngốc đến không biết nói cái gì, nàng nghĩ mình lúc này nếu có thể ăn nói lưu loát như ‘sinh

liên hoa’* (=.” mình không hiểu nổi ý này là gì), sẽ làm cho Diệp Tú Thường nhoẻn miệng cười, mà không phải thương tâm khổ sở như vậy.

Diệp Tú Thường xem nàng im lặng không nói, dùng ánh mắt buồn bã ôn nhu mà nhìn mình, không nhin được muốn khóc lên. Nhưng nàng là một người quật cường nên không cho phép bản thân như vậy, nàng đem nước mắt sắp trào ra ép trở về, tức giận liếc mắt Đoạn Vân Tụ một cái, “Ta không có gì, không cần người quan tâm!” Nói xong rồi khỏi cây liễu đi lên phía trước, chỉ là lúc này nàng đi rất chậm rất chậm, linh hồn nhỏ bé như bị rút sạch.

“Tú Thường...” Đoạn Vân Tụ đành phải theo sau.

*(đây là bài thơ của Bảo Thoa, trong hồi 37 Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần)

”Trân trọng phương tư trú yếm môn,

Tự huê thủ úng quán đài bồn.

Yên chi tẩy xuất thu giai ảnh,

Băng tuyết chiêu lai lộ thể hồn.

Đạm cực thủy tri hoa cánh diễm,

Sầu đa yên đắc ngọc vô ngân?

Dục thường bạch đế nghi thanh khiết,

Bất ngữ đình đình nhật hựu hôn”. (mình không thể dịch thơ các bạn thông cảm ^^!)

17. Chương 17: Vãng Sự Thành Thương*

*Chuyện cũ đau lòng

Diệp Tú Thường đi không mục đích thẳng đến một đoạn, chợt cảm thấy thực sự rất mệt mỏi, trong lòng trải qua đấu tranh kịch liệt làm cho nàng một chút khí lực cũng không còn. Nàng đi đến khách điểm gần nhất, lấy ra một thỏi bạc đổi chưởng quầy hô: “Lấy cho ta một gian phòng yên tĩnh nhất, nhanh!”

Chưởng quầy nhìn thấy bạc hai mắt sáng lên, lại thấy cô nương trước mắt thần sắc cực kỳ mệt mỏi vội gọi tiểu nhị: “Mau dẫn vị cô nương này đi nghỉ ngơi!”

Diệp Tú Thường đi vào gian phòng ‘tát’ một tiếng đóng cửa lại, đi đến bên giường ngã xuống, trùm kín chăn nằm ngủ. Nàng không còn khí lực để nghĩ đến bất kỳ vấn đề gì, cũng không muốn quản bất cứ chuyện gì, cảm thấy cho dù trời có sập xuống nàng cũng không muốn để ý, tựa hồ chỉ có như vậy, trong lòng mới dễ chịu một chút.

Đoạn Vân Tụ theo ở phía sau cũng muốn một gian, nàng lẳng lặng ngồi ở gian phòng bên cạnh, trong lòng cảm thấy thập phần khó chịu, thế nào cũng không yên lòng được.

“Tú Thường, cô tha thứ cho ta...” Nàng thì thào tự nói.

Diệp Tú Thường ngủ đến rạng sáng ngày thứ hai mới thức. Nàng vén chăn lên ngồi dậy liền tự nói với mình: “Phải dẹp bỏ những ảo tưởng về con người kia, đem Đoạn Vân Tụ coi như bằng hữu, việc này có quá khó không? Thật sự mình thích nàng, nhưng còn chưa tới mức không thể tự thoát ra được, hiện tại dứt ra vẫn còn kịp! Chẳng lẽ mình thật sự muốn thích một nữ tử hay sao? Trong thiên hạ nam tử ưu tú còn rất nhiều mà, mình cũng không tin không tìm thấy được một nam tử thuộc về mình! Chẳng qua là mình vô tình bước vào một ngã rẽ mà thôi, đi trở về bắt đầu lại lần nữa là được rồi!”

Tự tin cùng quật cường sâu thẳm trong tim nàng trở dậy, Diệp Tú Thường đem vấn đề nghĩ thông suốt, rối rắm trong lòng cũng giải quyết xong.

Diệp Tú Thường đứng dậy xuống giường, mở cửa sổ ra để gió lạnh buổi sớm thổi lên mặt, đối với chính mình nói: “Diệp Tú Thường, người làm sẽ được!” Sau đó bắt đầu rửa mặt thay đồ, làm xong hết thấy liền mở cửa đi ra ngoài. Vừa mới ra cửa, nàng liền gặp được Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường liền có điểm xấu hổ, ai ngờ đối phương lại nhoẻn miệng cười nói: “Sớm, khí trời thật tốt a!”

Nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Tú Thường rạng rỡ, Đoạn Vân Tụ cũng yên tâm, đồng thời lại cảm thấy một nơi nào đó trong tim trở nên trống vắng, nhưng nàng vẫn cười cười nói: “Tú Thường sớm...”

Diệp Tú Thường lại nói: “Ta đói bụng, đi ăn điểm tâm thôi!”

Đoạn Vân Tụ liền tùy Diệp Tú Thường cùng nhau xuống ăn điểm tâm.

Diệp Tú Thường ăn rất ngon miệng, ăn hết một lồng hấp bánh bao nhỏ, còn Đoạn Vân Tụ lại thấy không muốn ăn, thật lâu mới động đũa.

Diệp Tú Thường gấp một cái bao tử cá đến trong bát Đoạn Vân Tụ, nói: “Hai ngày này là ta không đúng, tính tình không tốt, mong người lượng thứ!”

“Không có không có, là lỗi của Vân Tụ, để Tú Thường tức giận!”

“Vốn là có điểm sinh khí, nhưng hiện tại tốt lắm, người không phải chỉ là nữ phần nam trang gạt ta thôi sao? Không có gì lớn, ta không phải là người dễ giận như vậy!” Diệp Tú Thường đem một cái bao tử cá đưa đến miệng, rất có hương vị nhai lấy.

“Vậy là tốt rồi...” Đoạn Vân Tụ thì thảo đáp, đồng thời chán nản chính mình — Tú Thường đã nhận ra, chính mình hẳn là nên cao hứng mới đúng, vì cái gì lại cảm thấy có điểm khó chịu đây? Nàng cười khổ một cái, không muốn nghĩ sâu hơn...

Ăn hết điểm tâm, Đoạn Vân Tụ hỏi: “Tú Thường, cô vẫn cùng ta đi Cán Trung sao?”

“Đi, vì cái gì không đi? Cũng sắp tới rồi, sao có thể nửa đường quay trở lại?”

Đoạn Vân Tụ cười cười, “Tốt lắm...”

Hai người tính tiền xong thì rời đi, dọc theo đường đi cười cười nói nói, nói đủ thứ chuyện kỳ văn dật sự, thoạt nhìn trông như là bạn tốt.

Năm ngày sau, hai người cuối cùng đã đến Phong thành ở Cán Trung. Cách nhà càng gần, tâm tình Đoạn Vân Tụ cũng càng ngày càng nặng nề, cả người đều khoát lên một tầng u ám. Diệp Tú Thường thấy ở trong mắt, biết Đoạn Vân Tụ biến hóa là vì cái gì, nên liên tục tìm chuyện vui phân tán sự chú ý của nàng. Đoạn Vân Tụ hiểu được hảo ý của cô, nên chỉ lắng nghe, cũng không nói nhiều.

Rất nhanh, hai người liền tới hạ hạt của Phong thành là một cái trấn nhỏ hẻo lánh tên là “Đào Nguyên trấn”. Vào tiểu trấn, các nàng dắt ngựa chậm rãi đi trên con đường lát đầy đá xanh, do vừa mới qua một cơn mưa nhỏ nên đường rất ẩm, trên đường người qua lại rất thưa thớt. Đoạn Vân Tụ thích thú nhìn tiểu lộ kéo dài phía trước, vang lên bên tai tiếng trẻ nhỏ non nớt...

“Muội muội, mau tới a, mau tới bắt ta đi! Hi hi, người bắt không được ta, bắt không được ta!”

“Hừ, ta nhất định có thể bắt được huynh, huynh đừng chạy, đừng chạy!”

“Đến đây đến đây, bắt được ta thì ta làm ngựa cho muội cưỡi...”

.....

“Ca ca, hiện tại dù huynh có chạy trốn nhanh như gió, ta cũng có thể bắt được huynh, huynh mau trở lại a, trở lại để cho ta bắt a...” Đoạn Vân Tụ thì thảo tự nói, trong mắt ầm ầm có nước mắt.

Tiếp tục đi vài bước, nàng đi tới một cái hí viện tử. Nàng đẩy ra đại môn đi vào, Diệp Tú Thường cũng theo ở phía sau.

Trong đại viện trước sân khấu kịch bày biện rất nhiều cái bàn, một lão bá hơn sáu mươi đang quét dọn.

“Tiểu thư là muốn nghe diễn sao? Lúc này hãy còn sớm, dùng qua cơm chiều lại đến...”

“Phiền gia gia...” Đoạn Vân Tụ thanh âm có điểm nước nở.

“Tiểu thư chớ gọi ta gia gia như vậy, làm ta tổn thọ a...” Lão bá họ Phiên xem Đoạn Vân Tụ một thân khinh la sa y, tướng thiên kim đại tiểu thư nhà ai, không dám nhận tôn kính như vậy.

Đoạn Vân Tụ cười cười, đi đến cái bàn ở giữa, vuốt một cái bàn trong đó. Nàng nhớ tới hơn mười năm trước cha mẹ mang theo mình và ca ca tới nơi này xem hát, nhà nàng thường thường tọa ở vị trí này, cha cùng ca ca ngồi ở hai bên, mình lại được ngồi ở trong lòng mẫu thân.

“Muội muội, người xấu hổ xấu hổ a, lớn như vậy còn muốn nường ôm!” Ca ca Đoạn Phong Tiêu hướng nàng le lưỡi.

“Hừ, ta mới có tám tuổi, huynh mười tuổi mới lớn a, cho nên nường không ôm huynh, nường chỉ ôm ta, đúng không nường?” Mẫu thân Đoạn Vân Tụ Vệ Tổ Lan sửa lại một chút bím tóc nhỏ của nàng, nói: “Tụ Nhi nói đúng, ca ca lớn, Tụ Nhi vẫn còn nhỏ, cho nên nường ôm Tụ Nhi...”

Đoạn Phong Tiêu cảm thấy ủy khuất, đối phụ thân Đoạn Hàn nói: “Cha, người xem nường bắt công a, Tiêu nhi cũng muốn cha ôm!”

Phụ thân sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Tiêu nhi thật không xấu hổ a, con xem bé trai nhà ai lớn như vậy còn muốn ôm!” Nói đến Đoạn Phong Tiêu cúi đầu kéo góc áo, Đoạn Vân Tụ lại “Khánh khách” cười rộ lên.

“Được rồi được rồi, biểu diễn cũng sắp bắt đầu, Tiêu nhi đừng giận dữ nữa a, đây chính là võ con thích nhất Bát Tiên quá hải!”

Nghe được mẫu thân ôn nhu trấn an, Đoạn Phong Tiêu lúc này mới phần chấn tinh thần, bắt đầu xem kịch.

.....

Đoạn Vân Tụ giống như nhìn thấy một nhà bốn người an vị ở trước mặt, tập trung tinh thần xem Bát Tiên quá hải trên đài. Nàng dựa lưng trên ghế, một giọt nước mắt rơi xuống, rơi trên mu bàn tay của nàng.

Diệp Tú Thường nhìn thấy đau lòng không thôi, đi qua nâng tay Đoạn Vân Tụ lên, lấy ra khăn lau khô giọt lệ này, nói: “Cha nường người cùng ca ca dưới tuổi vàng có biết, thấy người bình yên vô sự, chần chẫn sẽ rất vui mừng...”

Đoạn Vân Tụ kéo kéo khóe môi, nghĩ muốn đáp lại cái gì nhưng vẫn là trầm mặc. Nàng lại dừng trong chỗ lát, ở trong hí viện tử đi chung quanh rồi mới ly khai.

Hai người ra khỏi hí viện tử tiếp tục đi về phía trước, lại đi qua một đoạn, lại rẽ mấy vòng trông thấy một mảnh đất trống cỏ dại um tùm. Cỏ dại lớn lên rất cao, đã cao quá đầu gối.

Đoạn Vân Tụ chậm rãi đi qua, nhìn đám cỏ dại trước mắt vẫn không nhúc nhích.

Diệp Tú Thường biết đã đến nơi, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng cảm thấy bi thương. Nàng có thể tưởng tượng được, mười năm trước nơi này khói bếp lượn lờ, phủ đệ tràn ngập sinh khí, hiện tại lại hoang vắng thế này.

Một đại nương đi ngang thấy hai người đứng ở nơi đó, đi tới nói: “Hai vị tiểu thư đừng ở đây lâu, nơi này không may mắn! Mười năm trước, ở đây có một hộ họ Đoạn, người nhà đó a, trong vòng một đêm đều chết sạch hết, hơn mười nhân mạng! Thầy phong thủy nói nơi này oán khí rất nặng, cho nên chúng ta đều không dám lai vãng, hai vị tiểu thư cũng đi nhanh đi!”

Đại nương nói xong liền rời đi, giống như đứng ở chỗ này lâu thêm một chút liền mắc phải ôn dịch.

Đoạn Vân Tụ nghe thấy lời này, một trận bật cười: “Ha ha, oán khí rất nặng? Nơi này oán khí không nặng, nơi nào oán khí mới nặng! Bọn chúng cực kỳ hung tàn, giết Đoạn gia ta mười sáu nhân khẩu, còn có muội muội chưa được sinh ra của ta...”

Diệp Tú Thường chấn động, lại nghe Đoạn Vân Tụ nói với nàng: “Ta còn nhớ rõ, nường ta lúc ấy đã có mang tám tháng. Ta cùng ca ca tranh luận nói đó là đệ đệ hay là muội muội, ca ca muốn đệ đệ, ta nghĩ

muối muối, như vậy ta có thể mỗi ngày trát bím tóc nhỏ cho nàng. Sau đại phu nói hẳn là con gái, ta cao hứng đến nỗi nhảy cẫng lên, còn đi chuẩn bị nhiều dây buộc tóc, ca ca cười nói ta, nói cho dù là muối muối, cũng muốn thật lâu mới có thể trát bím tóc nhỏ...”

“Chính là cô xem, mười sáu cái nhân mạng, trong vòng một đêm đều hóa thành tro bụi! Nói xem nơi này có oán khí hay không? Tốt nhất oán khí này còn có thể đi tìm tên ác ma giết người không chớp mắt kia, làm cho hắn hàng đêm không được yên ổn!” Nói xong lời cuối cùng Đoạn Vân Tụ đã là nghiêng rằng nghiêng lợi mặt mày vắn vẹo.

Diệp Tú Thường thấy bộ dáng Đoạn Vân Tụ trong lòng có điểm sợ hãi, nhưng lại càng đau lòng. Nàng vội vàng nói: “Không biết bá phụ bá mẫu an thân nơi nào?”

Đoạn Vân Tụ cũng không nói chuyện, thật lâu sau mới thay đổi cước bộ, rời đi vùng cỏ hoang vắng hướng một nơi khác đi đến.

Diệp Tú Thường theo Đoạn Vân Tụ đi vào phụ cận một ngọn núi, chính là Đoạn Vân Tụ si ngốc đi lên phía trước cũng không quản đường dưới chân gồ ghề hay lồi lõm, không để ý tới bụi gai bên đường cắt qua xiêm y của nàng. Diệp Tú Thường theo ở phía sau, tâm tình cũng cực kỳ trầm trọng.

Sau nửa canh giờ, các nàng đi vào một nơi thực yên tĩnh, nhìn thấy một đồng đất rất lớn, đồng đất mọc đầy cỏ dại và cây bụi, phía trước có lập một khối mộ bia vô tự.

Đoạn Vân Tụ đi đến trước mộ bia đứng thẳng tắp, thật lâu sau, hai chân mềm nhũn, bộp một tiếng quỵ xuống, hô: “Cha, nương, ca ca, Tụ Nhi đã trở lại...” Chưa nói xong nước mắt đã tuôn ra, quỳ ở nơi đó kiềm nén khóc lên.

Diệp Tú Thường đau lòng vô cùng, ngồi xổm xuống đỡ lấy Đoạn Vân Tụ, nói: “Người cứ lớn tiếng khóc lên...” Nàng thà rằng để Đoạn Vân Tụ đem đau khổ trong lòng đều khóc ra, mà không phải cố chấp tự mình chịu đựng như vậy.

Đoạn Vân Tụ lại cắn răng, chỉ cúi đầu nức nở.

Diệp Tú Thường không đành lòng nhìn Đoạn Vân Tụ như vậy, nó khiến cho tâm nàng đều co rút đau đớn. Nàng vươn tay, đem Đoạn Vân Tụ ôm vào trong ngực, ôm lấy đầu của nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ cùng người...”

Đoạn Vân Tụ nhấc đầu chôn ở trên vai Diệp Tú Thường, cúi đầu nức nở. Một lát sau, nàng đưa hai tay ôm lấy Diệp Tú Thường, muốn lấy được một chút khí lực từ trong thân thể ấm áp này. Diệp Tú Thường cũng ôm nàng thật chặt, muốn cho nàng một ít ấm áp cùng sức mạnh.

Không biết qua bao lâu, Đoạn Vân Tụ mới nâng đầu rời khỏi vai Diệp Tú Thường, nói: “Cảm ơn Tú Thường...”

Diệp Tú Thường lại không nói lời nào, mà dùng ngón tay ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt Đoạn Vân Tụ, lại chăm chú nhìn nàng.

Diệp Tú Thường tuy là trầm mặc, nhưng từ trong đôi mắt dịu dàng và hành động của cô Đoạn Vân Tụ đọc được sự quan tâm sâu sắc. Nàng nở nụ cười kiên cường nói: “Tú Thường, có cô ở bên cạnh, ta cũng sẽ không cô đơn, đúng không?”

Diệp Tú Thường gật gật đầu.

Đoạn Vân Tụ đứng lên, đối với phần mộ nói: “Cha, nương, ca ca, còn có muối muối, ta đã trở về, đúng như mười năm trước ta đã từng phát thệ, ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ, báo thù cho mọi người, ta mặc kệ trả giá đại giới!”

Trong mắt của nàng lộ ra tia lãnh liệt, ‘xoát’ rút ra Linh Ẩn kiếm, giơ kiếm lên trời, “Ta Đoạn Vân Tụ xin thề, thù này không báo, thề không làm người!” Nói xong huy động Linh Ẩn kiếm ở trên bia mộ khắc lên.

Diệp Tú Thường tập trung nhìn vào, nhận ra là “Đoạn gia hợp mộ Đoạn Vân Tụ lập” mấy chữ.

Đoạn Vân Tụ xuất kiếm, đem cây to bên cạnh một kiếm chém đứt một mảng to.

“Mười năm trước, Tụ Nhi vô lực bảo hộ chỗ an thân cho mọi người, mới lập vô tự bia này, nhưng từ hôm nay trở đi, nếu có người dám cả gan mảy may động tới nơi này, ta sẽ cho hắn giống như cái cây kia, đến Hoàng Tuyền hướng mọi người chuộc tội!”

18. Chương 18: Cuộc Thảm Sát Năm Xưa

Trong một cái khách điểm ở Đào Nguyên trấn, Đoạn Vân Tụ chậm rãi kể lại cho Diệp Tú Thường nghe cuộc thảm sát diệt môn mười năm trước.

Một ngày mười năm trước, Đoạn Vân Tụ ôm chú chim sơn ca nhỏ lên ngọn núi phụ cận để phóng sinh. Chú chim này là mấy ngày trước nàng cùng ca ca Đoạn Phong Tiêu trong lúc chơi đùa ở trên núi nhặt được. Lúc ấy hai người mãi chơi nên về muộn bị phụ thân phạt cấm túc ba mất ngày.

“Muội muội, muội cẩn thận một chút, đừng để cho cha nương phát hiện a!”

“Ta biết, ca ca huynh cũng cẩn thận một chút, đừng để cho cha nương cùng Tề thăm thăm biết ta trốn...”

“Hắc, muội hoài nghi bản lãnh của ca ca muội sao, một mình ta có thể đóng vai hai người a, ” Đoạn Phong Tiêu giả âm thanh của muội muội nói: “Cha, ta muốn ăn mứt quả...”

Đoạn Vân Tụ cười đến rơi nước mắt.

“Đi nhanh lên, nếu muội không đi cha nương sẽ phát hiện bây giờ!”

“Ừh, ta đi đây, ca ca!”

Đoạn Vân Tụ nói xong liền lặng lẽ chuồn ra hướng hậu viện, lại từ hậu viện chui lỗ chó đi ra ngoài, sau đó chạy thẳng lên núi.

Nàng đi lên trên núi, tìm đến chỗ mấy ngày trước nàng cùng ca ca nhặt được con tiểu vân tước nhỏ, nàng trèo lên cây đem chú chim đặt vào trong tổ. Trong tổ ba chú chim sơn ca khác cũng kêu líu ríu, giống như hoan nghênh tỷ muội thất lạc trở về.

“Được rồi, người về nhà rồi nha!” Đoạn Vân Tụ cười hì hì, “Nương của các người sẽ mau trở lại! Ta cũng phải về, nếu không bị cha phát hiện liền thảm rồi!”

Đoạn Vân Tụ trên cây leo xuống, một đường nhảy nhót trở về tâm tình vô cùng tốt. Ai ngờ đi đến giữa sườn núi, nàng đạp phải một chỗ đất xốp, liền rơi vào cái bẫy sẵn thú.

Cái bẫy này vừa sâu vừa trơn, nàng đã thử nhiều cách cũng không thể nào trèo lên được, phải vội vàng kêu to cứu mạng, nhưng gọi đến khàn cả giọng mà vẫn không có ai đến.

Mặt trời xuống núi, màn đêm dần dần bao phủ mặt đất, Đoạn Vân Tụ sợ đến muốn khóc rồi.

Nhưng vào lúc này, nàng nghe được tiếng bước chân, trong lòng mừng rỡ, hô to cứu mạng.

Một cái đầu người ló ra khom xuống, đúng là quản gia Tiểu An trong phủ. Tiểu An mười ba tuổi đã vào Đoạn Phủ, hơn Đoạn Hàn mấy tuổi, cùng Đoạn Hàn lớn lên bên nhau, sau lại theo Đoạn Hàn chuyển nhà đến nơi đây, đối Đoạn gia trung thành cẩn cẩn, tận tâm tận lực, rất được Đoạn Hàn tin cậy.

“Tiểu thư, làm sao người lại rơi xuống đây, lão gia phát hiện người lặng lẽ chạy đi, phân phó ta đi tìm người, tìm người không dễ a!”

“Ta không cẩn thận liền rơi xuống đây, Tiểu bá bá người mau cứu ta ra ngoài đi!”

Tiểu An liền đứng dậy, nhưng phát hiện mình không có dây thừng, Đoạn Vân Tụ nghĩ nghĩ, không bằng dùng y phục kết thành dây thừng đi. Tiểu An cởi hai kiện trường sam trên người mình, kết thành một dây dài, đem Đoạn Vân Tụ kéo lên.

“Tiểu thư té có bị thương không?”

“Hi hi, cọ xát trầy chút da, không có chuyện gì!”

“Chúng ta trở về thôi!”

“Hảo! Bất quá, người đừng nói cho cha nương ta biết, ta bị té xuống nơi đây nữa nha, nếu không bọn họ lần sau lại càng không cho phép ta cùng ca ca đến đây chơi!”

“Hảo, hảo, quý tiểu thư thích gây chuyện của ta!” Tiểu bá bá cứng chùi vuốt cái mũi Đoạn Vân Tụ, nắm tay nàng xuống núi.

Rất nhanh đã đến gần chân núi, đột nhiên hai người thấy cách đó không xa bốc lên một hồi đại hỏa ngập trời.

“Tiểu bá bá!” Đoạn Vân Tụ có điểm hoảng sợ, bởi vì đó là hướng nhà nàng. Nàng muốn chạy xuống núi, lại bị Tiểu An một phen nắm lấy.

“Tiểu thư chậm đã, để ta đi xem trước!” Tiểu An nhớ tới lão gia Đoạn Hàn đã từng nói với hắn, phải chuyển nhà đến nơi này là vì tránh đi những kẻ xấu muốn đoạt Kinh Hạc Kiếm Pháp, nhưng địch trong tối ta ngoài sáng, Đoạn gia tùy thời có thể gặp phải tai họa, cho nên lúc nào cũng phải lưu tâm, một khi thật sự xảy ra tai họa, nhất định phải bảo hộ an toàn cho hai đứa con của hắn.

“Không được, ta muốn đi!” Đoạn Vân Tụ không thuận theo.

“Tiểu thư nghe lời...”

“Không được, ta muốn đi!” Đoạn Vân Tụ muốn hướng dưới chân núi chạy xuống, nhưng mới chạy được vài bước đã bị điểm huyết. Nàng giật mình không thôi — chính mình chưa bao giờ biết Tiểu bá bá còn có võ công, vừa rồi khi hắn cứu mình động tác còn rất vụng về mà. Nàng không biết phụ thân mình vì phòng ngừa vạn nhất nên đã âm thầm dạy Tiểu An võ công.

Tiểu An nói xong, đem Đoạn Vân Tụ ôm đến đặt trong bụi cỏ, còn kéo vài bụi cây che khuất nàng.

“Người ở chỗ này chờ, Tiểu bá bá rất nhanh sẽ trở lại!” Tiểu An nói xong, thân hình chợt lóe đã không thấy tăm hơi.

Đoạn Vân Tụ nhìn xuyên qua bụi cây thấy ánh lửa ở phía xa, tim như bị nung lên. Nàng giống như thấy cha cùng nương ở trong lửa giãy dụa, ca ca ở trong lửa quần quại, đều bị cháy đến nhìn không ra, đau khổ tột cùng.

“Đây không phải là nhà của ta, đây không phải là nhà của ta...” Nàng luôn luôn nhớ kỹ như vậy, lại tưởng tượng đến từng cảnh tượng thảm thiết, ở trong bụi cỏ nàng cảm thấy đã qua rất lâu, muốn động lại không thể động, muốn kêu cũng không kêu được.

Rốt cục, Tiểu An cũng trở lại. Hắn ôm lấy Đoạn Vân Tụ nói: “Tiểu thư, chúng ta mau rời khỏi nơi này!” Nguyên lai Tiểu An chạy vội trở về, phát hiện đúng là Đoạn Phủ bị đại hỏa bao trùm! Hơn nữa hàng xóm đều tới cứu hỏa nhưng vẫn không thể dập được đại hỏa kia, cả Đoạn Phủ đã chìm trong biển lửa. Càng tệ hơn chính là, ở trong một góc hắn thấy được hắc y nhân. Cho nên hắn nhanh chóng cân nhắc, chạy đến phụ cận Vi gia mượn một cỗ xe ngựa, đánh xe đến chân núi, muốn mang Đoạn Vân Tụ rời khỏi nơi này. Những người khác của Đoạn gia đều đã bị hạ độc thủ, hắn nhất định phải bảo trụ Đoạn Vân Tụ huyết mạch còn lại của Đoạn gia.

Tiểu An ôm Đoạn Vân Tụ lên xe ngựa, một đường chạy nhanh như bay, ly khai Đào Nguyên trấn. Nhưng hắn không có giải khai huyết đạo cho Đoạn Vân Tụ, bởi vì hắn hiểu rõ tính tình nàng, nếu nàng cử động được, nhất định sẽ trở về Đoạn Phủ, như vậy hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

Xe ngựa rất nhanh rời đi Đào Nguyên trấn, hướng về phía đông mà chạy. Nhưng sắc trời dần dần ửng sáng, có ba hắc y nhân truy đuổi theo bay lên xe ngựa.

Tiểu An vội giải huyết cho Đoạn Vân Tụ, nói: “Tiểu thư đừng sợ!” Đoạn Vân Tụ gật gật đầu.

Hắc y nhân bay lên xe ngựa, giơ đao hướng Tiểu An bổ tới.

Tiểu An rút ra kiếm giấu ở trên người, đấu cùng ba hắc y nhân trên mã xa vẫn đang lao nhanh.

“Không nghĩ tới hạ nhân Đoạn gia cũng biết võ công!” Đây một người áo đen ở giữa nói.

Cho dù võ công của hắn có tốt hơn, hôm nay cũng phải đi gặp Diêm vương gia!” Một người áo đen khác nói: “Bên trong còn có một đứa nhỏ của Đoạn gia, chúng ta ngăn hắn, Quý Điều người nhanh đi!” Hắn lại ra lệnh.

Hắc y nhân thứ ba tuân lệnh, chui vào xe ngựa.

Tiểu An thấy thế, giờ kiếm đâm hướng người muốn chui vào xe ngựa, lúc này liền lộ ra sơ hở, bị hắc y nhân đang tấn công hướng mình chém một đao.

Người áo đen kia chui vào xe ngựa, nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ của Đoạn Vân Tụ, “Tiểu quý, người cũng đừng trách ta, ta không giết người, thì ta phải chết”, nói xong, một đao hướng Đoạn Vân Tụ chém tới.

Đoạn Vân Tụ vốn lui ở một bên, giả bộ như thật sợ hãi, thấy một đao chém tới, mạo hiểm nắm lấy lưỡi đao, đồng thời chân phải đảo qua, làm hắc y nhân vấp té. Đoạn Vân Tụ cùng Đoạn Phong Tiêu từ khi bốn tuổi Đoạn Hàn đã bắt đầu dạy bọn họ tu tập nội công tâm pháp, nhưng không có truyền qua võ công chiêu thức gì, cho nên Đoạn Vân Tụ cùng Đoạn Phong Tiêu đều có nội lực nhưng không có chỗ dùng. Lúc này Đoạn Vân Tụ ở dưới tình huống vạn phần nguy cấp dựa vào cảm giác của mình ra chiêu, không nghĩ tới một kích đắc thủ.

Hắc y nhân kia thấy một Tiểu cô nương mới mười tuổi lại đánh bại mình, thẹn quá hoá giận, trở tay đoạt lại đại đao, lại hướng Đoạn Vân Tụ bổ tới. Đoạn Vân Tụ tránh trái né phải, vài lần bị chém trúng, vài lần lại miễn cưỡng tránh khỏi.

Trên nóc xe ngựa, Tiểu An cùng hai hắc y nhân càng đấu càng khó giải quyết. Tiểu An tuy rằng học qua võ công, nhưng chưa từng cùng người giao thủ, lúc này lại đối mặt hai kẻ được huấn luyện chuyên nghiệp, bọn sát này thủ tâm ngoan thủ lạt nên rơi vào thế hạ phong. Rất nhanh, Tiểu An đã muốn chống đỡ không được rồi.

Hai hắc y nhân liếc mắt trao đổi một cái, sử xuất đòn sát thủ, hai cái đại đao chia ra một trước một sau chém trúng Tiểu An, Tiểu An trên nóc xe ngựa té xuống. Lúc này Đoạn Vân Tụ muốn trốn cũng không thể trốn, thời điểm tránh công kích của hắc y nhân cũng bị té xuống xe ngựa.

Tiểu An phiên thân đến bên người Đoạn Vân Tụ, nói: “Tiểu thư người chạy mau, để ta ở lại cản bọn hắn!”

“Không, Tiểu bá bá, ta sẽ không chạy trốn một mình!”

“Tiểu thư, Đoạn gia cũng chỉ còn lại mình người, người nếu không thể sống sót, ta tới Hoàng Tuyền cũng không cách nào hướng lão gia công đạo! Người đi nhanh lên!” Tiểu An nói xong, đem kiếm quét ngang, ngăn cản ba hắc y nhân vọt tới.

“Đã trúng hai đao còn có thể động, xem ra chúng ta xuống tay quá nhẹ, lên!” Đầu lĩnh hắc y nhân hô.

Tiểu An hét to một tiếng, xuất ra toàn bộ công lực, liều mạng tấn công ba hắc y nhân.

Đoạn Vân Tụ nước mắt rơi xuống, chính là, nàng đã không còn lựa chọn, đành phải đoạt lộ lao đi.

Nhưng nàng còn chưa chạy được vài bước, phía sau liền truyền đến “Aaaa” một tiếng.

Nàng nhìn lại, Tiểu An trước ngực cùng sau lưng găm hai thanh đao, máu tươi nhuộm đỏ cả y phục.

“Tiểu bá bá!” Đoạn Vân Tụ hô to.

“Người đi nhanh lên...” Tiểu An âm thanh thực mỏng manh hô xong liền ngã trên mặt đất.

Đoạn Vân Tụ nhào tới, cực kỳ bi thương, “Tiểu bá bá!” Nàng còn nhớ rõ từ nhỏ Tiểu bá bá cũng rất thương mình, luôn đem mình đặt ở trên vai khiến nàng vui vẻ.

“Ha ha, tiểu hài này thú vị, lúc này còn chạy về!”

“Người cảm thấy nó còn có thể chạy được không?”

Đoạn Vân Tụ quỳ gối bên người Tiểu An, nước mắt chảy xuống. Một lát sau, nàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm ba hắc y nhân, trong mắt tràn đầy hận ý, nhưng không có sợ hãi.

“Các người giết Tiểu bá bá, còn giết cha nương ta cùng ca ca, ta Đoạn Vân Tụ nếu còn sống nhất định sẽ tìm các người đòi lại món nợ hôm nay, cho dù chết, ta cũng sẽ ngày ngày đi tìm các người, khiến các người không được an bình!”

“Có khí khái! Bản thân ta cũng muốn nhìn người như thế nào tới tìm chúng ta đây!” Một người áo đen vắn chặt cầm Đoạn Vân Tụ, trên tay dùng sức, siết đến xương cốt Đoạn Vân Tụ đều muốn nát, nhưng nàng tuyệt không mở miệng kêu đau, chỉ dùng một đôi mắt tràn ngập căm hờn nhìn chằm chằm hắn.

“Đừng chậm trễ, nhanh, một đao kết liễu nó đi, chủ nhân vẫn đang chờ chúng ta!” Đầu lĩnh hắc y nhân nói.

Hắc y nhân nắm cầm Đoạn Vân Tụ buông nàng ra, giơ đao lên, bổ về phía đầu của nàng.

Ngay thời điểm đại đao chém tới cổ nàng, một đao hàn quang chợt lóe đánh vỡ đại đao, tiếp theo một cái thân ảnh màu xám xẹt qua, Đoạn Vân Tụ không thấy trên mặt đất nữa.

Ba hắc y nhân tập trung nhìn vào, nguyên lai là một cái đạo cô cứu đi người bọn hắn muốn giết. Đạo cô kia tuy rằng mặc một thân áo bào màu xám mộc mạc, nhưng phong thái lại đã lệ diễm như xuân hoa, chính là năm năm trước trốn vào Đạo môn Mộ Dung Dĩnh. Nàng thuận đường đi qua nơi này, lại không nghĩ rằng gặp tình cảnh như thế, lúc này nàng tay trái ôm Đoạn Vân Tụ, tay phải cầm một thanh trường kiếm, đang lạnh lùng nhìn ba hắc y nhân.

“Các người ngay cả một tiểu hài tử cũng không buông tha!”

“Việc này cùng người không quan hệ, thức thời, buông nó ra đi khỏi đây mau, nếu không, liền cả người cũng giết!”

Mộ Dung Dĩnh cười cười, đem Đoạn Vân Tụ buông ra, nói: “Người ở chỗ này chờ...” Sau đó xoay người đối mặt ba hắc y nhân, tay phải khẽ động, thân mình vừa nhảy ra, liền xuất Linh Ẩn kiếm đâm hướng ba người.

Ba hắc y nhân vội vàng nghênh chiến, không nghĩ tới đối phương Linh kiếm giống như thần trợ, hai mươi mấy chiêu đi qua liền chiếm thượng phong.

Mộ Dung Dĩnh nhất chiêu “Phi Tinh Đái Nguyệt”, Linh Ẩn kiếm nháy mắt đâm trúng đại huyệt ba người.

Đoạn Vân Tụ đứng ở bên cạnh, thấy Mộ Dung Dĩnh chế phục ba hắc y nhân, vội kêu: “Trước đừng giết bọn hắn!” Nàng tuy rằng cõi lòng đầy hận ý, nhưng lúc này đầu óc lại đặc biệt thanh tỉnh.

Mộ Dung Dĩnh quay đầu nhìn nàng.

Đoạn Vân Tụ đã đi qua nói: “Ta muốn hỏi bọn hắn vì cái gì giết cả nhà của ta!”

Mộ Dung Dĩnh không khỏi tán thưởng — một đứa bé còn nhỏ như vậy, lúc này theo lý hẳn là phải sợ hãi mới đúng, nhưng xem nàng hoàn toàn không có ý sợ hãi, suy nghĩ lại rõ ràng như thế.

Đoạn Vân Tụ nhìn tên cầm đầu hắc y nhân, hỏi: “Các người vì sao phải giết ta! Vì sao phải giết cả nhà của ta!”

Hắc y nhân lại không thèm để ý.

Mộ Dung Dĩnh thấy thế, lạnh giọng nói: “Các người nếu không nói, cũng đừng trách ta không khách khí!” Tiếp theo đem Linh Ẩn kiếm chỉ hướng cổ của hắn.

Ai ngờ hắc y nhân kia bắt lấy thân kiếm, hướng cổ mình thoắt hiện lên một nét, “Chính là chết, cũng sẽ không nói cho các người biết!” Nói xong ngã xuống đất mà chết.

Mặt khác hai hắc y nhân cũng đồng thời lấy đao cắt cổ, tự vận theo.

Đoạn Vân Tụ khiếp sợ.

Mộ Dung Dĩnh thở dài, nói: “Bọn họ đều là sát thủ, cho dù chết cũng sẽ không lộ ra nửa phần.”

Mộ Dung Dĩnh mang theo Đoạn Vân Tụ về tới Đoạn Phủ. Đại hỏa ở Đoạn Phủ đã bị dập tắt, chỉ còn lại một đồng tro tàn. Đoạn Vân Tụ đau khổ tới cùng, khóc đến thiếu chút nữa tắt thở. Mộ Dung Dĩnh đem tro tàn toàn bộ thu lại đặt ở trong một quan tài, cũng đem Tiểu An hỏa táng, cùng nhau bỏ vào chôn ở

trên núi. Nhưng để không bị ác nhân đào bới mộ phần, Mộ Dung Dĩnh làm chủ chỉ lập một cái vô tự bia, sau đó mang theo Đoạn Vân Tụ ly khai Đào Nguyên trấn.

19. Chương 19: Ôn Tình Mạch Mạch*

*sự dịu dàng thấm thiết

Đoạn Vân Tụ nói xong chuyện cũ năm đó, sắc mặt thập phần bình tĩnh, nhưng Diệp Tú Thường lại hiểu rõ phía sau bình tĩnh này, ẩn chứa sóng triều cuộn cuộn như thế nào.

“Mười năm nay, người nhất định trải qua không ít khổ cực...”

“Không tồi, sư phụ rất thương ta, sư tỷ rất chiều cổ ta, sư muội thường làm ta vui vẻ, nhờ có các nàng ta vui vẻ hơn nhiều, hiện tại, lại có cô, Tú Thường, cô cũng ở bên cạnh ta mà...”

Đoạn Vân Tụ cầm tay Diệp Tú Thường, trong đôi mắt nhu ba lưu động, nhìn vào mắt nàng, “Tú Thường, thật sự rất cảm ơn cô! Có cô ở đây, ta cảm thấy mọi thứ cũng không phải quá khó để chịu đựng như vậy...”

Diệp Tú Thường đón nhận ánh mắt Đoạn Vân Tụ, cười ôn nhu. Đoạn Vân Tụ trái tim khê rung lên, nghĩ muốn hảo hảo cảm thụ chút ấm áp của Diệp Tú Thường — nàng đã hai lần nghĩ đến điều này, lần đầu tiên là lúc bị trọng thương, bởi vì Diệp Tú Thường ân cần mà cảm động, muốn ôm nàng để diễn tả lòng biết ơn của mình, nhưng vừa cử động liền làm vết thương trên ngực đau đớn, đành phải thôi, lần thứ hai là Diệp Tú Thường nhìn thấu thân phận của nàng, tức giận chạy đến cánh đồng hoang vắng đứng trong gió đêm lạnh lẽo, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng, nàng muốn đi qua ôm thân mình mong manh kia cho nàng ấm áp để diễn tả sự đau lòng cùng xin lỗi của mình, nhưng nàng vẫn không dám hành động liều lĩnh. Lúc này đây, nàng không hề do dự, ôm Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường có một chút kinh ngạc, sau kịp phản ứng trong tim tràn ra ấm áp, nàng cũng ôm lấy Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ cúi đầu kêu, “Tú Thường...”

Diệp Tú Thường nhẹ nhàng lên tiếng, liền không thềm nói (nhắc) lại, yên lặng cảm thụ sự dịu dàng ấm áp của giờ khắc này. Lớn ngần này, trước đây ngoại trừ cha nương, còn chưa có người nào ôm qua nàng như thế, nàng muốn được ôm như thế, cũng muốn ôm người kia như thế... Nàng đột nhiên nghĩ, nếu thời gian mãi ngừng lại ở một khắc này thì thật tốt biết bao...

Hai người cho nhau ấm áp, cảm nhận nhịp tim của nhau, và cả sự dịu dàng của đối phương, không ai nguyện phá vỡ loại cảm giác lặng yên tốt đẹp này.

Một lát sau, Đoạn Vân Tụ mới buông Diệp Tú Thường ra, nói: “Tú Thường đừng giận ta nữa...”

Diệp Tú Thường xì một tiếng bật cười, “Ta là người dễ giận như vậy sao?” Kỳ thật, nàng vẫn chưa hết giận, trong lòng vẫn còn ỉn ỉn đau, nhưng sự bướng bỉnh của nàng không cho phép nàng thừa nhận. Hơn nữa, mấy ngày nay, nhìn thấy Đoạn Vân Tụ thương tâm, tức giận cũng bị đau lòng thay thế. Nhất là ngày hôm qua Đoạn Vân Tụ ở trước mộ đau buồn càng làm cho lòng của nàng đau đớn, đã không còn chỗ cho tức giận nữa rồi. Hiện tại Đoạn Vân Tụ nói hết toàn bộ sự việc với nàng, đối với nàng hoàn toàn tín nhiệm, giờ phút này lại dịu dàng thấm thiết, nàng có muốn tức giận cũng không làm được rồi.

Đoạn Vân Tụ vội vàng phủ nhận, “Đương nhiên không phải, Tú Thường rộng lượng nhất nha...”, dừng một chút, lại nghiêm túc nói, “Có thể quen biết cô, thật sự là may mắn trong đời này của ta!”

Diệp Tú Thường nghe xong lời này, cảm thấy rất vui vẻ, “Ta cũng vậy, Đoạn công tử, Đoạn tiểu thư...”
Khiến cho Đoạn Vân Tụ cười rộ lên.

“Cô vẫn nên gọi ta là Vân Tụ...”

“Hảo, Vân Tụ tiểu thư, Vân Tụ cô nương, Tú Thường này cúi đầu hữu lễ...” Nói xong Diệp Tú Thường còn cúi người hành lễ, lộ ra nụ cười khê.

Hai người cười cười nói nói, ưu sầu bị xua tan, đem vui vẻ rắc đầy gian phòng. Đoạn Vân Tụ đột nhiên cảm thấy, có Diệp Tú Thường làm bạn, chính mình liền có dũng khí đối mặt hết thảy đoạn thống khổ này. Trước kia khi mỗi lần nàng nhớ tới đều cảm thấy lòng đau đến rỉ máu, mà hiện giờ ở trước mặt Diệp Tú Thường cũng đã khóc đã cười qua, nói ra toàn bộ, ngược lại cảm thấy không có khó chịu như vậy.

“Có được một tri kỷ như thế thật sự là rất tốt...” Trong lòng nàng thầm nghĩ.

Nói cười trong chốc lát, Diệp Tú Thường hỏi: “Người bây giờ có tính toán cụ thể gì chưa?”

“Đương nhiên là muốn tìm hung thủ năm đó.”

“Có đầu mối gì sao?”

“Cha ta luôn luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người, làm việc khiêm tốn, lại không có bất kỳ kẻ thù nào. Năm đó ba hắc y nhân truy sát ta thề sống chết không chịu nói ra chân tướng, cả Đoạn gia cũng bị thiêu thành tro bụi, ta nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra được manh mối gì...”

Diệp Tú Thường nghĩ nghĩ, nói: “Ở phía sau bức màn này nhất định có một bàn tay trù hoạch hết thảy, hắc không chỉ thủ đoạn nham hiểm, hơn nữa lại cực kỳ xảo quyệt. ”Nếu muốn tìm được người này, e sẽ vô cùng khó khăn...”

Đoạn Vân Tụ nhún mày.

“Sao lại không dụ rắn ra khỏi hang?”

“Dụ rắn ra khỏi hang?”

“Đúng vậy, theo ta thấy, người kia rất có thể là nhằm vào Kinh Hạc Kiếm Pháp của Đoạn gia các người mà đến, cũng biết người còn sống, nếu thân phận của người bại lộ, hắc rất có thể sẽ tìm đến người!”

Đoạn Vân Tụ vừa nghe, rất là kinh hãi, “Nói đúng! Ta thay đổi nam trang không chỉ là vì thuận tiện hành tẩu giang hồ, cũng là để tránh đi cừu gia, nhưng cứ như vậy, cũng chỉ có một mình truy tìm, rất là bị động, không bằng để lộ thân phận, dẫn hắc tới tìm ta!”

Diệp Tú Thường lại đáp: “Trước đừng cao hứng! Biện pháp này có lẽ hữu hiệu, nhưng lại thập phần nguy hiểm! Người kia độc ác tàn nhẫn như thế, còn có một tổ chức sát thủ, người cứ như vậy để lộ thân phận dẫn hắc tới, ngược lại có thể hại chính mình!”

“Nguy hiểm ta không sợ, chỉ cần có thể tìm được hắc, giúp ta báo thù cho mười sáu người vô tội của Đoạn gia!”

“Ta biết người không sợ nguy hiểm, thậm chí còn không tiếc tánh mạng, thế nhưng nếu thù còn chưa báo được mà ngược lại bị hắc giết chết, như vậy được không bù nổi mất!”

Đoạn Vân Tụ biết Diệp Tú Thường nói có lý, không thể phản bác, trầm mặc một hồi.

Diệp Tú Thường cũng trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Đúng rồi, còn có một con đường có thể đi!”

Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ, nói: “Kinh Hạc Kiếm Pháp của Đoạn gia từng vô địch khắp thiên hạ, nếu người luyện thành Kinh Hạc Kiếm Pháp, cũng không cần e ngại cái tên hung thủ kia!”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, “Ta vừa rồi cũng nghĩ đến điểm này. Bất quá, nhà của ta mặc dù có Kinh Hạc Kiếm Pháp, cũng quả thực từng vô địch khắp thiên hạ, nhưng là, cha ta cũng không có luyện qua, cũng không có hướng ta cùng ca ca nhắc tới, rất có thể đã muốn thất truyền...”

Diệp Tú Thường nghĩ lại một chút, nhớ tới đúng là có nghe trên giang hồ đồn Kinh Hạc Kiếm Pháp đã muốn thất truyền — tục truyền Đoạn Hàn cùng phụ thân Đoạn Huân tranh cãi gay gắt, đến nỗi Đoạn Huân thông cáo ra bên ngoài, nói Đoạn Hàn không còn là con hắc, sẽ không truyền cho hắc bất kỳ võ công gì, đem hắc trục xuất khỏi gia môn. Đoạn Hàn ly khai phụ mẫu, mang theo thê tử dời nhà đi tha hương. Nhưng có rất nhiều người không tin chuyện này, Đoạn Huân sau khi qua đời, vẫn dùng tất cả biện pháp để tìm được Đoạn Hàn, nhất quyết hơn thua.

“Chẳng lẽ không có bất kỳ manh mối nào sao? Kinh Hạc Kiếm Pháp thật sự thất truyền?” Diệp Tú Thường hỏi.

“Trước kia ta đã cố hết sức nhớ lại, nhưng thật không nghĩ ra được chút manh mối gì về Kinh Hạc Kiếm Pháp. Võ công cha ta cũng không quá lợi hại, nếu có Kinh Hạc Kiếm Pháp, vì sao không luyện, mà lại để cho người ta lãng nhịch đến nông nổi? Năm đó cha cùng gia gia ta đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, từ đó về sau không lui tới, thậm chí khi gia gia mất cũng không có đi bái tế, từ khi ta ra đời cho tới nay, cũng chưa gặp qua gia gia cùng nãi nãi...”

“Này Đoạn thúc thúc cùng Đoạn gia gia bởi vì nguyên nhân gì đến nông nổi đoạn tuyệt quan hệ phụ tử?”

Đoạn Vân Tụ nghĩ nghĩ, đáp: “Hình như là bởi vì mẫu thân...” Nàng nhớ tới có một ngày trong lúc vô ý cùng ca ca nghe được cha nương của nàng đối thoại. Lúc ấy, nương nàng nói cái gì thực xin lỗi phụ quân, nếu không bởi vì nàng Đoạn Hàn sẽ không đến mức rơi vào tình cảnh như thế.

“Người nghĩ kĩ lại xem, nhà người mấy đời đơn truyền, Đoạn gia gia chỉ có một đứa con trai là Đoạn thúc thúc, ta nghĩ chỉ bằng đối tổ tiên kính sợ, hẳn cũng không thể để Kinh Hạc Kiếm Pháp thất truyền...”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu.

Đoạn Vân Tụ suy nghĩ thật lâu, cũng không có nghĩ được manh mối gì. Ngày hôm đó, Diệp Tú Thường đề nghị đi dạo chung quanh một chút để giải sầu. Đoạn Vân Tụ liền dẫn nàng đi khắp Đào Nguyên trấn.

Ngày đó, hai người tới một cái hồ nhỏ trên núi. Diệp Tú Thường hít lấy không khí trong lành, nhìn thấy cá trong hồ bơi lội, cảm thấy tinh thần rất sáng khoái, nhưng nhìn Đoạn Vân Tụ cau mày, như còn đang suy nghĩ cái gì, vì thế nói: “Đừng nghĩ nữa, chúng ta là đi giải sầu...”

Đoạn Vân Tụ cười cười, “Ta hiểu được, Tú Thường, cô thấy ta phiền lòng mới nói muốn đi giải sầu. Hảo, ta cũng không có thể cô phụ hảo ý của cô, trước không nghĩ!” Nói xong, chỉ vào hồ đối diện nói, “Chúng ta đi qua xem, nơi đó phong cảnh rất tốt!”

Hai người cười cười nói nói đi vào hồ đối diện. Nơi này hơi cao một chút, bên cạnh có một cây liễu rủ thướt tha.

Diệp Tú Thường nói: “Nơi này phong cảnh quả thực rất tốt nha!”

“Khi còn nhỏ, cha từng mang ta cùng đại ca tới đây, cha còn dạy cho chúng ta bơi lội.”

“Vậy người cùng ca ca người, ai bơi giỏi hơn?”

“Tám lạng nửa cân.”

“Ha ha, ta thì không được, ta có chút sợ nước, hồi còn nhỏ thiếu chút nữa bị sặc nước chết.”

Đoạn Vân Tụ ngạc nhiên nhìn...

“Hữu kinh vô hiểm. Mặc dù không biết bơi, nhưng ngắm phong cảnh cũng không tồi a, ta đã từng cùng ca ca chuồn đi vào buổi tối, xem ánh trăng ban đêm dưới hồ ánh lên là cái dạng gì...”

Diệp Tú Thường còn chưa nói xong, Đoạn Vân Tụ đột nhiên cắt đứt nàng..., “Đợi một chút!”

Diệp Tú Thường ngừng nói.

“Cô đem hai câu cuối cùng lặp lại lần nữa được không?”

“Ta là nói ta đã từng cùng ca ca chuồn đi vào buổi tối, xem ánh trăng ban đêm dưới hồ ánh lên là cái dạng gì...”

Đoạn Vân Tụ ngơ ngẩn ngẩn nghĩ ngợi một lát, đột nhiên hô: “Ta đã biết!”

“Biết cái gì?”

“Tú Thường, ta nhớ ra rồi, Kinh Hạc Kiếm Pháp không có thất truyền!” Đoạn Vân Tụ thập phần hưng phấn, “Câu nói vừa rồi của cô làm ta đột nhiên nhớ tới cha ta từng kể qua một câu chuyện xưa — có một lần cha mang ta cùng ca ca tới nơi này chơi rồi kể cho chúng ta nghe một chuyện xưa, nói từng có một cái Tiểu Hầu Tử thực nghịch ngợm, vì không để cho người khác tìm ra quả đào tiên nó lấy được, đã đem đào tiên đặt ở trong hồ nhỏ nơi mà ta không thấy được, hơn nữa, nó giấu ở một nơi rất bí mật, chỉ khi có nguyệt dạ mới có thể tìm thấy!”

“Chẳng lẽ cha ngươi ám chỉ cái gì?”

“Uhm, ta cũng nghĩ như vậy, coi như chỉ là một chuyện xưa, chúng ta cũng có thể thử một lần!”

“Ừh, được rồi, đêm nay chúng ta đi nhìn xem!”

Đoạn Vân Tụ hưng phấn gật đầu.

Buổi tối Đoạn Vân Tụ ở khách điểm thu thập xong đồ vật này nọ đi tìm Diệp Tú Thường. Nàng đi qua phòng Diệp Tú Thường gõ cửa bước vào.

“Tú Thường, chuẩn bị xong rồi chứ, có thể đi được chưa?”

Diệp Tú Thường ngồi ở trên mép giường lại không động đậy.

“Ta vẫn là không nên đi...”

“Vì sao?” Đoạn Vân Tụ kinh ngạc.

“Kinh Hạc Kiếm Pháp của Đoạn gia các ngươi là độc môn kiếm pháp, ta là một ngoại nhân, không tiện tham dự...”

Đoạn Vân Tụ nghe ra ý tứ trong đó, tinh tế suy nghĩ một chút, nói: “Tú Thường, cô còn nhớ rõ ta từng nói xem cô như tri kỷ, giữa tri kỷ không thể tín nhiệm lẫn nhau sao? Diệp gia các ngươi Thiên Quân kiếm pháp cũng là độc bộ Vô Lâm, chẳng lẽ cô còn có thể gấp nghe Kinh Hạc Kiếm Pháp hay sao? Lại nói, có thể tìm được hay không vẫn còn là một ẩn số!”

Nghe Đoạn Vân Tụ nói xong, Diệp Tú Thường thật cao hứng, nhưng vẫn nói: “Ta biết ngươi tín nhiệm ta, nhưng ngươi cũng biết trong chốn giang hồ có bao nhiêu người thêm nhỏ dãi Kinh Hạc Kiếm Pháp! Vì bộ kiếm pháp kia, Đoạn gia ngươi phải trả giá nhiều mạng người như vậy, ta... hay vẫn là không nên đi. Ngươi tìm được luyện thành kiếm pháp này, ta sẽ vì ngươi mà cao hứng...”

Đoạn Vân Tụ ngồi vào bên người Diệp Tú Thường, giữ chặt tay nàng nói: “Tú Thường, đoạn đường này đi tới, ít nhiều có cô làm bạn, ta sớm đem cô trở thành thành tri kỷ, đừng nói là một bộ kiếm pháp, cho dù là tánh mạng, sau khi báo xong đại cừu, cũng có thể cho cô! Kinh Hạc Kiếm Pháp đối với ta mà nói, chỉ là công cụ báo thù, mà không phải là tàng tư bảo bối gì!”

Diệp Tú Thường chăm chú nhìn vào đôi mắt trong sáng của Đoạn Vân Tụ, cảm động nói không nên lời, “Vân Tụ, cảm ơn tín nhiệm của ngươi!”

Đoạn Vân Tụ nở nụ cười, “Này có cái gì phải cảm ơn, không chừng sau này còn muốn nhờ cô hỗ trợ đâu, ai bảo cô thông minh lại khéo hiểu lòng người như vậy không phải sao? Cô là quý nhân của ta, gặp cô, thật sự là phúc Đoạn Vân Tụ ta tu ba kiếp a!”

Diệp Tú Thường nở nụ cười, “Ngươi khi nào thì miệng trở nên ngọt như vậy nha, giống y như bôi mật?”

“Luôn luôn ngọt nha, tại cô không phát hiện thôi!”

Hai người ha ha cười, xuất phát lên đường.

20. Chương 20: Tầm Bảo Dưới Đáy Hồ

Hai người tới hồ nhỏ thì ánh trăng đang chậm rãi lên đến giữa trời. Các nàng đi vài vòng quanh tiểu hồ, cẩn thận xem kỹ bờ hồ, nhưng không có phát hiện chỗ nào đặc biệt khác thường. Đoạn Vân Tụ lại lặn xuống nước, ở đáy hồ tinh tế tìm một vòng, cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Đoạn Vân Tụ tay không lên bờ, nghĩ hoài không ra, “Chẳng lẽ này thật sự chỉ là một câu chuyện xưa?”

“Đừng nản chí, ngươi nghĩ lại xem Đoạn thúc thúc có để lại ám hiệu nào hay không, nói thí dụ như lúc ấy người đứng tại nơi nào, có hay không cố ý chỉ qua địa phương nào.”

Đoạn Vân Tụ nghĩ nghĩ, “Lúc ấy cha đứng ở dưới một cây liễu xiêu vẹo” nàng hướng bốn phía nhìn nhìn, chỉ vào một gốc cây nói, “Chính là nó!”

“Chúng ta đi qua xem!”

Hai người tới dưới tàng cây liễu xiêu vẹo, nhìn kỹ một chút, cũng không có phát hiện cái gì.

Đoạn Vân Tụ thở dài: “Có lẽ thực sự chỉ là cha hổng ta cùng ca ca một cái chuyện xưa!”

Diệp Tú Thường nhìn thấy ánh trăng phản chiếu dưới nước, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

“Người xem xem ánh trăng trong nước!”

Đoạn Vân Tụ xoay người đi xem, “Cô là nói, ở phía dưới hội có cái gì?”

“Rất có thể!”

“Nhưng ta vừa rồi ở đáy hồ đã muốn tìm mấy lần a...”

“Người thử lại lần nữa, nhìn kỹ xem nguyệt ảnh ở dưới đáy hồ!”

Đoạn Vân Tụ lập tức nhìn ánh trăng sắp lên đến giữa trời, nói: “Tú Thường, cô nói đúng! Bất quá, chờ một chút...”

Ánh trăng lên tới giữa trời, Đoạn Vân Tụ nhảy xuống, hướng nguyệt ảnh trong nước bơi đi. Nàng luôn luôn hướng nguyệt ảnh ở dưới đáy hồ lặn xuống, chặt đứt rong tảo quấn lấy bốn phía. Đột nhiên, nàng đụng đến một khối đá rất lớn, nàng dùng sức đẩy tảng đá ra, sờ sờ mặt dưới tảng đá, mò được khối đá khác lớn cỡ bàn tay. Nàng cầm lấy khối đá nhìn nhìn, phát hiện mặt trên có một chút hoa văn, nhưng trong nước không cách nào xem rõ ràng.

Đoạn Vân Tụ từ trong nước nhảy vọt lên quay lại trên bờ.

“Tú Thường, cô xem này!”

“Một khối đá?”

“Là một khối đá, bất quá, khối đá này có chút kỳ quặc!”

Diệp Tú Thường qua cầm khối đá vừa nhìn, phát hiện mặt trên có khắc hoa văn.

“Này hình như là bản đồ!”

“Ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta quay về xem đi!”

Trở lại khách điểm, Đoạn Vân Tụ đi thay quần áo, Diệp Tú Thường thì đi lấy mực cùng một tấm da dê, sau đó đem mực đồ ở trên khối đá, lấy da dê phủ lên.

Diệp Tú Thường cầm lấy da dê đi tới Đoạn Vân Tụ đã đổi xong quần áo nói: “Người xem!”

“Thật là một tấm bản đồ!” Đoạn Vân Tụ cười rộ lên, “Cha quả nhiên làm như vậy!”

Nàng xem Diệp Tú Thường khó hiểu, lại nói: “Cha thực thích khối đá, có một lần, cha ở trước mặt ca ca cùng ta khắc một cái gì đó, còn nói, chỉ cần không bị dầm mưa dãi nắng, cũng không bị chà xát nhiều lần, những gì khắc trên đá sẽ luôn giữ được, hơn nữa, cô xem, nơi này còn khắc lên một trái Đào nhỏ!”

Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ chỉ vào một cái góc nhỏ quả nhiên đã phát hiện hình một trái đào.

“Đoạn thúc thúc thật đúng là vẫn còn tính trẻ con!”

“Ta hiện tại mới biết được cha dụng tâm lương khổ! Người hi vọng ta cùng ca ca biết Kinh Hạc Kiếm Pháp ở nơi nào, lại sợ chúng ta bị người xấu bắt được hoặc chính mình không cẩn thận nói lộ ra, mới an bài như vậy. Nhưng ta không rõ, cha vì cái gì không luyện kiếm pháp kia, nếu không, cũng không nhận hết thủy vũ nhục...”

“Có lẽ, Đoạn bá phụ còn có nỗi khổ riêng...”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, lại nhìn kỹ một chút da dê, nói: “Nơi này, là Tuyết Bảo Đỉnh?”

“Ta xem xem,” Diệp Tú Thường lấy tới, tinh tế nhìn, “Người đoán không sai, nơi này hẳn là Tuyết Bảo Đình!”

“Tốt lắm, chúng ta đi Tuyết Bảo Đình!”

“Uhm, chúng ta ngày mai liền khởi hành!”

Ngày hôm sau hai người thu thập xong hành lý chuẩn bị rời đi Đào Nguyên trấn, Đoạn Vân Tụ lại nói muốn đi tìm một người trước, để Diệp Tú Thường chờ trong chốc lát.

Đoạn Vân Tụ đi vào một con đường trong Đào Nguyên trấn, đi đến một tòa phủ đệ bên đường, ngẩng đầu nhìn, phía trên quen thuộc hai chữ “Vi phủ”, không khỏi cười cười.

Đoạn Vân Tụ gõ cửa, một gã sai vặt nhô đầu ra, hỏi: “Tiểu thư có chuyện gì?”

“Xin hỏi Vi lão gia còn ở nơi này sao?”

“Người hỏi lão gia nhà ta a, lão gia kinh doanh rất tốt, cả nhà sớm chuyển đến Nhạc Châu rồi!”

“Đều đã đi Nhạc Châu? Đây Vi thiếu gia cũng đi sao?”

“Cũng đi rồi, lão gia chỉ có một người con trai duy nhất, đương nhiên là muốn cho cậu ấy quản lý việc kinh doanh rồi, bất quá, lão gia muốn bán tòa nhà này, nhưng nói Thiếu gia như thế nào cũng không chịu, nói cần giữ lại tòa nhà này chờ ai đó trở lại...”

Đoạn Vân Tụ nghe xong, trong lòng nảy lên một dòng nước ấm.

“Có thể hỏi một chút Vi lão gia hiện ngụ nơi nào ở Nhạc Châu không?”

Gã sai vặt nói địa chỉ, Đoạn Vân Tụ liền cáo từ đi ngay. Nàng trở lại khách điểm, cùng Diệp Tú Thường lên đường, vừa đi vừa nói.

“Tú Thường, cô một đường cùng ta thật vất vả phải không?”

“Không vất vả! Ta mười bảy tuổi đã bắt đầu hành tẩu giang hồ, này không coi vào đâu.”

“Nhưng ta còn sợ cô mệt mỏi a, hoặc là, có nguy hiểm gì...”

“Người đều nói nguyện ý đem tánh mạng giao cho ta, ta nếu còn sợ nguy hiểm, chẳng phải là khiến cho một mình người đi làm nữ hiệp, chính mình thành rùa đen rút đầu sao?”

Đoạn Vân Tụ nở nụ cười, “Đây võ lâm trung nguyên người nào không biết Giang Nam Song Tú là một đôi nam nữ nghĩa hiệp?”

“Đây võ lâm Trung Nguyên ai cũng biết võ công Đoạn Vân còn gì nữa, ngay cả ma đạo Lệ Phần Phong đều cảm thấy bất lực!”

“Cảm thấy bất lực? Ta thiếu chút nữa chết ở dưới đao của hắn!”

“Bây giờ không phải là hảo hảo đấy sao? Bất quá, ta nghĩ, nếu hắn biết ngươi là một nữ tử, không biết tức giận thành cái dạng gì đâu?”

Hai người ha ha cười rộ lên.

Ngày hôm đó, hai người tới một cái thành nhỏ, dắt ngựa vừa đi vừa nhìn các loại đồ vật này nọ bày biện trên đường, đột nhiên lóe lên một tia sáng ánh vào mắt Đoạn Vân Tụ, nàng nhìn qua ánh sáng đó, trong lòng vừa động, liền đi vào cửa hàng trang sức, Diệp Tú Thường cũng đi vào theo.

“Hai vị tiểu thư cứ xem tự nhiên, nơi này khẳng định có thứ các ngươi thích nha!” Một phụ nữ khoảng bốn mươi đi theo, trang dung tinh xảo nhiệt tình tiếp đón hai người.

Đoạn Vân Tụ nhìn phía bên trái một cái hộp gỗ đi đến, ở trong đó bày một cây trầm, đầu trầm là một đóa hoa tinh xảo, thân trầm trong suốt sáng long lanh, phản chiếu mặt trời rực rỡ.

“Nha, tiểu thư thật sự là hảo nhân lực, đây chính là thạch anh trầm!” Phụ nhân nói.

Đoạn Vân Tụ cầm lấy một chi, nhìn kỹ một chút, “Quả thật là đồ tốt, cây trầm này bán thế nào?”

“Này a, đúng là có quý một chút, chín mươi chín lượng bạc...”

Hai người đều lấy làm kinh ngạc.

“Mắc như vậy!” Đoạn Vân Tụ trong lòng thở dài — nàng vốn muốn mua cây trầm này tặng cho Diệp Tú Thường, nhưng bạc lại không nhiều như vậy.

“Tiểu thư chớ ngại đắt, này a, nó ý nghĩa là trường trường cửu cửu, cát lợi a! Hơn nữa, người xem hàng này màu sắc cũng đáng rất nhiều bạc đó nha!”

Đoạn Vân Tụ lắc lắc đầu, chuẩn bị rời đi, lại nghe Diệp Tú Thường nói: “Ta mua!”

Đoạn Vân Tụ nhìn Diệp Tú Thường, thấy nàng cười hướng chính mình nháy mắt, vì thế cũng cười nói: “Tú Thường không hổ là nhà mở tiền trang nha.”

Diệp Tú Thường đáp: “Khó có được thấy thích gì đó, cũng không muốn bỏ qua!”

Phụ nhân vui vẻ vô cùng, tiếp nhận ngân phiếu, đem cái hộp bao hảo đưa cho Diệp Tú Thường, cười khanh khách nói: “Hai vị tiểu thư đi hảo!”

Diệp Tú Thường cùng Đoạn Vân Tụ cùng nhau ly khai cửa hàng trang sức, tìm một cái khách điếm ở trọ.

Đoạn Vân Tụ còn chưa ngủ, Diệp Tú Thường liền vào gian phòng của nàng.

“Tú Thường có chuyện gì?” Đoạn Vân Tụ kêu Diệp Tú Thường ngồi xuống, mở miệng hỏi.

“Người nói đi?” Diệp Tú Thường lấy ra một cái hộp quơ quơ trước mắt Đoạn Vân Tụ, chính là hộp gỗ màu hồng đựng thạch anh hoa trầm mua trong cửa hàng trang sức hồi sáng. Diệp Tú Thường đem hộp để lên bàn mở ra đúng là cây hoa trầm thạch anh.

“Người xem người tuy là đổi về nữ trang, nhưng không có trầm cài, cho nên cây trầm này vừa lúc tặng cho người.”

Đoạn Vân Tụ nở nụ cười, “Tú Thường cô có biết hay không, vốn cây trầm này là ta muốn mua tặng cho cô, đáng tiếc, thật xấu hổ vì ta không có nhiều bạc như vậy a...”

“Này xem ra chúng ta tâm ý tương thông nha” Diệp Tú Thường cũng cười rộ lên, lấy ra cây trầm, “Ta cài cho người xem thử?”

Bởi vì cảm thấy cây trầm quá mức quý trọng, Đoạn Vân Tụ còn muốn từ chối, đã thấy Diệp Tú Thường đứng ở trước mặt mình, đành phải nói: “Vậy cung kính không bằng tòng mệnh...”

Diệp Tú Thường khom người, cẩn thận đem cây trầm cài lên mái tóc Đoạn Vân Tụ, lui ra sau nữa bước, tỉ mỉ xem nàng, nói: “Rất đẹp! Thực thích hợp!”

Đoạn Vân Tụ hướng Diệp Tú Thường tươi cười. Nàng bình thường tuy có khi tươi cười, nhưng luôn rất lạnh đạm, hiện giờ nụ cười này mặc dù lơ đãng lại thập phần xán lạn, ở trong mắt Diệp Tú Thường, đủ để khiến bách hoa thất sắc!

Diệp Tú Thường ngây người, lại quên hô hấp, đôi mắt nhìn chăm chăm Đoạn Vân Tụ không chuyển động.

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường chăm chú nhìn mình, có điểm xấu hổ, liền hô: “Tú Thường...”

Diệp Tú Thường phục hồi tinh thần lại, cuống quýt nói: “Thực thích hợp... Thực thích hợp...” Dừng một chút, còn nói, “Ta về phòng trước đây...” Nói xong liền rời đi.

Đoạn Vân Tụ hết sức kinh ngạc, ngốc ở nơi này.

Diệp Tú Thường như chạy trốn về phòng của mình, án lấy tim mình đang nhảy loạn thành thịch, “Tại sao có thể như vậy? Điều đó không có khả năng, ta đã xem nàng là bằng hữu rồi, điều đó không có khả năng...”

Nàng liên tiếp uống vài ngụm nước mới làm lòng mình yên tĩnh trở lại.

“Có lẽ, còn cần chút thời gian...” Nàng an ủi mình.

Hai người lại đi qua mấy ngày, dọc theo đường đi chuyện trò vui vẻ, Diệp Tú Thường lại cảm giác mình càng ngày càng không được bình thường — chính mình hội thỉnh thoảng lại nhìn Đoạn Vân Tụ, thấy nụ cười của nàng tâm tình liền vui vẻ, nhìn đến nàng nhíu mày mình cũng không vui, nàng tới gần mình một chút liền cảm thấy mất tự nhiên, nhưng trong lòng lại khát vọng nàng có thể lại gần thêm một chút; Nàng ở bên cạnh thì trong lòng tràn đầy khoái hoạt, ngay cả không khí cũng đều ngọt, nếu nhìn không thấy nàng, tưởng niệm lại bắt đầu lan tràn, thậm chí là chỉ cách nàng có một bức tường.

Diệp Tú Thường rất rõ ràng dị thường của chính mình — nàng trước kia cảm thấy được, mình thật sự thích Đoạn Vân Tụ, nhưng còn chưa có thích tới nông nổi này. Cây non trong lòng đã bị nàng chặt đứt, không có khả năng tiếp tục lớn lên, nhưng hiện tại, sự tình lại phát triển ngoài dự liệu của nàng, cây non kia tuy đã bị chặt đứt, nhưng gốc vẫn chôn tại nơi này, hiện giờ không chỉ sống lại một lần nữa, mà còn phát triển ngày càng mạnh mẽ, khiến cho trong mắt trong lòng nàng đều là Đoạn Vân Tụ, gần như không còn cái gì khác. Nàng có điểm luống cuống, cảm thấy được trái tim đang dần dần thoát khỏi khống chế của mình, rời khỏi chính mình chạy đến trên người Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ lại không ngờ rằng người sớm chiều cùng mình ở chung lại vì chính mình mà phiền lòng. Nàng thực thích loại trạng thái trước mắt này, có Diệp Tú Thường tại bên người, nàng cảm thấy ánh nắng tươi đẹp, không còn một người cô đơn tịch mịch, còn có thể thảo thảo đả đả* gần gũi với Diệp Tú Thường, không cần để ý ánh mắt người khác. Có khi nàng nghĩ, nhân sinh thật sự là kỳ diệu, tuy phải đi một đoạn đường vòng, nhưng cuối cùng vẫn có được Diệp Tú Thường làm bằng hữu. “Đời người chỉ cần một tri kỷ cũng đủ rồi”, nàng sâu sắc đồng ý với lời nói này. Chính là nàng không nghĩ tới vài ngày sau, chính mình liền không thể như thế tâm an lý đắc...

*(dùng để miêu tả trái tim con người trung thực cởi mở)

Ngày hôm đó, hai người tới một cái trấn nhỏ, xem sắc trời đã tối, tìm một cái khách điểm nghỉ trọ. Điểm tiểu nhị thấy hai vị cô nương tựa như thiên tiên đi đến, mừng rỡ cúi đầu khom lưng đem hai người tiếp đón đi vào.

Hai người ở trong điểm ngồi xuống, điểm một vài món chuẩn bị bắt đầu ăn, lại cảm giác được có chỗ không thích hợp, đảo mắt vừa nhìn, phát hiện cái bàn bên cạnh có một vị công tử ăn mặc đẹp đẽ không chút kiêng kỵ nhìn sang bên này. Công tử kia mặt giống như trái đào, mắt hàm thu ba, đầu lông mày khê nhếch, rất là tuấn mỹ. Chỗ của hắn vừa vặn đối diện với Đoạn Vân Tụ, vì thế cũng dùng ánh mắt đem Đoạn Vân Tụ cao thấp đánh giá mấy lần, còn đối với Đoạn Vân Tụ tựa tiểu phi tiểu.

Đoạn Vân Tụ trong lòng không thoải mái, nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì. Diệp Tú Thường trong lòng lại nổi giận, giống như bảo vật của mình sẽ bị đoạt đi.

Công tử kia nhìn trong chốc lát, nhắc lên bầu rượu tự đi tới hai người bàn bên cạnh, cười hì hì nói: “Nghe khẩu âm cô nương, không giống như người địa phương, tại hạ Lý Tuấn Tài, muốn mời hai vị cô nương uống chung rượu, nhất tận tình địa chủ...”

Đoạn Vân Tụ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, đang muốn mở miệng từ chối, Diệp Tú Thường cướp lời nói trước, thản nhiên cười, xung quanh nhìn thấy mà ganh tỵ “Nguyên lai là Lý công tử a, thật sự là hạnh ngộ, không biết công tử muốn mời chúng ta uống rượu gì?”

“Đương nhiên là Trúc Diệp Thanh thượng hạng,” Lý Tuấn Tài ngồi vào bên cạnh hai người, đem bầu rượu vừa để xuống.

“Hảo, bắt quá ta càng ưa thích uống nữ nhi hồng, công tử xin đợi một chút!” Diệp Tú Thường nói xong cũng đi tới quầy xách đến một vò nữ nhi hồng.

“Quen biết công tử thật sự là tiểu nữ tử may mắn, không biết công tử tửu lượng như thế nào?”

“Tại hạ bất tài, tam cân không say!” Lý Tuấn Tài thần sắc có chút tự đắc.

“Hảo, tiểu nhị, đem tới một cái chén lớn!”

Tiểu nhị lấy ra chén lớn. Diệp Tú Thường đem rượu đổ đầy chén lớn, rót rượu trước mặt Lý Tuấn Tài, “Bát rượu này mời công tử...”

“Cô nương như thế thịnh tình, tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh!” Lý Tuấn Tài nói xong, bưng lên chén lớn uống cạn rượu trong đó, hô: “Hảo tửu!”

Aizzzz chương sau mình phải edit lâu lắm >“< sắp=”” tới=”” hai=”” bạn=”” này=”” buồn=”” buồn=”” oy=”” :))))=“”>

mà edit tới bây giờ mới thấy chương này edit dễ nhất nha :v chương nào cũng zay thì đỡ oy -_-

21. Chương 21: Tình Mê Tâm Khiếu*

*mấy bạn đọc xong chương này sẽ hiểu được bốn chữ *tình mê tâm khiếu* mọi người tự cảm nhận ha :))))

Diệp Tú Thường nhẹ nhàng cười nhìn hắn, nói : “Quả nhiên hảo tửu?”

“Đương nhiên là hảo tửu...” Vừa dứt lời, Lý Tuấn Tài liền phát hiện có gì không ổn, chỉ cảm thấy cả người đều ngứa ngáy, giống như có vô số tiểu trùng ở trên người bò lên.

Hắn rất muốn đưa tay gãi, lại cảm thấy như vậy bất nhã, đành phải chịu đựng, cả thân mình hắn vận vẹo.

Đoạn Vân Tụ nhìn Diệp Tú Thường, thấy nàng mi mắt cong cong. Diệp Tú Thường quay lại cười cười, lại nhìn đến thân hình Lý Tuấn Tài uốn éo khó nhìn, khẽ cười nói: “Công tử thật đúng là giỏi chịu đựng...”

Lý Tuấn Tài vừa nghe liền minh bạch mình bị trúng kế, tức giận đến nổi đứng lên trừng mắt nhìn Diệp Tú Thường, “Là do ngươi giở trò quỷ?”

“Giờ ngươi mới biết?” Diệp Tú Thường vẫn là cười cười.

“Ngươi, ngươi lại dám trêu chọc bổn thiếu gia!” Lý Tuấn Tài nổi giận đùng đùng chỉ vào Diệp Tú Thường.

“Đây là ngươi tự chuốc lấy. Ta đây, không ngại hảo tâm nhắc nhở ngươi một tiếng, ngươi a, sẽ ngứa suốt bảy ngày, nếu như ngươi có thể chịu đựng được, bảy ngày sau ngươi vẫn còn hoàn hảo, nếu ngươi nhịn không được, ha ha, như vậy bảy ngày sau ngươi liền lột xuống một lớp da đi...” Diệp Tú Thường đem khuỷu tay chống lên trên bàn, nghiêng đầu nhìn Lý Tuấn Tài, một bộ dáng ngây thơ vô tội.

“Ngươi, ngươi, ngươi chờ!” Lý Tuấn Tài hướng phía cửa chạy đi, còn chưa ra khỏi cửa chân đã bị đánh trúng té trên mặt đất, trên cổ liền xuất hiện một thanh kiếm sáng long lanh.

“Ngươi nghe cho rõ, tốt nhất là không nên tìm người đến quấy rầy sự yên tĩnh của chúng ta, nếu không,” Diệp Tú Thường vẫn là cười nhẹ nhàng, lại họa xuất một kiếm chặt đứt búi tóc của Lý Tuấn Tài, “Ta sẽ không khách khí!”

Lý Tuấn Tài sờ sờ đầu, phát hiện trên đỉnh đầu mình đã muốn trọc một lỗm, hắn sợ tới mức hô lên lia lịa: “Cô nương tha mạng! Cô nương tha mạng! Tại hạ không dám! Không dám!”

Diệp Tú Thường mặt cười trong nháy mắt trở nên lạnh như băng, “Còn không cút mau! Đừng để cho ta nhìn thấy bộ dạng này của ngươi thêm lần nữa!”

Lý Tuấn Tài nhanh chóng đứng lên, nghiêng ngả lão đảo rời đi khách điếm.

Diệp Tú Thường cất kỹ bảo kiếm ngồi trở lại bên cạnh bàn, Đoạn Vân Tụ cười nói: “Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu, Tú Thường sao lại hạ được, lại còn dùng kiếm nữa, hắn cũng đâu có võ công...”

Diệp Tú Thường giận nàng liếc mắt một cái, thầm nghĩ: này còn không phải bởi vì ngươi! Nàng lườm Đoạn Vân Tụ, lại cảm thấy hối hận — sớm biết như vậy, để cho nàng mặc nam trang luôn cho rồi, ít nhất, cũng không có nam tử nào dòm ngó! Hiện tại nàng một thân nữ trang làm cho cả mình nhìn đều không chuyển mắt, huống chi mấy cái tên háo sắc kia!

Nàng lại nghĩ tới chính mình bởi vì Đoạn Vân Tụ mà càng ngày càng ... khác thường nhưng lại không có biện pháp giải quyết, trong lòng không khỏi càng thêm tức giận, liền quát, “Tiểu nhị, đổi vô rượu nữ nhi hồng!”

Tiểu nhị vội vàng làm theo sai bảo. Diệp Tú Thường đổ đầy hai chén rượu, đối Đoạn Vân Tụ nói: “Hai chúng ta còn chưa có uống rượu cùng nhau, hôm nay nhất định phải uống một chén!”

“Hảo.” Đoạn Vân Tụ đáp.

Hai người bưng chén rượu lên đụng một cái liền một hơi cạn sạch.

“Rượu này không tệ!” Diệp Tú Thường khen, lại đổ đầy hai cái chén.

Hai người cạn chén, rồi lại tự uống thêm ba chén nữa, Đoạn Vân Tụ đã cảm thấy đầu óc có chút choáng váng liền không muốn uống tiếp, ai ngờ Diệp Tú Thường đang uống rất vui vẻ, lại rót đầy rượu cho nàng, cuối cùng hai người đã uống cạn hết một vò rượu.

Ăn uống xong, các nàng nói cần hai gian phòng nghỉ tạm, chường quầy lại nói chỉ còn có một phòng trống, đề nghị các nàng chịu khó nghỉ tạm, hai người đành phải ở cùng một cái phòng.

Tới phòng, Đoạn Vân Tụ cảm thấy đầu có điểm choáng váng, liền ngồi ở trên giường nói: “Tú Thường, ta hình như uống hơi nhiều một chút...”

Diệp Tú Thường ha ha cười, đáp: “Bản thân ta cảm thấy uống rất vui vẻ! Người cảm thấy không thoải mái cứ nghỉ trước đi, cũng may giường khá rộng rãi, chúng ta ngủ cùng cũng sẽ không thấy quá chật.”

Đoạn Vân Tụ gật gật bắt đầu rửa mặt, sau khi làm xong đi đến giường nằm ngủ, nói: “Tú Thường ta ngủ trước, hảo mệnh...”

Diệp Tú Thường vừa gỡ búi tóc vừa đáp: “Ừ, được.”

Một mối ùn ùn kéo đến Đoạn Vân Tụ, nàng rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Bởi vì ngày thường xã giao không ít, tư lượng của Diệp Tú Thường không tệ, nhưng vào lúc này nàng cũng có chút say. Nàng rửa mặt xong liền chuẩn bị đi ngủ, nhưng nhìn đến Đoạn Vân Tụ ngủ say còn nằm gần trong gang tấc nàng lại không ngủ được — mái tóc Đoạn Vân Tụ tán ở trên gối, hai mắt khép hờ, hàng mi khinh động, bởi vì uống rượu, gương mặt như bạch ngọc giờ ẩn ẩn ửng đỏ, bờ môi như hai cánh hoa càn càn lộ ra mềm mại.

Diệp Tú Thường nghiêng thân mình, đem cánh tay chống tại gối đầu của Đoạn Vân Tụ chăm chú nhìn nàng, có một cái gì đó trong tim của nàng đã âm thầm nảy sinh, Nàng yên lặng nhìn Đoạn Vân Tụ thật lâu, rốt cục nhìn không được vươn tay ra chạm vào gương mặt xinh đẹp tuyệt trần này.

Đoạn Vân Tụ khẽ động, Diệp Tú Thường lập tức rút tay trở về, trông thấy đối phương vẫn ngủ say sưa. Nàng âm thầm thở phào một cái, lại nhìn chằm chằm Đoạn Vân Tụ, trong lòng cái cây kia bắt đầu trồi chỉ tán diệp*, quấy nhiễu lòng của nàng, nàng lại vươn tay, dọc theo gương mặt Đoạn Vân Tụ một đường trượt xuống, chạm vào bờ môi.

*(chắc giống như ‘đâm chồi nảy lộc’ —) — mình tra không được đành phán đại)

Nhìn bờ môi còn mềm mại hơn so với cánh hoa, trong lòng của nàng tuôn ra một cỗ xúc động, khiến cho nàng muốn đi cảm thụ sự mềm mại này.

Ý nghĩ này, làm cho nàng sợ hãi.

“Diệp Tú Thường, người phải biết rằng, nàng cũng là nữ tử, người không thể làm như vậy!” Một thanh âm nói cho nàng biết.

“Không sao, nàng sẽ không biết, không có gì lớn...” Một thanh âm khác lại xuất hiện.

Trong lòng nàng hai âm thanh trái ngược nhau đấu tranh, giằng co, không ai nhường ai, nhưng cỗ xúc động này hồi lâu vẫn không tiêu tan được, ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ.

“Không sao, nàng sẽ không biết...” Trong lòng nàng một thanh âm khác càng lúc càng mạnh, cuối cùng, nàng áp chế không được khát vọng từ đáy lòng, chậm rãi tới gần mặt Đoạn Vân Tụ. Từng chút từng chút, môi của nàng kề vào môi của Đoạn Vân Tụ, sau cùng, chạm đến một mảnh mềm mại trơn nhẵn, còn ngửi được cả mùi rượu nữ nhi hồng.

Trong lòng nàng một trận xao động, nàng chưa bao giờ biết nguyên lai bờ môi của một người lại mềm mại như vậy, thơm như vậy, sẽ làm cho nàng mê luyến thật sâu, sẽ mang lại cho nàng cảm giác tốt đẹp chưa từng có như vậy, làm cho nàng khó có thể buông tha.

Nàng luyến tiếc không nỡ rời ra, tiến thối lưỡng nan. Nhưng vào lúc này, tay Đoạn Vân Tụ di chuyển, ôm chặt nàng.

Diệp Tú Thường sợ tới mức rời ra môi Đoạn Vân Tụ, lại phát hiện mình bị nàng ôm lấy, còn bất mãn nhú nhú mày.

“Vân Tụ...” Nàng nhu nhu gạt ra một sợi tóc trượt xuống hai bên trên trán Đoạn Vân Tụ, thì thào khẽ gọi.

Đoạn Vân Tụ không có phản ứng gì.

Diệp Tú Thường cảm thụ được thân thể ấm áp mềm mại của Đoạn Vân Tụ, trong lòng lại không thể kìm nén dâng lên khát vọng. Nàng cúi đầu, bắt đầu tiến một bước tìm kiếm mảnh thơm ngọt mềm mại kia. Nàng ôn nhu mút vào cánh môi Đoạn Vân Tụ, tay cũng bắt tri bắt giác ôm chặt thắt lưng nàng.

Trong lúc ngủ Đoạn Vân Tụ nằm mơ thấy mình đi tới một cái sơn cốc. Nàng chẳng có mục đích đi lên phía trước, đi thẳng tới một trảng cỏ rộng lớn. Nàng đang mơ màng không biết nên hướng đi nơi nào, lại phát hiện Diệp Tú Thường đột nhiên xuất hiện ở trước mắt. Ánh mặt trời tà tà chiếu trên người Diệp Tú Thường, bao phủ nàng trong một tầng thánh khiết chói lọi.

“Tú Thường...” Nàng cảm giác mình muốn rơi lệ.

Diệp Tú Thường lại ngẩng nhìn nàng, tràn ra nụ cười tuyệt mỹ, hướng nàng đưa tay phải, “Đến đây Vân Tụ...”

Nàng liền như vậy si ngốc, si ngốc đi qua, thẳng đến gần sát Diệp Tú Thường.

“Vân Tụ...” Diệp Tú Thường vươn tay, nhu nhu vuốt ve trên mặt của nàng, cúi đầu nỉ non.

Nàng nắm chặt tay Diệp Tú Thường đang vuốt ve trên mặt mình, lưu luyến không nhận ra bàn tay kia mềm mại, ngẩng nhìn nàng, Diệp Tú Thường cũng ngẩng nhìn nàng, hai người nhìn nhau, nhu tình lưu chuyển...

Rốt cục, nàng kìm lòng không đậu chậm rãi nhích về phía trước, đến gần môi Diệp Tú Thường. Tại thời khắc hai đôi môi tiếp hợp, nàng rốt cuộc hiểu được, nguyên lai, hạnh phúc có thể mãnh liệt đến mức này, giống như rơi vào thế giới cực lạc...

Trong nháy mắt tứ phía bách hoa nở rộ, hóa thành một biển hoa, dâng lên khoái hoạt vô cùng vô tận căn tràn trong lòng nàng giữa lúc bốn phiến hoa anh đào lưu chuyển. Bất tri bất giác, tay nàng ôm chặt Diệp Tú Thường, hơn nữa càng ngày càng dụng lực, muốn đem hai người hòa làm một thể...

Đột nhiên trời tối sầm, một đạo thiểm điện chém thẳng xuống. Đoạn Vân Tụ cực kỳ hoảng sợ buông Diệp Tú Thường ra. Mộng đẹp trong tức khắc tan biến.

Đoạn Vân Tụ mở mắt ra, lại phát hiện mình thật sự cùng Diệp Tú Thường cánh môi tương liên, đối phương ấm áp cùng hương thơm đều từ trên môi truyền đến. Nàng cả kinh nhất thời không có phản ứng, thẳng đến tay Diệp Tú Thường di chuyển đến thắt lưng của nàng.

Một cái rung mình lan khắp toàn thân, nàng đẩy Diệp Tú Thường ra.

Diệp Tú Thường phản ứng không kịp, cái ót đụng phải cột giường.

Bốn mắt nhìn nhau, xấu hổ dị thường.

Đoạn Vân Tụ sờ sờ môi của mình, muốn biết vừa rồi chuyện đã xảy ra chỉ là một giấc mộng hoang đường hay vẫn là hiện thực kỳ quái, Diệp Tú Thường đang xấu hổ nhưng nhanh chóng hòa lẫn thương tâm — vừa rồi chính mình rõ ràng cảm thấy Đoạn Vân Tụ đáp lại, rõ ràng cảm thấy nàng nhiệt tình, nếu không cũng không đến nỗi muốn ngừng mà không được lại còn triển miên thật lâu.

Đoạn Vân Tụ nhìn Diệp Tú Thường, nhìn thấy tổn thương trong mắt đối phương. Nàng lập tức hiểu được, vừa rồi không phải là mộng...

Các nàng cứ trầm mặc như vậy nhìn đối phương. Rốt cục, Đoạn Vân Tụ cũng mở miệng, “Ta, ta... đầu có chút choáng, muốn đi ra ngoài hóng hóng gió,” nói xong vén chăn xuống giường, nhanh chóng mặc xiêm y rời đi.

Diệp Tú Thường thấy bóng lưng Đoạn Vân Tụ biến mất ở cửa, bản thân đột nhiên không còn khí lực, phải tựa vào cột giường, hoàn toàn đã quên mất cái ót bị đau.

Đoạn Vân Tụ rời khỏi phòng, chạy ra khỏi khách điếm, đi đến một bờ sông đi tới đi lui.

Đêm lạnh như nước, nhưng nàng lại không cảm thấy, nàng chỉ biết, mình vừa làm sai một chuyện, đối Diệp Tú Thường nảy sinh ra tình cảm dị thường, ở trong mộng làm ra hành động quái dị như vậy, nàng vẫn cho rằng chính mình luôn đem Diệp Tú Thường làm bằng hữu, làm tỷ muội, không có bất kỳ ý muốn không an phận nào, nhưng hiện tại xem ra, mình đã cố ý không để ý đến một ít cảm giác dị thường, cố chấp tự mình kìm nén không cho hạt giống kia nảy mầm, giờ đây, thời gian ở trong mộng làm mình không hề cảnh giác, hạt giống này trong nháy mắt đã phá tan thổ nhưỡng, khiến cho mình làm ra chuyện không nên làm.

Từ trong lòng ngực nàng lấy ra cái khăn lụa kia, nhìn chăm chăm hai đóa hoa trên cái khăn có vẽ như Tịnh Đế lê hoa, cười đến thực sấp, “Trên đời này làm sao có thể có Tịnh Đế nở ra lê hoa...” Nàng đột nhiên nghĩ đến tâm tình của Diệp Tú Thường lúc ấy khi thêu cái khăn lụa này — Lê Hoa cũng không phải là Tịnh Đế nở ra, cũng không phải yên hồng chi sắc, thêu thành như thế, chỉ có thể nói rõ Diệp Tú Thường lúc ấy trong lòng nghĩ đến ai. Mà người kia, chẳng lẽ là mình? Nàng vì sao lại thích mình? Nếu như nói trước kia là bởi vì mình nữ phần nam trang gạt nàng, như vậy hiện tại thì sao, nàng biết rõ mình cũng là nữ tử a?

Đầu nàng đau đến lợi hại, trong lòng cũng vô cùng hỗn loạn. Nàng nghĩ mãi mà không rõ vì sao Diệp Tú Thường lại thích mình, càng không biết mình có phải hay không cũng thích Diệp Tú Thường. Qua nhiều năm như vậy, nàng chỉ có duy nhất mục tiêu là báo thù, chưa từng nghĩ tới cái khác, hiện tại, trong lòng đột nhiên có thêm một người, hơn nữa người này còn là nữ tử, nàng lại không có chuẩn bị, giờ trở tay không kịp. Nàng tự nhận mình cũng không phải kẻ nhất gan, cũng không phải là người quá cổ hủ, ngược lại, nàng có thể đem tánh mạng đặt trên đầu mũi dao, cũng không cần cái gì quyền uy. Nhưng mà, hiện tại nàng lại sợ, sợ hãi mình thích một nữ tử, sợ hãi rơi vào cái tình cảm không hợp luân thường lại càng không có kết quả...

Nàng đứng ở nơi đó suy nghĩ thật lâu thật lâu, vẫn không cách nào tưởng tượng được tình yêu giữa nữ tử với nữ tử — loại cảm tình này, thế nhân không thể nào chấp nhận, Diệp Tú Thường ưu tú như vậy, bất luận là dung mạo, tài hoa hay vẫn là gia thế, đều đủ để cho rất nhiều nam tử ái mộ, nàng nên thành thân cùng với một nam tử môn đăng hộ đối, hưởng thụ hạnh phúc mà nữ tử thế gian này nên có, nàng chỉ là một lúc hồ đồ, hoặc là nổi hứng chơi đùa nên mới có thể hôn mình như vậy.

“Tú Thường, chúng ta chỉ là bằng hữu, đúng không...” Nàng sấp sấp cười, giơ lên khăn lụa, buông tay ra, khăn lụa rơi vào nước sông, trôi xuôi theo dòng. Nước dưới chân cuộn cuộn chảy, cũng không để ý tới người trên bờ thương sầu, ánh trăng in bóng nàng trên mặt đất, lại càng tăng nỗi thê lương.

Nàng nhìn thấy khăn lụa càng trôi càng xa, muốn biến mất trong tầm mắt chính mình, nàng vội bay lên lướt trên mặt nước, nhặt khăn lụa phi thân nhảy lại lên trên bờ.

Nàng nhìn khăn lụa trong tay, lòng rối như tơ vò.

Đoạn Vân Tụ ở bờ sông đứng một đêm, Diệp Tú Thường ở trong phòng chờ một đêm. Nàng chờ mong Đoạn Vân Tụ trở lại, rồi lại sợ hãi Đoạn Vân Tụ trở lại chất vấn chính mình. Nàng đến đây cửa sổ ra, để gió lạnh thổi lên thân thể, muốn mượn này xua đi hoảng loạn trong lòng, ai ngờ lại nghĩ tới nơi này rét lạnh như thể đêm qua Đoạn Vân Tụ ở bên ngoài có thể hay không đông lạnh rồi...

Nàng thực hối hận mình nhất thời xúc động đi hôn Đoạn Vân Tụ, nếu không, cũng không cần phải đối mặt với xấu hổ như thế, nhưng là, nàng cũng từ lần nhất thời này hiểu rõ được chính mình đúng là vẫn chưa chặt đứt được ý nghĩ xằng bậy kia — nó chỉ là bị mình đè nén tới chỗ sâu nhất của đáy lòng, lúc đó nhờ vào sức mạnh của rượu trùng kích tạo cơ hội cho dị động kia nổi lên, gương nanh múa vuốt khổng lồ chế lòng nàng. Nàng cũng minh bạch rồi, chính mình vẫn đang thích Đoạn Vân Tụ, cho dù nàng quả thật là nữ tử, nhưng Đoạn Vân Tụ thì sao, bây giờ nàng sẽ nhìn mình như thế nào, có phải hay không cảm thấy mình rất quái dị? Trong lòng nàng đối với mình có một chút cảm tình tương tự nào hay không? Nàng có thể chấp

nhận tình cảm của mình hay không? Nàng cười khổ một cái, ngay cả mình đều không tiếp thụ được loại cảm tình này của bản thân, huống chi đã nói rõ đem nàng làm bằng hữu của mình!

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Vân Tụ mới trở lại khách điểm, nàng đứng ở ngoài cửa, giơ tay lên lại buông xuống, không biết có nên gõ cửa hay không. Ngay tại thời điểm nàng do dự, cửa y nha một tiếng mở ra, Diệp Tú Thường vén mái tóc lên xuất hiện ở trước mặt nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, vẫn còn xấu hổ, cuối cùng Diệp Tú Thường mở miệng, “Vào đi, đừng để bị lạnh...”

Đoạn Vân Tụ vào phòng, Diệp Tú Thường bưng lại một chén trà nóng, nói: “Uống...”

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường còn mặc trung y, liền lấy một kiện xiêm y phủ thêm cho nàng, nói: “Cô cũng đừng để bị lạnh...”

Diệp Tú Thường cái mũi cay cay — Đoạn Vân Tụ còn không có chán ghét mình. Nàng nhìn Đoạn Vân Tụ, trong ánh mắt vừa vui mừng, lại vừa u oán.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy đôi mắt Diệp Tú Thường có điểm sợ sệt, nàng xoay người thu thập xong hành trang của mình, nói, “Ta đi trước ăn điểm tâm”, liền rời khỏi phòng.

Diệp Tú Thường nhận ra, chính mình thật không thích nhìn bóng lưng, lại còn là bóng lưng của Đoạn Vân Tụ, bởi vì chung quy đều làm cho nàng có cảm giác thương tiếc hay có lẽ là thương tâm, tỷ như lúc này, tâm lại đau một lần nữa...

22. Chương 22: Thanh Mai Trúc Mã

Hai người trăm mặc ăn hết điểm tâm liền rời khỏi khách điểm, qua sông tiếp tục đi về phía trước. Bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, hai người ngồi trên lưng ngựa gấp rút chạy tới trưa, rốt cục cũng chậm lại thông thả mà đi, nhưng bầu không khí vẫn có chút quái dị.

Suy nghĩ thật lâu, Diệp Tú Thường rốt cục mở miệng nói: “Tối hôm qua ta có chút say, chỉ là muốn cùng người chơi đùa một chút, người đừng để trong lòng...” Tuy rằng đây không phải lời thật lòng, nhưng nàng biết hiện tại mình chỉ có thể làm như vậy, nàng chưa chuẩn bị sẵn sàng để tiếp thụ cảm tình của chính mình đối với Đoạn Vân Tụ, mà Đoạn Vân Tụ hiện tại thần sắc lãnh đạm như thế, thoát nhìn cũng sẽ không tiếp nhận cái gì, cho nên chỉ có thể lui từng bước, ít nhất cũng có thể tiêu trừ xấu hổ này.

Đoạn Vân Tụ quay đầu nhìn Diệp Tú Thường, thấy vẻ mặt nàng chân thành, rốt cuộc tảng đá đè nặng trong lòng cũng tiêu thất, đồng thời nàng cũng cảm thấy lòng mình xuất hiện một khoảng trống.

“Ta biết, ta cũng không có để ý...” Đoạn Vân Tụ mỉm cười.

“Vậy là tốt rồi, ta sợ người vẫn còn tức giận, dù sao ta đùa giỡn cũng có điểm thái quá...” Diệp Tú Thường cũng cười cười.

Đoạn Vân Tụ nói lảng sang chuyện khác, “Nơi này cách Nhạc Châu không xa, lại vừa lúc tiện đường, không bằng chọn lộ trình đi qua Nhạc Châu...”

“Uh được thôi! Vẫn có câu: ‘Động Đình thiên hạ thủy, Nhạc Dương thiên hạ lâu’* ta vẫn luôn muốn đi đến đó du ngoạn, nhưng còn chưa có dịp...”

*(Động Đình là hồ đứng đầu trong thiên hạ, Nhạc Dương là lầu đứng đầu trong thiên hạ)

“Vậy chúng ta liền đi xem.”

Diệp Tú Thường gật gật đầu, hai người vung roi thúc ngựa, thẳng hướng Nhạc Châu chạy đi. Trên đường hai người đã khôi phục chuyện trò vui vẻ, Đoạn Vân Tụ đem chuyện phát sinh tối hôm qua trở thành một lần ngoạn náo, trong lòng thoải mái rất nhiều, Diệp Tú Thường lại rất khổ não, đang khổ sở suy ngẫm về cảm tình của mình đối Đoạn Vân Tụ...

Ba ngày sau, hai người tới thành Nhạc Châu, trong thành hết sức phồn hoa, phố xá người đến người đi tấp nập.

Đột nhiên phía trước có một trận cãi vã, mọi người nhanh chóng chạy qua. Hai người cũng đi qua, thấy một lão Hán hơn năm mươi tuổi nắm lấy một hán tử gầy guộc chừng ba mươi tranh chấp không ngớt. Lão Hán trong tay ôm một cái hồ lô rượu, còn hán tử gầy guộc thì cầm một túi tiền.

Hán tử gầy guộc vẻ mặt tức giận, la lên: “Lão dựa vào cái gì nói ta trộm túi tiền của lão, túi tiền này rõ ràng chính là của ta! Là lão muốn trộm túi tiền của ta!”

Lão Hán cả giận: “Rõ ràng là ngươi trộm túi tiền của ta, ngươi còn ở đó vừa đánh trống vừa la làng hả!”

Bên cạnh có người kêu: “Các ngươi thử nói xem trong túi có bao nhiêu bạc, ai có thể nói rõ ràng thì túi tiền là của người đó!”

Hán tử gầy guộc cười hắc hắc, nói: “Đúng vậy, lão nói đây là túi tiền của lão mà, vậy lão nói một chút bên trong có bao nhiêu bạc!”

Lão Hán gãi đầu nghĩ nghĩ, “Có sáu lượng... A không phải, là bảy lượng...”

Hán tử gầy guộc đùa cợt, “Lão còn nói đây bạc là của lão, trong túi rốt cuộc có mấy lượng bạc lão già người cũng không biết, rõ ràng chính là tặc! Thật không ngờ lão tuổi đã cao như vậy lại còn đi làm cái việc này!”

Có người đồng tình lão Hán, la lên: “Vậy người nói xem trong túi có bao nhiêu bạc a!”

Hán tử gầy guộc ước lượng túi tiền, nói: “Bên trong có sáu lượng bạc vụn, còn có bốn văn tiền!” Sau đó đem túi mở ra. Bên trong quả thật có sáu lượng bạc vụn cùng bốn văn tiền.

Có người chỉ vào lão Hán mắng: “Người đã già như vậy còn đi làm tặc, đưa đi gặp quan! Gặp quan!” Mọi người cũng sôi nổi mắng lão Hán, có mấy hán tử sốt sắng còn đến xoay cánh tay lão.

Lão Hán hô to: “Oan uổng a, rõ ràng là hán trộm bạc của ta...”

Hán tử gầy guộc cũng xoay qua lão Hán, hô: “Còn dám ngụy biện, xem ra không cho lão ném mùi ghê hùm (công cụ tra tấn) thì lão sẽ không thừa nhận!”

Mấy hán tử áp lão Hán chuẩn bị đưa đi quan phủ, đột nhiên có một thanh âm hô: “Chậm đã!” Mọi người theo tiếng nhìn lại, thấy một công tử còn trẻ mới hai mươi tuổi từ trong đám người đi ra, công tử kia đầu đội Sarong tiểu quan, thân mặc bạch sắc sa bào, trong tay cầm chiết phiến, nhìn qua hào hoa phong nhã, ôn nhuận như ngọc.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy mặt công tử kia, cảm thấy như đã từng quen biết, còn đang suy ngẫm, lại nghe thấy công tử kia nói: “Các vị đừng vội, tại hạ họ Vi, nghĩ đến nói hai câu!”

Đoạn Vân Tụ trong lòng chấn động: chẳng lẽ là hán!

Công tử họ Vi nhìn hán tử gầy guộc nói: “Có thể đem túi tiền cho tại hạ mượn dùng một chút được không?”

Hán tử gầy guộc không muốn, nhưng nghe thấy mọi người gào lên, “Cho hán! Cho hán...” Mới không tình nguyện mà đem túi tiền đưa cho công tử kia.

Vi công tử nâng túi lên, nói: “Các vị, ngoại trừ biện pháp vừa rồi, tại hạ còn có một biện pháp có thể chứng minh túi tiền này là của ai!”

Hán cúi đầu hít hà, tất cả mọi người đều thập phần khó hiểu.

“Xin hỏi vị nhân huynh này, người có thích uống rượu không?” Công tử trẻ tuổi hỏi hán tử gầy guộc.

“Đương nhiên muốn uống, bất quá phải xem trong túi có bạc hay không đã!” Hán tử gầy guộc vẻ mặt bất mãn.

“Vị đại bá đây?”

“Ta à, hàng xóm đều gọi ta là Từ bán cân, bởi vì ta mỗi ngày đều phải uống nửa cân rượu mới được.” Lão Hán đáp.

“Tốt lắm, mọi người ngửi thử túi tiền này...” Vi công tử cầm túi tiền đến cho mấy người đứng bên cạnh ngửi ngửi. “Có chút rượu - ý vị, đúng không?”

Mấy người ngửi qua túi tiền gật gật đầu.

“Đây là được rồi! Mọi người thỉnh xem,” Vi công tử chỉ vào hồ lô rượu của lão Hán, “Vị đại bá này trên tay có một hồ lô rượu, xem bộ dáng là mới mua đi, mà trên túi tiền cũng có một cỗ mùi rượu. Vừa rồi ý tứ của vị nhân huynh này, nói là thời điểm có bạc mới có thể uống rượu, ngụ ý nói là không nhất định phải uống, mà vị đại bá này mới vừa nói chính mình mỗi ngày đều phải uống nửa cân rượu, có thể thấy được là một người yêu rượu. Nếu vài ngày mới uống một lần, túi tiền này không đến mức dính mùi rượu, nhưng nếu mỗi ngày đều uống nửa cân, túi tiền này dần dà liền bị mùi rượu bám vào...”

Mọi người nghe Vi công tử giải thích một phen, không khỏi gật đầu.

Hán tử gầy guộc thấy tình thế không ổn, lập tức bác bỏ nói: “Người không nên ở chỗ này ăn nói bừa bãi, nếu túi tiền là của lão, lão ta như thế nào ngay cả mình có bao nhiêu bạc cũng đều không biết!”

Vi công tử cười cười, đáp: “Quả thực, lão bá không nhớ rõ bên trong rốt cuộc là sáu lượng hay vẫn là bảy lượng bạc, nhưng là nói không sai. Đây thực dễ dàng giải thích, xin hỏi trong nhà các vị có phải cũng có cha già hoặc là gia gia cao tuổi trí nhớ không tốt hay không?”

Không ít người vây xem gật gật đầu.

“Vậy là đúng rồi, lão bá thích rượu, tuổi lại lớn, khó tránh trí nhớ không tốt. Mà vị nhân huynh này có thể nói ra bên trong có bao nhiêu bạc cũng không có gì kỳ quái, bởi vì ta nghe nói kẻ cấp đối với việc nghiệm bạc đặc biệt thành thạo, chỉ cần ước lượng sẽ biết bên trong có bao nhiêu bạc lẫn mấy văn tiền!”

Vi công tử tựa tiểu phi tiểu nhìn hán tử gầy guộc, “Vừa rồi, là ta tận mắt nhìn thấy người dùng cái móc, câu túi tiền của lão bá...” Rồi hướng mọi người vây xem nói: “Các vị không tin, soát người liền biết!”

“Soát người! Soát người...” Mọi người sôi nổi hô. Hán tử gầy guộc con mắt đảo hai vòng, liền cất bước chạy trốn. Hán nhìn đồng nhìn tây thấy có hai vị cô nương dáng vẻ nhu nhược đang đứng bên kia, bật người liền nhắm hướng đồng phóng tới.

Đoạn Vân Tụ lạnh lùng cười, nhắc chân đá trên đùi hán tử gầy guộc ngay “Huyết tức tam lý”, hán tử gầy guộc phốc một tiếng quỳ xuống đất, không thể động đậy. Mấy người lúc đầu nắm lão Hán liền buông ra, chạy về phía hán tử gầy guộc gắt gao đè hán lại, tiếp tục soát trên người hán, quả nhiên tìm được một cái móc.

“Đem hán đi gặp quan, đem hán đi gặp quan...” Mọi người sôi trào, đều la hét phải đưa hán tử gầy guộc đi lên quan phủ, thậm chí còn đá hán mấy cái.

Vi công tử đem túi tiền trả lại cho lão Hán, lão Hán không ngớt lời cảm ơn, sau đó tùy họ mang hán tử gầy guộc đến quan phủ, mọi người dần dần tán đi.

Vi công tử nhìn lão Hán rời đi, xoay người lại, thấy được Đoạn Vân Tụ, ... ngẩn người. Hán đi tới, chấp tay nói: “Tại hạ mạo muội, cảm giác giống như đã từng gặp qua cô nương ở nơi nào...”

Đoạn Vân Tụ mỉm cười, “Công tử nghĩ sao?”

Vi công tử chăm chú quan sát hảo Đoạn Vân Tụ, Đoạn Vân Tụ cũng không né tránh, đứng ở nơi đó cho hán đánh giá, ở một bên Diệp Tú Thường xem thần sắc tự nhiên của Đoạn Vân Tụ, lại thấy nàng mỉm cười, trong lòng liền dâng lên dự cảm bất thường.

Vi công tử nhìn chăm chú trong chốc lát, đột nhiên thử mở miệng gọi: “Tụ Nhi...”

Đoạn Vân Tụ đáp, “Là ta, Hữu ca ca...”

Vi công tử nghe thấy tiếng “Hữu ca ca”, vẻ mặt kích động, hán liền nắm lấy tay Đoạn Vân Tụ, lại nói không nên lời.

Đoạn Vân Tụ mặc hần nầm tay của mình, vành mắt cũng có chút ướt.

Nguyên lai, Vi công tử này đúng là bằng hữu thân thiết thuở nhỏ chơi cùng Đoạn Vân Tụ và Đoạn Phong Tiêu tên là Vi Thiên Hữu. Đoạn Phong Tiêu lớn hơn Vi Thiên Hữu một tuổi, Vi Thiên Hữu lại lớn hơn Đoạn Vân Tụ một tuổi. Quan hệ hai nhà Vi Đoạn đặc biệt hảo, Vi phụ thường nói hai nhà hần là nên kết thành thông gia, người bên ngoài cũng thường lấy Đoạn Vân Tụ cùng Vi Thiên Hữu để trêu ghẹo. Hai nhà cùng mời một Phu Tử, để cho ba người học cùng nhau, vì vậy mà ba người luôn như hình với bóng, tình cảm sâu đậm.

Một lát sau, Vi Thiên Hữu mới buông tay Đoạn Vân Tụ ra, nói: “Ta biết ngay muội vẫn còn sống...”

Đoạn Vân Tụ đáp: “Nói thì dài dòng, chúng ta tìm một chỗ chậm rãi nói chuyện đi.”

Vi Thiên Hữu gật gù đầu, ba người liền đi tới một tửu điểm gần nhất.

“Tú Thường, đây là Vi Thiên Hữu, hồi nhỏ cùng ta học chung một chỗ, cùng chơi đùa, đối đãi với ta tốt hơn thân muội muội...” Ngừng một chút, Đoạn Vân Tụ lại hướng Vi Thiên Hữu giới thiệu nói: “Đây là bằng hữu tốt của ta, đại tiểu thư của Minh Viễn Sơn Trang Diệp Tú Thường...”

Vi Thiên Hữu chấp tay nói: “Nguyên lai là đại tiểu thư của Minh Viễn Sơn Trang, hạnh ngộ hạnh ngộ! Tại hạ tuy rằng không phải là người trong giang hồ, nhưng cũng có nghe qua đại danh của cô nương...”

Diệp Tú Thường chấp tay đáp lễ, trong lòng có điểm chua xót, thầm nghĩ: “Nguyên lai là thanh mai trúc mã...”

Đoạn Vân Tụ bắt đầu thuật lại vắn tắt chuyện xảy ra mười năm trước, Vi Thiên Hữu nghe xong, kích động không thôi, sau đó bình tĩnh trở lại, nện một quyền ở trên bàn, “Những tên ma đầu này, giết người không chớp mắt, thậm chí hung tàn, ngay cả muội cùng Phong Tiêu còn có muội muội chưa ra đời cũng không buông tha!”

Đoạn Vân Tụ cười khổ một cái.

Vi Thiên Hữu lại nói: “Tụ Nhi, muội biết không, hồi đó ta trong đêm tỉnh lại, chợt nghe nói nhà muội gặp đại hỏa, không có một người nào sống sót, ta liền không tin, ta có loại cảm giác, chính là muội vẫn còn sống! Sau ta lại nghe quần gia nói Tiểu bá bá ban đêm có đến mượn một cỗ xe ngựa, thì càng cảm thấy Đoạn gia nhất định có người còn sống, cho nên nhà của ta dù có chuyển đến thành Nhạc Châu, ta vẫn kiên trì giữ lại nơi đó, bởi vì ta sợ muội trở lại tìm không thấy ta...”

Đoạn Vân Tụ trong lòng cảm động, “Ta biết, ta đã đi qua nhà cũ của huynh, nghe nói mọi người chuyển đến Nhạc Châu, lại vừa lúc thuận đường, nên đến tìm huynh...”

Vi Thiên Hữu cao hứng phấn chấn, nói: “Chúng ta thật là có duyên, không đợi muội tìm được nhà của ta chúng ta đã gặp rồi! Đúng rồi, Tụ Nhi, ta sẽ đưa muội đến nhà của ta ngay bây giờ, cha nương ta nếu biết muội còn sống, nhất định vạn phần vui mừng!”

Đoạn Vân Tụ gật gù đầu, “Mười năm không gặp, ta cũng mong đi thăm bá phụ bá mẫu”, sau đó quay đầu đối Diệp Tú Thường nói, “Tú Thường cũng cùng đi...”

Diệp Tú Thường rất muốn cự tuyệt đề nghị này, nhưng lại không có lý do gì, chỉ đành phải đáp ứng.

“Tốt lắm, chúng ta đi ngay bây giờ!” Vi Thiên Hữu hết sức cao hứng, dẫn hai người rời khỏi tửu quán đi đến Vi phủ.

Vi lão gia cùng Vi phu nhân thấy con mình dẫn theo hai cô nương như hoa như ngọc trở lại, đều rất kinh ngạc. Vi Thiên Hữu đi ra phía trước, chỉ vào Đoạn Vân Tụ đối cha mẹ nói: “Cha nương hai người xem, con đem ai về...”

Vi lão gia cùng Vi phu nhân đánh giá cô nương áo trắng trước mắt, cảm thấy được rất quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra. Vi Thiên Hữu liền nhắc nhở nói: “Cha nương, hai người còn nhớ, mười năm trước, con cùng ai thân thiết nhất?”

Nghe nhi tử hỏi như vậy, Vi phu nhân ánh mắt đột nhiên trợn to, kinh nghi hỏi: “Chẳng lẽ là Tụ Nhi? Không đúng, Tụ Nhi nó đã muốn...”

Đoạn Vân Tụ mở miệng nói: “Bá phụ bá mẫu, Tụ Nhi không chết, mà đã sống sót trở về...”

Vi lão gia cùng Vi phu nhân đều thất kinh, kịp phản ứng lại, Vi phu nhân đứng lên đi đến trước mặt Đoạn Vân Tụ, cao thấp tả hữu cẩn thận đánh giá một chút, mới nói: “Quả nhiên là Tụ Nhi a, mười năm không gặp, giờ đã trở mã xinh đẹp như vậy rồi, tựa như tiên nữ từ trong tranh bước ra một dạng...”

Đoạn Vân Tụ cười một chút.

Vi lão gia cũng đã đi tới, thần sắc kích động, “Thật là Tụ Nhi a, không nghĩ tới con còn sống, ta và bá mẫu của con nghĩ đến, cả nhà các con đều...”

Vi Thiên Hữu sợ cha nương muốn Đoạn Vân Tụ kể lại chuyện thương tâm năm đó một lần nữa, vội lại đây nói: “Cha, nương, chuyện thương tâm trước hết không cần nhắc lại, Tụ Nhi muội muội một đường tới đây, đã sớm mệt mỏi, nên mời nàng đi nghỉ ngơi trước, về phần trong lúc đó là xảy ra chuyện gì, con sẽ nói lại cho hai người biết...”

Vi lão gia đáp: “Đúng, đúng, Tụ Nhi cũng mệt mỏi rồi, hẳn là trước đi nghỉ ngơi...”

Vi Thiên Hữu lại hướng cha nương giới thiệu Diệp Tú Thường, liền mang hai người đi xuống.

Động Đình thiên hạ thủy, Nhạc Dương thiên hạ lâu (Động Đình là hồ đứng đầu trong thiên hạ, Nhạc Dương là lâu đứng đầu trong thiên hạ)

Nhạc Dương lâu hùng cứ nơi đầu thành Tây Môn thành phố Nhạc Dương tỉnh Hồ Nam, kiến trúc tinh xảo hùng vĩ là một trong tam đại danh lâu của vùng Giang Nam, là viên ngọc quý trong kiến trúc cổ Trung Quốc. Nó nằm bên bờ hồ Động Đình. Lâu Nhạc Dương đã trở nên nổi tiếng qua bài kí “Nhạc Dương lâu kí” của Phạm Trọng Yêm. Nó nổi tiếng vì lý tưởng chính trị mà ông thể hiện ở phần cuối trong câu “Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc” - (lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ).

Giang Nam tam đại danh lâu gồm:

- Nhạc Dương lâu ở thành phố Nhạc Dương tỉnh Hồ Nam.
- Hoàng Hạc lâu ở thành phố Vũ Hán tỉnh Hồ Bắc.
- Đằng Vương các ở thành phố Nam Xương tỉnh Giang Tây.

23. Chương 23: Tình Hải Sơ Lan

Chạng vạng, Vi phủ chuẩn bị xong tiệc rượu mời Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường đến. Vi phu nhân lôi kéo Đoạn Vân Tụ ngồi ở bên cạnh mình, thân thiết nói: “Đến, Tụ Nhi, những thứ này là ta phân phó phòng bếp làm riêng cho con, ở Nhạc Châu có rất nhiều món ăn đặc sắc, con nếm thử xem vị thế nào...”

Đoạn Vân Tụ không ngớt lời cảm ơn, Vi lão gia lại nói: “Khách khí cái gì, ta và cha con là đều là hảo hữu, nếu cha con còn sống, nói không chừng giờ chúng ta đã là thông gia rồi...”

Vi Thiên Hữu thấy Đoạn Vân Tụ cười khổ một cái, vội đưa mắt ra hiệu nói: “Cha, không cần nhắc lại chuyện cũ...” Lại nói: “Diệp cô nương cũng nếm thử xem!”

Diệp Tú Thường nếm một chút thức ăn, cảm thấy thật nhạt nhẽo, lại thấy Vi Thiên Hữu thỉnh thoảng gấp thêm đồ ăn cho Đoạn Vân Tụ, cố ý trêu đùa, cười nói: “Vi công tử không ăn a...” Vi Thiên Hữu cùng Đoạn Vân Tụ đều ngượng ngùng cười cười.

Vi phu nhân hiểu rõ tâm tư của nhi tử nhà mình, nói: “Tụ Nhi, Thiên Hữu nhà chúng ta, vẫn luôn nhớ tới con a...”

Vi Thiên Hữu ngượng ngùng hô: “Nương...” Vi lão gia cùng Vi phu nhân đều cười rộ lên.

Đoạn Vân Tụ nhìn Vi Thiên Hữu liếc mắt một cái, có điểm ngượng ngùng, ở bên cạnh Diệp Tú Thường ngồi đăm đăm vô bát cơm, càng ăn không vô.

Vi phu nhân thấy động tác của Diệp Tú Thường, vội hỏi: “Diệp cô nương, đồ ăn này không hợp khẩu vị sao?”

Diệp Tú Thường vội đáp: “Không có, không có, a..., dạ..., là..., cơm trưa cháu ăn nhiều quá, giờ ăn không nổi nữa...” Nói xong hữu ý vô ý liếc mắt về phía Đoạn Vân Tụ một cái. Đoạn Vân Tụ nhìn Diệp Tú Thường trông nàng có vẻ như đang giận, cái liếc mắt kia mang theo u oán vô cùng, trong lòng lập tức run lên — ánh mắt kia giống như ngọn lửa, nháy mắt liền thiêu cháy tầng giấy mỏng manh ngăn cách trong lòng hai người, làm cho mọi thứ rõ ràng lên. Đoạn Vân Tụ trong lòng bối rối, đành phải cúi đầu ăn cơm, tránh đi ánh mắt Diệp Tú Thường.

Sáng sớm hôm sau, Vi Thiên Hữu đi vào phòng Đoạn Vân Tụ, có đồ vật gì đó muốn cho nàng xem. Đoạn Vân Tụ hỏi là cái gì, Vi Thiên Hữu cười không đáp, lấy ra một cái hộp. Hắn mở hộp ra, bên trong có bảy viên đá cuội nhiều màu sắc.

Đoạn Vân Tụ lấy làm ngạc nhiên, “Hữu ca ca, huynh còn nhớ rõ chuyện này sao?”

“Đương nhiên, muội đã nói muốn có đá bảy màu, ta vẫn luôn tìm kiếm nhưng không tìm được, mãi cho đến năm trước ta mới tìm thấy bảy viên... Ta vẫn luôn nghĩ, nhất định sẽ có cơ hội đưa nó cho muội...”

“Hữu ca ca, huynh vẫn luôn đối tốt với ta như vậy...” Đoạn Vân Tụ nhìn Vi Thiên Hữu, cảm động không thôi — nàng không nghĩ tới Vi Thiên Hữu đem một câu nói đùa của mình ở mười năm trước trở thành sự thật.

Vi Thiên Hữu cũng chăm chú nhìn Đoạn Vân Tụ, nói: “Đương nhiên ta sẽ luôn đối tốt với muội, bởi vì, muội là Tụ Nhi...”

Đoạn Vân Tụ thấy giữa sóng mắt Vi Thiên Hữu nhu động tình ý, có chút ngượng ngùng, liền cúi đầu. Đúng lúc Diệp Tú Thường từ ngoài cửa bước vào liền trông thấy cảnh này — nàng vốn là muốn đến tìm Đoạn Vân Tụ, ai ngờ vừa bước vào liền nhìn thấy bộ dáng then thùng của nàng, trong lòng dâng lên chua xót, cổ ý ‘khụ’ một tiếng.

Đoạn Vân Tụ ngẩng đầu nhìn thấy nàng, vội hỏi: “Tú Thường có chuyện gì sao?”

Không có chuyện gì thì không thể tới tìm người? Ah, hay là ta đang quấy rầy các người? Diệp Tú Thường rất muốn vặn hỏi Đoạn Vân Tụ như vậy.

“Không có gì, chỉ là sang đây xem xem, gian phòng của chúng ta vốn cạnh nhau cơ mà!”

“Ha ha, đúng a.”

Diệp Tú Thường đi vào phòng, thấy trên bàn có một cái hộp bên trong có bảy viên đá màu sắc khác nhau, liền nhặt lên một viên hỏi: “Đây là đá sao?”

Vi Thiên Hữu cười đáp: “Đúng vậy, chẳng qua là chúng có chút màu sắc mà thôi. Năm đó Tụ Nhi nói muốn có, ta liền đi tìm, chỉ là cho tới bây giờ ta mới có cơ hội tặng cho nàng...”

Diệp Tú Thường vừa nghe thấy hắn kêu hai chữ “Tụ Nhi” trong lòng liền hoảng hốt, mà cổ tình Vi Thiên Hữu cứ tả một tiếng hữu một tiếng kêu lên, thậm chí có khi còn kêu “Tụ Nhi muội muội”, mà Đoạn Vân Tụ cũng an nhiên tiếp nhận, giờ lại thấy Vi Thiên Hữu ôn nhu mỉm cười nhìn Đoạn Vân Tụ, hỏa trong lòng nàng lại càng lớn.

Diệp Tú Thường miễn cưỡng nở một nụ cười, “Vi công tử thật đúng là có tâm...”

“Diệp cô nương nói đùa, ta cùng Tụ Nhi là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cảm tình đã rất tốt, điểm ấy không coi vào đâu nàng thích là được!”

Diệp Tú Thường nghe xong, trong lòng càng buồn bực. Mà Đoạn Vân Tụ lại cùng Vi Thiên Hữu ở một bên trò chuyện, hữu thuyết hữu tiếu. Diệp Tú Thường nhìn đến hai người, lòng nàng vừa giận vừa đau, rất nhanh liền cáo từ rời đi.

Liên tiếp ba ngày, Vi Thiên Hữu đều dẫn theo hai người du ngoạn khắp Nhạc Châu, tuy là ba người cùng đi du ngoạn, nhưng Diệp Tú Thường lại chỉ thấy hai người Đoạn Vân Tụ cùng Vi Thiên Hữu nói cười. Với tính cách thường ngày của nàng, đối mặt với những người xa lạ nàng đều có thể xử lý khéo léo, nhưng mà

đối mặt với Đoạn Vân Tụ cùng Vi Thiên Hữu, nàng lại cảm thấy vô cùng chua xót, rất khó có thể chần tác tinh thần để cười nói.

Diệp Tú Thường hồi hận không thôi — ngày đó sao lại đáp ứng đến Nhạc Châu làm gì? Đúng là tự đi tìm khổ! Nàng biết mình sinh lòng ghen tị, hơn nữa còn không nhẹ — dù có gốc hơn nữa cũng có thể nhìn ra, Đoạn Vân Tụ cùng Vi Thiên Hữu có mối quan hệ sâu sắc, có thể nói là thanh mai trúc mã, tuy rằng mười năm không gặp, vẫn là thân mật như lúc ban đầu; Tâm ý của Vi phụ, Vi mẫu cũng rất rõ ràng, đều muốn thúc đẩy chuyện tốt này, mình nên làm cái gì bây giờ? Mình với nàng quen biết còn chưa được ba tháng, làm sao so được với hai người bọn họ lưỡng tiểu vô sai* quan trọng hơn, mình vẫn là một nữ tử, nếu như ba tháng trước có người nói với mình nữ tử cũng có thể yêu nhau, chần chẫn bản thân khó mà tin được. Nhưng bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ xông lên nói cho nàng biết mình thích nàng, kêu nàng đừng có cười nói với Vi Thiên Hữu, không cần nhận của hắn bất kỳ vật gì? Nói cho nàng biết nàng sẽ làm như thế nào? Lẽ nào nàng sẽ thích mình, sẽ đáp lại mình?

*(ý nói là hai đứa bé trai và bé gái thuở nhỏ chơi với nhau rất hồn nhiên),

Chứng kiến thay đổi của Đoạn Vân Tụ, Diệp Tú Thường lại càng lo lắng — trước kia Đoạn Vân Tụ tuy rằng hoà nhã, nhưng cũng không có niềm nở, tươi cười luôn rất lạnh nhạt, nhưng cùng một chỗ với Vi Thiên Hữu nàng lại hoạt bát không ít, lúc nói đến chuyện thơ ấu lại càng vui vẻ. Đoạn Vân Tụ cũng chú ý tới sự thay đổi của Diệp Tú Thường — bình thường nàng hay chuyện trò vui vẻ giờ lại trở nên ít nói hẳn, xem trong ánh mắt nàng ẩn chứa rất nhiều thứ. Dem xâu chuỗi lại toàn bộ sự việc đã xảy ra trong thời gian qua, Đoạn Vân Tụ đã hiểu rõ mọi thứ, nhưng nàng không muốn đối mặt, tình nguyện xem nhẹ, tránh đi ánh mắt Diệp Tú Thường, cũng như trốn tránh chính mình.

Đoạn Vân Tụ cố ý tránh né nàng, làm cho nàng càng thêm đau lòng, ngày thứ ba khi Vi Thiên Hữu lại mời hai người đi du ngoạn nàng liền nói thân thể có chút mệt nhọc, không muốn xuất môn.

Nghe nói Diệp Tú Thường không đi, Đoạn Vân Tụ không biết là nên vui hay buồn, nàng không yên tâm về Diệp Tú Thường, nhưng còn sợ đối mặt với Diệp Tú Thường hơn, nên cố tỏ ra vui vẻ cùng Vi Thiên Hữu đi ra ngoài.

Đến chạng vạng tối, Vi Thiên Hữu mới đưa Đoạn Vân Tụ trở về phòng sau đó rời đi. Đoạn Vân Tụ ngồi ở trong phòng tâm thần bất định — nàng rất muốn nhìn thấy Diệp Tú Thường, rất muốn biết Diệp Tú Thường giờ như thế nào, nhưng lại sợ sẽ phát sinh ra cái gì...

Đoạn Vân Tụ đứng đo trong chốc lát, vẫn là đi gõ cửa phòng bên cạnh. Một lát sau cửa mới từ từ mở ra, Diệp Tú Thường đứng ngay cửa, nhìn nàng, không nói câu nào.

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường nhìn mình chằm chằm, trong lòng có điểm hoảng sợ, liền hỏi: “Nghỉ ngơi tốt không?”

Diệp Tú Thường vẫn không nói chuyện, đi vào phòng. Kỳ thật, nàng đã ở trong phòng đợi cả một ngày, suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, hơn nữa nàng đã có một quyết định — nàng không muốn tiếp tục tra tấn bản thân, hay là bị người khác tra tấn, vì thế quyết định đi đối mặt với chuyện bản thân nên đối mặt...

Đoạn Vân Tụ cũng đi vào phòng, cảm thấy bầu không khí có chút khó xử, liền rót hai chén trà, đem một ly đưa đến trước mặt Diệp Tú Thường, nói: “Hôm nay ta cùng Hữu ca ca du thuyền qua Quần Sơn đảo, nơi đó thật sự không tệ, Tú Thường cô đã bỏ lỡ nhất đại mỹ cảnh nha...”

“Bỏ qua cảnh đẹp không quan trọng, bỏ qua người tốt mới là cuộc đời này tiếc nuối...” Diệp Tú Thường rót cục mớ miệng, nhưng lời nói ra lại làm cho Đoạn Vân Tụ càng hoảng loạn.

Đoạn Vân Tụ nghe ra câu nói có hàm ý khác, cũng không nói tiếp, mà chỉ múm môi nhìn chén trà.

Diệp Tú Thường chăm chú nhìn Đoạn Vân Tụ, lại nói: “Đêm hôm đó, không phải là ngoạn náo...”

Một câu như sét đánh giữa trời quang, đem vách ngăn thường ngày nàng cố dựng lên đánh thủng thành một lỗ. Đoạn Vân Tụ trong lòng chấn động — chuyện gì đến, rốt cuộc cũng đã đến...

“Người kỳ thật cũng hiểu được, đúng không?” Diệp Tú Thường lại nói.

Đoạn Vân Tụ vẫn nhìn thấy chén trà, “Ta không rõ cô đang nói cái gì...”

“Người hiểu được, chỉ là người không chịu hiểu mà thôi...”

Đoạn Vân Tụ ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt Diệp Tú Thường, “Không phải như vậy...”

“Vậy như thế nào?”

Đoạn Vân Tụ im lặng không nói gì.

Diệp Tú Thường đột nhiên bắt lấy tay Đoạn Vân Tụ nói: “Nói cho ta biết, không phải ta chỉ mơ tưởng, đúng không?”

Đoạn Vân Tụ nhìn Diệp Tú Thường, trong lòng rất rõ ràng. Nàng đối với Diệp Tú Thường cực kỳ để ý, giấc mộng quái dị mà tốt đẹp kia đã làm nàng hiểu rõ tình cảm của bản thân đối với Diệp Tú Thường đã muốn phát sinh biến hóa, có lẽ, ngay từ đầu cũng không phải đơn thuần chỉ là tình bằng hữu, tình bằng hữu, chỉ là do mình tự cố chấp định nghĩa mà thôi, nhưng mà, có thể thừa nhận sao? Thừa nhận lại như thế nào? Có thể đáp ứng những gì? Hai nữ tử có thể cùng một chỗ sao? Đây chẳng qua chỉ là một hồi Kính Hoa Thủy Nguyệt tựa như giấc mộng mà thôi, mộng kia tựa như sương khói, một đêm tỉnh dậy, những thứ tốt đẹp kia, không còn thuộc về mình nữa, cho nên, không cần tham luyến. Hơn nữa, hiện tại điều quan trọng nhất không phải là tư tình nhi nữ, mà là cứu gia huyết hận.

“Tú Thường, ta đã nói rồi, ta chỉ xem cô như bằng hữu...” Đoạn Vân Tụ có chút khó khăn nói.

“Chỉ là bằng hữu? Chẳng lẽ một chút cảm tình khác cũng không có?”

Đoạn Vân Tụ lại im lặng.

“Này chính là có? Người cũng thích ta đúng không?”

“Tú Thường, cô đừng ép ta được không?”

“Ta không phải đang ép người, ta là đang ép chính mình, ta cũng không biết mình bị làm sao vậy, biết rõ người là nữ tử còn tồn tại vọng tưởng. Ta cũng hiểu được như vậy là không đúng, chỉ là, chỉ là ta thế nhưng quản không được lòng mình...”

Đoạn Vân Tụ trong lòng rất cảm động, cũng rất đau đớn — nàng đã nói rõ ràng như thế, mình phải trả lời thế nào đây? Nàng hít sâu một hơi, nhìn thẳng ánh mắt Diệp Tú Thường, nói: “Tú Thường, đừng như vậy được không? Ta chỉ xem cô là bằng hữu, bằng hữu tốt nhất...”

Tia hi vọng trong lòng Diệp Tú Thường nháy mắt tan biến, vành mắt không kìm được trở nên ướt át, mũi chua xót lên.

“Chỉ là bằng hữu, bằng hữu tốt nhất... Chính là, hiện tại ta cũng không muốn cùng người làm bằng hữu...”

Nàng cười khổ không thôi, rốt cục nhận không được đau đớn trong lòng, một giọt nước mắt rơi xuống.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy nước mắt của Diệp Tú Thường, vừa đau lòng vừa áy náy — mình đã làm cái gì? Để cho một người kiên cường như vậy, lại bởi vì mình mà khóc... Tim nàng như bị đâm lên một đao, cũng đau đến muốn rơi nước mắt. Rốt cục, nàng cũng đi tới, dùng ngón tay ôn nhu lau đi giọt nước mắt kia.

Gương mặt hai người rất gần nhau, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Diệp Tú Thường cảm thấy, trong ôn nhu của Đoạn Vân Tụ có ẩn giấu thứ tình cảm mà nàng khao khát. Nàng thực không cam lòng, đột nhiên nàng hôn lên môi Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ sửng sốt, lập tức đẩy Diệp Tú Thường ra liền lùi lại mấy bước.

“Cô làm cái gì!” đau lòng cùng áy náy của Đoạn Vân Tụ vừa rồi biến thành tức giận — vì sao phải ép mình như vậy? Không yêu không đúng, yêu thì đúng sao?

Diệp Tú Thường cũng cảm thấy mình có điểm quá phận, lẩm bẩm nói: “Ta cũng không biết...”

Đoạn Vân Tụ biết mình không thể tiếp tục ở lại, nàng nhìn Diệp Tú Thường liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, Vi Thiên Hữu ra vẻ thần bí nói muốn dẫn hai người đến một nơi mà cả hai sẽ thích. Trên đường đi Đoạn Vân Tụ cùng Vi Thiên Hữu nói nói cười cười, đối với Diệp Tú Thường thì vẻ mặt rất lãnh

đạm, đã không còn thân cận như ngày xưa, Diệp Tú Thường nhìn ở trong mắt, trong lòng khó chịu, lại không thể nói cái gì, chính là miễn cưỡng ứng hòa đôi chút.

Vi Thiên Hữu dẫn hai người tới một cửa hàng, bên trong trưng bày đều là đồ trang sức làm bằng ngọc thạch.

“Đây là cửa hàng danh tiếng nhất ở Nhạc Châu, hai người nhìn xem có thích cái gì không!” Vi Thiên Hữu cười nói.

Đoạn Vân Tụ đang muốn nói không cần, chững quầy lại nhiệt tình đi đến nói: “Công tử cùng tiểu thư thật sự là trai tài gái sắc a! Vừa hay trong điểm chúng ta có một đợt hàng mới, công tử cùng tiểu thư qua nhìn xem?” Nói xong liền ý bảo ba người xem quầy bên cạnh.

Vi Thiên Hữu xem trên quầy bày biện các loại vòng nhiều màu sắc, nói nói: “Tụ Nhi, ta nhớ được muối rất thích màu đỏ.”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu.

Chưởng quầy lập tức tuyển ra cặp vòng màu đỏ đưa đến, “Mời công tử cùng tiểu thư xem, đây là cái vòng tốt nhất trong điểm chúng ta! Là Lam Điền ngọc cực phẩm! Vừa vặn chính là màu tiểu thư thích.

Vi Thiên Hữu tiếp nhận cái vòng, nhìn kỹ một chút, “Quả thật không tệ, Tụ Nhi muối thử xem được không?”

Đoạn Vân Tụ vốn muốn cự tuyệt, lại thấy Diệp Tú Thường đứng ở bên cạnh, liền đổi chủ ý, mặt cười rạn rỡ, làm nũng nói: “Hảo a, Hữu ca ca giúp ta...” Nói xong đưa ra tay trái.

Vi Thiên Hữu hết sức cao hứng, nâng cổ tay Đoạn Vân Tụ đem cái vòng đeo vào. Cái vòng ngọc đỏ rực ánh lên cổ tay trắng nõn trông rất đẹp mắt!

”Như thế nào? Đoạn Vân Tụ mỉm cười nhìn Vi Thiên Hữu hỏi.

Vi Thiên Hữu nhìn nụ cười kiều mị của Đoạn Vân Tụ, nhất thời có điểm ngây ngốc, lát sau mới nói: “Rất đẹp, rất đẹp...” Cũng không biết là đang nói cái vòng đẹp hay là người đẹp đây.

Diệp Tú Thường nhìn thấy Đoạn Vân Tụ đột nhiên ra vẻ quyến rũ, chỉ cảm thấy tim như bị ghim một đao, đau đớn vô cùng, liền xoay người rời đi. Vi Thiên Hữu kinh ngạc, khó hiểu hỏi: “Diệp cô nương đây là làm sao vậy?”

Đoạn Vân Tụ không đáp lời, ánh mắt trầm xuống.

24. Chương 24: Lan Phiên Ba Dũng

Diệp Tú Thường ra khỏi ngọc thạch điểm, không mục đích đi lại lung tung trên đường, trong lòng một mảnh thê lương. Nàng biết Đoạn Vân Tụ là cố ý lạnh nhạt với mình, thân mật đối với Vi Thiên Hữu cũng là cố ý, chỉ là muốn cho mình chặt đứt phân tâm tư này, nhưng mình muốn đoạn liên có thể đoạn sao? Không đoạn được thì lại thế nào? Cái gì gọi là ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’, vốn là ta không nên sinh ra cảm tình này, giờ không thể đoạn cũng phải đoạn...

Nàng đi lang thang trong thành Nhạc Châu cả một ngày, cũng suy nghĩ cả một ngày, mãi cho đến tối mới trở lại Vi phủ. Trong lòng nàng thống khổ không thôi, nhưng là chuyện cho tới bây giờ, nàng biết rõ mình chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là ‘vung lợi kiếm trăm tình ti’! Nàng quyết định, không đi cùng với Đoạn Vân Tụ tới Tuyết Bảo Đỉnh tìm Kinh Hạc Kiếm Pháp nữa, mà là trở về Minh Viễn Sơn Trang, nếu không, chỉ có bản thân thương tích đầy mình đau đến tê tâm liệt phế...

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Vân Tụ vẫn như ngày thường đến rừng trúc ở hậu viện Vi phủ luyện kiếm. Chỉ là kiếm của nàng vung lên múa xuống, không còn như ngày xưa tiêu sái tự nhiên. Nàng cố gắng ép chính mình vũ hoàn bộ kiếm pháp, cảm thấy ức khí trong lòng mãi không thể tán đi. Nàng đứng ở nơi đó, mơ hồ nhìn thấy ánh mắt u oán của Diệp Tú Thường hiện ra...

“Tại sao lại như vậy? Tại sao lại có thể như vậy?” Nàng cảm thấy lòng mình không thể bình yên, đau đến lợi hại. Từ trong ngực nàng lấy ra một cái khăn lụa, trên cái khăn là hai đóa hoa đỏ bừng. Nàng ngắm hai đóa hoa nhỏ, chỉ cảm thấy lòng càng đau đớn. Nhưng vào lúc này, nàng nghe được tiếng bước chân, ngừng đầu nhìn lên, thấy Diệp Tú Thường, liền vội vàng đem khăn lụa giấu ở sau lưng.

Diệp Tú Thường trông thấy Đoạn Vân Tụ hốt ha hốt hoảng đem cái gì đó màu trắng giấu ở phía sau, trong lòng khẽ động, vẫn nén xuống nghi hoặc, bình tĩnh đi tới mở miệng nói: “Ta là tới hướng ngươi từ giả — thứ cho ta không giữ lời, hôm nay ta phải trở về Minh Viễn Sơn Trang...”

Đoạn Vân Tụ hơi kinh ngạc, nghĩ lại một chút, cũng hiểu được là do mình đã tổn thương nàng, hiện giờ người ta muốn trở về sơn trang cũng là hợp tình hợp lý, do đó mặc dù trong lòng không muốn, cũng vẫn đáp một tiếng “Hảo”.

“Uhm... Cây trâm kia, ngươi cũng trả lại cho ta...” Diệp Tú Thường lại nói. **chia tay đòi quà kìa =)))**

Đoạn Vân Tụ trong lòng khổ sở: nàng đây là muốn cùng ta ân đoạn nghĩa tuyệt sao? Hơn nữa khi Diệp Tú Thường nói ra yêu cầu này cũng thật là làm khó cho nàng — nàng tay trái cầm kiếm, tay phải lo giấu khăn lụa, giờ mà rút cây trâm xuống thì phải có một tay không, mà nếu dùng tay kia còn tay này lại giấu ở sau lưng, vô luận như thế nào đều có vẻ rất kỳ quái. Nàng nhất thời thực không nghĩ ra biện pháp, đành phải nói: “Cây trâm này ta rất thích, cho ta giữ lại có được không?”

Diệp Tú Thường lại cười khổ một tiếng, “Ngươi phải biết ta tặng ngươi cây trâm này là có ý gì. Cây trâm này ngụ ý là trường trường cửu cửu, ngươi đã vô tình như vậy, nơi nào đến trường cửu dài lâu đây?”

Đoạn Vân Tụ không phản bác được.

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ vẫn đem một bàn tay giấu ở phía sau, càng xác định phỏng đoán ở trong lòng, tiếp tục ép hỏi: “Ngươi là trả hay không trả?”

“Ta... lát nữa ta trả lại cho cô được không?”

Diệp Tú Thường lại không đáp, chỉ chăm chăm nhìn Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ cảm thấy lúc này mình giống như là kẻ trộm, hơn nữa còn lập tức bị gia chủ bắt quả tang tại trận. Nàng đang bối rối, đột nhiên thấy Diệp Tú Thường muốn điểm đại huyệt của mình, vội vàng dùng tay phải bắt lấy cổ tay của đối phương, cứ như vậy, khăn lụa liền lộ ra ngoài.

Diệp Tú Thường thấy khăn lụa trắng như tuyết trên có thêu hai đóa hoa lê đỏ rực, trong lòng liền sáng tỏ, vì thế rất là kinh hãi, không khỏi mỉm cười.

Nhận thấy được biểu cảm của Diệp Tú Thường có vi diệu biến hóa, Đoạn Vân Tụ biết mình đã bị trúng kế, nhưng vẫn theo bản năng nhanh chóng thu hồi tay phải của mình.

“Ngươi làm sao lại chột dạ như vậy?”

“Ta không có làm cái gì nha.”

“Mà này, khăn lụa trong tay ngươi là sao vậy?”

Đoạn Vân Tụ không biết nói gì.

”Đây không phải là của ngươi... Nếu ta không lầm thì đó là khăn của ta a, ta phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể thêu hảo nha, lúc ấy Huệ nhi nói cho ta biết nó đã bị gió thổi đi rồi, tìm khắp nơi cũng không tìm được, còn nói có nhìn thấy người, nhưng người nói người không có thấy, bởi vậy ta mới tiếc hận thật lâu, lại không nghĩ rằng nó lại ở trong tay ngươi...”

“Khi ta nhặt được, cũng không biết nó là của cô...”

”Nếu không biết nó là của ta, sao ngươi lại kích động như thế?”

Đoạn Vân Tụ biết: nếu nói dối một lời, thì phải tiếp tục lời nói dối đó, nhưng mà ở trước mặt Diệp Tú Thường, nàng không thể nào làm được điểm này.

“Ngày ngươi rời đi lại đến viện tử của ta làm cái gì? Vì cái gì đến rồi lại không gặp ta?”

Đoạn Vân Tụ cảm giác mình là tên trộm đã bị quan sai bắt được, lại còn có tang chứng, không thể phản bác, chỉ có thể im lặng.

“Người không nói ta cũng đoán được, trước lúc rời đi người vào viện tử của ta là muốn nói cái gì, rất có thể là muốn chào từ biệt, nhưng người đến cũng không có đi vào, chẳng lẽ, là do người thấy ta với Thiếu Khiêm ca ca ở cùng một chỗ, trong lòng ghen tị, cho nên lập tức rời đi?”

Phân tích đến đây, Diệp Tú Thường tâm tình thật tốt, nhưng vẫn kìm nén vẻ hưng phấn, cố gắng bình tĩnh.

“Đúng thì sao, không đúng thì thế nào?”

Thấy Đoạn Vân Tụ xấu hổ không thôi, Diệp Tú Thường biết mình đã đoán đúng. Nàng nhìn thẳng vào mắt Đoạn Vân Tụ, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Người yêu thích ta, đúng không?”

“... Không phải như vậy ”

“Vậy người giải thích thế nào về cái khăn này?”

Đoạn Vân Tụ quyết tâm cắt đứt, sắc mặt lạnh như băng nói: “Đúng vậy, ngày đó ta đến viện tử của cô, vì ta muốn nói cho cô biết ta không phải là nam tử, nhưng còn chưa vào đã nghe cô nói với Ngụy Thiếu Khiêm chỉ coi ta như bằng hữu, chỉ là muốn ta ở lại Minh Viễn Sơn Trang để trợ giúp phụ thân của cô một tay, sau khi ta nghe được, liền cảm thấy dù thân phận của ta có thế nào thì đối với cô cũng không có gì khác biệt, cho nên không cần nói rõ với cô cái gì, liền rời đi. Khăn này là trong lúc đó ta nhặt được, ta giữ nó, chỉ là vì ta cảm thấy khó có ngày gặp lại cô, muốn giữ nó làm kỷ niệm, nếu đã làm cho cô hiểu lầm, ta chỉ có thể thật xin lỗi! Hiện tại khăn ở đây, nếu là đồ của cô, vậy cô cứ lấy về, còn cây trầm này, cũng cầm đi!” Nói xong liền rút thạch anh hoa trầm xuống cùng với khăn lụa đưa cho Diệp Tú Thường.

Đoạn Vân Tụ nói ra lý do hợp tình hợp lý như vậy, nhưng trực giác nói cho Diệp Tú Thường biết là Đoạn Vân Tụ thực thích nàng, bất quá những lời này chỉ là Đoạn Vân Tụ nói cho có lệ. Kinh hỉ trong lòng nháy mắt hóa thành thất vọng cùng thống khổ, lạnh lùng thốt: “Đoạn Vân Tụ, hôm nay ta mới biết được, rốt cuộc người có bao nhiêu yếu đuối!”

Đoạn Vân Tụ đón nhận ánh mắt Diệp Tú Thường, mím môi không nói lời nào. Diệp Tú Thường hộc mắt đỏ lên, “Một khi đã như vậy, ta cũng không còn gì để nói, là ta tự mình mơ tưởng, là ta tự mình đa tình! Ta hẳn là nên thích Ngụy Thiếu Khiêm, mà không phải là người Đoạn Vân Tụ! Hai thứ kia giờ đối với ta không còn chút giá trị nào, người cứ ném đi! Nói xong cũng xoay người rời đi.

Đoạn Vân Tụ nhìn bóng lưng Diệp Tú Thường biến mất ở trong rừng trúc, trong lòng cực kỳ hỗn loạn. Nàng biết mình lần này đã làm tổn thương Diệp Tú Thường sâu đậm, nàng thật muốn giữ chặt Diệp Tú Thường không cho đối phương rời đi, nhưng lý trí của nàng nói cho nàng biết chính mình phải rời xa Diệp Tú Thường, hơn nữa từ nay về sau phải quên cái tên này, chặt đứt hết thấy vướng mắc! Cho nên, nàng chỉ có thể lặng yên đứng ở nơi đó nhìn Diệp Tú Thường đi khỏi. Nhưng khi thân ảnh kia biến mất, trong lòng nàng dâng tràn thất vọng, hối hận cùng thê lương cho đoạn tình cảm của chính mình, khiến cho nàng mất đi không chế, trở nên điên cuồng, đem Linh Ẩn kiếm chém lên bốn phía của thúy trúc, rất nhanh thúy trúc gục thành một mảnh.

Qua thật lâu, Đoạn Vân Tụ mới ra khỏi rừng trúc trở lại viện của mình cùng Diệp Tú Thường. Nàng đi qua phòng Diệp Tú Thường, thấy cửa phòng khép hờ, đẩy cửa bước vào, thấy ở bên trong không có một bóng người. Nàng sấp sấp cười, trong lòng trống rỗng, chỉ cảm thấy cái mũi chua xót, rất muốn rơi lệ.

Chợt Vi Thiên Hữu vọt tới, vội vàng nói: “Tụ Nhi, sáng sớm hôm nay Diệp cô nương đã cáo từ, ta lưu thế nào cũng lưu không được, hỏi nàng vì sao rời đi nàng cũng không nói, nhưng trên mặt lại lộ ra nước mắt, thần sắc cũng rất kém...”

Đoạn Vân Tụ vừa nghe, trong lòng chấn động: mình đã làm tổn thương nàng đến mức độ nào!

Vi Thiên Hữu nói tiếp: “Ta lo lắng cho Diệp cô nương, liền đuổi theo, nhưng ngựa của nàng chạy rất nhanh, ta căn bản đuổi không kịp, càng tệ hơn là, ta nhìn thấy có hơn mười người từ trên lầu nhảy xuống truy đuổi Diệp cô nương, ta lo lắng nàng sẽ gặp bất trắc...”

Đoạn Vân Tụ biến sắc, “Những người đó trông như thế nào?”

“Cầm đầu là một người mặc áo trắng, gầy như cây trúc, những người còn lại mặc đồ đỏ, che mặt...”

“Là Ma giáo!” Đoạn Vân Tụ bất chấp..., “Tú Thường gặp nguy hiểm, ta phải lập tức đi tìm nàng!” Nói xong nhún người một cái bay ra sân, cũng không quản Vi Thiên Hữu ở phía sau hô cái gì.

Đoạn Vân Tụ biết Diệp Tú Thường cười Xích Phong là một con bảo mã, cước trình cực hảo, chỉ sợ là đã chạy được rất xa, nàng chạy đến một nơi ở giữa rừng núi, nghe thấy được loáng thoáng có tiếng đánh nhau. Nàng hướng tới tiếng đánh nhau đi đến, thấy mười mấy thân ảnh màu đỏ vây quanh một thân ảnh màu vàng đang triển đấu.

Nàng đá văng hai cái hồng y nhân, phi thân nhảy vào sóng vai đứng cạnh Diệp Tú Thường, vội vàng hỏi: “Tú Thường cô không có việc gì!”

Diệp Tú Thường thấy là Đoạn Vân Tụ, trong lòng vừa kinh hỉ lại vừa tức giận, hừ một tiếng không thêm để ý tới.

Bạch y nhân đứng bên ngoài lại mở miệng: “Người là ai!” Người nọ đúng là Tất Mộ Thiên đã giao thủ cùng Đoạn Vân Tụ trước đây.

Đoạn Vân Tụ cười lạnh, “Chúng ta giao thủ bất quá mới hai tháng, người lại không biết ta?”

Vừa rồi Tất Mộ Thiên cảm thấy bạch y nữ tử trước mặt này trông rất quen mắt, lại nghe lời này, chấn động, “Người là Đoạn Vân?”

“Đúng vậy, là ta!”

Tất Mộ Thiên đảo mắt ở trên người Đoạn Vân Tụ, “Không nghĩ tới người là một nữ tử! Lại còn tuyệt sắc như vậy!” Nói đến nửa câu sau, mặt đã lộ ra vẻ ngả ngớn.

“Đa tạ khen tặng!” Đoạn Vân Tụ trong lòng tức giận, mặt phủ một tầng sương.

“Ha ha! Không nghĩ tới hôm nay vận khí của ta lại tốt như vậy nha, chẳng những gặp được đại tiểu thư của Minh Viễn Sơn Trang, là thiên kim của minh chủ võ lâm, lại còn gặp được Đoạn Vân người, hơn nữa, hai cái đều là tiểu mỹ nhân khó gặp nha...”

“Vận khí tốt? Người cho là, người cùng mấy tên lâu la này của người có thể địch nổi chúng ta sao? Người đừng quên, người từng là bại tướng dưới tay ta!”

“Đúng vậy, thật sự ta từng bại trong tay người, muốn bắt hai người các người khả năng không lớn, bất quá” Tất Mộ Thiên cười hắc hắc, vung tay ném ra một viên đạn tín hiệu, đạn tín hiệu trên không nổ tung, tràn ra khói hoa màu đỏ, “Nếu Đường chủ đến đây, vậy cũng không nhất định rồi...”

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường sắc mặt đều biến đổi — Mấy tên này không khó đối phó, nhưng nếu ma đạo Lệ Phần Phong đến đây, tình thế xem như nghịch chuyển rồi!

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường nhìn nhau, hiểu ý: nhất định phải nhanh chóng thoát thân!

Tất Mộ Thiên đoán được ý nghĩ trong lòng hai người, lập tức phân phó nói: “Quấn lấy các nàng, không cần liều mạng, Đường chủ rất nhanh sẽ đến!”

Mười mấy hồng y nhân gật đầu lĩnh mệnh, đem hai người vây vào giữa, Tất Mộ Thiên không dám buông lỏng, cũng lách mình gia nhập.

25. Chương 25: Sinh Tử Không Rời

Tất Mộ Thiên một tiếng “Lên”, mười mấy tên thủ hạ cùng nhau tấn công Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường. Tất Mộ Thiên chiết phiên vung lên, cũng đánh về phía hai người. Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường song kiếm đều tề xuất, chỉ thấy hai đạo hàn quang ở trong đám người biến ảo, làm cho mười mấy hồng y nhân liên tiếp lui về phía sau, rất nhanh liền tan thể trận. Nhưng mà hồng y nhân cùng Tất Mộ

Thiên lấy lui làm tiến, trong lui có tiến, đem hai người gắt gao quần lấy, tuyệt không cho các nàng dễ dàng thoát thân.

Hai người thấy tình huống không ổn, đều sử xuất sát chiêu, kiếm quang sắc bén đem hơn mười người liên tục đâm bị thương, xông ra vòng vây trùng điệp. Đoạn Vân Tụ một kiếm đâm trúng tên hồng y nhân gần nhất, sau đó nhảy đến bên người Diệp Tú Thường, giữ chặt tay đối phương, lập tức muốn phi thân rời đi, ai ngờ hai người vừa mới bay lên, một cái bóng đen liên lướt không mà đến, tựa như Thái Sơn áp đỉnh chấn ở trước mặt hai người, khí thế lâm liệt, đúng là ma đao Lệ Phần Phong.

Hai người biến sắc, không khỏi lui về phía sau từng bước. Đoạn Vân Tụ nhỏ giọng nói: “Ta ngăn trở hử, cô tìm cơ hội rời đi!”

Diệp Tú Thường nghe vậy hơi kinh ngạc, trong lòng mặc dù rất cảm động, nhưng vẫn tức giận nói: “Ai cần người làm anh hùng! Sống chết của ta, ta tự chịu trách nhiệm!” Nói xong rút tay nàng ra khỏi tay Đoạn Vân Tụ.

Lệ Phần Phong thấy Đoạn Vân Tụ, cao thấp đánh giá một phen, cười lạnh nói: “Nguyên lai người là nữ tử!”

Đoạn Vân Tụ đón nhận ánh mắt đối phương, sắc mặt bình tĩnh, “Lại như thế nào?”

“Như thế nào?” Lệ Phần Phong ánh mắt lộ ra một tia nham hiểm, “Ha ha, ngày đó ta bị người cắt qua áo bào, hôm nay, ta muốn hai người các ngươi chết không có chỗ chôn!” Nói xong, hắc bào tung bay, rút ra Huyết Diễm Đao, đao phong mạnh mẽ cuộn cuộn nổi lên cuốn lá cây trên mặt đất hướng hai người đánh tới.

Đoạn Vân Tụ cầm Linh Ẩn kiếm nhất động, nghênh hướng Lệ Phần Phong. Diệp Tú Thường muốn đi trợ giúp, nhưng Tất Mộ Thiên cùng mấy tên hồng y nhân lập tức hướng nàng công tới, nàng đành phải trước nghênh chiến đám người Tất Mộ Thiên.

Đoạn Vân Tụ thân pháp cực kỳ linh hoạt, đem kiếm vũ như tạt quang thiểm điện, nhưng ở đao thế cương mãnh uy liệt của Lệ Phần Phong chỉ có thể vừa đánh vừa lui, dần dần bị bức đến vách núi.

Lệ Phần Phong nhìn nhìn vách núi, cười lạnh một tiếng, “Ngày này năm sau, sẽ là ngày giỗ của người!” Đoạn Vân Tụ trong lòng biết không ổn, nhưng gặp phải tuyệt cảnh, nàng ngược lại trấn định dị thường, mỉm cười, đáp: “Chết chưa hẳn là một chuyện xấu...” Cha nường, huynh trưởng cũng đã mất khiến nàng thống khổ cho đến bây giờ, nếu hôm nay có thể cùng bọn họ gặp nhau, đối với nàng mà nói, quả thực không tính là chuyện xấu; Về phần báo thù, dưới cửu tuyền cũng có thể hóa thành lệ quỷ lai báo.

Diệp Tú Thường nghe thấy câu nói kia của Đoạn Vân Tụ, nộ hỏa bùng lên.

“Đoạn Vân Tụ, nếu hôm nay ngươi chết, ta nhất định sẽ làm cho ngươi chết không được yên lòng!” Tại sao nàng có thể xem thường sinh tử như thế, chẳng lẽ trên thế gian này không có gì đáng giá cho nàng lưu luyến hay sao?

Đoạn Vân Tụ biết mình đã lỡ lời — đúng vậy a, chẳng phải nơi này còn có người đáng để nàng lưu luyến hay sao, hơn nữa, nếu như mình bỏ mạng ở nơi này, Diệp Tú Thường sao có thể một mình chống đỡ cường địch ở phía trước mà bình yên sống sót? Tuyệt đối không thể phát sinh tình trạng như vậy, nàng cùng Diệp Tú Thường đều phải sống sót! Nhưng là nên làm cái gì bây giờ? Giờ phút này đối mặt Lệ Phần Phong một đối thủ mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ tiếp qua mấy chiêu, chính mình sẽ trở thành vong hồn dưới đao của hắn, mà Diệp Tú Thường cũng giống như thế. Mà thôi, chuyện cho tới bây giờ, chỉ có dốc toàn lực đánh cược một lần, xem có thể có một tia sinh cơ hay không. Nghĩ đến đây, Đoạn Vân Tụ kiếm thế mạnh mẽ, công hướng Lệ Phần Phong. Lệ Phần Phong càng gia tăng lực đạo lên Huyết Diễm Đao, thế phải đoạt được tánh mạng của địch thủ.

Hai người lại hủy đi hai mươi mấy chiêu, Lệ Phần Phong thấy Đoạn Vân Tụ sống dưới đao của mình lâu như vậy, đã không thể nhẫn nhịn được nữa, liền sử xuất tám thành công lực, đao phong dịch chuyển vừa nhanh vừa mạnh mẽ, chém về phía cổ Đoạn Vân Tụ. Đoạn Vân Tụ dùng Linh Ẩn kiếm ngăn cản, tuy cách Huyết Diễm Đao, nhưng trên đao truyền đến nội lực bá đạo chấn đắc Đoạn Vân Tụ hổ khẩu run lên, huyết khí cuộn cuộn.

Lệ Phần Phong lạnh lùng cười, lại tăng thêm hai thành công lực, thôi động Huyết Diễm Dao quét đến Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ thấy mình đã bị vây chặt trong đao phong, không thể rút lui, trong lòng tuyệt vọng. Cuối cùng nàng hướng Diệp Tú Thường liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy quyền luyện. Diệp Tú Thường lúc này vừa mới xoay người thấy ánh mắt kia của Đoạn Vân Tụ, trong lòng hiểu rõ, bi thống khôn xiết. Ánh mắt hai người ở trong sát na quần quýt si mê không dứt, giống như đã trải qua bách thế thiên sinh* (trăm kiếp nghìn đời).

“Vuuu...” Đao phong sắc bén bổ tới trước mặt, Đoạn Vân Tụ cổ tay phải chuyển động, nghịch lên đao phong đâm hướng ngực Lệ Phần Phong, định lấy mạng đổi mạng, hy vọng có thể tìm được một tia sinh cơ cho Diệp Tú Thường, mặc dù biết rõ mình sẽ chết, lại còn chết không được toàn thây.

Lệ Phần Phong tay trái một chưởng gạt ra kiếm Đoạn Vân Tụ, tay phải vẫn huy động Huyết Diễm Dao bổ về phía nàng. Ngay thời điểm lưỡi đao gần sát thắt lưng Đoạn Vân Tụ thì một thanh trường kiếm chắn ngang, chặn Huyết Diễm Dao. Đao thể bị kiềm hãm, nguyên bản đao phong kín không kẽ hở giờ lại lộ ra sơ hở, Đoạn Vân Tụ lập tức đằng không, lui ra ngoài.

Lệ Phần Phong liếc thấy kẻ ngăn trở mình chính là Diệp Tú Thường, trong lòng tức giận, lạnh lùng cười, Huyết Diễm Dao hồi chuyển, cuồng bạo quét về phía Diệp Tú Thường, Diệp Tú Thường giờ kiếm ngăn chặn, trên đao lại truyền đến nội lực tựa như bài sơn đảo hải chấn đắc làm nàng phun ra một ngụm máu, Lệ Phần Phong tay trái một chưởng phách về phía nàng, nàng bị đánh bay về phía sau, thân mình ngã ra vách núi, rơi xuống vực sâu vạn trượng. Cả người nàng tựa như một chiếc lá nhẹ nhàng bay đi, đôi môi nàng mấp máy, gọi ra cái tên đã ăn sâu trong lòng, “Vân Tụ...” như là lời cáo biệt cuối cùng.

Đoạn Vân Tụ vừa mới - thoát ra liền thấy Diệp Tú Thường giống như con diều đứt dây hướng vách núi rơi xuống, đôi mắt kia như làn thu thủy vẫn hoàn vẹn chính mình, một âm thanh mơ hồ “Vân Tụ...” của nàng ẩn chứa sự phẫn uất kéo dài vô tận. Cả người nàng cứng đờ, liền ngay cả hô hấp cũng đình chỉ, tim như bị khoét một lỗ lớn, đại não trống rỗng. Một lát sau, nàng tỉnh táo trở lại, phi xuất nhất bộ dẫm lên vách đá, đạp một cước, tung người nhảy xuống vực sâu, muốn mượn lực hướng Diệp Tú Thường phóng đi, muốn bắt lấy nữ tử tựa như con bướm vàng kia đang sa xuống. Nàng cái gì cũng không để ý rồi, ngay cả tánh mạng của mình, ngay cả cừu gia! Nàng chỉ biết là, nếu để Diệp Tú Thường rời đi như vậy nàng sẽ vĩnh viễn hối hận!

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ như một đám mây trắng hướng chính mình bay tới, buồn vui lẫn lộn, vui chính là nàng thể nhưng liều mạng tới cứu mình, buồn chính là cả hai đều mất mạng.

“Người đừng!” Diệp Tú Thường muốn ngăn cản Đoạn Vân Tụ, nhưng quá muộn, Đoạn Vân Tụ đã bay ra khỏi vách núi, hướng nàng lao tới, trong đôi mắt sáng ngời kia chỉ có duy nhất một mình nàng.

Rốt cục, Đoạn Vân Tụ cũng ôm được Diệp Tú Thường. Nàng phát hiện khoảng trống trong tim nháy mắt đã được lấp đầy, giống như lúc này nàng mới là một người hoàn chỉnh, mà nước mắt cũng đã trào ra.

“Người đây là làm cái gì...”

“Ta sẽ không để cho nàng chết ở trước mặt ta...”

“Nhưng bây giờ chúng ta đều phải chết...”

“Vậy thì hãy cùng nhau...” Đoạn Vân Tụ nở nụ cười thê lương mà hạnh phúc.

Diệp Tú Thường trong lòng dâng lên chua xót lợi hại — này xem như nàng thừa nhận tâm ý của mình ư, này tính là lời hứa của nàng sao? Nếu là ngày thường, mình sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu, nhưng giờ đây, cả hai hồn đều phải về cửu tuyền rồi, thôi thôi, đây cũng là một loại song túc song phi (như hình với bóng)... Xem như sinh không thể cùng ngày, nhưng chết lại có thể cùng lúc, cùng nhau đi xuống hoàng tuyền, cũng sẽ không cô đơn đâu...

Hai người gắt gao ôm nhau, rơi thẳng xuống phía dưới, không biết qua bao lâu, đột nhiên bùm một tiếng vang thật lớn, rồi rơi vào trong đầm nước lạnh như băng, bởi vì xung lực thật lớn nên cả hai chìm thật sâu xuống dưới, qua một lúc lâu, lại được sức nâng thật lớn mà nổi lên, toàn bộ quá trình mất một thời gian dài, cả hai người đều bị chấn đắc nhất thời mất đi tri giác, ngũ tạng lục phủ cũng bị tổn thương. Chờ lúc

hai người trôi lên mặt nước, Đoạn Vân Tụ mới khôi phục tri giác, kịp phản ứng. Nhưng Diệp Tú Thường vốn không biết bơi, lúc này uống không ít nước, hơn nữa trước khi rơi xuống vực đã bị nội thương, nhất thời bị hôn mê.

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, liền hô vài tiếng cũng không thấy nàng có phản ứng, trong lòng khẩn trương không thôi, ôm chặt Diệp Tú Thường bơi lên bờ. Nàng để Diệp Tú Thường nằm trên mặt đất xong, sau đó vận khí nhập vào huyết Hợp Cốc, hướng tới các huyết vị trong nội phủ lưu chuyển. Qua một lúc lâu, Diệp Tú Thường mới phun ra một ngụm nước lớn, chậm rãi mở mắt.

“Chúng ta đây là đang ở đâu? Đã tới điện Diêm Vương sao?” Diệp Tú Thường suy yếu hỏi.

“Không phải, đây không phải là điện Diêm Vương, chúng ta chưa có chết, mà là tiến vào một cái thủy đàm.” Đoạn Vân Tụ vốn cũng bị thương, lúc này lại hao phí không ít nội lực, thanh âm nghe cũng có chút yếu ớt.

“Thật vậy chăng?” Diệp Tú Thường không thể tin được. Nàng chỉ nhớ rõ mình rơi vào một cái không gian cực kỳ lạnh, bị lực đạo thật lớn bao lấy thân thể, sau đó liền mất đi tri giác.

“Thật sự?”

“Vậy thì tốt quá! Chúng ta đều còn sống!” Diệp Tú Thường nhất thời kích động, nghĩ muốn ngồi dậy ôm lấy Đoạn Vân Tụ, nhưng lại cảm thấy được toàn thân đau đớn, biểu tình có điểm méo mó.

“Cô đừng động! Cô bị thương không nhẹ, chỉ sợ ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương, cần nhanh chóng chữa trị!” Diệp Tú Thường quả thực thương thế rất nặng, cho nên Đoạn Vân Tụ vừa rồi không dám ấn vào ngực của nàng đem nước bức đi ra, chỉ có thể dùng biện pháp vận khí.

“Nhưng mà người cũng bị thương, sắc mặt của người rất kém!”

“Ta còn hảo, thương thế không nặng, nhưng một chưởng kia của Lê Phần Phong là trực tiếp đánh vào người cô, mà nước này xung lực lại lớn như vậy, ta thực rất lo lắng cho cô...”

“Chúng ta từ trên vách núi cao như vậy ngã xuống cũng chưa chết được, có thể nói chúng ta phúc lớn mạng lớn. Ta nghĩ, Diêm Vương hiện tại cũng sẽ không dễ dàng thu nhận ta.” Diệp Tú Thường nói xong còn cười cười.

“Đúng, đúng, Diệp đại tiểu thư, Diêm Vương gia thấy cô tuổi trẻ mỹ mạo, đều không đành lòng lấy mạng của cô, cho nên cô hội hảo hảo sống tiếp đi.” Đoạn Vân Tụ vui vẻ nói đùa, lại nói tiếp, “Việc khẩn cấp trước mắt, là tìm một chỗ trị thương.”

Đoạn Vân Tụ nhìn nhìn ở phụ cận, phát hiện đây là một cái sơn cốc rất sâu, sương trắng rất dày. “Cô cứ an tâm nằm ở chỗ này, ta đi tìm xem có chỗ nào thích hợp để nghỉ tạm hay không, rất nhanh sẽ trở lại!”

“Hảo.”

Một lát sau, Đoạn Vân Tụ chạy trở về bên người Diệp Tú Thường, “Ở phụ cận có một cái hang, ta sẽ ôm cô qua đó.”

Diệp Tú Thường lên tiếng “Ân”, nhưng có chút thẹn thùng, trên mặt thoáng hiện một chút ửng hồng.

Đoạn Vân Tụ cũng là người mẫn cảm, lúc này thấy nét mặt Diệp Tú Thường có điểm thẹn thùng, nàng biết thật không phải, nhưng lại không thể để Diệp Tú Thường chịu đau chỉ vì mình, đành phải cúi người xuống, dịu dàng ôm lấy nàng, sau đó đứng lên đi đến cái hang.

Đây là một hang động tự nhiên, khá khúc chiết, nhưng thập phần rộng rãi. Đoạn Vân Tụ buông Diệp Tú Thường, đỡ nàng ngồi tựa vào trên thạch bích xong, lại tìm đến một đồng củi khô, đốt lên một đồng lửa nhỏ.

“Ta sẽ giúp cô cởi xiêm y đem hong khô a, nước trong đầm rất lạnh, cô không thể để như vậy dễ nhiễm phong hàn...”

Diệp Tú Thường trên mặt càng thêm đỏ ửng, ngữ mang làm nũng, “Vậy người cởi trước a...”

Đoạn Vân Tụ xấu hổ, nhưng nhìn mình cũng một thân toàn là nước, dứt khoát cắn răng một cái, quay lưng đi, bắt đầu giải khai đai lưng, nhưng thoát được một lúc, động tác lại càng ngày càng chậm, bởi vì nàng cảm thấy Diệp Tú Thường đang chăm chú nhìn.

Tuy cả hai đều là nữ tử, nhưng mà Đoạn Vân Tụ lại cảm thấy mặt mình muốn cháy rồi. Diệp Tú Thường cũng biết nhìn như vậy sẽ làm Đoạn Vân Tụ xấu hổ, nhưng trong lòng lại nổi lên ý trêu đùa, không chịu nhìn đi nơi khác. Đoạn Vân Tụ cố chịu ngượng ngùng cởi bỏ váy dài, trên người chỉ còn lại mỗi tiết y, sau đó xoay người nhìn Diệp Tú Thường, nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, nàng biết mình bị hí lộ rồi, nhưng nàng hiểu được trước đây mình đã làm tổn thương người ta, cũng không dám “Trả miếng”, chỉ là đi qua, cúi người, nói: “Ta tới giúp cô...”

Giờ đến phiên Diệp Tú Thường then thùng, nhưng nàng biết không thể không cởi, chỉ hảo gật gật đầu.

Đoạn Vân Tụ không dám nhìn tới mặt Diệp Tú Thường, chỉ cúi đầu cởi vạt áo, từng cái từng cái cẩn thận cởi, cũng chỉ chừa lại tiết y. Mặc dù chỉ là một chuyện đơn giản, nhưng nàng phát hiện mình trở nên thật vụng về mất hơn nửa ngày mới chuẩn bị hảo. Đợi nàng đem y phục ẩm ướt của cả hai giăng lên nhánh cây cạnh đồng lửa để hong khô thì mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi quay người lại đối mặt Diệp Tú Thường, lại cảm thấy xấu hổ.

“Ta tới giúp cô trị thương.”

Dù có xấu hổ thế nào thì cũng không thể chậm trễ việc trị thương. Đoạn Vân Tụ đỡ Diệp Tú Thường ngồi dậy, song chường đặt trên lưng nàng, đem nội lực đưa vào trong cơ thể cô, bắt đầu trị thương.

26. Chương 26: Sơ Kiến Quang Minh

Sau một thời gian, Đoạn Vân Tụ mới thu hồi song chường, đỡ lấy Diệp Tú Thường tựa lên vai mình, ôn nhu hỏi: “Cảm giác khá hơn không?”

“Uhm, cảm ơn...” Diệp Tú trên có điểm suy yếu đáp.

Đoạn Vân Tụ lại bắt đầu khó xử, không biết là nên để Diệp Tú Thường tựa vào thạch bích hay vẫn là tiếp tục ôm nàng để nàng dựa vào lòng mình. Để người ta tựa vào thạch bích nàng thật không đành lòng, nhưng nếu để nàng tựa vào trong lòng mình... tư thế này, tựa hồ - có chút không ổn. Diệp Tú Thường đã nhận ra phân vân trong lòng Đoạn Vân Tụ, bởi vậy mà có chút thương tâm — Đoạn Vân Tụ tuy rằng nguyện ý cùng nàng đồng sinh cộng tử, nhưng điều đó cũng không nghĩa là nàng nguyện ý cùng mình quần quýt si mê... khi cái ý niệm này thoáng qua trong đầu, nàng liền ho nhẹ một tiếng.

Đoạn Vân Tụ vội vàng từ phía sau ôm lấy nàng hỏi: “Làm sao vậy? Có phải thấy lạnh hay không?”

Diệp Tú Thường có chút không đành lòng nhưng lại không nghĩ cứ như mà vậy lùi bước, liền đáp: “Cảm thấy có chút lạnh...”

Đoạn Vân Tụ nhìn qua y phục, thấy chúng nó vẫn chưa có khô, đành phải nói: “Còn phải đợi trong chốc lát, ta trước ôm cô được không? Như vậy sẽ ấm một chút...” Nói xong nàng vòng hai tay, đem thân mình dán sát lại ôm người kia vào lòng.

Diệp Tú Thường tựa đầu trên cổ nàng, đem thân thể mềm mại không xương dán sát vào người Đoạn Vân Tụ, sau đó nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ tiểu mưu kế của mình đổi lại được chút ôn nhu này.

Thân thể hai người không hề có kẻ hở, Đoạn Vân Tụ cảm thấy trái tim mình được lấp đầy, không còn cảm giác lạnh lẽo, không còn khoảng trống, phần tốt đẹp này giống như là toàn bộ thế giới của mình được lấp đầy. Từ tận đáy lòng nàng rất thích cảm giác như thế, nhịn không được thấp giọng nỉ non: “Tú Thường...”

“Àn?”

“Không, không có gì...” Đoạn Vân Tụ có điểm bối rối.

Diệp Tú Thường mở mắt ngồi dậy. Đoạn Văn Tụ cảm giác được ý muốn của nàng, nên buông lỏng cánh tay. Diệp Tú Thường chậm rãi xoay người, chăm chú nhìn Đoạn Văn Tụ, lại không nói lời nào.

“Thật... thật sự không có gì...” Đoạn Văn Tụ bị ánh mắt Diệp Tú Thường nhìn đến có điểm không được tự nhiên.

Trầm mặc thật lâu, Diệp Tú Thường mới nâng tay xoa gương mặt xinh đẹp tuyệt trần trước mắt này, ôn nhu vuốt ve.

Đoạn Văn Tụ cảm thấy mình khó có thể chống đỡ được nhu tình như nước trong ánh mắt của nàng, muốn trốn tránh xoay mặt đi, lại thấy Diệp Tú Thường khuyếch thân đến phục tại chính mình nhĩ tế nói: “Nói cho ta biết, ngươi yêu thích ta...”

Đoạn Văn Tụ lấy làm kinh ngạc, đứng dậy lui về phía sau hai bước.

“Hãy nói cho ta biết, ngươi yêu thích ta...” Diệp Tú Thường cũng đứng lên.

“Tú Thường...”

“Hay là ngươi không yêu thích ta...” Diệp Tú Thường vẽ mặt bi thương.

“Ta...”

Diệp Tú Thường thê thê cười, cúi đầu, “Quả nhiên...”

“Không, Tú Thường ta thích cô!” Đoạn Văn Tụ quỳnh lên, nói ra.

Diệp Tú Thường ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Đoạn Văn Tụ, nước mắt lại tuôn ra.

“Tú Thường, cô... cô đừng khóc, ta thích cô, thật sự thích... thích nàng!”

Diệp Tú Thường vẫn không nói chuyện.

Đoạn Văn Tụ luống cuống, “Ta biết ta lúc trước đã làm tổn thương nàng, sau này không bao giờ... như vậy nữa, không bao giờ nữa, ta thích nàng, rất thích nàng...”

Diệp Tú Thường trong lòng cực cao hứng, nhưng trên mặt biểu tình lại thương tâm. Nàng muốn Đoạn Văn Tụ hiểu được sẽ không sai khi nói ra suy nghĩ của mình, nàng phải hiểu không được nói không có khả năng. Nàng còn muốn tiếp tục nghe Đoạn Văn Tụ thổ lộ, để cho bản thân có thể nhớ kỹ khoảnh khắc này một đời một thế...

Đoạn Văn Tụ nhìn thấy đôi mắt Diệp Tú Thường hàm lệ, đột nhiên khuyếch thân về phía trước hôn lên đôi môi mềm mại kia. Nàng không biết chính xác phải làm chuyện này như thế nào, nhưng lúc này đây nàng chỉ muốn hôn lên đôi môi kia, nói cho đối phương biết cảm xúc trong lòng nàng, cái loại cảm xúc này chính nàng cũng không có khả năng tiếp tục phủ nhận. Mà cảm giác từ bờ môi kia truyền đến, giống như là uống cam tươi, lại tựa như liệt tửu, làm nàng mê muội.

Đối mặt với chủ động của Đoạn Văn Tụ Diệp Tú Thường hơi ngẩn ra, nhưng chỉ trong phút chốc kinh hỉ đã nuốt trọn trái tim nàng. Nàng bắt đầu đáp lại. Hai người ôm lấy nhau càng hôn càng sâu, môi lưỡi dây dưa, trong lòng càng quẩn quýt si mê, chỉ cảm thấy như đã quên đi thiên địa, đã quên đi hô hấp, đã quên luôn chính mình. Đợi đến cả hai đều thở không được nữa lúc này mới buông đối phương ra, trên mặt đều ửng đỏ.

Nghỉ trong chốc lát, Đoạn Văn Tụ nhỏ giọng nói: “Bây giờ... nàng đã tin chưa?”

Diệp Tú Thường chỉ cười không nói, trên mặt cười thoáng hiện nét kỳ quái. Đoạn Văn Tụ cảm thấy được có điểm nào không đúng, cẩn thận nhớ lại, chỉ vào Diệp Tú Thường cả kinh nói: “Nàng gạt ta!”

“Ta gạt ngươi cái gì?”

“Nàng...” Đoạn Văn Tụ không biết nói cái gì cho phải.

“Ta gạt ngươi rồi sao, ngươi muốn thế nào đây? Trước ngươi làm tổn thương ta chưa đủ sao? Ta còn chưa có tìm người tính sổ đâu!” Diệp Tú Thường nhớ tới lúc trước bản thân rồi rầm cùng thương tâm, cảm thấy

rất ủy khuất, thật muốn khắp*(bắm, ngắt, cấu, véo, vặt, bóp...) Đoạn Vân Tụ vài cái để trút giận. *ghê hong =)))))*

Đoạn Vân Tụ tự biết đuối lý, đành phải bồi tội, “Thực xin lỗi, Tú Thường, ta... là ta không đúng...”

“Người không đúng? Người không đúng chỗ nào đâu?”

“Ta không nên, không nên làm nàng thương tâm...”

“Hừ, người chẳng qua chỉ là một kẻ nhát gan!”

Đoạn Vân Tụ lại im lặng không nói.

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ một chút phản bác cũng không có, đột nhiên cảm thấy có chút buồn bã trong lòng, “Đoạn Vân Tụ, có phải ngay cả khi, người đã thừa nhận rằng người thích ta, người cũng sẽ không ở cùng ta?”

Đoạn Vân Tụ chậm rãi đưa mắt nhìn lên Diệp Tú Thường, suy nghĩ thật lâu, mới lên tiếng: “Tú Thường, ta thích nàng, thích này, không phải là bằng hữu chi nghị, cũng không phải là tình tỷ muội, không biết nó đã bắt đầu từ lúc nào, nhưng hiện tại là ta thực xác định, ta rất thích nàng, cũng rất muốn cùng nàng ở bên nhau. Ta cũng không có nhát gan, từ khi cha nương cùng ca ca qua đời, bắt đầu từ ngày đó, ta liền quyết định mặc kệ phải trả giá bao nhiêu, ta cũng muốn vì bọn họ báo thù rửa hận. Nhưng mà, ta cũng rất lo sợ, cả hai chúng ta đều là nữ tử, cha nàng là Diệp trang chủ, hiện giờ lại là mình chủ võ lâm, sẽ cho phép nữ nhi của mình cùng một nữ tử tư thủ hay sao? Ta rất lo sợ, ta sợ chính mình lâm vào một đoạn tình cảm không hợp luân thường, sau đó nhìn nó tựa như pháo hoa kia tan biến! Ta rất lo sợ, ta sợ lúc nào đó Ngụy công tử sẽ đến hỏi ta, ta có thể cho nàng được những gì, ta... ta chỉ có thể im lặng... Ta thực lo sợ, ta sợ ta mấy ngày nữa sẽ liên bị mất mạng, để lại cho nàng nỗi đau vô tận... Ta thích nàng, thực sự rất thích nàng, nhưng ta lại không thể thích nàng...” Nói đến phần sau, Đoạn Vân Tụ đã muốn kiềm nén không được cái loại đau lòng này, cái loại này sợ hãi, trong mắt đã phấp phấp lệ quang.

Diệp Tú Thường nghe xong cũng trầm mặc. Nàng biết, tất cả bản khoản của Đoạn Vân Tụ đều đúng, hai người đều khó có khả năng vứt bỏ hết thấy chỉ lo nữ tử tình trường, các nàng có rất nhiều thứ cần phải lo lắng. Nhưng nàng cũng biết rõ chính mình đã bị hãm quá sâu, hơn nữa rất khó có thể... Vô luận như thế nào, nàng cũng phải vì phần cảm tình này mà tranh đấu một lần, chẳng sợ cả thiên hạ này đều phản đối.

“Ta biết, chúng ta có rất nhiều thứ cần phải đối mặt, nhưng là, người có thể hay không tin tưởng ta, tin ta, ta sẽ cố gắng hết sức mình để đấu tranh! Cha ta nơi đó, ta thật không muốn làm cho người khó xử, nhưng nếu bất đắc dĩ, ta sẽ rời đi Minh Viễn Sơn Trang, cùng người mai danh ẩn tích. Người muốn báo thù, ta biết là rất hung hiểm, nhưng mà ta sẽ ở cùng người, ta sẽ giúp người, nếu..., nếu cuối cùng chúng ta đều có thể hảo hảo còn sống, đến lúc đó chẳng phải là có thể nắm tay nhau cùng ngao du thiên hạ, trải qua cuộc sống chỉ thuộc về hai chúng ta sao.” Diệp Tú Thường một đôi mắt sáng nhìn đến Đoạn Vân Tụ, biểu lộ quyết tâm của chính mình.

Đoạn Vân Tụ nghe xong trong lòng vừa cảm động lại vừa khâm phục. Diệp Tú Thường có thể vì mình mà buông bỏ địa vị đại tiểu thư của Minh Viễn Sơn Trang, có thể cùng mình dấn thân vào nguy hiểm, phần ân tình này, nàng cảm thấy chỉ có thể dùng cả đời này của mình để đáp lại. Nhưng mà nàng không muốn liên lụy đến Diệp Tú Thường, nàng tình nguyện chính mình cô độc cả đời cũng không nguyện để Diệp Tú Thường phải rời bỏ tất cả vinh hoa phú quý, rời bỏ thân nhân, cùng mình mạo hiểm.

“Tú Thường, Đoạn Vân Tụ ta có thể có được đối đãi của nàng như thế, ta thực, thực sự rất cảm động. Nhưng mà ta muốn nói, ta thật sự không đáng. Nếu ta thực sự thích nàng, ta sẽ không để cho nàng phải từ bỏ tất cả mà theo ta vào sinh ra tử. Vì vậy, ta sợ... ta chỉ thể cô phụ tình ý này của nàng rồi...”

“Tú Thường, nàng đừng ngốc nghếch như vậy nữa được không, ta, ta thật sự không đáng.”

“Người không cần khuyên ta, ta rất rõ ràng chuyện này là đáng hay không đáng, ta chỉ cần người thật lòng yêu thích ta là tốt rồi.”

“Tú Thường...” Đoạn Vân Tụ chau mày.

“Được rồi, không cần khuyên ta nữa, đáp ứng ta, sau này không được tiếp tục chối bỏ tâm ý của ta...”

“Ta...” Đoạn Vân Tụ rất là bất đắc dĩ, đáp ứng cũng không ổn, mà không đáp ứng cũng không được, hơn nữa, muốn thuyết phục Diệp Tú Thường thay đổi chủ ý tựa hồ là rất khó. Nàng thở dài, nhìn thấy y phục đã muốn khô, vì thế đi đến bên cạnh đồng lửa sờ sờ y phục, cầm lên đi trở về, nói: “Đến, ta mặc lên cho nàng.”

Diệp Tú Thường trầm nghĩ hôm nay mình đã làm cho Đoạn Vân Tụ xác định rõ tâm ý của nàng đối với mình, coi như là đại công cáo thành, quyết định sau này sẽ từ từ thuyết phục Đoạn Vân Tụ, còn trước mắt cứ lùi một bước không dây dưa vấn đề này nữa. Nàng vươn tay ra, thuận theo để cho Đoạn Vân Tụ mặc vào.

Bóng đêm buông xuống, hai người ăn xong quả đại, Đoạn Vân Tụ tìm được một ít cỏ khô đem tới trải trên mặt đất, nói: “Tú Thường, chúng ta chỉ có thể nghỉ tạm...”

Diệp Tú Thường cười nói: “Không cần lo lắng, ta tuy là đại tiểu thư của Minh Viễn Sơn Trang, nhưng cũng là nữ nhân giang hồ, thường xuyên phải xuất môn đi bên ngoài, sao lại chú ý nhiều như vậy...”

Đoạn Vân Tụ liền đỡ Diệp Tú Thường nằm lên mangle cỏ khô xong, nàng lại đứng đó bất động. Diệp Tú Thường biết tâm tư của nàng, ha ha cười nói: “Chúng ta cũng không phải nam nữ thụ thụ bất thân,” sau đó vỗ vỗ phần cỏ bên cạnh, “Đến, nằm nơi này ngủ đi, hai người dựa vào nhau cũng sẽ ấm áp một chút.”

Đoạn Vân Tụ cũng tự biết mình có chút khấn trương, liền cười cười nói: “Hảo” đến nằm xuống bên người Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường lại xoay người lại, nhìn Đoạn Vân Tụ, trên mặt mang ý cười.

“Tú Thường...” Đoạn Vân Tụ bị nhìn chằm chằm có điểm kích động.

“Da mặt của ngươi như thế nào lại mỏng như vậy? Ta cũng sẽ không đối với ngươi làm ra cái gì...” Diệp Tú Thường vẽ mặt hài hước.

“Ta...” Đoạn Vân Tụ cũng buồn bực chính mình, bản thân luôn luôn trấn định tự nhiên, nhưng cứ ở trước mặt Diệp Tú Thường liền trở nên nóng lạnh thất thường, vụng về hết sức, Nàng tự buồn bực chính mình, rồi lại giận lây Diệp Tú Thường, liền xoay người sang chỗ khác dựa lưng về phía Diệp Tú Thường.

“Vân Tụ...” Diệp Tú Thường kêu một tiếng, Đoạn Vân Tụ không để ý.

“Vân Tụ...” Đoạn Vân Tụ vẫn không nói chuyện. Diệp Tú Thường tâm tư nhảy bén, đoán được Đoạn Vân Tụ là đang giận mình lại đi trêu chọc nàng, dứt khoát từ phía sau lưng ôm Đoạn Vân Tụ, hờn dỗi nói: “Ta có chút lạnh a...”

Đoạn Vân Tụ trong lòng thở dài, xoay người đối mặt với Diệp Tú Thường nói: “Là ta không đúng, nếu không phải tại ta cố chấp, chúng ta hôm nay cũng không phải ở nơi này, nàng cũng sẽ không phải chịu tội thể này...”

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ mảy nhíu lại, trong lòng khó chịu, liền vươn tay ra sờ sờ mi tâm của Đoạn Vân Tụ, “Đừng nói như vậy được không? Đây là trong họa có phúc, trong phúc có họa, kỳ thật, nếu như không có đám người của ma đạo truy đuổi, nói không chừng sau đó chúng ta đã bỏ lỡ nhau đâu. Ngươi không đến tìm ta, ta cũng đi trở về, không bao giờ... gặp lại nữa, rồi ta thế nào lại có thể xác định tâm ý của ngươi đâu...”

Đoạn Vân Tụ ngẫm lại cũng đúng, nếu không phải biết được Diệp Tú Thường gặp nguy hiểm, nàng cũng sẽ không đuổi theo, cũng không biết bản thân sẽ vì Diệp Tú mà cam nguyện vứt bỏ tánh mạng, cũng sẽ không biết nàng đối với chính mình quan trọng như thế. Nàng cười cười, vòng tay đặt ở trên lưng Diệp Tú Thường, nói: “Nàng nói đúng, đây là trong họa có phúc, chỉ mong chúng ta đại nạn không chết, tất có hậu phúc.” Dừng một chút, còn nói thêm: “Ngủ đi, dưỡng tốt thương thể, lại tìm đường đi ra ngoài thể nào...”

Diệp Tú Thường mỉm cười, nhắm mắt đi ngủ.

27. Chương 27: Thề Non Hẹn Biển

Hai người ở dưới đáy cốc một mặt chữa thương, một mặt tìm kiếm lối thoát. Sơn cốc này bị kẹp ở giữa hai vách núi thẳng đứng, vách đá rất dốc lại cao vô cùng, cho dù là có tuyết đỉnh khinh công nếu muốn đi lên đó cũng là cửu tử nhất sinh. Thật may dưới đáy cốc còn có thủy đầm, trong nước có cá, lại có nhiều quả dại có thể ăn được, hai người cũng không sợ rơi vào cảnh đói khát. Sáu bảy ngày sau, Đoạn Vân Tụ đã phục hồi hoàn toàn, Diệp Tú Thường cũng khá hơn phân nửa, hai người lại cẩn thận tìm mấy lần dưới đáy cốc, vẫn không có phát hiện đường đi ra ngoài, nên rất chán nản đi đến ngồi bên cạnh thủy đầm nghỉ ngơi, nghĩ xem có tìm được biện pháp khác không.

Diệp Tú Thường nhìn xuống thủy đầm thâm u, đột nhiên nghĩ đến cái gì, mắt sáng rực lên, nhưng lại lập tức ám xuống. Nàng nhẹ nhàng đem đầu kê tựa trên vai Đoạn Vân Tụ, sâu kín nói: “Người nói, nếu chúng ta chỉ có thể ở lại nơi này, nên làm cái gì bây giờ?” Bất quá trong giọng nói lại không chứa u sầu.

Đoạn Vân Tụ cũng quen dần với biểu hiện thân mật của Diệp Tú Thường, cơ thể không còn giống như lúc trước trở nên cứng ngắc, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng.

“Mặc kệ như thế nào, chúng ta nhất định phải đi ra ngoài, Tú Thường nàng cũng biết ta còn có cừu gia cần phải báo.”

“Nếu là thật sự ra không được?”

“Nếu... Thực sự chỉ có thể ở lại nơi này, đương nhiên chúng ta sẽ luôn bên cạnh chăm sóc lẫn nhau...”

“Đây chẳng phải là tốt lắm sao?” Diệp Tú Thường lại khẽ thở dài, thầm nghĩ nếu hai người có thể bị vây khốn ở nơi này, thế thì có thể thực hiện được tâm nguyện của mình rồi, chỉ có lẫn nhau không còn những thứ khác vướng bận...

Đoạn Vân Tụ nghe ra tâm tư của Diệp Tú Thường, chủ động cầm tay nàng, nói: “Nếu thiên ý đã như thế, ta sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng, mãi cho đến khi ta chết đi...” Ngữ khí có chút bất lực mà lại chân thành.

Diệp Tú Thường ngồi thẳng dậy, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt Đoạn Vân Tụ, qua một lúc lâu, mới lên tiếng: “Đáp ứng ta, mặc kệ có thể đi ra ngoài hay không, chúng ta đều phải bảo hộ đối phương...”

Đoạn Vân Tụ nở nụ cười, trong tươi cười có vài phần bất đắc dĩ, “Chúng ta bây giờ bị vây ở nơi này, tự nhiên sẽ luôn luôn bảo hộ lẫn nhau.”

“Nếu chúng ta có thể đi ra ngoài? Ta là nói nếu, người vẫn sẽ làm theo dự định ban đầu của người sao?” Trong ánh mắt Diệp Tú Thường ẩn ẩn lo lắng cùng u oán.

“...” Đoạn Vân Tụ im lặng.

“Đáp ứng ta, nếu có thể đi ra ngoài, trừ phi ta buông tay người trước, nếu không, tuyệt không cho phép người buông tay ta...”

Đoạn Vân Tụ vẫn im lặng.

Diệp Tú Thường vẫn chuyên chú nhìn nàng, chờ câu trả lời. Nàng thực do dự, không biết có nên đáp ứng hay không, cho dù có đáp ứng rồi, mình lại có thể làm được hay không...

Đôi mắt sáng ngời của Diệp Tú Thường dần trở nên ảm đạm, cũng bắt đầu phiếm lệ. Nàng vốn luôn tự cho mình là người ổn trọng, tính tình hoạt bát cởi mở, nhưng từ sau khi gặp gỡ Đoạn Vân Tụ, nàng bắt đầu ném trái đủ loại tư vị..., mặt yếu ớt nhất của nàng cũng lộ ra, đã nhiều lần bản thân nàng phải rơi nước mắt, thật sự đã trở thành một cái tiểu nữ tử rồi, thậm chí có khi nàng thiếu chút nữa còn trở thành tiểu hài tử.

Đoạn Vân Tụ thấy vẻ mặt Diệp Tú Thường không đúng, trong lòng vừa đau vừa vội, nghĩ đến nhất thời cũng không đi ra được, đành phải nói: “Ta đáp ứng nàng, ta đáp ứng nàng mà, là ta không đúng, nàng đừng thương tâm nữa được không?”

Diệp Tú Thường giương mắt nhìn về phía Đoạn Vân Tụ, trong lòng nàng rất kinh hãi, nhưng có chút không thể tin được. Nàng biết Đoạn Vân Tụ rất coi trọng lời hứa, một khi đã hứa là sẽ dốc toàn lực để thực hiện, cho nên sẽ không dễ dàng buông lời hứa hẹn. Nàng vốn nghĩ muốn Đoạn Vân Tụ đáp ứng cùng mình tư

thủ là chuyện rất khó, không nghĩ tới đối phương lúc này lại cho mình một lời hứa, mặc dù là nàng đã nghe thấy, nhưng vẫn có điểm không thể xác định, sợ hãi là mình đã nghe lầm, bởi vậy không thể tin được mà hỏi lại: “Người nói thật sao?”

Đoạn Vân Tụ cũng cảm thấy mình có điểm xúc động khi buông lời hứa hẹn, nếu thật sự có thể đi ra ngoài, nàng cần phải vượt qua rất nhiều trở ngại để có thể thực hiện được lời hứa này, nhưng mà nàng của bây giờ, đã muốn không thể hạ được quyết tâm cố tình lờ đi thương tâm của Diệp Tú Thường, nhìn thấy ánh mắt nàng trở nên ảm đạm, Đoạn Vân Tụ cảm thấy thế giới của mình cũng mất đi hào quang, nụ cười tựa như mình nhợt nhạt hoa kia, vốn là phong cảnh tuyệt mỹ, cũng là sinh mệnh trong lòng nàng, nếu để mất đi, đối với nàng mà nói trên đời này còn có cái gì tốt đẹp sao?

Nàng ngẩng nhìn Diệp Tú Thường, thầm nghĩ: Thôi, nếu ta đã rơi vào, có giấy dựa cũng vô ích, nếu mình đã hứa hẹn rồi, cũng sẽ không lật lọng, bảo hộ nàng cũng là nguyện vọng đẹp nhất ở sâu trong đáy lòng mình. Mỗi của nàng bắt giác giờ lên, nở một nụ cười như gió xuân làm cho người trước mắt muốn sa vào.

“Đương nhiên là thật sự, ta sẽ luôn luôn bảo hộ nàng, trừ phi, nàng buông tay ta trước...”

Diệp Tú Thường ngây ngẩn cả người, sau đó nở nụ cười, nụ cười kia không giống với Đoạn Vân Tụ đậm nhiên ôn nhu, mà lại xán lạn chói mắt. Nàng không có mở miệng trả lời, lại không chút do dự hôn lên môi Đoạn Vân Tụ.

“Hmm...” Đoạn Vân Tụ lúc này là bị bắt im lặng.

Đoạn Vân Tụ một bên đáp lại, một bên bắt giác lùi về phía sau, cuối cùng phát hiện mình đã muốn ngã trên bãi cỏ, mà cơ thể của Diệp Tú Thường cũng đè ép lên, thời điểm vừa ngã đến trên mặt đất, lý trí của nàng cũng phục hồi, mới phát hiện thân thể hai người lại thiếp hợp chặt chẽ đến như vậy, dường như tách ra một chút cũng là sai lầm. Nàng cảm thấy tư thế này quá mức quý dị, làm cho mình thực không có thói quen, nhưng là phần lý trí này nhanh chóng bị nụ hôn cuồng nhiệt của Diệp Tú Thường làm cho bay đến chín tầng mây.

Diệp Tú Thường đã bắt đầu cảm thấy không thỏa mãn chỉ cùng môi lưỡi dây dưa, nàng hơi hơi tách cơ thể mình và Đoạn Vân Tụ ra, si ngốc nhìn đến hai má của Đoạn Vân Tụ nhiễm lên ửng đỏ xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt không còn như ngày thường trong suốt mà trấn tĩnh nữa, hai cánh hoa anh đào trở nên rực rỡ dị thường hơi thở có chút dồn dập. Như ma xui quỷ khiến nàng lại hôn lên, hơn nữa từ môi bắt đầu hôn qua cằm, qua hai gò má, lại lên trên trán, rồi chuyển đến sau tai, thậm chí trượt xuống cổ.

Người dưới thân cúi đầu phát ra rên rỉ. Nàng phát hiện y phục trên người Đoạn Vân Tụ trở nên vướng víu, rất muốn vứt bỏ chúng nó, để nàng có thể hôn lên mọi nơi trên cơ thể như hoa như ngọc này. Bị cái ý tưởng vừa nóng bỏng lại điên cuồng này dọa làm cho nàng thiếu chút nữa muốn ngừng lại. Tuy rằng lịch duyệt giang hồ của nàng rất sâu, cũng không phải chưa từng thấy qua cảnh nam nữ hoan ái, nhưng thật sự muốn nàng tự làm ra, hơn nữa lại cùng một nữ tử làm chuyện như vậy, quả thật là rất khó để... tưởng tượng, những lễ nghi nàng đã học được tất cả đều nói cho nàng biết đó là sai, nhưng là nàng nghĩ đến sau khi cả hai rời khỏi nơi này không biết phía trước sẽ phát sinh những biến cố gì, nếu bỏ qua cơ hội lần này nàng không biết phải chờ đến khi nào, hơn nữa, người dưới thân bộ dáng thật sự rất mê người, từ sâu thẳm đáy lòng nàng khơi gợi lên..., khiến nàng nhịn không được muốn tiếp tục làm một cái gì đó. Cho nên, nàng kiên quyết vứt bỏ ý nghĩ muốn dừng lại, đưa tay gỡ ra hai bên cổ áo Đoạn Vân Tụ, vùi đầu hôn xuống xương quai xanh xinh đẹp kia, hơn nữa tay còn lạng lẽ tham hưởng bên trong váy áo Đoạn Vân Tụ, sau đó vuốt ve lên làn da mềm mại này.

Đoạn Vân Tụ cảm thấy cơ thể trở nên ảm áp, có một loại cảm giác bí ẩn từ sâu bên trong thân thể nàng giống như những xúc tu ngoe nguẩy muốn vươn ra ngoài, quấy nhiễu làm nàng thật khó chịu. Nàng cũng ôm thật chặt thân thể ở trên người mình, ý thức tan rã để mặc Diệp Tú Thường tùy ý vuốt ve. Đột nhiên, nàng cảm giác trên lưng chợt lạnh, lập tức từ đám mây trở về hiện thực, mới phát hiện cổ áo mình bị mở rộng ra, môi Diệp Tú Thường đang hôn tại xương quai xanh dần hạ xuống tiến đến một ‘địa phương’ làm nàng thực xấu hổ, mà y phục trên người cũng trở nên rời rạc, tay của đối phương lại ở bên eo của mình chạy loạn, cùng thân thể của mình tiếp xúc thân mật...

Mặt của nàng trở nên đỏ ửng, lại không dám đẩy ra người ở phía trên, đành khẽ gọi: “Tú Thường...” Thấy đối phương không có phản ứng, lại kêu thêm một tiếng.

Diệp Tú Thường ngừng lại, có chút lo lắng nhìn người dưới thân.

“Làm sao vậy, không thích?”

“Không, không phải...” Đoạn Vân Tụ thiếu chút nữa nghẹn lời, “Trước dừng lại được không?”

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ xấu hổ đến lợi hại, biết lo lắng của mình là dư thừa, nhưng cũng không dám tiếp tục. Tuy rằng trong lòng thực chờ mong, nhưng nàng cũng không biết kế tiếp phải làm như thế nào, hơn nữa người ở trước mắt về phương diện này giống như rất thận trọng, ngày hôm nay tiến triển đã muốn rất rõ ràng, không thể mong đợi đi xa hơn nữa. Nàng áp chế cổ dục vọng trong lòng., đáp một tiếng “Uhm”, buông Đoạn Vân Tụ ra rồi ngồi dậy.

Đoạn Vân Tụ cũng nhanh chóng ngồi dậy, chỉnh sửa hảo cổ áo, buộc lại đai lưng, cúi đầu không dám nhìn Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường đột nhiên nằm lên đùi Đoạn Vân Tụ, giống như chú mèo nhỏ ngoan ngoãn, này nhiệt khí trên người cũng thu vào. Đoạn Vân Tụ cảm thấy được thân thể của chính mình, rất muốn gắt gao ôm lấy người ở trên chân này, như muốn đem nàng hòa tan vào cơ thể mình, một chút cũng không muốn tách ra, nàng phải mạnh mẽ khắc chế bản thân để dừng lại ý nghĩ này.

Diệp Tú Thường nâng tay vuốt ve cầm Đoạn Vân Tụ, ý cười ôn nhu. “Thật hy vọng chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau...”

“Ân.” Đoạn Vân Tụ vẫn nhịn không được bắt lấy tay Diệp Tú Thường, lại còn hạ xuống một nụ hôn.

Diệp Tú Thường cảm thấy nụ hôn này như ngọn lửa nóng bỏng, thiêu cháy lòng nàng. Từ nụ hôn này nàng biết, Đoạn Vân Tụ đối với mình thật sự động tình, hơn nữa còn rất sâu.

Diệp Tú Thường ngồi dậy, ôm chặt lấy Đoạn Vân Tụ, nói: “Nhớ kỹ, vĩnh viễn không được phụ ta...”, bởi giờ khắc này, nàng xác định mình đã tìm được... cho dù là thiên băng địa liệt cũng chỉ muốn chờ đợi người kia đến hải khô thạch lạn (biển cạn đá mòn), bởi vì ở một khắc này, nàng đã quyết định từ nay về sau sẽ đem bản thân mình hoàn toàn giao phó cho người trước mắt này, một chút cũng không giữ lại.

Đoạn Vân Tụ cảm nhận được tâm ý Diệp Tú Thường, trái tim đã được tình yêu lấp đầy, cũng kiên định thì thầm nói lời hứa hẹn: “Ta vĩnh viễn sẽ không phụ nàng, nếu không, cam nguyện chết dưới kiếm của nàng.” Nói xong hôn lên môi Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường vành mắt lại phấp phới lệ hoa, nếu như nói bởi vì vừa rồi Đoạn Vân Tụ không đành lòng thấy mình thương tâm mới đưa ra hứa hẹn, thì thời khắc này hứa hẹn chính là xuất phát từ nội tâm bởi vì nàng thật sự đã động tình, càng hoàn toàn tự nguyện, Diệp Tú Thường lại có thể không cảm động sao? Nàng ôm chặt lấy Đoạn Vân Tụ, yên lặng hưởng thụ hạnh phúc đang cuộn trào ở trong lòng.

“Đây là thời khắc hạnh phúc nhất cuộc đời này của ta...” Thật lâu sau, Diệp Tú Thường cúi đầu nói.

“Ta cũng thế...” Đoạn Vân Tụ cũng cảm động lây. Hai người không nhắc lại, chỉ cảm thụ nhịp tim lẫn nhau, giống như thể hạnh phúc đến thiên trường địa cửu.

28. Chương 28: Liễu Ám Hoa Minh*

*nghĩa là: có hy vọng (trong hoàn cảnh khốn khó, tìm được lối thoát). Nó nằm trong câu thơ của Lục Du “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” - Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng.

Lại qua không biết bao lâu, Diệp Tú Thường mới mở miệng nói: “Kỳ thật, chúng ta có thể đi ra ngoài...”

Đoạn Vân Tụ hơi kinh ngạc, có chút ngây người, vẫn bất động nhìn chằm chằm Diệp Tú Thường.

“Ta đã nghĩ đến, nhưng mà chưa muốn nói cho người biết, bởi vì... bởi vì ta sợ người vừa đi ra ngoài lại trở về bộ dạng trước kia, hiện tại, ta không cần lo nữa.” Diệp Tú Thường tươi cười.

“Tú Thường, khổ cho nàng.” Đoạn Vân Tụ vẻ mặt áy náy.

“Thật ra ta biết, nếu như ta không nói, nhất định người cũng sẽ leo lên trên đó, cho dù có bị rơi xuống tan xương nát thịt đi nữa... Ta cũng biết mười năm qua thứ đã chống đỡ cho người tiếp tục sống chính là cái ý niệm báo thù cho Đoạn gia. Mà cho dù ta có muốn ích kỷ lưu người lại, thì cũng chỉ được nhất thời mà thôi, cho nên mới muốn người nói ra hứa hẹn. Quả nhiên người đã hứa với ta, ta thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, hơn nữa, cũng rất yên tâm.”

“Aizz, nàng thật rất thông minh, nhưng cũng là cái nha đầu ngốc nghếch...” Đoạn Vân Tụ nhin không được vuốt ve cái mũi cao thẳng của Diệp Tú Thường, vì lý giải của nàng mà cảm động.

“Còn không phải bởi vì người! Mới làm cho ta vui đó lại làm ta buồn ngay được, người có biết hay không, từ khi ta gặp người ta đã thay đổi thật nhiều.”

“Ha ha, nàng nói một chút, nàng thay đổi như thế nào, tại sao ta không thấy?” Đoạn Vân Tụ lại bắt đầu trêu chọc Diệp Tú Thường.

“Hừ, người tự biết!”

”Hả, à, để ta nghĩ thử xem... Ahh ta biết rồi, nàng vốn là một người rất đoan trang, lại ôn trọng, tính tình cởi mở nhưng không biết từ khi nào Diệp đại tiểu thư của chúng ta lại trở nên đa sầu đa cảm, hơn nữa có khi còn giống như tiểu hài tử bảy tám tuổi, đôi khi lại rất nóng nảy nha.

Diệp Tú Thường xấu hổ, “Người còn dám nói! Đều tại người hại ta!”

“Cũng không phải chỉ mình nàng, ta cũng thay đổi a!”

“Người nói một chút xem, người thay đổi thế nào?”

“Ta à, ta phát hiện mình trở nên do dự, còn nói lắp nữa, trước kia đâu có bị tật xấu này a...” Nói xong Đoạn Vân Tụ còn giả vờ than thở một tiếng.

”Còn nói, người do dự không quyết hại ta khổ sở! Bất quá, ha ha..., ta phát hiện ra người rất ngốc nha, người giờ đã trở thành cái nha đầu vừa ngốc vừa nói lắp rồi! Diệp Tú Thường một bộ thật cao hứng, vẻ mặt lại hồn nhiên.

“Lần này coi như chúng ta huề nhau.”

”Được! Diệp Tú Thường dùng sức gật đầu.

“Vậy còn bây giờ, cái người cực kỳ thông minh này có muốn nói cho cái nha đầu vừa ngốc vừa nói lắp đây biết làm thế nào để đi ra ngoài hay không a?”

Diệp Tú Thường lại ra vẻ thần bí, “Ta không nói cho người, chính người tự đoán đi! Kỳ thật đáp án ở ngay bên cạnh đây.”

Đoạn Vân Tụ bắt đắc dĩ, đành phải cẩn thận đánh giá cảnh vật chung quanh, nhưng ngoại trừ sương mù đầy trời, nàng cũng không thấy cái gì để nói. Ánh mắt nàng chậm chậm di chuyển, rồi rơi trên thủy đầm, thấy mặt nước trên thủy đầm hơi gợn gợn, Đoạn Vân Tụ đột nhiên linh quang chợt lóe, không khỏi kêu lên: “Ta biết rồi!”

Diệp Tú Thường cười hỏi: “Người biết cái gì?”

“Nước này đang chảy, tức phải có nguồn, hơn nữa nước rất sâu lại động như vậy chắc chắn nguồn không nhỏ, chúng ta có thể lặn xuống nước, coi có phải có đường đi thông ra bên ngoài hay không!”

“Người nói rất đúng!”

“Tú Thường nàng thật thông minh, chúng ta có thể đi ra ngoài! Có thể đi ra ngoài rồi!” Đoạn Vân Tụ kích động không thôi.

“Được rồi, chúng ta đi chuẩn bị một chút!” Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ vui như vậy, nàng cũng rất cao hứng.

Hai người trở lại sơn động nơi mình đã ở suốt bảy ngày qua để thu thập một ít đồ đạc. Diệp Tú Thường nhìn từng góc ngách của sơn động, cảm thấy có chút không ổn, Đoạn Vân Tụ hiểu được tâm tư của nàng, nên nói: “Chúng ta lần này nếu là có thể đi ra ngoài, như vậy ngày sau cũng có thể trở lại đây. Chờ sau khi chúng ta giải quyết xong mọi chuyện, sẽ quay lại nơi này được không?”

Diệp Tú Thường ánh mắt sáng lên, cao hứng trở lại, “Được, chúng ta có thể quay lại, chúng ta nhất định sẽ trở lại nơi này, đây chính là nơi chúng ta đính ước mà.”

Đoạn Vân Tụ nghe đến, hai má hơi hơi ửng đỏ.

“Chúng ta đặt tên cho nó là ‘Phúc địa động thiên’ được không?” Diệp Tú Thường thần sắc hưng phấn.

“Rất hay! Cứ kêu ‘Phúc địa động thiên’ đi.”

“Chúng ta đi rồi sẽ còn quay lại.”

“Ừ” Đoạn Vân Tụ cầm tay Diệp Tú Thường, thấy nàng vui vẻ như một tiểu cô nương, lại rực rỡ như xuân hoa, cũng cực kỳ cao hứng.

Hai người lại dọn dẹp sơn động một chút xong mới lưu luyến rời đi. Đi đến thủy đàm Đoạn Vân Tụ có chút lo lắng nhìn Diệp Tú Thường, ta nhớ nàng không biết bơi, nếu dùng cách bế khí chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu.”

“Đừng lo, ta kỳ thật có học qua cách lặn dưới nước, chẳng qua là lần đó ta bị đuối nước hơi lâu, từ đó về sau rất ngại xuống nước. Nếu ta vượt qua được sợ hãi trong lòng, như vậy sẽ không còn vấn đề gì. Hơn nữa lúc này đây mặc kệ như thế nào, chúng ta đều phải đi ra ngoài, nếu không thực phải ở chỗ này sống nốt quãng đời còn lại rồi.”

“Nhưng...”

Diệp Tú Thường hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế sợ hãi trong lòng, “Thật sự không sao, người chớ có xem thường ta!” Sau đó hướng Đoạn Vân Tụ cười, “Ta đã chuẩn bị xong, chúng ta xuống đi.”

Đoạn Vân Tụ thấy thần sắc Diệp Tú Thường kiên định, đành phải đáp: “Tốt lắm, ta sẽ theo sát nàng, sẽ không để cho nàng có chuyện!”

Diệp Tú Thường gật gù đầu, “Có người tại bên người, ta sẽ không có việc gì.”

Đoạn Vân Tụ cười cười, nắm chặt tay Diệp Tú Thường, lại hướng nàng gật đầu. Diệp Tú Thường hiểu ý, đáp lại bằng nụ cười. Hai người hít sâu vài hơi, mới nhảy vào thủy đàm. Nước trong đầm lạnh như băng thấu tận xương tủy, nhưng hai người khắc chế hàn ý, càng lặn càng sâu. Trong nước càng ngày càng đen, cơ hồ đưa tay không thấy được năm ngón, hơn nữa phù lực*(sức nâng trong nước) càng lúc càng lớn, cơ hồ muốn đem hai người đẩy đi lên. Cả hai bám trụ vào hòn đá bên cạnh thủy đàm khắc chế được phù lực, lại từ từ lặn xuống. Lặn xuống phía dưới một chút, Đoạn Vân Tụ cảm giác được dòng chảy có biến, nhanh chóng đưa tay giữ chặt Diệp Tú Thường, nghịch thủy bơi qua. Hai người càng lặn càng khó khăn, thường bị rong tảo trong nước quấn lấy. Đoạn Vân Tụ nắm thật chặt tay Diệp Tú Thường, không dám buông lỏng.

Hai người lặn thật lâu, khí lực đều muốn cạn sạch, mỗi cử động của cánh tay đều rất gian nan, nhưng không thể dừng lại, đành phải cắn chặt răng kiên trì.

Không biết đã qua bao lâu, trong nước dần dần có ánh sáng. Hai người thập phần kinh hãi, cố gắng vận hết chút khí lực còn lại rút cục các nàng cũng trôi được lên mặt nước, phát hiện mình đi tới một nơi khác của thủy đàm, nơi này chính là phía sau vách đá ở phía bên kia của thủy đàm, nước này chảy ra con sông ở phía trước rộng khoảng hai trượng.

Hai nàng cười to, vui sướng hướng lẫn nhau hô: “Đã ra rồi, chúng ta đã ra rồi!” nắm lấy kéo tay nhau, giải tỏa phần khích trong lòng.

Các nàng bơi lên bờ, nằm trên mặt đất, tuy rằng toàn thân đã mất đi khí lực, nhưng lòng lại cao hứng vô cùng. Nghỉ ngơi một khắc sau, hai người ngồi dậy xếp bằng vận khí điều tức đồng thời làm khô y phục.

“Tú Thường, rốt cuộc chúng ta cũng đã thoát hiểm rồi.” Vận khí điều tức xong, Đoạn Vân Tụ tươi cười xán lạn nói.

“Ừ, đúng vậy a, lần này đại nạn không chết, chúng ta nhất định sẽ có hậu phúc!”

“Uhm!” Đoạn Vân Tụ dùng sức gật đầu.

Hai người đi dọc theo dòng sông một đoạn rất dài mới nhìn thấy thôn dân, vội vàng hỏi đường chạy về thành Nhạc Dương. Chạy tới trong thành thì mặt trời đã ngã về tây. Gã sai vặt mở cửa ra thấy đúng là hai vị tiểu thư mà cả phủ đi tìm suốt bảy ngày nay vẫn không gặp, liền vội vàng chạy đi bẩm báo gia phụ nhân.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã gặp được Vi lão gia cùng Vi phu nhân. Vi phu nhân vội kéo tay Đoạn Vân Tụ nói: “Chúng ta rất lo lắng cho con, mấy ngày nay chúng ta vẫn một mực tìm con cùng Diệp cô nương, chính là ngay cả cái bóng cũng tìm không được, sợ các con xảy ra chuyện ngoài ý muốn bị ác nhân ám hại a...” Dứt lời mắt đã ngấn lệ.

Đoạn Vân Tụ rất áy náy, rất muốn nói chút gì đó, cuối cùng lại chỉ nói một câu: “Đã để bá phụ bá mẫu lo lắng...”

Vi lão gia ở bên cạnh ứng hòa nói: “Bình an trở lại là tốt rồi, bình an là tốt rồi, nếu không, ta như thế nào hướng phụ mẫu con dưới cửa ải tuyền công đạo đây...”

Đoạn Vân Tụ nói: “Bá phụ bá mẫu, để cho hai người lo lắng như vậy, Tụ Nhi thật sự rất xin lỗi. Chính là lần này sự tình phát sinh quá đột ngột, con cùng Diệp cô nương bị kẻ xấu bao vây thiếu chút nữa mất mạng, cho nên mới không thể lập tức trở về.”

Vi lão gia cùng Vi phu nhân chấn động.

“Thiếu chút nữa mất mạng?” Vi phu nhân vội quan sát Đoạn Vân Tụ, lại nhìn một chút Diệp Tú Thường, thấy hai người trở lại không tổn hao gì mới nhẹ nhàng thở ra.

Đoạn Vân Tụ nói: “Nói ra thì rất dài, là chuyện ân oán giang hồ.” Lại nhìn một chút Diệp Tú Thường, phát hiện khí sắc nàng không tốt, nghĩ đến có thể nàng chưa khỏi hẳn, mà hôm nay lại hao tổn quá nhiều khí lực, vì thế còn nói thêm: “Bá phụ bá mẫu, việc này con sẽ tỉ mỉ kể lại sau, lúc này con muốn cùng Diệp cô nương xuống nghỉ ngơi trước được không, trên người nàng còn có tổn thương...”

Vi lão gia cùng Vi phu nhân hơi kinh ngạc.

“Vậy mau đi nghỉ ngơi, ta sai người đi mời đại phu.” Vi lão gia nhanh chóng phân phó cho gã sai vặt mới vừa mở cửa đi mời đại phu, sau đó đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, nói: “Đúng rồi, Thiên Hữu mang theo gia đình đi cùng người của quan phủ còn ở ngoài thành tìm kiếm, phải nhanh chóng phái người gọi bọn hắn trở lại. Nếu Thiên Hữu mà biết các người đã bình an trở lại, không biết sẽ cao hứng thành cái dạng gì.”

Vi phu nhân cũng ở một bên nói: “Đúng vậy a, đúng vậy a, mấy ngày nay, Thiên Hữu lo lắng đến độ gầy mất một vòng...”

Diệp Tú Thường nhìn nhìn Đoạn Vân Tụ, Đoạn Vân Tụ biết tâm tư của nàng, nhưng lúc này lại không tốt nói cái gì, đành phải đáp: “Ngày khác con nhất định hướng Hữu ca ca bồi tội...”

“Nói cái gì mà bồi tội, nghe khách khí quá, chúng ta là người một nhà, chỉ cần các người hảo hảo là được rồi, chúng ta cũng sẽ an tâm.” Vi phu nhân lại nhanh chóng phân phó nha đầu bên người dẫn hai người xuống nghỉ ngơi.

Đại phu rất nhanh đã tới, đến xem bệnh cho hai người, lấy ra một số thuốc điều dưỡng thân thể, rồi đưa cho Diệp Tú Thường một ít thuốc bổ. Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ còn thủ ở bên cạnh mình, liền thúc giục nàng trở về phòng đi nghỉ ngơi. Đoạn Vân Tụ đành phải dặn nàng nghỉ ngơi cho tốt, sau đó trở lại phòng mình. Nàng tắm rửa xong sau chỉ cảm thấy phi thường mệt mỏi, liền nằm xuống ngủ, đến khi tỉnh dậy đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Sau khi rửa mặt chải đầu, nàng đẩy cửa ra, lại thấy Vi Thiên Hữu đang đứng ở trong viện. Thấy Đoạn Vân Tụ về mặt Vi Thiên Hữu từ buồn bực không vui lại trở nên vui mừng, hần hăm lòng không đợi vọt lên trước, bắt lấy tay Đoạn Vân Tụ kích động nói: “Tụ Nhi, mọi người rốt cục đã trở lại!”

Đoạn Vân Tụ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng không thể giãy tránh.

“Để Hữu ca ca lo lắng, mấy ngày nay khiến huynh mệt mỏi rồi.”

“Ta không có mệt, chỉ cần muối bình an trở lại là tốt rồi!”

“Hữu ca ca...” Thấy Vi Thiên Hữu gương mặt vốn trắng trẻo giờ lại trở nên tiêu tụy đen xạm đi, nhưng ánh mắt hẳn lại phóng ra tia sáng kỳ dị, Đoạn Vân Tụ biết được cả đời này của mình nhất định nợ Vi Thiên Hữu lời xin lỗi rồi.

“Hữu ca ca, huynh đã đi tìm chúng ta nhiều ngày như vậy thật sự rất vất vả, huynh hãy mau trở về hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi được không? Bằng không, ta sẽ cảm thấy rất có lỗi...”

“Không cần cảm thấy có lỗi, người bình an là tốt rồi! Mấy ngày nay ta luôn một mực nghĩ tới muối, nếu muối thực sự có cái gì bất trắc, ta..., ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, ta nghĩ, nhân sinh của ta từ nay về sau cũng sẽ không còn những ngày tươi đẹp nữa...” Vi Thiên Hữu không những không buông tay, ngược lại tay nắm càng chặt hơn.

Đoạn Vân Tụ nghe được trong lòng trầm xuống, nàng không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

Nhưng vào lúc này, cửa bên cạnh ‘chỉ nha’ một tiếng mở ra. Diệp Tú Thường đứng ở cửa, kêu một tiếng “Vi công tử”, lại nhìn thoáng qua bàn tay đang bị nắm của Đoạn Vân Tụ, biểu cảm bình thản nhưng lại ẩn ẩn có lãnh ý.

Vi Thiên Hữu đang lúc xúc động nên không có cảm thấy được có gì không ổn, Đoạn Vân Tụ lại vội vàng đem tay rút ra, nói: “Tú Thường, cô đã tỉnh a, tối hôm qua nghỉ ngơi tốt không?”

“Hoàn hảo.” Diệp Tú Thường biết mình không nên dễ giận như vậy, nhưng vẫn là nhịn không được buồn bực, bởi vậy đáp rất ngắn gọn.

Đoạn Vân Tụ nhận thấy được Diệp Tú Thường không thoải mái, nhưng lại nhìn Vi Thiên Hữu lúc này cũng bất hảo nói cái gì.

Vi Thiên Hữu lại không biết nội tình, thân thiết hỏi han: “Nghe nói Diệp cô nương bị thương, không biết bị thương có nặng không? Hiện tại cô nương thấy thế nào?”

“Đa tạ Vi công tử quan tâm, thương thế của ta tiếp tục điều dưỡng mấy ngày nữa thì tốt rồi.” Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ liếc mắt một cái, còn nói thêm: “Ta có chút đói bụng, mấy ngày nay toàn ăn cá với quả dại, lúc này ta thật muốn ăn thịt viên kho tàu, không biết đầu bếp nhà công tử có thể làm hay không?”

“Được, được chứ, Diệp cô nương còn muốn ăn cái gì, ta lập tức phân phó hạ nhân đi làm!” Vi Thiên Hữu lại quay qua Đoạn Vân Tụ, “Ta đã phân phó đầu bếp đi chuẩn bị mấy món muối thích ăn nhất rồi, muối còn muốn ăn cái gì cứ việc nói cho ta biết.”

Đoạn Vân Tụ vừa cảm động lại vừa xấu hổ, một câu hai ý nói: “Cảm ơn Hữu ca ca, ta cũng rất thích thịt viên kho tàu, chỉ cần như vậy là đủ...” Dứt lời nhìn Diệp Tú Thường liếc mắt một cái.

Diệp Tú Thường trong lòng âm thầm cao hứng, lại cố ý quay đầu đi không đáp lại.

“Xem ra các người đều thích ăn thịt viên a, không thành vấn đề, ta nói cho bọn họ làm nhiều một chút, bảo đảm các người ăn đủ!” Vi Thiên Hữu rất là hưng phấn.

Diệp Tú Thường miễn cưỡng hướng về phía Vi Thiên Hữu cười một chút.

29. Chương 29: Cao Thủ Thần Bí

Vi Thiên Hữu đi rồi, Diệp Tú Thường đứng ở nơi này, cũng không nói chuyện.

Đoạn Vân Tụ tới gần đỡ dành nói: “Nàng xem ta bình thường đều ăn rất thanh đạm, bây giờ ta theo nàng ăn thịt viên kho tàu, còn mất hứng sao?”

“Người cho là người cùng ta ăn thịt viên kho tàu, ta sẽ cao hứng sao?” Diệp Tú Thường dở khóc dở cười, trong lòng vừa có điểm ngọt ngào lại có chút chua xót. “Người có biết không Hữu ca ca của người đã đứng ở chỗ này gần một canh giờ rồi...”

Nghe Diệp Tú Thường nói như thế, trong lòng Đoạn Vân Tụ vừa cảm động lại vừa áy náy — đối với Vi Thiên Hữu, không phải là một chút cảm tình nàng cũng không có, nàng cùng hắn thật sự có thể coi là thanh mai trúc mã, nếu như luôn ở cùng nhau rất có thể bây giờ cả hai đã trở thành người một nhà, nhưng ai biết được lại có tai hoạ bất ngờ, đã mười năm không gặp, chung quy giờ cũng trở nên xa lạ mất rồi, hơn nữa Diệp Tú Thường lại là người đầu tiên khiến nàng động tâm, lòng nàng cũng không chứa nổi người khác...

Lúc này thấy Diệp Tú Thường ghen, trong lòng Đoạn Vân Tụ có chút ngọt ngào, chỉ là nàng không nỡ để Diệp Tú Thường buồn bực, vì thế trấn an nói:

“Ta hiểu được tâm ý của Thiên Hữu ca, nhưng huynh ấy cũng chưa có nói rõ cái gì, hơn nữa chờ thân thể nàng tốt lên chúng ta liền rời khỏi Nhạc Dương, sau này sẽ không liên hệ gì nữa.”

“Thật sự? Người thật sự bỏ được Hữu ca ca của người?”

“Ta cùng huynh ấy từ nhỏ đã quen biết, đương nhiên có chút cảm tình, nhưng ta thân tại giang hồ, thường gặp nhiều nguy hiểm, có thể nào làm liên lụy đến cả nhà huynh ấy? Hơn nữa...” Thanh âm của Đoạn Vân Tụ nhỏ xuống, nửa ngày mới tiếp tục nói: “Trong lòng ta đã có nàng, chứa không nổi người khác.”

Nghe được điểm mấu chốt, trong lòng Diệp Tú Thường lập tức ngọt ngào, tựa hồ cảnh vật chung quanh cũng trở nên tươi sáng vô cùng, gương mặt nàng cũng hồng lên.

Đoạn Vân Tụ cũng hơi đỏ mặt, ôn nhu nói: “Được rồi, đừng lo lắng. Khi thân thể nàng khôi phục hoàn toàn chúng ta liền rời nơi này đi Tuyết Bảo Đỉnh. Đường xá xa xôi, mấy ngày này nàng nên cố gắng điều dưỡng.”

Diệp Tú Thường đáp “Hảo”, trong lòng ngọt ngào nhin không được muốn ôm lấy cổ Đoạn Vân Tụ kéo xuống hôn một cái, lại thấy có nha hoàn bước vào tiểu viện của hai người.

“Hai vị tiểu thư, thỉnh đến tiền thính dùng cơm.”

Đoạn Vân Tụ không cảm thấy gì, nhưng Diệp Tú Thường vẫn không khỏi than thở một tiếng.

Hai người tới tiền thính, một nhà Vi Thiên Hữu đã chờ ở nơi đó rồi. Vi lão gia cùng Vi phu nhân thân thiết hỏi han hai người, nghỉ ngơi có tốt hay không, ngủ có được thoải mái hay không vân vân, hai người nhất nhất trả lời câu hỏi. Vi lão gia lại hỏi chuyện gặp nạn, Đoạn Vân Tụ giản lược kể lại chuyện mấy ngày trước, Vi thị một nhà ba người chưa bao giờ giao thiệp với người trong Võ Lâm nghe xong cảm thấy khó có thể tin được nhưng lại không thể không tin, thở dài mãi, lại lo lắng an toàn của hai người, sợ các nàng lại gặp phải ma đầu.

Đoạn Vân Tụ ảm đạm cười, nói Lệ Phần Phong cho là nàng cùng Diệp Tú Thường đã chết, sẽ không tiếp tục tìm truy đuổi nữa.

Vi Thiên Hữu lại chau mày, tự trách nói: “Ta thật sự nên đi học một chút công phu, bằng không sau này lại có kẻ xấu lợi hại, ta sẽ không bảo vệ được muội!”

Diệp Tú Thường ánh mắt sâu kín quét về phía người bên cạnh.

Đoạn Vân Tụ nhận được ánh mắt Diệp Tú Thường, xấu hổ cười, nhưng trong lòng lại nóng lên, thầm nghĩ Vi ca ca quan tâm mình như vậy, mà chính mình lại không thể hồi đáp, vẫn nên sớm biểu lộ rõ ý tứ của mình một chút, vì thế đáp: “Hữu ca ca không phải người trong giang hồ, không nhất thiết phải luyện võ.” Dừng một chút, lại nói: “Con cùng Tú Thường quấy rầy bá phụ bá mẫu đã nhiều ngày như vậy, còn để mọi người lo lắng, vất vả, thật sự con rất áy náy, qua hai ngày nữa chúng con sẽ rời khỏi Nhạc Dương...”

Vi Thiên Hữu vừa nghe đã nóng nảy, cắt ngang Đoạn Vân Tụ, “Hai ngày nữa muội phải rời khỏi Nhạc Dương?”

Vi phu nhân cũng ở bên cạnh nói: “Tụ Nhi sao con lại nói như vậy, sao lại là quấy rầy, ta và bá phụ của con thấy con cao hứng còn không kịp nữa là! Đoạn Vân Tụ từ khi còn bé đã lanh lợi lại thông minh, Vi phu

nhân xem thấy cũng rất thích, hiện tại lại biết rõ tâm tư nhi tử nhà mình, nên vội vàng lên tiếng giữ lại.

Ý tứ của bá phụ bá mẫu cùng Hữu ca ca Tụ Nhi hiểu được, Tụ Nhi cũng mong lưu lại thêm mấy ngày, nhưng thật sự là có chuyện quan trọng trong người, không thể kéo dài hơn nữa, chờ sự tình kết thúc nhất định trở lại tìm mọi người!”

Nghe Đoạn Vân Tụ nói như thế, Vi lão gia cùng Vi phu nhân cũng bất hảo nói cái gì, nhưng Vi Thiên Hữu nhìn thấy người mình quả niệm suốt mười năm lại muốn rời đi, hẳn không cam lòng như thế. Một người vốn có tính khí ôn hòa, lúc này lại có vẻ rất nóng vội.

“Tụ Nhi muội có chuyện quan trọng gì muốn làm? Muội nói đi, ta sẽ giúp muội!”

“Chuyện ta muốn làm...” Đoạn Vân Tụ do dự nói không nên lời.

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Vân Tụ dừng lại, tiếp nhận nói, “Nàng a, chỉ là theo giúp ta đi kiểm tra sổ sách các tiền trang, bởi vì gia phụ hồi thúc quá gấp, mà đã bị trì hoãn không ít thời gian, cho nên mới nói cần nhanh chóng đi làm.” Nói xong cấp Đoạn Vân Tụ liếc mắt ra hiệu.

Đoạn Vân Tụ nói gấp: “Đúng đúng, vốn là nói tháng này phải làm tốt, kết quả để chậm trễ nhiều ngày như vậy...”

Vi lão gia vuốt vuốt chòm râu, nói: “Diệp tiểu thư không hổ là trợ thủ đắc lực của Diệp trang chủ a! Nếu là như vậy, Tụ Nhi con cùng Diệp tiểu thư làm xong xuôi mọi chuyện, sớm một chút quay về Nhạc Dương, chúng ta đều đợi con trở lại.”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, lại cảm thấy có chút bi thương, thâm nghĩ lần này rời đi nếu muốn gặp lại chỉ sợ không phải dễ dàng như thế.

Vi phu nhân lại nói: “Tụ Nhi a, bá mẫu không biết ngươi từ đâu học được một thân hảo công phu, như vậy xuất môn bên ngoài cũng an toàn một chút. Nhưng là nữ nhân chung quy cũng cần phải tìm một người tốt để gả, chuyện kiếm tiền, không cần con phải tự làm, cho nên con giúp Diệp tiểu thư sớm làm xong việc rồi trở về Nhạc Dương.” Ngụ ý trong đó đã quá rõ ràng.

Vi Thiên Hữu thấy mẫu thân đã vì mình mà mở miệng, vô cùng vui mừng nhưng lại có điểm ngượng ngùng, chờ mong nhìn đến Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường cũng đều nghe hiểu ngụ ý của Vi mẫu. Diệp Tú Thường trầm mặc không nói lời nào, Đoạn Vân Tụ không đành lòng nghịch lại ý của Vi mẫu, ậm ờ đáp một câu, “Tụ Nhi hiểu được.”

Ba ngày trôi qua, hai người liền hướng Vi gia chào từ biệt, Vi Thiên Hữu thẳng một đường tiễn hai người ra đến ngoài thành.

Đoạn Vân Tụ dừng lại ở cửa thành ngoại, đối Vi Thiên Hữu nói: “Hữu ca ca không cần tiễn nữa, Tụ Nhi cùng Tú Thường đến đây xin cáo biệt.”

Vi Thiên Hữu lại nói: “Tụ Nhi muội chờ đã, ta muốn cùng muội nói hai câu...”

Đoạn Vân Tụ nhìn nhìn Diệp Tú Thường, Diệp Tú Thường không nói lời nào, dắt ngựa tránh qua bên cạnh.

Nàng lui ra mấy trượng, yên lặng nhìn hai người, trong lòng buồn buồn — hai người kia đứng chung một chỗ như vậy nhìn thật xứng đôi, một cái xinh đẹp như hoa, một cái ôn nhuận thư nhã, quả thực chính là một đôi bích nhân trời đất tạo thành, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã, mà mình đã không thể tham gia vào quá khứ của nàng, tệ hơn chính là, chính mình không thể đi qua thẳng thắn tuyên bố với Vi Thiên Hữu: “Người đừng đánh chủ ý lên nàng, ta thích nàng, mà người nàng thích cũng là ta...”

Diệp Tú Thường trong lòng tràn ra chua xót, nhưng không cách nào nói ra. Qua một lúc lâu, nàng thấy Đoạn Vân Tụ cùng Vi Thiên Hữu hướng mình đi tới, mới thu lại thương tâm, đối Vi Thiên Hữu lễ độ cười một cái, cũng không nhìn đến Đoạn Vân Tụ.

Vi Thiên Hữu đối Diệp Tú Thường nói: “Diệp cô nương trên đường bảo trọng.”

Diệp Tú Thường nghe vậy gật gật đầu.

Vi Thiên Hữu lại thập phần quyến luyến nhìn Đoạn Vân Tụ liếc mắt một cái, mới không nỡ mà rời đi.

Đoạn Vân Tụ quay đầu, cười hỏi: “Lại tức giận?”

Diệp Tú Thường hung hăng trừng nàng liếc mắt một cái, “Sau này nếu người còn dám liếc mắt nhìn đến nam tử một cái, ta sẽ...”

Đoạn Vân Tụ cười, “Nàng muốn như thế nào?” Nguyên lai Diệp đại tiểu thư luôn luôn rộng lượng kì thực cũng là một bình dấm chua không nhỏ.

Diệp Tú Thường bị hỏi đến, nàng không có nghĩ tới sẽ đối Đoạn Vân Tụ như thế nào. Nhưng nàng không cam lòng, cố ý ác độc nói: “Ta đương nhiên tự có biện pháp xử lý, hừ... Sẽ dùng gia quy của Diệp gia trị người!”

“Gia quy Diệp gia? Ta khi nào thì thành người của Diệp gia nha?” Đoạn Vân Tụ hô.

“Người vì cái gì không thể là người của Diệp gia?” Diệp Tú Thường tiếp tục trừng nàng.

Đoạn Vân Tụ trong lòng nói: chẳng lẽ người muốn thú ta hay sao? Nhưng nghĩ như vậy nàng cảm thấy không được tự nhiên, nói không nên lời, đành phải khụ một tiếng dời đi chú ý.

Diệp Tú Thường phát hiện trong tay Đoạn Vân Tụ có một cái hộp nhỏ, dùng ánh mắt hỏi nàng.

Đoạn Vân Tụ ánh mắt nhấp nháy, nói: “Là một khối ngọc bội, Hữu ca ca nhất định muốn ta nhận lấy...”

Diệp Tú Thường lấy mở ra liền nhìn thấy một khối ngọc bội xanh biếc, trong lòng lại thêm vài phần chua xót.

“Hắn đây là muốn đính ước hay muốn như thế nào?” Thản nhiên một câu, nhưng lại nồng đậm ghen tuông.

Đoạn Vân Tụ ha ha cười, “Nàng lại ăn giấm a...”

“Biết ta sẽ ghen người còn thu!” Diệp Tú Thường cho nàng một cái xem thường.

“Ta vốn là muốn trả cho huynh ấy, nhưng Hữu ca ca không chịu ta đành phải giữ lấy... Chỉ là một khối ngọc bội mà thôi, ta sẽ không mang như vậy đã được chưa? Nàng cũng biết chuyến đi này hung hiểm, không biết còn có thể tái kiến hay không, bởi vậy ta nghĩ giữ làm kỷ niệm...” Đoạn Vân Tụ từ ngữ khí lấy lòng chuyển sang bi thương.

Diệp Tú Thường đưa tay che miệng Đoạn Vân Tụ, “Không cho phép người nói ra những lời như vậy, người không chỉ có một mình, còn có ta! Cho nên, cừu gia tất phải báo, nhưng mà người cũng nhất định phải hảo hảo còn sống!”

Nàng phát hiện khi Đoạn Vân Tụ nhắc tới chuyện báo thù, luôn giống như đem tánh mạng bản thân đi đánh bạc, bất giác trong lòng hoảng sợ.

Đoạn Vân Tụ không muốn làm nàng khó chịu, đành phải gạt đầu.

Hai người phiên thân lên ngựa, chọn đường lớn mà đi.

Sau một thời thần, hai nàng đã rời khỏi thành Nhạc Dương rất xa, đi tới giữa một mảnh rừng.

Đột nhiên, có một người áo đen lẳng không bay xuống, ngăn cản đường đi của các nàng. Người nọ khoác áo tơ màu đen, đội nón trùm mạn sa đen che mặt, nhìn chằm chằm hai người vẫn không nhúc nhích, như là đã ở sẵn nơi này đợi các nàng đến.

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường nhìn nhau, cách Hắc y nhân một trượng ghì ngựa đứng lại, làm con ngựa hí vang.

“Ta chờ các người ở đây được một lúc rồi.” Thanh âm của Hắc y nhân rất êm tai, nghe như là của một nam tử trẻ tuổi, nhưng toàn thân trên dưới bao phủ bởi hơi thở tối tăm lạnh lẽo.

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường đều cảm giác đối phương lai giả bất thiện, trong lòng rất căng thẳng.

Diệp Tú Thường ôm quyền hỏi: “Không biết các hạ là ai, chờ chúng ta làm gì?”

“Ha ha, làm gì?” Hắc y nhân ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Đoạn Vân Tụ, đem nàng toàn thân đánh giá mấy lần, ánh mắt thâm trầm nhìn như thiêu đốt, lại giống như tìm kiếm cái gì, khi quét đến trên người Diệp Tú Thường thì trở nên ngoan lệ, hung ác.

“Người chính là người đã cùng Lệ Phần Phong giao thủ, Đoạn Vân?” Ánh mắt Hắc y nhân trở lại trên người Đoạn Vân Tụ, rốt cục mở miệng.

“Không sai.”

Hắc y nhân ánh mắt híp lại, như có suy nghĩ gì, “Tên thật của ngươi, chỉ sợ không chỉ ‘Đoạn Vân’ hai chữ này.”

Đoạn Vân Tụ thân mình chấn động — người trước mắt này chỉ sợ đã biết được tên thật của mình, như vậy rất có khả năng hắn cũng biết thân thế của mình! Hắn là ai, là hung thủ mười năm trước sao? Hắn tới làm gì, chẳng lẽ là muốn lấy mạng mình, trăm thảo trừ căn? Trước mắt, mình với Tú Thường muốn đối địch, sẽ phải dụng kế như thế nào?

Nàng nghĩ xong kế hoạch cực kỳ nhanh, khôi phục trấn định, lạnh lùng cười, “Nếu không chỉ ‘Đoạn Vân’ hai chữ này, tại hạ là nên nói tên gì đây?”

“Ha ha, ngươi nói đi!” Lời còn chưa dứt, Hắc y nhân đã phá không đánh úp lại, nhanh đến kinh người.

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường không dám chậm trễ, đồng thời rút ra bội kiếm nhanh chóng đâm lên, ba người ở trong rừng triển đấu. Hắc y nhân cũng không có sử dụng binh khí gì, nhưng song chưởng thể công sắc bén cay độc, chưởng phong đảo qua nơi nào cành lá nơi đó đều bị đứt gãy.

Hai người thâm nghĩ không ổn — Hắc y nam tử này nghe thanh âm coi như tuổi trẻ, nhưng tu vi cũng không dưới Lệ Phần Phong.

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường đều tự đem kiếm pháp của mình thi triển đi ra, trong rừng nhất thời kiếm quang lưu chuyển, kiếm khí tung hoành.

Đoạn Vân Tụ sử xuất nhất chiêu “Phi Lưu Tà Hạ”, hai chân đạp trên tàng cây, Linh Ẩn kiếm đâm tới, ai ngờ Hắc y nhân thể nhưng khuynh thân tránh được Linh Ẩn kiếm, bàn tay phải thể biến ảo, chụp đi qua. Đoạn Vân Tụ tạm thời tránh thoát được một kiếp, nhưng phải dùng chưởng đối chưởng Hắc y nhân, hai người chưởng bính (chạm) lại với nhau liền tách ra.

Diệp Tú Thường khuất thân bay chéo qua, nhân cơ hội một kiếm đâm hướng bụng Hắc y nhân. Hắc y nhân ngã người về phía sau, cả người cơ hồ áp trên mặt đất, trong nháy mắt lại đứng lên, tránh khỏi Linh Tuyền Kiếm của Diệp Tú Thường.

Hai người tiếp tục xuất kích, Hắc y nhân ổn định thân mình, lại không ra tay, mà là nhìn Đoạn Vân Tụ nói: “Kiếm pháp không tệ! Bất quá còn cần rèn luyện thêm!” Ngữ khí ôn hoà, không giống như người vừa rồi thi triển chiêu thức độc ác tàn nhẫn.

Hai người thấy Hắc y nhân đột nhiên ra tay lại nhanh chóng thu tay, đều cực kỳ kinh ngạc. Đoạn Vân Tụ huy kiếm chỉ vào hắn, lạnh lùng hỏi: “Người rốt cuộc là ai, cùng Đoạn gia ta có quan hệ gì?”

“Cùng Đoạn gia có quan hệ gì? Cái này về sau, ngươi sẽ biết.”

Hắc y nhân hơi có thâm ý liếc mắt nhìn Đoạn Vân Tụ, thân ảnh chợt lóe, ẩn vào trong rừng không rõ tung tích.

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường liếc nhìn nhau, càng cảm thấy kinh ngạc.

“Người này rất kỳ quái. Võ công của hắn còn hơn hai người chúng ta, ra chiêu tuy rằng cay độc, nhưng cũng không muốn lấy mạng chúng ta...”

“Hắn hình như là đến điều tra cái gì.”

“Là cái gì chứ?”

Đoạn Vân Tụ nhớ tới ánh mắt hắc y nhân kia thâm trầm thiêu đốt người mình, cảm thấy được ánh mắt này có chút quen thuộc mà cũng xa lạ. Nếu như nói là cừu gia của mình, vì cái gì không lấy tánh mạng

mình? Nếu không phải, hẳn tại sao lại biết tên mình không chỉ ‘Đoạn Vân’ hai chữ? Hẳn là đến điều tra cái gì? Vì cái gì đi nhanh như vậy? Nàng một bụng đầy vấn đề.

“Hắn đối với ta tựa hồ không có ác ý...”

“Đúng vậy a, nếu hẳn là cừu gia của ngươi, hôm nay chúng ta không chết nhất định cũng đại thương nguyên khí. Nhưng nếu không phải là cừu gia của ngươi, hẳn lại là người thế nào?” Diệp Tú Thường cũng trăm mối tơ vò, đành phải nói: “Chúng ta vẫn là nên rời khỏi nơi này trước.”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, hai người lên ngựa chạy khỏi khu rừng.

^<>

30. Chương 30: Hành Trình Tâm Bảo

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường dọc theo đường đi luôn nghiêng ngả chuyện Hắc y nhân vì sao lại xuất hiện, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra, đành phải cẩn thận hơn, một đường theo hướng tây chạy đến Tuyết Bảo Đỉnh. Các nàng cười đùa là bảo mã, cước trình so với ngựa bình thường khác biệt rất nhiều, sau nửa tháng bốn ba đã tới được làng Tây Tạng ở phụ cận Mân Sơn ngọn núi cao nhất Tuyết Bảo Đỉnh. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy Tuyết Bảo Đỉnh là một ngọn núi cao chót vót, bao tuyết xuất hiện không ngừng, đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, cảnh tượng rất hùng vĩ.

Hai người hướng dân bản xứ hỏi thăm, nắm được địa thế, lại đối chiếu với bản đồ, chứng thực lúc trước đoán không lầm. Hai người đem ngựa gửi cho một hộ gia đình, chuẩn bị tốt lương khô và áo bông xong liền nghỉ ngơi một đêm sáng bắt đầu lên núi. Các nàng dựa theo bản đồ hướng sơn khẩu bắt đầu leo lên, phát hiện trong núi có cả một vùng thúy thụ bích thảo, điều ngũ hoa hương quả thực là mỹ cảnh, bất giác tinh thần cảm thấy sáng khoái. Chỉ là hai người không có thời gian để thưởng thức, một đường chuyên tâm tìm kiếm nơi cất giấu ‘quả đào’.

Hai người đi dọc theo một sơn đạo rất dốc hướng về phía trước, dần dần đi tới mỏm núi đá, cao khoảng mười trượng, trên mặt dựng phương thức ‘âm khắc’* hai chữ to “Vô Nhại”.

*(tưởng tượng như cái mặt phẳng, chữ bị khắc lõm vào trong)

Diệp Tú Thường nhíu mày, “Phía trước không có đường rồi.”

Đoạn Vân Tụ cũng phát hiện phía trước bị nham bích chắn ngang, căn bản không có đường để đi. Nàng lại nhìn kỹ bản đồ một chút, cảm thấy mình cũng không có đi nhầm. Nàng cắn cắn môi, “Ta có thể xác định chính là ở chỗ này.”

“Nếu phán đoán của ngươi là đúng, vậy nơi này hẳn là có huyền cơ. Ngươi cẩn thận ngẫm lại xem Đoạn thúc thúc có ám chỉ qua cái gì hay không...”

Đoạn Vân Tụ cố gắng tìm tòi manh mối trong đầu, nhưng suy nghĩ kỹ một lúc cũng không có nghĩ đến cái gì, đành phải nhìn thạch bích trước mắt, nhìn từ trên xuống dưới từ trái qua phải cẩn thận xem xét kỹ lưỡng. Cuối cùng, ánh mắt của nàng dừng lại ở dưới thạch bích có một hòn đá lớn giống như khối băng trên tảng đá.

Nàng đi tới, dùng chân đá đá tảng đá, nhưng khối đá kia vẫn không nhúc nhích.

Diệp Tú Thường đi tới hỏi: “Tảng đá kia có vấn đề gì sao?”

Đoạn Vân Tụ trong đầu hiện lên cái gì, vì thế xuất chiêu hội đủ công lực, ấn xuống khối đá. Khối đá thế nhưng từ từ hạ xuống, Diệp Tú Thường mừng rỡ không thôi.

Sau khi khối đá hoàn toàn hạ xuống mặt đất, trên thạch bích vốn gồ ghề lại đột nhiên có động tĩnh, một vết nứt dọc cực nhỏ mở hồ từ từ mở ra thạch đạo.

Diệp Tú Thường chỉ vào thạch môn, vẻ mặt kích động, “Vân Tụ ngươi xem, thế nhưng có cửa!”

Đoạn Vân Tụ cũng thật cao hứng, hai người liếc mắt nhìn nhau, thiềm thân tiến qua thạch môn. Các nàng vừa mới tiến vào, liền phát hiện tảng đá dưới chân dịch chuyển, cửa đá lại hạ xuống, trước mắt đưa tay không thấy được năm ngón. Hai người đều cả kinh!

Đoạn Vân Tụ lấy ra hỏa chiết thổi lên, phát hiện thạch động trước mắt rộng khoảng chừng một trượng, hơn nữa trên thạch động còn có cây đuốc.

Nàng châm đuốc, giơ lên phía trước, lại cùng Diệp Tú Thường một đường thật cẩn thận ở trong động đi về phía trước. Ai ngờ động này càng đi càng hẹp, đi đến cuối cùng, thế nhưng lại là tuyệt bích.

Nhưng hai người lần này không có chán nản, mà là nhìn kỹ vách đá thẳng đứng này, cố gắng tìm ra cái gì.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy trên động khẩu có một vật nổi lên cỡ miệng cái bát lớn. Cái vật kia nổi lên gồ ghề ở trên thạch bích nhìn thấy rất tự nhiên, cũng không có gì kì lạ. Nhưng Đoạn Vân Tụ trong lòng vừa động, đã đi qua cầm lấy nó ấn xuống, xoay qua trái hai vòng, tiếp tục vặn qua phải ba vòng, lại “BA” đánh ra một chuông. Chỉ nghe “Ầm ầm” vài tiếng, trên thạch bích lại xuất hiện một đạo thạch môn.

“Quả nhiên có cửa!” Diệp Tú Thường sửng sốt nhìn đến Đoạn Vân Tụ.

Trước kia cha kể cho ta cùng ca ca nghe chuyện người đi tìm bảo, cùng tình huống lúc này thật giống nhau...” Đoạn Vân Tụ giải thích nói.

“Đoạn thúc thúc quả nhiên đã cho các ngươi manh mối, chỉ sợ là kẻ xấu sẽ bắt được hai người rồi hỏi ra, liền không có nói cho các ngươi biết bảo bối trong chuyện xưa này thật ra là Kinh Hạc Kiếm Pháp.”

“Ta cũng nghĩ như vậy!”

Hai người nhìn nhau cười, lại tiếp tục đi về phía trước, chầm chậm đi khoảng một khắc chung, các nàng đi tới bên cạnh một thủy đầm. Phía trên thủy đầm tích lặc màn mưa tự nhiên tí tách rơi xuống, ở giữa có mấy khối đá nhô ra, phía đối diện lộ ra không ít ánh sáng. Hai người rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ánh sáng này.

“Chúng ta qua xem.” Đoạn Vân Tụ nói.

Diệp Tú Thường gật đầu.

Các nàng phi thân phóng qua màn mưa, trước mắt xuất hiện một cái thạch động rộng rãi, bốn phía thạch động được khảm lên bốn viên dạ minh châu cỡ bằng quả trứng, ánh sáng này đúng là từ dạ minh châu phát ra.

“Nơi này nhất định có người từng ở qua!”

Đoạn Vân Tụ gật gù đầu, cẩn thận đánh giá thạch động.

“Nơi đó có người!” Diệp Tú Thường chỉ vào bên kia thạch động kinh ngạc nói.

Đoạn Vân Tụ theo hướng tay Diệp Tú Thường nhìn sang, phát hiện nơi đó quả nhiên có hai bóng người, nhưng không có động đậy.

Hai người liếc nhìn nhau, đều cảm thấy sợ hãi.

Đoạn Vân Tụ hít vào một hơi thật sâu, tay phải đè chặt Linh Ấn kiếm.

Diệp Tú Thường cũng cầm kiếm của mình, đồng thời cấp Đoạn Vân Tụ một ánh mắt, ý bảo nàng cẩn thận, bản thân liền chuẩn bị tiếp ứng.

Đoạn Vân Tụ chậm rãi hướng hai người kia đi qua, nhưng hai người kia vẫn không có nhúc nhích. Tiếp tục đến gần một chút, nàng phát hiện nguyên lai này là hai cái pho tượng trông rất sống động.

Pho tượng này là một nam một nữ cùng nhau đàn lên một cây Cầm, hình như là dùng một khối Bạch Ngọc thật lớn điêu khắc mà thành. Nàng kia nhìn qua thiên tư tú xuất* (tài năng), thanh mâu lưu phần*(rõ ràng

lấp lánh), đầu ngón tay phải của nàng chạm vào đầu ngón tay trái của nam tử kia, mà nam tử này khí khái hiên ngang, phiêu dật như vũ, quay đầu nhìn nữ tử bên người, khóe mắt đuôi mày đều là ôn nhu, hai người nhìn qua chính là một đôi thần tiên quyến lữ.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy pho tượng này bất động thật lâu.

“Vân Tụ...” Diệp Tú Thường sợ là nàng bị cái quỷ mị gì mê hoặc, trong lòng rất lo lắng, không khỏi mở miệng gọi nàng.

Đoạn Vân Tụ lại nói: “Bọn họ là thân nhân của ta...”

Diệp Tú Thường hơi kinh ngạc, đi tới, mới thấy rõ hai pho tượng này, đã thấy Đoạn Vân Tụ “Bộp” một tiếng quỳ gối trên bồ đoàn trước tượng đá, cúi đầu hô: “Cao tổ phụ, cao tổ mẫu...” Như một hài tử ủy khuất trở về bên cạnh người thân yêu nhất, ngữ khí thê thê.

Diệp Tú Thường hơi kinh ngạc, không nghĩ tới đôi thần tiên quyến lữ trước mắt chính là Đoạn gia gia chủ Đoạn Thiên Nhai cùng chí ái Mộ Dung Niệm Âm trăm năm trước tung hoành Vô Lâm không có đối thủ, nhưng nghe được giọng Đoạn Vân Tụ bi thương, liền lặng lẽ bồi nàng quỳ ở bên cạnh.

“Bọn họ cùng người trong tranh giống nhau như đúc...”

Lời này như là tự thuật, lại giống như nói cho Diệp Tú Thường nghe.

“Vân Tụ, đừng quá thương tâm...” Diệp Tú Thường cảm thấy đau lòng.

Đoạn Vân Tụ lại trả lời: “Không, ta là cao hứng.” Nàng quả thực là cao hứng, nhưng cũng có chút đau buồn — ở trên đời này, nàng đã không còn người thân nào nữa, nhưng lúc này lại gặp được tổ tiên trên bức họa ở nhà mình, tuy rằng đã cách mấy đời, nhưng rõ ràng vẫn cảm thấy thân thiết không thôi. Nhưng mà, điều này cũng nhắc nhở bản thân nàng, Đoạn gia hiện tại chỉ còn lại mỗi nàng sống sót...

Diệp Tú Thường nghiêng người ôm lấy Đoạn Vân Tụ, muốn cho nàng chút ấm áp để nàng mạnh mẽ hơn.

Đoạn Vân Tụ cảm nhận được tâm ý Diệp Tú Thường, vì thế hồi thần, nói: “Ta không sao.”

Diệp Tú Thường buông nàng ra, thấy thần sắc của nàng trở nên cung kính.

“Ta muốn dập đầu bái tế họ.”

Diệp Tú Thường gật gật đầu.

Đoạn Vân Tụ cúi đầu, lạy ba cái.

Khấu đầu xong, đột nhiên trường Cầm được khắc bằng bạch ngọc này khê động, ở giữa thân cầm lộ ra một cái lỗ hình chữ nhật. Đoạn Vân Tụ hơi kinh ngạc, đứng dậy nhìn, phát hiện trong lỗ có đồ vật gì đó. Nàng đưa tay lấy ra, là một quyển giấy da.

Mở ra nhìn bìa giấy da này, nàng vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng — nguyên lai chính là thứ nàng đang tìm “Kinh Hạc Kiếm Pháp”! Chỉ thấy trên bìa trang sách viết lên: “Người có thể dập đầu ba cái ở nơi này, hoặc là người của Đoạn gia ta, hoặc là hạng người kính cần lương thiện, tặng nhữ* (ý nói là người nào đó) kiếm pháp, vệ đạo trừ gian diệt ác! Nếu làm chuyện bất nghĩa tất bị trời diệt!”

Đoạn Vân Tụ xem hết trên bìa trang sách, mới biết là mình trong lúc vô tình đã giải khai cơ quan mà tổ tiên bố trí mới tìm được kiếm phổ. Nàng kích động giữ chặt Diệp Tú Thường nói: “Ta tìm được rồi! Ta đã tìm được kiếm phổ rồi! Tìm được rồi!”

Diệp Tú Thường nhận lấy quyển giấy da vừa nhìn thấy trên đó viết ‘Kinh Hạc Kiếm Pháp’ bốn chữ, cũng vui mừng vô cùng!

“Vân Tụ ngươi thật sự tìm được kiếm phổ rồi! Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Hai người cao hứng mà nghĩ muốn nhảy dựng lên reo hò.

Đoạn Vân Tụ dùng sức gật đầu. Chờ kích động qua đi, nàng lại quỳ xuống dập đầu ba lượt, nói: “Tụ Nhi tạ ơn Cao tổ phụ cùng Cao tổ mẫu, Tụ Nhi nhất định sẽ luyện thành kiếm pháp này báo thù cho Đoạn gia! Tụ Nhi cũng nhất định ghi nhớ lời tổ tiên dạy bảo, trừ ác dương thiện, phát huy phong phạm của tổ tiên!”

Diệp Tú Thường ở một bên cũng hết sức cao hứng. Đoạn Vân Tụ bái lạy xong đứng dậy, lại kích động nói: “Trời xanh có mắt! Ngày ta báo thù đã gần thêm một bước!”

Diệp Tú Thường gật gật đầu, “Chỉ cần ngươi luyện thành Kinh Hạc Kiếm Pháp tra ra cừu nhân là ai, có thể thực hiện tâm nguyện rồi!”

“Uh!” Đoạn Vân Tụ liên tục gật đầu.

Nhưng vào lúc này, một cỗ hơi thở khác thường từ nơi tối tăm chậm rãi tản mát ra.

Hai người chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Diệp Tú Thường trong lòng hô to không ổn, vội la lên: “Chúng ta mau đi ra!”

“Được!” Đoạn Vân Tụ kéo tay Diệp Tú Thường, nhưng chỉ đi được vài bước hai người đã cảm thấy tứ chi như nhũn ra, hô hấp khó khăn, rất nhanh liền ngã xuống đất ngất đi.

Đoạn Vân Tụ tỉnh lại phát hiện mình nằm ở trên một cái giường lớn mềm mại, trên người còn đang đắp tấm lông cừu thật dày. Nàng nhớ tới lúc trước, lập tức xúc phạm lên ngồi dậy, tiếp tục mang giày vào đẩy cửa mà ra.

Nàng lo lắng cho Diệp Tú Thường, nện bước cực nhanh, rất nhanh liền đi tới một cái phòng khác. Nàng quét mắt liếc phòng này một cái, phát hiện bên trong tuy bày trí đơn giản nhưng lại toát ra vẻ lịch sự tao nhã, trên tường còn treo hai bức Tùng Hạc đồ.

“Đây là nơi nào?” Nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn là không biết mình đang ở nơi nào.

Nàng đang muốn chạy ra khỏi phòng, nhưng một bóng người màu đen loáng cái đã tiến vào.

Nàng tập trung nhìn đến, đúng là Hắc y nhân từng cùng mình giao thủ! Trong nội tâm nàng kinh hãi, đề xuồng Linh Ẩn kiếm trên lưng.

Hắc y nhân lại chỉ đứng ở nơi đó nhìn Đoạn Vân Tụ, như nhìn vào người thân yêu nhất của hắn.

“Người rốt cuộc là ai? Tại sao lại ở chỗ này?” Đoạn Vân Tụ nhanh chóng suy nghĩ, cảm thấy Hắc y nhân kia thập phần quỷ dị, hẳn là cùng mùi hương khác thường kia có quan hệ.

“Đừng sợ.”

Thanh âm của Hắc y nhân bây giờ so với ngày đó dịu dàng hơn nhiều lắm, trong đôi mắt lại tràn đầy thương yêu. Hắn nhìn Đoạn Vân Tụ, sau một hồi, ôn nhu kêu một tiếng: “Tụ Nhi...”

Đoạn Vân Tụ giật mình — hiện tại gọi mình “Tụ Nhi” đâu có mấy người, mà người kia là ai, vì cái gì lại gọi nhũ danh của mình thân mật như vậy?

“Người là ai?”

Đoạn Vân Tụ rất muốn tháo xuồng mặt nạ của người kia để nhìn cho rõ.

“Người sẽ không nghĩ tới đó là ta, nhưng ta một mực tìm ngươi...”

Trong đôi mắt Hắc y nhân có chua xót cũng có dịu dàng. Hắn cười cười, tiếp theo hỏi một câu:

“Con tiểu vân tước kia, có phải đã trở lại tổ của mình rồi không?”

Đoạn Vân Tụ sửng sốt tại chỗ, thật lâu mới thôi thần thờ.

Nửa ngày, nàng giật giật môi, kêu một tiếng: “Ca ca?”

Vành mắt Hắc y nhân đã ướt rồi, “Tụ Nhi, là ta, ca ca của muội đây...”

Hắc y nhân đem mặt nạ tháo xuống, khuôn mặt hiển hiện ra. Đây gương mặt ngoại trừ ánh mắt ra còn lại đều mơ hồ một mảnh, ngay cả cái lông mày cũng đều không có, chẳng lẽ ngày đó là bị đại hỏa thiêu đốt.

Đoạn Vân Tụ thấy khuôn mặt như vậy, cảm giác như bị sét đánh.

“Ca ca! Huynh...”

“Có phải đặc biệt khó coi hay không? Năm đó ta từ trong đại hỏa trốn thoát, tuy rằng tánh mạng có thể bảo toàn, nhưng gương mặt này...” Hắc y nhân nở nụ cười chua xót tới cực điểm, “Mười năm nay, ta căn bản không thể soi gương. Vừa nhìn vào gương ta sẽ hội phát điên, không chế không được mà nổi điên, ta chỉ có thể dựa vào mặt nạ để che đi gương mặt này, tiểu hài nhi vừa mở mắt trông thấy liền sợ tới mức khóc thét lên, giờ có ai nhìn đến cũng đều không thấy được gương mặt thật của ta như thế nào...”

Trong lòng Đoạn Vân Tụ rất đau. Nhìn gương mặt này, nàng biết ca ca của mình năm đó đã phải trải qua đau đớn như thế nào, nhất định đã bị liệt hỏa thiêu đốt thống khổ đến mức muốn sống không được, muốn chết cũng không xong...

Nàng đi qua, muốn giơ tay sờ lên mặt hắn. Nhưng Đoạn Phong Tiêu lại lui từng bước, không muốn để cho muội muội đụng tới gương mặt vô cùng xấu xí của mình. Đoạn Vân Tụ lại ôm cổ ca ca nói, “Trong lòng ta, mặc kệ ca ca có biến thành bộ dạng gì đi nữa, cũng đều là ca ca của ta, là ca ca ta yêu thương nhất...” Nói đến phần sau đã muốn nức nở.

Nàng đau xót cho ca ca phát ra tự đáy lòng truyền đến trong lòng Đoạn Phong Tiêu. Đoạn Phong Tiêu cũng ôm chặt lấy nàng, hai huynh muội đều khóc lên.

Qua một lúc lâu, hai người mới dần dần hồi phục xúc động mãnh liệt ở trong lòng. Đoạn Phong Tiêu lại không nghĩ để cho muội muội thấy gương mặt xấu xí của mình thêm nữa, liền mang mặt nạ lên mặt.

Đoạn Vân Tụ lau sạch nước mắt, hỏi: “Ca ca sao lại ở chỗ này?”

Đoạn Phong Tiêu đáp: “Ta đến trước muội một ngày, đặc biệt ở chỗ này chờ muội.” Thấy muội muội rất kinh ngạc, lại tiếp tục nói: “Nhiều năm qua ta luôn một mực suy nghĩ chỗ cất giấu Kinh Hạc Kiếm Pháp, về sau, từ manh mối mà cha cố ý lưu lại nên đã tìm được...”

“Nguyên lai là như vậy...”

“Năm đó Đoạn gia chúng ta bị thảm sát, muội vừa lúc đi vắng, ta nghĩ rất có thể muội vẫn còn sống, cho nên nhiều năm qua ta luôn một mực tìm kiếm muội! Nghe nói ở ‘Tru Ma đại hội’ xuất hiện một thiếu niên tên là ‘Đoạn Vân’, ta liền nghĩ có phải hay không đó chính là muội, nên ta đi khắp nơi nghe ngóng tin tức, lại nghe nói muội đang ở Nhạc Dương, ta liền tìm đến. Vì để xác định xem có phải là muội hay không, nên ta đã ra tay thử muội, cố ý cùng muội đối chưởng với nhau, để xem trên người muội có cổ chân khí mà từ nhỏ chúng ta đã tu luyện hay không.”

31. Chương 31: Nguyên Lai Là Người

“Chúng ta từ nhỏ đã tu luyện một cổ chân khí?” Trong đầu Đoạn Vân Tụ tuôn ra rất nhiều nghi vấn. “Ca ca muội vẫn luôn thắc mắc, từ khi lên bốn tuổi hai chúng ta đều được cha truyền cho một loại tâm pháp để tu luyện, nhưng lại không dạy cho chúng ta chiêu thức võ công gì, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ thứ chúng ta luyện, là tâm pháp của Kinh Hạc Kiếm sao?”

“Tụ Nhi muội nói không sai, kỳ thật chúng ta ngay từ nhỏ đã tu luyện tâm pháp của Kinh Hạc Kiếm. Mới trước đây ta cũng không hiểu vì sao, nhưng hiện tại ta hiểu được. Cha luôn hy vọng chúng ta không tập võ, người hi vọng chúng ta rời xa giang hồ, sống bình an qua ngày, có thể cha cũng biết trong thiên hạ mọi người đều ngấp ghé Kinh Hạc Kiếm Pháp của Đoạn gia chúng ta... Cha tuy rằng cùng gia gia cự cãi đến mức đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, nhưng này phỏng chừng cũng chỉ là kẻ sách tạm thời mà thôi.”

“Kẻ sách tạm thời? Chẳng lẽ là cha cố ý cùng gia gia nãi nãi làm ầm ĩ như vậy để mượn cớ này rời đi cách xa giang hồ?”

“Chỉ sợ là như vậy, cha, người rất chán ghét chuyện giang hồ phân tranh...”

“Đúng vậy a, cha cùng nương hai người chỉ muốn sống bình đạm qua ngày.” Đoạn Vân Tụ thở dài một tiếng, “Chỉ là nếu cha đã có kiếm phổ, võ công của người tại sao lại bình thường như vậy? Nếu luyện Kinh Hạc Kiếm Pháp chẳng phải sau này có thể bảo hộ chúng ta sao?”

“Đây cũng là vấn đề ta luôn luôn buồn bực. Cha kể cho chúng ta biết những chuyện xưa đi tầm bảo, chỉ dẫn chúng ta cách tìm kiếm phổ, theo lý mà nói cha cũng có thể tìm được Kinh Hạc Kiếm Pháp để tu luyện. Nhưng muội cũng thấy võ công của cha quả thật rất bình thường.”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Sau này ta về lại nhà tổ tìm mọi cách hỏi thăm, mới biết được cha lúc còn nhỏ bị người ta bắt cóc, tim bị đâm gây tổn thương rất lớn, cho nên sau này cha có thể luyện võ công đạt đến trình độ như thế đã là rất tốt rồi.”

Đoạn Vân Tụ kinh ngạc dị thường.

“Muội còn nhớ hay không, khi chúng ta còn nhỏ nương thường khuyên chúng ta đừng làm cha tức giận?”

“Cha người...” Đoạn Vân Tụ nhớ tới những chuyện lúc còn nhỏ mình hay nghịch ngợm làm nương phải lo lắng, trong lòng hối hận không thôi.

Đoạn Phong Tiêu biết tâm tư muội muội, vì thế an ủi: “Tụ Nhi muội đừng buồn, chúng ta trước kia còn quá nhỏ, đều không thể hiểu được khổ tâm của cha với nương, nhưng hiện tại huynh muội chúng ta đã gặp lại, còn tìm được Kinh Hạc Kiếm Pháp, chúng ta sẽ báo thù cho cha nương cùng muội muội chưa ra đời...”

Đoạn Vân Tụ từ ấy nấy bình tĩnh lại, “Đúng! Ca ca huynh nói rất đúng! Ta vốn nghĩ đến ở trên đời này Đoạn gia chỉ còn lại một mình ta, không biết tới khi nào mới có thể báo thù rửa hận cho huynh cùng bọn họ, hiện tại ca ca, huynh vẫn còn sống, ta cảm thấy hi vọng trong lòng không còn xa vời nữa!”

Đoạn Phong Tiêu gật gật đầu, “Chúng ta cách ngày báo thù rửa hận không còn xa nữa!”

“Thật tốt quá! Ca ca võ công của huynh cao như vậy, có phải đã luyện qua Kinh Hạc Kiếm Pháp hay không?”

“Không có, ” không ngờ Đoạn Phong Tiêu lại lắc đầu, đúng là ta tìm được kiếm phổ trước muội, nhưng không có luyện qua kiếm pháp, ta đang đợi muội tìm đến...”

Chờ mình tìm đến? Đoạn Vân Tụ kinh ngạc vô cùng.

Trong mắt Đoạn Phong Tiêu thoáng hiện lên buồn rầu, nhìn đến hai tay của chính mình, “Muội nhất định muốn hỏi là vì cái gì? Bởi vì hai tay của ta năm đó đã bị đánh gãy, đã không thích hợp luyện kiếm nữa...”

Đoạn Vân Tụ cắn môi, cố gắng không để cho mình rơi lệ.

“Mấy tên ác nhân kia, nếu để cho ta tìm được ta nhất định sẽ chặt đứt hai tay của bọn chúng bồi cho huynh!” Ở sâu trong nội tâm Đoạn Vân Tụ lệ khí mười năm tích tụ bắt đầu phát tán.

“Ta tin tưởng muội Tụ Nhi! Chờ bắt được người kia, chúng ta sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để tra tấn hắn, để cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, lại nghĩ đến cái gì.

“Này ca ca huynh luyện là cái võ công gì?”

“Vô cực **.”

“Vô cực **?”

“Uh, ta không biết Kinh Hạc Kiếm Pháp sau khi luyện thành đến tột cùng là có bao nhiêu lợi hại, nhưng ta biết chờ sau khi ta luyện thành vô cực **, chẳng sợ không thể trở thành đệ nhất thiên hạ, muốn thu dọn người kia cũng là có thể.” Đoạn Phong Tiêu trong mắt ngoan lệ quá nặng.

Đoạn Vân Tụ cảm thấy được ca ca nói gì đó, cố gắng tìm điểm mấu chốt, “Ca ca có phải huynh luôn một mực tìm hiểu cừu gia là ai? Có tin tức gì không?”

Đoạn Phong Tiêu lại đáp: “Còn không có, ta còn đang tra, có tin tức tự nhiên sẽ nói cho muội biết, tin tưởng ca ca.”

“À...” Đoạn Vân Tụ mơ hồ cảm thấy được ca ca có chuyện gì đó đang giấu mình, nhưng nghe hẳn nói như vậy cũng bất hảo truy vấn, hơn nữa, nàng tin tưởng ca ca tuyệt đối sẽ không hại nàng, vì thế liền quên đi.

Dừng một chút, nàng nghĩ đến Diệp Tú Thường, vội hỏi: “Ca ca, đi cùng ta còn có một hoàng y nữ tử nàng đang ở đâu?”

“Muội là nói nữ nhi của Diệp Kính Thành, Diệp Tú Thường?”

“Đúng.” Nàng có điểm kỳ quái ca ca thế nhưng biết người đi cùng mình là Diệp Tú Thường, bất quá nghĩ lại, Diệp Tú Thường ở trên giang hồ thanh danh vang dội, muốn biết cũng rất dễ dàng.

“Nàng ở trong một gian phòng khác, lúc này vẫn còn mê man.”

Đoạn Vân Tụ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Này mê hương là do ca ca phóng hay sao?”

“Không sai.”

Xem trong mắt muội muội mang theo nghi vấn, Đoạn Phong Tiêu còn nói thêm: “Muội cảm thấy kỳ quái sao, vì cái gì ta lại phóng mê hương mà không phải trực tiếp cùng muội nhận biết nhau?”

Đoạn Vân Tụ gật đầu.

“Đó là bởi vì có chuyện ta không muốn để cho người khác biết.” Đoạn Phong Tiêu biểu tình bình thản, đáy mắt lại lưu động lên cái gì.

Đoạn Vân Tụ trầm nghĩ, nguyên lai ca ca bắn khoản Diệp Tú Thường là ngoại nhân.

“Bất quá Tụ Nhi muội thành thật nói cho ca ca biết, Diệp Tú Thường là gì của muội?” Đoạn Phong Tiêu tâm niệm vừa chuyển, lại tung ra một cái vấn đề làm Đoạn Vân Tụ giật mình, “Chuyện muội cùng đi với Diệp Tú Thường tìm Kinh Hạc Kiếm Pháp, nếu không phải là người muội cực kỳ tin tưởng, nhất định sẽ không đi cùng nàng. Cho nên, nếu ta không đoán sai, muội cùng nàng phải có giao tình không nhỏ...”

Há lại chỉ có từng đó ‘giao tình không nhỏ’! Đoạn Vân Tụ trong lòng buồn bã, nhưng không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ nói cho ca ca, mình thích một nữ tử? Chuyện hoang đường như vậy a!

Đoạn Phong Tiêu nhớ tới thủ hạ Tất Mộ Thiên từng nói một câu — “Cái kia Đoạn Vân a, nàng ta vì muốn cứu Diệp Tú Thường mà đã tự mình nhảy xuống”, lại thấy muội muội thần sắc do dự, không khỏi xác định phỏng đoán trong lòng.

“Nếu ta đoán không sai, muội là thích nàng ta?”

Đoạn Vân Tụ kinh hãi, tròng to mắt nhìn ca ca.

“Muội không nên giật mình, luôn có thứ gì đó, tồn tại giữa những người yêu nhau...” Đoạn Phong Tiêu trong lòng rõ ràng, đang nhớ lại cái thiếu niên thanh tú như hoa, chưa từng ái ngại chuyện mình xấu xí, vĩnh viễn tươi cười đối với mình, luôn cẩn thận vì mình bôi lên miệng vết thương, nửa đêm đắp chăn cho mình, khi mình gặp ác mộng lại dùng thân thể gầy yếu ôm chặt lấy mình.

“Ca ca...” Đoạn Vân Tụ không biết ca ca sẽ có ý kiến gì về loại chuyện này, trong giọng nói lộ ra bất an. Nhưng thanh âm của nàng lại làm cho Đoạn Phong Tiêu từ trong bị thương thoát ra.

“Muội mới vừa tỉnh lại liền gấp gáp như vậy muốn đi tìm nàng, sự quan tâm này không cần nói cũng hiểu, giữa các người, chính là có loại tình cảm xa hơn tình bằng hữu một chút...”

Đoạn Vân Tụ cúi đầu không nói, xem như cam chịu, lại không có chú ý đến ánh mắt dị thường của ca ca.

“Muội yên tâm, ta đối với việc này không có thành kiến gì, các người hiện tại, cứ thích lẫn nhau là được rồi, ta cũng sẽ không ngăn trở...”

Đoạn Vân Tụ vừa mừng vừa sợ, hoài nghi không biết có phải là mình nghe nhầm không.

“Hiện tại hai đứa thích nhau, cũng không phải là chuyện gì xấu...”

Đoạn Phong Tiêu từ trong lòng lấy ra kiếm phổ, đưa cho muội muội.

“Quyển kiếm phổ kia là giả, ta đã lấy nó đổi qua, đây mới là quyển kiếm phổ thật, chỉ là không được đầy đủ...”

“Không được đầy đủ?”

“Vì nó chỉ có chiêu thức, không có tâm pháp.”

Đoạn Vân Tụ giật mình, lại vừa cẩn thận ngẫm nghĩ, đã hiểu được.

Đoạn Phong Tiêu tiếp tục nói: “Ta nghĩ năm đó Cao Tổ phụ cảm thấy chỉ cần là người tốt thì liền có thể học được kiếm pháp của người, nhưng mà tăng tổ phụ hoặc là tổ phụ lại đem tâm pháp trong kiếm phổ lấy ra, hơn nữa còn quy định chỉ truyền cho hậu nhân Đoạn gia, bọn họ làm như vậy, chính là vì bảo đảm cho sự hưng thịnh của Đoạn gia.

Đoạn Vân Tụ sấp sấp cười, “Nhưng mà Đoạn gia vẫn bại...”

“Đoạn gia ta không có bại! Tụ Nhi, có huynh và muội ở đây, rất nhanh liền tái hiện huy hoàng của Đoạn gia trăm năm trước!”

Đoạn Vân Tụ lại không giống ca ca khẳng định như vậy.

“Được rồi, ta phải đi.”

“Ca ca huynh sao phải rời khỏi?” Mới cùng ca ca nhận biết nhau, Đoạn Vân Tụ thực không nỡ.

“Tụ Nhi muội đừng buồn! Chúng ta sẽ không xa nhau lâu đâu.” Đoạn Phong Tiêu vỗ vỗ vai muội muội.

Đoạn Vân Tụ trong lòng dễ chịu một chút. Đoạn Phong Tiêu lại cúi đầu đến bên tai nàng nói gì đó, nàng nghe xong, có một loại bất an ở trong lòng bèn rẽ...

“Ta đi rồi, nhớ kỹ, người làm đại sự, không nên có nhiều cố kị, Tụ Nhi muội rất thiện lương, nhưng mà đối thủ của chúng ta cũng rất tàn nhẫn...”

Đoạn Vân Tụ im lặng gật đầu — đúng vậy a, để hạ được đối thủ như vậy, tất nhiên phải tàn nhẫn? Ngay cả nhân tính cũng phải vứt bỏ!

“Ngoài ra nhớ kỹ, chỉ cần nói cho Diệp Tú Thường các người là bị chướng khí ở nơi này làm cho hôn mê, mặt khác cái gì cũng không cần nói... Đây là ‘Thanh Tâm Hoàn’ muội cho Diệp Tú Thường ăn đi, nàng rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Đoạn Phong Tiêu đưa cho muội muội một cái bình nhỏ, lại thâm sâu nhìn nàng một cái, thiềm thân đã biến mất.

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, nhưng lại vì chuyện lừa gạt Diệp Tú Thường mà không yên, chỉ là ca ca đã phân phó như vậy, đối với Diệp Tú Thường cũng không có hại gì, đành phải làm theo.

Dù không đành lòng nhưng Đoạn Vân Tụ vẫn phải để ca ca đi, nàng tới phòng Diệp Tú Thường. Dem ‘Thanh Tâm Hoàn’ ca ca đưa cho uy đến miệng Diệp Tú Thường, lại dứt thêm chút nước. Không bao lâu, Diệp Tú Thường liền tỉnh lại.

“Chúng ta đây là đang ở nơi nào?”

“Là chỗ mà trước kia Cao Tổ phụ cùng Cao tổ mẫu đã ở.”

“Ta nhớ hôm đó chúng ta ở trong động té xỉu a?”

“Đúng rồi, bất quá ta tỉnh trước nàng một chút, phát hiện đi theo cái động kia còn có một cái cửa động khác ra ngoài, liền đến nơi này.”

“Nguyên lai là như vậy.”

Diệp Tú Thường vén chăn lên ngồi xuống đánh giá căn phòng.

“Nơi này thực không tệ a, mộc mạc, nhưng rất lịch sự tao nhã.”

Đoạn Vân Tụ cười cười.

“Đúng rồi, cổ mê hương kia là xảy ra chuyện gì?” Diệp Tú Thường khó hiểu.

“Ta nghĩ, là do chướng khí ở nơi này...” Đoạn Vân Tụ bắt đầu nói dối Diệp Tú Thường, mà đây chỉ là sự khởi đầu.

Diệp Tú Thường cảm thấy được không đúng chỗ nào, nhưng đầu còn có chút không thoải mái, tạm thời cũng không muốn nghĩ nhiều.

Đoạn Vân Tụ thấy nàng nhu nhu huyết thái dương, nói gấp: “Nàng tiếp tục nghỉ ngơi thêm một chút.”

“Hảo. Bất quá, người phải bồi ta.”

Đoạn Vân Tụ cười cười, cảm thấy có đôi khi Diệp Tú Thường thật sự rất đáng yêu đôi khi lại rất xấu, thế nào mà trước kia lại không nhìn ra đây? Nàng đỡ Diệp Tú Thường nằm xuống, nàng cũng nằm trên đó.

Diệp Tú Thường trong lòng xao động, nghiêng người ôm lấy Đoạn Vân Tụ, kêu lên: “Vân Tụ...”

“Làm sao vậy?”

Đoạn Vân Tụ cũng nghiêng người qua, đối mặt với Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường nhìn người trước mắt, ở một nơi nào đó trong lòng nàng, vừa đau, vừa chua xót, lại vừa ngọt ngào, chỉ cảm thấy muốn làm chút gì đó, vì thế nhích tới gần, dứt khoát hôn lên đôi môi mềm mại này, mà Đoạn Vân Tụ còn chưa kịp kháng nghị môi đã bị ngăn chặn.

Hai tay Diệp Tú Thường dần dần dùng sức, đem khe hở giữa nàng và Đoạn Vân Tụ toàn bộ lấp đầy, đồng thời bắt lấy đầu lưỡi đối phương bắt đầu chơi đùa.

Đoạn Vân Tụ chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, thở cũng không thông thuận rồi. Diệp Tú Thường cần, nàng nguyện ý cho, nhưng nàng chưa từng chạm phải tình huống này, hơn nữa mười năm qua cũng không có nghĩ tới, một lòng chỉ muốn báo thù, cho nên từ đầu đến cuối nàng càng lúc càng mất tự nhiên, theo quán tính nàng muốn không chế cảm giác xa lạ của mình...

“Tú Thường”, dây dưa thật lâu sau, nàng rốt cục nhận không được muốn lùi lại.

Diệp Tú Thường buông Đoạn Vân Tụ ra, cũng bắt đầu hít thở không khí, nhưng nhìn đến gương mặt ửng hồng quá mức kiều mị ở trước mắt này, lòng nàng vẫn không thôi chọn rộn.

“Ngoan, nàng không phải đau đầu sao?” Mới trước đây Đoạn Vân Tụ cũng không ít lần dỗ dành tiểu sư muội Lan Thanh Nhân của mình, bây giờ nàng lại dùng loại phương thức dỗ tiểu hài tử này để bảo vệ mình.

“Người mới đau đầu!” Diệp Tú Thường cảm thấy người trước mắt này có sự tự chủ thật quá mạnh mẽ, còn nếu không chính là cái đầu gỗ ngu ngốc, mình cũng đã bỏ qua sự rụt rè của một đại tiểu thư nhưng nàng thì vẫn phòng thủ quá chặt, không khỏi bực mình, xoay người không để ý tới ai kia nữa.

Đoạn Vân Tụ buồn bực — sao không cẩn thận lại làm Diệp đại tiểu thư tức giận đây? Nàng lơ mơ biết Diệp Tú Thường tức giận vì cái gì, nhưng cũng không xác định lắm, dù sao thì nàng cũng mới vừa biết yêu a, nhưng mặc kệ như thế nào, mình cũng phải đi dỗ dành, ai bảo tự mình gây chuyện. Vì thế khó có được mấy khi chủ động nàng ôm lấy Diệp Tú Thường, đem trán của mình dán sát vào sau gáy của đối phương, đè lên mái tóc, khẽ gọi: “Tú Thường...” Thở ra khí liền phả vào cổ đối phương.

Trái tim trong lòng ngực bị hơi thở ấm áp này khiến cho nó run lên, nhưng thân thể nàng vẫn không nhúc nhích.

32. Chương 32: Tự Định Chung Thân

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường bất vi sở động, không biết nên làm thế nào. Một lát sau, nàng cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, nàng đang nóng giận, nàng muốn gì ta cũng đều nguyện ý cho, ta chỉ là nhất thời không quen...” Mười năm qua nàng một lòng chỉ nghĩ đến việc báo thù, gần như không có nghĩ đến tình yêu nam

nữ gì đó, ở phương diện này có thể nói nàng thuần khiết như một tờ giấy trắng. Tuy rằng trong lòng cũng mơ hồ có cái gì rục rịch, nhưng cái cảm giác xa lạ kia thật sự làm nàng có điểm sợ hãi.

Đoạn Vân Tụ ngữ khí yếu ớt làm cho Diệp Tú Thường có điểm đau lòng. Nàng cũng biết đây là chuyện mà đôi bên phải tình nguyện, tuy rằng đôi khi chính mình động tình khó có thể kiềm chế, còn phản ứng của nàng cũng không mấy nhiệt tình, nhưng mà chuyện này từ từ cũng sẽ thay đổi, hành động này dù sao cũng là chuyện kinh thể hải tục vượt quá luân thường, ít nhất cũng phải để cho người ta có thời gian tiếp nhận.

Nàng xoay người lại, đối mặt với Đoạn Vân Tụ, xoa hai má của nàng, “Ta không có giận người, người có thể ứng thừa tâm ý của ta, làm trái thể tục cùng ta chung một chỗ, ta đã thật cao hứng rồi. Nhưng mà ta cũng không rõ tại sao, ta luôn muốn cùng người thân thiết hơn một chút, âyz..., hóa ra những câu chuyện chí dị truyền kì kia viết đều là sự thật...” Bản thân mình đã xem qua rất nhiều loại thư tịch, binh pháp võ học, thương đạo tài kế, cầm kỳ thư họa, có khi cũng xem qua một chút dã sử, có thể nói trước kia nàng cảm thấy những thứ tình cảm được viết trong sách đối với mình thật xa vời, bởi vì chưa từng có người nào giống như vậy xuất hiện làm cho bản thân động tâm mê luyến không rời, hiện giờ gặp Đoạn Vân Tụ, mới biết được những cái kia đều là sự thật.

“Kỳ thực ta hẳn là phải cảm tạ người, là người đã làm cho ta hiểu được cái gì gọi là nhi nữ tình trường, lại càng cảm tạ người nguyện ý cùng ta bước vào sai lầm, chống lại thiên hạ rộng lớn này.”

Một lời này tình thâm ý trọng, trong lòng Đoạn Vân Tụ vừa áy náy vừa cảm động, “Nói cái gì mà ‘cảm tạ’, giữa chúng ta không cần nói những thứ này. Huống chi, ta đã làm cho nàng khổ sở rất nhiều, nếu ta sớm hiểu rõ tâm ý của mình, lại dừng cảm thêm một chút, nàng sẽ không phải khóc.” Nhớ tới bản thân nhiều lần cự tuyệt lại liên tục đã kích nàng, nhớ tới Diệp Tú Thường lệ rơi đầy mặt, lòng nàng đau vô cùng.

“Được rồi, nỗi đau cũng đã qua từ giờ sẽ vui vẻ. Ta đợi được người, người cũng không có bỏ ta, chúng ta đã hạnh phúc.” Diệp Tú Thường kéo tay Đoạn Vân Tụ qua đặt trên ngực của mình, “Nghe đi, nó đang rất vui vẻ nhảy nhót a, nó nói nó thực thích người...”

Tay Đoạn Vân Tụ đặt tại nơi đó không khỏi làm cho mặt nàng nóng lên, nhưng Diệp Tú Thường lại làm cho nàng cảm động, nàng nhin không được kê sát vào nơi tốt đẹp kia của Diệp Tú Thường, khéo môi hạ xuống hôn lên, “Trái tim ta cũng nói nó thích nàng...”

Hai người ở trong nhu tình mật ngữ nằm trên giường ôm nhau ngủ, thẳng đến giữa trưa.

Sau khi tỉnh lại, cả hai nhìn nhau cười.

“Ta đói bụng.”

Diệp Tú Thường giọng điệu nũng nịu. Nàng cũng không biết vì sao cứ hễ ở trước mặt Đoạn Vân Tụ là sẽ làm ra một ít chuyện mà bình thường nàng tuyệt đối sẽ không làm, lại nói ra những thứ bình thường sẽ không nói, có lẽ bởi vì người ở trước mắt này chính là Đoạn Vân Tụ, người mà thoát nhìn có vẻ như nhu nhược nhưng lại rất kiên cường, trong kiên cường lại ẩn chứa yếu ớt.

Đoạn Vân Tụ cứng chịu cười, “Để ta đi coi có cái gì ăn được không.” Nàng bình thường ngoại trừ đối tiểu sư muội Lan Thanh Nhân hội dung túng ra, đối những người khác cũng sẽ không cố ý săn sóc, nhưng giờ phút này nàng phát hiện cứng chịu Diệp Tú Thường là một chuyện thực hạnh phúc.

Nàng trong phòng dạo qua một vòng, phát hiện có một khay đựng thanh quả đã rửa sạch đặt trên bàn. Nàng nghĩ nhất định là ca ca mang đến chỗ này trong lúc nàng ngủ, nghĩ đến ca ca, nàng lại cảm thấy ấm áp — trên đời này, nguyên lai không chỉ có một mình mình, còn có Diệp Tú Thường, còn có ca ca...

Nàng chờ trong chốc lát mới đem thanh quả đến phòng Diệp Tú Thường, nói: “Ta mới vừa hái mấy chùm thanh quả, nàng ăn tạm trước, đợi chút nữa chúng ta đi chuẩn bị mấy món dân dã được không?”

Diệp Tú Thường mới vừa chỉnh trang bản thân xong, thấy mấy chùm thanh quả màu xanh kia rất đáng yêu, cao hứng nói: “Hảo a, chúng ta ăn tạm cái này, đợi chút nữa ra ngoài xem có gì ngon hơn không!” Nói xong cầm lấy một trái đưa đến bên miệng Đoạn Vân Tụ, “Cắn một miếng đi.”

Đoạn Vân Tụ cười cười, cắn một cái. Diệp Tú Thường mới cầm lại bắt đầu ăn, còn nói: “Cùng nhau ăn a, chẳng lẽ người định để bụng đói sao?”

Nàng phát hiện Diệp Tú Thường càng dịu dàng lại càng đáng yêu, bản thân trước đây cũng như vậy, chỉ là sau biến cố đó, giống như không thể rồi, thường thường rất lạnh, thường thường không lộ vẻ gì.

Hai người ăn hết thanh quả sau đó ra khỏi phòng, phát hiện nơi này đúng là kì cảnh — nguyên lai đây là một cái sơn cốc, bốn phía vách đá dựng đứng bao quanh, trong cốc hoa cỏ khắp nơi, chim muông cùng các loài côn trùng kêu vang, quả là thâm tú kỳ u. Một dòng suối từ giữa các vách đá chảy xuống, mà hai người đang đứng trước một tòa nhà nhỏ ở trong sơn cốc, những cây cột nhỏ được chạm trổ, mái cong đầu giác, hiện ra phong cách cổ xưa kết hợp với hình dã thú được điêu khắc tinh tế, tòa nhà nhỏ được đặt bên cạnh rừng trúc bạt ngàn xanh mướt, hoa cỏ trên núi vây quanh.

Hai người hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, không còn sự ồn ào đông đúc của chốn hồng trần* (nghĩa gốc: trần hiêu vô tung)

“Vân Tụ, đây chẳng phải là chốn đào nguyên hay sao?”

“Chỉ sợ là nó a, có phải rất thích hay không?”

“Đương nhiên! Cao tổ phụ cùng cao tổ mẫu của ngươi quả thật là một đôi thần tiên quyền lực, tìm được một nơi u tĩnh xinh đẹp như vậy!”

Đoạn Vân Tụ cười một tiếng, “Ta cũng rất hâm mộ hai người họ, bất quá chẳng phải chúng ta đang ở đây sao.”

Trong lòng Diệp Tú Thường cao hứng đến cực điểm, nhin không được đưa tay hợp lại thành cái loa, đối với sơn cốc la lớn: “Aaaaa...”

Âm thanh vọng lại từ bốn phía.

Đoạn Vân Tụ xem Diệp Tú Thường cao hứng giống như tiểu hài tử, trong lòng cũng rất vui mừng.

Hai người đi dạo chung quanh, Diệp Tú Thường nói: “Kể cho ta nghe một chút chuyện xưa của Cao Tổ phụ đi.”

Đoạn Vân Tụ cười cười, Nàng ở trong giang hồ hiểu biết sâu rộng, phải nghe rất nhiều chuyện xưa của Người rồi mới đứng chứ.”

“Những cái kia đều là đồn đãi trong giang hồ, ai biết cái nào là thực cái nào là giả đây?”

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy vẻ mặt khả ái của Diệp Tú Thường, nhin không được muốn đi lên hôn nhẹ vào gương mặt của nàng một cái, bất quá ở phương diện này nàng vẫn là không được tự nhiên, thường thường nghĩ tới nhưng cũng không dám làm, chỉ là trả lời: “Hảo, ta kể cho nàng nghe.” Bèn thuật lại chuyện xưa mà phụ thân đã từng kể qua cho nàng về Cao tổ phụ Đoạn Thiên Nhai.

Năm đó, Đoạn Thiên Nhai thiên phú dị bẩm, mười lăm tuổi liền học xong kiếm pháp nguyên hựu của Đoạn gia, sau đó bỏ ra mười năm đi khắp nơi tìm cao nhân nghiên cứu luận bàn kiếm pháp, năm ấy Người hai mươi lăm tuổi đã sáng lập ra bộ Kinh Hạc Kiếm Pháp. Là một người rất kiêu ngạo, không phân chính tà, chỉ làm theo nguyên tắc của bản thân. Người của hắc bạch lưỡng đạo bị chết dưới kiếm của Người chính đều là những tên đồ đệ gian tà. Cao tổ phụ có vóc người tuấn mỹ, làm mê đảo rất nhiều thiếu nữ, nhưng Người chỉ một lòng hướng về Mộ Dung Niệm Âm của Mộ Dung gia, mà phụ thân của Mộ Dung Niệm Âm, Mộ Dung Ngạn cũng là người kiêu căng, rất chán ghét việc Đoạn Thiên Nhai kiêu ngạo hơn hẳn, cự tuyệt không đồng ý hôn sự của hai người, bởi vậy hai người quyết định bỏ trốn.

Bọn họ ngao du sơn thủy, tiêu dao khoái hoạt trong ba năm. Nhưng không may, Mộ Dung Niệm Âm khi sinh con lại bị khó sanh, cuối cùng hồng nhan mất sớm. Đoạn Thiên Nhai cực kỳ thương tâm, từ đó về sau buồn bực không vui, dồn tất cả tâm tư nghiên cứu luyện tập kiếm pháp, kiếm thuật của Người tinh tiến đến cảnh giới không còn đối thủ, đến lúc Người tái xuất giang hồ, đã là lúc cầu bại một lần mà không được...

Diệp Tú Thường nghe xong chuyện xưa mà cảm động, sâu kín địa thở dài: “Hong nhan bạc mệnh, anh hùng tình trường...”

Đoạn Vân Tụ sấp sấp cười, “Cho nên có đôi khi, tình thâm cũng không phải là một chuyện tốt...”

Diệp Tú Thường nghĩ đến chính mình, cúi đầu nói: “Nhưng mà loại chuyện này, không phải chúng ta có thể không chế được...”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu.

Diệp Tú Thường đột nhiên nghĩ đến cái gì, lôi kéo tay Đoạn Vân Tụ hướng phía trước thạch động đi đến.

Đoạn Vân Tụ khó hiểu, nhưng vẫn tùy ý đi cùng với Diệp Tú Thường. Hai người tới thạch động, Diệp Tú Thường nắm tay Đoạn Vân Tụ quỳ xuống.

“Chúng ta hôm nay ở chỗ này thỉnh Cao tổ phụ, Cao tổ mẫu thành toàn được không?” Diệp Tú Thường nói ra ý muốn của mình.

Đoạn Vân Tụ rất kinh ngạc — mình và Diệp Tú Thường đều là thân nữ nhi, đối mặt với ngọc tượng tổ tiên trong lòng liền không yên, lại còn thỉnh họ thành toàn?

Diệp Tú Thường thấy thần sắc Đoạn Vân Tụ biến hóa, đoán được cái gì, liền nói: “Đừng lo, người ngấm lại đi Cao tổ phụ cùng Cao tổ mẫu không phải là tục nhân, bọn họ là người không bị gò bó bởi thế tục, là người chí tình chí nghĩa, hai chúng ta tuy là nữ tử, nhưng lại lưỡng tình tương duyệt, dùng chân tâm đối đãi lẫn nhau, còn tình chân ý thiết hơn so với nhiều cặp phu thê trên thế gian này. Bọn họ nếu quả thật trên trời có linh, chắc chắn sẽ không trách chúng ta! Ta chỉ sợ, chỉ sợ sau này ra ngoài rồi sẽ phát sinh nhiều biến cố... Bất luận như thế nào, ta hi vọng giờ phút này có thể có được thừa nhận của tổ tiên Đoạn gia các người...”

Đoạn Vân Tụ vừa cảm động lại vừa bội phục — thấy nàng luôn dũng cảm hơn chính mình ở khía cạnh này! Gặp được nữ tử như vậy, mình có bao nhiêu may mắn a!

Thấy Diệp Tú Thường thần sắc dần dần nhiễm lên một chút buồn rầu, nàng lại cố ý cười khê nói: “Như vậy, nàng là muốn trở thành người của Đoạn gia chúng ta sao?”

Diệp Tú Thường không chút do dự, hùng hồn nói, “Đương nhiên”, sau đó lại bồi thêm một câu, “Người cũng muốn trở thành người của Diệp gia chúng ta!”

Đoạn Vân Tụ “Ha ha” cười.

Diệp Tú Thường quay đầu đối ngọc tượng nói: “Xin Cao tổ phụ Cao tổ mẫu hãy thành toàn cho Tú Thường cùng Vân Tụ!” Dừng một chút, lại nói: “Hai Ngài không nói lời nào chính là đồng ý rồi nha!” Tiếp theo đối Đoạn Vân Tụ nói: “Hai người đã đáp ứng rồi..., chúng ta mau bái lạy!” Nói xong thần sắc trở nên cung kính, ý bảo Đoạn Vân Tụ cùng mình nhanh chóng phục lạy, làm như sợ ngọc tượng đổi ý.

“Nàng nha...” Đoạn Vân Tụ lắc đầu cười, “Không nghĩ tới Diệp đại tiểu thư lại có thể xấu như vậy...”

“Ta xấu thế nào a?” Diệp Tú Thường biết rõ còn cố hỏi.

“Đó là tượng ngọc, tất nhiên sẽ không mở miệng nói chuyện.”

“Ha ha, ta biết a, chính là ta tin tưởng bọn họ trên trời có linh, cũng sẽ đồng ý với chúng ta.”

Diệp Tú Thường chân thành mà dí dỏm.

“Từ nay về sau, hai người cũng là Cao tổ phụ Cao tổ mẫu của con! Hai người yên tâm con sẽ chiều cổ Vân Tụ thật tốt, mặc kệ là có phát sinh chuyện gì, chúng con sẽ không buông tay nhau, sẽ luôn bên cạnh nhau! Mãi mãi!”

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy biểu tình vô cùng chân thành tha thiết của Diệp Tú Thường, ý trêu đùa cũng biến mất, thay vào đó lại vô cùng cảm động. Nàng nắm tay Diệp Tú Thường thật chặt, thề với trời nói: “Tổ tiên ở trên, thỉnh thành toàn cho con cùng Tú Thường! Con Đoạn Vân Tụ xin thề, sẽ đối xử thật tốt với Diệp Tú Thường một đời một thế, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều bất ly bất khí, vĩnh viễn cùng một chỗ!”

Diệp Tú Thường nhìn thật sâu Đoạn Vân Tụ cũng rất cảm động, cũng thề với trời nói: “Tổ tiên ở trên, thỉnh thành toàn cho con cùng Vân Tụ! Con Diệp Tú Thường cũng xin thề, hội một đời một thế đối Đoạn Vân Tụ hảo, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều bất ly bất khí, vĩnh viễn cùng một chỗ!”

“Tú Thường...” vành mắt Đoạn Vân Tụ ngấn lệ.

“Vân Tụ, chúng ta nhất định vĩnh viễn bên nhau!” Diệp Tú Thường cảm giác mũi mình ê ẩm.

“Nhất định vĩnh viễn bên nhau!”

Đoạn Vân Tụ nắm chặt tay Diệp Tú Thường. Hai người thâm tình ngắm nhìn lẫn nhau, sau đó cúi đầu bái, liên tục ba lần.

“Này, như vậy có tính là chúng ta tự định chung thân không đây?” Dập đầu hoàn, hai người đứng dậy, Diệp Tú Thường phá vỡ bầu không khí nặng nề, cười khẽ hời.

“Nàng nói đi?”

“Tính!” Diệp Tú Thường gật đầu, lại nói: “Này, từ hôm nay trở đi người chính là người của ta rồi!”

“A...!”

“Không đúng sao?”

“Ừm...! Sao không nói nàng là người của ta?”

“Ah! Cái này sao... Vậy đi, người là người của ta, ta cũng là người của người... ha!”

“Thế mới được...nha”

“Sau này không cho phép nhìn nữ tử khác!”

“À...!”

“Nam tử cũng không được!”

“...”

33. Chương 33: Đêm Thất Tịch

Tuy nói trong sơn cốc này giống như thế ngoại đào nguyên làm cho người ta lưu luyến, nhưng đối với người có một thân vườn bậu chuyện quan trọng mà nói muốn thoát ly trần thế để hưởng thụ là điều không thể. Ba ngày sau hai người quyết định khởi hành quay về Minh Viễn Sơn Trang. Nhưng nghĩ đến sau khi trở về họ phải đối mặt với thế tục, không giống như thời gian này vô câu vô thúc*(tự do) ở bên nhau cảm thấy rất mệt mỏi, cho nên cước trình của bọn họ không hề nhanh giống như lúc đến, mà là nhàn nhã như đi du ngoạn ngắm cảnh.

Ngày hôm đó hai người ở tại khách điểm trong một thành nhỏ, Diệp Tú Thường ở gian phòng của mình bắt đầu cẩn thận trang điểm tỉ mỉ. Nàng thay một thân sam tử màu hồng áo khoác sa mỏng, còn đặc biệt dùng đồng tâm kết với lưu ly trăm búi tóc, trên cổ hạ xuống sợi dây đính hạt châu tinh tế, sau đó mới đi gõ cửa phòng bên cạnh.

Đoạn Vân Tụ mở cửa vừa nhìn, phát hiện hôm nay Diệp Tú Thường có hơi khác.

“Đẹp không?” Diệp Tú Thường cười nói tự nhiên.

“Đẹp, nàng mặc cái gì cũng đều đẹp!” Bình thường nhìn Diệp Tú Thường đã rất hài lòng rồi, hôm nay lại càng tú nhã thoát tục lộ ra vài phần kiều mỹ.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn được nghe khen ngợi nhiều đến nỗi làm nàng đã muốn không còn cảm giác, nhưng khen ngợi đến từ Đoạn Vân Tụ vẫn có thể làm cho nội tâm nàng thích thú. Nhưng sau khi nhìn đến Đoạn Vân Tụ nàng có điểm tức giận.

“Tại sao người lại không mang đây?”

“Cái gì?”

“Ta đã tặng cho người thạch anh hoa trầm a!”

“À?” Đoạn Vân Tụ nhớ tới chuyện phát sinh giữa mình và Diệp Tú Thường khi ở Vi phủ — ngày đó Diệp Tú Thường hướng mình chào từ biệt, còn nói muốn lấy lại thạch anh hoa trầm, mình không chịu, sau đó lại đưa cả thạch anh hoa trầm và khăn lụa cho nàng, Diệp Tú Thường lại không nhận, nói mình tự ném đi, nhưng mình nào dám ném đi, luôn luôn cất giữ cẩn thận bên người.

“Ta luôn luôn cất trong người, sợ làm hư...”

“Tặng cho người chính là để cho người cài a, hưởng hồ hôm nay là ngày mấy!”

Đoạn Vân Tụ khó hiểu, nàng không đặc biệt chú ý ngày.

Diệp Tú Thường nhìn thấy Đoạn Vân Tụ bộ dạng mê hoặc, vừa bực mình vừa buồn cười, “Người không phải không biết chứ?”

“Hôm nay là ngày mấy?”

Diệp Tú Thường trong lòng ai oán, tại sao mình lại đi yêu thích cái người ngay cả đêm thất tịch cũng điều không biết đây!

Đoạn Vân Tụ nhanh chóng kháp ngón tay tính toán ra, mới tỉnh ngộ.

“Này, ta trước kia cũng không có trải qua đêm thất tịch, không có để ý lắm, cho nên quên...”

“Trước kia là trước kia, hiện tại không giống!” Người trước kia có một mình, hiện tại có ta rồi, này là khác biệt lớn nha, Diệp Tú Thường ở trong lòng nghĩ.

Đoạn Vân Tụ cười cười lấy lòng, nói: “Đúng vậy, thế Diệp đại tiểu thư muốn trải qua đêm thất tịch như thế nào đây?” Nói sao đây cũng là lễ thất tịch đầu tiên của hai người, nhất định phải cư xử thật tốt, nhưng phải làm sao, những năm qua, các lễ hội diễn ra như thế nào thực sự là Đoạn Vân Tụ không mấy rõ ràng.

Diệp Tú Thường không nói gì, trong lòng nghĩ, qua đêm thất tịch còn muốn ta dạy cho người a! Xem ra hiểu biết đều chạy lên kiếm pháp hết rồi, một chút cũng không chứa lại. Nàng bất đắc dĩ chỉ vào ghế dựa trước gương đồng nói: “Người ngồi vào đây.”

Đoạn Vân Tụ nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo lời ngồi xuống.

Diệp Tú Thường chậm rãi đem mái tóc Đoạn Vân Tụ giải khai, sau đó cầm lấy lược, thật cẩn thận chải vuốt búi tóc mới cho nàng.

Đoạn Vân Tụ rất kinh ngạc Diệp Tú Thường thế nhưng lại chải tóc cho mình, mình cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi a, hay là trước kia mình tiện thể sơ lên búi tóc cũng quá khó coi?

Diệp Tú Thường xem nàng nghi hoặc cũng không giải đáp, cứ thế biên hảo một cái đồng tâm kết sau mới đưa tay nói, “Cây trầm đâu?”

Đoạn Vân Tụ vội vàng đem thạch anh hoa trầm trong tay áo lấy ra đưa cho nàng.

Nàng cẩn thận cài lên cho Đoạn Vân Tụ, rồi từng bước lui lại phía sau, “Được rồi, cây trầm này thật sự rất xứng với người!” Đoạn Vân Tụ thoát nhìn tú dật ôn nhu, xác thực thích hợp với thạch anh hoa trầm chứ không phải là kim ngân trầm.

“Nếu là đêm thất tịch, khẳng định hôm nay có nơi hảo ngoạn, chúng ta đợi chút nữa đi ra ngoài chơi!”

Đêm nay là lễ thất tịch, Diệp đại tiểu thư vừa trang điểm vừa thay y phục mới, lại còn chải tóc cho mình, xem ra nàng có bao nhiêu để ý, Đoạn Vân Tụ trong lòng nghĩ. Bất quá trong lòng nàng cũng có chút chờ mong — sống hai mươi năm, theo lý tuổi này đều phải xuất giá rồi, nhưng nàng lại chỉ mới nếm được mùi vị tình yêu. Vì thế nàng cũng thay đổi một thân đạm tử sa y mới, đứng ở trước mặt Diệp Tú Thường, cười nói: “Xem có xứng đôi với Diệp đại tiểu thư không?”

Diệp Tú Thường cười, lôi kéo Đoạn Vân Tụ ra cửa.

Hai người chậm rãi đi dạo ở trên đường cái, ngó đông ngó tây. Ven đường bày đầy hàng quán, bán ‘yên chi thủy phần thải chỉ châm tuyến’ (phấn son giấy màu chỉ thêu) cùng nhiều thứ khác. Người đi đường thấy cả hai dung mạo không tầm thường đều vô thức mà nhìn thêm một chút, còn có công tử ca muốn bước đến bắt chuyện, nhưng lại kiêng kị bội kiểm bên hông hai người.

Diệp Tú Thường thấy có không ngừng ánh mắt nam tử nghiêng nhìn qua, bất đắc dĩ nói: “Thất sách.”

“Cái gì thất sách?”

“Người mặc đẹp như vậy đều cho người khác xem rồi!”

“Người ta là nhìn nàng a!”

“Là đang nhìn người!”

“Nhìn nàng!”

“Vậy người vì cái gì kiêng vị*?” *(không ghen?)

Đoạn Vân Tụ ngẫm lại, hợp lý mà nói hẳn là mình nên ghen mới đúng a, nhưng mà không, nàng là phải mặc đẹp như vậy để ra ngoài dự hội chứ, lại nói đến mình bây giờ chẳng lẽ lớn lên phải xấu xí mới được? Xấu xí ư, nói không chừng nàng lại không thích mình đâu, nhất thời không nói nên lời.

Diệp Tú Thường xem biểu tình của Đoạn Vân Tụ, hỏi: “Có phải người cảm thấy ta cố tình gây sự hay không?”

“Ta nào dám...”

“Hửm?”

“Không có không có, nàng ghen ta rất cao hứng, nàng bị người khác nhìn ta cũng ghen lắm đó nha!” Đoạn Vân Tụ nhanh chóng biểu lộ tấm lòng son mới tiêu trừ được oán khí của Diệp đại tiểu thư sắp đến.

Hai người thấy không ít cô nương mang theo một cái giỏ hoa hương chỗ kia đi tới, rất là khó hiểu. Diệp Tú Thường kéo lại một cô nương áo trắng, hỏi: “Mọi người đang làm gì ở đây?”

Hôm nay là thất tịch, tất nhiên là đi ra sông thả hoa cầu phúc a, các người không phải là người ở đây?”

Hai người gật đầu, cô nương áo trắng này nói: “Đây là tập tục của chúng tôi, đêm thất tịch này các người có thể mang cái gì đó của người người thích bỏ vào lồng hoa, dùng hoa che lại, sau đó đem lồng hoa thả trên sông chờ nó xuôi dòng lưu lại, người trong lòng của người nếu là có tâm a, hội tại hạ du ‘Tình Nhân Pha’ chờ đợi, nếu hẳn có thể nhặt được cái giỏ hoa của người, thì hai người các người đời này kiếp này sẽ răng long đầu bạc!”

Hai người đối diện, thầm nghĩ: “Còn có tập tục này.”

Chờ cô nương áo trắng đi rồi, Diệp Tú Thường nói: “Người nghĩ muốn cái gì, ta lấy nó đặt ở trong lồng hoa, người đi hạ du đón!”

Đoạn Vân Tụ cười, “Ta nghĩ, muốn chính là nàng, có thể không?”

Diệp Tú Thường nghe thấy câu kia “Ta nghĩ muốn chính là nàng”, hiếm thấy được đỏ mặt, nói: “Chẳng lẽ ta đem mình đặt trong lồng hoa?”

Khó thấy được Diệp đại tiểu thư thông minh lanh lợi cũng có thời điểm kinh ngạc, Đoạn Vân Tụ thật muốn vui vẻ cười to.

“Được rồi được rồi, như vậy, ta có chủ ý này!”

Đến phiên Diệp Tú Thường khó hiểu, Đoạn Vân Tụ kéo nàng tới bờ sông. Nhìn bờ sông vừa có thuyền nhỏ vừa có bè tre, trên sông có không ít lồng hoa, nàng quả quyết cho một lão bá một lượng bạc nói, mua bè tre của hắn.

Đoạn Vân Tụ hướng trên bè tre nhảy xuống, sau đó kêu Diệp Tú Thường cũng đi lên.

“Tại sao chúng ta lại ngồi bè tre?”

“Đợi lát nữa nàng sẽ biết!”

Hai người đứng ở trên bè tre tay áo bay bay, chọc đến mọi người ở bờ sông đều nhìn lại đây. Đoạn Vân Tụ lại không thèm để ý, đem sào trúc khê chống, bè tre thoảng cái rời khỏi bờ sông xuống phía dưới dần dần rời khỏi sự chú ý của đám đông.

Bè tre dọc theo đường sông dần dần hướng hạ du đi tới, hai bên bờ sông bắt đầu là cây dương liễu lả lướt, sau đó lại là rừng trúc. Diệp Tú Thường cảm thấy chuyến đi này thật là thú vị, giữ chặt tay Đoạn Vân Tụ hỏi: “Người nói bè tre này hội đi đến nơi nào?”

“Cái này phải xem Diệp đại tiểu thư, nàng muốn đi tới nơi nào!”

“Bên kia bên kia!” Diệp Tú Thường xem phía khúc sông có chỗ rẽ, liền chỉ về phía bên trái, nhìn qua thấy phong cảnh rất đẹp. Đoạn Vân Tụ điểm sào trúc một cái, bè tre hướng về phía bên trái đi đến.

Cảnh sắc bên trái quả thực đẹp hơn, hai bờ sông là rừng trúc xanh tươi, có rất ít người ở, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim hót phá vỡ không gian yên tĩnh, chỉ là có khi rộng khi hẹp lại hơi khúc khuỷu.

Diệp Tú Thường bắt đầu vui vẻ, cùng Đoạn Vân Tụ cười cười nói nói, sau lại đột nhiên hỏi: “Chúng ta đến chỗ nào rồi? Tình Nhân Pha đâu?”

Đoạn Vân Tụ cười đáp: “Tình Nhân Pha khẳng định không ở chỗ này, bên này đường sông quanh co hơn, cũng không có người ở, ta đoán Tình Nhân Pha phải ở bên kia.”

“Tại sao người không nói sớm cho ta biết? Chúng ta không phải muốn đi Tình Nhân Pha sao?”

“Không phải nàng chọn bên này sao?”

“Chỉ là ta nghĩ đi Tình Nhân Pha a, ta nghĩ người đi Tình Nhân Pha đứng, để đón ta!”

“Ta vốn nghĩ như vậy, nhưng chúng ta đã chọn bên này a!”

Diệp Tú Thường có điểm sốt ruột, “Nhưng ta muốn đi Tình Nhân Pha! Mau trở lại đi, trở lại đi!”

Đoạn Vân Tụ xem Diệp Tú Thường tự dưng lo lắng, thậm chí giống như một tiểu hài tử cố tình gây sự, trong lòng quả thật rất khó hiểu. Nàng giữ chặt Diệp Tú Thường hỏi, “Nàng làm sao vậy Tú Thường?” Mới phát hiện trong mắt của nàng thậm chí còn có lệ hoa trong suốt.

“Vân Tụ...” Diệp Tú Thường ôm lấy Đoạn Vân Tụ, nhắc đầu chôn ở cổ của nàng, “Ta có dự cảm không lành, ta không biết khi trở về Sơn Trang sẽ phát sinh chuyện gì, ta không biết nên làm thế nào để nói chuyện của chúng ta cho cha cùng đại ca biết...” đến phần sau đã nức nở.

Nguyên lai từ khi rời khỏi Tuyết Bảo Đình bước vào thế tục, cách Minh Viễn Sơn Trang càng gần Diệp Tú Thường càng lo lắng không yên. Nàng mặc dù có khi rất vui vẻ, nhưng khi vui vẻ qua đi luôn luôn có một loại bất an từ trong đáy lòng xuất hiện. Nàng biết Ngụy Thiếu Khiêm luôn muốn kết hôn với mình, mà năm nay chính mình đã đủ hai mươi nhất định phải xuất giá rồi, nếu Ngụy Thiếu Khiêm lại đề thân, phụ thân nhất định sẽ đồng ý, vậy phải làm sao? Chẳng lẽ nói mình thích một nữ tử, cho nên không muốn gả cho Ngụy Thiếu Khiêm? Như vậy phụ thân sẽ rất đau lòng? Hơn nữa người mới vừa trở thành mình chủ võ lâm, chuyện của mình để phụ thân tự xử như thế nào? Chẳng lẽ muốn đặt thanh danh của Minh Viễn Sơn Trang lên tay của mình? Coi như mình cùng Đoạn Vân Tụ lãng lẽ biến mất, vậy phụ thân cùng ca ca? Nhất định phải đưa ra lựa chọn giữa bọn họ sao?

Đoạn Vân Tụ từ trong tiếng khóc Diệp Tú Thường đã hiểu rõ mấy ngày nay tuy nàng tươi cười nhưng phía sau lại chất chứa ưu sầu, mà chính mình thế nhưng lại sơ ý bỏ qua rồi. Nàng cảm thấy rất đau, đành phải ôm chặt người trong lòng kiên định khẽ nói: “Bất luận có phát sinh chuyện gì ta cũng sẽ cùng nàng một chỗ, chỉ cần nàng không buông tay ta, ta sẽ không rời xa nàng...”

Nàng hiện tại chỉ có thể hứa hẹn như vậy — chỉ cần Diệp Tú Thường nguyện ý cùng một chỗ với mình, chính mình sẽ luôn luôn cùng nàng, nếu ngày nào đó nàng muốn buông bỏ, như vậy, có lẽ mình hẳn là sẽ thành toàn cho nàng, cho phép nàng buông tay...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phía sau một đoạn là có ngụ ý tích~

Kỳ thật dọc theo thùy trúc giáp bờ sông thẳng xuống cũng thực là lãng mạn tích ~

Lời editor: Mấy bạn nghĩ ai buông tay trước? hỏi thì hỏi chứ không có nói đâu ^ _ ^

34. Chương 34: Nhĩ Nông Ngã Nông*

*Trong ta có nàng, trong nàng có ta.

‘Nhĩ nông ngã nông’ là một câu trong bài thơ ‘Ngã nông từ’ do Quản Đạo Thăng viết gửi chồng mình là Triệu Mạnh Phủ, nguyên là: “Nhĩ nông ngã nông, thắc sất tình đa” đại ý là: Trong ta có chàng, trong chàng có ta, tình nồng ý đậm.

Diệp Tú Thường ngẩng đầu nhìn Đoạn Vân Tụ, “Sẽ không đâu, ta sẽ không buông tay người, chúng ta nhất định nghĩ ra biện pháp!”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, “Đừng lo lắng, ta luôn bên cạnh nàng.”

Trong lòng Diệp Tú Thường an định rất nhiều, nàng tin tưởng mình không có nhìn lầm người — Đoạn Vân Tụ mặc dù là nữ tử, nhưng rất có trách nhiệm, một khi đã nhận định cái gì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay.

Hai người dọc theo con sông đi vào một cái bến dò mới lên bờ, trở lại khách điểm trong tiểu thành. Trên đường đi có một đội ngũ đón dâu đang diễn tấu sáo và trống hết sức vui vẻ, phía sau còn có một kiệu hoa lớn.

Diệp Tú Thường đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi Đoạn Vân Tụ: “Người nói hai nữ tử có thể thành thân không?”

Đoạn Vân Tụ lấy làm ngạc nhiên, “Ta chưa thấy qua bao giờ.”

“Ta cũng không có a, vậy có thể được không?” Đôi mắt Diệp Tú Thường lóe ra hào quang.

“Này...”

Diệp Tú Thường trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, kéo nàng vượt qua đội ngũ đón dâu, trong lòng đã có chút tính toán.

Hôm sau trước khi khởi hành Diệp Tú Thường muốn Đoạn Vân Tụ đổi lại nam trang. Đoạn Vân Tụ không nói gì, đổi nữ trang là nàng, giờ đổi nam trang cũng là nàng. May mà Đoạn Vân Tụ chỉ coi đây là chuyện nhỏ nên cũng không tính toán, lại chột nghe nói Diệp Tú Thường đã thay nàng chuẩn bị một bộ bạch sam.

Dọc theo đường đi hai người rước lấy không ít ánh mắt cực kỳ hâm mộ, thường xuyên có nam tử nhìn Diệp Tú Thường, còn Đoạn Vân Tụ thì bị ánh mắt nhiều cô nương liếc ở trên người. Diệp Tú Thường có chút buồn bực: Đoạn Vân Tụ nữ phần nam trang quả thực rất hấp dẫn, nhưng lúc này mình nhìn thế nào cũng đều cảm thấy nàng toát lên một thân âm nhu, lúc trước ánh mắt mình dù có vụng về đi nữa, sao lại không nghĩ đến khả năng nàng là nữ tử nhỉ? Ấy, cổ tình lại có rất nhiều cô nương gia thích cái dạng này a! Đương nhiên, không phải lúc đó chính mình cũng như vậy sao?

Cũng may là Đoạn Vân Tụ đối với người ngoài hữu lễ nhưng luôn lộ ra lãnh đạm, ngoại trừ Diệp Tú Thường cũng không có phản ứng với người khác, nên Diệp Tú Thường cũng an tâm rất nhiều, cố gắng dần xuống sự nhỏ nhen của mình không biết từ lúc nào thì xuất hiện.

Đối với mấy chuyện ghen tuông trẻ con này, Đoạn Vân Tụ không mấy quan tâm, công tử nào mà nhìn Diệp Tú Thường nhiều một cái chính nàng cũng tự trừng trở lại, không cần chính mình phải để ý. Yêu thích nàng, không phải nên tin tưởng nàng sao? Huống chi nàng tin tưởng Diệp Tú Thường cho dù là thích nam tử, theo ánh mắt nàng mà nói cũng sẽ không coi trọng những người này đâu! Nhưng nghĩ đến Ngụy Thiếu

Khiêm, trong lòng nàng cũng có chút không yên, chỉ là hỷ nộ của nàng tương đối thiển đạm, không giống Diệp Tú Thường rõ ràng như vậy, huống chi bản thân cũng không muốn tự gây áp lực cho mình.

Nhưng khi đi tới Huy Châu lại xảy ra một chuyện — hành lý của cả hai bị trộm! Theo lý thì võ công hai người cao cường không thể phát sinh loại sự tình này, nhưng nó lại cố tình xảy ra. Trong lúc các nàng dắt ngựa đi ở trên đường trong thành An Khánh, lúc này quan phủ đang truy bắt tù vượt ngục, đám người một mảnh hỗn loạn, người xô ta đẩy. Một cái bóng xám chợt lóe lên, hành lý hai người để trên ngựa liền không cánh mà bay mất. Các nàng tuy muốn đuổi theo, nhưng bắt đắc dĩ cái bóng xám kia ẩn vào đám người liền biến mất không thấy.

Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ trầm mặt, vội trấn an nói: “Ta lập tức đi tìm tiền trang ở nơi này cho bọn họ phái người trong cơ sở ngầm truy hấn.”

Đoạn Vân Tụ lại nói: “Không cần, người nọ khinh công trác tuyệt không dưới ta, chỉ sợ có chuẩn bị mà đến, người của tiền trang không phải đối thủ của hấn.”

“Người là nói người nọ đã sớm chú ý chúng ta?”

“Chỉ có hai loại khả năng, một là hấn coi trọng tiền tài của chúng ta, còn không là coi trọng kiếm phổ của ta, là vì tiền tài thì tốt rồi, nếu như là vì kiếm phổ, khó mà suy tính, chỉ sợ phải đợi hấn tới tìm ta.”

“Nhưng là kiếm phổ kia?”

“Không cần lo lắng, ta đã nhớ kỹ.”

Đoạn Vân Tụ nhớ tới ca ca của nàng ở bên tai trong đó nói một câu, “Nếu kiếm phổ bị đánh cắp, không nên gấp gáp, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, cẩn thận làm việc...” Hiện giờ thế nhưng đúng như ca ca dự đoán, như vậy người trộm kiếm phổ kia sẽ là ai? Hấn sao lại biết mình có kiếm phổ “Kinh Hạc Kiếm Pháp”? Ca ca đã tính toán an bài cái gì? Mình ở trong đó sắm vai trò gì?”

Nàng mơ hồ cảm giác ca ca Đoạn Phong Tiêu đang giăng cái lưới lớn bẫy gì đó, nhưng đến tột cùng là cái gì chính nàng cũng không hiểu rõ.

Những thứ này nàng cũng không có nói cho Diệp Tú Thường, nhưng là hai người quyết định chờ đợi người kia xuất hiện. Mất ngân lượng cả hai cũng không lo lắng, ở Huy Châu này còn có tiền trang của Diệp gia, nhưng nếu không phải vì tài, người nọ liền nhất định cùng Đoạn gia diệt môn có quan hệ, sớm hay muộn cũng sẽ tìm đến Đoạn Vân Tụ.

Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ liếc mắt một cái, trong lòng rất là lo lắng, điều này có nghĩa là thân phận của Đoạn Vân Tụ đã bại lộ, mà địch trong tối ta ngoài sáng vô cùng bất lợi, liền đề nghị gia tăng cước trình nhanh chóng quay về Minh Viễn Sơn Trang ở Lâm An, nơi đó luôn là nhà của nàng, sẽ an toàn rất nhiều, huống chi có phụ thân ở đó, cho dù là Giáo Chủ Ma Giáo có đến cũng không phải sợ.

Hai người ở tiền trang Diệp gia lấy ngân lượng, trong một ngày một đêm gấp rút chạy về Minh Viễn Sơn Trang. Tiến vào Sơn Trang, hạ nhân nói trang chủ cùng thiếu gia ở thư phòng nghị sự, cả hai liền đến thư phòng.

Thế nhưng lúc này Đoạn Vân Tụ có chút khẩn trương — lúc trước nàng ở Minh Viễn Sơn Trang chỉ là ở tạm, cũng đem Diệp Tú Thường làm như bằng hữu, lần này trở về, quan hệ cùng Diệp Tú Thường lại không giống như trước, cũng không thể không gạt Diệp Kính Thành cùng Diệp Viễn Khâm. Nhưng mặc kệ như thế nào cũng đều phải đối mặt, vì thế nàng trấn định tinh thần, cùng Diệp Tú Thường tới cửa thư phòng.

Diệp Kính Thành đang cùng nhị tử Diệp Viễn Khâm thảo luận việc bố trí tuyến phòng ngự như thế nào để đối đầu với Ma giáo, thấy nữ nhi cùng Đoạn Vân Tụ cùng lúc xuất hiện ở cửa, vuốt vuốt râu cười nói: “Đã trở lại a!”

Diệp Viễn Khâm nhìn thấy muội muội cùng Đoạn Vân Tụ, như có thâm ý cười cười.

Đối mặt đại ca im lặng trêu chọc, Diệp Tú Thường vẫn hơi mặt đỏ, kêu lên: “Cha, đại ca...”

Đoạn Vân Tụ cũng nói: “Đoạn Vân bái kiến Diệp trang chủ”, tiếp tục kêu một tiếng “Diệp đại ca.”

Diệp Tú Thường sáng giọng khê nói: “Sao người lại xa lạ như vậy, kêu là bá phụ đi.”

Diệp Kính Thành cùng Diệp Viễn Khâm đều cười, Đoạn Vân Tụ thấy hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn đổi giọng gọi: “Diệp bá phụ.”

“Tốt lắm, ta xem các người đi đường xa như vậy, khẳng định mệt mỏi rồi, Khâm nhi người mang Đoạn công tử xuống nghỉ ngơi đi, Thường nhi con cũng đi nghỉ tạm, sáng mai tới tìm ta.” Diệp Kính Thành mở miệng nói.

Diệp Tú Thường xem vẻ mặt phụ thân lãnh đạm, không khỏi có chút bất an.

Ba người rời khỏi thư phòng, trên đường Diệp Viễn Khâm nhin không được trêu ghẹo nói: “Muội muội của Diệp Viễn Khâm ta chính là không giống với ngày thường nha.”

Diệp Tú Thường nắm lấy cơ hội tố ỷ khuất của mình, “Ca ca huynh cũng đừng trêu ghẹo ta, đoạn đường này ta bị nàng làm cho tức giận!” Nàng vốn là bị Đoạn Vân Tụ liên tiếp cự tuyệt, sau lại ăn không ít dấm chua, tự nhiên cảm thấy được ỷ khuất.

“Là sao? Đoạn Vân người khi dễ muội muội của ta?”

“Ta nào dám!” Đoạn Vân Tụ xem Diệp gia hai huynh muội kẻ xướng người họa, cảm thấy được biệt khuất vô cùng — chính mình dọc theo đường đi đối Diệp Tú Thường có thể nói là ngàn theo trăm thuận a, lại nói đến khi dễ, nhìn thế nào mình đây mới giống người bị khi dễ à.

Diệp Viễn Khâm đối với muội muội nhà mình còn không biết? Hắn biết Đoạn Vân Tụ tuy rằng nội tâm cao ngạo lãnh đạm, nhưng đối với tính khí muội muội của mình chính là cái ôn thôn nhẫn nhượng, mà muội muội Diệp Tú Thường bình thường trông đoan trang hào phóng, nhưng đối với người mình thích vẫn có chút tiểu tính khí không thể bỏ, mặc dù như thế, hắn “Ha ha” cười, rốt cuộc vẫn lựa chọn ủng hộ muội muội.

“Nên cứng chịu muội muội ta nhiều hơn đi, Đoạn Vân người nếu sơ suất tự người chịu đó!”

Đoạn Vân Tụ cũng biết Diệp Viễn Khâm là đang trêu ghẹo mình, vì thế ứng hoà nói: “Chúng ta đang ở Minh Viễn Sơn Trang, ta nào dám!”

Ba người một đường cười cười nói nói, lát sau Diệp Tú Thường liền để ca ca trở về, tự mình đưa Đoạn Vân Tụ đến Hoa Minh.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tú Thường tới thư phòng gặp cha nàng.

“Thường nhi, hiện tại con đem người mang về, dự định làm cái gì?”

Phụ thân hành văn gãy gọn làm cho Diệp Tú Thường ngạc nhiên.

“Cha... Con thực thích nàng, muốn ở bên cạnh nàng”. Tuy rằng nói trắng ra tâm tư như vậy làm Diệp Tú Thường có điểm thẹn thùng, nhưng nàng hiểu được đây không phải thời điểm để thẹn thùng.

“Còn Thiếu Khiêm thì sao?” Con cũng biết hắn luôn rất thích con. Hơn nữa ta nhận được tin, chỉ sợ mấy ngày nữa Ngụy gia bảo muốn tới đề thân.”

Nhanh như vậy! Diệp Tú Thường trong lòng trầm xuống.

“Con không muốn gả cho hắn. Phụ thân con biết người luôn luôn rất thương nữ nhi, con ngày thường cũng rất nghe lời, lần này, có thể để nữ nhi tự mình làm chủ được không?”

“Chuyện ta cho con làm chủ còn thiếu hay sao? Nhưng việc này quan hệ đến vận trình của Sơn Trang, quan hệ đến liên minh bạch đạo! Ta biết Đoạn Vân là một nhân tài, nhưng Thiếu Khiêm cũng là người tuấn tài khó có được, hơn nữa lại chung tình với con, con gả cho hắn có cái gì không tốt?”

Diệp Tú Thường biết tâm tư của cha — Minh Viễn Sơn Trang cùng Ngụy gia bảo luôn luôn giao hảo, là nền tảng liên minh của bạch đạo, Minh Viễn Sơn Trang có Ngụy gia bảo ủng hộ mới có thể có vị trí long đầu bạch đạo, nhưng nếu trở mặt, Minh Viễn Sơn Trang liền mất đi một cái đồng minh cường đại! Hơn nữa luận về nhân tài, Ngụy Thiếu Khiêm đích thật là thiếu niên nổi trội trong lớp nhân tài kiệt xuất! Nhưng trái tim mình, làm sao mình có thể quản được nó đây?

“Cha, nữ nhi biết ý tứ của người, cũng hiểu được lợi hại, chính là nữ nhi không quản được lòng mình. Cha người thích mẫu thân như vậy, cũng biết rõ ràng tư vị trong đó, Thường nhi cầu cha, cầu cha thành toàn!”

Diệp Kính Thành không nói lời nào, đôi mắt sáng lên nhìn nữ nhi của mình, không giận tự uy.

Xem vẻ mặt Diệp Kính Thành, Diệp Tú Thường đã biết quyết định của hắn. Nàng đột nhiên quỳ xuống đất, thanh âm mang theo nước mắt, “Cầu cha thành toàn...” Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên nàng không thuận theo tâm nguyện của phụ thân, nhưng là nếu không ngỗ ngược, hạnh phúc suốt đời của mình đi nơi nào tìm? Làm thế nào để đối mặt với người ở trong lòng kia?

Diệp Kính Thành phất ống tay áo một cái xoay người sang chỗ khác, “Ta không nghĩ tới người lại không hiểu chuyện như vậy!”

Diệp Tú Thường quỳ trên mặt đất, im lặng rơi lệ.

Diệp Kính Thành hiểu rõ tính khí nữ nhi, Diệp Tú Thường cũng biết rõ tính tình phụ thân — hai người đều rất có chủ kiến, đã nhận định chuyện gì rất hiếm khi buông tay. Đây cũng có thể nói là kỳ phụ tất hữu kỳ nữ*(con gái giống cha), nhưng hai người như vậy đối với sự tình liên nghiêm trọng rồi.

Diệp Kính Thành xem nữ nhi quỳ ở nơi đó bất động, trong lòng vừa tức lại vừa đau, lạnh giọng nói: “Người trước lui xuống đi.”

Diệp Tú Thường còn muốn nói điều gì, nhưng hiểu được giờ phút này không nên cùng phụ thân đối kháng, liền cúi đầu đáp: “Nữ nhi bất hiếu, lui xuống trước, cha bảo trọng thân thể.” Đứng dậy ly khai thư phòng.

Nàng rời khỏi thư phòng nhưng không có trở về phòng của mình mà là đến Hoa Minh. Đoạn Vân Tụ ở gian phòng khác của nàng mới vừa ăn xong chè hạt sen mà nha hoàn đưa tới, thấy Diệp Tú Thường đi lên trong lòng cao hứng không khỏi nhoẻn miệng cười.

Nhưng Diệp Tú Thường lại không lộ vẻ gì, đi thẳng đến trước mặt nàng ôm lấy nàng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đoạn Vân Tụ có chút giật mình.

Diệp Tú Thường nhắc đầu chôn ở cổ của nàng, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Ta rất nhớ người...” Giọng nói mềm mại.

“Chẳng phải hôm qua mới tách ra sao?”

“Có câu ‘một ngày không gặp như cách ba thu’ Như vậy tính ra chúng ta đã nửa năm không gặp rồi!”

Đoạn Vân Tụ bị nàng chọc cho nở nụ cười, “Hóa ra, chúng ta đã nửa năm không gặp a.”

Kỳ thật Diệp Tú Thường cũng không biết là tại sao, rõ ràng mới cách mấy canh giờ, đã cảm thấy trong lòng như thiếu mất cái gì đó rồi, hiện tại nhìn thấy người, vẫn cảm thấy rất nhớ nhưng, có một loại cảm xúc tựa hồ như bắt không tới nhưng lại liều mạng cố gắng phải bắt cho được.

Nàng ngẩng đầu, khẽ nói: “Hôn ta...”

Đoạn Vân Tụ ngây người, hoài nghi mình có phải nghe nhầm hay không, nhưng xem Diệp Tú Thường ngay tại chính mình trong gang tấc, sóng mắt như hồ thu lưu chuyển tình ý nồng nàn, tình sinh ý động không thể kiềm chế. Thân nàng hơi động một chút, cực kỳ ôn nhu hôn lên khóe môi Diệp Tú Thường, lại xem sắc mặt Diệp Tú Thường không tốt, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Tú Thường muốn được dỗ dành một chút, xúc cảm ôn nhu của Đoạn Vân Tụ truyền tới, lòng nàng mới an định một ít. Nàng sắp xếp lại suy nghĩ hỗn độn, nói: “Cha tìm ta nói chuyện, hi vọng ta gả cho Thiếu Khiêm ca ca.”

Đoạn Vân Tụ căng thẳng trong lòng, “Vậy nàng nói sao?”

“Ta nói hi vọng cha thành toàn cho ta và người.”

Đoạn Vân Tụ thở dài một hơi, “Chớ nói ta là nữ tử người tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhưng dù có là nam tử chỉ sợ cha nàng cũng sẽ lựa chọn Ngụy Thiếu Khiêm làm hiền tế, dù sao, các người cũng môn đăng hộ đối...”

Diệp Tú Thường thoáng thượng một cỗ khí, ngẩng đầu tràn ra trước mắt, “Người cũng nghĩ như vậy?”

“Tú Thường trước tiên nàng đừng nóng giận, ta chỉ phân tích thôi. Nàng cảm thấy trong lòng ta sẽ dễ chịu sao?”

Nhìn Diệp Tú Thường buồn rầu, nàng cũng khổ não — bản thân không có phụ mẫu, chỉ có sư phụ là Linh Ẩn đạo nhân, trời sinh tính tình tiêu sái không thích bị trói buộc, đối với mọi chuyện rất cởi mở, phạm sự giảng cầu thuận theo tự nhiên, có lẽ sẽ không phản đối chính mình, mà Diệp Tú Thường lại là đại tiểu thư Minh Viễn Sơn Trang, phụ thân đang làm mình chủ võ lâm danh tiếng lẫy lừng...

“Ta biết, ta chỉ đang nghĩ phải làm như thế nào để có thể thuyết phục cha, hơn nữa nghe khẩu khí của cha Ngụy gia bảo rất nhanh sẽ tới đề thân. Trước kia ta lấy cố tuổi còn nhỏ từ chối Thiếu Khiêm ca ca, nhưng mà năm nay ta đã hai mươi, phải nói thế nào cho hợp lý đây...” Bây giờ, phải làm thế nào để chống lại phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn, cùng người trong lòng kết làm cây liền cành?

35. Chương 35: Sinh Tử Tương Hứa*

Quả nhiên, sáu ngày sau người của Ngụy gia bảo đã tới, hơn nữa là Ngụy Khải Ngụy lão gia tử đích thân đến.

Khi nha hoàn Huệ nhi nói cho Diệp Tú Thường chợt nàng cảm thấy không ổn, lập tức phân phó Huệ nhi đi gọi Đoạn Vân Tụ đến tiền thính tìm mình. Khi nàng tới tiền thính thì thấy phụ thân cùng Ngụy lão gia tử đang tán gẫu rất vui vẻ, đại ca Diệp Viễn Khâm bồi bên cạnh phụ thân, Ngụy Thiếu Khiêm thì đứng ở cạnh Ngụy lão gia tử, thấy Diệp Tú Thường tiến vào, lập tức hô: “Tú Thường muội muội”.

Ngụy lão gia tử tóc hoa râu thân hình gầy gò, nhưng mắt lộ ra tinh quang, hần cười nói: “Huynh xem đứa con này của ta, thường ngày trông rất cứng chặc, nhưng khi nhìn thấy nữ nhi nhà huynh lại như đứa trẻ thiếu kiên nhẫn.”

Diệp Kính Thành “Ha ha” cười to, “Người trẻ tuổi mà, luôn khí huyết phương cương, như vậy mới phải!” Rồi hướng nữ nhi nói: “Còn không bái kiến Ngụy bá bá người cùng Thiếu Khiêm.”

Diệp Tú Thường kêu lên: “Ngụy bá bá, Thiếu Khiêm ca ca.”

“Thật sự là càng ngày càng xinh đẹp a, chẳng thể trách Thiếu Khiêm mỗi ngày quải trứ (chờ mong), đây không phải là muốn thúc giục ta tới cầu thân sao?”

Diệp Tú Thường trong lòng nặng trĩu, lo lắng ngập tràn.

“Ngụy lão huynh, huynh cứ phái một người đến là được, tiểu nữ nó làm sao nhận nổi huynh đích thân đến.

“Nhận nổi, nhận nổi! Ta chỉ có Thiếu Khiêm đứa con trai này, nếu hai chúng ta thành gia (ý người một nhà), còn muốn làm phiền lệnh thiên kim trợ giúp tiểu nhi chống đỡ Ngụy gia bảo. Huynh cũng biết thân thể ta đây, lão liễu, không còn dùng được nữa! Thiếu Khiêm nó, thật ra là người thông minh hiếu học, nhưng có một số sự tình nếu có lệnh thiên kim giúp đỡ một tay sẽ như hổ mọc thêm cánh. Nếu Diệp Ngụy hai nhà chúng ta liên thủ, sẽ làm cho bạch đạo ngày càng lớn mạnh...” Nói ngắn ngủi mấy câu, trước khen ngợi nữ nhi đối phương, rồi khen ngợi con mình, sau đó mới chỉ ra lợi hại, không hổ là “Thần Phong chuông” tung hoành giang hồ hơn ba mươi năm!

“Đó là đương nhiên! May mắn được Ngụy huynh coi trọng tiểu nữ, Diệp mẫu có lý do gì không đồng ý!”

Hai người người tới ta lui, đã muốn quyết định xong hôn sự cùng hướng đi của bạch đạo.

Ngụy Thiếu Khiêm ở bên cạnh nhìn chăm chăm Diệp Tú Thường không chuyển mắt, trong lòng tràn đầy vui vẻ, lại nghe Diệp Tú Thường kêu một tiếng: “Cha, Ngụy bá bá...”

Diệp Kính Thành cùng Ngụ lão gia tử nhìn về phía Diệp Tú Thường, chỉ thấy nàng sắc mặt nghiêm túc, nói: “Xin thứ cho Tú Thường vô lễ, hôn sự này, Tú Thường, Tú Thường không thể đồng ý...”

Sắc mặt Ngụ lão gia tử lập tức trầm xuống, Ngụ Thiếu Khiêm thì sững sốt.

Sắc mặt Diệp Kính Thành cũng trầm xuống, “Người nói cái gì đó! Việc cưới gả, phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn, không phải là việc người có thể làm chủ!” Lại chuyển hướng Ngụ lão gia tử, “Ngụ huynh đừng nóng giận, tiểu nữ vô lễ, là ta dạy dỗ không nghiêm, ta xin hướng huynh bồi tội!”

Ngụ lão gia tử phát ổng tay áo vung lên, “Bồi tội thật không cần, nhưng đây là ý gì?” Sắc mặt đã muốn dịu lại, nhưng vẫn ẩn chút hờn giận.

Diệp Tú Thường hiểu được mấu chốt hôm nay là phải vượt qua rào cản này, không thể không vượt qua, nàng hiểu rõ nữ tử cần phải tại gia tòng phụ xuất giá tòng phu, nhưng sự hiểu biết cùng với hoài bão của nàng không phải nữ tử bình thường có thể so sánh được — vốn đã bất chấp thiên hạ đàm tiếu cùng nữ tử tương luyện, giờ đây cũng không thể không làm trái phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn.

Nàng cắn chặt răng, “Tú Thường biết làm như vậy là trái với lễ tiết, sẽ làm cha thương tâm, lại mạo phạm Ngụ bá bá, còn có, tổn thương Thiếu Khiêm ca ca, nhưng Tú Thường không thể không nói...”

“Thường nhi!” Về mặt Diệp Kính Thành đã chuyển sang nghiêm khắc.

“Cha...” Diệp Tú Thường cảm thấy phụ thân đối với mình chưa từng nghiêm khắc như thế, này khí thế uy bách đem mình gắt gao ép chặt. Nhưng nàng vẫn hít sâu một hơi, nói: “Cha, ta nói rồi ta đã có người yêu mến, ta không thích Thiếu Khiêm ca ca...”

Ngụ Thiếu Khiêm nghe nói lời ấy như bị sét đánh. Chờ phục hồi tinh thần lại, hần nhìn chăm chăm Diệp Tú Thường, “Nàng nói cái gì? Nàng thích ai?”

Đúng vào lúc này, thân ảnh màu trắng của Đoạn Vân Tụ xuất hiện ở cửa.

Ánh mắt Diệp Tú Thường chuyển hướng nàng, ngón tay chỉ, “Người ta thích, là nàng!” Về mặt kiên định, hoàn toàn không có bộ dáng thẹn thùng của một tiểu thư khuê các.

Đám người Ngụ lão gia tử cùng Diệp gia hơn mười hạ nhân tại chỗ đều ngây ngẩn cả người.

Đoạn Vân Tụ ngẩng nhìn Diệp Tú Thường, nhớ tới câu nói sau cùng của nàng, lại nhìn đến vẻ mặt mọi người bên trong, trong lòng đã hiểu đại khái. Nàng trong lòng một trận chấn động — Tú Thường a Tú Thường, có thể được nàng ái mộ, ta may mắn biết bao!

Nàng hít sâu một chút, đi tới bên người Diệp Tú Thường, giữ chặt tay nàng nói: “Người ta thích, cũng là nàng.” Ngữ khí bình thường nhưng nặng tựa ngàn cân không thể lay chuyển, mà ánh mắt lại kiên định hữu thần.

Diệp Tú Thường nở nụ cười, nàng đến đây, ngay trước nhiều người như vậy nói ra cũng giống như mình đã nói, nàng mang theo ánh mắt kiên định, khí thế cao ngạo như vậy, làm cho mình cảm thấy được, cuộc đời này đã không còn gì phải hối tiếc.

Hai người hàm tình mạch mạch* tình ý lưu chuyển, không cảm thấy, giống như người bên ngoài đều không tồn tại, nhưng trái lại những người khác bắt đầu lúng túng.

*(nhìn) -> (ánh mắt) say mê tình tứ

Ngụ lão gia tử ánh mắt đảo qua Đoạn Vân Tụ, hỏi: “Vị này chính là?”

Đoạn Vân Tụ khom người ôm quyền, “Văn bối Đoạn Vân, bái kiến Ngụ bảo chủ!”

“Người chính là Đoạn Vân?”

Đoạn Vân Tụ gật đầu.

Nếu là bình thường Ngụ Khải chắc chắn khích lệ thiếu niên ở trước mắt này một phen, nhưng lúc này cho thấy người này rõ ràng là kinh địch của con mình, nên hần chỉ vuốt râu nhìn về phía Diệp Kính Thành, xem hần xử lý như thế nào.

Đoạn Vân Tụ lại nói: “Diệp bá phụ, văn bối vô lễ, cứ như vậy xông vào, nhưng sự tình liên quan đến hạnh phúc cả đời của Tú Thường cùng văn bối, xin thứ cho văn bối vô lễ!”

Khí thế uy bách của Diệp Kính Thành không giảm, “Người cũng biết đây là vô lễ, lão phu cùng Ngụy bảo chủ đang thương lượng sự tình, người vẫn nên lui ra mới tốt!”

Đoạn Vân Tụ nhìn xem Diệp Tú Thường bên người, thấy nàng đôi mắt lộ ra kiên định, không khỏi cầm tay nói: “Ta nhớ ta đã nói, dù trời có sập xuống ta cũng sẽ chống cùng nàng.”

Diệp Tú Thường thản nhiên cười, thâm nghĩ, ta cũng sẽ cùng người, kẻ vai chiến đấu...

Hai người nắm lấy tay nhau ở nơi này say mê tình tứ nhìn nhau, đối diện Ngụy Thiếu Khiêm lại nộ khí công tâm, “Tú Thường muội muội!” hần tuy ái mộ Diệp Tú Thường nhưng lại chưa bao giờ kéo qua tay nàng, sợ mình lỡ mãng làm nàng khó chịu, thế nhưng lúc này thấy Đoạn Vân Tụ tự nhiên như vậy nắm tay nàng vậy mà nàng tỏ ra vui vẻ, hần không khỏi thẹn quá hoá giận, đối Đoạn Vân Tụ nói: “Đoạn Vân, tên tiểu nhân này, người dùng biện pháp gì lừa gạt Tú Thường muội muội của ta!”

Đoạn Vân Tụ quay đầu, vẻ mặt thông thả tự tin, “Ngụy công tử, Tú Thường khi nào thì thành của người? Ta biết người cũng thích Tú Thường, nhưng chính người cũng nghe thấy, nàng không thích người, người nàng thích là ta. Ta cũng hiểu được hôn nhân đại sự bức này phải làm theo lệnh của phụ mẫu hay thông qua mai mối, nhưng là người thật sự muốn thú một người không thích người sao? Người luôn miệng nói người thích nàng, nhưng nếu người cưỡng ép thú nàng, nàng có thật sự vui vẻ không, đó có gọi là thích không?”

Một phen nói xong làm Ngụy Thiếu Khiêm á khẩu không trả lời được — không sai, mình thích nàng, nhưng Tú Thường muội muội nếu thật sự không thích mình, mình cưới nàng không phải hại nàng sao? Nhưng không đúng, Đoạn Vân người có cái gì tốt, võ công tuy rằng không tệ, nhưng bộ dạng lại giống như nữ tử, gia cảnh thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt, người có tư cách gì thú nàng!

Ngụy Thiếu Khiêm cũng là cái tâm cao khí ngạo một người rất tự tin, ngày thường nguyện vọng gì mà không được thỏa mãn? Cưới Diệp Tú Thường là tâm nguyện lớn nhất của hần, hần thế nào chịu buông tha dễ dàng!

“Ha ha, không sai, Tú Thường muội muội mới vừa nói qua không thích ta, nhưng tiểu tử người có cái gì tốt! Người xác định người cưới nàng có thể cho nàng hạnh phúc? Người là một cái tiểu nhân thất tín bội nghĩa, người sẽ không quên chứ, người đã nói với ta giữa người và nàng là không có khả năng!” Những lời này làm Đoạn Vân Tụ nghẹn lại — đúng vậy a, thật sự mình có nói qua như vậy, chính là không ngờ tới càng về sau chuyện phát triển hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của mình, hơn nữa mình có thể cho nàng hạnh phúc sao? Cừu gia còn chưa báo, không biết khi nào thì bỏ mạng, hơn nữa mình còn là nữ tử, Tú Thường với mình cùng một chỗ cần phải trả cái giá lớn bao nhiêu?

Nàng xoay người nhìn Diệp Tú Thường. Diệp Tú Thường theo ánh mắt nhìn ra ý tứ của nàng, nàng siết chặt tay Đoạn Vân Tụ, dùng ánh mắt khẳng định nói cho nàng biết tâm ý của mình.

Đoạn Vân Tụ nở nụ cười, đúng vậy, có lẽ chính mình cũng không thể cho nàng hạnh phúc, nhưng mình sẽ cố gắng, cho dù có giao ra tánh mạng cũng sẽ không tiếc...

Nàng quay đầu nhìn về phía Ngụy Thiếu Khiêm, thông thả mà kiên định nói: “Người nói không sai, thật sự ta có nói qua giữa ta và Tú Thường không có khả năng, nhưng là chuyện tình cảm lại thế nào nói được rõ ràng? Khi đó ta xem nàng như bằng hữu, nhưng hiện tại ta lại thích nàng. Mà ta không thể biết trước, làm sao biết trước mình sẽ thích ai hay sẽ không thích ai? Tương lai đường rất dài, ta cũng không thể cam đoan cái gì, nhưng ta có thể bảo đảm, ta sẽ dùng mạng của ta để đổi lấy hạnh phúc của nàng...”

Trong chớp mắt, nội tâm Diệp Tú Thường ề ề căng tràn hạnh phúc, mà hạnh phúc suýt nữa khiến nàng rơi lệ.

Diệp Viễn Khâm luôn luôn trầm mặc thấy tình cảnh này, mở miệng nói: “Cha người luôn luôn hiểu rõ Thường nhi nhất, nàng muốn hạnh phúc, ngài sẽ thanh toán chứ...”

Diệp Kính Thành cũng bởi vì tình cảm sâu đậm* của hai người trước mắt mà thoáng dao động, nhưng lý trí của hần nói cho hần biết, nếu thuận theo tâm ý nữ nhi, như vậy không chỉ mất đi sự ủng hộ của Ngụy gia bảo làm tổn hại đến Sơn Trang mà còn ảnh hưởng đến tương lai liên minh bạch đạo, một ngày nào đó

trong tương lai hấn (chỉ Vân Tụ) còn có thể đem hạnh phúc của nữ nhi cắn nuốt đến một chút cũng không thừa...

*ý gốc là ‘sinh tử tương hứa’

Cho nên hấn kiên định, quát lạnh nói: “Khâm nhi người cũng hồ đồ sao!”

Không đợi Diệp Viễn Khâm nói chuyện hấn lại chuyển hướng Đoạn Vân Tụ, “Ta thừa nhận Đoạn Vân người thật sự là một nhân tài, nhưng là người có cái gì có thể hơn được Thiếu Khiêm? Minh Viễn Sơn Trang ta cùng Ngụy gia bảo luôn luôn giao hảo, Thiếu Khiêm đối Thường nhi cũng tình thâm ý trọng, tuy rằng Thường nhi nhất thời hồ đồ chung tình với người, nhưng ta nghĩ lấy tài năng cùng tình ý của Thiếu Khiêm, ngày nào đó Thường nhi rất có thể sẽ thay đổi thái độ!”

Diệp Tú Thường thấy mình bày tỏ đã rõ ràng như thế mà phụ thân lại vẫn kiên trì như vậy, không khỏi buồn trong lòng, kêu: “Cha...” Người thật sự nhẫn tâm tự tay chôn vùi hạnh phúc của nữ nhi sao?

Diệp Kính Thành lại như không nghe thấy.

Nghe được Diệp Kính Thành, Đoạn Vân Tụ đã có một chủ ý. Nàng mỉm cười, nói: “Diệp bá phụ người vừa rồi hỏi vấn đề có cái gì có thể hơn được Ngụy công tử phải không? Đoạn Vân bất tài, nghe nói ‘Thần Phong chưởng’ của Ngụy gia bảo uy liệt vô cùng, luôn muốn lĩnh giáo một chút. Hơn nữa ta cùng Ngụy công tử đều là người trong Võ Lâm, không bàn tới tâm ý của Tú Thường cùng ý định của phụ mẫu, giữa ta và Ngụy công tử có thể có một biện pháp giải quyết đặc biệt công bằng...”

Ngụy Thiếu Khiêm nghe ra ý tứ trong đó, bước tới từng bước nói: “Người muốn cùng ta quyết đấu?”

“Ngày ấy Ngụy công tử không phải là muốn để cho ta lĩnh giáo lợi hại của ‘Thần Phong chưởng’ sao? Vừa rồi Diệp bá phụ hỏi ta có cái gì có thể hơn người, tại hạ bất tài, không có sở trường khác, chỉ có kiếm pháp trên người. Ta nghĩ Ngụy công tử cũng là tuấn kiệt, không bằng giữa chúng ta tiến hành một cuộc tỷ thí như thế nào? Nếu người thắng, ta sẽ không cùng người cướp Tú Thường, nhưng nếu người thua, từ nay về sau đừng nhắc đến chuyện thú Tú Thường... Như thế nào?”

Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất Đoạn Vân Tụ có thể nghĩ đến — hơn nữa người trong giang hồ chú trọng võ công cao thấp, Ngụy Thiếu Khiêm là người cao ngạo như vậy, nếu như thua tuyệt không có thể diện nhắc đến việc cầu thân, mà nếu như mình thua... Như vậy phải chăng nên đem Tú Thường chấp tay nhường lại? Không, không thể thua! Nhất định không thể thua!

Nàng hít vào một hơi, chuyển hướng hai người đức cao vọng trọng ở nơi này, “Ngụy bảo chủ cùng Diệp bá phụ nghĩ như thế nào?”

Ngụy lão gia tử thấy thiếu niên trước mắt này cuồng vọng như thế, chủ động nói muốn lĩnh giáo tuyệt học Ngụy gia “Thần Phong chưởng”, nhịn không được trong lòng nổi giận. Hấn đối thực lực nhi tử đã rõ ràng — Ngụy Thiếu Khiêm là kỳ tài luyện võ, mới hai mươi hai tuổi đã luyện đến tầng thứ bảy “Thần Phong chưởng”, là một cái ưu tú nhất trong các truyền nhân của lịch đại Ngụy gia, hơn nữa trong giang hồ lịch lãm vài năm, chưa bao giờ bại trong tay người trẻ tuổi nào. Cho nên hấn đối con của mình rất có tự tin, vả lại Đoạn Vân Tụ đã nói ra khiêu chiến, nếu không tiếp chẳng phải là làm cho người ta xem thường Ngụy gia bảo?

Suy nghĩ như vậy, hấn hướng Diệp Kính Thành gật gật đầu, lại quay qua nói: “Đều nói anh hùng xuất thiếu niên, Đoạn công tử hảo khí phách, Thiếu Khiêm người thì sao?”

Ngụy Thiếu Khiêm tự nhiên sẽ không thối lui, “Cha người nghĩ rằng ta sẽ sợ hấn sao! Đấu thì đấu, bất quá có nói, quyền cước không có mắt, nếu ta làm Đoạn công tử bị thương, hắc hắc, thế nhưng không trách ta được!”

Diệp Kính Thành cảm thấy không ổn, nhưng mà thấy Ngụy gia phụ tử đều ứng chiến cũng không thể ngăn trở, đành phải nói: “Nơi này tuy là Minh Viễn Sơn Trang, nhưng việc này là Diệp gia ta đuổi lý trước, việc này mặc cho Ngụy huynh an bài!”

*Sinh tử tương hứa (hẹn thề sinh tử)

Thực ra, đây là câu trích trong bài “Mô ngư nhi - Nhạn khâu” của Nguyên Hiếu Vãn, khi đi chơi qua sông Phần, gặp một con nhạn yếu sức rơi xuống chết bên đường. Ông đắp cho con nhạn một nắm mộ; năm sau đi qua chốn cũ, nhớ lại chuyện xưa, làm bài từ này:

Vấn thế gian,

Tình thị hà vật?

Trực giao sinh tử tương hứa.

Thiên Nam địa Bắc song phi khách.

Lão sí kỷ hồi hàn thử

Hoan lạc thú, ly biệt khổ

Tự trung cánh hữu si nhi nữ

Quân ưng hữu ngữ

Điều vạn lý tăng vân

Thiên sơn mộ tuyết

Chích ảnh hướng thùy khứ.

(nguồn Rubyluu)

36. Chương 36: Vì Tình Tranh Đấu

Ngụy lão gia tử sờ sờ chòm râu, đối với sự tôn trọng của Diệp Kính Thành cảm thấy rất vừa lòng, “Diệp trang chủ khách khí, việc này cứ định như vậy!”

Diệp Tú Thường lại đột nhiên nói “Đợi một chút!” ánh mắt của mọi người đều nhất tề nhìn về phía nàng.

“Tú Thường biết không hợp lễ tiết, nhưng sự tình liên quan đến chung thân đại sự của mình, không thể không nói rõ ràng trước, nàng nhìn nhìn Đoạn Vân Tụ xong mới lên tiếng: ”Đoạn công tử cùng Thiếu Khiêm ca ca tỷ thí, người thua tự nhiên sẽ không nhắc chuyện cầu thân, nhưng là người thắng lại làm như thế nào?”

Ngụy Thiếu Khiêm không chút do dự buột miệng nói ra, “Đương nhiên là thú nàng!”

Đoạn Vân Tụ lại hoảng sợ — chính mình tuyệt không thể thua, bởi vì không thể để Tú Thường gả cho Ngụy Thiếu Khiêm, nhưng nếu thắng mình phải thú nàng sao? Hai nữ tử thành thân? Đây là chuyện tình có bao nhiêu hoang đường kỳ quái! Thật sự là mới nghe lần đầu! Bản thân không nghĩ tới sẽ gả cho người nam tử nào, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ thành thân với nữ tử a!

Nàng chỉ là muốn ở cùng với Diệp Tú Thường cùng một chỗ, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ dùng phương thức “Phu thê” a! Đợi nàng nghĩ hoặc nhìn về phía Diệp Tú Thường thì ánh mắt Diệp Tú Thường lại nói cho nàng biết mình là nghiêm túc.

Tiếp theo, nàng chỉ nghe được Diệp Tú Thường rất có khí phách nói: “Được rồi, giữa các người ai thắng, ta sẽ gả cho người đó, quyết không đổi ý!”

Đúng vậy, Diệp Tú Thường đánh cược, dùng chung thân hạnh phúc của mình đánh cược Đoạn Vân Tụ nhất định sẽ thắng! — mặc dù mình cũng không có nắm chắc mười phần, nhưng đây là cơ hội duy nhất cho mình cùng Đoạn Vân Tụ danh chính ngôn thuận ở bên nhau, song túc song phi! Nếu không đem đường phá hỏng, dù Đoạn Vân Tụ thắng phụ thân vẫn hội phản đối mình với nàng cùng một chỗ, như vậy sẽ hậu hoạn vô cùng, phụ thân còn có thể hứa gả mình cho người khác! Nhưng nếu như nói người thắng có thể thú mình làm thê tử, thì sau khi luận võ xong con đường phía sau của Đoạn Vân Tụ liền bằng phẳng hơn nhiều. Tuy rằng hai nữ tử thành thân nghe có vẻ hoang đường cùng nực cười, nhưng trừ mình ra đâu ai biết Đoạn Vân Tụ thật ra là thân nữ nhi? Sau khi thành thân mình có thể tìm lý do cùng Đoạn Vân Tụ rời đi Minh Viễn

Sơn Trang, sau này thỉnh thoảng quay về thăm phụ thân cùng đại ca, kể sách như vậy vừa không tổn hại danh dự Sơn Trang, cũng không thương tổn phụ thân cùng đại ca, là cái giá thấp nhất rồi!

Diệp Kính Thành ánh mắt lại trầm xuống, quát: “Thường nhi!” Tâm tư của nữ nhi là muốn phá hỏng con đường của mình, nữ nhi mình phụng trong lòng bàn tay nuôi hai mươi năm hiện giờ khuỷu tay hướng ra ngoài a thật đúng là không phải tư vị a! Không ngờ Ngụy lão gia tử lại “Ha ha” cười to, nói: “Lệnh thiên kim quả nhiên là nữ tử hiếm thấy! Quyết định như vậy, trận này luận võ người thắng liền thú nàng!” Hắn muốn chính là, nữ tử dũng cảm quyết đoán như vậy, Ngụy Thiếu Khiêm có thể thú nàng tất như hổ thêm cánh! Lại vừa thay đổi cách nhìn đối Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường tâm niệm thay đổi thật nhanh, rồi lại bổ sung nói: “Bất quá Thường nhi vẫn có cái đề nghị, luận võ phải được an bài vào ba ngày sau! Bởi vì này đối Thường nhi mà nói tương đương với việc đính hôn, đại sự như thế, cần mời được Tuệ Thông pháp sư của Phổ Đà sơn Phổ Tế Tự cùng Tùy Giám đạo trưởng của Bảo Phác đạo quán đến làm chứng!” Sau đó lại đưa mắt ra hiệu cho ca ca.

Diệp Viễn Khâm há lại không rõ tâm tư nhạy bén muội muội mình — mời được này hai vị đức cao vọng trọng đến chứng kiến là vì tránh phụ thân đổi ý, hơn nữa tin tức này được thả ra ngoài, ba ngày sau tất nhiên sẽ có rất nhiều người đến xem cuộc chiến. Nếu Đoạn Vân Tự thắng, phụ thân lời hứa nghìn vàng, muốn đổi ý cũng khó!

Vì thế hắn vội phụ họa muội muội, “Thường nhi đề nghị rất tốt, dù sao cũng là chung thân đại sự của nàng, có Tuệ Thông pháp sư cùng Tùy Giám đạo trưởng đích thân tới liền trịnh trọng rất nhiều!”

Ngụy lão gia tử nói: “Hảo! Nên mời hai vị cao nhân đến làm chứng!” Nhìn xem Thiếu Khiêm con ta là như thế nào đánh bại cái tiểu tử cuồng vọng kia thú được kiều thế!

Diệp Kính Thành như có suy nghĩ gì, phụ họa nói: “Vậy thì mời hai vị cao nhân đến trước...” Nếu Đoạn Vân ở trước tất cả mọi người bại trận, Thường nhi người cũng không còn lý do gì để khẳng khái gả cho “Hắn” rồi!

Một trận chiến khó khăn cuối cùng đã tạm thời kết thúc. Đoạn Vân Tự trong Hoa Minh lại thập phần bất an.

“Tú Thường nàng thực cảm thấy như vậy tốt sao?”

“Ta hiểu được băn khoăn của ngươi, nhưng ngươi cũng thấy đó, cha phản đối chúng ta bên nhau. Hơn nữa ta biết thủ đoạn của cha ta, tuyệt không thể cho cha ta bất cứ cơ hội nào.” Mặc dù là thân sinh phụ thân, nhưng liên quan đến hạnh phúc cả đời Diệp Tú Thường vẫn là quyết định phải cố gắng tranh thủ, sau đó lại nghĩ cách đi hòng người tha thứ cho mình.

“Ta đã biết, chính là, ta không biết phần thắng của mình như thế nào...” Tuy rằng lúc ấy nói rất tự tin, nhưng thật sự tính toán kỹ lưỡng lại Đoạn Vân Tự cũng không xác định chính mình có mấy thành nắm chắc có thể thắng Ngụy Thiếu Khiêm — Linh Ẩn kiếm pháp đích thật là Vô Lâm tuyệt học, nhưng là Thần Phong chưởng cũng lừng danh giang hồ hơn ba mươi năm, cao thủ bại dưới Thần Phong chưởng cũng không biết bao nhiêu mà đếm! Nếu không Ngụy lão gia tử dùng tài năng gì ở bạch đạo hô phong hoán vũ ngay cả Diệp Kính Thành đối với hắn cũng khiêm nhượng có thừa?

“Ta cũng có lo lắng này...”

“Vậy nàng còn đáp ứng?”

“Có những chuyện chỉ có thể đánh cược một lần mới có đường sống, không đánh cược thì chỉ có một con đường chết!”

Đoạn Vân Tự lại không khỏi bội phục Diệp Tú Thường gan dạ sáng suốt, đồng thời cũng hiểu được Diệp Tú Thường lần này đem hạnh phúc đều giao trên tay mình rồi, bất kể như thế nào cũng đều phải thắng! Bởi vậy nàng gật gật đầu, “Ta nhất định sẽ cố hết sức!”

Trong ba ngày kế tiếp Diệp Viễn Khâm đi mời Tuệ Thông pháp sư cùng Tùy Giám đạo trưởng, Diệp Tú Thường thì cùng Đoạn Vân Tự cùng nhau suy nghĩ phương pháp phá giải “Thần Phong chưởng”.

Ba ngày rất nhanh đã trôi qua, Minh Viễn Sơn Trang rộng lớn trên võ trường tập hợp đông đủ rất nhiều người, không ít người là sau khi nghe được tin tức từ thành Lâm An kéo tới xem náo nhiệt, cũng có nhiều người là muốn thấy mỹ mạo Diệp đại tiểu thư, mà với người luyện võ thì đối trận tranh tài này càng phần khích cùng chờ mong.

Tuệ Thông pháp sư cùng Tùy Giám đạo trưởng cũng lập tức chạy tới, cùng Diệp Kính Thành và Ngụy lão gia tử cùng nhau ngồi ở dưới đài cách đó không xa xem cuộc chiến, Diệp gia huynh muội thì đứng ở một bên, phía sau là đám người đông nghìn nghịt — Diệp Tú Thường âm thầm phái người đem tin tức truyền ra phổ lớn ngõ nhỏ cho mọi người đều biết, bởi vậy mới có nhiều người chen lấn vào đại môn Minh Viễn Sơn Trang.

Cách một trượng trên đài Đoạn Vân Tụ cùng Ngụy Thiếu Khiêm giằng co. Đoạn Vân Tụ mặc bạch sam tuần tú thoát tục, mà Ngụy Thiếu Khiêm thì mặc cẩm y màu xanh, nhìn qua cũng là anh tuấn hữu thần.

Người ở dưới đài nhìn thấy hai người đều rất hâm mộ Diệp gia đại tiểu thư. Bọn họ xem hai người trên đài đều là tuần tài ngàn dặm chọn một, vô luận là người nào thắng năng đều sẽ có cái phụ quân xuất sắc.

Diệp Viễn Khâm nhìn nhìn trời sau xoay người nhảy đến trên đài, ôm quyền nói: “Các lộ bằng hữu đại gia hảo, tại hạ Diệp Viễn Khâm, hôm nay đại biểu Minh Viễn Sơn Trang hoan nghênh mọi người tới đây làm chứng — hai vị trên đài này bên trái đứng chính là Đoạn Vân Đoạn công tử, bên phải vị này chính là Ngụy Thiếu Khiêm Ngụy công tử, hôm nay luận võ trong bọn họ ai thắng, người đó liền trở thành phụ quân của Diệp Tú Thường muội muội ta!”

Dưới đài một mảnh vỗ tay cùng thanh âm ồn ào.

Diệp Viễn Khâm hai tay nhấn một cái ý bảo mọi người im lặng, “Tuy là luận võ, nhưng trước phải nhắc nhở hai vị — để tránh tổn thương hòa khí vẫn nên điểm đến là dừng, về phần thắng bại, ai rơi khỏi vũ đài người đó liền thua cuộc!”

Dưới đài lại vừa một mảnh ứng hoà thanh âm.

Cuối cùng Diệp Viễn Khâm nói: “Canh giờ không sai biệt lắm, luận võ bắt đầu!” Tiếp theo một cái lưu loát xoay người nhảy xuống dưới đài.

Mà trên đài nhìn qua hai người vẫn là không nhúc nhích, kì thực đều kín đáo chuẩn bị chờ phát động chiến đấu. Ngụy Thiếu Khiêm song chưởng tụ lực ống tay áo khẽ động, mà Đoạn Vân Tụ tay trái nắm lấy Linh Ẩn kiếm, tay phải rũ xuống vận sức chờ phát động.

“Này tại hạ liền bêu xấu!”

Tuy rằng hận không thể đem Đoạn Vân Tụ phách một chưởng thành phần vụn, Ngụy Thiếu Khiêm nho nhã lễ độ vẫn là xuất ra lễ tiết, sau đó ống tay áo cổ khởi phong lai, thân hình di động, đã bỏ tới một chưởng.

Đoạn Vân Tụ lui về sau, thối lui đến đài cao bên cạnh xoay người một cái nhảy lên cao, cùng lúc đó trường kiếm xuất khỏi vỏ đâm hướng phía sau lưng Ngụy Thiếu Khiêm.

Ngụy Thiếu Khiêm tạt tốc*(nhanh-mạnh mẽ) xoay người, tiếp theo giữa mặt lên trời nghiêng đá một cước, sau đó chưởng theo bên người lên, quét về phía trước mặt Đoạn Vân Tụ đang hạ xuống.

Đoạn Vân Tụ thầm nói bất hảo, không nghĩ tới Ngụy Thiếu Khiêm thế nhưng đối với Linh Ẩn kiếm pháp của mình rõ như lòng bàn tay! Cũng may nàng khinh công trác tuyệt, chính là lập tức ở không trung lộn một vòng tránh được một chưởng hung mãnh của Ngụy Thiếu Khiêm.

Dưới đài Diệp Tú Thường thấy trong lòng trầm xuống, nàng vốn nghĩ đến bằng thực lực Đoạn Vân Tụ, cho dù không có “...” thành cũng có sáu bảy thành nắm chắc, nhưng bây giờ nhìn Ngụy Thiếu Khiêm không biết tại sao lại đối Linh Ẩn kiếm pháp thập phần hiểu biết có thể dễ dàng tránh được sát chiêu như vậy. Nàng quay đầu nhìn nhìn huynh trưởng bên người, Diệp Viễn Khâm thấp giọng an ủi: “Đừng lo lắng”, nhưng trong lòng cũng là thập phần lo âu.

Đoạn Vân Tụ đứng vững thân mình, nhất chiêu “Cô Nguyệt Trường Không”, kiếm thế mạnh mẽ nhanh chóng hướng Ngụy Thiếu Khiêm, dưới đài rất nhiều người đều lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Không nghĩ

tới Ngụy Thiệu Khiêm lộ ra một nụ cười quỷ dị, thân mình hơi hơi khom xuống, tả chưởng hư phủ* (để không), mà hữu chưởng “Hô” một tiếng hướng sơ hở Đoạn Vân Tụ đánh tới.

Bất an trong lòng Đoạn Vân Tụ xông tới — này tất nhiên là “Thần Phong chưởng” còn gì nữa, nhưng tội tệ hơn là kiếm thế của mình đều bị đối phương dự đoán được sau đó tiến hành chặn đường phản kích, nếu tiếp tục như vậy chính mình chỉ sợ rất nhanh liền bại trận.

Nàng cắn răng một cái, tả thân phiên chuyển, trước phách khai thế công của Ngụy Thiệu Khiêm, ai ngờ còn chưa có đứng vững, chưởng phong Ngụy Thiệu Khiêm lại tập kích đến trước mặt!

“Người sao lại quen thuộc với Linh Ẩn kiếm pháp như thế?” Ở triển đấu trung Đoạn Vân Tụ nhìn không được hỏi.

“Thiên hạ võ học đồng tông đồng nguyên*(cùng một nguồn gốc), ta quen thuộc Linh Ẩn kiếm pháp của người có gì kỳ quái!” Ngụy Thiệu Khiêm lại cường từ đoạt lý cũng không chính diện trả lời.

Đoạn Vân Tụ biết có hỏi cũng vô dụng liền không truy vấn nữa, sử xuất tất cả vốn liếng đem Linh Ẩn kiếm pháp thi triển ra. Tuy rằng Ngụy Thiệu Khiêm hiểu rõ Linh Ẩn kiếm pháp nhưng cũng không có nghĩa là hần liền nhất định chiêu chiêu đều có thể khắc chế chính mình, Đoạn Vân Tụ ổn định tinh thần, đem Linh Ẩn kiếm pháp vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn, trong nháy mắt kiếm quang lưu chuyển chưởng phong thổi mạnh, hai người đã hủy đi hơn hai mươi chiêu.

Người ở dưới đài nhìn thấy trên đài một trắng một xanh hai cái thân ảnh bay lên bay xuống, tu vi võ học kém một chút đã muốn thấy không rõ lắm chiêu thức hai người rồi.

Ngụy lão gia tử vuốt cằm râu hoa râm của mình, trầm nghĩ quả nhiên là “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, vượt qua cả sự phụ.” Diệp Kính Thành ánh mắt thâm thúy, nhìn đến trên đài trầm mặc không nói. Tuệ Thông pháp sư cùng Tùy Giám đạo trưởng tu vi võ học không thấp, ở Lâm An cũng là tiếng tăm lừng lẫy, nhưng trên đài hai người tuổi còn trẻ mà đã có tu vi như thế cũng không khỏi sinh lòng cảm thán.

Chính là tiếp tục hủy đi hơn mười chiêu Đoạn Vân Tụ liền rơi vào thế hạ phong, bởi vì ba mươi chiêu Linh Ẩn kiếm pháp cũng đã xuất sử qua, Ngụy Thiệu Khiêm vốn là hiểu rõ kiếm chiêu của Linh Ẩn kiếm pháp, tái hiện lại trắng đối sách này thậm chí còn rõ ràng nhiều hơn trong tâm trí, cho nên “Thần Phong chưởng” của hần càng ngày càng sắc bén càng ngày càng mạnh mẽ, cơ hồ đem Đoạn Vân Tụ cuốn trong chưởng phong!

Diệp Tú Thường ở phía dưới nhìn đến tim đều muốn nhảy ra ngoài. Nàng thật không có nghĩ đến tình thế sẽ như vậy, nhất định là có cao nhân chỉ điểm riêng cho Ngụy Thiệu Khiêm, nếu không Ngụy Thiệu Khiêm làm sao có thể ở trong vòng ba ngày liền đối Linh Ẩn kiếm pháp quen thuộc như thế! Nhưng người này là ai đây? Trong lòng nàng nghĩ đến nhưng lại không muốn thừa nhận.

Nàng lại nghĩ tới Đoạn Vân Tụ đã lấy được kiếm phổ “Kinh Hạc Kiếm Pháp”, nếu Đoạn Vân Tụ luyện qua “Kinh Hạc Kiếm Pháp” chỉ sợ hiện tại liền có thể thắng được Ngụy Thiệu Khiêm rồi, nhưng vấn đề là còn chưa kịp luyện kiếm pháp kia thì đã bị người ta đánh cấp! Trong lòng nàng chán nản vô cùng: nguyên lai chính mình thiên toán vạn toán vẫn là kỳ kém một chiêu, chẳng lẽ, thật sự phải gả cho Ngụy Thiệu Khiêm sao?

37. Chương 37: Kinh Hạc Xuất Thế

Lòng Diệp Tú Thường đang nóng như lửa đốt, nhưng điều tệ hơn liền lập tức xảy ra.

Trên đài Ngụy Thiệu Khiêm nhìn Đoạn Vân Tụ, mang theo thắng lợi đã nắm chắc trong tay tươi cười khinh miệt nói: “Xem ra Linh Ẩn kiếm pháp cũng chỉ có như vậy.”

Hần tả chưởng hư hoảng*(giả), hữu chưởng hội đủ cửu thành công lực đánh ra.

Đoạn Vân Tụ lui về sau, nhưng lui lại mấy bước liền phát hiện đã muốn tiếp cận biên vũ đài. Nàng cảm thấy một cái, cường ngạnh dùng đầu vai tiếp một chưởng hung mãnh này của Ngụy Thiếu Khiêm.

Tê dại trong nháy mắt sau truyền đến một trận đau nhức, Đoạn Vân Tụ lui về sau vài bước mới đứng lại. Nàng đè lại vai trái của mình, cảm giác được xương cốt nơi đó đã muốn nứt ra rồi.

“Ta nói rồi quyền cước không có mắt, thật sự xin lỗi a.” Ngụy Thiếu Khiêm nụ cười trên mặt chuyển sang đắc ý.

Đoạn Vân Tụ trừng mắt nhìn Ngụy Thiếu Khiêm, trong lòng đã hiểu rõ hẳn là có cao nhân chỉ điểm riêng cho hắn, nhưng giờ phút này căn bản không có thời gian đi truy cứu việc này, hơn nữa nhìn lại chính mình rất nhanh có thể sẽ bị thua.

Nàng quay đầu nhìn Diệp Tú Thường phía dưới, trong cặp mắt xinh đẹp kia giờ phút này chỉ có thể nhìn thấy kinh ngạc cùng lo lắng.

Diệp Tú Thường chuyển hướng nhìn huynh trưởng, Diệp Viễn Khâm hiểu được ý tứ của nàng — luận võ phía trước đã nói điểm đến là dừng, thế nhưng Ngụy Thiếu Khiêm lại ra tay làm bị thương Đoạn Vân Tụ, nhưng mà hiện tại cũng không thể khiến trận đấu dừng lại, trừ phi Đoạn Vân Tụ nhận thua...

Nàng lại chuyển hướng nhìn Đoạn Vân Tụ, trong lòng vừa hỗn loạn lại vừa đau lòng.

Ngụy Thiếu Khiêm thu tay, đứng ở đó cười nói: “Ta thấy ngươi nên nhận thua đi, miễn cho ta tiếp tục làm người bị thương.”

Đoạn Vân Tụ hít một hơi, “Muốn ta nhận thua, trừ phi ngươi giết ta.”

Đồng tử Ngụy Thiếu Khiêm co lại, “Vậy chính là ngươi tự chuốc lấy, cũng đừng trách ta xuất thủ vô tình!” Trong lòng hắn rất tức giận, hữu chưởng súc lên mười thành công lực, ống tay áo bay lên.

Diệp Tú Thường không chịu nổi tim nàng thất lại, nhìn không được quát lên, “Vân...” Sau đó gắt gao che lại đôi môi của mình, sợ hô lên này cuối cùng một chữ, mà chưởng Ngụy Thiếu Khiêm đã giống như thiểm điện lôi chấn đánh ra ngoài.

Đoạn Vân Tụ vội vàng hướng về phía sau lui, mũi kiếm Linh Ẩn kiếm “Xuy xuy” xẹt qua mặt đất. Nhưng không thể lui được nữa, hoặc là tiếp một chưởng này liền mất mạng, hoặc là nhảy xuống vũ đài cúi đầu nhận thua.

Chính là, sao có khả năng, sao có thể nhận thua? Sao có thể để Tú Thường ngã vào lòng người khác? Cho dù có chết cũng không thể nhận thua! Đoạn Vân Tụ nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sát khí của Ngụy Thiếu Khiêm mà nghĩ đến.

Ở dưới mắt Diệp Tú Thường đau thương kêu một tiếng: “Dừng!” Ánh mắt Đoạn Vân Tụ theo đó xoay lại, thấy được ở bên trong ẩn chứa tan nát cõi lòng cùng tuyệt vọng.

Không, không thể thua! Cũng không thể chết! Hai cái đều là kết quả là giống nhau, nhưng muốn phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Đột nhiên ở trong đầu Đoạn Vân Tụ chợt lóe lên “Kinh Hạc Kiếm Pháp”. Lòng của nàng vừa động, đứng rồi, sao không thử một chút? Đây là cơ hội duy nhất của mình, mặc dù mình chưa có luyện qua, nhưng mình đã nhớ kỹ nó ở trong lòng, nói không chừng có thể sử dụng đâu?

Mọi người ở đây đều nghĩ đến Đoạn Vân Tụ cần phải rời khỏi vũ đài nhưng đột nhiên lại thấy nàng đứng lại, mà Ngụy Thiếu Khiêm một chưởng cương mãnh đã muốn bổ tới trước mặt nàng.

“Đây là ngươi tự chuốc lấy!” Ngụy Thiếu Khiêm ở một chưởng kia trước khi hạ xuống buồn bực nói.

Ngay khi hắn vừa dứt lời chưởng thế bổ ra lại thấy Đoạn Vân Tụ khóe môi hơi gập, hướng chính mình bày ra một cái tươi cười tuyệt mỹ, giống tiên tử phiêu miểu xinh đẹp, lại mang theo hơi thở trí mạng.

Hữu chưởng của hắn mắt thấy liền bổ tới trước mặt Đoạn Vân Tụ thế nhưng lại bổ vào không khí — Đoạn Vân Tụ ở trước mặt hắn đột nhiên biến mất.

Hắn sửng sốt, chẳng lẽ Đoạn Vân Tụ đột nhiên biến thành không khí? Không có khả năng! Lại cảm giác được một cỗ kiếm khí sắc bén thẳng thấu phía sau lưng của mình. Hắn vội vàng quay người lại, phát hiện này đúng là Linh Ẩn kiếm.

Làm sao có thể! “Hắn” làm sao có thể xuất hiện ở phía sau mình, rõ ràng, rõ ràng một khắc trước liền tại chính mình dưới chướng đó a! Chính là hắn đã không kịp nghĩ vì cái gì rồi, vì kiếm khí đã muốn bức đến cổ họng của hắn. Hắn lập tức lắc mình tránh về sau, hướng một bên vội vàng thối lui.

Thế nhưng Linh Ẩn kiếm như là ảnh tử*(cái bóng) một dạng truy theo, mà hắn lại nhìn không thấy người cầm kiếm.

Trong lòng hắn hoảng sợ vô cùng, nhưng nhờ bản năng trường kỳ luyện võ làm cho hắn vận toàn bộ khí lực xuất một chiêu thần phong chướng cuối cùng, cũng chính là “Thần hành Vô Kỵ”. Đây là chiêu Thần Phong chướng lợi hại nhất, một chướng đánh ra phô thiên cái địa cương phong bao lấy Linh Ẩn kiếm, như là mở ra một cái thiên la địa võng có thể thu hết quỷ thần.

Không nghĩ tới Linh Ẩn kiếm thế nhưng vô thanh vô tức xuyên thấu qua trận cuồng phong tiếp tục đâm tới cổ họng hắn. Toàn thân hắn mất hết khí lực hai chân mềm nhũn xuống, ‘ba’ một tiếng nặng nề vang lên té trên mặt đất, mà Linh Ẩn kiếm đã thẳng bức cổ họng Ngụy Thiếu Khiêm.

Mất hắn lộ ra kinh dị, khó mà tin được đáng lẽ mình đã đánh gục Đoạn Vân Tụ nhưng thế nào mình lại bị đánh bại trong khoảng khắc, hơn nữa lại bại một cách khó hiểu như vậy.

Lúc này hắn mới nhìn rõ người cầm kiếm — đó chính là Đoạn Vân Tụ, tay nàng nắm Linh Ẩn kiếm lạnh lùng nhìn hắn, cao ngạo thách thức, giống như một con hạc đơn độc trên cửu thiên*(chín tầng trời).

“Làm sao có thể...” Hắn thì thào tự nói không thể tin được.

Mọi người cũng đều không kịp phản ứng, toàn trường lâm vào một mảnh trầm mặc.

Một lát sau mọi người kịp phản ứng lại lập tức bộc phát ra các loại thanh âm — tiếng than sợ hãi, tiếng nghị luận, âm thanh ủng hộ từ từ hỗn tạp cùng một chỗ, sóng âm sóng sau cao hơn sóng trước.

Diệp Tú Thường cũng nhìn đến ngây người — nàng thế nhưng một khắc sau cùng xoay chuyển càn khôn từ Quỷ Môn quan quay trở lại, hơn nữa đem Ngụy Thiếu Khiêm bức đến tuyệt cảnh không hề có lực phản kích, có trời mới biết một khắc trước chính mình còn đang suy nghĩ nếu nàng chết mình cũng sẽ đi theo nàng...

Diệp Viễn Khâm rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại đối muội muội nói “Thường nhi, ‘Hắn’ thắng...”, trong giọng nói tất cả cũng đều là không thể tưởng tượng nổi.

Đột nhiên có người không nhịn được lên tiếng: “Đây là kiếm pháp gì? Chưa từng thấy a!”

Tại nơi đó trong một sát na kỳ thật ai cũng đều không thấy rõ ràng thân ảnh Đoạn Vân Tụ, chỉ nhìn thấy nàng đột nhiên giữa biển ảo thành một mảnh bóng trắng, bóng trắng trên không trung như quỷ mị hư vô thay đổi vị trí, sau đó liền nhìn thấy Ngụy Thiếu Khiêm đã bị Linh Ẩn kiếm để ở yết hầu rồi.

Ngụy Khải cũng không dám tin vào hai mắt của mình, lại càng không muốn tin suy đoán của chính mình — chẳng lẽ “Kinh Hạc Kiếm Pháp” tái xuất giang hồ? Nhưng Kinh Hạc Kiếm Pháp đã thất truyền gần trăm năm rồi, nhưng mà võ công thiếu niên trước mắt quá kỳ quái, ngay cả mình đều không có thấy rõ thân ảnh của ‘Hắn’!

Bên cạnh Diệp Kính Thành cũng giật mình, đáy lòng có một thanh âm tại sao...

Ngụy Thiếu Khiêm vốn không tin cái gì quái lực loạn thần*(quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần), nhưng khi hắn phục hồi tinh thần lại lại hỏi: “Người dùng phương thức tà ma ngoại đạo gì đó!”

“Tà ma ngoại đạo?” Đoạn Vân Tụ mỉm cười, lại khinh miệt nhìn hắn, “Người không biết trên đời này có loại kiếm pháp tên là ‘Kinh Hạc’ sao? Vừa rồi người chứng kiến, là Kinh Hạc Kiếm Pháp thức thứ nhất — Linh Hạc Vô Tung.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường khiếp sợ.

“Kinh hạc xuất, thần quỷ khóc”, cho dù là mấy đời Đoạn gia gia chủ không hề có người xưng bá Võ Lâm, nhưng mà trăm năm trước Đoạn Thiên Nhai đã sáng tạo ra đoạn thần thoại kia vẫn còn khắc sâu trong lòng mọi người. Thế nhân đều nghĩ đến sau thảm cảnh diệt môn của Đoạn gia Kinh Hạc Kiếm Pháp đã thất truyền, mà nay lại nghe tin bất ngờ từ Đoạn Vân cái kia đúng là Kinh Hạc Kiếm Pháp, hơn nữa lại thần kỳ nghịch chuyển Càn Khôn, đều đang hồi tưởng lại truyền kỳ trăm năm trước.

Tuệ Thông pháp sư “A Di Đà Phật” một tiếng Phật hiệu tuyên quá, nói tiếp: “Người đời nghe thấy ‘Kinh hạc xuất, thần quỷ khóc’ mà lúc này lại là thời điểm hắc bạch đối trì, Kinh Hạc Kiếm Pháp lại tái xuất giang hồ, điềm không may, điềm không may...”

Mọi người nghe được đều cảm thấy căng thẳng trong lòng — cái gọi là “Kinh hạc xuất, thần quỷ khóc” cũng không phải lời nói đùa, mà là bởi vì Đoạn Thiên Nhai từng cầm trong tay kinh hạc kiếm diệt sạch bốn mươi sáu cao thủ giang hồ của hắc bạch lưỡng đạo. Nghe nói đêm đó nhật nguyệt vô quang mà lại huyết quang đầy trời, là đại hung chi dạ. Từ đó hắc bạch lưỡng đạo nguyên khí đại thương còn Đoạn Thiên Nhai cũng biệt tích từ đây, mãi đến mười lăm năm sau hậu nhân Đoạn thị tái xuất giang hồ, nhưng là này chấn kinh Võ Lâm “Kinh Hạc Kiếm Pháp” cũng không có xuất hiện.

Đoạn Vân Tụ lại không để ý tới dưới đài huyền ảo, mà là đối Ngụy Thiếu Khiêm nói: “Người đã thua, từ nay về sau đừng nhắc đến việc cầu thân, Tú Thường cùng người không còn liên quan nữa!”

Ngụy Thiếu Khiêm nhìn kiếm chĩa vào yết hầu của mình, theo bản năng gật đầu một cái.

Đoạn Vân Tụ thu kiếm vào vỏ, nhìn về phía Diệp Tú Thường dưới đài, trong đôi mắt trong suốt tuyên cáo chiếm hữu.

Diệp Tú Thường lúc này vốn là nên tràn đầy vui mừng mới phải, nhưng đột nhiên lại cảm thấy Đoạn Vân Tụ như hạc tại cửu thiên chính mình không thể với tới được, cái loại cảm giác bất không được này lại nổi lên trong lòng nàng, thẳng đến Đoạn Vân Tụ nhẹ nhàng hô, “Tú Thường”, hơn nữa còn hướng nàng vươn tay ra.

Diệp Tú Thường lắc lắc đầu, không đứng, tại sao mình lại có cảm giác như vậy, nàng rõ ràng gần ngay trước mắt, chính mình có thể chạm đến tay nàng a. Nàng cười xán lạn, nhảy lên một cái đi vào vũ đài, kéo tay Đoạn Vân Tụ lại, nhẹ nhàng nói, “Người thắng...” Từ nay về sau chúng ta có thể ở cùng một chỗ...

Đoạn Vân Tụ khước mắt đuôi mày đều là ý cười ôn nhu, trong tâm trí của nàng đột nhiên sinh ra một ý tưởng rất táo bạo: Là có thể ở trước mặt nhiều người như vậy hôn người trước mắt này, hướng khắp thiên hạ tuyên cáo nàng là của mình hay không?

Nhưng này chỉ là một cái ý niệm thoáng qua mà thôi, nàng mỉm cười, đáp: “Ta thắng”, từ nay về sau Ngụy Thiếu Khiêm sẽ không có tư cách tiếp tục dòm ngó nàng trở thành họa lớn trong lòng ta nữa...

Nhìn đến hai người trước mặt liếc mắt đưa tình hoàn toàn không để ý đến ai, Ngụy Thiếu Khiêm còn té trên mặt đất hiểu rõ chính mình chẳng những thua người ta ở luận võ mà còn thua cả tâm, thống khổ cùng xấu hổ xông lên, hần nhanh chóng xoay người nhảy xuống vũ đài điên cuồng chạy đi.

Ngụy lão gia tử thấy nhi tử của mình chạy như bay rời đi trong lòng lo lắng nhanh chóng đuổi theo, mà Diệp Viễn Khâm thấy muội muội mình thế nhưng tìm được giai ngẫu như ý trong lòng càng cao hứng, nhảy lên vũ đài cao giọng hướng hơn một ngàn người ở đây nói: “Chư vị bằng hữu cũng nhìn thấy, hôm nay người luận võ thắng là — Đoạn Vân Đoạn công tử, dựa theo ước định lúc trước, ‘Hần’ đã trở thành phu quân của Diệp Tú Thường muội muội ta, tùy chọn ngày thành thân!”

Dưới đài tiếng võ tay chấn động.

Nhìn đến con gái của mình cùng Đoạn Vân Tụ trên đài, nội tâm Diệp Kính Thành cũng đang tranh đấu — có phải nên tận dụng cơ hội này để lôi kéo “Đoạn Vân” hay không, nhưng ‘Nhân giáo’* (người xưa dạy) ‘Hần’ cùng nữ nhi không có khả năng tiếp tục? Nhưng nhìn thấy Diệp Tú Thường khó nén nổi tình cảm, hần biết nữ nhi của hần đã muốn hăm sâu trong bùn không thể thoát tự thoát ra rồi.

Trong đầu hần nhớ tới một thanh âm: “Vô luận Thường nhi yêu thích người nào, nhất định, nhất định phải thành toàn cho nàng, chớ để nàng giống ta, trải qua muôn vàn ngăn trở mới gặp gỡ chàng...”

Trong lòng hần tranh đấu: Tích Dung a Tích Dung, ta là nên tuân theo lời thề của ta, hay là nên tuân theo lý trí của ta? Có phải hay không, nên cùng thượng thiên đánh cược một lần, vì hạnh phúc nữ nhi, nữ nhi chúng ta thương yêu nhất, nữ nhi rất giống nàng...

Dưới đài tiếng vỗ tay hết sức chấn động, Diệp Tú Thường đã cùng Đoạn Vân Tụ nhảy xuống vũ đài đi tới trước mặt của hần.

“Cha, Đoạn Vân thắng, ngài có phải nên tuân thủ lời hứa hay không, hứa cho ta cùng nàng thành thân?”
Diệp Tú Thường cười nói tự nhiên.

Diệp Kính Thành nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của nữ nhi, lại nhìn Đoạn Vân Tụ. Đoạn Vân Tụ tuy rằng cũng nhìn mình, nhưng ánh mắt cũng không ngừng chuyển tới trên người Diệp Tú Thường, hai đứa nhỏ này đúng là tình đậm dĩ khai tình ý miên miên a.

Diệp Tú Thường lại không biết trong lòng phụ thân đang phiên giang đảo hải, chỉ nghe thấy hần đáp: “Đoạn Vân thắng, ta cũng không có gì để nói, việc thành thân, mấy ngày nữa tiếp tục bàn...”

38. Chương 38: Phi Tử Tức Bĩ* (chọn Lựa)

Diệp Kính Thành ly khai, Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường nhìn nhau, trong lòng đều bất an.

“Cha nàng, tựa hồ đối với ta rất không hài lòng.”

Diệp Tú Thường thở dài, “Người đã ở trước mặt người trong thiên hạ thắng Thiếu Khiêm ca ca, cha ta không có khả năng đối ý.”

Đoạn Vân Tụ gật đầu, “Chỉ hy vọng như thế”, nàng nghĩ đến cái gì, đột nhiên lại nói: “Nàng còn gọi hần ‘Thiếu Khiêm ca ca’...”

Diệp Tú Thường nghe lời này của nàng chứa oán niệm sâu nặng, không khỏi khẽ cười nói: “Người giờ này mới ghen, có phải quá muộn hay không?”

Muộn ư? Có lẽ nàng không biết lần đầu tiên ta nhìn thấy các người cùng một chỗ ta đã cảm thấy không vui rồi, này định thắng cao vốn có bao nhiêu ngọt, nhưng lúc ấy ta lại không - cảm thấy ngọt chút nào...

Đoạn Vân Tụ nhớ lại chuyện cũ, mới biết mình đã sớm động tình đối nữ tử trước mắt này, lại nhìn thấy nàng cười tươi như hoa, đáy lòng không khỏi trở nên ôn nhu đến cực điểm.

Diệp Tú Thường tươi cười lại đột nhiên biến mất, thanh âm bối rối, “Vai của người...”

Đoạn Vân Tụ lúc này mới cảm thấy được vai trái đau nhức khủng khiếp, vừa rồi vậy mà lại không để ý đến! Lại nghe Diệp Tú Thường hô: “Đại ca huynh nhanh đi thỉnh đại phu!”

Diệp Viễn Khâm vừa bực mình vừa buồn cười, “Vì Đoạn Vân người lại sai khiến đại ca người...”

Diệp Tú Thường cơ hồ muốn giơ chân, “Ca có đi không!”

“Ta đi ta đi,” Nếu không, nhìn bộ dáng của người như muốn cắn thân ca ca người một ngụm rồi, Diệp Viễn Khâm thầm nghĩ.

Diệp Viễn Khâm đang muốn rời khỏi, Đoạn Vân Tụ lại gọi hần lại, “Diệp đại ca chờ một chút, Diệp đại ca làm phiền huynh đi lấy thuốc sẽ tốt hơn, thương thể của Đoạn Vân không có gì đáng ngại...” Nói xong cấp ánh mắt ra hiệu cho Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường bỗng nhiên tỉnh ngộ, cũng nhanh chóng nói: “Đại ca huynh không cần thỉnh đại phu đâu, huynh tìm Quý bá bá ở Hôi Xuân Đường lấy được trị thương lại đây là được.”

Diệp Viễn Khâm trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn đáp ứng.

Trong Hoa Minh, Diệp Tú Thường thật cẩn thận giúp Đoàn Vân Tụ đem áo ngoài cởi ra, lại từ từ cởi trung y, cuối cùng chỉ còn lại tiết y. Đoàn Vân Tụ có điểm đỏ mặt, nhưng vẫn cắn răng nói: “Cởi đi,” cuối cùng trên thân chỉ còn sa đai quần ở trên ngực, lưng lộ ra một mảnh tuyết trắng.

Diệp Tú Thường không kịp thưởng thức giai nhân như họa ở trước mắt, đã thấy vai trái nàng muốn biến thành màu đỏ tím, nước mắt cơ hồ đều muốn rơi xuống.

“Sau này ta còn gọi hần là Thiếu Khiêm ca ca ta sẽ không mang họ Diệp!” Đã nói điểm đến là dừng lại đem Đoàn Vân Tụ tổn thương thành bộ dạng này.

Nàng thật cẩn thận thượng được cho Đoàn Vân Tụ, sau đó đem thân trúc cùng sa bố cố định ở vai trái Đoàn Vân Tụ. Tuy rằng vô cùng đau đớn, nhưng Đoàn Vân Tụ cắn chặt răng không rên một tiếng.

Diệp Tú Thường liều mạng cắn môi, đem từng kiện xiêm y giúp Đoàn Vân Tụ mặc vào, thật không nghĩ đến cuối cùng “Ba” một tiếng, một giọt nước mắt này vẫn là rơi trên tay phía sau lưng Đoàn Vân Tụ.

“Tú Thường,” vừa rồi chỉ lo chống lại cơn đau, lúc này Đoàn Vân Tụ mới phát hiện trong mắt Diệp Tú Thường ngấn lệ.

“Ta không sao, mấy ngày nữa thì tốt rồi...” Nàng dùng tay phải ôm chặt Diệp Tú Thường nhẹ nhàng khuyên giải.

“Thương thế này vài ngày là có thể tốt sao? Nếu vết thương của người ở vai phải, vậy người sau này chỉ sợ không thể sử dụng kiếm rồi, lúc ấy lại càng không có khả năng chuyển bại thành thắng! Mạng của người...” Nàng nói không được nữa, cơ hồ muốn khóc ra thành tiếng.

Đoàn Vân Tụ đáp: “Cho nên mới nói trong cái rủi có cái may, trời cao có mắt, ta đã thắng hần, không để cho nàng ngã vào lòng hần. Nàng nghĩ lại mà sợ — nếu như lúc ấy mình bị thương là vai phải, nếu như mình không thể thành công sử xuất chiêu “Linh Hạc Vô Tung”, vậy bây giờ chỉ sợ mình cũng xuống Địa phủ rồi, mà Tú Thường, cũng trở thành tân nương của người khác.

Nàng nghĩ tới hình ảnh kia đã không thể chịu đựng được, không nhịn được đứng lên dùng cánh tay phải còn hoàn hảo ôm Diệp Tú Thường, “Nàng có biết sau khi thắng ta đứng ở trên đài thấy nàng đi lên ta muốn làm cái gì hay không?”

“Người muốn làm cái gì?” Diệp Tú Thường phát hiện vẻ mặt Đoàn Vân Tụ có điểm kỳ lạ, mang theo một loại trong suốt gọi là “...” gì đó.

“Ta muốn hôn nàng, nói cho toàn bộ người trong thiên hạ biết nàng là của ta...” Đoàn Vân Tụ nói xong liền hôn lên. Lần này không ‘tình đình điểm thủy’*(chuồn chuồn lướt nước) giống như dĩ vãng, nụ hôn của nàng tới ôn nhu mà nhiệt liệt, nàng đã thấu triệt cái gì gọi là mất đi mà tìm lại được nghĩ tới mà sợ, làm cho ham muốn giữ lấy càng nồng đậm.

Diệp Tú Thường bị người trước mắt này hôn mới biết được nhìn qua luôn vân đạm phong khinh nhưng kỳ thật nàng cứ nào để ý đến chính mình, cứ nào muốn đem mình làm của riêng, thời điểm sắp mất đi mình nàng có bao nhiêu bất an, nàng cẩn thận ôm Đoàn Vân Tụ, để tâm trí của mình tan chảy trong nụ hôn sâu này.

Nếu không phải tiếng bước chân Diệp Viễn Khâm bên dưới vang lên không biết hai người còn muốn quần quýt si mê đến bao giờ, thời điểm hần nhìn đến trên mặt hai người đều nhiễm đỏ ửng nhìn không được muốn hỏi có phải hay không các người đã làm cái chuyện tốt gì, nhưng mà nghĩ đến vai trái Đoàn Vân Tụ có thương tích vẫn là dè dặt ý niệm trên chộc này trong đầu.

“Dem thuốc đến rồi, Đoàn Vân người được đãi ngộ cũng thật cao a, chẳng những ta tự mình đi bốc thuốc, còn hao tổn của ta hơn trăm lượng bạc.”

Diệp Tú Thường nhận lấy thuốc, đã khôi phục bộ dáng muội muội nhu thuận, “Hảo đại ca, đợi nàng tốt hơn huynh muốn ăn cái gì ta đều làm cho huynh!” Sau đó đem thuốc cầm đi trừu phòng tự mình ngao.

“Người xem người xem, giờ ta mới biết được câu ‘đường nữ bất trung dụng’ nó là sự thật a!”

Đoạn Vân Tụ cười nói: “Diệp đại ca huynh cũng đừng trêu ghẹo ta, huynh cũng không phải không biết Tú Thường nàng có một trái tim tinh tế, tuy rằng lúc này hướng về ta thật nhiều, nhưng là chờ thương thể ta tốt lên e rằng nhiều thời điểm vẫn là ta nhượng bộ...”

Diệp Viễn Khâm “Ha ha” cười to, này “Muội phu” Cái lỗ tai rất mềm nên sẵn sàng để nhượng bộ đi...

Đoạn Vân Tụ không có vấn đề — yêu thích nàng đã khắc trong xương tủy rồi, muốn mạng cũng có thể cho, còn nhượng bộ ư quan tâm sao? Huống chi chính mình cũng không phải cái gọi là “Đại trưởng phu”...

Cả Minh Viễn Sơn Trang mọi người đều truyền đại tiểu thư rất yêu thích cái thiếu niên kêu “Đoạn Vân” kia, bởi vì dạo này ngoại trừ ban đêm hầu như Diệp Tú Thường cùng Đoạn Vân Tụ dính cùng một chỗ, dĩ nhiên người ta đều có lý do — chiều cổ bệnh tình a, hơn nữa đâu chỉ có bệnh tình còn sắp sửa trở thành “Phu quân” của nàng.

Thời gian dần qua thương thể Đoạn Vân Tụ tốt lên, trên mặt Diệp Tú Thường u ám tan đi, biến thành nở rộ như xuân hoa, lại càng bị người nhắm trúng đều nghị luận Sơn Trang sắp có hôn sự rồi.

Nhưng chưa cao hứng được mấy ngày, Diệp Tú Thường đã bị phụ thân gọi đến thư phòng.

Diệp Tú Thường đẩy cửa thư phòng ra thấy phụ thân đang nhìn chằm chằm một bức họa trên bàn sách đến gần người, nàng không cần xem qua cũng biết bức họa kia là gì — họa thượng là một nữ tử tú nhả ở trong viện ngắm hoa.

“Cha...” Diệp Tú Thường biết phụ thân tâm tình không tốt, bởi vậy gọi thập phần cẩn thận.

Diệp Kính Thành ngẩng đầu, “Người đến rồi, ” thanh âm trầm thấp.

Diệp Tú Thường gật gật đầu.

“Thường nhi người từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, nên biết cha muốn cùng người nói cái gì.”

Diệp Tú Thường lại nhẹ nhàng gật đầu.

“Người rất yêu thích Đoạn Vân?” Đối với nữ nhi cực kì thông minh của mình, Diệp Kính Thành cũng không nhiều lời mà đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Tú Thường mấp má môi, sau đó mở miệng nói bốn chữ, “Sinh tử tương hứa...”

Ánh mắt Diệp Kính Thành ảm đạm xuống, “Người liền không phải ‘Hắn’ thì không được sao? Người nên biết thiên hạ này còn có rất nhiều hảo nam nhi, hơn nữa, với tài mạo của người, sẽ không thiếu người yêu thích...”

“Cha, những thứ này ta hiểu được, nếu có thể, ta cũng không muốn lựa chọn nàng. Chính là, chính là tâm của ta đã đặt ở nàng nơi đó không thu lại được...”

“Này ‘Hắn’ đây? Người thật sự rõ ràng ‘Hắn’ là ai sao?” Diệp Kính Thành hỏi nhìn như không quan trọng nhưng kì thực đó là câu mấu chốt nhất.

“Cha ta biết người luôn nhìn người rất chuẩn xác, luận võ mấy ngày trước người cũng thấy đấy, nàng tình nguyện mất mạng cũng không nguyện nhận thua, không phải bởi vì mặt mũi, mà là bởi vì, mà là bởi vì nàng sợ mất ta... Hơn nữa, cha người không biết là, có một lần chúng ta gặp phải ma đạo Lê Phần Phong, nàng nhường ta thoát thân trước, ta không muốn, sau ta lại bị ma đạo đánh một chưởng rơi xuống vách núi, Đoạn Vân nàng, nàng không để ý tánh mạng nhảy xuống vách núi tới cứu ta...” Nhớ tới chuyện cũ tê tâm liệt phế này, Diệp Tú Thường thiếu chút nữa rơi lệ, “Cha người có biết hay không một khắc đó ta cảm thấy nếu phải chết cùng nàng cũng là hạnh phúc...” Nước mắt vẫn là tràn ra gương mặt.

(nghĩ không giải thích nhưng vẫn muốn giải thích một chút cho mấy bạn mới đọc Bách Hợp “hắn” với “nàng” tiếng trung phát âm giống nhau, nên Tú Thường nói “nàng” nhưng người khác sẽ nghĩ là “hắn”) rủi thay lão cha đã biết “nàng” chính là “nàng” =))))))

Diệp Kính Thành lắc đầu, không nghĩ tới nữ nhi của mình đã hăm quá sâu so với tưởng tượng của mình, này sinh tử tương hứa tình ý đã khắc cốt ghi tâm, hẳn hiểu rõ bất quá.

“Nhưng là nếu, cha nói là nếu, ‘Hắn’ là cùng chúng ta đối lập, nói thí dụ như... Nói thí dụ như ‘Hắn’ là mật thám do ma giáo phái tới...”

Diệp Tú Thường lắc đầu: thân phận của nàng đích xác đặc thù, nhưng nàng tại sao có thể là mật thám Ma giáo phái tới!

“Chẳng lẽ không quản ‘Hắn’ là ai người đầu nhất định là ‘Hắn’ sao?”

“Mặc kệ nàng là ai, ta đều đã nhận định nàng!” Diệp Tú Thường thập phần kiên định.

Hắn thật sâu thở dài: thôi thôi, có lẽ ta nên cùng thượng thiên đánh cuộc một lần, Thường nhi thiện lương như vậy, mới có thể có được hạnh phúc của nàng...

Thường nhi, không nên trách cha, cha cũng thật sự rất muốn người hạnh phúc, như vậy, đây là biện pháp duy nhất rồi...

Hắn suy nghĩ thật lâu sau, rốt cục mở miệng, “Một khi đã như vậy, cha cho người một lựa chọn...”

Diệp Tú Thường tâm trầm xuống — chẳng lẽ muốn xác thực phỏng đoán của mình sao? Lại nghe phụ thân tiếp tục nói: “Giữa cha cùng Đoạn Vân, người hãy lựa chọn đi — nếu người lựa chọn cha, này Minh Viễn Sơn Trang vẫn là nhà của người, còn người cùng Đoạn Vân đến đây vĩnh biệt; Nếu người lựa chọn Đoạn Vân, cha cho phép các người thành thân, nhưng thành thân ba ngày sau các người liền rời khỏi Minh Viễn Sơn Trang, vĩnh viễn không bao giờ được trở về nữa!”

Diệp Tú Thường ngây dại, lúc sau mới phản ứng nước mắt rơi không dứt, “Cha người thật nhẫn tâm...”

Nhìn thấy nữ nhi mặt đầy nước mắt, trong lòng Diệp Kính Thành cũng rất đau — nữ nhi từ nhỏ đã phụng trong lòng bàn tay a, đáng yêu nhu thuận như vậy, thông dĩnh ưu dị như vậy, khi đó mới tám tuổi nhưng lúc mẫu thân rời đi trái lại còn biết an ủi chính mình... Chính là cha không có biện pháp khác, bởi vì người người lựa chọn, lại là “Đoạn Vân”...

Hắn thu lại tinh thần đang dao động, trầm giọng nói: “Cha chủ ý đã định, cho người thời gian ba ngày, ba ngày sau cho cha câu trả lời thuyết phục, hoặc là ở lại Sơn Trang cùng Đoạn Vân tách ra, hoặc là cùng ‘Hắn’ thành thân sau rời đi Sơn Trang!”

Hắn đem bức tranh cuộn lại, thu vào trong tay áo rồi khỏi thư phòng.

Đoạn Vân Tụ chờ trong Hoa Minh rất sốt ruột, nàng không biết Diệp Kính Thành đến tột cùng muốn nói cái gì với Diệp Tú Thường, nhưng nàng biết nhất định là quan hệ đến đại sự, vận mệnh của hai người. Đợi nàng thấy Diệp Tú Thường hai mắt đỏ lên trong nháy mắt nhẹ nhàng bay đáp xuống Hoa Minh ôm cổ chính mình khi đó nàng biết sự tình rất nghiêm trọng rồi.

Diệp Tú Thường cũng không biết là như thế nào quay về Hoa Minh, thời điểm nhìn thấy Đoạn Vân Tụ liền ôm lấy nàng, cả người không còn khí lực.

Đoạn Vân Tụ vội vàng mang nàng ngồi xuống, lại trầm mặc không mở miệng. Nàng có điểm sợ Diệp Tú Thường mở miệng, sợ nàng nói, “Chúng ta phải tách ra”, nàng không biết mình nên làm thế nào để tiếp nhận cái loại kết quả này...

Diệp Tú Thường cuối cùng mở miệng.

“Cha ta người, người để cho ta làm một cái lựa chọn giữa người với người, hoặc là cùng người thành thân sau đó rời khỏi Sơn Trang vĩnh viễn không trở về nữa, hoặc là, rời đi người...”

Trái tim Đoạn Vân Tụ bị đánh chìm xuống đáy hồ — sao có thể để Tú Thường làm lựa chọn khó khăn như vậy, sao có thể tàn nhẫn như vậy, hoặc là mình, hoặc là thân nhân, hắn còn không biết mình là thân nữ nhi mà đã có thái độ này, nếu biết mình chẳng phải là một chút cơ hội cũng không có?

Đoạn Vân Tụ có điểm hận chủ nhân sơn trang này — hắn sao có thể độc đoán như vậy, sao lại có thể tra tấn Tú Thường như vậy, sao có thể, nắm giữ hạnh phúc của người khác!

Nàng lại nhìn chăm chăm Tú Thường, trong lòng đang hỏi: vậy nàng hội như thế nào tuyển? Nàng muốn chọn ta, hay vẫn là tuyển thân nhân của nàng? Lựa chọn ta, nàng sẽ mất đi tất cả, lựa chọn thân nhân của

nàng, những thứ nàng vốn có vẫn sẽ ở đó, mà ta, từ nay về sau sẽ biến mất khỏi cuộc đời nàng, chính là ta sẽ phải thừa nhận cuộc sống không có nàng như thế nào...

Nàng không dám nghĩ tới, sợ nước mắt của mình cũng rơi xuống.

Mất nửa ngày sau, nàng mới nói: “Vô luận nàng có lựa chọn như thế nào, ta cũng đều chấp nhận, ta” Nàng hít một hơi, mới có thể tiếp tục, “Ta sẽ chờ đáp án của nàng...” Lời hứa của ta vẫn như lúc trước, chỉ cần nàng nguyện ý cùng ta một chỗ, ta sẽ luôn luôn cùng nàng, nếu nàng quyết định buông tay, như vậy, ta sẽ bỏ qua thống khổ của mình, để nàng rời đi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có người từ từ thay đổi

(kỳ thật đúng là trong tính cách nàng có hơi chậm nhưng từ từ sẽ được thay đổi, khí tràng bắt đầu biến hóa) :>_<:>

39. Chương 39: Lựa Chọn Của Người

Diệp Tú Thường ngẩng đầu nhìn Đoạn Vân Tụ, thấy người trước mắt gần như không lộ vẻ gì, trong mắt cũng bình tĩnh vô ba. Nàng thở dài, đem ý nghĩ của chính mình nói ra.

“Ta muốn đi ra ngoài yên tĩnh một chút...”

Đoạn Vân Tụ mi mắt khiêu khiêu

“Ta là nói... Ba ngày này ta sẽ không có ở Sơn Trang...”

Đoạn Vân Tụ hiểu được ý tứ của Diệp Tú Thường — nàng muốn một mình yên tĩnh suy nghĩ xem sẽ quyết định như thế nào, không muốn bất kỳ ai quấy rầy, không bị bất luận kẻ nào ràng buộc, chỉ là chính mình...

Nàng như thường ngày âm thầm cười, “Hảo, ta chờ nàng trở lại...”

Diệp Tú Thường cứ như vậy ly khai, giống như hồ điệp bay đi biến mất không thấy gì nữa. Đoạn Vân Tụ sờ sờ lồng ngực của mình, cảm thấy được nơi đó trống vắng, không đau, nhưng cái cảm giác gì cũng đều không có, không có bi, cũng không có hi...

Nàng đi vào thư phòng của Hoa Minh cầm lấy một quyển sách trên kệ mở ra.

Rất nhanh liền đọc xong nửa cuốn, tiểu nha hoàn Thúy Nhi của nàng gọi nàng ăn cơm. Nàng đem thư để xuống, đột nhiên phát hiện mình căn bản không nhớ rõ vừa rồi đã xem qua nội dung gì...

Thế nhưng, ký ức đều đình trệ... Tú Thường, nàng cũng biết phía sau cái gọi là vận mệnh phong khinh này, ta cất giấu bao nhiêu lo lắng, mà ta, vẫn không thể đem lo lắng này phơi bày ở trước mắt nàng...

Nàng thở dài bắt đầu ăn cơm, trước mặt là mấy món điểm tâm thanh đạm, mà ngày thường nàng đều thích ăn, còn có tây hồng thị* (cà chua) ướp lạnh. Nàng gấp một miếng cà chua đưa tới miệng, lạnh lẽo mà ngọt, chỉ là nàng không - cảm giác...

Sáng sớm ngày thứ hai nàng đứng ở bên cửa sổ đang nhìn ánh sáng mặt trời, đột nhiên có tiếng bước chân “Thùng thùng” truyền đến, đang đi lên. Nàng nhíu nhíu mày, cảm thấy buồn bực, nhưng một tiếng thanh thúy mà quen thuộc “Đoạn đại ca” làm cho nàng quay lại.

Đứng trước mặt đúng là Sở Dao, một thân phần hồng sam tử, minh lệ kiều tiếu.

“Sở cô nương sao lại tới đây?” Nàng nặn ra một nụ cười.

Sở Dao nhìn vào người trước mắt, mắt như thu thủy, phiến phiến bạch y, thật sự là bạch bích mỹ thiếu niên, chỉ là giữa lông mày lộ ra tí ti đậm mạc, cùng với nỗi cô đơn phảng phất.

“Từ lúc Võ Lâm truyền ra chuyện huynh cùng Ngụy đại ca luận võ, nghe nói huynh thắng Ngụy đại ca, cùng với biểu tỹ thành thân, ta, ta liền chạy đến...”

”Từ khi huynh đi, ta luôn nhớ kỹ huynh, trong lòng đều là huynh, thấy huynh lần nữa, huynh đã sắp thành thân với người khác rồi, mà người kia, còn là biểu tỹ của ta... Sở Dao trong lòng sắp thật sự, nhưng vẫn là hiểu rõ tình lý đem phần chua xót này áp xuống, trên mặt vẫn tươi cười.

“Thì ra là thế.” Người là tới tham gia hỷ sự của biểu tỹ người, nhưng có lẽ, để người thất vọng rồi...

Đoạn Vân Tụ xoay người, hỏi chuyện không liên quan: “Người vừa tới, hẳn là một mối, sao lại không nghỉ ngơi trước?”

Nghỉ ngơi trước? Huynh cũng biết ta muốn nhìn huynh nhiều một chút...

Sở Dao cúi đầu, lại ngẩng lên, quyết định nói dối.

“Ta nghỉ ngơi rồi, vừa rồi đi tìm biểu tỹ, Huệ nhi nói nàng có việc đi ra ngoài, biểu ca đang bận rộn, đành phải tới tìm huynh...”

Nguyên lai là nhàm chán à, vừa lúc, ta cũng rất nhàm chán đây, cái gì cũng xem không vào, cái gì cũng nghe không lọt, ngay cả mỹ thực cũng không có vị...

“Vậy không bằng, chúng ta đi du ngoạn được không?” Có lẽ rời khỏi sơn trang, nơi khiến người cảm thấy khó xử mà lại dứt bỏ không được, ta sẽ phần chấn cũng không biết chừng...

Sở Dao vừa nghe cao hứng muốn nhảy dựng lên — “Hắn” thế nhưng chủ động nói muốn cùng mình đi ra ngoài du ngoạn! Tuy rằng ‘Hắn’ cùng biểu tỹ sắp kết vi liên lý, nhưng mình có thể cùng ‘Hắn’ sống vai đồng du, cũng sẽ thành kỷ niệm đẹp, vì thế lập tức đồng ý.

Hai người liền rời khỏi Minh Viễn Sơn Trang vào trong thành Lâm An dạo chơi xung quanh.

Trong thành Lâm An rất náo nhiệt, các loại quầy hàng bày bán các loại vật nhỏ rục rờ muôn màu. Sở Dao đối Lâm An thành rất là quen thuộc, vả lại hứng thú đi dạo rất cao, mang theo Đoạn Vân Tụ đi khắp hang cùng ngõ hẻm xem các loại tạp kỷ lại nhắm nháp nhiều loại mỹ thực.

Đoạn Vân Tụ xem Sở Dao vui vẻ đáng yêu, không khỏi nhớ tới tiểu sư muội Lan Thanh Nhân của mình, hơn nữa thực đem Sở Dao xem thành muội muội của mình một đường bồi nàng cười cười nói nói, đem bất an cùng lo lắng sâu trong đáy lòng mạnh mẽ áp xuống, hai người cứ như vậy dạo chơi ba ngày.

Sáng sớm ngày thứ tư, bất an trong lòng Đoạn Vân Tụ như xúc tu len lõi ra ngoài, nó hữu ý vô ý đâm vào trái tim nơi yếu ớt nhất của nàng làm cho nàng thật khó khăn để có thể tươi cười trở lại.

Sở Dao thấy nàng thần sắc ảm đạm, đề nghị đi hồ Tâm Đình phụ cận Minh Viễn Sơn Trang tản bộ. Nàng cố gắng xua tan sợ hãi tích tụ dưới đáy lòng càng ngày càng lớn, liền tùy Sở Dao đi dạo.

Tới hồ Tâm Đình, Đoạn Vân Tụ trông thấy hồ một mảnh xanh biếc, giữa hồ có một cái đình màu đỏ tươi, du khách có thể đi dọc theo đường nhỏ làm bằng ván gỗ để đi qua. Lúc này vẫn còn sớm, chung quanh thực im lặng, trừ các nàng hầu như không có người khác.

“Chúng ta đi qua xem?”

Đoạn Vân Tụ gật đầu, hai người bước lên tấm ván gỗ đi tới.

Đoạn Vân Tụ đứng ở nơi đó nhìn thấy mặt hồ, suy nghĩ bay xa — chẳng bao lâu sau, lòng nàng giống như hồ nước này trở nên yên ả, ngày trước ngoại trừ việc báo thù gần như không có nhớ nhung gì, mà hiện giờ, lại buồn vui không do chính mình, thậm chí, sinh sợ hãi, sợ hãi này giống một khối đá từ trên trời rơi xuống lòng nàng, theo thời gian áp sát càng ngày càng chặt, càng ngày càng chặt, chính mình gần như không thể thở... Nếu lúc trước quyết tâm sắc đá cự tuyệt thì tư vị tình ái này..., giờ phút này, mình không phải sẽ cảm thấy tốt hơn sao, vẫn có thể nhàn nhàn dã hạc giống như muốn ở liền ở, muốn đi liền đi...

Sở Dao xem mặt mày nàng sầu tư tràn ngập, trong lòng lo lắng. Đột nhiên nàng nghĩ đến một chủ ý, nói: “Đoạn đại ca ta kể cho huynh nghe chuyện cười được không?”

“Chuyện cười?”

“Đúng vậy, huynh hãy nghe cho kỹ nha! Chuyện kể là, lúc trước có người hướng một tài chủ mượn một đầu ngựa, vì thế phái đứa con đến đưa cho tài chủ một phong thư mượn ngựa. Tài chủ đang ở cùng một khách

quý, sợ khách quý này nhìn ra mình không biết chữ liền giả bộ xem tín. Hắn một bên xem một bên không ngừng gật đầu, cuối cùng ngẩng đầu đối đũa nhỏ nói, ‘đã biết, người đi nói cho cha người biết, nói chốc lát nữa ta sẽ tự mình qua’.”

Đoạn Vân Tụ nghe xong, nhin không được tràn ra tươi cười, “Quả nhiên đã cười a!”

“Biết huynh sẽ cười mà! Huynh xem huynh mới sáng sớm mà mặt lạnh như băng, giống như ta thiếu huynh mấy ngàn lượng bạc!” Sở Dao giận liếc mắt nàng một cái.

Đoạn Vân Tụ không nhin được lắc đầu cười, phát hiện Sở Dao nguyên lai là cô nương đáng yêu như thế còn biết quan tâm người khác, thực rất giống sư muội Lan Thanh Nhân của mình.

Nàng đang muốn nói “Người rất giống một người”, đột nhiên liếc về một thân ảnh màu vàng nhạt — đúng là Diệp Tú Thường! Người nàng muốn thấy nhất cũng lại là người nàng sợ gặp nhất...

Diệp Tú Thường không biết là nàng tới lúc nào, lúc này đã đứng ở bên hồ nhìn về phía đình, trên mặt nhin không ra biểu tình gì.

Trái tim Đoạn Vân Tụ lấy tốc độ cực nhanh chìm xuống, nụ cười trên mặt cũng thoáng chốc ngưng kết.

Sở Dao theo ánh mắt của nàng nhin lại cũng đã phát hiện biểu tỷ của mình, chính là vẻ mặt hai người vì cái gì lại đều cứng đờ a, toàn bộ không giống như lời Võ Lâm lưu truyền gần đây “Tình chàng ý thiếp” a...

Tuy rằng thực gian nan, nhưng Đoạn Vân Tụ vẫn thay đổi cước bộ đi tới, mà Diệp Tú Thường cũng giảm lên ván gỗ hướng nàng mà đi, ánh mắt hai người giao hội, lại đọc không ra cái gì ẩn ý.

Rốt cục gặp nhau.

Đoạn Vân Tụ dừng ở người trước mắt, nửa ngày, nhẹ nhàng mà kêu, “Tú Thường...” Như là sợ phá vỡ tốt đẹp đã từng có.

Diệp Tú Thường đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, chỉ là nhin chằm chằm nàng.

Về mặt của nàng, có phải hay không ám chỉ lựa chọn của nàng? Nàng làm ra lựa chọn, có phải ta có khả năng thừa nhận hay không?

Đoạn Vân Tụ giật giật môi, nghe thấy mình hỏi: “Nàng có kết quả sao?”

Không có phản ứng, đôi mắt đẹp kia chỉ là ngắm nhin nàng.

Thật lâu sau, nàng nghe thấy một thanh âm quen thuộc mà xa lạ truyền vào màng nhĩ của mình, “Thực xin lỗi... Ta lựa chọn... Cha ta...”

Đoạn Vân Tụ lập tức đại ra, không có biểu cảm, cũng không có ngôn ngữ, cảm thấy được gương mặt động một chút cũng đều thực khó khăn, mà trong lòng cuồng phong gào thét, chỉ để lại một mảnh hoàng tàn khắp nơi...

Nàng rốt cục, vẫn là lựa chọn cha nàng... Mà ta, nên đặt mình vào nơi nào... Trái tim của ta, lại ở nơi nào...

Nàng đẩy Diệp Tú Thường ra đi lên phía trước, nhin không thấy đường phía trước, không biết phía trước có hay không có đường, chỉ là hết sức đi về phía trước, phải chạy nhanh rời đi, thoát ly giờ khắc này, chạy trốn khỏi nỗi đau của chính mình...

Nếu như nói trước đó chính là tức giận, hiện tại trái tim Diệp Tú Thường lại bắt đầu đau.

“Người đứng lại!”

Đoạn Vân Tụ nghe thấy được, nhưng cũng như không nghe thấy. Thanh âm kia hảo phiêu miểu, giống như từ đám mây truyền đến. Chân của nàng không có ngừng, chỉ biết mang theo chủ nhân đi lên phía trước.

Diệp Tú Thường trong lòng quỳnh lên, phi thân một cái nhảy lên rơi xuống phía trước Đoạn Vân Tụ giữ chặt nàng, “Người đứng lại!”

Đoạn Vân Tụ đứng ở nơi đó, nhin thấy gương mặt gần trong gang tấc, lại thấy không rõ lắm.

Nàng còn giữ ta lại làm cái gì, muốn nhìn ta thống khổ sao? Hay là muốn an ủi ta? Không cần, không cần... Từ nay về sau, ta không muốn tiếp tục tham niệm ôn nhu của nàng...

Nàng đột nhiên lại rất hận, hận mình tại sao không chuyên tâm báo thù rửa hận mà lâm vào chuyện nhi nữ tình trường, hận chính mình hãm vào nhưng không cách nào tự kiềm chế, hận chính mình nghĩ đến có thể tiêu sái tiếp nhận, lại phát hiện căn bản không tiếp nhận nổi.

Tầm ván gỗ làm đường nhỏ quá chật, nàng lại muốn kéo Diệp Tú Thường ra tiếp tục đi lên phía trước.

Diệp Tú Thường ngăn đón ở nơi này, giận thật à, “Bảo người đứng lại!” Lại đẩy Đoạn Vân Tụ đang muốn kéo nàng ra.

Ai ngờ Đoạn Vân Tụ cứ như vậy thân mình nghiêng qua, theo tấm ván gỗ trên đường nhỏ té vào trong hồ.

Thân thể của nàng chìm xuống, nàng cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ nhìn thấy bầu trời xanh thăm ở trước mắt mình biến mất, chỉ nhìn thấy hồ nước xanh ngắt hướng chính mình ủa tới.

Đáy lòng có thanh âm kêu gào: buông tay đi, buông tay đi, hãy buông hết thảy, đến vĩnh sinh cực lạc chi địa nơi cha nương của người ngụ đi, chỉ có bọn họ, mới vĩnh viễn không vứt bỏ người, mà âm áp kiếp này đều là hư ảo, đều là hư ảo...

Nàng không có giây dựa, mặc cho nước hồ nhấn chìm nàng, che đi toàn bộ ánh sáng...

Diệp Tú Thường đứng ở trên ván gỗ ngây dại, chờ kịp phản ứng mới biết mình đã đem Đoạn Vân Tụ đẩy vào trong hồ, nhưng võ công của nàng cao như vậy, tuy rằng chính mình trong cơn tức giận có dùng chút lực, cũng không thể đem nàng đẩy xuống a!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng căn bản đã không còn khí lực, một cái Vô Lâm cao thủ ở trạng thái như thế nào mới có thể mất đi toàn bộ khí lực a!

Đoán đến tâm cảnh Đoạn Vân Tụ, lòng của nàng quặn đau, vội vàng nhìn về phía Đoạn Vân Tụ rơi xuống nước, nơi đó gợn sóng một vòng một vòng đã sắp ngừng lại...

Thiên a, nàng thế nhưng không có trời lên, không phải nàng bơi rất tốt sao, còn mang theo mình bơi qua dòng chảy ngầm tìm được đường sống! Chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng vốn không muốn trời lên?

Nghĩ đến có khả năng là cái này tâm Diệp Tú Thường như bị trát một đao đau tận xương cốt. Nàng không chần chừ thêm nữa, thả người nhảy vào hồ sau đó liều mạng lặn xuống.

Sở Dao ở trong đình nhìn biểu tượng mình cùng Đoạn Vân Tụ nơi đó làm một loạt các động tác gần như nàng không kịp phản ứng. “Bọn họ” là xảy ra chuyện gì? Một cái bị đẩy nhẹ liền rơi xuống nước, nửa ngày cũng không thấy động, một cái rõ ràng là sợ nước lại không chút do dự nhảy xuống, lúc này người cũng chưa thấy nổi lên!

Diệp Tú Thường ở trong hồ hoảng loạn tìm kiếm chung quanh, nàng muốn lớn tiếng kêu lên, chính là nàng mới mở miệng nước liền tràn vào thiếu chút nữa nàng bị nghẹn khí. Thật vất vả nàng mới thuận khí sau khép chặt đôi môi.

Vân Tụ người ở đâu, ta không nên gạt người, không nên gạt người... Người sao lại ngốc như vậy, ngốc như vậy...

Đoạn Vân Tụ đã muốn chìm đến đáy hồ, hô hấp trở nên thực khó khăn, nhưng là nàng không có ý thức đến, nàng chỉ cảm thấy cơn buồn ngủ phô thiên cái địa đánh úp lại, nàng nhắm hai mắt, muốn ngủ một giấc thật sâu...

Có lẽ khi tỉnh dậy, là có thể thấy khuôn mặt tươi cười của cha với nương, một khắc sau cùng nàng nghĩ như vậy.

Nhưng mà đang ở một khắc này cánh tay của nàng bị ai nắm lấy, sau đó thân thể của nàng bị ai đó liều mạng kéo lên.

Nàng muốn nói đừng động ta, để cho ta ngủ một giấc, ngủ một giấc là tốt rồi, nhưng là nàng không phát ra được thanh âm nào, cái kia lực đạo mạnh mẽ đem nàng hướng về phía trước kéo đi.

Cứ như vậy hai chân có vẻ như chạm vào cái gì đó cứng rắn, tiếp theo ánh sáng đâm vào trong mắt. Nàng cảm thấy được mắt rất đau, sau đó mở mắt ra, mặt Diệp Tú Thường ướt sũng ánh vào mắt của nàng, mà trên mái tóc nước rơi xuống thành một chuỗi.

Nàng nhìn vào gương mặt, cảm thấy như đã cách xa một đời.

Thấy trên gương mặt đầy nước, phân không rõ là nước hồ hay vẫn là nước mắt, nhưng mà nhìn trong mắt vẫn đau lòng, nhìn đến lòng đau muốn khóc, sau khi nàng chớp mắt, quả nhiên lệ bắt đầu chảy xuống, giống như dòng suối, xinh đẹp mà u buồn.

Nàng phát hiện mình còn có thể nâng tay, vì thế giơ tay lên đi sờ gương mặt kia, nhưng cách mặt một tấc lại ngừng lại.

Gương mặt này, hình như đã không còn thuộc về mình nữa, vẻ đẹp đó, trong tương lai nó sẽ thuộc về nam tử nào đó.

Nghĩ đến đây tim nàng cảm giác như bị vắt kiệt không thể nào nhảy lên được nữa, tay nàng cũng cứng lại cách gương mặt này một tấc.

Diệp Tú Thường nhìn thấy mặt Đoạn Vân Tụ không hề tức giận, lại nhìn động tác cứng ngắc kia của nàng, nước mắt hoàn toàn ngăn không được nữa — mình sao có thể bởi vì ghen tuông nhỏ nhặt mà đùa giỡn quá trớn như vậy! Sao có thể hoài nghi lòng nàng đối với mình mà làm ra trừng phạt như vậy! Sao có thể hại nàng thậm chí sinh ý niệm coi thường mạng sống của mình.

Nàng đem cái tay kia cầm đến sát mặt mình, cúi đầu kêu: “Vân Tụ”, ngữ khí đã muốn nức nở.

Đoạn Vân Tụ bị một tiếng này gọi dẫn về trần thế, mới phát hiện mình đã sống lại rồi.

Đúng rồi, nàng mới vừa nói tới cái gì, nàng nói xin lỗi, nàng nói nàng lựa chọn cha của nàng. Đúng rồi, nàng cho mình đáp án, nàng làm ra lựa chọn. Nàng tuyển, không phải là mình...

Đem tay nàng trong tay Diệp Tú Thường rút ra, thì thào mở miệng: “Chúng ta, tách ra.”

40. Chương 40: Khiên Thủ Phóng Thủ* (năm Hay Buông)

Diệp Tú Thường ngây dại, nửa ngày không có phản ứng, chờ phục hồi tinh thần lại nàng mới hỏi: “Người nói cái gì?”

Đoạn Vân Tụ mới phát hiện nói một câu thế nhưng có thể trở nên khó khăn như vậy, nhưng nếu tiếp tục lặp lại lần nữa... Nhưng nàng vẫn cố gắng hắng giọng, nói: “Ta là nói, chúng ta, tách ra...” Lời nói không có tức giận, ngữ điệu không hề lên xuống.

“Vì cái gì!” Diệp Tú Thường trừng lớn ánh mắt.

Đoạn Vân Tụ cảm thấy thực kinh ngạc, nếu lựa chọn của người không phải là ta, chúng ta không phải nên tách ra ư, từ nay về sau, rời xa người, vĩnh viễn không gặp lại, không phải ta nên làm thế sao?

Diệp Tú Thường xem trên mặt Đoạn Vân Tụ rốt cục cũng có biểu cảm, biểu tình kinh ngạc, mới hiểu được nguyên do câu nói kia của đối phương đến từ đâu. Ấy vậy của nàng xong tới, rốt cuộc ngừng khóc.

“Thực xin lỗi...”

Lại thực xin lỗi, nàng cũng biết ta không muốn nghe đến ba chữ kia.

Nhưng mà Đoạn Vân Tụ kế tiếp nghe được chính là, “Ta vừa rồi... lừa người”, ngữ khí cực kỳ sợ sệt.

Ánh mắt của nàng đột nhiên trợn to.

“Ta tuyển, là người...”

Không thể mở lớn hơn được nữa.

Cực đại vui sướng từ trên trời giáng xuống.

Chính là, ở giữa không trung bị một cái lưới thật lớn chặn đứng rồi, tí xú cũng không lọt.

“Nàng nói lại lần nữa?”

“Ta là nói, thực xin lỗi, ta vừa rồi lừa ngươi, ta tuyển... là người,” thanh âm càng ngày càng nhỏ, bởi vì biểu tình Đoạn Vân Tụ đã trở nên trước nay chưa từng có như vậy ‘lãnh’.

Thoại âm rơi xuống, không khí trở nên tĩnh mịch.

Nửa ngày sau, Đoạn Vân Tụ một cái nhảy lên lẳng không rơi vào bên bờ nhìn nhìn Diệp Tú Thường vẫn đang trong nước sau đó cũng không quay đầu lại mà bước đi thẳng .

Làm sao biết, là kết quả như vậy?

Diệp Tú Thường ở trong nước, lắc đầu ai thần: tự gây nghiệt, không thể sống.

Nguyên lai nàng vốn đã làm ra quyết định, vì thế đi Hoa Minh tìm Đoạn Vân Tụ, ai ngờ Thúy Nhi nói cho nàng biết Đoạn Vân Tụ cùng Sở Dao đi hồ Tâm Đình du ngoạn rồi. Nàng vừa nghe, lòng trầm xuống — ba ngày qua nàng chịu dày vò, nghĩ đến ân dưỡng dục cùng với sự yêu thương chăm sóc của phụ thân cho tới nay, nghĩ đến Minh Viễn Sơn Trang nơi mình từ nhỏ lớn lên, nhớ đến những ngày thơ ấu, đã cảm thấy không thể rời bỏ được, nhất là phụ thân từ nhỏ đã cưng chiều mình, mẫu thân sau khi qua đời càng đối với mình tìm mọi cách che chở, khi người gục ngã chính mình đã nâng dậy còn nói người vĩnh viễn là phụ thân mà con tự hào nhất... Sao có thể nhất quyết chặt đứt huyết mạch thân tình này đây?

Nàng lại nghĩ tới Đoạn Vân Tụ, các nàng lần đầu bắt gặp gỡ, về sau gặp lại dưới đêm trăng đó, rồi đến mưa hoa lê ngày ấy mà tình sinh ý động, trên đại hội Tru Ma bộc lộ tài năng, nàng bị thương chính mình lại lo lắng trước nay chưa từng có, sau khi nàng rời đi mình lại đấu tranh, tìm thấy nàng mà vui sướng, rồi khi biết được nàng là nữ nhi mình đã phần nộ cùng tuyệt vọng, nhưng khi thấy nàng mặc nữ trang hô hấp liền đình trệ, dù cho có cưỡng ép khắc chế thế nào vẫn không thể chặt đứt ý loạn tình mê, mấy lần bị nàng cự tuyệt mà thương tâm, khoảnh khắc nàng nhảy xuống vách núi lao về phía chính mình, sinh tử gắn bó...

Biết nhau không quá nửa năm, nhưng bản thân mình tất cả điều đã thay đổi, những cái kia thế tục luật pháp lễ tiết, bởi vì nàng, đều biến thành giấy vụn, trong mắt chỉ có nàng lưu luyến ôn nhu cùng sinh tử tương hứa...

Một bên là phụ thân, một bên là Đoạn Vân Tụ, so sánh hai bên, vô luận là bên nào cũng đều không thể bỏ, nội tâm của nàng như bị đặt ở trên lửa mà nung nấu, thống khổ không chịu nổi.

Nhưng đêm qua nàng có một giấc mộng, trong mộng Đoạn Vân Tụ giống như trong mộng cảnh lần trước, một thân khinh sa bạch y, tóc dài bay bay, đứng ở nhai thượng cao cao, dưới chân là mây mù biến ảo, mơ hồ như vậy, giống như siêu thoát khỏi trần thế.

Nàng nhẹ giọng khẽ gọi: “Vân Tụ.”

Đoạn Vân Tụ xoay người lại nhìn mình, quả nhiên mỹ lệ như tiên, cũng phiêu miểu như tiên.

“Tú Thường.” Nàng mỉm cười, nghiêng nước nghiêng thành.

“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Ta đang đợi nàng.”

“Đợi ta?”

Đoạn Vân Tụ nhẹ nhàng gật đầu, “Hướng nàng cáo biệt...”

“Cáo biệt? !” Nàng trong lòng chấn động, sợ hãi lan tràn.

“Đúng, cáo biệt.”

“Người muốn đi đâu?”

“Ta đến cửu thiên, tự do bay lượn.” Ngắn ngủn tám chữ, lại xuyên qua vượt lên trên khí thế của thiên hạ, mà trong đôi mắt, là vô biên vô tận đậm mạc...

Chẳng lẽ cảm giác của mình là sự thật? Nàng vốn ở trên chín tầng trời bay lượn, vô tình rơi xuống phạm trần?

“Người đi rồi ta phải làm sao bây giờ? Người quên chúng ta, chúng ta...” Là cùng một chỗ đó a.

“Thực xin lỗi, ta trong lúc vô ý đã xâm nhập vào thế giới của nàng, đây là một... sai lầm, sai lầm tươi đẹp...” Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Đoạn Vân Tụ hiện lên cực đậm sầu bi.

“Sai lầm tươi đẹp?” Nàng thì thào tự nói, hai người tương ngộ tương luyến, như thế nào lại biến thành sai lầm tươi đẹp?

“Bởi vậy mới chờ ở nơi này, cùng nàng cáo biệt...”

“Từ nay về sau, không gặp lại nữa...”

Đoạn Vân Tụ nhìn nàng một cái thật sâu, dần dần trở nên vô hình. Nàng hoảng vội vươn tay bắt lấy, nhưng tay lại rỗng tuếch.

Mà ở chân trời một con cô hạc giãn ra hai cánh hướng đến cửu thiên bay đi...

Từ nay về sau, không gặp lại nữa...

Diệp Tú Thường ôm ngực ngồi xuống, đau đến không còn cảm giác. Vì cái gì Đoạn Vân Tụ lại xuất hiện như vậy, hơn nữa còn nói với mình nàng muốn đi, từ nay về sau, không gặp lại...

Người ở trong mộng, vì sao vô khiên vô quả* (không quan tâm lo lắng) như vậy, lãnh đạm như vậy? Người nói chúng ta, là một sai lầm tươi đẹp? Nếu là sai lầm, vậy tại sao lại xảy ra, phải làm như thế nào mới có thể sửa chữa? Người phá không mà đi, lưu lại mình ta, lẻ loi một người? Làm sao người có thể nhẫn tâm như vậy!

Nàng khó có thể kiềm chế nổi đau, làm thế nào cũng không ngủ lại được.

Khi phương Đông hừng sáng, nàng rốt cục làm ra quyết định — cảm y ngọc thực có thể không cần, thanh danh hiển hách có thể bỏ qua, mà phụ thân, máu mủ tình thâm, chờ mình cùng nàng bên nhau sau này sẽ có một ngày phụ thân sẽ tha thứ cho mình, sau đó trở về tấn hiếu, mà nàng, giống như đã muốn dung nhập vào máu của mình, bất kể như thế nào, không thể dứt bỏ... Tuyệt không thể, chịu đựng cô đơn như vậy! Chẳng sợ người là Tiên Hạc chuyển kiếp ngộ nhập phạm trần, kiếp này ta cũng phải đem người, buộc chặt bên cạnh ta...

Cho nên sau khi trải qua nhiều tranh đấu, Diệp Tú Thường quyết định, lựa chọn Đoạn Vân Tụ, mà nàng cũng không ngờ để Đoạn Vân Tụ tiếp tục lo lắng — nàng hiểu rõ tính khí Đoạn Vân Tụ, cho dù trong lòng đã dậy lên sóng to gió lớn nhưng trên mặt vẫn là gió êm sóng lặng, không biết rằng tim mình máu đã chảy ào ạt. Vì thế nàng vội vàng chạy đi tìm Đoạn Vân Tụ, nhưng tối khi nhìn thấy nàng mới ý thức được, chỉ có bản thân nàng là tự mình lo lắng thái quá — nàng cùng biểu muội Sở Dao đứng chung một chỗ, mặt mày ôn nhu, xảo tiểu thiển hê* (nụ cười duyên dáng), nào có nửa phần ưu sầu...

Trong lòng của nàng nhất thời nổi lên một cỗ hỏa khí, tức giận cùng ủy khuất như sóng to cuộn đến, mắt liền ngấn lệ — tại sao phải tự làm khổ mình mà lo lắng cho người như vậy, mà người vẫn có thể khoái hoạt tự tại như thế, chẳng lẽ những gì ta nghĩ đều là sai hay sao? Người chẳng những ở ngoài vân đạm phong khinh mà trong lòng cũng là gió êm sóng lặng? Tuy rằng người đã đối với ta sinh tử tương hứa, nguyện ý vì ta trả giá tánh mạng, nhưng tại sao ta vẫn luôn có cảm giác không thể nắm bắt được người, giống như người vốn nên là cô hạc trên cửu thiên, tự do tự tại, không hề vương bận?

Nghĩ tới như vậy, nàng chợt nghe đến Đoạn Vân Tụ hỏi: “Nàng có kết quả sao?” thanh âm nhẹ nhàng như vậy, hình như là đang hỏi, nàng ăn gì chưa...

Nếu trên mặt người bình tĩnh như vậy, ta cũng muốn nhìn thử xem trong lòng người có thật sự là không thêm để ý... Ta muốn biết, nếu ta nói ta lựa chọn không phải người, người sẽ phản ứng như thế nào... Có lẽ, ta có thể thấy được nội tâm chân thật của người...

Vì thế trong miệng nàng chậm rãi phun ra, “Thực xin lỗi... Ta lựa chọn... Cha ta...”

Mà phản ứng của Đoạn Vân Tụ, làm nàng vui mừng quá đỗi, sau đó lại để cho nàng hối hận đau lòng không thôi...

Mấy ngày kế tiếp, Hoa Minh tuyệt không tiếp khách.

Diệp Tú Thường không đếm được chính mình đã ăn bao nhiêu cái sập cửa vào mặt, mỗi lần nàng đi đến trước Hoa Minh Thúy Nhi liền rụt rè nói với nàng: “Đoạn công tử nói ai cũng không muốn gặp, còn nói nếu ngài nhất định đi vào thì coi như đây là gặp lần cuối cùng...” Sau đó cửa liền bị đóng lại. Có mấy lần nàng đứng ở trong viện nhìn thấy Đoạn Vân Tụ đứng ở cửa sổ thư phòng, nhưng mà mới vừa thấy nàng thân ảnh liền biến mất không thấy, nàng chỉ phải ủ rũ trở về.

Diệp Viễn Khâm thấy muối muối trà phạn bất tư* (cơm nước không màn), hỏi sao lại thế này, nàng thở dài, phun ra sáu chữ, “Tự gây nghiệt, không thể sống.”

Sau Diệp Viễn Khâm từ chỗ Sở Dao đã biết được tình huống, cười ra nước mắt, nói thông minh như người, cũng khó có được lúc nan kham như vậy.

Diệp Tú Thường đáp lễ đại ca của mình, nói huynh còn tiếp tục cười sau này đừng hòng ăn được món ta nấu!

Diệp Viễn Khâm nhanh chóng cầm miệng, nhưng mà ở sau lưng lại cùng biểu muội Sở Dao trêu ghẹo nàng.

Giằng co như vậy hết năm ngày Diệp Tú Thường chịu không nổi nữa, nàng đến trước Hoa Minh trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Phòng thứ nhất không có bóng người, nàng đi tới phòng thứ hai, nhìn thấy Đoạn Vân Tụ hé ra một góc đang ngồi trên ghế bành quay về phía cửa sổ, ngoài cửa sổ trời xanh một mảnh.

Diệp Tú Thường chỉ có thể nhìn thấy ghế bành rộng rãi cùng mái tóc Đoạn Vân Tụ, nhưng nàng cảm giác được Đoạn Vân Tụ tựa hồ đang nhìn thiên không, mà không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Cước bộ của nàng có tiếng không nhẹ, nên Đoạn Vân Tụ biết có người đến, hơn nữa còn biết là ai đến đây, nhưng không phản ứng chút nào.

Diệp Tú Thường đứng ở nơi đó, như là tiểu hài tử làm sai chuyện, thật cẩn thận kêu: “Vân Tụ...”

Người trên ghế bành không có động tĩnh gì.

Nàng chỉ có thể tiếp tục lấy hết dũng khí kêu: “Vân Tụ...” Ta biết ta sai rồi, ta không nên giày vò người như vậy. Nhớ tới vẻ mặt Đoạn Vân Tụ không có cảm xúc nàng đã cảm thấy lòng đau gay gắt, nước mắt cũng nhịn không được nữa muốn rơi xuống rồi.

Chờ trong chốc lát, bên tai của nàng rót cục vang lên thanh âm nhẹ nhàng, “Có phải ta cần phải đi hay không?” Như là thì thào tự nói.

Diệp Tú Thường khiếp sợ.

Đoạn Vân Tụ từ trên ghế đứng lên, bạc sam tuyết bạch bao lại thân hình mảnh khảnh, như bạch bích không tỳ vết.

“Ta hẳn là nên rời đi nơi này mới đúng,” Nếu không, sẽ bị người như thế trêu đùa... Có lẽ, còn phải chịu nỗi đau mất người một lần nữa...

Diệp Tú Thường bước một bước dài đi tới, “Người nói cái gì!” Không phải đã nói là lừa gạt người ư, ta lựa chọn chính là người a!

Đoạn Vân Tụ xoay người lại nhìn nàng, trong mắt bình tĩnh vô ba.

“Ta không muốn chịu đựng nữa...”

Chịu đựng nữa cái gì? Chịu đựng ta sao? Chịu đựng tiểu tính khí của ta? Chịu đựng trêu cợt của ta? Hay là chịu đựng cả con người ta, người có phải hay không, có phải hay không căn bản là không thích con người của ta, người cho tới nay, cũng chỉ là chịu đựng ta mà thôi?

Đôi mắt Đoàn Văn Tụ chống lại nàng, “Ta nghĩ ta có chuyện quan trọng hơn phải làm, mà không phải trầm mê ở nhi nữ tình trường...”

Ý nói, người là muốn ly khai? Sau bao nhiêu giày vò ta đã chọn người, người lại muốn ly khai?

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì!” Diệp Tú Thường nổi giận.

Đoàn Văn Tụ vẫn điềm tĩnh, “Ta là nói, đa tạ người đã lựa chọn ta, chỉ là, ta muốn rời đi... Người không cần vì mất đi thân nhân của người mà lo lắng. Ta hi vọng người, lựa chọn là bọn hắn...”

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy! Chẳng lẽ người thật sự, thật sự chỉ là chịu đựng ta mà thôi? Người kỳ thật cũng không thích nữ tử, cho tới nay, người chính là, chính là chịu đựng ta thôi sao?

Diệp Tú Thường nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, Đoàn Văn Tụ nhìn ở trong mắt, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ lãnh đạm. Nàng xoay người, sâu kín nói: “Chúng ta, tách ra.” Trước khi lý trí của ta hoàn toàn biến mất, khi chúng ta chưa thương tổn nhau sâu sắc, khi ta còn có thể lựa chọn buông tay...

Chính là Diệp Tú Thường cũng không biết Đoàn Văn Tụ đang đấu tranh, đối phương thần sắc bình tĩnh lãnh đạm đem nội tâm bản thân che dấu rất tốt.

Nhưng mà Diệp Tú Thường không thể chấp nhận, hai người đã cùng nhau trải qua nhiều như vậy, không thể chấp nhận...

“Vì cái gì...” Diệp Tú Thường muốn biết vì cái gì, muốn nghe nàng chính miệng nói ra lý do.

Mà Đoàn Văn Tụ cũng đang đấu tranh — có thể nói thật với nàng sao? Có thể nói cho nàng biết ta sợ hãi thích nàng thích đến mất đi chính mình sao? Thích đến quên cả báo thù, cảm thấy nếu không có tình yêu sẽ muốn phí hoài thân mình sao? Không thể, đây không phải là lý do buông tay, đó là lý do giữ lấy.

Vì thế nàng nói: “Ta cảm thấy thật sự mệt mỏi, có lẽ, ta cũng không thích người.”

Diệp Tú Thường ngây dại.

“Ta chỉ... uhm, muốn có một người bên cạnh ta, cho ta ấm áp, vậy thôi.”

Diệp Tú Thường ngẩng đầu, gât gao nhìn chằm chằm Đoàn Văn Tụ, muốn từ đôi đồng tử lãnh đạm kia nhìn thấu tâm đối phương.

Như thế nào có thể như vậy, như thế nào có thể như vậy! Người chỉ là muốn có một người bên cạnh người, cho người ấm áp, mà không phải, chấp tử chi thủ dữ tử giai lão? Vậy những lời tình tứ đó là cái gì, vậy nhu tình mật ý trong mắt người là cái gì, vậy khi người hôn ta lại tính là cái gì...

Diệp Tú Thường nghĩ tới đây, trong lòng sinh hận, cứ như vậy đột nhiên hôn lên Đoàn Văn Tụ, làm cho đối phương bất ngờ không kịp phòng ngự.

Nụ hôn của nàng mang theo hận ý cùng quyết tuyệt không có nghĩ qua cấp cho đối phương cơ hội để thở.

Đoàn Văn Tụ đẩy ra, muốn đẩy Diệp Tú Thường ra, nhưng mà căn bản đẩy không ra, ngược lại chính mình bị bức phải lui đến bên cửa sổ không thể lui thêm được nữa.

Diệp Tú Thường hai tay dụng lực không cho Đoàn Văn Tụ tránh, mà hôn sâu vào, đầu lưỡi của nàng linh hoạt mở khớp hàm Đoàn Văn Tụ công thành chiếm đất, đem không khí cướp đoạt không thừa.

Tại sao có thể như vậy, chính mình một khắc trước còn nói tách ra... Không thể, không thể tiếp tục sa vào cảm tình này! Nhưng mà làm thế nào để thoát khỏi giam cầm mạnh mẽ này đây?

Nếu dùng tới nội lực Đoàn Văn Tụ có thể tránh được, nhưng mà nàng không muốn làm Diệp Tú Thường bị thương, vì thế nàng ngậm miệng, cắn lên môi Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường trên môi bị đau vội vàng lui ra ngoài, mà thân thể của nàng vẫn đang đè chặt Đoàn Văn Tụ, trong ánh mắt mang theo khiếp sợ cùng bị thương nhìn đến người gần trong gang tấc.

“Người!”

“Buông tay đi, tội gì cưỡng cầu...” Ngữ khí bình tĩnh lãnh đạm.

Diệp Tú Thường trên môi nhiễm máu, có vẻ kiêu diễm dị thường.

“Cưỡng cầu? Ta đang cưỡng cầu người? Có phải hay không cho tới nay, ta đều cưỡng cầu?”

Đoạn Vân Tụ không nói lời nào, dùng trầm mặc nói cho nàng biết đáp án dĩ nhiên là khẳng định.

Diệp Tú Thường chớp chớp lông mi, nước mắt trong vành mắt đảo quanh.

“Nếu ta nói ta không muốn buông tay thì sao, nếu ta nói ta muốn cưỡng cầu thì thế nào? Sự cứng cỏi và cao ngạo của Diệp Tú Thường lúc này hiển hiện ra, khí thế bức nhân.

“Người...”

“Ta thật sự không đáng để người thích... Hay là người thật sự không thích nữ tử...”

Diệp Tú Thường buông Đoạn Vân Tụ ra lui về phía sau hai bước, một khắc cường thế kia lúc này liền biến mất vô tung, lộ vẻ yếu ớt không chịu nổi. Giờ phút này nàng, thật sự không thể biết được tâm ý của đối phương, cho dù hai người đã cùng nhau trải qua sinh tử.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy tổn thương thật sâu trong mắt Diệp Tú Thường, nháy mắt đau đớn đánh úp lại. Nguyên lai, nhìn thấy người thống khổ, còn đau hơn thương thế của người gây ra cho ta gấp trăm lần...

Diệp Tú Thường gục đầu xuống, không muốn để cho Đoạn Vân Tụ nhìn thấy yếu ớt cùng bi thương của mình. Ngạo khí, cũng là tính cách ẩn sâu trong tim nàng.

Nàng nhắm đôi mắt lại, đem nước mắt ép xuống mới mở ra, cưỡng ép lý trí biến mất của mình trở về. “Ta biết là hành động lúc trước của ta làm tổn thương người, ta không phải cố ý muốn làm như vậy, lúc ấy gặp người cùng Sở Dao hữu thuyết hữu tiểu, trong lòng, trong lòng liền khó chịu đến lợi hại... Ba ngày đó, ta, ta rất thống khổ, không biết lựa chọn như thế nào, bởi vì vô luận lựa chọn bên nào, cũng như cắt đi một phần thân thể ta. Nhưng mà sau đó, ta cảm thấy không thể chịu đựng được nếu mất đi người, người đã bám rễ trong lòng ta, không thể nhổ ra, nếu nhất định phải nhổ, ta nghĩ, vết thương đó cả đời này cũng không thể lành lại...”

Nàng hít hít cái mũi, tiếp tục nói: “Ngày đó ở trên đài nhìn người thiếu chút nữa mất mạng, ta nghĩ, nếu người gặp bất trắc, như vậy ta sẽ cùng người mà đi, tuyệt đối sẽ không gả cho Ngụy Thiếu Khiêm, để người ở Hoàng Tuyền cô đơn, còn phải xem ta thuộc về người khác mà thống khổ... Ta đã không thể xác định được người có phải yêu thích ta thật sự hay không, hay vẫn là như lời người nói, người chỉ là muốn có một người ở bên cạnh, cho người ấm áp, bởi vậy cho tới nay, mới chịu đựng để ta tới gần, chịu đựng cảm tình khác thường của ta.”

“Ta biết lần này ta quả thật quá phận, nhưng người có biết hay không, ta vẫn luôn có một loại cảm giác không thể nắm bắt được người. Giống như người, vốn dĩ nên tự do tự tại, như cô hạc, bay lượn trên chín tầng trời...”

“Những cái này, ta không biết người có biết không, cũng không biết người nghe xong là muốn đi hay ở, nhưng là ta nghĩ nói cho người biết, bởi vì chỉ sợ, sẽ không còn có cơ hội như vậy nữa...”

Nói xong lời cuối cùng, thần sắc đã muốn chết lặng...

41. Chương 41: Sâu Vũ Sơ Yết* (gió Mưa Vừa Tạnh)

Diệp Tú Thường cố tự trấn định xuống nói xong lời này đã muốn mất hết khí lực, vô lực đứng ở đằng kia chờ tuyên án...

Khi nghe Diệp Tú Thường nói xong trong lòng Đoạn Vân Tụ chấn động không thôi — nàng thế nhưng, sợ ta ở Hoàng Tuyền cô đơn, muốn theo ta mà đi... Nguyên lai, không phải chỉ có mình ta sa vào không tìm

ra lối thoát, nguyên lai, chúng ta đã định trước là đời này kiếp này dây dưa không rõ... Nhưng làm thế nào để trả lời a, là nói ra suy nghĩ trong lòng mình ư, nói ra quyết định của mình vẫn kiên trì mấy ngày nay? Hoặc là phải chặt đứt tơ tình chuyên tâm báo thù rửa hận, hoặc là để cho vận thiên tình ti cuốn lấy bản thân, trôi buộc cùng nàng ở nơi này hồng trần vạn tượng?

Diệp Tú Thường nhìn nàng lặng im không nói, trái tim từ từ rơi xuống vực sâu không đáy.

“Người, vẫn muốn ly khai?”

“Ta, ” Đoạn Vân Tụ hít một hơi, do dự khó nói.

“Nguyên lai ta ở trong lòng người, cũng chỉ có như vậy...”

Tâm của Diệp Tú Thường đã muốn vỡ vụn, nàng không thể ở lại nơi này thêm nữa, không cách nào đối mặt với Đoạn Vân Tụ, nàng đã cảm giác được một khắc nữa mình liền sụp đổ.

”Tốt lắm, giữa chúng ta, cuối cùng cũng là hữu duyên vô phận... Quen biết người, là may mắn của ta, người ly khai, vậy liền, từ nay về sau không gặp lại...”

Từ nay về sau, không gặp lại, như vậy, có phải có thể chặt đứt vọng tưởng của ta hay không, buông người, tự do bay đến cửu thiên...

Gian nan thuyết hoàn lời nói này Diệp Tú Thường im lặng xoay người, trái tim đã muốn đau đến chết lặng.

Đoạn Vân Tụ trơ mắt nhìn thân ảnh vàng nhạt thướt tha kia biến mất tại tầm mắt chính mình, muốn mở miệng kêu lên, lại không phát ra thanh âm nào.

Không bao giờ gặp lại sao? Chỉ là người đã muốn dung nhập vào máu thịt trong sinh mệnh của ta rồi, phải làm như thế nào, mới có thể đem người loại bỏ, chẳng lẽ, phải chờ ta tan biến khỏi thế gian trong một khắc này?

Nàng ôm ngực, cảm thấy nơi đó đã muốn nổ tung không thể nào kìm được, mà thở, cũng sắp đình trệ.

Tại sao lại khó chịu như vậy, tại sao như vậy! Dường như, trái tim nó không thể chịu đựng được gánh nặng này có phải nó muốn vỡ ra? Chẳng phải mình cảm thấy có thể tiêu sái buông tay sao? Chẳng phải đã quyết định chịu đựng cơn đau ngăn ngừa để đổi lấy bình yên lâu dài sao? Nhưng tại sao lại cảm thấy khó thở như vậy, giống như không khí đều bị hút cạn, không thừa một chút.

Nàng vịn lấy ghế dựa ngồi xuống, tim đau đến khó mà kiềm lại.

Không nên, không nên có cảm giác này, như thể trời đất đều sụp đổ, còn mình phải chịu án lăng trì tàn nhẫn bị từng lưỡi đao cắt từng chút từng chút một...

Nàng hai tay khẽ chống, nhảy ra cửa sổ rơi xuống mặt đất, trông thấy cái thân ảnh màu vàng nhạt kia chạy tới góc rẽ, lập tức muốn biến mất.

“Tú Thường!” Nàng lớn tiếng kêu, sợ hãi thân ảnh này từ nay về sau biến mất khỏi sinh mệnh của mình.

Thân ảnh kia ngừng di chuyển, xoay người lại, vốn là một gương mặt thanh tú, thế nhưng lúc này lại không còn sức sống.

Đoạn Vân Tụ cố gắng hít sâu mới đem hơi thở của mình ổn định lại. Khi nàng nhìn thấy nữ tử mỹ lệ như hồ điệp kia, mới nhận ra cuồng phong bạo vũ khiến thế giới của mình lung lay sắp đổ đã chậm rãi lặng yên, mà mặt trời cũng đã xuất hiện sau rặng mây đen, chiếu sáng phía chân trời.

Nguyên lai, người đúng là ánh sáng trong thế giới của ta, mà ta, đến lúc này mới phát hiện.

Đoạn Vân Tụ chậm rãi đi qua, ôm lấy thân thể nàng, cảm giác đau triệt nội tâm, cũng ngọt tận xương tủy, mà nước mắt mấy ngày nay bị cưỡng ép áp chế dưới đáy lòng lúc này thế nhưng đều rơi xuống.

“Thực xin lỗi, không phải không thích, mà là sợ chính mình, quá mức thích người...”

Vốn Diệp Tú Thường đã muốn chết lặng, giống như linh hồn bị rút cạn, chỉ là khi nhìn thấy thân ảnh màu trắng kia đi tới, suy nghĩ như bị đình trệ, mà lời nói của Đoạn Vân Tụ rơi vào trong lỗ tai nàng, giống như đến từ chân trời phía xa, nàng sững sờ không thể tin được, nghe thấy mình hỏi: “Người nói cái gì?”

Hai tay Đoạn Vân Tụ gắt gao đem nàng ôm chặt trong lòng, tiến đến tai của nàng, thấp giọng mà rõ ràng nói lại: “Không phải không thích, mà là quá mức thích người, thế cho nên, mất đi chính mình...”

Diệp Tú Thường đẩy Đoạn Vân Tụ ra, nhìn chằm chằm ánh mắt đối phương, cũng không nháy mắt một cái, lời nói này, tới quá mức khiếp sợ, chính mình một khắc trước đã muốn sụp đổ, giờ lại đột ngột bị ném lên mây, trở tay không kịp.

“Người xác định người nói là thật sao?”

Tâm Đoạn Vân Tụ co rút đau đớn — mình đến tột cùng đã tổn thương nàng đến mức độ nào, làm một nữ tử thanh tú như thế, giờ khắc này lại ngốc trệ đi.

“Thực xin lỗi, lại tổn thương nàng, sau này không bao giờ nữa...”

Nàng một lần nữa đem Diệp Tú Thường ôm vào trong ngực, ôm chặt nàng, giống như cả thế giới đều ở trong đôi tay này.

Đoạn Vân Tụ thay đổi làm Diệp Tú Thường ngây người, chậm rãi, mới khôi phục thần trí, đem trước sau khâu chuỗi, rốt cuộc hiểu rõ vì cái gì, mà linh hồn cũng một lần nữa trở về thân thể nàng, làm nàng lã chã - chực khóc.

“Ta nghĩ đến, chúng ta cứ như vậy, kết thúc ...” Nước mắt Diệp Tú Thường tràn ra hốc mắt, lặng im rơi xuống.

“Như thế nào sẽ, chúng ta, không phải còn muốn thành thân đây sao?”

“Thành thân, đúng vậy, chúng ta, còn muốn thành thân...” Vốn nghĩ nó đã trở thành hy vọng xa vời ai ngờ lại gần ngay trước mắt, sao lại không làm cho lòng người hoan hỉ.

Mà Đoạn Vân Tụ thấy gương mặt Diệp Tú Thường đã khôi phục minh yên*(quyến rũ) sinh động, đột nhiên, chỉ muốn hôn lên, giống như là muốn đem trần bảo hàm tại miệng chính mình.

Nàng cũng thật sự làm như vậy, hoàn toàn quên mất đang ở bên ngoài viện.

Nàng chậm rãi đến gần, lúc ban đầu chỉ là chạm đến cánh môi Diệp Tú Thường, ôn nhu khẽ liếm, nhưng mà rất nhanh liền không thể thỏa mãn, vì thế bắt đầu ngậm cánh môi xinh đẹp này mút vào.

Diệp Tú Thường không nghĩ tới người luôn luôn ngược ngùng như Đoạn Vân Tụ lúc này đột nhiên trở nên chủ động, có điểm phản ứng không kịp, nhưng là sau khi lấy lại tinh thần lòng nàng liền rung động, bởi vì nàng cảm nhận được từ trên môi truyền đến tình ý thật sâu, lời của Đoạn Vân Tụ cũng trở về đang ở trong tâm trí nàng “Không phải không thích, mà là quá mức thích người, thế cho nên, mất đi chính mình...”

Nàng vô cùng xúc động bởi cảm tình này, trái tim tràn đầy ngọt ngào cùng chua xót, nàng nhắm đôi mắt lại bắt đầu đáp trả nụ hôn, dốc cả tâm tư vào, bất tri bất giác liền tựa người lên tường.

Đoạn Vân Tụ tóm được đầu lưỡi linh động mềm mại bắt đầu hút, xuy cắn, động tác theo mềm nhẹ đến kịch liệt, từng bước xâm nhập.

Hai người ở tại một góc nhỏ trong trời đất trình diễn một màn ôn nhu thành trì công phòng chiến, người lui ta tiến, ta tiến ta lui, hoàn toàn quên thời gian cùng địa điểm, cũng không nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Tiếng bước chân đang đến đây là của Diệp Viễn Khâm và Sở Dao. Bọn hắn đã nhiều ngày thấy Diệp Tú Thường ủ rũ không vui, vốn là muốn tới đây tìm Đoạn Vân Tụ khuyên bảo, không nghĩ tới nhìn thấy một màn này — hai thân ảnh một trắng một vàng quấn nhau ở bên tường tuy hai mà một, bị hơi thở ôn nhu nơi này bao phủ, hoàn toàn không chú ý cái khác, ngay cả có người tới cũng đều không hay.

Sở Dao ngây dại, nàng trước kia chưa từng gặp qua hình ảnh như vậy, mà lần đầu tiên thấy thế nhưng lại là người trong lòng cùng biểu tỳ của mình, tuy rằng rất đẹp, nhưng mà tại sao tâm của mình lại vừa đau vừa xót...

Diệp Viễn Khâm lại trấn định rất nhiều, nhưng cũng rất bất ngờ vì hai người này kim lòng không đau mà cảm thấy giật mình — may mắn là mình và Sở Dao nhìn thấy, nếu như bị hạ nhân thấy được, hai người chung quy vẫn là chưa thành thân, này nếu tin đồn truyền ra, thanh danh nữ nhi gia cũng không tốt.

Hắn giả vờ khụ một tiếng, kinh động đến hai người đang quần quýt si mê.

Đoạn Vân Tụ nghe được ho khan mới kịp phản ứng có người đến, cũng âm thầm kinh ngạc — bình thường mình cực kỳ cảnh giác, có người đến gần mình rất nhanh sẽ phát hiện, hôm nay thế nhưng lại không có cảm giác, xem ra, thật là kim lòng không đau mà quên hết tất cả.

Nàng lại mới phát hiện nơi này không phải là Hoa Minh nơi mình ngụ, lập tức muốn buông người ra, nhưng liền ngừng ngay ý nghĩ này, bởi vì nàng đột nhiên không muốn né tránh, nàng muốn hướng toàn bộ người trong thiên hạ tuyên cáo người trong lòng nàng - nữ tử thanh tú mỹ lệ này là của nàng, mặc dù Đoạn Vân Tụ nàng cũng là nữ tử! Bởi vậy nàng chỉ là rời môi Diệp Tú Thường, nhưng vẫn tiếp tục ôm nàng, ghé sát vào tai nàng nhẹ nhàng mà nói: “Chúng ta bị người nhìn thấy, nàng nói làm thế nào mới tốt?”

Diệp Tú Thường thập phần kinh ngạc, oán trách nhìn đến người gần trong gang tấc — từ khi nào thì cái người hay thẹn thùng này lại trở nên đường hoàng như vậy?

Nàng xem thấy ca ca của mình cùng biểu muội đứng ở cách đó không xa, xấu hổ đến không biết nói gì cho phải, đẩy Đoạn Vân Tụ, trên mặt thoáng hiện nét ửng đỏ.

Đoạn Vân Tụ ngược lại tự nhiên hơn. Nàng buông Diệp Tú Thường ra, chuyển qua nắm tay nàng, thần sắc tự nhiên đối người quen đứng ở đối diện hỏi: “Diệp đại ca cùng Sở cô nương đến tìm tại hạ có chuyện gì sao?”

Diệp Viễn Khâm không khỏi bội phục Đoạn Vân Tụ — hai người làm loại việc riêng tư này bị người gặp được ‘Hắn’ thế nhưng có thể trấn định lại nhanh như vậy. Mà trải qua tình huống này hắn cũng mơ hồ nắm được hành động vừa rồi của Đoạn Vân Tụ có hàm ý gì — đó là một loại tuyên cáo, một loại tuyên cáo trong mắt không có người khác, xem ra, tình cảm của hai người đã muốn bền vững, không cần người khác quan tâm.

Mà Sở Dao không thể nghĩ được nhiều như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, khó chấp nhận.

“Chúng ta vốn là muốn giúp các người tháo gỡ khúc mắc, hiện tại xem ra, không cần...” Diệp Viễn Khâm ha ha cười.

Diệp Tú Thường càng ngượng ngùng hơn, nàng tránh tay Đoạn Vân Tụ, đi qua lạp đại ca của mình, “Huynh nhanh giúp ta trút giận, nàng thiếu chút nữa hại chết ta!”

“Sao? Chuyện gì xảy ra?”

Diệp Tú Thường nhìn nhìn Đoạn Vân Tụ, ủy khuất xông lên đầu — chính mình bỏ qua người thân quyết định lựa chọn nàng, nàng lại cùng người khác cười cười nói nói, chờ ta đem trái tim đều móc ra đặt ở chỗ của nàng, nàng vì sợ bị thương mà không tiếp nhận, khiến cho thế giới của ta đều chao đảo, mà vừa này nàng lại tới nói nàng đã hồi tâm chuyển ý rồi.

Nàng rất muốn hung hăng cấp cho Đoạn Vân Tụ một chưởng — làm sao người có thể tra tấn ta như vậy! Nhưng nhớ tới mình cũng đã đùa giỡn quá mức, đuối lý, không thể xuống tay, đành phải nhịn xuống, vừa thẹn vừa giận nhìn chằm chằm Đoạn Vân Tụ.

Diệp Viễn Khâm nhìn nhìn cả hai, hiểu được đây chỉ là tranh chấp trẻ con của hai người này, lại vừa cười, “Được rồi được rồi, hai người các người giận đối liền thôi, không cần hại chúng ta bên ngoài nhìn cũng khó chịu a.” Lại chuyển hướng Đoạn Vân Tụ, “Đoạn Vân ngươi nói xem, muội muội của ta chọn người, ngay cả phụ thân cùng ca ca cũng không cần rồi, người còn khi dễ nàng a!”

Đoạn Vân Tụ biết Diệp Viễn Khâm nói có lý — nàng vì mình trả giá nhiều như vậy, mà mình vẫn hại nàng thương tâm, vì sao! Nhấn tâm như vậy!

Nàng cười hồi lỗi, nhìn đến Diệp gia huynh muội, nói: “Lỗi của ta, sau này sẽ không thế nữa”, đi qua nắm tay Diệp Tú Thường, đối hai cái “Khách nhân” nói: “Đi vào uống chén trà, không nên đứng ở nơi này.”

Diệp Viễn Khâm trả lời: “Uống trà như thế nào đã ghiền, phải uống rượu mới được!” Nói xong dẫn đầu hướng Hoa Minh đi đến.

Mà Đoạn Vân Tụ nắm tay Diệp Tú Thường theo sát phía sau. Kỳ thật trong lòng Diệp Tú Thường rất là khó hiểu — người không phải luôn luôn thẹn thùng đó sao, như thế nào lại cảm thấy người này thay đổi? Nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm để hỏi, liền dần lại.

Sở Dao đi sau cùng, nhìn thấy Đoạn Vân Tụ tự nhiên thoải mái như vậy nắm tay Diệp Tú Thường đi ở phía trước, trong lòng thất lại.

*Sâu vũ sơ yết. Đây là một câu trong nhạc khúc tên là ‘Vũ lâm linh’. Trương Dã Hồ giỏi thổi kèn, giốc, thiện đàn không hầu, làm trưởng Tham quân hý (lo việc mua vui trong quân đội). Trong loạn An Lộc Sơn, Dã Hồ theo Đường Minh Hoàng nhập Thục rồi lại cùng vua trở về kinh. Đường Minh Hoàng trên đường đi, nghe tiếng mưa trong rừng ngân như tiếng chuông bỗng nhớ Dương Quý Phi, sai Dã Hồ làm hai khúc Vũ lâm linh và Hoàn ai nhạc.

Hàn thiên thê thiết,

Đối trường đình vân, sâu vũ sơ yết...

dịch thơ:

Ve kêu thảm thiết trong chiều lạnh,

Bóng một mình ai đối trường đình, gió mưa vừa tạnh...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (nói nhiều lắm nhưng ta tóm tắt tin quan trọng)

Thành thân a thành thân, có thể thuận lợi thành thân sao?

Vốn nghĩ đến bốn mươi chương nội có thể, không nghĩ tới...

42. Chương 42: Ấm Áp Như Xuân

Bốn người quả nhiên ở trong Hoa Minh uống rượu ăn cơm.

Sau cơn mưa trời lại sáng, thế giới của Đoạn Vân Tụ trở nên xán lạn dị thường. Nàng nhìn Diệp Tú Thường bên cạnh, cảm thấy từ sau mười tuổi mình chưa từng có vui vẻ ấm áp như vậy, giống như toàn bộ thế giới của mình đều rực rỡ hẳn lên, có thanh sơn tú thủy, có điệu ngữ hoa hương, đẹp không sao tả xiết, mà này hết thấy, đều là bởi vì nữ tử bên người, nữ tử tốt đẹp ấm áp này, đem bầu trời bị mây đen che phủ xua tan đi, đem trái tim bị đóng băng dưới đáy hồ làm cho tan chảy, mà mình lại hồ đồ, nghĩ rằng có thể buông tay!

Tâm tình nàng rất tốt, tốt đến nỗi thay đổi cả thói quen ngày thường ít uống rượu, ra về ta đây liên tục cạn chén cùng Diệp Viễn Khâm, cũng lôi kéo Diệp Tú Thường uống rượu, ngày thường vốn thiển đạm giờ lại tươi cười đến rực rỡ.

Diệp Tú Thường nhắc nhở nàng uống ít một chút, nàng cười nói: “Ta hôm nay rất cao hứng, nàng cứ để cho ta uống thống khoái đi, đến đến.” Còn đi chạm cái chén của Diệp Tú Thường, đôi mắt đảo qua gương mặt của nàng, xán lạn ôn nhu làm cho Diệp Tú Thường cảm thấy mình muốn tan chảy.

Diệp Tú Thường đột nhiên có loại cảm giác — ánh sáng ở bên trong người trước mắt này đang dần dần tràn phồng, như là bảo thạch lấy ra từ lòng đất đặt dưới ánh mặt trời, đẹp đến lóa mắt, chói lọi đến mức mình không thể nhìn, tia sáng này cũng làm cho thế giới của mình trở nên xán lạn, trong nháy mắt trăm hoa đua nở, hóa thành biển hoa.

Nàng nhìn đến đại ca cùng biểu muội của mình, cảm thấy bọn hắn tới rất không đúng lúc! Lại có điểm tức giận nhìn tới Đoạn Vân Tụ, thầm nghĩ người không thể thu liễm một chút sao, chói mắt như vậy khiến cho mọi người để ý tới đều sẽ thích thì sao!

Mà người mẫn tuệ như Diệp Viễn Khâm quả thực cũng chú ý tới Đoạn Vân Tụ đúng là không giống — trước kia hẳn cảm thấy bộ dạng Đoạn Vân Tụ quá mức thanh tú còn mang theo hơi thở mềm mại không có ở nam tử, giống như đổi sang nữ trang là có thể biến thành một thiếu nữ tuyệt sắc. Nếu không phải khi xuất kiếm thể công sắc bén sát khí tràn ngập, hơn nữa muội muội Diệp Tú Thường kiên trì phải gả cho nàng mà nàng cũng cực lực tranh thủ, Diệp Viễn Khâm thật đúng là hoài nghi thân phận thật sự của nàng.

Mà bây giờ, tựa hồ đã có cái gì phát sinh biến hóa — vừa rồi khi Đoạn Vân Tụ hữu ý vô ý hướng người bên ngoài tuyên cáo nàng đối Diệp Tú Thường chiếm hữu toát ra một loại khí thế, loại khí thế này phẳng phát như là, thiên hạ này, vô sở cố kỵ, mặc ta tung hoành...

Coi như cũng được khen ngợi là tân tú đứng đầu trong Võ Lâm, Diệp Viễn Khâm xem như cũng kiêu ngạo rồi, nhưng vẫn kinh ngạc với khí thế trong nháy mắt đó của Đoạn Vân Tụ. Hẳn âm thầm kỳ lạ, thầm nghĩ chẳng lẽ nguyên nhân bởi vì nàng là truyền nhân của Đoạn Thiên Nhai Võ Lâm thần thoại trăm năm trước? Lại nghĩ tới bộ dạng ngày đó Đoạn Vân Tụ sử xuất Kinh Hạc Kiếm Pháp, cô lãnh ngạo nhiên, giống như không đặt người trong thiên hạ vào trong mắt.

Hắn lại tiếp tục đánh giá một chút Đoạn Vân Tụ, phát hiện mình mới vừa cảm giác được cái loại khí tràng kia đã muốn không thấy, trước mắt chỉ là một thiếu niên cực kỳ thanh tú sạch sẽ, nhưng lại giống mỹ ngọc tản ra hào quang làm cho người ta không thể bỏ qua.

Một thời gian nữa, thành tựu của người này chỉ sợ khó mà lường được, Diệp Viễn Khâm trong lòng thầm nghĩ.

Mà tình hình Sở Dao cũng không ổn. Nhìn biểu tỷ mình cùng Đoạn Vân Tụ tình ý ôn nhu làm cho người khác cũng không thể chen chân vào, trong lòng nàng đắng chát, cũng uống nhiều rượu hơn.

Rượu ngon uống xong món ngon cũng hết, trong mấy người chỉ có Diệp Tú Thường là tỉnh táo nhất. Vốn tửu lượng Diệp Viễn Khâm rất tốt, nhưng uống hết một vò đầu cũng có chút choáng váng, mà Đoạn Vân Tụ uống hết mấy bát lớn liền có điểm ngây ngất rồi, Sở Dao cũng say đến bất tỉnh nhân sự.

Diệp Tú Thường nhìn ba người trước mắt thập phần bất đắc dĩ, gọi hạ nhân tới đem đại ca cùng biểu muội đỡ về phòng của bọn hắn, sau đó tự mình đỡ Đoạn Vân Tụ lên, đem nàng đặt ở trên giường lớn chạm trổ hoa văn làm bằng gỗ lim, đem ngoại sam của nàng cởi xuống rồi tháo búi tóc. Nàng vốn muốn đem sa đái quần trên người Đoạn Vân Tụ cởi ra, nhưng nghĩ nghĩ cảm thấy có chút ngượng ngùng còn không có động thủ.

“Vân Tụ?” Diệp Tú Thường ngồi ở bên giường kêu.

Nhưng người bị gọi không có phản ứng gì.

Diệp Tú Thường tiếp tục gọi một tiếng, Đoạn Vân Tụ ở trên giường chuyển người lại, đối mặt Diệp Tú Thường, đôi mắt nửa mở nửa khép, cúi đầu gọi: “Tú Thường...”

Diệp Tú Thường vừa tức vừa giận, nói: “Rõ ràng không thể uống rượu còn uống nhiều như vậy!”

Đoạn Vân Tụ cố gắng mở to hai mắt, nhãn thần như bị sương mù bao phủ, nhìn vào nàng, mềm mại kêu: “Tú Thường...” Sau đó đưa tay kéo nàng qua.

Diệp Tú Thường đành phải xê dịch thân mình, ngồi sát Đoạn Vân Tụ.

“Làm sao vậy? Không thoải mái?”

Nàng đưa tay sờ trán Đoạn Vân Tụ, cảm giác được ẩm áp, không nghĩ tới Đoạn Vân Tụ cứ như vậy đem nàng kéo tới làm nàng té xuống.

Diệp Tú Thường vừa bực mình vừa buồn cười: người trước mắt này giống y như tiểu hài tử.

Đoạn Vân Tụ ôm lấy nàng, nhắm mắt lại, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Nàng nói xem ta lúc trước sao ngốc như vậy, cho rằng có thể rời khỏi nàng, từ nay về sau sẽ không lo lắng, sẽ không thương tâm nữa, không nghĩ tới khi nhìn thấy nàng rời đi, cả bầu trời của ta dường như sụp đổ... Nàng nói xem ta sao lại thích nàng nhiều như vậy...” Thanh âm mềm mại ngọt ngào.

Diệp Tú Thường đưa tay vén sợi tóc đang tản mát trên mặt nàng ra đến sau tai, trong lòng vừa ngọt lại vừa chát, “Ta làm sao biết được, ta cũng thích người a, thích đến không thể chịu đựng được người rời khỏi ta, thích đến, nguyện ý vì người rời nhà bỏ lại thân nhân, người nói, làm sao người lại khiến cho ta thích người như thế...”

“Ha ha”, Đoạn Vân Tụ hướng trong lòng nàng cọt cọt, chôn ở cổ nàng, như một hài tử ba bốn tuổi.

“Thật lâu ta không có vui vẻ như vậy, kể từ khi cha nương bọn hần rời đi đã không có vui vẻ như vậy nữa.”

Mà hiện giờ, vì có Diệp Tú Thường, gần như đem giá lạnh trong lòng nàng đẩy lui, trong sinh mệnh của nàng lại xuất hiện ánh hào quang, ấm áp như xuân.

Nghe nói như thế trong lòng Diệp Tú Thường vừa cảm động lại vừa đau đớn. Nàng trở tay ôm Đoạn Vân Tụ, thầm nghĩ: người biết không, có thể cho người ấm áp, cho người vui vẻ, ta cao hứng biết bao...

Nàng nhớ tới đêm trăng ngày đó hai người gặp gỡ — khi đó nàng ngồi ở bên cạnh mình, nhìn bầu trời đêm dưới ánh trăng cô đơn, thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường, trong đôi mắt tổn thương nồng đậm không thể tiêu trừ, làm cho tim mình chợt nhói, như bị tiểu trùng phệ giảo*(cắn), chính mình lúc ấy nghĩ muốn vươn tay đem nàng ôm vào trong ngực, vì nàng xóa đi vết thương. Giờ phút này, rốt cục có thể làm như vậy rồi, hơn nữa tựa hồ cũng làm được.

“Có nhớ ta đã từng nói, đừng quá ưu thương, ta sẽ cùng người, đêm đó như thế, hiện giờ cũng thế, ta sẽ luôn luôn bồi ở bên cạnh người, cho người ấm áp, sẽ xoa dịu đau đớn trong lòng người...”

Uhm..., ta từng hỏi người, tổn thương trong lòng người, rốt cuộc có bao sâu, chậm rãi đến gần người, mới phát hiện trong lòng người hóa ra bằng kết dây như vậy, sợ bị tổn thương, sợ bị bỏ rơi như thế, đến nỗi muốn đẩy ta ra, lẻ loi một mình, nhưng mà ta đã chọn người, người cũng chọn ta, từ nay về sau, ta muốn dùng toàn bộ ấm áp trong lòng ta, cố gắng hết sức, đem tổn thương trong lòng người chữa khỏi, để người hạnh phúc trở lại như xưa, tràn ra tươi cười tuyệt mỹ...

Đoạn Vân Tụ nhắm hai mắt ý nghĩ có chút mơ hồ, nhưng mà lời của Diệp Tú Thường nàng nghe thấm vào tim, thế giới trong lòng nàng, tựa như ấm áp lần đầu tiên cùng Diệp Tú Thường ở trong mộng cảnh kia, trăm hoa đua nở, biển đẹp, trời quang không sấm chớp.

Nàng dời đầu, cuộn vào trong ngực Diệp Tú Thường an tâm ngủ, không có đại họa, không có máu tươi, không có tiếng kêu la thảm thiết, gương mặt ca ca không có bị hủy... Chỉ có Tú Thường, chỉ có ôn nhu, chỉ có ấm áp, trôi nổi mười năm từ nay về sau trái tim đã có chốn trở về...

Diệp Tú Thường cúi đầu nhìn người gần trong gang tấc, nghe trong hơi thở nàng mùi rượu ôn nhuận, nhìn thấy nàng giống như bạch ngọc vô hà (trắng không tí vết) trên mặt lộ ra điểm đỏ ửng, thật đúng là dị hoa sơ phóng tuyệt sắc thiên thành, làm cho mình muốn đem giấu đi, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, mà nàng lại đang ở trong lòng mình đáng vẻ mềm mại cùng cái cổ tinh tế trơn láng, vẻ mặt lại giống như tiểu cô nương lộ ra nhu nhược, làm cho người ta muốn ôm vào trong ngực mà hảo hảo yêu thương.

Nàng tưởng tượng đến Đoạn Vân Tụ lúc nàng mười tuổi xem là bộ dáng gì — nhất định là cái tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu, có cha cùng nương yêu thương, có ca ca cùng Vi Thiên Hữu ngoạn náo, nếu như không phải bị họa diệt môn, hiện giờ cũng giống như mình là cô nương vui tươi hoạt bát, chỉ là nàng lớn lên ở nơi hẻo lánh như trấn Đào Nguyên, có lẽ khí tức so với mình sẽ thanh thuần hơn nhiều, mà trong võ học với thiên tư cùng nội tâm kiêu ngạo của nàng sẽ làm cho nàng nổi bật, trở thành tân tú được thể nhân chú ý đến.

Nàng lại tưởng tượng nếu Đoạn Vân Tụ vẫn là trang phục nữ tử mình với nàng sẽ có kết quả như thế nào, nhất định sẽ hấp dẫn lẫn nhau trở thành hảo hữu, sau đó...

Nàng cười cười — hay chính mình vẫn là động tâm, nàng đẹp như thế, thiên tư cao như vậy, kiếm pháp lại hơn người, quan trọng nhất là, rất đặc biệt, dịu dàng nhạy cảm, ngạo khí sắc bén, còn mang theo một chút hơi thở xuất trần thoát tục, tựa hồ không nhiễm khói lửa nhân gian, bản thân vẫn cảm thấy này tri âm khó cầu, ánh mắt cao ngạo nhưng nội tâm đối xuất thế (ở ẩn) có vài phần hướng tới, làm sao có thể không thích nữ tử như vậy? Từ thân cận đến quần quýt, đến nhận định, đến sinh tử tương hứa, trước đây quá khứ khác nhau, nhưng mà sau này hai người chỉ có một.

May mắn, mình đã không bỏ lỡ...

Nàng lại nghĩ mình cũng nên trở về, dù sao, nữ tử trong lòng, ở trong mắt người khác cũng là nam nhi, nhưng nhìn tới bộ dáng ôn nhu mềm mại của Đoạn Vân Tụ trong lòng ngực mình, nàng thật sự là không nỡ rời đi...

Mà thôi, cho dù không hợp lễ tiết nhưng sau khi thành thân chúng ta cũng phải rời khỏi Sơn Trang, vậy thì cứ phóng túng một lần đi, hơn nữa chuyện chúng ta muốn làm còn kinh thế hãi tục hơn cái này, chỉ nhìn dáng vẻ người ấy, lòng ta cũng tan cả rồi, làm sao có thể rời đi...

Trải qua nhiều ngày vướng mắc như vậy, rốt cục vẫn ở lại ôm người trong lòng không có rời đi, mang theo một chút đau một chút ngọt, đặt lên trán Đoạn Vân Tụ một nụ hôn dịu dàng đến tan chảy, như là chiếm được trân bảo tốt nhất thế gian.

Hôm sau hai người cùng đi gặp Diệp Kính Thành. Hắn đang ở trong sân luyện kiếm, Thiên Quân Kiếm trong tay khí thế hùng hồn, thật đúng là thiên quân thần lực.

Thấy hai người đến hắn cũng không ngừng, trường kiếm vung lên thiêu khởi một thanh kiếm trên kệ bên cạnh, kiếm kia như mũi tên bay nhanh về phía Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ vội vã vươn tay tiếp được, lại lui về sau mấy bước mới đứng vững.

“Đến, để cho ta lĩnh giáo một chút Kinh Hạc Kiếm Pháp của Đoạn gia người!”

Vừa dứt lời Diệp Kính Thành liền hướng Đoạn Vân Tụ đánh tới.

“Cha!” Diệp Tú Thường kinh hô.

Đoạn Vân Tụ chống đỡ kiếm Diệp Kính Thành, hoảng nói gấp: “Vãn bối còn chưa có luyện qua kinh hạc kiếm!”

Diệp Kính Thành ánh mắt sắc bén nhìn nàng, “Ngày hôm đó ngươi sử xuất như thế nào?”

“Vãn bối không biết, lúc trước không có luyện qua, lúc sau cũng không có luyện, chỉ nhớ rõ chiêu thức mà thôi!” Hai người giằng co ở nơi này, lực đạo trên thân kiếm của Diệp Kính Thành làm nàng có điểm chống đỡ không được.

“Lão phu không tin!” Kiếm phong của Diệp Kính Thành quét qua, Đoạn Vân Tụ vội vàng sử xuất Linh Ẩn kiếm pháp để tiếp chiêu, viện tử rộng lớn rất nhanh bị kiếm ảnh bao phủ.

Diệp Tú Thường ở bên cạnh gấp đến độ muốn giậm chân — Đoạn Vân Tụ tuy nói võ công cao cường còn có kiếm phổ Kinh Hạc Kiếm Pháp, nhưng quả thực không có luyện qua Kinh Hạc Kiếm, hơn nữa nội lực cùng kinh nghiệm chiến đấu so với cha của mình vẫn còn kém rất nhiều!

Nhưng mà nàng lại không thể ngăn cản cha mình, đành phải ở bên cạnh theo dõi.

Linh Ẩn kiếm lấy linh hoạt sắc bén làm sở trường, hơn nữa Đoạn Vân Tụ khinh công trác tuyệt, lúc đầu còn có thể miễn cưỡng chống đỡ thế công của Thiên Quân Kiếm.

Hủy đi gần mười chiêu sau Diệp Kính Thành hô: “Đem hết thực lực của ngươi ra đi, lão phu muốn nhìn ngươi rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại!” Nói xong đã đem nội lực tăng lên tới tầng thứ tám, Thiên Quân Kiếm thế công càng ngày càng mãnh liệt.

Đoạn Vân Tụ thấy không thể lui được nữa, đành phải đem sở học của chính mình đều thi triển ra, ở trong bóng kiếm trùng điệp của Thiên Quân Kiếm tìm cách bảo vệ chỗ yếu hại của mình.

Như vậy lại hủy đi hơn hai mươi chiêu, Diệp Kính Thành nhãn thần hơi lạnh, nhất chiêu “Ngũ nhạc báidính”, một kiếm xuất liền ngũ thức, ngũ thức vòng vòng đan xen làm cho người ta không kịp trốn tránh. Đoạn Vân Tụ khó khăn lắm mới tránh được hết tứ thức sau lại phát hiện Thiên Quân Kiếm đã sắp tới cổ họng mình.

“Cha!” Diệp Tú Thường phi thân phác qua, chắn phía trước Đoạn Vân Tụ.

Diệp Kính Thành nhìn thấy nữ nhi của mình, lại nhìn đến Đoạn Vân Tụ phía sau nàng, trong lòng cực kỳ tức giận.

“Người cứ như vậy thích ‘Hắn’ đến tánh mạng mình cũng không cần?”

“Cha...” trong mắt Diệp Tú Thường nước mắt rơi xuống.

Diệp Kính Thành hận đến cắn răng, chính mình nuôi dạy nữ nhi nhiều năm như vậy, vậy mà vừa mới chớp mắt đã vì một cái ngoại nhân mới quen biết không quá nửa năm ngỗ nghịch chính mình, đáp ứng mình điều kiện vô tình như vậy, thật sự là nữ đại bất trung lưu! (con gái lớn rồi không thể giữ ở trong nhà)

“Thôi thôi, đây là người tự mình lựa chọn, sau này nếu có sai lầm, không được trách cha đã không ngăn cản người...”

Diệp Kính Thành thu hồi Thiên Quân Kiếm, nhìn nữ nhi của mình, trong lòng thở dài: có lẽ, đây là số mệnh, số mệnh đã an bài Đoạn gia cùng Diệp gia đây đưa không rõ, số mệnh đã định nữ nhi của mình cùng Đoạn Vân tương duyên, mà kết cục của cuộc tình này, có phải số mệnh cũng đã an bài rồi không...

Diệp Tú Thường không biết nói cái gì cho phải — tại sao cha lại cho rằng mình cùng Đoạn Vân Tụ bên nhau sẽ không có được hạnh phúc?

Lúc này Đoạn Vân Tụ đã đứng vững thân mình, nói: “Cảm ơn Diệp bá phụ hạ thủ lưu tình, văn bối cả gan hướng ngài cam đoan, văn bối sẽ cố gắng hết sức, để Tú Thường có được hạnh phúc!”

Diệp Kính Thành trợn mắt nhìn về phía nàng, “Người lấy cái gì để cam đoan? Nếu có một ngày các người trở thành cừu địch, người có thể bảo đảm chính mình sẽ không cầm kiếm chĩa về phía nàng muốn giết nàng?”

Đoạn Vân Tụ thực giật mình: mình và Tú Thường như thế nào sẽ trở thành địch nhân, còn muốn giết nàng!

Nàng thần sắc kiên định, khí phách nói, “Tuyệt không có ngày này, nếu như có, văn bối cam đoan, ta nguyện chết dưới kiếm của nàng, tuyệt sẽ không thương tổn nàng!”

Một câu này làm phụ tử Diệp Kính Thành cả hai đều giật mình.

Thật sự là một đôi si tình a, Diệp Kính Thành muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

“Hảo, có những lời này của người, lão phu cho phép các người thành thân! Nhưng thành thân ba ngày sau, các người liền rời khỏi Sơn Trang, đừng quay về nữa!”

Nói xong Diệp Kính Thành phẩy tay áo bỏ đi.

43. Chương 43: Khúc Nhạc Đạo Trước Đại Hôn

Đại hôn định ở mười ngày sau, lại đúng vào mười lăm tháng tám, ngày cực kỳ may mắn. Cả Minh Viễn Sơn Trang đều bận rộn vì đại hôn của đại tiểu thư, nơi nơi đều giăng đèn kết hoa hỉ khí dương dương, mà hỉ thiếp cũng đã phát khắp nơi, không chỉ là thân bằng hảo hữu, phàm là các môn phái trong giang hồ cùng Minh Viễn Sơn Trang giao hảo, thương nhân và quan lại đều được mời. Nhất thời võ lâm trung nguyên mỗi người đều biết thiên kim của đương kim minh chủ võ lâm, long đầu bạch đạo Minh Viễn Sơn Trang đại tiểu thư muốn lấy một người thiếu niên tên là “Đoạn Vân” làm phu quân, mà thiếu niên kia từng lộ rõ tài năng ở trên Tru Ma đại hội, lại đánh bại Thiếu bảo chủ Ngụy gia bảo, bộ dạng còn muốn đẹp hơn nữ tử, Diệp đại tiểu thư một bộ không phải là “Hắn” thì không lấy!

Trong phòng Diệp Tú Thường nhìn giá y đồ phẩm của mình thập phần vui sướng, mà Đoạn Vân Tụ ở bên cạnh nhìn hỉ bào của mình đã có điểm xấu hổ.

“Tú Thường nàng nói này thật sự được không?”

“Làm sao vậy?”

“Ta là rất muốn cùng nàng cùng một chỗ, bất quá thành thân... Nếu là có một ngày có người biết chân tướng, sẽ hủy đi thanh danh của nàng...”

“Không, sẽ không có ai biết, cha cho chúng ta thành thân ba ngày sau rồi đi, lại nói chúng ta quay về cố hương của người, ai sẽ biết đây?” Diệp Tú Thường trên mặt vui mừng khắp khởi, “Sau khi rời đi chúng ta liền thay hình đổi dạng tới tìm cừu gia của người, sau khi báo xong đại thù, chúng ta liền du sơn ngoạn thủy đi tứ xứ, sau đó qua ba hay năm năm chờ cha hết giận chúng ta lại quay về...”

Diệp Tú Thường tính toán thực hay, nhưng trong lòng Đoạn Vân Tụ lại mơ hồ bất an, cái loại bất an này tựa hồ cùng kế hoạch ca ca có quan hệ, cùng mình báo thù có quan hệ... Nhưng đến tốt cùng là cái gì nàng lại nắm không rõ.

Có lẽ chỉ là ảo giác của mình mà thôi. Xem Diệp Tú Thường cao hứng như thế nàng cũng không muốn mất hứng, vì thế vứt sạch u ám trong lòng chuyện trò vui vẻ.

“Bà mai nói trước thành thân ba ngày chúng ta cũng không thể gặp mặt, người bảo sau hôm nay người đều không thấy được ta có hay không nghĩ tới ta?”

Xem trong phòng bốn bề vắng lặng, Diệp Tú Thường tiến đến trước mặt Đoạn Vân Tụ, hai người thiếu chút nữa muốn thiếp cùng một chỗ.

Đoạn Vân Tụ mỉm cười, “Nàng thì sao?”

“Người vẫn chưa trả lời ta, không được chơi xấu!”

“Ta sẽ không nói dối, nàng nghĩ tới ta ta sẽ nhớ nàng, nàng nếu không nghĩ ta cũng không nhớ.”

“Đây làm sao người biết ta sẽ nhớ hay không nhớ người?”

“Ta biết nàng nhất định sẽ nghĩ tới ta.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì tâm nàng ở chỗ này của ta, ta biết nó đang suy nghĩ gì a.”

“Người...” Từ lúc nào trở nên chắc chắn như vậy?

Đoạn Vân Tụ xem người trước mắt vẻ mặt không phục, cười nói: “Tâm cũng ở chỗ của nàng, rất công bằng”

Này cũng không sai biệt lắm, Diệp Tú Thường ngọt ngào mà nghĩ.

Ngày mười bốn tháng tám, Minh Viễn Sơn Trang đã nghênh đón khách nhân tới trước, cũng may Sơn Trang đủ lớn, đều an bài chỗ ở thỏa đáng.

Ngày hôm đó có một công tử áo lam ở ngoài cửa lớn Minh Viễn Sơn Trang xuống xe ngựa, cầm hỉ thiếp tới cửa. Hắn đầu đội Sarong tiểu quan, nhìn qua hào hoa phong nhã, dịu dàng nho nhã, nhưng thần sắc lộ ra mỗi một, tựa hồ phong trần mệt mỏi từ nơi xa vừa tới.

“Là Vi thị bố trang Thiếu đông gia a, Nhạc Dương cách Lâm An xa như vậy, Thiếu gia thể nhưng tự mình tới rồi, mau mời mau mời!” Quần gia canh giữ ở cửa lớn đầy nhiệt tình, hàn huyên xong để gã sai vặt mang áo lam công tử đi nghỉ tạm.

Áo lam công tử này đúng là Vi thị bố trang Thiếu đông gia Vi Thiên Hữu. Theo lý Nhạc Dương cách Lâm An lộ trình tuyệt không chỉ mười ngày, nhưng hơn hai mươi ngày trước sau khi hắn nghe được một cái đồn đãi mà bắt đầu hướng Lâm An chạy.

Ngày ấy giữa trưa hắn đang ở một tửu điểm dùng bữa, nghe được hai người ở bên cạnh nói chuyện với nhau.

Một hán tử mặt nhọn trong đó nói: “Lôi đại ca người có nghe nói chưa, Thiếu bảo chủ Ngụy gia bảo cùng với cái tên tiểu tử ‘Đoạn Vân’ kia quyết đấu, ai thắng người đó liền làm thừa long khoái tể của Minh Viễn Sơn Trang!”

Tên bị kêu “Lôi đại ca” là một hán tử to lớn chọn mấy viên lạc rang bỏ vào miệng, sau đó đáp: “Chuyện này được truyền đi rộng rãi rồi, ta như thế nào lại không biết! Mã huynh đệ, theo ý người bọn hán ai sẽ thắng? Ta nghe nói ‘Long Thông đồ phượng’ có thể đặt cược, nếu không hai người bọn ta cũng đi thử xem?”

“Lôi đại ca chủ ý này của người rất tốt, gần nhất sinh kế trong tiêu cục không tốt, ta đang muốn đi kiếm chút tiền rượu đây. Chính là hai người này ta không biết ai có phần thắng lớn a, cái kia Ngụy Thiếu Khiêm là Thiếu Chưởng môn Ngụy gia bảo, uy danh Ngụy bảo chủ trên đường ai không biết, Ngụy Thiếu Khiêm là con trai độc nhất của hán, nghe nói mấy năm nay hành tẩu giang hồ chưa từng bại quá, thực lực cũng không phải thổi phồng đâu! Mà cái tên tiểu tử ‘Đoạn Vân’ đó, không biết là từ đâu xuất hiện, nhưng nghe nói hán dùng Linh Ẩn kiếm, là đệ tử đích truyền của Linh Ẩn đạo nhân, hơn nữa tại Tru Ma đại hội còn thắng người của Ma giáo. Người nghĩ ma đạo này là nhân vật lợi hại bậc nào, Huyết Diễm Dao của hán dưới đao đã chết bao nhiêu người, thế nhưng áo choàng của hán lại để ‘Đoạn Vân’ cắp cắt qua rồi!”

Vi Thiên Hữu nghe được hai người bàn bên đối thoại, trong lòng kinh hãi — người nọ kêu “Đoạn Vân”, cùng “Đoạn Vân Tụ” chỉ kém một chữ, mà Đoạn Vân Tụ từng đề cập qua nàng cùng ma đạo xích mích, cũng là bởi vì trên đại hội Tru Ma trường tranh đấu kia mới khiến cho ma đạo ở Nhạc Dương xuống tay tàn nhẫn, bởi vậy, “Đoạn Vân” cùng Đoạn Vân Tụ chỉ sợ là cùng một người, như vậy nàng vốn là thân nữ nhi, làm sao có thể thú Diệp đại tiểu thư!

Lòng hán khiếp sợ không thôi, về nhà sau trăm tư khó giải, vì thế quyết định đến Lâm An tự mình dò xét xem đến tột cùng Đoạn Vân có phải là một người hoàn toàn khác hay không, nếu không phải, cái này đúng là một trò cười lớn! Vì vậy hán ngày đêm chạy gấp tới Lâm An, hán không nghĩ tới khi nghỉ chân ở bố trang phân hiệu cũng vừa vận chưởng quỹ nhận được hỉ thiếp Minh Viễn Sơn Trang, vì thế hán đã cầm hỉ thiếp này tới đây.

Lúc này gã sai vặt đang mang theo hán hướng khách phòng đi, thế nhưng hán lại mở miệng hỏi: “Vị Tiểu ca này, không biết vị kia Đoạn Vân Đoạn công tử phòng ở nơi nào, ta là cố hữu của hán, muốn đi trước chúc mừng đại hỉ của hán.”

Gã sai vặt vội trả lời: “Vi thiếu gia ngài là hỏi cô gia a, hán ở tại ‘Hoa Minh’ ta xem Thiếu gia ngài thật mệt mỏi, hay vẫn là trước nghỉ tạm trong chốc lát lại đi.”

Vi Thiên Hữu lại nói: “Không cần, người dẫn ta đi ‘Hoa Minh’ nói xong sờ soạng lấy một thỏi bạc cấp gã sai vặt.

Gã sai vặt xem bạc trong tay nặng trĩu, vừa mừng vừa sợ, “Cám ơn thiếu gia cám ơn thiếu gia! Ta đây mang ngài đi!”

Hai người đi đến Hoa Minh.

Tới cửa viện tử, hai người trông thấy một thân ảnh màu trắng đứng ở nơi đó đang xem hoa ở trước mặt đến gần người. Gã sai vặt mở miệng nói: “Cô gia, có vị Thiếu gia họ Vi nói là bằng hữu ngài, ta đã đem hán mang đến.”

Thân ảnh màu trắng kia lập tức cứng lại rồi, nửa ngày mới chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy người đến — đích xác là cố hữu của mình...

Hữu ca ca sao huynh lại tới đây? Đoạn Vân Tụ xem thấy người tới trong lòng khiếp sợ.

“Cô gia, Vi thiếu gia, tiền thính còn có rất nhiều khách nhân, tiểu nhân phải đi tiếp đón.” Gã sai vặt ở một bên nói.

Đoạn Vân Tụ xua tay, “Người cứ đi.”

Đoạn Vân Tụ không có song thân, tay trắng ở rể, Đoạn gia không có gì hảo mua sắm, chỉ còn chờ lương thần cát nhật (ngày lành tháng tốt) là tốt rồi. Mà trước thành thân ba ngày không thể gặp tân gia nhân, ba ngày nàng không có Diệp Tú Thường rồi, muốn luyện kiếm, Thúy Nhi nói trước đại hôn đao quang kiếm ảnh là điềm xấu, đi ra ngoài đi một chút, chung quanh đều là người vội vàng bận rộn, nàng chính là buồn bực ở trong vườn của mình uống trà ngắm hoa giải sầu. Nhìn thấy trong viện hoa nở rất kiều diễm, trước mắt nàng liền hiện ra gương mặt Diệp Tú Thường, tưởng tượng nàng mặc giá y đỏ thắm vào là hình dáng

như thế nào, không lường trước lại gặp Vi Thiên Hữu, này khiếp sợ không thua gì một cái sét đánh giữa trời quang!

Gã sai vật đi rồi, Đoạn Vân Tụ xem cổ nhân đứng trước mặt, cố gắng làm cho mình trấn định lại, hỏi: “Hữu ca ca sao huynh lại tới đây?”

“Muội thật là ‘Cô gia’ muốn thú Diệp đại tiểu thư?” Tuy rằng nàng mặc lên nam trang nhìn qua là một thiếu niên tuấn tú, nhưng mình lại biết rõ nàng là thiếu nữ giả trang.

Đoạn Vân Tụ thoáng hiện một nét tươi cười, “Không sai.”

Vi Thiên Hữu thiếu chút nữa há hốc, “Tại sao có thể như vậy! Muội rõ ràng...”

Đoạn Vân Tụ hít vào một hơi, nói: “Hữu ca ca vào trong.”

Hai người vào phòng, Đoạn Vân Tụ đóng cửa phòng, rót hai chén trà xanh.

“Ta hiểu được nghi ngờ của huynh Hữu ca ca, nhưng Tụ Nhi ta, đích thật là cùng với Tú Thường thành thân...”

Vi Thiên Hữu không thể lý giải, kích động muốn nắm cánh tay Đoạn Vân Tụ, “Tụ Nhi muội có phải là có điều gì khổ tâm hay không!”

Khổ tâm? Đoạn Vân Tụ không cảm thấy mình có khổ tâm, nếu như nói có nỗi khổ tâm, đó chính là bản thân thế nào cũng phải mặc này thân nam nhi trang sức mới có thể quang minh chính đại cùng Tú Thường bên nhau.

Nàng ảm đạm cười, lắc lắc đầu, “Không có, ta là tự nguyện, Tú Thường cũng thế.”

Vi Thiên Hữu choáng váng — cái gì gọi là muội tự nguyện Diệp Tú Thường cũng thế?

“Có lẽ Hữu ca ca huynh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng, đây là sự thật, ta cùng Tú Thường, ái mộ tương hứa...”

Ái mộ tương hứa? Hai nữ tử, ái mộ tương hứa? Chính mình xem kịch khi xem qua một đào hát diễn vai tiểu sinh thanh tú cùng một vũ sinh ở trên đài mất đi mây lại, cũng nghe đồn đãi qua về quan hệ của bọn họ, nhưng đều coi như nói đùa, nghe xong cũng chỉ là nghe, không để nó ở trong lòng, hiện tại, Tụ Nhi, cái tiểu cô nương linh lung đáng yêu năm đó, cũng là thiếu nữ tuyệt sắc mấy tháng trước chính mình nhìn thấy, dám nói cùng với Diệp đại tiểu thư thành thân!

Vi Thiên Hữu nửa ngày còn chưa có phản ứng, chờ hẩn tiêu hoá sự thực này, trong lòng nghĩ lên đối sách. Thực tế khi nàng mới vừa thấy Vi Thiên Hữu là phi thường bối rối khiếp sợ — nàng nghĩ lúc trước chỉ có mình và Tú Thường biết chân tướng, ngoại nhân cũng không rõ ràng lắm, mà Vi Thiên Hữu lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng, quá bất ngờ!

Nhưng là sau khi nàng uống xong vài ngụm trà xanh liền từ từ trấn định — trải qua nhiều chuyện như vậy, nhiều rối rắm như vậy, lo âu, phủ định cùng đồng sinh cộng tử, nhất là sóng to mấy ngày trước đây, Diệp Tú Thường đối với chính mình ý nghĩa đã muốn phi thường rõ ràng, tuyệt đối không thể dứt bỏ, không thể dứt bỏ; nếu thế tục cần chính mình giả làm nam tử mới có thể cùng nàng quang minh chính đại ở bên nhau, cũng tạm thời giả làm nam tử, nhưng nếu bị người biết được, mình cũng sẽ không buông tay...

Nàng một ly trà uống xong, trái tim chấn động dần dần khôi phục bình tĩnh — nếu như đã quyết định ở bên nhau, thì vô luận là chương ngại gì cũng phải vượt qua!

Vi Thiên Hữu cũng chậm chậm từ trong khiếp sợ khôi phục lại, nhìn chăm chăm nàng thẳng tắp xem — ta nghĩ đến đây chỉ là đồn đãi, ta nghĩ đến Đoạn Vân là một người hoàn toàn khác, ta nghĩ đến coi như thật là muội, muội cũng nhất định là thân bất do kỷ, có cái gì khổ tâm khó nói, ta còn muốn bắt kể như thế nào phải giúp muội, không nghĩ tới muội lại thản nhiên nói, muội cùng nàng ái mộ tương hứa, hai nữ tử, ái mộ tương hứa...

Hắn nhớ tới biểu hiện của hai người tại phủ của mình, đột nhiên phát hiện mình không để ý đến một ít chi tiết — khi mình đối Tụ Nhi lấy lòng thần sắc Diệp Tú Thường luôn luôn có điểm kỳ quái, lần đó mình tặng Tụ Nhi cái vòng, Diệp Tú Thường cái gì cũng không nói đã đi mất; Sau lại cũng không biết hai người

xảy ra chuyện gì, trên mặt Diệp Tú Thường mang lệ nói phải về Lâm An rồi, mà Tú Nhi nghe nói nàng gặp nguy hiểm, cái gì cũng không để ý liền đuổi theo; Hai người thoát hiểm sau trở lại tuy nói cũng không có hành động thân mật gì, nhưng trong lời nói lại hết sức ân ý.

Hắn nhìn đến Đoạn Vân Tú ở đối diện, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Chẳng lẽ hai người khi đó đã, đã...”

Đoạn Vân Tú lại rót một chén trà uống một ngụm, không nhanh không chậm đáp: “So với cái kia còn muốn sớm...” Mình cũng không thể xác định là lúc nào thì động tình rồi, là tại cái dịp dàng đó trong mộng cảnh? Là lúc ở Tri Vi Tinh Xá nàng khơi dậy tiếng lòng của mình? Hay là sớm hơn, tại cái đêm trăng đó, thậm chí, ở một khác kia nơi lần đầu gặp gỡ? Nhưng khẳng định không phải ở Vi phủ, đến muộn như vậy.

Mà thần sắc Vi Thiên Hữu khiếp sợ, “Các người... Hai người các người nữ tử, sao có thể, sao có thể mền nhau, sao có thể tương hứa!”

Đoạn Vân Tú mỉm cười, “Hữu ca ca nói rất đúng, ta cũng từng vì cái này mà buồn bực đến cực điểm, thậm chí coi như biết rõ đã động tình cũng vẫn cố chấp tự mình áp chế, nhiều lần lặp đi lặp lại thương tổn Tú Thường, chỉ là giữa ta và nàng, không phải chỉ nói vài ba câu là nói xong được, ta nguyện ý vì nàng vứt bỏ tánh mạng, nàng cũng nguyện ý vì ta làm trái ý phụ phân bỏ qua vinh hoa,” dừng một chút, lại nói, “Ngay tại mười ngày trước ta còn nói phải rời đi, từ nay về sau không gặp lại, nhưng không nghĩ tới nàng đối với ta ý nghĩa đã vượt xa dự liệu của chính mình, cho nên, ta không thể buông tay, nàng cũng không nỡ buông tay, sự tình liền biến thành như bây giờ. Hữu ca ca huynh vừa rồi hỏi ta có cái khổ tâm gì, ta không có cái gì khổ tâm, nếu nói là có, đó chính là phải giả Phượng hư Hoàng mới có thể tránh thương tổn người khác, nếu có thể, kỳ thật ta rất muốn nói cho khắp thiên hạ, ta Đoạn Vân Tú là nữ tử, mà người ta thích, cũng là nữ tử... Không quan tâm ánh mắt của người khác, không cần thể tục nhận định.”

Lời nói này bình tĩnh dị thường, từng chữ từng chữ lại có sức mạnh vượt lên thể tục.

Vi Thiên Hữu nhìn phía Đoạn Vân Tú, phát hiện thần sắc nàng thần nhiên bình tĩnh, tư thế thường thức trà nhân nhã, hoàn toàn nhìn không ra bối rối của người bị nhìn rõ chân tướng, hơn nữa, cũng cảm giác Tú Nhi trước mắt không phải hắn nhận thức từ nhỏ Tú Nhi, cũng không phải tiểu nữ tử giống như mấy tháng trước, là làm sao thay đổi đây? Tuy rằng nàng còn gọi mình “Hữu ca ca”, nhưng mình lại cảm giác nàng đã không phải là tiểu muội muội của mình nữa. Này cho dù có bị mưa gió vui dập cũng bình tĩnh không hoảng loạn, này đứng ngoài sự miệt thị của trần quy (lễ thói cũ) thể tục, tựa hồ không phải mình có thể xứng đôi được rồi...

Hắn ngây ra như khúc gỗ hết nửa ngày, mới lên tiếng: “Ta... Các người...” Nguyên lai ta đối với người, vẫn là nhất sương tình nguyện, người sớm đã đem tâm hứa cho người khác, mà người kia, còn là một nữ tử...

Lo lắng của Hữu ca ca ta đều hiểu hết, nếu có thể, ta cũng muốn buông tay, chỉ là đã quá muộn, cho nên xin Hữu ca ca hãy thành toàn...”

Hắn thấy đôi mắt sáng của Đoạn Vân Tú nhìn mình chằm chằm, trong giọng nói bình tĩnh còn có tha thiết chờ mong — chính là, thế nhưng là sự thật như vậy làm cho mình quá khó tiếp thụ, chính mình một đường ngựa không ngừng vó tới đây, luôn luôn cho rằng trong đó khẳng định có cái gì hiểu lầm hoặc là có nỗi khổ tâm, cho rằng coi như Tú Nhi đối với chính mình thích không bằng chính mình đối với nàng, cũng nhất định sẽ không cùng một nữ tử thành thân! Mà giờ khắc này thần sắc nàng trấn tĩnh lời nói kiên định, này Diệp gia đại tiểu thư tựa hồ cũng là như thế, buồn cười chính mình mười năm lo lắng, mười năm si tình, không ngờ là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình...

Bởi vậy nét tươi cười của hắn dị thường chua xót, thì thào nói: “Tú Nhi ta không thể chấp nhận, ta không thể chấp nhận...”

Ày không chấp nhận thì làm thế nào a Hữu ca =))))

44. Chương 44: Ngày Lành Tháng Tốt

Tâm tư của Vi Thiên Hữu Đoạn Vân Tụ hoàn toàn hiểu được, nếu đổi lại là mình, chỉ sợ cũng không thể chấp nhận chuyện hai nữ tử muốn thành thân là sự thật, nhưng mà không có cách nào, mình là đương sự, hơn nữa, không thể buông tay, như vậy chỉ có thuyết phục người khác.

Nàng thở sâu một chút, nói: "Hữu ca ca, ta biết hành động của mình đã làm trái luân lý thế tục, nhưng ta nghĩ Hữu ca ca cũng hiểu được tình ti nan đoạn. Việc ta cùng Tú Thường thành thân đã là cung ở trên đây, không thể thay đổi."

Nàng nhìn thẳng Vi Thiên Hữu, "Cho nên, Tụ Nhi thực hi vọng Hữu ca ca có thể thành toàn..."

Thần sắc Vi Thiên Hữu kích động lên, "Các người, các người như vậy giả Phượng hư Hoàng, chẳng lẽ không sợ có một ngày thế nhân chỉ vào mũi các người mắng, rồi mặc các người không có con nối dõi sống cô độc hết quãng đời còn lại!"

"Đã quyết định ở bên nhau, đương nhiên đã nghĩ qua những chuyện này. Ánh mắt thế nhân, ta đã nói qua, ta không hề để ý."

Nói đến con nối dõi, đúng là thực xin lỗi tổ tiên Đoạn gia, nhưng may mắn ca ca còn tại, Đoạn gia hẳn là sẽ có con nối dõi, về phần cô độc sống quãng đời còn lại, nếu mất đi Tú Thường, mình mới hội rơi vào thâm uyên cô tịch.

"Hữu ca ca huynh đại khái không biết, ta đã không còn là Tụ Nhi mà năm đó huynh quen thuộc rồi. Từ trận đại hỏa kia ta sẽ không còn là cái kia Tụ Nhi rồi. Trong lòng của ta là miệng vết thương máu chảy đầm đìa, là giá lạnh như băng, ta rất rõ ràng biến hóa của chính mình, Hữu ca ca người cũng thấy được không phải sao?"

"Ta nghĩ đến đời này chỉ có thể như vậy, ta vốn định báo thù xong liền rời đi thế giới này, cùng cha nương hai người họ cùng một chỗ. Nhưng là ta gặp Tú Thường, sự xuất hiện của nàng làm thế giới của ta có sắc thái, có ánh mặt trời, có điều ngữ hoa hương, thật tốt..."

Cho nên, không thể buông tay, mặc dù là huynh tới ngăn trở cũng không thể buông tay.

Vi Thiên Hữu sững sờ tại đương trường — nguyên lai tổn thương của người sâu hơn nhiều so với tưởng tượng, người vẫn đang đối với ta mỉm cười, vẫn đang chuyện trò vui vẻ, ta nghĩ đến người liền là Tụ Nhi năm đó đã trưởng thành, không nghĩ tới...

"Nếu không phải là trận tai họa năm đó, người có phải vẫn là Tụ Nhi trước kia hay không, người có phải hay không vẫn là, Tụ Nhi của ta..." Tuy rằng lúc đó tuổi ta còn nhỏ, người tiếng cười thanh thúy, nụ cười xán lạn lại làm cho ta âm thầm phát thệ trưởng thành nhất định phải thú người làm thê tử, chúng ta còn từng chơi trò bá thiên địa, ta là tiểu tân lang, người là tiểu tân nương, chính là, sự tình thế nhưng hội phát triển trở thành như bây giờ!

Đoạn Vân Tụ hơi hơi cúi đầu, màu sắc tối sầm xuống — nếu không phải là tràng tai ương huyết quang năm đó, chính mình đại khái vẫn là cái kia Tụ Nhi khoái hoạt, cái kia Tụ Nhi được sủng ái, thân ca ca cùng mình còn có Hữu ca ca một ngày lại một ngày lớn lên, sau đó ca ca thành thân, mình cũng xuất giá, mà tân lang, có lẽ sẽ là Hữu ca ca ôn nhuận trước mắt này.

Cũng không có nếu như, chỉ có máu tươi viết lên tai họa. Cuộc thảm sát diệt môn đã xảy ra, lòng mình thay đổi, nhân sinh của mình thay đổi, mình gặp Tú Thường, từ đó, đã định trước kinh thế hãi tục...

Nàng ngẩng đầu, thần thái đôi mắt hồi phục, đối Vi Thiên Hữu ảm đạm cười: "Hữu ca ca, đa tạ tình ý của huynh, Tụ Nhi đã định trước không thể nhận rồi." Dứt lời từ trong lòng ngực lấy ra một cái ngọc bội xanh biếc đưa cho Vi Thiên Hữu, "Ngọc bội kia, khi ta nhận là cảm thấy được lần đi này hung hiểm, muốn giữ làm kỷ niệm, dù sao, chúng ta cũng quen biết từ nhỏ... Nhưng hiện tại ta không thể tiếp tục giữ lại nữa, ta tin tưởng Hữu ca ca huynh sẽ gặp được cô nương thích hợp hơn, một cô nương thật là tốt đáng giá huynh quý trọng..."

Tay nàng đình tại chỗ này, chờ Vi Thiên Hữu đón lấy.

Vi Thiên Hữu nhìn thấy cái ngọc bội này, lại nhìn xem Đoạn Vân Tụ, đối phương thần sắc hồ hững, nhưng lại không để cho từ chối. Hắn rốt cục hiểu được, giữa nàng cùng Diệp Tú Thường, không có chỗ cho mình chen chân vào rồi...

Hắn theo bản năng vươn tay, ngọc bội rơi xuống lòng bàn tay của hắn. Là một đóa hoa phù dung, bảo ngọc gia truyền của Vi gia cho con dâu, ngày đó sợ Tụ Nhi then thùng hắn không có nói rõ ràng, nhưng là hiện tại, lại trở về trong tay hắn rồi.

“Cảm ơn Hữu ca ca.”

Đoạn Vân Tụ thấy Vi Thiên Hữu cầm lấy ngọc bội, hiểu được hắn đã muốn chấp nhận quyết định của mình rồi, chỉ là việc thành thân của mình cùng Tú Thường quá mức trái luân thường, trong lòng hắn có thể thật sự chấp nhận hay không đó lại là chuyện khác.

“Hữu ca ca từ Nhạc Dương đến đây còn chưa có hảo hảo nghỉ ngơi, trước Tụ Nhi tiễn Hữu ca ca trở về phòng nghỉ tạm như thế nào?”

Vi Thiên Hữu dờ dẫm liếc mắt nhìn Đoạn Vân Tụ một cái, thấy nàng đã muốn đứng dậy, cũng đành phải đứng dậy tùy nàng ra cửa.

Ngày mười lăm tháng tám rốt cục đã đến, đầu đầu trong Minh Viễn Sơn Trang cũng đều biến thành một biển màu đỏ, vui mừng bao phủ khắp nơi, khách tề tụ một chỗ, ăn uống linh đình, tiếng hô hoan sôi trào.

Diệp Tú Thường ở khuê phòng của mình mặc giá y đỏ thắm, đầu đội mũ phượng, chỉ còn chờ giờ lành, nhưng mà trời bên ngoài vẫn cứ sáng hoải, không biết đợi bao lâu nàng mới nhìn đến sắc trời ám xuống.

“Tiểu thư bình thường người đều rất bình tĩnh đó nha, lúc này sao lại nóng lòng như thế?” Huệ nhi cười trêu ghẹo nói.

“Đi đi, đến khi người thành thân sẽ biết!”

Huệ nhi cười ‘Khanh khách’, “Chỉ sợ ta không gặp được phu quân giống như cô gia vậy...”

Diệp Tú Thường trừng nha hoàn của mình liếc mắt một cái, thầm nghĩ nàng mới không phải là cái gì phu quân đâu...

Trong Hoa Minh Đoạn Vân Tụ cho lui nha hoàn, tự mình mặc lên hỉ bào, lại cúi đầu nhìn, một thân cát tường. Nàng lắc lắc đầu, thầm nghĩ chỉ cần có thể quang minh chính đại cùng Tú Thường ở bên nhau là tốt rồi, trước mắt cứ dùng tạm cách này không biết có thể chống được bao lâu.

Đổi hảo xiêm y nàng mới kêu nha hoàn Thúy Nhi đang đợi đi đến.

Thúy Nhi mới vừa gặp nàng liền nói: “Cô gia đầu của người khăn còn chưa có trát lên đâu!”

Nàng mới nhớ tới bản thân nên dùng dây lụa đỏ trên khay bạc này trát lên, ngày thường nàng chỉ dùng trâm tử, nên quên chuyện này, chỉ nghĩ đó là tấm màn che.

Thúy Nhi đi tới, “Cô gia người ngồi xuống, ta trát cho người.”

Đoạn Vân Tụ ngồi vào trước gương, tùy Thúy Nhi đem tóc của nàng thả xuống.

Thúy Nhi đem trâm ban đầu lấy xuống, tóc dài buông rơi.

Thúy Nhi nhìn nhìn tóc dài trong tay, đang muốn nói cô gia tóc người thật tốt, khi nhìn lại trong gương phát hiện có cái gì là lạ — nhìn người trong gương tóc đen đỏ xuống, sắc nước hương trời, thấy thế nào đều giống như một thiếu nữ xinh đẹp.

Đoạn Vân Tụ xem Thúy Nhi nhìn mình trong gương chằm chằm, ý thức được cái gì, nói gấp: “Ta tự mình làm.” Nói xong lấy lược ra cực kỳ nhanh trát hảo đầu tóc.

Thúy Nhi nhìn chằm chằm Đoạn Vân Tụ, phát hiện ôn nhu vừa rồi đã muốn biến mất, trở thành thanh tú sạch sẽ. Nàng lắc lắc đầu, thầm nghĩ: nhất định là bộ dạng cô gia quá đẹp, nếu không mình làm sao có thể đem hắn xem thành nữ tử đâu.

Người trong Hoa Minh rốt cục cũng chuẩn bị thoả đáng, chỉ còn chờ giờ lành.

Sắc trời dần dần ám xuống, trong đình viện to như vậy ngồi đầy khách nhân, đều chờ đợi một khắc này đến.

Rốt cục một người xướng lễ kêu: “Thỉnh tân lang tân nương!”

Sở Dao giúp đỡ Diệp Tú Thường đứng ở cửa đình viện bên trái, mà Diệp Viễn Khâm cùng Đoạn Vân Tụ đứng ở cửa đình viện phía bên phải, nghe được thanh âm của người xướng lễ, bọn họ tâm tư khác nhau, một cái chua xót, một cái vui mừng, nhưng mà đều cùng tân nhân đi ra.

Một đôi tân nhân chậm rãi theo cửa đình viện giẫm lên thảm hồng thật dài đi hướng chính sảnh, Đoạn Vân Tụ hơi hơi ghé mắt nhìn tân nương tử bên tay phải, trong lòng vô cùng vui mừng — chúng ta, thế nhưng sẽ có giờ khắc này, Tú Thường nàng nhất định cũng vui mừng giống như ta...

Diệp Tú Thường giống như có thể cảm ứng được ánh mắt Đoạn Vân Tụ, trong lòng cũng vui rạo rực, cao hứng đến trái tim đều muốn nhảy ra ngoài.

Mà khách trong đình viện đều đứng lên, ánh mắt tập trung lại đây, tầm tắc tán thưởng tân lang hảo tuấn tú, lại đoán tân nương nhất định cũng là đẹp như thiên tiên.

Chỉ có một người ngoại lệ — Vi Thiên Hữ. Hắn nhìn thấy Đoạn Vân Tụ một thân hỉ bào, trong lòng phức tạp khó tả — này hỉ bào tân lang bọc lấy chính là thân nữ nhi a...

Hôm qua Đoạn Vân Tụ khuyên mình thành toàn, chính mình không thể chấp nhận, nhưng mà không thành toàn còn có thể có làm gì? Chẳng lẽ hướng mọi người tuyên bố kỳ thực tân lang là nữ tử sao? Nếu không thể yêu, cũng không muốn dùng phương thức này dẫn đến hận...

Cứ như vậy, hắn tận mắt chứng kiến hôn lễ kinh thế hãi tục nhất trên đời...

Một đôi tân nhân đi tới giữa chính sảnh, ngồi phía trước là Diệp Kính Thành, đứng bên cạnh là người xướng lễ, mà hai bên là thân bằng hảo hữu quan hệ tốt nhất với Diệp gia.

“Giờ lành đến, tân nhân hành lễ!”

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường đứng ở bờ đoàn màu đỏ trước mặt.

“Nhất bái thiên địa!”

Hai người đồng thời quỳ xuống, hành lễ lần thứ nhất, sau đó đứng dậy.

“Nhị bái cao đường!”

Hai người lại quỳ xuống đất lễ bái.

Diệp Kính Thành nhìn đến đôi tân nhân trước mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần — Thường nhi người muốn hạnh phúc cha tận lực cho người, điều này là đối với mẫu thân người hứa hẹn, nhưng con đường này từ nay về sau, cha không biết thật sự người có thể có được hạnh phúc hay không...

Hắn lại nhìn về phía Đoạn Vân Tụ — xem gương mặt cho dù tu mi tinh mục, cũng thực sự quá thanh tú, nếu là đổi thành hồng trang cũng có thể có được không ít nam tử ái mộ, chính là...

Thôi thôi, ai kêu người có tình đều là si nhân đâu...

Người xướng lễ vừa lại kêu một tiếng: “Phu thê giao bái!”

Chỉ cần hai người khom người một nửa, hai đầu đụng vào nhau, này đại lễ coi như thành, từ nay về sau chấp tử chi thủ dữ tử giai lão...

Diệp Tú Thường vui mừng muốn rơi nước mắt — rốt cục đến giờ phút này rồi, mặc dù là lừa dối, nhưng trong lòng mình đây chính là đại hôn của cả hai, ai nói hai nữ tử không thể thành thân?

Đoạn Vân Tụ đứng gần trong gang tấc nhìn thấy này khăn voan đỏ thắm trong lòng cũng tràn ngập vui mừng — Tú Thường chúng ta thành thân rồi sao, tuy rằng giả Phượng hư Hoàng, nhưng chỉ cần có thể cùng nàng ở bên nhau, giả Phượng hư hoàng lại như thế nào...

Mắt thấy này lẽ lập tức sẽ thành, lại nghe ngoài viện một cái thanh âm vang dội phá không truyền đến, “Diệp Đại Minh chủ muốn chiêu tế như thế nào không mời Tiềm Long Giáo ta đây? Thật sự là rất không phóng khoáng!”

Chỉ thấy một cái hắc sắc thân ảnh lẳng không xuống, hạ xuống trong viện tử, người nọ miệng rộng mũi cao, mắt như lãnh điện, một thân áo choàng hắc sắc, mà trên áo choàng có một đạo hồng sắc phích lịch (tia sét màu đỏ).

“Ma đao!” Có người kinh hãi nhỏ giọng kêu.

Người tới chính là ma đao Lệ Phần Phong!

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường đáy lòng đều hoảng hốt — hắn tới làm cái gì? Hắn cũng biết này dưới hỉ bào đều không phải thật sự là nam tử a!

Diệp Tú Thường một phen xóc lên khăn voan của mình nhìn chăm chăm Lệ Phần Phong.

Lệ Phần Phong xem tân nương tử ánh mắt sắc bén truyền đến, cười nói: “Tân nương tử như thế nào tự mình vén khăn voan, điềm xấu a điềm xấu!”

Ẩn trong lời nói càng làm cho hai người trong lòng chấn động.

Diệp Kính Thành đứng dậy, “Lão phu đúng là đang chiêu tế, nhưng đạo bất đồng bất tương vi mưu, cũng không có mời Ma giáo người, này các hạ đến làm gì?” Nhưng trong lòng nghĩ, thành thân này không thể thành là tốt nhất, không thể nói Thường nhi sẽ có thể có được hạnh phúc chân chính...

Lệ Phần Phong lại thay đổi uy áp chi thể bình thường, cười nói: “Diệp Đại Minh chủ quả nhiên không phóng khoáng!” Lại chuyển hướng Đoạn Vân Tụ, “Này bộ dạng tân lang thật sự là tuần a, xinh đẹp còn hơn nữ tử, chỉ sợ đối thân nữ trang là có thể biến thành tân nương tử rồi...”

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường nhìn nhau một cái, trong lòng đều là sợ hãi — nếu hắn đem chân tướng nói ra, chẳng phải nói này thành thân không thể thành được, thiên hạ từ nay về sau còn có thêm một cái di thiên tiểu thoại, nói thiên kim đương kim mình chủ võ lâm Minh Viễn Sơn Trang đại tiểu thư cùng với một nữ tử thành thân, thật sự là buồn cười đến cực điểm!

Đoạn Vân Tụ đi về phía trước bước từng bước, đồng thời âm thầm tụ lực, mở miệng nói: “Cảm ơn các hạ tán thưởng, nếu là ta làm nữ tử Tú Thường là nam nhi ta cũng nguyện ý gả.”

Đoạn Vân Tụ trấn định làm Lệ Phần Phong không khỏi vỗ tay hai cái, “Ha ha! Hảo! Có đảm lược! Người nếu là có thể gia nhập Tiềm Long Giáo ta, tiền đồ bất khả hạn lượng a...”

Đoạn Vân Tụ lạnh lùng cười, “Gia nhập Ma giáo người? Ta đây cùng Tú Thường chẳng phải là không còn cơ hội sao?”

Lệ Phần Phong cũng cười, “Mang theo kiêu thế của người gia nhập chúng ta cũng hoan nghênh a! Hơn nữa có những sự tình cũng không phải là người có thể khống chế...”

Đoạn Vân Tụ cười lạnh sau không nói lời vô ích.

Diệp Kính Thành nói: “Các hạ nếu đúng là đến xem náo nhiệt, thứ cho lão phu thất lễ, xin các hạ hãy trở về, này đang là đại hôn lão phu còn không muốn cùng người động thủ!”

Lệ Phần Phong nhìn chăm chăm Diệp Kính Thành hai mắt đánh giá, “Ta nói Diệp Đại Minh chủ, người có thể rửa mắt nhìn cho kỹ, đừng nhìn sai rồi đem nữ nhi của mình đẩy vào hố lửa...”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Tuy rằng ngoài miệng trách mắng nhưng trong lòng lại hi vọng đối phương có thể đem chân tướng nói ra, cho dù này sẽ làm cho mình mất mặt, cũng tốt hơn hai người thật sự thành thân mới phát hiện một ít chuyện hoặc là bị người trong thiên hạ biết...

Lệ Phần Phong trông mắt xoay xoay, đảo qua khách cả sảnh đường, đảo qua Diệp Kính Thành, cuối cùng đảo qua Đoạn Vân Tụ, mới chậm rì rì nói: “Xem ra rượu hỉ này ta là uống không được.” Nói xong từ trong ống tay áo lấy ra một phong thư giống như cái gì đó hướng Diệp Kính Thành ném đi.

Vật kia như mũi tên hướng Diệp Kính Thành bay đi, Diệp Kính Thành lại vững vàng tiếp được, bắt tới tay vừa nhìn, mặt trên ba chữ to mạnh mẽ — “Tuyên chiến thư”...

Edit xong chương này editor nghĩ trước mình đã nhớ nhầm cái gì rồi >“< ta=”” đã=”” đọc=”” rồi=”” a,=”” nhưng=”” cũng=”” nhầm=”” cái=”” gì=”” rồi,=”” ây=”” đọc=”” nhiều=”” quá=”” tất=”” phản=”” _~_=”” nếp=”” nhấn=”” chồng=”” chất.,=””>

45. Chương 45: Động Phòng Hoa Chúc

Diệp Kính Thành mở ra vừa nhìn, “Ha ha” cười to, giơ lên thư tuyên chiến đối khách cả sảnh đường nói: “Đây là một phong thư tuyên chiến, là do Giáo Chủ Ma Giáo Nam Tích Thiên đích thân viết, nói Ma giáo tương xuất chúng phái hắc đạo vào ngày mười lăm tháng mười gặp bạch đạo ta ở Hùng Nhĩ Sơn nhất quyết tranh cao thấp, ai thắng liền thống lĩnh Võ Lâm!”

Võ lâm nhân sĩ ở đây chiếm đa số, nghe xong đều cực kỳ chấn động. Cách Diệp Kính Thành không xa Chưởng môn Nhận Đăng Môn Sở Liệt vỗ bàn, hướng về phía Lệ Phần Phong hô: “Bạch đạo ta còn chưa tìm tới cửa đi, thể nhưng Ma giáo người chủ động khiêu khích, khi dễ bạch đạo ta không người hă!”

Lệ Phần Phong mắt liếc xéo nhìn hấn, nói: “Trong khoảng thời gian này các người tra Tiềm Long Giáo ta tra cũng chặt chẽ, cho phép các người tìm đến, lại không cho phép Tiềm Long Giáo ta xuất kích?”

Sở Liệt còn muốn nói gì nữa, Diệp Kính Thành ngừng hấn, nói: “Hảo, thư tuyên chiến này tới vừa lúc, bạch đạo ta đang lo không có cơ hội diệt toàn bộ Ma giáo người, các người nếu đưa tới cửa, vậy thì bớt việc hơn! Thỉnh chuyển cáo Nam Tích Thiên, bạch đạo ta sẽ đến đó!”

“Hảo! Vậy cũng không uổng công ta tới lần này!” Lệ Phần Phong lại chuyển hướng Đoạn Vân Tụ, khoe miệng thoáng hiện một nét cười nghiền ngẫm, “Hi vọng đến lúc đó có thể thấy người, để ta xem thử Kinh Hạc Kiếm Pháp Đoạn gia người...”

Đoạn Vân Tụ chỉ phun ra một chữ, “Hảo!”

Lệ Phần Phong nhìn lướt qua toàn trường, cuối cùng hơi có thâm ý nhìn thoáng qua Diệp Kính Thành, sau đó lẳng không mà lên biến mất tại Minh Viễn Sơn Trang.

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường nhìn nhau một cái, tảng đá lớn trong lòng rốt cục rơi xuống đất rồi.

Một bên người xướng lễ vội hỏi: “Trang chủ người xem này thân?”

Diệp Kính Thành nhìn về phía nữ nhi của mình, đôi mắt kia tràn đầy chờ mong. Còn bên cạnh Sở Liệt hô: “Diệp minh chủ, Ma giáo này hung hăng càn quấy, tuyệt không thể bởi vì Lệ Phần Phong hấn đến đây mà Thường nhi liền không thành thân rồi, nếu không bạch đạo ta uy thế ở chỗ nào!” Khách ở đây đều lên tiếng phụ họa Sở Liệt.

Kỳ thật Diệp Kính Thành thực sự có ý niệm trong đầu mượn này hủy bỏ hôn lễ, nhưng xem trong mắt nữ nhi chờ mong với khách ở đây cũng kêu lên phụ họa, hấn thở dài một hơi, đem tay vung lên, nói: “Tiếp tục...”

Bà mối vội vàng lại đây đem khăn voan cấp Diệp Tú Thường một lần nữa phủ lên, che lại.

Người xướng lễ hắng giọng một cái, hô: “Phu thê giao bái!”

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường đứng đối diện nhau, sau đó hai người cùng nhau khom người, hai đầu chạm vào nhau, rốt cục thành đại lễ!

Toàn trường bộc phát ra một trận vỗ tay nhiệt liệt, trong đình viện chỉ riêng Vi Thiên Hữu cùng Sở Dao bên cạnh Diệp Tú Thường trong lòng chưa xót.

Chung Tư Vi xem nữ nhi của mình dính tại trên người Đoạn Vân Tụ, mà đáy mắt đang cố gắng che dấu thống khổ, không khỏi ở trong lòng than nhẹ một tiếng, là vì nữ nhi, cũng vì chính mình — nàng cùng Sở Liệt không ngại gian lao từ Nhận Đăng Sơn đi gấp một ngày một đêm tới đây, xé chiều hôm nay mới tới

được Minh Viễn Sơn Trang, một là vì tham gia đại hôn của chất nữ Diệp Tú Thường, hai là nàng nghĩ đến Đoạn Vân Tụ thành thân Mộ Dung Đình cũng sẽ xuất hiện, lại không nghĩ tới căn bản không có bóng dáng của nàng...

Người xướng lễ lại hô: “Kết thúc buổi lễ, đưa tân nhân nhập động phòng!”

Bà mới cầm qua một cái thỏi cầu màu đỏ kết ở giữa dây lụa nhiều màu, đem một đoạn đặt trong tay Đoạn Vân Tụ, một phần khác đặt tới trong tay Diệp Tú Thường, hai cái tiểu uyên đang cầm long phượng hoa chúc (ý là nền long phượng) ở phía trước dẫn đường, Đoạn Vân Tụ cầm chặt dây lụa thỏi cầu cùng Diệp Tú Thường một trước một sau đi tới, bà mới chờ theo sau, đoàn người hướng tân phòng đi đến.

Đoạn Vân Tụ đi rất chậm, sợ Diệp Tú Thường phía sau bị té. Diệp Tú Thường ở phía dưới màu đỏ thẫm của khăn voan thấy vạt hỉ bào của Đoạn Vân Tụ, trong lòng cảm khái ngàn vạn — này thân, thành được thật nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng thành.

Cứ như vậy tiến nhập tân phòng, bà mới cùng nha hoàn vốn đang chờ ở bên cạnh muốn hầu hạ trong chốc lát, lại lấy được phong bì tiền thưởng thật dày của đại tiểu thư cấp cho sau liền lui ra.

Mọi người lục tục lui xuống, chỉ còn hai người ở đây cùng nền đỏ chiếu rọi trong tân phòng.

Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Tú Thường song song ngồi ở trên mép giường, nhất thời lại im lặng không nói gì. Ngồi trong chốc lát, Diệp Tú Thường không khỏi hơi hơi xấu hổ, mở miệng nói: “Chúng ta cứ ngồi như vậy đến bình minh sao?”

Đoạn Vân Tụ vội đáp: “Đương nhiên không phải.”

Nhưng là kế tiếp muốn làm cái gì đây? Nàng nhớ tới mình là tân lang, hẳn là phải vén khăn voan của tân nương đi. Vì thế nhích người nhìn đến Diệp Tú Thường, nói: “Ta vén - xuống khăn voan cho nàng được không?”

Diệp Tú Thường lại xấu hổ lên, không hề trả lời.

Đoạn Vân Tụ chìa hai tay, trong lòng hơi hơi phát run, mang theo chân thành chậm rãi lấy xuống khăn voan của nữ tử trước mắt.

Khăn voan đỏ thẫm hạ xuống, này dung nhan tinh xảo thanh tú, lại có son phấn cùng tâm tình chủ nhân làm tăng thêm vài phần kiều diễm so với ngày thường, so với hoa đào càng thêm động lòng người, mà đôi mắt đẹp hàm chứa xuân thủy đưa tình, như là có thể hòa tan tâm địa nguội lạnh nhất thế gian.

Đoạn Vân Tụ ngưng mắt ngắm dung nhan, rõ ràng chính mình đời này đã đem nó khắc sâu trong lòng, không thể nào quên. Mà Diệp Tú Thường cũng nhìn “Tân lang” trước mắt quá mức thanh tú, hai mắt cũng không có nháy.

Đoạn Vân Tụ chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc, giống như hồ nước đầy tràn sau cơn mưa, hôn môi *** tùy thời đột kích, cho nên nàng nghiêng người về phía trước hôn lên đôi môi quyến rũ.

Trong khoảnh khắc tâm hai người đều run rẩy. Như là chiếm được chí bảo thế gian, giống như toàn bộ cuộc đời của mình đều ở trước mắt, như là, chính mình nguyện ý đem sinh mệnh ở một khắc này đốt cháy...

Nàng bắt đầu mút vào cánh môi mềm mại, mà Diệp Tú Thường cũng rất nhiệt tình đáp lại, giống như nguyện vọng cả đời của mình đều được thỏa mãn và không ai có thể tách rời nhau, mà người trước mắt có thể có được tim mình, thân thể của mình, toàn bộ của mình...

Không khí kiều diễm bắt đầu tràn ngập, nhưng mà hai người hôn đến say sưa làm cơ thể không ổn định cùng ngã xuống giường, không thể không đem môi tách ra.

Đoạn Vân Tụ giờ mới phát hiện mình thế nhưng đắm chìm đến mất thăng bằng, làm hại hai người đều ngã xuống giường.

Diệp Tú Thường giận nàng: “Người đè ta đau a!”

Đoạn Vân Tụ vội vàng đứng lên sau đem Diệp Tú Thường kéo lên, lại không nghĩ rằng hai người gần như đụng vào nhau, mũi phượng Diệp Tú Thường còn đụng phải cái trán của nàng.

Đoạn Vân Tụ vừa định hô “Đau”, xem người trước mặt tròng nòng, đành phải nhin xuống.

“Người nói người, một nữ tử nhìn đến cực kì thông minh, như thế nào lúc này trở nên dần như vậy?” Diệp Tú Thường bên cạnh đem mũ phượng lấy xuống vừa nói nói.

Đoạn Vân Tụ thật muốn kêu oan, thầm nghĩ ta làm sao biết ở trước mặt người sẽ biến thành ngu ngốc...

Thoảng nhìn ly rượu trên bàn, Diệp Tú Thường nói: “Rượu giao bôi chúng ta còn chưa có uống đâu.”

Vì thế Đoạn Vân Tụ đi đến bên cạnh bàn rót rượu, xoay người đã thấy Diệp Tú Thường từ dưới gối lấy ra một bộ giá y đỏ thắm cầm ở trong tay.

“Đây là?”

“Thay nó.”

Đoạn Vân Tụ đoán được cái gì, tiếp nhận giá y đi đến sau tấm bình phong thay đổi xiêm y, khi đi ra một người đã muốn thay đổi.

Diệp Tú Thường nhìn thấy người hướng mình đi tới, chỉ cảm thấy hơi thở bị kiềm hãm — đôi đồng tử xinh đẹp của nữ tử trước mắt, nhẹ nhàng như khinh vân xuất tự (mây bay qua núi), lại xinh đẹp không gì sánh được, cái gọi là quỳnh tư hoa mạo liền là như thế, chỉ là một đầu tóc đen thả xuống, cả người liền có vẻ mềm mại uyển chuyển theo.

Nàng vẫy vẫy tay, Đoạn Vân Tụ hiểu ý, ở trước gương đồng ngồi xuống.

Diệp Tú Thường nhưng không có bắt đầu sơ búi tóc, mà là cầm một cái kéo cắt xuống một lọn tóc của Đoạn Vân Tụ, thấy Đoạn Vân Tụ kinh ngạc, liền ghé vào bên tai nàng, cười nói: “Đây cũng là một chuyện cần làm trong đêm tân hôn, kết tóc...”

Đoạn Vân Tụ cười cười, thầm nghĩ thật sự là tập tục hay, này từng sợi từng sợi tóc đen được buộc cùng một chỗ, làm sao còn có thể gỡ chúng ra...

Diệp Tú Thường lại cắt xuống một lọn tóc của mình, sau đó dùng một sợi tơ màu đỏ tinh tế đem tóc hai người buộc cùng nhau, bỏ vào trong túi thêu màu đỏ tự nàng thêu, mới bắt đầu chải tóc cho Đoạn Vân Tụ.

Tay Diệp Tú Thường thực khéo léo, nhưng nàng chải tóc cho người trong lòng quá mức dụng tâm, đến nỗi phí không ít thời gian, cuối cùng lại cài thạch anh hoa trâm lên cho Đoạn Vân Tụ, nắm tay nàng đứng lên.

Hai cái tuyệt sắc thiếu nữ đứng ở nơi đó, bắt đồng chính là Diệp Tú Thường giá y đỏ thắm là tơ lụa chế thành, ở nền đỏ chiếu rọi lưu chuyển lên quang ảnh, mà giá y đỏ thắm của Đoạn Vân Tụ có phủ một tầng lụa mỏng, hiện ra như ảo mộng.

“Có đẹp hay không? Hai kiện giá y đều là ta tự mình làm. Huệ nhi hỏi ta vì sao làm hai cái, ta nói lo trước khỏi họa, nàng nhất định không nghĩ tới đây là đưa cho người.”

Vì làm hai kiện giá y này Diệp Tú Thường đã tốn hết mười ngày đêm, nhưng giờ phút này cảm thấy được đều đáng giá.

Đoạn Vân Tụ cười khẽ, “Vậy chẳng phải là nàng không có tân lang sao?”

“Ai nói nhất định phải có tân lang? Ta là tân nương của người, người cũng thế, là tân nương của ta...”

Nụ cười trên mặt Đoạn Vân Tụ luôn luôn chưa từng ngừng lại, chỉ đáp: “Hảo, không cần tân lang, nàng là tân nương của ta, ta cũng vậy là tân nương của nàng.”

“...” Diệp Tú Thường giữ chặt Đoạn Vân Tụ ở bên cửa sổ quỳ xuống.

Đoạn Vân Tụ khó hiểu, ngẩng đầu nhìn cửa sổ, phát hiện nơi đó một vầng minh nguyệt nhô lên cao, sáng tỏ viên mãn.

Diệp Tú Thường chấp tay trước ngực, đối với vầng trăng tròn mở miệng nói: “Tiểu nữ tử Diệp Tú Thường, cùng Đoạn Vân Tụ ái mộ tương hứa, tuy rằng ta hai người đều là nữ tử, nhưng chúng ta là tình yêu chân thật, xin nguyệt lão hãy thành toàn, chứng cho nhân duyên chúng ta, phù hộ cho chúng ta cuộc đời này hạnh phúc...”

Đoạn Vân Tụ nghe nói lời ấy trong lòng cảm động, cũng chắp tay trước ngực đối minh nguyệt nói: “Tiểu nữ tử Đoạn Vân Tụ, cùng Diệp Tú Thường ái mộ tương hứa, tuy rằng ta hai người đều là nữ tử, nhưng chúng ta là tình yêu chân thật, xin nguyệt lão hãy thành toàn, chứng cho nhân duyên chúng ta, phù hộ cho chúng ta cuộc đời này hạnh phúc, nếu như có thể đáp ứng cho hai ta, ta nguyện ý dùng hạnh phúc đời đời kiếp kiếp đánh đổi...”

Cuối cùng một câu làm Diệp Tú Thường trong lòng chấn động, nhìn đến Đoạn Vân Tụ nói không ra lời.

Đoạn Vân Tụ lại nghiêng đầu dừng ở Diệp Tú Thường, nói: “Chúng ta đã rất hạnh phúc rồi, ông trời sẽ ghen tỵ, cho nên phải lấy vài thứ để đổi. Ta cuộc đời này thân không có vật gì bên người, Linh Ấn kiếm tuy là bảo kiếm, nhưng cũng là của sư phụ, thời gian còn lại chỉ ở bên nàng, đành phải lấy hạnh phúc đời sau để đổi rồi...”

Tuy rằng kiếp sau mờ ảo, nhưng mà phần lớn thể nhân đều là tin chắc có kiếp sau, hơn nữa thường thường chờ mong kiếp sau hạnh phúc, mà Đoạn Vân Tụ lại nói lấy hạnh phúc đời đời kiếp kiếp để đổi, chẳng phải là đem hạnh phúc đời sau của chính mình đều mất đi sao?

Hốc mắt Diệp Tú Thường đã ướt ướt, “Hảo, người đã nguyện ý dùng hạnh phúc đời đời kiếp kiếp để đổi, ta cũng nguyện ý.” Rồi hướng lên minh nguyệt cầu xin nói: “Tiểu nữ tử cùng Vân Tụ, cuộc đời này nghịch thiên mà đi, nếu nhất định phải trả giá thật nhiều, thỉnh thượng thiên rũ lòng thương, để cho ta cùng nàng đời đời kiếp kiếp cùng một chỗ, vô luận là biến thành súc sinh, biến thành tảng đá, hay là biến thành tên khất cái, cũng làm cho ta cùng nàng cùng một chỗ, vĩnh viễn không chia lìa...”

Nói xong mắt hai người đầm lệ mờ lung, đối với minh nguyệt quỳ xuống, liên tục tam bái.

Sau Đoạn Vân Tụ đứng lên cười nói: “Hôm nay ngày tốt như vậy, xem hai chúng ta, như thế nào giống như muốn sinh ly...” Còn chưa nói xong môi đã bị bàn tay Diệp Tú Thường che kín.

“Hảo hảo, lỗi của ta, sẽ không nói như thế nữa.”

Diệp Tú Thường buông tay, lại bị Đoạn Vân Tụ bắt được, liền rơi vào vòng tay ấm áp ôm vào trong ngực.

“Tú Thường nàng có biết hay không, kiếp này có thể gặp nàng, là ta có bao nhiêu may mắn...” Đoạn Vân Tụ ghé vào bên tai nàng, nhẹ nhàng mà nói.

Diệp Tú Thường tựa đầu phụng lên vai Đoạn Vân Tụ, hai tay ôm vòng eo mềm nhỏ, “Ta cũng vậy, gặp người, mới biết được tình là vật gì...”

Hai người ôm nhau, tâm đều hóa thành xuân thủy cuộn cuộn, ấm áp mà tốt đẹp.

Một lát sau, Diệp Tú Thường cúi đầu nói: “Chúng ta rượu giao bôi còn chưa có uống a...”

Đoạn Vân Tụ mới buông nàng ra, cầm lên hai chén rượu trên bàn trải bằng gấm đỏ, mỉm cười đem một ly đưa cho Diệp Tú Thường, hai người nhìn nhau cười, cổ tay giao thác, uống xong rượu giao bôi.

“Kế tiếp chúng ta làm cái gì?” Uống xong rượu giao bôi, Diệp Tú Thường biết rõ còn có hỏi.

Lời này hỏi được Đoạn Vân Tụ ngăn ra — nàng nếu như không thông đạo lí đối nhân xử thế cũng biết kế tiếp nên làm cái gì, nhưng mà...

Nàng buông Diệp Tú Thường ra, yếu ớt đáp: “Ta không biết...” Trên mặt thoáng hiện lên một nét đỏ bừng, may mắn lúc này phòng không đủ sáng.

Sự tình như này, còn muốn như luyện kiếm giống nhau học hỏi? Diệp Tú Thường lại muốn giận nàng.

Bất quá Đoạn Vân Tụ thật đúng là không biết nên làm như thế nào, nàng khi còn bé đọc chính là Khổng Mạnh, sau mười tuổi chỉ chuyên tâm luyện kiếm pháp, cũng không có xem cái gì dã sử tạp văn, giữa sư tỷ muội cũng chưa bao giờ nói qua cái gì.

Ngược lại Diệp Tú Thường đọc qua nhiều thứ, còn cải trang thành nam tử dạo qua thanh lâu, hơn nữa đêm qua bà mới ý đặc biệt đến phòng nàng truyền thụ cái gọi là “Phu thê chi đạo”... Cho nên nàng cười khẽ, “Người ngộ tính tốt như vậy, dĩ nhiên là biết...” Nói xong Đoạn Vân Tụ lại càng muốn tìm một cái lỗ chui,

lại cảm thán nữ tử trước mắt thoát nhìn tuy rằng thanh tú động lòng người, kì thực so với chính mình còn muốn cởi mở hơn.

Diệp Tú Thường lại lôi kéo tay nàng đi đến bên giường, trong lòng nghĩ chính là cùng người có tình nên làm khoái hoạt sự, hơn nữa mùi vị Đoạn Vân Tụ chính mình muốn nhắm nháp đã rất lâu rồi, lần đó say rượu mình chỉ là lướt qua triếp chỉ, sau lại ở đây vực ** ‘trèo lên’, khi ở Tuyết Bảo Đình lại nhịn không được cùng với Đoạn Vân Tụ thân mật, nhưng đều bởi vì nguyên nhân dạng này mà bỏ dỏ như vậy. Nhưng là đêm nay, ở nơi này thuộc về đêm động phòng hoa chúc của nàng cùng Đoạn Vân Tụ, có chuyện nàng rất muốn thử, vốn dĩ là chuyện tiểu nữ nhi nên rụt rè, nàng cũng có chút thẹn thùng, nhưng ý niệm mãnh liệt trong đầu làm cho nàng dè lại phần rụt rè này.

Đi đến bên giường, nàng nhẹ nhàng nói: “Người không cởi áo ra cho ta sao?” Mặc dù mình động thủ cũng có thể, nhưng loại sự tình này vẫn là muốn Đoạn Vân Tụ làm nàng mới thấy cao hứng.

Đoạn Vân Tụ trên mặt lại bay hồng vân, nhưng đêm động phòng hoa chúc vốn không phải nên như thế sao? Nàng áp trụ ngượng ngùng, đưa tay chậm rãi cởi bỏ y đai Diệp Tú Thường, sau đó chậm rãi đem giá y đỏ thắm này thoát hạ thân thể Diệp Tú Thường, tiếp tục bỏ trung y còn lại tiết y.

Diệp Tú Thường hít vào một hơi, cũng bắt đầu giải y khâm, đầu tiên là giá y đỏ thắm, sau đó là trung y, cuối cùng còn lại tiết y.

Tay nàng chỉ gầy nhẹ, đại hồng hoa chúc (cây nến to ấy) trong phòng đều tắt, chỉ còn cách giường lớn không xa hai ngọn vẫn sáng, không khí ái muội nhất thời bao phủ tân phòng.

Diệp Tú Thường ngồi vào trên giường, nhìn nhìn Đoạn Vân Tụ còn đứng. Đoạn Vân Tụ nhận được ánh mắt sâu kín này cũng đành phải lên giường.

Rèm che hạ xuống, hai người ngồi ở trong trướng, nến đỏ quang xuyên thấu qua, chiếu lên hai người khuôn mặt tuyệt mỹ lúc sáng lúc tối.

Hai người ngồi đối diện nhau, thật lâu sau, Diệp Tú Thường than nhẹ một tiếng — xem ra loại sự tình này chung quy cần chính mình chủ động mới được, đợi cho người trước mắt này khai khiếu chỉ sợ thiên kim một khắc ** đều phải trôi qua rồi...

Nàng cởi ra tiết y, của mình, chỉ còn một cái yếm màu đỏ ở trên người, sau đó nhẹ nhàng nói: “Lại gần ta chút...”

Cũng may hai ngọn nến đỏ chiếu không đủ sáng, trong - trướng hơi tối, Đoạn Vân Tụ hơi nhích về phía trước chút, quỳ tọa ở Diệp Tú Thường có thể chạm tay đến địa phương.

Diệp Tú Thường cũng quỳ tọa đến trước mặt Đoạn Vân Tụ, đưa tay cởi tiết y Đoạn Vân Tụ, y sam rơi xuống, này thân trên óng bạch (trắng óng ánh) liền lộ ra, chỉ là trước ngực còn quấn sa mang.

Một vòng một vòng, sa mang cũng dần dần giải quyết, chỉ còn lại có một vòng cuối cùng hơi mỏng, này tốt đẹp, đã đại khái hiển hiện ra.

Rốt cục triển hiện.

Này mỹ hảo bị trói buộc một chút, không phải thực no đủ, nhưng xem ở trong mắt Diệp Tú Thường cũng đủ mê hoặc. Nàng đưa tay đến sau thắt lưng chính mình cởi bỏ dây lưng phía sau, tiếp tục chuyển qua phía sau cổ cởi bỏ sợi dây, đem vẻ đẹp của mình thật hào phóng bày ra.

Đoạn Vân Tụ nhìn trước mắt mỹ hảo, đáy lòng có cái gì nhỏ bé vang động, ** xúc tu lặng yên chìa ra. Nhưng mà Diệp Tú Thường đã tiến đến trước mặt nàng ngậm vào môi của nàng, trước ngực tốt đẹp cũng tiếp xúc thân mật, kích được hai người đều là run rẩy.

Diệp Tú Thường vừa hôn liền nâng tay đi bặt thạch anh hoa trâm trên đầu Đoạn Vân Tụ tùy tóc đen lưu tán khắp nơi, lại đem trâm tử của mình bặt điệu.

Lúc ban đầu chỉ là hôn nhẹ, ôn nhu đến cực điểm, mà lưỡi thơm tho lại giao triền, không khí trong trướng từ từ nóng lên, nàng ôm lấy Diệp Tú Thường ngã xuống trên giường, tóc đen đỏ xuống đứng chỗ uyên ương hí thủy trên hương chẩm (cái gối thơm) đỏ thắm.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy nữ tử dưới thân, chỉ thấy nàng mái tóc đen nhánh tán lác tại hồng chấm thượng, trước ngực tinh tế mượt mà dán vào chính mình, tay ôm ở vòng eo tinh tế mịn màng, thật sự là, tú sắc khả xan (có thể hiểu là sắc đẹp thay được cho cơm), làm cho người ta khát khao.

Nhưng nàng sợ Diệp Tú Thường lạnh, đem chăn phủ kín hai người, lại đi xem người dưới thân, trái tim rung động, có một loại xúc động muốn đem đối phương nhu nhập trong cơ thể mình.

“Tú Thường...” Nàng cúi đầu nỉ non, người dưới thân lại ôm chặt cổ của nàng, đem đôi môi của nàng mút vào, ôn nhu đến thể xác và tinh thần đều biến thành xuân thủy.

Không khí lại nóng lên. Trong - trường nhiệt độ càng lên càng cao, hai người hô hấp khó khăn dần dần thở gấp lên, nhưng mà cũng không ngưng hẳn, chỉ điều tức một chút lại dính cùng một chỗ, như là từ nhỏ đã sinh ra liền một thể.

Thời gian dần qua Đoạn Vân Tụ cảm thấy không hài lòng, trong lòng có một chỗ trống cần được lấp đầy, hai tay của nàng ở trên thân Diệp Tú Thường du tẩu, bên hông, lưng, thậm chí trước ngực, nhưng đâu mới là điểm đột phá...

Tay nàng du tẩu tứ xứ nâng nhẹ người dưới thân **, nhưng không phải điểm đến, chọc đến trong lòng đối phương ngứa ngáy, muốn càng nhiều...

Thôi thôi, vẫn là mình, nhớ đến những cái kia xấu hổ mà bà mai thì thầm bên tai của nàng, tay Diệp Tú Thường lặng lẽ giải khai tiết khổ Đoạn Vân Tụ sau đó chậm rãi cạo, chậm rãi cởi.

Đoạn Vân Tụ sa vào nụ hôn nồng nhiệt qua không lâu đã phát hiện động tác nhỏ của Diệp Tú Thường, nhưng mà nàng cũng cảm giác được y vật thực vướng bận, vì thế lại ngưng ngừng phối hợp đem tiết khổ của mình cởi ra, ở trong nụ hôn nóng bỏng cũng đồng thời thành công làm cho đối phương bại lộ.

Rốt cục chân thành đối mặt.

Hai người tiếp tục hôn nồng nhiệt, nhưng đều rõ ràng chính là hôn đã muốn xa xa không đủ rồi, trong lòng càng khát vọng tiến thêm một bước. Thân thể của các nàng dính sát vào nhau cùng một chỗ, ** giao triền, ở dưới chăn khó mà tách ra.

Diệp Tú Thường bị môi cùng tay Đoạn Vân Tụ trêu chọc đến trong lòng khó nhịn, nhưng nhìn đối phương chậm chạp tìm không thấy yếu điểm, rốt cục tâm ngứa ngáy khó nhịn xoay người một cái đem Đoạn Vân Tụ đặt ở dưới thân.

“Tú Thường!”

Đang hôn đến ý loạn tình mê Đoạn Vân Tụ đột nhiên cảm giác như long trời lở đất, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Diệp Tú Thường lại ghé vào bên tai nàng tà mị mà nói: “Người đem ta trêu chọc đến độ cháy lên rồi, nhưng chính là tìm không ra phương pháp dập lửa, có nên phạt hay không?”

Đoạn Vân Tụ không giải thích được kỳ ý, nhưng lại tựa hồ giải được kỳ ý. Thân thể của nàng cũng rất nóng, nàng cũng rất muốn dập tắt lửa, nhưng là như thế nào cái diệt pháp đây?

Diệp Tú Thường lại cúi đầu bên tai nàng nói: “Tối hôm qua bà mới truyền ta một ít phương pháp, người nha, hảo hảo mà học...” Nói xong mị hoặc cười liên khom người chui vào chăn.

Đoạn Vân Tụ cảm giác cái địa phương trước ngực bị ngậm vào, chọc đến nàng tê kêu một tiếng, hai chân cũng bị Diệp Tú Thường một chân chen vào.

Khoái cảm đến càng ngày càng mãnh liệt, nàng không nhịn được rên rỉ ra tiếng, lại thì thào gọi: “Tú Thường... Tú Thường.

Như là vui sướng, lại như thống khổ, còn có này càng ngày càng khó nhịn thật sâu...

Sau đó giữa hai chân đột nhiên tiến nhập cái gì, nàng kịp phản ứng mới biết được đó là ngón tay Diệp Tú Thường.

Địa phương xấu hổ như vậy Tú Thường nàng làm sao có thể... Nàng muốn mở miệng ngăn cản Diệp Tú Thường, nhưng mà lại ngừng lại, bởi vì nàng biết Diệp Tú Thường sẽ không hại nàng bị thương, hơn nữa chỉ cần là Diệp Tú Thường muốn nàng đều nguyện ý cho...

Diệp Tú Thường thì cố gắng áp dụng những gì đã học — tối hôm qua bà mai lúc bắt đầu chỉ hướng nàng truyền việc tân nương cần phải làm, nàng liều mạng nhịn xuống ngưỡng ngừng lại hỏi tân lang phải làm như thế nào, sau đó, lúc này tiến hành cải đổi thông suốt...

Lúc này nàng bám vào trên người Đoạn Vân Tụ, đem tốt đẹp trước ngực Đoạn Vân Tụ liếm láp xuy cắn, mà tay thì cố ý đi trên chọc bộ vị. Nghe thanh âm hơi thở khoái hoạt lại như thống khổ của Đoạn Vân Tụ, nàng biết phương pháp của mình đúng rồi.

Trêu chọc đi qua có chút trơn bóng rồi, ngón tay lặng yên thăm dò vào, Đoạn Vân Tụ thật dài hô thở ra một hơi, thân thể nảy lên.

Diệp Tú Thường chui ra chặn đi hôn môi Đoạn Vân Tụ, nhưng mà thân mình Đoạn Vân Tụ vẫn đang cương lên.

Diệp Tú Thường có chút nản lòng rồi, lại sợ trên tay không nắm chắc tốt thương tổn đến Đoạn Vân Tụ, nổi lên ý thôi lui, Đoạn Vân Tụ lại kẹp lấy tay nàng, nói: “Đừng...”

Tuy rằng thực khẩn trương, tuy rằng thực sợ hãi, nhưng là nàng muốn đem mình giao cho Diệp Tú Thường, nếu trình tiết là việc nữ tử quý giá nhất, như vậy nhất định phải giao cho Diệp Tú Thường, ở đêm tân hôn này...

Nguyện ý vì nàng mà thư phục, nguyện ý ở dưới đầu ngón tay của nàng nở rộ, đem toàn bộ đều cho, nửa điểm cũng không giữ lại...

Nàng hít thật sâu vài lần, cố gắng để thân thể thanh tĩnh lại, lại chủ động đi hôn Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường vì tâm ý Đoạn Vân Tụ mà tràn ngập ngọt ngào chưa xót, vì thế thật cẩn thận cố gắng đi thăm dò phía trước, rốt cục gặp ngăn trở...

Nàng hôn hôn Đoạn Vân Tụ, nước mắt muốn rơi xuống, “Tụ Nhi, sẽ rất đau...”

Nhưng mà Đoạn Vân Tụ lại không nghĩ cho nàng lui bước, “Không sao, ta nghĩ cho nàng, đem mình cho nàng...”

Diệp Tú Thường cúi người nhiệt liệt hôn người dưới thân, đầu lưỡi cũng tiến vào quần quýt si mê, rốt cục ở một trận thiên lôi địa hỏa đầu ngón tay của nàng cũng đột phá chướng ngại, mà Đoạn Vân Tụ tê rút khẩu khí, không tự chủ được cứng thân mình, mười ngón cũng gắt gao khẩu tại lưng Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường cảm thấy được thực áy náy lại thực đau lòng, nhưng lại không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể dùng nụ hôn nồng nhiệt đến dời đi lực chú ý của Đoạn Vân Tụ.

Thống khổ qua hồi lâu mới tán đi, sau đó là lặng lẽ mà sinh hoan du, thẳng đến lúc cực nhạc. Diệp Tú Thường co rút ngón tay của mình, Đoạn Vân Tụ thở càng ngày càng dồn dập, ánh mắt vốn trong sáng nhưng xuân sắc lại lưu chuyển như câu hồn đoạt phách, vốn gương mặt oánh bạch lại nhiễm lên mị hoặc điên đảo chúng sinh, rên rỉ bị đè nén dần dần uyển chuyển thoát ra, tóc đen tán loạn trên gối, cả người như đóa hoa nở rộ kinh diễm, đẹp không sao tả xiết...

Mới biết được, cùng người có tình làm chuyện khoái lạc là như thế khoái hoạt, mới biết được dục hải khôn cùng nhưng không nguyện ý hồi đầu, tình nguyện sa vào trong đó...

46. Chương 46: Điềm Báo

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời từng đợt từng đợt chiếu vào phòng tân hôn, Đoạn Vân Tụ mở to mắt, lại giật giật cánh tay, mới phát hiện tay dán tại địa phương xúc cảm mịn màng, chính là eo Diệp Tú Thường, mà hai thân mình gần như dính cùng một chỗ, dưới hủ chặn hoàn toàn không có khe lấp.

Mặt của nàng đột nhiên nóng lên, nhẹ chân nhẹ tay mà nghĩ tách thân thể hai người ra, nhưng mà lông mi dài nhỏ của Diệp Tú Thường giật giật, theo sau liền tỉnh.

Diệp Tú Thường mở to mắt nhìn thấy nữ tử trước mắt ngọc nhuyễn hoa kiều, mặt cũng hơi hơi hồng, nhưng vẫn làm ra vẻ tự nhiên sẵn giọng: “Tại sao không gọi ta tỉnh?”

“Ta cũng mới tỉnh.” Đoạn Vân Tụ nói xong, mới nhích ra thân mình liền bị triển kéo lại.

“Đêm qua người đẹp quá a...” Diệp Tú Thường ôm lấy eo của nàng không buông, đầu đặt ở hõm vai nàng mềm mại nói. Nhớ tới đêm qua triền miên, nhớ tới Đoạn Vân Tụ ở dưới người nàng tràn ra kinh diễm, mới phát hiện ôn nhu hương đến cỡ nào say lòng người, có thể so với thế giới cực lạc...

Đoạn Vân Tụ trên mặt lại càng ngày càng nóng, cúi đầu đáp: “Nàng cũng rất đẹp a...”

“Người có biết ta đang nói cái gì...” Diệp Tú Thường cũng không để nàng nói sang chuyện khác.

Loại này Đoạn Vân Tụ chỉ có thể im lặng.

“Người là của ta, của một mình ta...” Diệp Tú Thường dính lấy Đoạn Vân Tụ không muốn tách ra, hận không thể đem mình cùng đối phương tan ra làm một thể.

Đoạn Vân Tụ nghe thấy người trong lòng tuyên bố, nở nụ cười, thầm nghĩ tự nhiên thuộc về người, toàn bộ đều thuộc về người...

Hai người đang ôm nhau, bên ngoài vang lên thanh âm của Huệ nhi, “Tiểu thư cô gia, nên dậy rồi.” Còn kèm theo tiếng cười nho nhỏ.

Hai người liếc nhìn nhau, Diệp Tú Thường bất đắc dĩ đáp: “Đã biết, người sau nửa canh giờ lại đến.”

Chỉ nghe Huệ nhi mang theo cười khê đi xa, Đoạn Vân Tụ đẩy đẩy người trong lòng, “Chúng ta.”

Diệp Tú Thường quệt miệng, “Này ** nhanh như vậy đã trôi qua...”

Đoạn Vân Tụ chỉ làm như không nghe thấy, đưa tay đi sờ tiết y đêm qua tùy ý ném ở trên giường, lại nghe Diệp Tú Thường nói: “Hậu diện có dục trì, chúng ta đi tắm rửa...”

Có dục trì đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng hai người cùng đi tắm? Đoạn Vân Tụ đúng là vẫn còn ngượng ngùng, đáp: “Vậy nàng tắm trước đi...”

Diệp Tú Thường ngó nàng liếc mắt một cái, thầm nghĩ đều triền miên qua còn then thùng, nhưng nghĩ tương lai còn dài, không lo không có cơ hội, vì thế ở môi nàng nhẹ nhàng hôn một cái, cười nói: “Được rồi được rồi, ta đi chuẩn bị nước cho người, người tắm trước đi.” Sau đó xích thân (ý là không có mặc đồ a) chui ra khỏi chăn, tìm được tiết y mặc vào đi đến dục trì, khi trở về Đoạn Vân Tụ đã muốn mặc xong tiết y.

Hai người tắm rửa xong đều đổi lại y sam mới, lại đem giá y cất kỹ, tiếp tục thương lượng sự tình trong chốc lát Huệ nhi cùng Thúy Nhi mới đến, vào phòng thấy hai người đều trộm cười.

“Hai cái nha đầu này, có phải ngại tiền thưởng nhiều hay không, bằng không ta thu hồi lại?” Diệp Tú Thường cố ý nghiêm mặt uy hiếp nói.

Hai cái nha đầu lúc này mới liều mạng ngừng cười đi thu thập đệm chăn.

Huệ nhi mới mở ra đệm chăn liền đã phát hiện vết tích màu đỏ trên sàng đan, liền nhin cười quay đầu nhìn tiểu thư của mình. Diệp Tú Thường cũng nhìn thấy vết máu màu đỏ này, khẽ mỉm cười nhìn Đoạn Vân Tụ, thầm nghĩ người nhưng là người của ta rồi, không muốn cũng không được. Đoạn Vân Tụ giật mình trong chốc lát, kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra sau xấu hổ đến muốn lập tức rời khỏi tân phòng.

Dọn dẹp xong, Huệ nhi Thúy Nhi cùng hai người đi tiền thính dùng điểm tâm. Diệp Kính Thành cùng Diệp Viễn Khâm đã chờ ở nơi đó rồi, một nhà Sở Liệt cũng có mặt.

Ngoại trừ Diệp Kính Thành cùng Sở Dao mấy người kia nhìn thấy đôi tân nhân đi tới đều rất ăn ý mỉm cười không nói. Ánh mắt Diệp Kính Thành thâm thúy mà bất đắc dĩ, còn Sở Dao lại nhìn thẳng Đoạn Vân Tụ chăm chăm, thần sắc có vài phần cổ quái.

Diệp Tú Thường kêu một tiếng “Cha”, lại bảo “Sở thúc thúc, vi di, đại ca”, mấy người gật đầu, nhưng mà Đoạn Vân Tụ đã có điểm khó xử — mình cũng cần đổi cách xưng hô sao? Có thể “Cha” xưng hô thế này mình đã mười năm không có kêu lên rồi, đột nhiên cần đổi cách xưng hô đối một người mới nhận thức nửa năm kêu “Cha”, thật đúng là không có thói quen...

Nhưng nàng biết quy củ như thế, vì thế theo chân Diệp Tú Thường kêu một tiếng “Cha”, tiếp tục kêu “Sở thúc thúc, vi di, đại ca.”

Phụ phụ Sở Liệt cùng Diệp Viễn Khâm cười ứng, Diệp Kính Thành lại không trả lời, chỉ phân phó nói: “Ăn cơm.”

Hai người ngồi xuống, Sở Liệt cười chúc mừng Diệp Kính Thành tìm được giai tể, Diệp Viễn Khâm thì trêu ghẹo muội muội của mình, mà ánh mắt Sở Dao vẫn đang ở trên người Đoạn Vân Tụ như con thoi (ý là chạy tới chạy lui á).

Một bàn đủ người bắt đầu ăn cơm, Diệp Tú Thường thường thường gấp cho phụ thân chút rau, lại gấp cho Đoạn Vân Tụ ít rau. Sở Liệt ha ha cười, nói hai người lang tài nữ mạo (trai tài gái sắc), thật sự là một đôi trời đất tạo nên! Phụ nhân Chung Tư Vi cũng phụ họa, làm trên mặt Diệp Tú Thường cùng Đoạn Vân Tụ thẹn thùng, trong lòng cũng vui rạo rức.

Điểm tâm ăn được không sai biệt lắm, Diệp Tú Thường thấy phụ thân buông đũa xuống, lập tức mở miệng nói: “Cha, có thể cho chúng ta sau mười lăm tháng mười đi được không?” Nàng vốn dựa theo ước định ba ngày sau cùng Đoạn Vân Tụ rời đi, nhưng hôm qua Lê Phần Phong đưa tới thư khiêu chiến làm nàng thay đổi chủ ý, tuy rằng nàng cũng không muốn Đoạn Vân Tụ tham dự đến trận hắc bạch đại chiến này, nhưng nàng cũng không cách nào khoanh tay đứng nhìn cha cùng đại ca của mình mạo hiểm.

Diệp Kính Thành nhìn nữ nhi của mình, đoán được tâm tư của nàng, lại trả lời: “Không cần.” Không biết rõ tình hình phụ phụ Sở Liệt cùng Sở Dao tất cả giết mình.

“Hôm qua Ma giáo đưa tới thư tuyên chiến nói bọn chúng muốn ở mười lăm tháng mười cùng bạch đạo ta nhất quyết tranh cao thấp, ta cùng Vân... Vân lang lưu lại, trợ giúp người một tay...” Diệp Tú Thường nói xong nhìn nhìn Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ nghe được tên kỳ quái này “Vân lang” lặng đi một chút rồi lập tức phản ứng, nhớ tới chuyện tình nửa canh giờ trước mình và Diệp Tú Thường thương lượng, lập tức nói: “Đúng vậy a, hôm qua ta cũng đã đáp ứng Lê Phần Phong rồi, mười lăm tháng mười cũng phải đi Hùng Nhĩ Sơn, không bằng để cho ta cùng Tú Thường lưu lại trợ giúp ngài một tay!” Nàng vốn dĩ coi báo thù là quan trọng, cũng không muốn tham gia tranh đấu hắc bạch lưỡng đạo, nhưng Diệp Tú Thường là nữ nhi Diệp Kính Thành mình chủ vô lâm bạch đạo, mà hôm qua mình không có cách nào đành phải rơi vào thế yếu, cho nên cùng Diệp Tú Thường cùng nhau chủ động xin đi giết giặc.

“Các người nghĩ trận đại chiến này dễ dàng đánh như vậy sao? Nếu như đã đáp ứng điều kiện của ta rồi, ba ngày sau các người liền rời Sơn Trang đi!” Diệp Kính Thành vẫn không nhượng bộ, thần sắc nghiêm nghị.

Diệp Tú Thường trong lòng sốt ruột, gấp hướng di phụ di mẫu cùng đại ca của mình đưa mắt ra hiệu.

Diệp Viễn Khâm biết rõ ý tứ của muội muội, vì thế nói gấp: “Cha, Thường nhi cũng là một phen tâm ý, nàng đi lần này người chỉ sợ đều không thấy được nữa, nàng ở thêm hai tháng cũng có gì không thể...”

Phụ phụ Sở Liệt đã đem sự tình đoán được đại khái. Sở Liệt mở miệng nói: “Chuyện nhà của Diệp huynh theo lý ta không nên hỏi đến, nhưng sắp tới bạch đạo ta cùng Ma giáo đại chiến, Đoạn Vân kiếm pháp xuất chúng, Thường nhi trí kế cao minh, bạch đạo ta quả thật cần bọn hắn!”

Chung Tư Vi cũng nói: “Đúng vậy, ta cũng cậy vào giao tình nhiều năm của hai nhà nói một câu, Thường nhi cùng Vân nhi mới vừa thành thân, nếu ba ngày sau liền rời đi, không khỏi quá mức tàn nhẫn, hơn nữa trận đại chiến này là trận đánh ác liệt, quả thực cần tài năng của bọn hắn, tuy rằng là trường bối ta cũng không muốn làm cho bọn hắn mạo hiểm, nhưng việc này quan hệ đến vận mệnh của cả Vô Lâm, chúng ta nhất định phải có lực lượng đầy đủ, xin tỷ phụ hãy nghĩ lại...”

Mục đích của Diệp Tú Thường đã đạt được, nàng sở dĩ chọn lúc này nói ra liền là muốn mượn phụ phụ Sở Liệt cùng đại ca trước mặt trợ giúp tăng thêm phần thắng.

Nhìn thấy nữ nhi của mình Diệp Kính Thành trong lòng thực phức tạp — chính mình luôn luôn vì nữ nhi thông minh hơn người mà cao hứng, nhưng hiện giờ thông minh này lại dùng để khó xử chính mình, cho dù điểm xuất phát của nàng là tốt, nhưng mà trận đại chiến này thật sự cần hai người bọn họ tham dự sao? Nếu ở thêm với các nàng hai tháng, có thể hay không đem dài lắm mộng xảy ra biến cố?

Hắn đang nghĩ ngợi, lại nghe nữ nhi thê thê nói: “Cha người liền nhẫn tâm như vậy? Ở thêm với nữ nhi hai tháng cũng không được sao?” Nói xong nước mắt liền muốn rơi xuống.

Diệp Kính Thành nhìn nữ nhi của mình, trầm nghĩ, thôi thôi, ở thêm hai tháng cũng không sao, để cha lại nhìn người thêm hai tháng. Hắn vốn nghĩ sau này cũng sẽ không cùng nữ nhi gặp mặt, trong lòng cũng thập phần không muốn, lúc này thấy nữ nhi đầm đìa đáng yêu nhìn mình, một bên thì từ cùng phụ phụ Sở Liệt đều tha thiết chờ đợi mình đồng ý, liền biết thời biết thế đáp ứng rồi.

“Tốt lắm, các người tạm lưu hai tháng, nhưng hai tháng sau bất luận kết quả như thế nào, các người nhất định phải rời đi!”

Diệp Tú Thường cao hứng nắm ống tay áo phụ thân, “Cha người thật tốt quá!” Lại vui sướng hài lòng nhìn qua Đoạn Vân Tụ, Đoạn Vân Tụ cũng cười xem nàng, hai người lại không có đoán trước được quyết định này nhường tai họa đến...

Ăn hết điểm tâm, hai người hướng tân phòng đi. Một đường chuyên vì chuẩn bị cho đại hôn nên hai bên hành lang quanh co để hoa đang nở thật tươi đẹp, Diệp Tú Thường nhìn thấy hoa nhi, cười hỏi Đoạn Vân Tụ: “Người nói hoa đẹp hay là ta đẹp?”

Đoạn Vân Tụ cười cười, “Nàng dĩ nhiên xinh đẹp hơn hoa...”

Diệp Tú Thường thản nhiên cười, quả nhiên người hơn hoa kiều! Lại xem bốn bề vắng lặng nàng đang muốn kẻ sát Đoạn Vân Tụ, đột nhiên một trận tiếng bước chân truyền đến, một cái thân ảnh màu lam xuất hiện ở góc rẽ.

Diệp Tú Thường nhìn thấy người kia cả kinh nói không ra lời, Đoạn Vân Tụ lại trấn tĩnh kêu một tiếng “Hữu ca ca.”

Người nọ đúng là Vi Thiên Hữu, hôm qua thời điểm Diệp Tú Thường phủ khăn voan nhìn không thấy hắn, khi gỡ khăn voan lại chỉ chú ý Lê Phần Phong không có lưu ý đến, lúc này thấy hắn đứng ở trước mắt trong lòng khiếp sợ không thôi.

Đoạn Vân Tụ dè tay nàng lại, “Đừng lo, Hữu ca ca hôm kia đã gặp ta, hắn đã biết rồi, hơn nữa, thành toàn cho chúng ta... Biểu tình Diệp Tú Thường mới dần dần từ trong khiếp sợ khôi phục lại.

Vi Thiên Hữu nhìn hai người trước mắt, một cái mặc dù mặc lên nam trang lại không thể che đi hết tân nguyệt chi tư, một cái lại càng yêu kiều như hoa đào giữa mùa xuân, hơn nữa khước mắt đuôi mày hai người tình nồng mật ý, không khỏi thở dài — nguyên lai chính mình vẫn luôn là si tâm vọng tưởng...

Đoạn Vân Tụ đi ra phía trước, chân thành nói cảm ơn: “Đa tạ Hữu ca ca thành toàn.”

Vi Thiên Hữu thở dài: “Không thành toàn lại có thể thế nào? Muội cùng Diệp tiểu thư, thật là giai ngẫu nhân gian...” Không nói đến mỹ mạo cùng tài hoa hai người, chỉ nhìn hai người một cách đơn thuần tâm đầu hợp ý đã khiến cho người không đành lòng chia rẽ.

Nghe thấy Vi Thiên Hữu bất đắc dĩ tán thưởng, Diệp Tú Thường mỉm cười, nói: “Ta cùng Vân Tụ cuộc đời này chính là vì lẫn nhau mà sinh, nhưng cứ coi như ý hợp tâm đầu cũng là nhờ Vi công tử thành toàn, Vi công tử giúp người hoàn thành ước vọng, ta cùng Vân Tụ nhớ kỹ. Không bằng chúng ta uống một chén như thế nào, để bày tỏ lòng biết ơn?”

Vi Thiên Hữu gật đầu nói hảo, Diệp Tú Thường nghĩ uống rượu nhiều người càng náo nhiệt, lại phái hạ nhân đi gọi đại ca cùng biểu muội.

Mấy người chạm mặt, Diệp Viễn Khâm liền cười nói: “Muội muội ta xem muội hỉ tỳ tâm sinh giấu đều giấu không được a...”

Diệp Tú Thường liếc mắt đại ca của mình một cái, đáp lễ nói: “Ta vì sao phải giấu, ta hận khắp thiên hạ không thể biết vui mừng của ta!” Sau đó khoác ở cánh tay Đoàn Vân Tụ bên cạnh, “Người nói phải ”

Đoàn Vân Tụ xem hai huynh muội tranh cãi chính mình còn bị kéo đi vào, bắt đắc dĩ cười gật đầu.

“Muội không nhìn xem chúng ta nơi này trừ hai người ra đều lẻ loi a, bảo chúng ta ghen tị!” Nói xong Diệp Viễn Khâm đột nhiên nhớ tới cái gì, đề nghị nói: “Trong trang uống rượu không có ý nghĩa, không bằng chúng ta đi vào thành đến Cúc Hoa hội uống đi, chúng ta này mấy người không có việc gì cũng đi kiếm điểm hỉ khí đi!”

Cúc Hoa hội trong thành Lâm An mỗi năm tổ chức một lần, những năm qua Diệp gia huynh muội cũng đều đi ngắm hoa, mà năm nay vì hôn sự vội vàng còn chưa kịp đi. Diệp Tú Thường thầm nghĩ mình còn chưa có cùng Đoàn Vân Tụ cùng nhau dạo qua Cúc Hoa hội, lập tức đồng ý. Xem Diệp Tú Thường muốn đi Đoàn Vân Tụ tự nhiên cũng đồng ý, mà Vi Thiên Hữu cùng Sở Dao lại chẳng vui vẻ gì.

Diệp Viễn Khâm nhìn nhìn Sở Dao cùng Vi Thiên Hữu, lại sang sang cười nói: “Nơi đó cúc hoa nhường chính là hảo tửu, cái gọi là ”Nhất túy giải thiên sầu ” uống một vò có cái gì phiền não cũng không còn!”

Vì thế một hàng năm người đi Lâm An thành xem Cúc Hoa hội.

Cúc Hoa hội ở Lâm An thành sôi nổi như chưa bao giờ có, hoa cúc nở rộ trải ra mênh mông như biển, muôn hồng nghìn tía nhưng làm chủ vẫn là hoàng kim óng ánh, rực rỡ vô cùng. Diệp Tú Thường chờ năm người đến trong biển hoa vừa đi vừa ngắm, mà người bên ngoài thấy mấy người đi bên trong đều là thanh niên tuấn tú, không khỏi liên tục nhìn qua.

Diệp Tú Thường hưng trí cao nhất, vui sướng hải lòng bên ngắm hoa bên cùng Đoàn Vân Tụ nói chuyện phiếm, nói cho nàng các loại hoa cúc cùng chuyện lý thú khi ngắm hoa lúc còn nhỏ của mình, hai người nói đến chỗ thú vị, tiếng cười không ngừng. Diệp Viễn Khâm xem muội muội vui mừng trong lòng cũng rất là cao hứng. Vi Thiên Hữu vốn tích tụ trong tâm, nhưng hần trời sinh tùy ý không cưỡng cầu, nơi này quang cảnh đẹp mắt tâm tình cũng dần dần tốt lên, chỉ có Sở Dao thần sắc vẫn cổ quái, thỉnh thoảng lại đi xem xét biểu tỷ của mình cùng Đoàn Vân Tụ.

Vi Thiên Hữu nhìn thấy Sở Dao bên cạnh thân mặc phấn sam, mơ mơ hồ hồ mà nhớ đến chính mình tối hôm qua uống rượu đã từng đụng phải một phấn sam cô nương, vì thế mở miệng bắt chuyện.

“Sở cô nương, ta tối hôm qua uống đến say khướt đụng phải một người, không biết có phải cô nương hay không?”

Sở Dao chỉ phun ra một câu, “Người tối hôm qua thật đúng là đã quá say...”

Vi Thiên Hữu xem thần sắc Sở Dao lãnh đạm, thầm nghĩ nhất định đúng là mình va phải nàng, vội vàng nói xin lỗi, “Hỗ thẹn hổ thẹn! Ta nếu là có đắc tội Sở cô nương chỗ nào, xin hãy thứ lỗi!”

Sở Dao hừ một tiếng không thèm nói (nhắc) lại.

Vi Thiên Hữu nhớ tới chính mình tối hôm qua lôi kéo cô nương kia nói rất nhiều, nhưng lại không nhớ nói cái gì đó, còn nói thêm: “Ta say rượu khẳng định hồ ngôn loạn ngữ rồi, xin cô nương không cần để ở trong lòng...”

Sở Dao cười lạnh, “Người chẳng những say rượu lỡ lời, còn đem ta trở thành người trong lòng của người...”

Vi Thiên Hữu chần động, mà ánh mắt Sở Dao đã muốn hướng Đoàn Vân Tụ liếc tới, thấy Đoàn Vân Tụ đang đem Diệp Tú Thường kéo sang một bên, diễn cảm càng lạnh hơn.

Một bên Đoàn Vân Tụ xem hai người bạn đồng hành bên kia, mới gần đến bên tai Diệp Tú Thường nói: “Nàng có cảm giác Sở Dao có điểm kỳ quái hay không...”

Diệp Tú Thường nhìn biểu muội mình liếc mắt một cái, gật gật đầu, “Khi ăn điểm tâm ta liền phát hiện rồi, nàng thường thường nhìn người, có khi lại xem ta, ta cũng không rõ là vì cái gì”, dừng một chút, lại nói: “Chẳng lẽ nàng còn nhớ người, bởi vì chúng ta thành thân mà sinh lòng oán hận? Dao Dao mặc dù có điểm nuông chiều, nhưng không phải là người như thế a...”

Đoạn Vân Tụ cười nói: “Ta cũng không phải người gặp người thích, nàng chỉ là nhất thời mê hoặc thôi, qua vài ngày liền quên con người của ta rồi...”

Diệp Tú Thường trừng nàng liếc mắt một cái, nhưng nhớ tới lần trước là bởi vì mình ghen mới gây ra phong ba lớn như vậy, đành phải nén bất mãn.

Một trận gió thổi qua, Diệp Tú Thường hé mắt, khi mở ra phát hiện ánh mắt có điểm đau, lại nhắm lại, nói: “Mắt ta mê rồi, ngươi thổi thổi cho ta...”

Đoạn Vân Tụ vội nói: “Vậy nàng đừng nhúc nhích, ta thổi cho nàng”, nói xong nâng mặt Diệp Tú Thường, đợi nàng hơi hơi mở to mắt sau ghé sát vào thổi lên, hai người cơ hồ dán cùng một chỗ.

“Khá hơn chút nào không?”

“Uhm.” Diệp Tú Thường miễn cưỡng mở mắt ra, lại nháy mắt vài cái.

Diệp Viễn Khâm ở phía trước trêu chọc nói: “Hai người các ngươi còn không qua đây? Dù mới thành thân người cũng không cần dính thành như vậy a...”

Diệp Tú Thường liền kéo Đoạn Vân Tụ hướng đại ca bọn hắn bên kia đi, Đoạn Vân Tụ lại có cảm giác có cái gì không đúng, nàng vừa hơi quay đầu, trông thấy một nữ tử đứng cách đó không xa, nàng kia phong doanh mà yếu điệu, rõ ràng một thân bạch y nên có vẻ thanh đạm nhã lệ, cổ tình gió thổi lên cổ tay nàng, cái vòng đặc biệt vang lên đinh đàng, tóc dài xoắn lại rất yêu mị, một đôi mắt hạnh ẩn tình ngưng thê nhìn mình lại tựa tiểu phi tiểu, mơ hồ có tà mị khí.

Nhân vật mới lên sàn a :v

P

47. Chương 47: Khuynh Thành Kiếm Vũ

Trong lòng có dự cảm bất thường giống như có dây leo đang sinh sôi, nhưng cùng với nữ tử trước mắt có quan hệ gì đây? Đoạn Vân Tụ còn không kịp ngẫm nghĩ nữa đã bị Diệp Tú Thường kéo đi.

Mấy người tới cái đình tên là “Lâm Sương đình” nằm ở giữa một biển hoa, Diệp Viễn Khâm để bốn người chờ, rồi đi trước trong chốc lát, khi trở về một tay xách vỏ rượu, một tay cầm bát rượu, phía sau đi theo hai cái tiểu nhị bưng đồ ăn.

Tiểu nhị để đồ ăn lên bàn liền lui xuống. Diệp Viễn Khâm vừa rót rượu vừa nói nói: “Đây là Hồ ký cúc hoa nhưỡng nổi tiếng xa gần, lão Hồ đều bán đến ba mươi lượng bạc một vỏ, hôm nay phải không say không về!”

Diệp Tú Thường cười nói: “Nếu năm chúng ta đều say như thế nào quay về trong trang đây? Lần trước huynh cùng Dao Dao hại ta thảm a!”

“Muội còn nói lần trước, ta cũng biết lần trước là hạ nhân đưa ta trở về phòng, về phần Vân lang của muội nha, đãi ngộ lại không giống...” Diệp Viễn Khâm vừa rót rượu vừa nhìn muội muội cùng Đoạn Vân Tụ, cười đến rất có thâm ý.

“Huynh...” Diệp Tú Thường còn tưởng rằng đại ca say như chết, kết quả hắn thế nhưng biết, không khỏi xấu hổ.

“Được rồi được rồi, uống rượu!” Diệp Viễn Khâm nhìn thấy mỹ thực trên bàn đá, miệng há to, quyết định ăn no trước rồi lại trêu chọc tiếp.

Mỹ thực đầy một bàn làm thực tình xảo mê người, cá hạt thông sốt nước cam, cua vàng phát hương, bánh kẹp hạt dẻ, bánh Trung thu hạt sen nhân thịt... Thật sự làm cho người ta thèm nhỏ dãi.

Năm người liền ngồi vây quanh bàn đá, vừa ăn mỹ vị vừa uống rượu hoa cúc, còn thưởng thức vẻ đẹp rực rỡ của biển hoa vô tận này.

Nhưng Đoàn Vân Tụ nghĩ tới vừa rồi thấy nữ tử tà mị kia bản thân cảm giác có chút bất an, liền ăn uống rất ít.

Diệp Viễn Khâm đối diện cười nói: “Ta nói Đoàn Vân, một bàn này mỹ vị, rượu hoa cúc tốt nhất, còn có muối muối ta như hoa như ngọc an vị ở bên cạnh ngươi, ngươi làm sao lại ăn nhỏ nhẻ như vậy?”

Đoàn Vân Tụ vội phủ nhận, “Không có không có, ta chỉ là...” Chỉ là đang nghĩ vừa rồi nhìn thấy nữ tử? Nhưng nếu nói ra chỉ sợ lại sinh phong ba, vì thế nàng tiếp câu: “Ta tửu lượng thấp, uống nhiều quá chỉ sợ sẽ say.”

“Nói hôm nay không say không về!” Diệp Viễn Khâm lại không buông tha nàng.

Nàng còn muốn từ chối, lại thoáng nhìn bạch y nữ tử kia hướng Lâm Sương đình bên này đi tới, bên tai bay vào một câu, “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy Hàn, tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn...”*

*(Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần Thủy Hoàng. Diễn ra bên bờ sông Dịch.)

Nàng trong lòng đột nhiên chấn động, nhớ tới lúc gần đi ca ca đối với mình nói lời, “Khi tất yếu ta sẽ phái người tới tìm muối, chấp đầu ám hiệu chính là có chứa tên của ta cái kia hai câu đoản ca...” Còn trong miệng nữ tử kia đọc đúng là hai câu đoản ca này!

Trong đình mấy người còn lại cũng nghe được hai câu đoản ca này, đều quay đầu nhìn nàng kia, lại chỉ thấy một cái bóng dáng, mà Diệp Tú Thường phát hiện sắc mặt Đoàn Vân Tụ dị thường, vội hỏi làm sao vậy.

Trong hoảng loạn Đoàn Vân Tụ đáp: “Ta... Ta nuốt phải xương cá,” trong lòng liền hiện lên một chủ ý, còn nói thêm: “Ta đi qua chỗ Hồ lão xem nơi đó có dấm chua hay không... Khụ khụ...”

Diệp Tú Thường muốn đi theo, Đoàn Vân Tụ dè xuống, nói: “Nàng cứ ở đây bồi bọn hần, đừng vì ta phá hỏng hưng trí...” Lại hướng Diệp Tú Thường đưa một ánh mắt an ủi, “Chỉ là cái gai nhỏ mà thôi, ta sẽ mau trở về.”

Diệp Tú Thường lúc này mới thả nàng đi.

Đoàn Vân Tụ chuyển qua sau đình hướng bạch y nữ tử kia đuổi theo, rất nhanh tới một rừng cây. Nàng nhìn xung quanh, chỉ có thấy tốp năm tốp ba du khách trong rừng.

“Người đang ở đây tìm ta?”

Còn đang nghi hoặc một thanh âm êm tai từ phía sau lưng truyền đến, Đoàn Vân Tụ xoay người, nhìn thấy bạch y nữ tử kia.

“Người là ai?” Nàng lạnh giọng hỏi.

“Người nói đi?” Bạch y nữ tử kia vây quanh nàng dạo qua một vòng đánh giá cao thấp, “Ai nha~, rõ ràng là nữ tử, không nghĩ tới mấy cái kia ‘Anh hùng hảo hán’ mỗi người đều là người mù...” Nói xong cũng ‘khanh khách’ cười.

“Bất quá đây cũng là chuyện ta thấy buồn cười nhất, giả Phượng hư Hoàng, không biết các người là giả vờ diễn hay là làm thực a...” Mắt của nàng chuyển chuyển, “Bất quá này sở thích thật đúng là kỳ quái...”

Tay Đoàn Vân Tụ âm thầm nắm thành quyền, nếu không biết người này cùng ca ca nàng có liên quan Linh Ẩn kiếm sớm ra khỏi vỏ rồi.

“Yêu~, gương mặt tươi cười đều lãnh thành băng rồi, nhưng ta nhìn vẫn thấy còn thương tiếc đâu.” Bạch y nữ tử kia nhẹ cười, đưa tay lại đây nắm cầm Đoàn Vân Tụ, cổ tay lại bị một phen bóp chặt.

“Ta xem người cấp ‘kiêu thể’ thổ hạt cát khi đó còn rất thương hương tiếc ngọc a, như thế nào lúc này liền biến thành La Sát?” Cổ tay nữ tử bị gắt gao bóp chặt, nhưng trên mặt vẫn là cười ngả ngớn, chờ khi cảm thấy cổ tay càng ngày càng khó chịu mới hô: “Ai da~, vui vẻ nói chuyện cũng không được sao? Buông ra buông ra, người không muốn nói chính sự sao?”

Đoàn Vân Tụ nhìn nàng chằm chằm, chậm rãi buông tay ra, “Đừng có giở trò!”

Nữ tử nghiêng qua liếc mắt nàng một cái, xoa nhẹ cổ tay, sáng giọng: “Thiệt là, nếu không xem ở thể diện của Nam Phong Dương, người lúc này chỉ sợ hóa thành vũng máu rồi...”

Thần sắc Đoạn Vân Tụ càng ngày càng lạnh.

“Được rồi được rồi, nhìn người gấp gấp, ta nói ngắn gọn. Nam Phong Dương để cho ta tới tìm người, lần vào Minh Viễn Sơn Trang chờ cơ hội hành động...”

“Nam Phong Dương?”

“Chả lẽ người không biết người phái ta tới tìm người là ai, nghĩa huynh người, Nam Phong Dương, Thiếu quân Tiềm Long Giáo ta...”

Nghĩa huynh? Nam Phong Dương? Thiếu quân Tiềm Long Giáo? Nam Phong Dương là ai? Ca ca?

Đoạn Vân Tụ cau mày, đột nhiên nhớ tới khi mới gặp Diệp Tú Thường từng cùng mình nói chuyện về Ma giáo — “Ma Giáo Giáo Chủ kêu Nam Tích Thiên, nhận một nghĩa tử kêu Nam Phong Dương, dưới có tứ đường...”

Nam Phong Dương, Thiếu quân Ma giáo? Ca ca Đoạn Phong Tiêu? Đoạn Vân Tụ ngẩn ra — ca ca tìm được đường sống trong chỗ chết, cải danh đổi họ mình có thể lý giải, nói là nghĩa huynh của mình cũng có thể lý giải, chính là hần như thế nào thành Thiếu quân Ma giáo? Nếu hần là Thiếu quân Ma giáo, này mình và Diệp Tú Thường...

Nghĩ đến đây, trong nội tâm nàng như có một đạo sấm sét giữa trời quang phách xuống, đem thiên không chính mình họa xuất một cái lỗ hổng...

“Người đây là cái vẻ mặt gì? Chẳng lẽ người không biết kế hoạch của Nam Phong Dương?”

“Ta cũng không nhiều lời với người, vốn nghĩ đến tiến vào Minh Viễn Sơn Trang mới có thể nhìn thấy người, không nghĩ tới hôm nay liền đụng phải người, còn cho ta xem đến người cùng cái kia Diệp Tú Thường... Ha ha, thú vị, rất thú vị...”

Ánh mắt của nàng đột nhiên phiêu hướng xa xa, sau đó gần sát bên tai Đoạn Vân Tụ, “Cái kia Diệp gia đại tiểu thư hình như thực khấn trương người a, này, nàng tới tìm người rồi...” Trên mặt cười ái muội.

Khiếp sợ trong lòng Đoạn Vân Tụ còn chưa có bình phục, thấy thân ảnh hoàng sắc kia hướng về bên này đi tới càng phát ra bối rối.

“Được rồi, ta đi đây,” bạch y nữ tử cười hướng ở chỗ sâu trong cánh rừng kia đi đến, sắp biến mất phía trước lại xoay người lại, nhường gió đưa lại đây hai câu nói, “Đúng rồi, ta gọi là Kim Xu, sau này sẽ thường gặp mặt nha, Đoạn ‘Công tử’...” Tiếp theo là một trận cười khê.

Đoạn Vân Tụ cố gắng làm cho mình trấn định lại, xoay người hướng Diệp Tú Thường nghênh đón.

“Thế nào? Còn khó chịu hơn?” Diệp Tú Thường xem thần sắc nàng có chút cứng ngắc, đến gần sau vội vàng hỏi.

“Không có việc gì rồi, mới vừa uống thiệt nhiều dấm chua, thật là khó uống.” Nàng nặn ra một cái tươi cười.

Diệp Tú Thường thở ra một hơi, “Vây là tốt rồi,” sau đó nghĩ đến cái gì, vừa cười nói: “Người nha, bình thường chính là dấm chua uống đến quá ít, lúc này uống nhiều một chút đối thân mình hảo...”

Đoạn Vân Tụ nghe ra ý tứ của nàng, cực đậm cười một chút.

“Tú Thường, nàng trước kia nói qua Thiếu quân Ma giáo kêu Nam Phong Dương phải không?”

“Đúng vậy, làm sao vậy?”

“Có thể nói cho ta một chút hần sao?” Thấy Diệp Tú Thường lộ vẻ mặt nghi hoặc, nàng vội bổ sung nói: “Ta mới vừa nghe thấy có người ở đây nói người này, cho nên muốn hỏi một chút...”

Diệp Tú Thường vốn kỳ quái Đoạn Vân Tụ như thế nào đột nhiên hỏi cái kia Nam Phong Dương, nghe nàng nói như vậy liền đáp: “Cái kia ‘Nam Phong Dương’ thực thần bí, ta biết không nhiều lắm. Nghe nói hần giống đứa con chết yểu của Ma Giáo Giáo Chủ Nam Tích Thiên, nên nhận hần làm nghĩa tử, còn truyền

vô công cho hắn, để cho hắn làm Thiếu chủ Ma giáo. Tục truyền hắn cũng không lấy chân diện mục gặp người, luôn mang theo mặt nạ, có người nói hắn mới trước đây bị phá tướng, xấu xí vô cùng, bởi vậy mới luôn luôn che kín mặt...”

Đoạn Vân Tụ ở trong lòng cười khổ — quả nhiên Nam Phong Dương này liền là ca ca của mình, ai nói hắn xấu xí vô cùng, nếu không phải trận đại hỏa kia hắn hẳn là nam tử tuấn mỹ...

Ngày đó ca ca không có tự nói với mình hắn mười năm này đi nơi nào, làm cái gì, nguyên lai là cố ý giấu diếm, hơn nữa, để cho mình cùng Diệp Tú Thường quay về Minh Viễn Sơn Trang cũng là một phần kế hoạch của hắn... Ca ca muốn mình làm cái gì? Chẳng lẽ là để cho mình ở Minh Viễn Sơn Trang cùng Tiềm Long Giáo hắn nội ứng ngoại hợp đánh bại bạch đạo? Nói như vậy, chính mình lại muốn thành gian tế sao?

“Vân Tụ?”

Nghe thấy thanh âm của Diệp Tú Thường nàng mới từ trong suy nghĩ lung tung đi ra, chua chát cười, Ta nghĩ thiếu quân Ma giáo kia cũng là người cơ khổ, từ nhỏ đã bị phá tướng...”

Nàng lại nghĩ tới bạch y nữ tử kia nói mình kêu “Kim Xu”, hỏi tiếp: “Này Ma giáo có phải có một cái kêu ‘Kim Xu’ hay không? Ta mới vừa rồi còn nghe người ta nhắc tới nàng...”

“Người nói Kim Xu? Nàng là Vạn Độc đường Đường chủ quan môn đệ tử của Độc Cơ của Ma giáo, nghe nói đáng người rất đẹp, chuyên dùng độc, thủ đoạn độc ác vô tình...”

Đúng rồi, Thiếu quân Ma giáo, cao thủ dụng độc Ma giáo, ca ca cùng Kim Xu kia là đang cùng nhau âm mưu cái gì... Chính mình phải làm sao bây giờ? Ca ca, thiếu quân Ma giáo, Tú Thường, đại tiểu thư Minh Viễn Sơn Trang, hai người này như thủy hỏa bất dung! Ca ca phái Kim Xu đến trà trộn vào Minh Viễn Sơn Trang, mình cũng không thể tránh khỏi việc bị cuốn vào trong đó, mà hai tháng sau chính là đại chiến hắc bạch lưỡng đạo, này mình phải đứng ở bên nào, ca ca yêu thương mình từ nhỏ? Tú Thường đối với mình tình thâm ý trọng?

Nàng đột nhiên cảm thấy thực quá mức châm chọc — mình mới vừa cùng Tú Thường thành thân, mới qua một đêm **, ngày thứ hai còn chưa hoàn đã tới tin tức như thế! Chẳng lẽ thượng thiên cho rằng đây vốn là bất luân chi luyện, cho nên cần phải đứng lên chia rẽ một đôi hữu tình nhân?

Diệp Tú Thường xem biểu tình Đoạn Vân Tụ thăm đạm, luống cuống thần, “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Đoạn Vân Tụ vô lực lắc lắc đầu, “Không có gì, ta chỉ là, chỉ là yết hầu khó chịu, lập tức tốt lên...” Lại xoa người ôm lấy Diệp Tú Thường, hai tay siết chặt...

“Vân Tụ?” Diệp Tú Thường kêu một tiếng, lại không nghe thấy phản ứng.

“Không có việc gì, ta có chút choáng váng đầu, này rượu kinh quá lớn, ta dựa vào trong chốc lát, lập tức hảo...”

Trong lòng nàng ảm áp như thế, có thể đem băng tuyết trong lòng ta hòa tan, nhường thế giới của ta xuân về hoa nở, nhưng này chỉ là một tràng mộng đẹp sao? Chỉ là một tràng mộng đẹp như pháo hoa rực rỡ lướt qua trong thoáng chốc sao? Nếu là như vậy, ta đây, có phải là nên buông ra hay không?

Nàng ôm lấy Tú Thường, du khách đi qua thỉnh thoảng quảng ném đến ánh mắt kinh dị, nhưng nàng lại nhìn như không thấy, chỉ là muốn từ trong lòng người hấp thu lấy ảm áp, bởi vì không còn nhiều cơ hội như vậy nữa rồi...

Diệp Tú Thường phát hiện tâm tình Đoạn Vân Tụ khác thường, nhưng lại không hỏi ra được cái gì, đành phải ôm lấy nàng, đợi nàng chậm rãi bình phục.

Thật lâu sau, Đoạn Vân Tụ mới thu thập xong cảm xúc, buông ra Diệp Tú Thường, “Ta không sao rồi, đi, bọn hắn chắc đã chờ sốt ruột...”

Diệp Tú Thường nhìn nhìn nàng — thần sắc đã khôi phục, chính là đôi mắt ảm đạm vô quang, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì đây?

Hai người trở về đình ngồi xuống, Diệp Viễn Khâm tâm tình rất tốt uống đến cao hứng, lại rót cho Đoạn Vân Tụ bát rượu.

“Đến, uống thống khoái!”

Đoạn Vân Tụ làm bộ đầy bát rượu, nói mình uống không được rồi.

Diệp Viễn Khâm lại nói: “Nam tử hán đại trượng phu, uống chút rượu vậy sao được! Đến!”

Nhìn thấy chén kia bên trong đầy rượu, Đoạn Vân Tụ thập phần chán chờ.

“Đại ca huynh đừng khi dễ người ta!” Diệp Tú Thường nói xong liền muốn nâng bát đến trước mặt mình — Đoạn Vân Tụ bộ dạng say rượu thập phần kiêu mỵ động lòng người, nàng cũng không muốn để cho người khác thấy.

Diệp Viễn Khâm lại bắt lấy cổ tay của muội muội, “Không được, bát này hán nhất định phải uống, không uống phải phạt!”

Diệp Tú Thường trừng đại ca của mình, “Vì sao phải phạt!”

“Vì cái gì không phạt!”

Xem hai huynh muội giằng co ở bên kia, Đoạn Vân Tụ bất đắc dĩ cười, “Tốt lắm tốt lắm, ta nhận phạt, ta nhận phạt.”

Nhưng là phạt cái gì đây? Diệp Viễn Khâm rất muốn nhìn này muội phu khi thì lãnh đạm hờ hững, khi thì ngượng ngùng mất tự nhiên đem ra bêu xấu, vì thế nói: “Muội phu bộ dạng thanh tú như vậy, có thể so với giai nhân, không bằng khiêu cái vũ?”

Diệp Tú Thường đang tức giận vì chủ ý không ra gì của đại ca, lại nghe đại ca nói: “Ta là nói kiếm vũ, muội muội người gấp cái gì?”

Diệp Viễn Khâm lại nhìn về phía Đoạn Vân Tụ, nói: “Chúng ta nơi này có hảo tửu có mỹ thực có hoa tươi, người nếu thành tâm lĩnh phạt, không bằng đến một tràng kiếm vũ trợ hứng?”

Diệp Tú Thường đang muốn vì Đoạn Vân Tụ thoái thác, lại nghe nàng đáp: “Hảo...” Không khỏi kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Đoạn Vân Tụ ánh mắt chống lại Diệp Tú Thường, khóe môi hé ra nụ cười, thầm nghĩ, để cho ta vì nàng vũ một lần, sau này chỉ sợ không có cơ hội nữa rồi...

Trong lòng bi thương, bờ môi nàng lại chứa đựng nụ cười, đứng lên đi ra đình đi vào phần đất trống trong biển hoa, mà ánh mắt của mọi người cũng cùng nhìn qua.

Nàng rút ra Linh Ẩn kiếm, đem vỏ kiếm ném qua một bên, sau đó đưa tay chạm nhẹ vào thân kiếm trong suốt như nước, thầm nghĩ, Linh Ẩn a Linh Ẩn, ta muốn khắc hạ ở trong lòng Tú Thường thân ảnh đẹp nhất, để nàng, từ nay về sau không thể quên...

Cánh tay phải của nàng từ từ nâng lên, nhìn như nhu nhược vô lực, mà đôi mắt ngăm nhìn lên Diệp Tú Thường trong hồng đình, khóe môi mở ra nụ cười nhẹ nhàng xinh đẹp.

Tú Thường, nàng nhìn xem, ta vì nàng, khuynh thành kiếm vũ...

Bốn người trong đình phát hiện rụt rè lúc trước của Đoạn Vân Tụ đã muốn biến mất vô tung, một loại khí tràng cường đại mà mờ ảo bắt đầu theo khóe môi mỉm cười của nàng tràn ngập ra, làm như nàng hoàn toàn thay đổi thành người khác...

Hương phiêu trong gió nổi lên sát khí, Linh Ẩn kiếm như lưu tinh bôn* (sao băng) họa xuất.

Kiếm khởi, hào quang lưu chuyển, lượn mỏng bay lên;

Kiếm chuyển, Linh Ẩn khinh minh, thanh tuyến lưu thẳng;

Kiếm xuất, thủy lưu vân hành, phượng vũ long tường;

Kiểm lạc, lôi đình thu thanh, giang hải ngưng quang...

Cái gọi là “Táp táp thu quang lãnh ngưng phương, tổ thủ phiên chuyển xuất phong mang. Tuyết tư biên tiên u ba khai, hạc vũ hương trận phong vân đăng”. Mọi người chỉ nhìn thấy thân ảnh màu trắng kia ở giữa tiến thoái lượn vòng chuyển động duyên dáng, như hồ điệp nhẹ nhàng, như vân hạc mạnh mẽ, thân trường kiếm kéo dài truy kích lại vừa xoay tròn giống như cầu vòng, trên không trung họa xuất đường cong tuyệt đẹp, kiếm minh du dương theo thân kiếm chấn động truyền ra, mà chung quanh những cánh hoa kim sắc bị kiếm khí chấn đả từ cảnh hoa bay lên, trên không trung xoay tròn lay động, lưu lại thật lâu không chịu tán đi, như là lưu luyến cảnh đẹp thế gian này...

Xem gương mặt vốn thanh tú mộc mạc, lại ở giữa kiếm quang lưu chuyển hiển xuất vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, khi nhìn về phía người trong lòng mình lại càng khuếch tán ra một loại khí tức nhu mì mà quyến rũ...

Diệp Tú Thường bất tri bất giác đứng lên đi ra đình nghỉ chân, ánh mắt dừng lại nơi thân ảnh màu trắng đang phi vũ không thể chuyển đi.

Người như thế nào có thể, luôn luôn nở rộ kinh diễm như thế, nếu sau này không thể cùng người tư thủ, vẻ đẹp của người, sẽ là cổ độc mạnh nhất thế gian này, để cho ta tình nguyện vì người mà can tràng thốn đoạn (ý là rất đau khổ ấy ‘ruột gan đứt đoạn’ mà)...

Mà Đoạn Vân Tụ cũng chỉ có thể nhìn đến thân ảnh hoàng sắc kia, thân ảnh mà nàng khắc sâu trong lòng, thân ảnh mà nàng dự cảm được đã muốn không thể bên nhau đến trường cửu...

Lại một trận gió thổi qua, thân kiếm như linh xà chuyển xoay trở lại sau đó chậm rãi dừng lại, Đoạn Vân Tụ đứng ở giữa trận thiên hương ngào ngạt, sa y màu trắng còn theo gió bay bay, mà đôi mắt thì dừng ở thân ảnh hoàng sắc này, mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành...

Tú Thường, kiếm vũ của ta, có thể khắc vào lòng nàng không?

Ánh mắt của nàng như làn thu thủy trong suốt mà thâm thúy, chiếu ra thân ảnh vàng nhạt kia, mà Diệp Tú Thường như bị mê hoặc, chậm rãi đi tới, đi chậm đến người này giống như mới từ trên trời hạ xuống...

Tay Diệp Tú Thường chậm rãi giơ lên, muốn đi vuốt ve gương mặt như ngọc của Đoạn Vân Tụ, để chắc chắn rằng mình thật sự chiếm được nữ tử vốn không nên xuất hiện ở phạm trôn này...

Mà Đoạn Vân Tụ trên mặt mỉm cười vẫn chưa biến mất, chờ đợi Diệp Tú Thường đi đến trước mặt, nàng vươn tay nâng lên cầm Diệp Tú Thường, hơi hơi khuynh thân, tại nơi khóe môi tốt đẹp này nhẹ nhàng hôn xuống, như là hồ điệp hạ xuống hoa thượng lại nhanh chóng rời đi.

Nụ hôn này làm Diệp Tú Thường từ trong mộng huyền tỉnh lại, nàng có cảm giác không thể tin được, không thể tin được Đoạn Vân Tụ hôn chính mình. Nàng xoay xoay đầu bốn phía, phát hiện xa xa đều là người, mà đại ca biểu muội bọn hắn liền ở phía sau, cách đó không xa còn có một bạch y nữ tử lả lướt nhìn về phía bên này tựa tiểu phi tiểu.

“Người...” Như thế nào trở nên tùy tiện như thế, làm cho ta trở tay không kịp... Nhưng ngọt ngào như xuân thủy tràn ngập tái tim, muốn oán giận nhưng lời còn không có thốt ra lại thành hờn dỗi.

Đoạn Vân Tụ lại giữ chặt tay Diệp Tú Thường, ghé vào bên tai nàng hơi thở như lan, “Kiếm vũ của ta, đẹp không?” Có phải đẹp đến làm cho nàng có thể nhớ tới một đời hay không, cho dù giữa chúng ta có một ngày trở thành, thủy hỏa vô pháp tương dung...

Diệp Tú Thường rút cục thẹn thùng, cúi đầu nói: “Rất đẹp, đời này cũng sẽ không quên...” Bởi vì không bao giờ... nữa thấy được kiếm vũ đẹp hơn thế...

Đoạn Vân Tụ đạt tới mục đích, trong lòng có chút thỏa mãn, nhưng cũng đau đớn, này tùy tiện khiếp người cũng theo tâm tình biến hóa thu vào. Nàng nắm tay Diệp Tú Thường trở về đình, phát hiện mấy người trong đình đều là sợ hãi đến còn chưa có khôi phục tinh thần...

Trong lòng nàng cười chua chát — đều không phải là mình muốn khoa trương như thế, chính là, tình yêu đến độ sâu nào đó sẽ khó tự kiềm chế...

Diệp Viễn Khâm phục hồi tinh thần lại trước nhất, một chưởng vỗ vào trên vai Đoạn Vân Tụ, “Không nghĩ tới a, người...” Phần sau liền đình chỉ rồi, bởi vì tìm không thấy từ để hình dung — trận kiếm vũ này, quá mức kinh diễm, này hôn môi, quá mức lưu luyến...

Mà Vi Thiên Hữu dưới đáy lòng thê thê tự giễu — hôm nay mới biết bản thân có bao nhiêu tục, trong chớp mắt nàng đã làm cho thể nhân sợ hãi, còn đem luân thường dẫm nát dưới chân, ta đây phạm phu tục tử như thế nào xứng đôi với nàng?

Sở Dao thần sắc cổ quái nhưng dần dần cởi đi xuống, trong lòng lặng yên cõi bỏ kết — khó trách biểu tỷ đối với người ái mộ như thế, nguyên lai người là nam tử hay là nữ tử đều không quan trọng, cho dù người là nữ tử, cũng có thể làm nữ tử động tâm... Buồn cười bản thân cứ xoắn xuýt, như vậy oán hận, cũng không phải bị người làm điên đảo sao? Coi như biết chân thân của người lại như thế nào, người nhất tràng kiếm vũ, một cái khe hôn, liền đem những cái kia trần quy tục luật đều hóa thành vân yên, từ nay về sau không biết trên đời này còn có vũ nào đẹp hơn, không biết trên đời này còn có người nào đẹp hơn...

48. Chương 48: Lựa Chọn Của Ta

Sau khi từ Cúc Hoa hội trở về đã năm sáu ngày rồi, Diệp Tú Thường phát hiện giữa đôi mày Đoạn Vân Tụ có ẩn sâu tư, nhưng mỗi lần mở miệng hỏi lại lấy được đáp án đều là “Không có gì”, nàng cũng chỉ phải dần xuống, nhưng trong lòng càng ngày càng bất an.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây? Nàng có điểm tức giận Đoạn Vân Tụ nín lặng không chịu nói lời nào, có chuyện gì không thể nói trắng ra sau đó hai người cùng nhau giải quyết?

Đêm nay nàng quyết định phải đem sự tình hỏi đến rõ ràng, vì thế chờ Đoạn Vân Tụ nằm thẳng người xuống lúc sau nàng liền nghiêng người nhìn chằm chằm đôi phương.

“Làm sao vậy?” Xem ánh mắt Diệp Tú Thường nhìn mình chằm chằm mắt cũng không nháy, Đoạn Vân Tụ đành phải chủ động mở miệng hỏi.

“Người xem lông mày của người, mặt đều nhăn cùng một chỗ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Tú Thường đưa tay đi xoa xoa lông mày của nàng, âm thanh mềm mại nhưng lộ ra kiên quyết.

Đoạn Vân Tụ âm thầm tự trách, thầm nghĩ là công phu che dấu của mình quá kém, hay là Diệp Tú Thường quan sát quá tỉ mỉ đây? Nhưng có thể nói sao? Có thể nói ca ca của mình cũng chưa chết, hơn nữa trở thành Thiếu quân Ma giáo, một trong ma đầu chủ yếu mà bạch đạo cần tiêu diệt?

Đã nhiều ngày nàng một mực nghĩ hai tháng sau chính mình nên làm cái gì bây giờ, cần đứng ở bên nào, một bên là Tú Thường, nữ tử cùng mình sinh tử tương hứa, bây giờ còn là người cùng chung chăn gối với mình, hơn nữa tựa hồ trợ giúp bạch đạo chính là đứng về phía chính nghĩa. Nhưng ca ca đây? Hẳn từ nhỏ liền thương chính mình như vậy, vả lại bản tính thiện lương, trước khi xảy ra sự cố còn cùng mình cứu tiểu vân tước, cho dù hẳn nhập ma giáo cũng không thể trở thành tàn bạo bất nhân giết người như ngóe. Mà ở giữa hắc bạch lưỡng đạo giới hạn thật sự rõ ràng như vậy ư, bạch đạo thật sự là chính nghĩa lắm liệt hắc đạo là tội ác tày trời sao?

Nàng đang nhớ lại một lần đối thoại khi cùng sư phụ Linh Ẩn đạo nhân đánh cờ.

”Tụ Nhi con xem quân cờ này, một bên đen, một bên trắng, con nói giữa hắc bạch thật sự phân biệt rõ ràng như thế sao?”

Nàng cúi đầu xem bàn cờ, này mặt trên hắc bạch lần lượt thay đổi, nhưng đen chính là đen, trắng chính là trắng, không có quân cờ đã đen lại còn trắng.

Sư phụ vẽ lên một viên cờ màu trắng đặt ở bên trong một nhóm cờ đen, cười đến vân đạm phong khinh.

“Con đổi lại phương hướng đến xem, này bố cục tựu thành trong đen có trắng, trong trắng có đen, nói cách khác, đen tất vị đen, trắng tất vị trắng...”

“Này sư phụ ngài đây, người là năm phương trắng hay sao?” Nàng ngộ đến sư phụ không chỉ là đang đàm luận kỳ đạo mà thôi.

Sư phụ cười đến thâm thúy, “Có lẽ thế nhân cho rằng như thế, nhưng vì sư cũng không nghĩ như vậy. Phương trắng quá mức hà khắc, hơn nữa cổ hủ...” Sư phụ rũ mắt xuống nhìn đến túi hương vật bất ly thân đeo trên thắt lưng, như có suy nghĩ gì.

“Kỳ thật cần gì phải phân hắc bạch. Thế nhân phân ra hắc bạch, nhưng nếu câu nệ như thế, chỉ có thể phản tác dụng...”

“Tụ Nhi không phải là không thể lý giải này là, không nên để ánh mắt người đời trói buộc, cần thoát khỏi hắc bạch chi phân?”

“Tụ Nhi con thực thông minh. Nhớ kỹ vì sư một câu, hắc bạch không tại thế nhân trong mắt, mà ở trong lòng của con. Nhân sinh một đời, không cần cố kỵ nhiều thứ, nếu không...”

Nếu không cái gì? Sư phụ ngày đó không có nói thêm gì nữa, mà thần sắc tịch liêu khôn cùng...

Hắc bạch trong lòng ta? Nàng sờ sờ lồng ngực của mình — có thể lịch duyệt chính mình còn thấp, tiếp xúc người cũng không đủ nhiều, đối lòng người không có hiểu rõ như vậy, như vậy làm sao trong lòng phân ra hắc bạch?

Đoạn Vân Tụ đang thất thần, lại nghe được Diệp Tú Thường tức giận hỏi mình, “Người có nghe ta nói hay không?”

Nàng quay đầu nhìn Diệp Tú Thường, chậm rãi hỏi: “Nàng cảm thấy được, hắc bạch thật sự như thế nhân sở rõ ràng sao? Này hắc bạch chi tranh chúng ta có nhất định phải tham dự trong đó hay không?”

Có khả năng thoát khỏi hắc bạch chi tranh này hay không? Vài năm sau chúng ta vẫn giống như giờ phút này, đồng sàng cộng chẩm, hô hấp tương văn? (nghe được hơi thở của nhau a)

“Người đang lo lắng cái gì? Đại chiến hai tháng sau?” Diệp Tú Thường đưa tay ôm ở eo của nàng, “Kỳ thật ta cũng không nguyện cùng người mạo hiểm, nhưng cha cùng đại ca đều đi, ta không bỏ xuống được bọn hắn...”

“Tú Thường,” do dự trong chốc lát, nàng vẫn là hỏi ra miệng: “Giữa ta cùng bọn họ, nàng có thể chọn một lần nữa hay không?”

“Chọn lần nữa?” Thần sắc Diệp Tú Thường nghi hoặc.

Đúng vậy, tiếp tục tuyển một lần, nếu nàng tuyển ta, chúng ta đây hèn nhất một lần, né ra phân tranh này, ta không chọn ca ca, cũng không tuyển bạch đạo, chúng ta cùng nhau rời xa giang hồ; mà nếu nàng tuyển cha cùng đại ca nàng...

Trong nội tâm nàng thở dài — nếu nàng tuyển cha cùng đại ca nàng, ta thật sự không biết nên làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đứng bên ca ca cùng nàng là địch?

Nếu là như vậy, ta liền phải cùng nàng rút kiếm chém vào nhau, thật không dám tưởng tượng...

Ngữ khí Diệp Tú Thường lại trở nên nghiêm túc, “Vì cái gì còn muốn tuyển một lần? Lần trước đã rất thống khổ, hơn nữa ta tuyển người, người cũng đã biết giày vò trong đó? Người đến tốt cùng là sợ cái gì?”

Lòng của nàng bị ngữ khí nghiêm túc còn mang theo chỉ trích của Diệp Tú Thường hung hăng đâm một chút.

Ta biết lần trước ta khiến nàng khó xử rồi, khiến cho nàng thống khổ như vậy hơn nữa cuối cùng vẫn tuyển ta, nhưng lúc này đây ta cũng vậy đang tranh thủ hạnh phúc của chúng ta a...

“Người cho ta một lý do, vì cái gì còn muốn tuyển lần nữa, vì cái gì?”

Ngữ khí Diệp Tú Thường dị thường nghiêm khắc, nàng không rõ Đoạn Vân Tụ là đang sợ cái gì, vì sao còn muốn tra tấn mình lần nữa? Tham gia đại chiến hắc bạch hai tháng sau rất khó sao? Tuy rằng này sẽ là tràng chiến dịch khó khăn gian khổ, nhưng mình có thể trở mặt nhìn thân nhân mạo hiểm mà khoanh tay đứng nhìn sao? Đúng vậy, mình muốn tiểu hạnh phúc của cả hai, nhưng làm người không thể ích kỷ như

vậy, hơn nữa trợ giúp cha cùng đại ca cũng là ở giúp đỡ chính nghĩa duy trì Thiên Đạo, chẳng lẽ người không thể vì ta trợ giúp bọn hần? Chẳng lẽ người không muốn đứng ở bên chính nghĩa trừ gian diệt ác?

Nhìn thấy mặt Diệp Tú Thường khoác lên tầng sương mỏng, lòng của nàng đau nhói.

Nàng ôm lấy Diệp Tú Thường, dán sát vào mặt của nàng, “Hảo, không chọn, không chọn, ta tới tuyển, ta tới tuyển...”

Đến thời điểm tự mình làm ra lựa chọn sẽ biết được giày vò lúc trước nàng phải chịu, còn khó chịu hơn lên núi đao xuống biển lửa, một khi đã như vậy, ta đây tới chọn, ta tới thừa nhận phần giày vò này...

Diệp Tú Thường vì Đoạn Vân Tụ đột nhiên lộ ra bi thương mà lấy làm ngạc nhiên, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà Đoạn Vân Tụ lại như thế hỏi cũng không nói. Trong lòng nàng không khỏi tức giận, nhưng cảm thấy được Đoạn Vân Tụ ưu tư lại một lần nữa bỏ qua truy vấn.

Không đến một khắc cuối cùng, nàng thủy chung không muốn thương tổn người bên cạnh...

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tú Thường nói đi tìm phụ thân thương lượng chuyện kinh doanh gần đây của tiền trang. Kỳ thật Đoạn Vân Tụ biết bọn họ là đang thương lượng đại chiến hai tháng sau, mà “Nhạc phụ” của mình vẫn chưa mời mình tham gia, nhưng nàng cũng không nói đến, mặc cho Diệp Tú Thường đi qua.

Nàng lưu trong phòng, suy nghĩ vì cái gì Diệp Kính Thành đối với chính mình không tín nhiệm như thế, nhưng suy nghĩ rất nhanh đã bị tiếng đập cửa cắt đứt.

“Cô gia, trà đến đây.” Là thanh âm của Thúy Nhi.

“Tiến vào.” Nàng ôn hòa nói.

Cửa mở, Thúy Nhi một thân xanh biếc bưng khay trà đi tới, đem bình trà cùng chén trà phóng tới trên bàn bên cạnh nàng.

“Cô gia uống trà.” Thúy Nhi rót trà, đem cái chén đưa tới trước mặt nàng.

Nàng ngồi xuống bưng chén lên uống một ngụm, trong lòng kinh ngạc — thường ngày đều là Hoàng Sơn Mao Phong, như thế nào sáng nay đột nhiên đổi thành Động Đình Bích Loa Xuân?

Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thúy Nhi, “Thúy Nhi người có phải hay không nhớ nhầm rồi?”

Thúy Nhi thần sắc mê mang, tựa hồ không biết phạm lỗi gì rồi.

Nhưng mà trong lòng nàng lập tức đã cảm thấy không đúng — Thúy Nhi biết rõ mình thích uống Hoàng Sơn Mao Phong, chưa từng có đổi qua trà, hơn nữa nàng tính khí nhiệt tình mà dễ xúc động, nếu phát hiện mình đã làm sai chuyện luôn hội kinh hô một tiếng “Ah?”, không giống như bây giờ trên mặt chỉ là hơi có vẻ kích động.

Nàng đứng lên, làm bộ như không chút để ý đi thông thả qua một bên, lại đột nhiên quay lại, hàn quang chớp qua, mũi kiếm Linh Ẩn kiếm đã muốn trực chỉ yết hầu Thúy Nhi.

“Người là ai!” Ánh mắt nàng lãnh liệt nhìn vào “Thúy Nhi” trước mặt.

“Cô gia?” Thúy Nhi lui từng bước, kinh hoảng kêu lên.

“Đừng gọi ta cô gia, người rốt cuộc là ai!” Nàng đem kiếm lại đưa ra trước một tí, cách... này yết hầu trắng nõn chỉ có một khe hở.

Thúy Nhi lúc này lại không hề kích động, thần sắc trở nên ngả ngớn, “Ta dịch dung thuật thiên hạ vô song, làm sao người nhận ra được?” Thanh âm cũng thay đổi.

“Kim Xu?” Nàng còn không có quên chủ nhân của cái thanh âm này là ai.

“Nha, còn nhớ, ta còn tưởng rằng người đem ta quên mất đây?” Dịch dung thành Thúy Nhi đúng là Kim Xu nàng đưa tay đẩy ra Linh Ẩn kiếm, “Biết là ta còn cầm kiếm chỉ vào?” Sau đó nhàn nhã ngồi xuống, rót cho mình một chén Bích Loa Xuân.

“Người bình thường không uống Bích Loa Xuân à? Đây trà chính là cực phẩm nha, Diệp gia đúng là có tiền! Chậc chậc...” Kim Xu đoán được chính mình ở địa phương nào nên lợi dụng đến lộ liễu.

“Người nói người muốn lên vào Sơn Trang, chính là dùng biện pháp này?”

“Người cảm thấy còn có biện pháp tốt hơn?”

“Đây Thúy Nhi đâu, người đem nàng làm gì rồi?” Nghĩ đến Thúy Nhi có thể gặp phải độc thủ, nàng không khỏi sốt ruột.

“Chết rồi.” Kim Xu uống xong một ly trà, khinh phiêu phiêu phun ra hai chữ, nhưng xem thần sắc nàng kinh ngạc lại tức giận, lại cười, “Gạt người thôi. Cái tiểu nha đầu kia ta lưu lại còn hữu dụng, biết không, dịch dung quan trọng nhất không phải là mặt, mà là thần thái cùng tính tình?”

Nàng nghe đã hiểu, nhưng thần sắc vẫn là lãnh đạm, “Nàng là người vô tội, người đừng giết nàng.”

“Người thật đúng là lòng dạ đàn bà. Người cho rằng ta luyện được thủy tốt như vậy, một tiểu nha đầu như nàng còn không xứng được...” Kim Xu vẽ mặt khinh miệt.

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Vậy người lúc này tới tìm ta là muốn làm cái gì?”

“Tôi thăm người một chút nha, mấy ngày không thấy, nhớ người...” Nói xong Kim Xu cười - quyến rũ nhìn về phía nàng, như là đang nhìn tình nhân của mình, đem trên mặt Thúy Nhi nguyên bản bình thường nhất sinh sôi biến ảo ra mê hoặc quyến rũ.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng gặp được người lăng lơ như thế, nhưng nàng cũng không đi đón nói, quyết định lấy tĩnh chế động.

Kim Xu lại đứng dậy đi tới dựa vào, nửa thật nửa giả nói: “Kiếm vũ người ngày đó chính là rất đẹp, ta thấy đều động tâm, nếu không người lưu Diệp gia đại tiểu thư theo ta đi?”

Nàng lui từng bước, lạnh lùng nhìn qua Kim Xu liếc mắt một cái.

“Đối với ta liền như khối băng được rồi, thật sự là không thú vị.” Kim Xu bĩu môi, “Tốt lắm, ta là tới truyền lời cho Nam Phong Dương, ngày mai giờ Mùi hẳn ở Hồng Vận Tửu chờ người.”

Ca ca đến đây? Muốn gặp mình? Trong lòng nàng một trận kinh hãi — từ lần trước ở Tuyết Bảo Đình vội vàng gặp mặt sau chính mình thật đúng là rất nhớ ca ca. Nhưng không đúng, lúc này ca ca đến không chỉ là muốn gặp mình thôi, khẳng định có chuyện gì rất quan trọng. Chẳng lẽ hẳn muốn cùng mình thương lượng làm sao trong ứng ngoại hợp tiêu diệt bạch đạo?

Nghĩ đến đây nàng lại cảm thấy bất an, mà Kim Xu xem sắc mặt nàng biến hóa, lại cười khế một trận, “Nam Phong Dương đến đây người sợ hãi phải không, ta xem hẳn rất lo lắng cho nghĩa muội là người, người thật sự là nghĩa muội của hắn?”

Xem ánh mắt của nàng giống như đao bay tới, Kim Xu vẫn là cười, “Được rồi được rồi, không cùng người hàn huyên, ta bây giờ là Thúy Nhi, nha đầu số khổ, vội vã đi.” Nói xong đứng lên đi ra cửa, trước khi biến mất vẫn không quên quay lại phao một cái mị nhãn.

Còn trong lòng của nàng lật lên sóng to — ca ca đến đây, nếu hẳn muốn mình lựa chọn, làm như thế nào tuyển? Không muốn làm trái kỳ vọng ca ca, nhưng càng không muốn cùng Tú Thường là địch a. Đúng rồi, mình không phải là có thể giống sư phụ nói, thoát khỏi hắc bạch chi tranh sao?

Ngày thứ hai nàng nói muốn đi vào thành Lâm An dạo chơi, Diệp Tú Thường có việc, liền để nàng một mình đi ra ngoài. Nàng đi vào Hồng Vận Tửu nói tìm một hắc y công tử, chường quây nói cho nàng biết ở trong hai nhà gian tốt nhất, nàng liền hướng lên trên đi, nhưng mà mỗi bước lên cầu thang đều cảm thấy thực khó khăn.

Ca ca, Tú Thường, ca ca, Tú Thường... Hai cái thân ảnh luân phiên xuất hiện ở trước mắt nàng, làm nàng không thể lựa chọn. Nhưng thời gian không còn nhiều lắm, hôm nay ở trước mặt ca ca Đoạn Phong Tiêu nàng nhất định làm ra quyết định.

Rất nhanh đi vào chính là cái nhà gian kia mà chuông quây nói, nàng giơ cổ tay lên chuẩn bị gõ cửa, ở giữa không trung rồi lại dừng lại.

Này thấy ca ca chính mình nhất định phải làm ra quyết định, có thể không lựa chọn hay không? Có thể bứt trở ra hay không đây?

Nhưng nàng còn không có nghĩ kỹ đã nghe thấy thanh âm của ca ca Đoạn Phong Tiêu, “Tự Nhi...”

Nàng chỉ hảo đẩy cửa đi vào. Ca ca Đoạn Phong Tiêu đứng ở trong phòng, áo choàng màu đen, mang mặt nạ màu đen, một đôi tròng mắt như ám dạ tinh thần, ôn nhu mà thâm trầm nhìn đến nàng.

“Ca ca...”

“Đến, không gặp một thời gian, để ca ca xem thật kỹ...” Đoạn Phong Tiêu giữ chặt tay nàng mời nàng ngồi xuống, “Rất đẹp, trước kia ta biết ngay Tự Nhi trưởng thành có thể so với hoa còn đẹp hơn...”

Nàng cười khổ một cái — đẹp có gì dùng, có thể giúp mình thoát khỏi phiền não trước mắt sao?

“Nhưng thực phiền não phải không?” Đoạn Phong Tiêu cũng không có không chú ý vẻ lo lắng giữa lông mày của nàng.

Biết ca ca mình bạch tâm tư của mình rồi, nàng hít sâu một hơi, nói: “Ca ca, ngày đó huynh cũng không ngăn trở ta cùng Tú Thường, lại đề nghị ta quay về Minh Viễn Sơn Trang, trên đường kiếm phổ mất đi, hiện tại Kim Xu tới tìm ta, những này đều là ở trong kế hoạch của huynh? Lệ Phần Phong ngày ấy đến đây nhưng không có vạch trần ta, cũng cùng ca ca có quan hệ?”

Đoạn Phong Tiêu gật gật đầu.

“Ca ca, ta đã phiền não rất nhiều ngày. Huynh có biết ta cùng Tú Thường, ta cùng nàng, ái mộ lẫn nhau, hơn nữa tuy rằng giả Phượng hư Hoàng, chúng ta cũng đã thành thân. Nhưng Kim Xu lại nói huynh là Thiếu quân Ma giáo... Ca ca, ta...”

“Tự Nhi muội thật khó khăn phải không? Muội đang ở đây là muốn làm ra lựa chọn đúng không?”

“Đúng, nhưng cũng không phải, kỳ thật ta không muốn làm lựa chọn, huynh cùng Tú Thường, với ta mà nói đều là người quan trọng nhất, ta không thể lựa chọn, cho nên...” Nàng thần sắc do dự chuyển sang kiên quyết, “Ta quyết định không chọn ai trong các người.”

Không tuyển chọn, đây chính là lựa chọn của ta, thoát khỏi phân tranh, chỉ vì này phân ôn nhu lưu luyến...

Hửm? Không làm lựa chọn?” Đoạn Phong Tiêu cũng không nóng nảy, mà là rất hứng thú nhìn đến nàng, “Muội muốn thoát khỏi trận tranh đấu này, muốn bảo toàn tiểu hạnh phúc muội cùng Diệp Tú Thường đúng không?”

“Ca ca...” Đối mặt ca ca yêu thương mình từ nhỏ, trong nội tâm nàng áy náy xông tới, nhưng nàng không thể buông tha cho, nàng quyết định tranh thủ, vì chính mình một đời hạnh phúc, vì chính mình cùng Tú Thường một đời hạnh phúc...

“Chính là Tự Nhi, muội không thoát ra được, muội nhất định phải lựa chọn, hơn nữa, muội nhất định lựa chọn ta...”

Một câu ngữ khí bình tĩnh của ca ca Đoạn Phong Tiêu, lại mang theo sức mạnh khiến cho không người nào có thể kháng cự...

Tác giả bảo phía trước ngược cũng không tính là ngược

49. Chương 49: Mộng Đẹp Tựa Khói Sương

Nàng ngẩng đầu nhìn ca ca của mình, rất kinh ngạc vì hắn lại giấu đi sự cường thế cùng bá đạo của mình, nhưng nàng cũng không muốn cứ như vậy mà khuất phục.

“Vì cái gì?” Vì cái gì nhất định phải lựa chọn huynh, tuy rằng huynh là ca ca của ta, nhưng Tú Thường cũng là sinh mệnh trong lòng ta là người cực kỳ quan trọng...

Nàng không có nghe được đáp án, lại nghe ca ca nhẹ nhàng mà tung ra cái vấn đề nghiêm trọng, “Ngày đó người không phải hỏi cừu gia của chúng ta là ai sao?”

Trong lòng nàng chấn động dị thường mãnh liệt — nghe ngữ khí ca ca, tựa hồ hắn đã biết cừu nhân diệt môn năm đó, vấn đề này mình suy nghĩ đã mười năm, chẳng lẽ giờ phút này có đáp án sao?

Nhưng mà dự cảm bất thường cũng đột nhiên xuất hiện, giống ma quỷ giương nanh múa vuốt muốn cắn nuốt nàng. Nàng phát hiện bản thân giờ phút này thể nhưng không muốn biết đáp án này nữa, nàng muốn che lên lỗ tai của mình.

Nhưng mấy chữ từ trong miệng ca ca bay ra, giống như cổ trùng chui vào thế giới của nàng, “Hắn chính là Diệp Kính Thành...”

“Diệp Kính Thành?” Ba chữ kia làm ý thức của nàng lâm vào trống rỗng.

“Phải, Diệp Kính Thành, kẻ ngụy quân tử từ đầu đến đuôi! Người cho đến bây giờ còn tưởng rằng hắn là minh chủ vô lâm đức cao vọng trọng! Ca ca một khắc trước còn bình tĩnh bây giờ lại cuồng tiếu, ”Ha ha, người bị hấn lừa, người trong thiên hạ đều bị hấn lừa! Trang chủ Minh Viễn Sơn Trang, minh chủ vô lâm, long đầu bạch đạo, nhưng thật ra là một tên ma đầu lòng dạ đen tối nhất thiên hạ này!” Quả đấm của hấn nắm chặt vang lên khanh khách, trong tay dường như nắm một cái tượng đất giống Diệp Kính Thành, mà nàng ở một bên còn chưa có khôi phục ý thức.

“Tụ Nhi, người làm sao vậy?”

“Ta...” Nàng đứng lên trong vô thức, giống như muốn trốn khỏi cái gì, mà trong miệng hỏi một đằng, trả lời một nẻo lẩm bẩm nói: “Ta, ta không biết, thế nào lại là hấn, không phải là hấn, không phải là hấn...”

Nếu Diệp Kính Thành là người mình một mực truy tìm, như vậy mình và Tú Thường tương thức tương tri, tương hứa tương thủ là cái gì? Những lời thề non hẹn biển sống chết bên nhau là cái gì? Vành tai tóc mai chạm nhau lưu luyến ôn nhu là cái gì?

Nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, mà bản thân bị ném vào bên trong trận lốc xoáy thật lớn, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong...

Đoạn Phong Tiêu thấy nàng gần như đứng không vững, đi qua giữ chặt nàng, “Tụ Nhi người nhanh tỉnh táo lại!”

“Đây là chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra, cừu nhân của chúng ta thế nào lại là hấn, của ta... của ta...” Nhạc phụ... Người mà ta gọi là “Cha”...

“Ca ca huynh nói cho ta biết, nói cho ta biết... Suy nghĩ của nàng đã muốn đứt đoạn, không rõ vì cái gì người mình mới gọi là ”Cha” trong nháy mắt lại trở thành cừu nhân của mình, mà nữ nhi của hấn, cùng mình sinh tử tương hứa lại trở thành nữ nhi của kẻ thù? Chẳng lẽ mình đang ở trong ác mộng, nhất định, nhất định là...”

Nàng dùng sức vỗ mặt mình, muốn làm cho mình từ trong mộng tỉnh lại.

Đoạn Phong Tiêu xem bộ dạng nàng mắt hôn lác phách, trong lòng vừa giận vừa đau — hiện giờ hấn chỉ còn lại một mình nàng là người thân, từ nhỏ đã yêu thương muội muội, thất lạc mười năm tìm kiếm mười năm rốt cục vừa gặp lại muội muội, tại sao mình lại nhẫn tâm làm nàng khổ sở. Nhưng mà mình không thể không nói ra chân tướng, bởi vì đó là sự thật, hấn chính là tên ngụy quân tử đã dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn hủy đi Đoạn gia!

Hắn cười chua xót, đỡ muội muội ngồi vào trên ghế, nói: “Tự Nhi muội hãy nghe cho kỹ, ta đem chuyện năm đó kể lại cho muội nghe...”

Vào cái ngày đó mười năm trước, Đoạn Phong Tiêu ở trong thư phòng làm bộ như đọc sách chờ muội muội đem con tiểu vân tước kia phóng sinh trở lại, ai ngờ chờ đến cơm chiều mà cũng không thấy muội muội trở lại. Gia nô mấy lần đến thúc giục đi ăn cơm, hắn rốt cục đến tiền thính thấy cha nương. Phụ thân Đoạn Hàn hỏi sao chỉ có một mình hắn, hắn chỉ chi ngô ngô đáp không được. Phụ thân biết trong đó có cái gì, ra lệnh cho hắn lập tức nói ra. Hắn nói xong phụ thân cũng không quá tức giận, phái quân gia Tiểu An nhanh chóng lên núi tìm người, lại phạt hắn đi từ đường quỳ...

Hắn quỳ trong từ đường vẫn chưa tới nửa canh giờ chợt nghe tiền thính truyền đến tiếng đánh nhau. Hắn chạy ra vừa nhìn, đã thấy một cái hắc y nhân đầu trọc che mặt đem chủy thủ đâm vào ngực phụ thân, máu chảy đầy đất.

Phụ thân yếu ớt nói, “Tổ Lan, là ta hại nàng...”, ngay tại trong lòng mẫu thân Vệ Tổ Lan tấn khí.

Bụng mẫu thân đã to lại ôm xác phụ thân, lắc đầu khóc, “Không phải chàng, không phải chàng, là ta cam tâm tình nguyện...”

Cục đại kinh hãi làm cho hắn đứng sững tại đương trường. Đầu trọc hắc y nhân thấy hắn ở góc rẽ, hướng thủ hạ cho cái ánh mắt. Mẫu thân lập tức buông phụ thân bỏ nhào qua ôm lấy hắn, cầu xin hắc y nhân buông tha con của nàng.

Đầu trọc hắc y nhân cười hắc hắc, nói: “Muốn cứu con của người có thể, kiếm phổ lấy ra đây...”

Mẫu thân lắc đầu, “Ta không biết, ta thật sự không biết, tướng công ta chưa từng nói với ta cái gì kiếm phổ...”

Đầu trọc hắc y nhân một cước đá văng mẫu thân đang ôm chặt hắn ra, hung tợn nói: “Không nói hử, ta đây khiến cho người tận mắt xem con của người là như thế nào chết...”

Đầu trọc hắc y nhân bắt lấy cổ tay của hắn vặn một cái, răng rắc hai tiếng, ngón ngói chết lặng đi qua hắn mới cảm thấy đau đớn thấu triệt tâm can.

Người nọ ném hắn, lại lấy ra chủy thủ còn đọng vết máu của phụ thân. Mẫu thân vội vàng ôm lấy hắn, khóc nói: “Van cầu người tha con ta, van cầu người tha hắn, hắn còn nhỏ a!”

Đầu trọc hắc y nhân lại không để ý tới mẫu thân cầu xin, “Người nói hay là không!”

Mẫu thân thê thê nói: “Ta thật sự không biết cái gì kiếm phổ, tướng công ta hắn không muốn cho ta biết những chuyện trên giang hồ.”

“Không nói hử,” Đầu trọc hắc y nhân lộ ra tàn nhẫn, nhìn mẫu tử bọn hắn liếc mắt một cái, “Vậy thì xin lỗi rồi.” Nói xong chủy thủ vung lên xoẹt qua cổ mẫu thân, hoàn toàn không để ý nàng là phụ nhân đang có mang.

Mẫu thân té trên mặt đất, miệng kêu: “Tiêu nhi, Tiêu nhi...” Sau đó ở trước mặt hắn tấn khí.

Hắn té trên mặt đất liên tiếp nhìn thấy cha nương chết đi, kinh sợ đến lợi hại, nhưng mà đầu trọc hắc y nhân đã muốn bức lại đây. Hắn bắt đầu lui về sau, một mực lùi về sau đến khi chạm phải góc tường.

“Các người, các người là ai? Vì cái gì, vì cái gì phải hại phụ mẫu ta?” Hắn sợ hãi tới cực điểm, ngay cả đầu đón trên cổ tay mình cũng không có cảm giác, nhưng hắn vẫn không có quỳ xuống đất cầu xin tha mạng, không thể quỳ xuống hướng hung thủ giết chết phụ mẫu mình cầu xin tha mạng.

Đầu trọc hắc y nhân “Hắc hắc” cười, cúi đầu nắm cằm của hắn, “Có cốt khí a, rõ ràng đã sợ đến muốn tè ra quần còn một bộ không sợ chết. Người hỏi chúng ta là ai, chúng ta đây, là sát thủ, sát thủ là không cần tên, chỉ nghe lệnh bởi chủ nhân. Về phần chủ nhân của chúng ta là ai, hắc hắc, người nhớ kỹ, hắn họ Diệp, kêu Diệp Kính Thành. Về phần tại sao muốn giết một nhà các người, ai kêu Đoạn gia các người có bảo bối đâu!”

Nói xong đầu trọc hắc y nhân đứng lên, “Được rồi, không chơi với tiểu hài tử ngươi nữa. Ngươi xuống dưới, nếu Diêm Vương hỏi ai giết ngươi, ngươi có cái để nói với người!” Vừa dứt lời đã đem chủy thủ đâm vào lồng ngực hắn.

Nhìn thấy thanh chủy thủ kia đâm vào thân thể của mình lại rút đi ra ngoài, máu tươi phun mạnh, mắt hắn mở thật to, chậm rãi ngã lệch ở góc tường, đau đớn ngày càng kịch liệt. Cuối cùng hắn nghe thấy đầu trọc hắc y nhân nói: “Đi xem có phải đều chết hết hay không, nếu là có nhân chứng còn sống, đều giết! Sau đó đem viện tử đốt!”

Lồng ngực của hắn đau đến mức tận cùng, nhưng ý thức của hắn còn lưu lại. Hắn nhắm mắt lại nằm trên mặt đất, nghe thấy tiếng kêu rên trong viện, nghe thấy tiếng phì phì đại hỏa thiêu đốt. Hắn cố gắng mở to mắt, phát hiện nhà mình biến thành một biển lửa, mà cha nương liền nằm đó cách mình không xa.

Hắn gian nan bò đến bên người cha nương, đẩy thi thể của bọn hắn, yếu ớt hô “Cha... Nương...”, nhưng mà bọn hắn vẫn không nhúc nhích. Hắn mới ý thức được, bọn hắn đã chết rồi, vĩnh viễn rời đi chính mình.

Nhưng mà trong lòng hắn dự niệm cầu sinh tích tụ bùng lên, hợp thành một cỗ lực lượng cường đại. Hắn tự nói với mình không thể chết được, hắn đứng lên đi xuyên qua ngọn lửa ra đến hậu viện, chui qua cái lỗ chó. Hắn hao hết khí lực bò tới phụ cận bờ sông, nhào vào lòng sông.

Lửa cháy trên người bị dập tắt, nhưng hắn đã vô lực bơi lên bờ, rất nhanh hắn mất đi ý thức. Không biết qua bao lâu hắn mở mắt, cho là mình đã ở tại địa phương có tên là “Hoàng Tuyền”, nhưng bên cạnh có một hán tử nói cho hắn biết hắn đang ở trên thuyền của Tiềm Long Giáo.

Hắn vẫn còn sống! Sau này hắn mới biết được bởi vì trái tim hắn hơi lệch hơn so với thường nhân một chút... Nhưng mặt của hắn toàn bộ bị hủy, trên người cũng là vết sẹo tung hoành.

Hắn cứ như vậy tới tổng đàn Tiềm Long Giáo, nửa năm sau tổn thương mới tốt được không sai biệt lắm, sau đó làm tiểu tay chân, lại bị giáo chúng bắt nạt.

Hắn thề phải huyết nhận cừu nhân, mạo hiểm chạy tới nhìn lén Giáo chủ Nam Tích Thiên luyện võ. Nam Tích Thiên rất nhanh liền phát hiện ra hắn, vốn muốn giết hắn, nhưng thấy đôi mắt kia của hắn sáng trong có thần, rất giống đứa con chết yếu hai năm trước của mình, lại thấy hắn ngộ tính hơn người, đã muốn nhớ kỹ chiêu thức của mình, liền không giết hắn ngược lại thu hắn làm nghĩa tử.

Hắn hôm nay, đã là thiếu quân Tiềm Long Giáo, ở Tiềm Long Giáo dưới một người trên vạn người. Mấy năm qua hắn luôn luôn tu luyện vô cực **, đã sắp luyện thành. Chỉ đợi luyện thành vô cực** thu thập đầy đủ tội chứng của Diệt Kính Thành, hắn sẽ làm cho Diệt Kính Thành ở trước mặt người trong thiên hạ mất hết danh dự, tiếp tục dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất tra tấn hắn, để cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!

Nghe xong những lời này, Đoạn Vân Tự biết mình không phải đang nằm mơ, mà là rơi vào trên tay của lão thiên. Lão thiên đem chính mình coi như con rối, chơi đùa nàng đến long trời lở đất...

Trong lòng của nàng một mảnh hỗn độn, trước mắt một mảnh mờ mịt, nhìn không tới cái gì quang minh, không thể tin được cũng không muốn tin Diệt Kính Thành chính là cừu nhân diệt môn của mình...

Xem muội muội ngơ ngác ngồi ở chỗ kia như cái tượng gỗ, Đoạn Phong Tiêu biết nàng nhất thời khó có thể chấp nhận, cũng không nói chuyện, đợi nàng tiêu hoá.

Qua hảo một lúc sau, đầu óc của nàng mới dần dần khôi phục trở lại, cảnh vật trước mắt chậm rãi từ từ tách ra.

“Hắn vì sao phải diệt cả nhà ta, chỉ bởi vì Đoạn gia ta có ‘Kinh Hạc Kiếm Pháp’? ‘Thiên Quân kiếm pháp’ của hắn không phải cũng có thể độc bộ Võ Lâm...” Nàng hơi thở mong manh, giống như đem sinh mệnh một đường liều chết, cầm lấy một cọng rơm rạ gây yếu không chịu nổi muốn lật đổ sự thật chính mình mới vừa nghe được.

“Vì sao phải diệt cả nhà ta?” Trong mắt Đoạn Phong Tiêu tràn đầy hận ý, “Đúng vậy, ‘Thiên Quân kiếm pháp’ của hắn hiện tại đúng là độc bộ Võ Lâm, nhưng muội có biết hay không kiếm pháp kia là từ nơi nào có được? Đó là gia gia truyền cho hắn! Muội có biết hắn từng là sư huynh của phụ thân hay không!”

“Cái gì?” Nàng cảm giác mình thật sự không thể tiêu hoá nỗi tin tức lũ lượt kéo đến.

Nguyên lai lúc còn trẻ Diệp Kính Thành cũng không gọi là Diệp Kính Thành, mà kêu là Diệp Giang Thịnh, hẳn hùng tâm bừng bừng muốn đạt được một phen sự nghiệp, bái nhập Đoàn gia gia chủ lúc đó là Đoàn Huân làm môn hạ, trở thành nhập thất đệ tử, nhưng Đoàn Huân cũng không nguyện ý đem “Kinh Hạc Kiếm Pháp” truyền cho ngoại nhân, chỉ truyền cho Diệp Giang Thịnh khi đó còn chưa gọi “Thiên Quân kiếm pháp” mà là Vô Danh Kiếm Pháp.

Diệp Giang Thịnh một lòng muốn công thành danh toại, ở Đoàn gia đợi tám năm, sau nổi lên lòng dạ hiểm độc muốn trộm “Kinh Hạc Kiếm Pháp”, ai ngờ mới chỉ tìm được ‘Kinh Hạc kiếm’ đã bị người bắt gặp nên phá vòng vây trốn thoát. Hắn nghĩ cách thay đổi gương mặt cũng sửa lại tên, lại đem kiếm pháp chính mình học tiến hành biến hóa làm cho biến đổi tầng tầng lớp lớp, sáng tạo ra “Thiên Quân kiếm pháp” cũng đã kiến lập nên Minh Viễn Sơn Trang.

Mười năm trước, hắn phái ra sát thủ đi vào Đoàn gia, đem cả nhà Đoàn gia diệt sạch, chỉ còn mình Đoàn Vân Tụ may mắn chạy trốn...

Đoạn Vân Tụ nghe xong, phát hiện đầu óc của mình không thể tiêu hoá cái mối quan hệ đơn giản này — Diệp Kính Thành không gọi “Diệp Kính Thành”, mà kêu “Diệp Giang Thịnh”, hẳn là cừu nhân diệt môn của mình, Diệp Tú Thường là nữ nhi Diệp Kính Thành, Diệp Tú Thường mới vừa cùng mình thành thân...

Xem bộ dạng muội muội không thể chấp nhận sự thật, Đoạn Phong Tiêu cảm giác mình nhất định phải làm nàng tỉnh táo lại, liền hỏi: “Tụ Nhi muội thực sự thích Diệp Tú Thường?”

Nàng ngẩng đầu nhìn ca ca của mình, “Ca ca ta...” Nàng đã không dám nghĩ tiếp đến cái tên kia, giờ phút này cái tên đó sẽ làm cả trái tim nàng run rẩy.

“Nàng là nữ nhi Diệp Kính Thành, điểm ấy cũng không cần ta tới nhắc nhở rồi. Huyết hải thâm cừu quan trọng hay vẫn là nhi nữ tình trường quan trọng, tin tưởng Tụ Nhi muội rất rõ ràng. Hiện giờ chúng ta cần phải làm là thu thập tội chứng của Diệp Kính Thành, tại trước người trong thiên hạ vạch trần chân diện mục của hắn, để cho hắn mất hết danh dự! Sau đó đem hắn băm thây vạn đoạn! Diệp Viễn Khâm cùng Diệp Tú Thường là con của hắn, ta cũng sẽ từ từ tra tấn bọn họ, hay là nói, đã bắt đầu rồi, ha ha...”

Diệp Tú Thường, cừu nhân? Nàng cười đến thê lương — quan hệ mình và Diệp Tú Thường, trong khoảng khắc liền từ người yêu biến thành cừu địch, thế gian còn có chuyện xưa nào hoang đường ly kỳ hơn cái này...

“Có biết vì sao lúc trước ta không nói cho muội những thứ này? Bởi vì ta biết tâm tính Tụ Nhi thiện lương không giỏi ngụy trang, nếu biết nàng là nữ nhi Diệp Kính Thành, có những chuyện chỉ sợ muội cũng làm không được.”

Có chuyện ta sẽ làm không được? Muốn ta làm cái gì, giết Diệp Tú Thường sao?

“Ca ca, ta, ta...”

“Làm sao vậy, muội không muốn báo thù sao?” Đoạn Phong Tiêu xem nàng do dự, thần sắc nghiêm nghị lại.

“Ta.. ”

“Ta biết muội thích nàng, nàng cũng thích muội, nhưng muội đã quên cha nương là bị ai giết chết hay sao! Muội đã quên nương người còn có thai tám tháng sao! Muội quên ta là vì cái gì biến thành cái dạng này sao!” Đoạn Phong Tiêu thật muốn hung hăng tát nàng mấy bạt tay đánh cho nàng tỉnh.

“Ta không quên, ta cũng biết, chính là ta, ta...” Nàng tê liệt ngồi trên ghế, hốc mắt đã đỏ lên, lại lưu không ra nước mắt.

“Ta hiểu rõ có chuyện muội thật khó khăn, nhưng làm không được cũng phải làm! Nếu không muội không phải người Đoàn gia ta, muội cũng không phải muội muội Đoạn Phong Tiêu ta! Muội không xứng họ Đoàn!”

“Muội bây giờ đã không thể bứt trở ra rồi! Muội đã theo như kế hoạch của ta làm rồi, thậm chí so với kế hoạch còn hoàn hảo hơn — muội cùng Diệp Tú Thường thành thân, ha ha! Khi ta biết tin tức này chính là rất cao hứng, cho nên ta còn dặn riêng Lê Phần Phong che giấu cho các người, bởi vì ta chính là muốn cho

các người thành thân, sau đó nói cho người khắp thiên hạ biết nữ nhi bảo bối của hắc Diệp Kính Thành gả cho một nữ tử, còn bị nữ tử này cấp quăng, này sẽ là chuyện cười thật lớn a! Ha ha!”

“Tóm lại ta nhất định phải làm cho Diệp Kính Thành mất hết danh dự! Để cho hắc biết thế nào là chết đi sống lại! Khiến cho cả nhà họ Diệp máu trả bằng máu!”

Thần sắc Đoạn Phong Tiêu hung ác nham hiểm đến cực điểm.

“Tự Nhi muội đừng quên Đoạn gia ta tổng cộng đã chết bao nhiêu người, kể cả muội muội chưa xuất thế của chúng ta ở trong đó, tổng cộng mười sáu người! Diệp gia hắc nếu như không chết sạch, liền thực xin lỗi vong linh Đoạn gia ta! Nếu muội còn họ Đoạn, muội không thể mềm lòng!”

“Ta cũng đã sớm lập kế hoạch tốt lắm, muội sau khi trở về giả vờ như cái gì cũng không biết, sau đó nghĩ cách tìm ra ‘Kính Hạc kiếm’ hắc trộm đi, này chẳng những là chí bảo của Đoạn gia ta, còn là bằng chứng vạch trần chân diện mục của hắc! Chỉ cần muội đem nó lấy tới, ta liền có thể vạch trần chân diện mục thật của hắc trước mặt thiên hạ, để cho thanh danh hắc hao tổn tâm cơ gãy đổ bị hủy hoại trong chớp mắt! Để cho hắc vĩnh viễn thoát thân không được! Ha ha...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đây là chân tướng, thế nhưng không hoàn toàn...

50. Chương 50: Chỉ Thuộc Về Người

Đã là giờ Tý, nhà nhà đốt đèn đều dần dần tắt, mà Đoạn Vân Tự đi ở trên đường hoàn toàn vắng vẻ, như một cô hồn dã quỷ.

Hạt mưa nện xuống, một giọt một giọt, nhưng mà nàng không có cảm giác, chính là không hề hay biết đi tới, không biết thân ở phương nào, không biết muốn đi đâu.

“Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng, huyễn, bào ảnh, như lộ diệc như điện, ứng tác như thị quán.”* (này trong kinh Kim Cương) Nguyên lai tất cả chuyện này cũng chỉ là mộng, tựa như một tràng pháo hoa rực rỡ tươi đẹp mà ngắn ngủi...

Miệng nàng cười tựa như xuân hoa, thân ảnh nàng tựa như cánh bướm, nàng hơi thở như lan, vòng tay của nàng ôn nhu ... Toàn bộ đều là ảo ảnh trong mơ, sẽ tan biến như bọt nước ...

Không thể trở về gặp nàng, bởi vì, không thể đối mặt...

“Dùng đoàn...” Một đạo tia sét đánh xuống, mà tia chớp tầng tầng nổ tung, như là vô số thanh lợi kiếm, đem bầu trời trên đỉnh đầu nàng mở ra vẽ lung tung lên, không chút lưu tình nào...

Nàng ngẩng đầu nhìn tia chớp, lại cười rộ lên — đánh xuống, đánh xuống đi, tốt nhất bỏ tới trên đầu ta, để cho ta từ nay về sau biến mất ở trên đời này, không có huyết hải thâm cừ, không có nhi nữ tình trường, không có giày vò giống như luyện ngục, không có chính mình...

Toàn thân của nàng cao thấp đều ướt đẫm, quần áo thiếp ở trên người, cước bộ của nàng càng ngày càng lảo đảo, lẻ loi đi về phía trước, trong lòng của nàng huyết khí cuồng cuộn, rốt cục yết hầu ngọt lịm, phun ra một búng máu, ngã trên mặt đất...

Mưa to mưa như trút nước xối trên người nàng, nàng không muốn giãy dụa, nàng muốn như vậy mất đi, mà trước khi mất đi ý thức, nàng thì thào gọi một tiếng — “Tú Thường...”

Khi nàng mở mắt chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, mông lung nhìn thấy có thân ảnh hướng nàng đi tới.

“Tú Thường...”

Nàng đưa tay đi bắt, lại chỉ bắt được một luồng vân yên...

“Tú Thường... Tú Thường...”

Nếu phải chết đi, cũng muốn nhớ kỹ tên nàng, cho dù mình uống qua canh Mạnh bà cũng nhớ rõ, không dám quên, kiếp sau, tiếp tục tiền duyên, không có cừ hận, không có nghiệt duyên, chỉ có nàng cùng ta, nữ tử cũng tốt, nam tử cũng được, bảo hộ lẫn nhau, thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu...

Mà Diệp Tú Thường nhìn thấy người trên giường, trong lòng đau đớn — người nói đi Lâm An thành dạo chơi, lại thâu đêm không về, mà chính mình chờ đợi trong lo lắng. Sáng sớm hôm nay một người đem người đưa về, nói là mở cửa tiệm thể nhưng thấy cô gia Diệp gia nằm trong mưa, khóe môi cùng vạt áo đều là máu...

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, là gặp được cừ địch rất lợi hại sao? Tổn thương thành bộ dạng như vậy, ói ra nhiều máu như vậy, sắc mặt trắng bệch, cái trán lại nóng hâm hấp gay gắt, miệng mơ hồ không rõ gọi tên mình...

Nàng đưa tay đẩy ra sợi tóc hai bên trên mặt Đoạn Vân Tụ, lại thay đổi cái khăn phủ lên trán, sau đó cầm tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta ở nơi này, đừng sợ, ta ở nơi này...”

Nàng biết mình thích một nữ tử mạnh mẽ mà ôn nhu, kiên cường nhưng thúy nhược, lại còn mẫn cảm, phi thường mẫn cảm, mặc dù trên mặt luôn vân đạm phong khinh... chỉ là gần đây đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Nhất định là chuyện rất nghiêm trọng, lại cùng mình có quan hệ, bằng không nàng cũng sẽ không cố ý giấu diếm.

Nhưng suy đi nghĩ lại cũng không hiểu, hơn nữa chiếu cố Đoạn Vân Tụ một ngày làm nàng mệt mỏi vô cùng, phải dựa vào trên mép giường nghỉ ngơi, không nghĩ tới rất nhanh liền không ngăn cản được cơn buồn ngủ, tiến nhập mộng đẹp.

Đoạn Vân Tụ lại một lần nữa mở mắt, lần này nàng thấy rõ địa phương mình đang nằm — đúng là tân phòng của mình cùng Diệp Tú Thường! Thành thân bất quá mới bảy ngày, vài vật dụng ngày cưới còn chưa có mang đi, trên cửa sổ vẫn còn dán hỉ tự đỏ thắm, nhưng mà ở trong mắt chính mình, nó quá là châm chọc...

Nhưng mà làm thế nào lại quay về được nơi này, nơi mà mình không muốn trở về nhất! Còn có...

Đầu của nàng xoay xoay, thấy được người ghé vào bên giường.

Tú Thường?

Đúng vậy, người quen thuộc như vậy, như vậy thủ ở bên cạnh mình, ngoại trừ Tú Thường còn có ai, chính là, không thể đối mặt...

Nàng lặng lẽ ngồi dậy, muốn đứng lên, rời khỏi gian phòng này, rời khỏi người trước mắt...

Nhưng mà Diệp Tú Thường động dậy, đầu chậm rãi ngẩng lên.

Nàng kinh hoảng bưng kín mắt của mình...

“Vân Tụ...”

Diệp Tú Thường đã muốn ngồi thẳng người, thấy Đoạn Vân Tụ tỉnh lại mừng rỡ không thôi, nhưng động tác của nàng, là chuyện gì xảy ra?

“Người đi nhanh lên! Đi nhanh lên!” Nàng một tay gắt gao che ở cặp mắt của mình, một tay quơ, giống như xua đuổi người nào đó...

“Vân Tụ?”

“Người đi nhanh lên! Đi nhanh lên! Ta không muốn nhìn thấy người!” Trong thanh âm đã muốn mang theo tiếng khóc nức nở, lệ cũng từ trên mặt tràn ra.

Diệp Tú Thường chùn lại, hoảng hốt không thôi — nàng đây là có chuyện gì? Vừa mới tỉnh lại liền đuổi mình đi, hơn nữa, bộ dạng như là đang khóc...

Nàng cảm thấy nhất định là có chuyện gì xảy ra rồi, hơn nữa nhất định là đại sự, nhưng rốt cuộc là cái gì!

“Sao lại thế này, ta là Tú Thường a, người làm sao vậy!”

“Ta biết là người, người đi được không, ta... cần người...” Xin tha thứ ta, tha thứ cho ta nhu nhược, ta thật sự, không thể dối mặt người...

Diệp Tú Thường đứng ngốc ở nơi này không hề động, nàng chỉ hảo đem thân mình trong trướng cuộn tròn, đem chăn che kín mình, mắt nhắm chặt, tựa như vừa mở mắt liền gặp phải cái gì đó muốn cướp đoạt hồn phách chính mình...

Diệp Tú Thường hoàn toàn chờ đợi — nàng, thế nhưng đuổi mình đi!

Tình hình trước mắt nàng không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, chỉ biết là Đoạn Vân Tụ đã nhận lấy kích thích gì quá lớn. Tuy là nàng cực kì thông minh, nhưng lúc này cũng vô kế khả thi...

Nàng chỉ nói: “Hảo hảo, ta đi ta đi, người hảo hảo nghỉ ngơi, ta một lát nữa lại đến...”

Người dừng tới nữa, tốt nhất từ nay về sau không cần gặp lại ta, như vậy chúng ta cũng sẽ không có cơ hội, tại tương ái, tương sát...

Diệp Tú Thường đi ra ngoài, trong lòng vừa sợ vừa đau, hơn nữa có một loại dự cảm cực kỳ không tốt, như chính mình sắp lâm vào một hồi ác mộng, bị đẩy vào trong ác mộng đó liền không thể tỉnh lại...

Mà Đoạn Vân Tụ cuộn ở trên giường, không tiếng động khóc rống...

Vì sao lại như vậy? Vì cái gì lại trở nên như vậy? Đất trời sụp đổ, còn chính mình bị vây hãm trong cơn ác mộng kinh hoàng không thể tỉnh lại...

Rốt cục vượt qua một canh giờ, Diệp Tú Thường lại trở lại phòng, nhưng đẩy cửa vừa nhìn, bên trong một mảnh tối đen. Nàng sờ soạng đến nền vừa điểm ngọn nến, lại nhìn trên giường, không một bóng người...

Nàng hoảng lên, vội vàng lấy ngọn nến tìm kiếm khắp nơi, nhưng mà không có phát hiện bóng dáng Đoạn Vân Tụ.

“Vân Tụ... Vân Tụ...” Nàng từng tiếng gọi, lại không người đáp lại.

Người đi đâu? Vì sao phải rời đi? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!

Ác mộng đã bắt đầu sao? Người vì sao phải vứt bỏ ta mà đi? Chẳng lẽ ngay cả ta đều không thể làm người lưu luyến nửa phần sao?

Nghĩ đến đây nàng thiếu chút nữa muốn té liệt ngã xuống.

Đột nhiên một trận gió thổi qua, cửa phòng ngủ bên kia động đậy.

Dục thất? Có thể hay không ở chỗ này?

Nàng ôm một tia hi vọng cuối cùng hướng dục thất nổi liền cùng phòng ngủ đi qua.

Đẩy cửa ra, bên trong không có ánh nến, chỉ có ánh trăng xuyên qua cửa sổ cao cao chiếu vào.

Tranh tối tranh sáng ở bên trong, một bóng người ngồi ở bên dục trì, ôm hai chân, vùi đầu ở trên đầu gối, tóc dài rối tung.

Tim nàng đập, “Vân Tụ?”

Mà bóng người kia ngẩng đầu lên, như quỷ mị hư vô nhìn đến nàng.

Thật là người, lại cũng không phải người, làm sao thay đổi đây?

Mà Đoạn Vân Tụ biết Diệp Tú Thường đang tìm chính mình, nghe được thanh âm của nàng trong bóng đêm truyền đến, “Vân Tụ... Vân Tụ...”

Một tiếng một tiếng, nện ở nàng trong lòng.

Ta vẫn là ta, chính là, cũng không phải ta, ta là ai, chính mình cũng không rõ ràng lắm, tóm lại, không còn là Vân Tụ người quen biết rồi...

Mười năm trước đã chết qua một lần, nghĩ đến trải qua luyện ngục mình đã trưởng thành hơn, đã kiên cường hơn, mà hiện giờ, lại chết đi lần nữa, ở trong loại lăng trì thống khổ, lần nữa sống lại...

Thượng thiên, sao mà tàn nhẫn...

Tiếng bước chân Diệp Tú Thường đi tới, dừng ở trong tai nàng, Diệp Tú Thường gọi “Vân Tụ”, dừng ở trong tai nàng.

Nàng rớt cục ngắc đầu lên, nhìn thấy nữ tử kia thật cẩn thận nhích lại gần mình.

Dường như đã trải qua mấy đời.

Vẫn là thanh âm quen thuộc, vẫn là gương mặt quen thuộc, rồi lại như vậy xa lạ. Thực sự, ta đã trở về từ Địa ngục...

Nàng không muốn trở lại, nàng muốn ở lại nơi đó, là nơi đại hỏa ngập trời thiêu đốt, ánh mắt cha nương tha thiết nhìn qua, mặt ca ca che kín vết thương ghé sát vào, thậm chí có một tiểu nữ oa nháy đến trước mặt mình, gọi mình “Tỷ tỷ”...

Oa nhi thật xinh xắn đáng yêu, là tiểu muội muội mình luôn nhớ mong sao?

Nàng ngồi dậy vươn ra hai tay đi ôm tiểu nữ oa, oa nhi kia lại hóa thành một đoàn huyết nhục mơ hồ, đem toàn thân chính mình dính đầy...

Nàng nhìn mình toàn thân huyết nhục mơ hồ, rùng mình, hai chân cơ hồ đứng không vững, năm đó khi đao những hắc y nhân kia khảm tới cũng không có khủng khiếp như vậy...

“Vân Tụ, ngươi làm sao vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lặp đi lặp lại, vẫn là những lời này.

Nàng cười rộ lên, “Ta? Không có gì, không có phát sinh cái gì.”

Nàng đứng lên, tiếp cận Diệp Tú Thường, tóc dài tứ tán, tựa như ma quỷ.

“Vân Tụ, ngươi như vậy... Ta sẽ sợ hãi...” Đúng vậy, sợ hãi, không biết vì cái gì trong lòng đột nhiên sinh ra ý sợ hãi, sợ hãi người trước mắt cùng mình sớm chiều ở chung. Bởi vì ánh mắt vô hồn, hay biểu tình mờ nhạt như sương khói? Hay vẫn là, hơi thở phiêu miêu như ma quỷ ...

“Ngươi sợ hãi cái gì?”

“Ngươi...”

Phải không? Ngươi thế nhưng bắt đầu sợ hãi ta?

Nàng muốn ngửa mặt lên trời cười to. Báo thù còn chưa có bắt đầu, mà sợ hãi đã bắt đầu lan tràn...

Nàng quay đầu đối mặt dục trì, đưa tay cởi bỏ tiết y trên người, từ trên tới dưới, một món không dư thừa.

Thả người vào nước.

Thủy sớm lạnh lẽo, nhưng mà nàng cảm thấy được thống khoái. Nàng cần lạnh như băng đến đông lạnh lòng mình, để cho mình, không còn có tâm...

Diệp Tú Thường thì tại bên dục trì nâng ngọn nến, nhìn thấy Đoạn Vân Tụ đem quần áo từng kiện cởi, hoàn toàn không có ngưng ngừng như trước kia, sau đó thả người vào nước, này thân mình tuyết trắng ở ánh trắng chiếu rọi giống cá ở trong nước du động.

Diệp Tú Thường nhìn chăm chăm thân mình như ẩn như hiện, ngơ ngác nhìn, không biết nên nói cái gì.

Tựa hồ qua thật lâu, lại tựa hồ chỉ trong nháy mắt, nàng muốn mở miệng nói “Nước rất lạnh, ngươi mau lên đây”, mà người nọ đứng tại nàng mở miệng trước trôi lên mặt nước nhìn mình, đôi môi khẽ mở, “Xuống dưới, cùng ta cùng nhau, tắm rửa.”

Đúng vậy, cùng ta cùng nhau, tắm rửa, đời này kiếp này, chỉ một lần này...

Một mỗi một ngày quả thật nên tắm rửa, đã nghĩ qua cùng với người cùng nhau tắm rửa, nhưng giờ phút này vì cái gì lại do dự đây? Diệp Tú Thường nghi hoặc.

Nhưng mà ánh mắt Đoạn Vân Tụ lại kiên trì mị hoặc làm nàng không thể cự tuyệt.

Nàng đem ngọn nến phóng tới chúc thai, cởi từng cái từng cái xiêm y, xích lửa đứng ở bên trên dục trì.

Rất đẹp, rất đẹp, như là ánh trăng huyền hóa ra tiên tử, thuần khiết vô hạ, Đoạn Vân Tụ nhìn thấy thân mình óanh bạch này mà nghĩ đến.

Sau đó là một mảnh tiếng nước, Diệp Tú Thường đi xuống bậc thang đục trì.

Vào nước, chậm rãi tới gần người nơi đó đợi chính mình.

Mà Đoạn Vân Tụ bên môi cười mê hoặc, chờ đợi giai nhân vào lòng.

Rất cục tới gần.

Nàng ôm lấy eo trắng mịn của Diệp Tú Thường, tiến đến bên tai đối phương, kêu: “Tú Thường...”

“Ân. . .”

“Ta nghĩ muốn người.”

Thân mình Diệp Tú Thường bởi vì bốn chữ này mà run rẩy. Từ thành thân đến có bảy ngày rồi, ngoại trừ đại hôn ngày ấy hai người nếm được mùi vị phong nguyệt, trừ lần đó ra cũng chỉ là ôm nhau ngủ. Tuy rằng trong nội tâm nàng có niệm tưởng, nhưng xem cảm xúc Đoạn Vân Tụ không tốt, cũng đem những cái kia ý tư đè ép đi xuống.

Mà giờ khắc này nàng nói, ta nghĩ muốn người, dùng ngữ khí không thể bác bỏ, gọi về chính mình đem thể xác và linh hồn đều dâng ra, cung phụng cho nàng.

Nàng còn chưa kịp trả lời, đôi môi lạnh lẽo của Đoạn Vân Tụ đã muốn dừng ở trên môi của nàng, sau đó cạy mở khớp hàm, tiến quân thần tốc.

Vốn đã muốn đông lạnh thành băng, lại không nghĩ rằng còn có **, hơn nữa này ** mãnh liệt mà đến, thể không thể đỡ.

Chẳng lẽ là bởi vì hiểu rõ kiếp này chỉ còn lại có lần này cơ hội?

Tốt lắm, cho dù là một hồi khói hoa, cũng muốn thừa dịp cuối cùng trước khi hỏa tinh rơi xuống hủy diệt tất cả, nhìn thấy người ở tại đầu ngón tay ta nở rộ...

Đoạn Vân Tụ dùng môi lưỡi của mình công thành đoạt đất, một tay ôm người trong lòng làm nàng tựa vào trên đục trì, một tay dọc theo xương quai xanh uốn lượn xuống phía dưới, lại từ trước ra sau, mười ngón tay cảm thấy tốt đẹp...

Mà Diệp Tú Thường bởi vì trước ngực cùng giữa hai chân của mình bị nơi nào đó hữu ý vô ý xẹt qua mà hô hấp khó khăn, lại bắt đầu lặp đi lặp lại.

Này hơi thở dần dần rối loạn làm Đoạn Vân Tụ nhớ ra cái gì đó.

Nàng đang nhớ lại đêm đó người trong lòng ở bên tai mình xuy khí như lan, “Tối hôm qua bà mới truyền cho ta một ít phương pháp, người nha, hảo hảo mà học...”

Nàng đang nhớ lại đêm đó người trong lòng tại toàn thân của mình châm ngọn lửa, sau đó thật cẩn thận tiến nhập thân thể mình...

Nàng đang nhớ lại nơi nào đó bị xé rách truyền đến đau đớn, qua hồi lâu mới tán đi, sau đó là lặng yên mà sinh hoan du, thẳng đến chỗ cực lạc...

Hôn môi cùng vuốt ve càng ngày càng nóng, nàng chậm rãi trượt xuống phía dưới, hôn lên ‘cánh môi’ xinh đẹp như hồ điệp này, sau đó, bắt lấy quả anh đào hơi hé ra ngậm tại môi, tư ma liếm cắn.

Rất ngọt, vị rất ngon.

Mà Diệp Tú Thường lại tê tê hút khí.

Tiếp tục đi xuống, thủy lạnh lẽo.

Làm sao bây giờ đây? Cho dù thủy tính có tốt cũng không có khả năng tiếp tục thăm dò phía dưới, vì thế nàng đổi dùng tay, môi lại đi lên đi.

Diệp Tú Thường cảm thụ được Đoạn Vân Tụ ở trên người mình quấy phá, đem nước lạnh quanh mình trêu chọc đến nóng lên, tâm ngứa khó nhịn, khoái ý vọt lên cao...

Đoạn Vân Tụ nghe Diệp Tú Thường cúi đầu thở gấp cùng rên rỉ, rất là vừa lòng. Nàng ngậm lưỡi Diệp Tú Thường, tiếp tục môi lưỡi quần quýt si mê, mà một chân xâm nhập hai chân đối phương, thủ trượt đi vào, bắt đầu lại một lần xâm lấn...

Diệp Tú Thường cảm giác giống như có con cá nhỏ bơi tới địa phương làm cho người ta thẹn đỏ mặt, ở nơi này chơi đùa nghịch ngợm.

Này ngư nhi ở giữa hai chân nàng chơi đùa càng ngày càng hoan khoái, làm nàng cũng vô pháp tiếp tục đem ‘ưm...’ đặt ở trong cổ họng.

Mà ngư nhi này lại rất đáng hận, không bơi tới điểm tựa làm nàng như ý, chỉ là tùy hứng bơi qua bơi lại, lúc dừng lại, lúc lại hoan đảng.

Hơi thở nàng càng trở nên gấp gáp mê loạn, trong lòng nghĩ muốn càng nhiều, hai tay có chút bất tri bất giác ôm chặt Đoạn Vân Tụ, nhường này vô hạn tiếp cận đến làm dịu bớt cơn khát trong lòng.

Nước lạnh cũng dần dần nóng lên, cảm địa lại càng ấm áp nhiệt nguyên. Đoạn Vân Tụ khước môi cong lên đến – trả thù, không nhất định phải dùng đao hay kiếm, phương thức ôn nhu nhất, mới là tàn nhẫn nhất.

Vì thế nàng không hề dừng lại, ngón tay dò xét đi vào, từ từ đi trước, sách dẫn Diệp Tú Thường thở gấp càng loạn, rên rỉ cũng đứt quãng, cả người như bị mang cách mặt đất, đặt mình trong đám mây.

Ở mê loạn không chịu nổi Đoạn Vân Tụ lại đột nhiên hỏi: “Tú Thường ngươi nói, có phải phá tăng sự việc kia, ngươi liền trở thành người của ta, cả đời đều thuộc về ta hay không?”

“Cái gì?” Diệp Tú Thường từ đám mây rớt xuống, gần như muốn hoài nghi mình nghe lầm — ngư khí lãnh đạm như vậy, không giống như đang ở giữa phong nguyệt, mà ở đâu đó ngoài kia, lãnh mắt nhìn mình, sau đó đoạt lấy...

Nhưng Đoạn Vân Tụ không thềm nhắc lại, môi lưỡi tiếp tục triền miên, ngón tay bắt đầu tiến vào. Mà Diệp Tú Thường cúi đầu hấp khí, giữa hoan du lại cảm thấy khẩn trương.

Không lâu, đã đến trở ngại.

Có phải hay không công phá tăng trở ngại này, ngươi liền trở thành người của ta, giống đêm đó để cho ta thuộc về ngươi? Sau đó tuân thủ theo pháp tắc thế gian này chỉ có một người đến chết, bị ta chung thân giam cầm, đến chết đều mang theo ấn ký của ta?

Ngón tay của nàng dừng ở lại nơi đó, trong đầu lại đang suy tư.

Diệp Tú Thường cảm giác được toàn bộ động tác Đoạn Vân Tụ đều dừng lại, cả người tựa như ma quỷ nhìn mình.

“Vân Tụ...” Vì sao ta không - cảm giác được ôn nhu của ngươi, không - cảm giác được nhiệt tình của ngươi? Ngón tay của ngươi đặt tới nơi đó, lại vì cái gì không tiếp tục đi tới?

Nàng động động, đem khoảng cách Đoạn Vân Tụ mới vừa kéo ra lại lấp đầy, cái khoảng cách có thể làm lạnh lòng người, tiến đến bên tai nàng, nhẹ nhàng mà nói: “Vào đi, ta nguyện ý, thuộc về ngươi, đời này kiếp này, kiếp sau kiếp sau nữa...”

Ta nguyện ý, thuộc về ngươi, đời này kiếp này, kiếp sau kiếp sau nữa... Đoạn Vân Tụ giương mắt nhìn Diệp Tú Thường, biểu tình âm hàn dần dần hòa tan, nước mắt bất tri bất giác xông tới.

“Cho dù, chúng ta từ nay về sau không thể thân mật như vậy, mà là...” Rút kiếm tương hướng...

Diệp Tú Thường nở nụ cười, dự cảm ác mộng này càng ngày càng mãnh liệt rồi.

Có thể ngay cả như vậy, ta vẫn là nguyện ý, thuộc về ngươi, chẳng sợ từ nay về sau chúng ta chỉ như người qua đường.

Ta nguyện ý mang theo tốt đẹp ngươi lưu lại, kết kết độc hành (ý là đơn độc cả đời)...

Nàng ôm chặt thân mình Đoạn Vân Tụ, ở bên tai nàng cúi đầu đồng ý: “Bất luận như thế nào, ta đều nguyện ý, đời này kiếp này, chỉ thuộc về người...”

Lệ rốt cục tích lạc.

Ngón tay Đoạn Vân Tụ động động, nhưng không có đi về phía trước, mà là lui về phía sau, sau đó ôm chặt nữ tử trong lòng, im lặng khóc...

“Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng, huyễn, bào ảnh, như lộ diệt như điện, ứng tác như thị quán.”

dịch nghĩa:

Tất cả các pháp hữu vi; Như bóng, bọt nước có gì khác đâu; Như sương, như điện lóe mau; Hãy xem như giấc chiêm bao mơ màng.

Đây là bài kệ nổi tiếng trong kinh Kim cương, thường được gọi là bài kệ Lục Như.

Bài kệ Lục như có thể được xem là bản tóm tắt tư tưởng của Phật giáo Đại thừa khi quán chiếu thế gian như huyễn mộng. Xem cõi đời như giấc mộng, như cơn gió thoảng qua, như giọt sương rơi chóng tan trên chiếc lá cũng là những hình tượng thường thấy trong văn hóa phương Đông.

20 chương nữa ta sẽ cố gắng edit hoàn nhanh chút, ta thích ngược mà,,,

51. Chương 51: Mây Đen Kéo Đến

Bởi vì thay đổi của Đoạn Vân Tụ, trong lòng Diệp Tú Thường bất an càng ngày càng thịnh — hành vi đêm đó của nàng thật sự quái dị, rõ ràng ở thân thiết, lại lãnh đạm như vậy, sau lại ôm chính mình khóc thật lâu, không thanh âm, lại càng lo lắng. Minh đã mở miệng hỏi vài lần, thậm chí thiếu chút nữa muốn nghiêm khắc chất vấn, nàng chỉ lại thần nhiên nói không có gì, rất nhanh người liền sẽ biết thôi.

Rất nhanh ta sẽ biết sao? Là ác mộng bắt đầu hay là chấm dứt? Vì cái gì ta cảm giác mình đã ở bên trong mộng yếm, không thể tỉnh lại?

Mà từ đêm đó về sau, lại tựa hồ cả người người thay đổi, trên mặt vẫn là cười ôn hòa, trong đôi mắt lại lãnh đạm khôn cùng, người vẫn cùng ta ôm nhau ngủ, nhưng ôm ấp của người lại làm cho ta cảm thấy được giá lạnh.

Vì cái gì? Đến tận cùng là vì cái gì? Sau đại hôn không phải là tân hôn yến người rất vui vẻ sao? Nhưng mà người, lại cách ta càng ngày càng xa, xa đến mức ta không thể chạm đến...

Mà Diệp Tú Thường bất an Đoạn Vân Tụ đều nhìn ở trong mắt, chỉ là nàng không còn cách nào.

Mỗi lần nàng nhìn vào gương mặt đó, thanh âm ca ca Đoạn Phong Tiêu lại vang vọng ngay tại bên tai nàng:

“Ngày đó không phải muội hỏi cừu gia của chúng ta là ai sao?”

“Hắn chính là Diệp Kính Thành...”

“Tụ Nhi muội thực thích Diệp Tú Thường?”

“Nàng là nữ nhi của Diệp Kính Thành...”

“Tụ Nhi muội đừng quên Đoạn gia ta tổng cộng đã chết bao nhiêu người, kể cả muội muội chưa xuất thế của chúng ta ở bên trong, tổng cộng mười sáu người!”

. . .

Nàng rất muốn che lại lỗ tai loại bỏ những lời này, nhưng chỉ phí công.

Lòng của nàng bị từng dao từng dao lăm trì, chính là mỗi lần tỉnh lại đều phát hiện mình còn sống.

Nàng nhớ tới bản thân mang theo thương tích luyện kiếm, mặc kệ máu từ mảnh vải chảy ra, nàng nhớ tới chính mình cầm dây treo trên vách núi luyện tập khinh công, mặc kệ phía dưới là vực sâu vạn trượng, nàng nhớ tới mình thường thường ở trong cơn ác mộng bình tĩnh, nàng nhớ tới chính mình mỗi ngày đều thể muốn cho cái tặc nhân táng tận thiên lương kia trả máu đại giới...

Nhưng mà, chính mình lại gặp gỡ Tú Thường, ở bên bờ xuân thủy lê hoa, ở dưới đêm trăng ẩm áp, ở bên trong lê hoa phi vũ, trong thâm cốc dưới tuyết bích, ở Tuyết Bảo Đỉnh, tình như cổ độc, từng điểm từng điểm tiến vào trong lòng mình, làm cho mình ẩm áp, làm cho mình quẩn quýt, làm cho mình vui vẻ, làm cho mình cam nguyện nhảy xuống vực sâu, làm cho mình tình nguyện giả Phượng hư Hoàng, làm cho mình nguyện ý đem hết thủy đều cho...

Nhưng tại sao thượng thiên còn muốn đùa cợt chính mình! Không phải kiếp trước mình là cái tài chủ thói vô lương thấy người chết cóng đầy đường nhưng vẫn như cũ lâu son rượu thịt? Không phải kiếp trước mình là cái ma đầu giết người như ngóe tàn sát tất cả người vô tội?

Vì cái gì! Vì cái gì! Vì cái gì!...

Thế gian này không có khả năng còn có chuyện gì thống khổ hơn...

Lòng mình âm thầm rỉ máu, trên mặt chính là phải gió êm sóng lặng bày ra tươi cười...

Sáng sớm, Diệp Tú Thường nói: “Vân Tụ, chúng ta đi ăn điểm tâm...”

Đoạn Vân Tụ gật đầu, hai người liền hướng tiền thính Minh Viễn Sơn Trang đi đến. Trong tiền thính Diệp Kính Thành cùng Diệp Viễn Khâm đều ở, phu phụ Sở Liệt vì thuận tiện thương nghị sự tình tạm thời ở lại Minh Viễn Sơn Trang, lúc này cùng nữ nhi Sở Dao đã ở tiền thính.

Hai người vào tiền thính, tầm mắt Diệp Kính Thành đảo qua Đoạn Vân Tụ, mà tầm mắt Đoạn Vân Tụ cũng nghênh đón.

Người, liền là đao phủ năm đó diệt cả nhà ta sao?

Nguyên lai người chỉ có vẻ ngoài là chính nhân quân tử, thế nên trái tim cũng xấu xí...

Cuối cùng có một ngày, người sẽ chết ở trên tay ta hoặc là ca ca, thì cốt vô tồn...

Nắm ngón tay Đoạn Vân Tụ nắm chắc thật nhanh, nếu lúc này Linh Ẩn kiếm nơi tay, nàng thực muốn xông tới một kiếm kết liễu Diệp Kính Thành. Nhưng mà không được, nàng hiểu được thực lực của chính mình còn chưa đủ, nàng nhớ lại ca ca nói muốn chậm rãi tra tấn không thể để cho hắn thống khoái mà chết đi...

Diệp Kính Thành cảm giác được trong nháy mắt ánh mắt Đoạn Vân Tụ bất thiện, trong lòng kinh ngạc, chờ hắn tiếp tục đem ánh mắt ném trở lại thì ánh mắt kia đã muốn trở nên kính cẩn nghe theo.

Một bên Sở Dao ngẩng đầu nhìn Đoạn Vân Tụ, trong lòng tình cảm phức tạp như cũ, liền dời ánh mắt nhìn mỹ thực trên bàn.

Chúng nhân ngồi xuống dùng bữa. Trong lúc ăn cơm nói tới chuyện Ma giáo phóng xuất tin đồn, nói muốn đem bạch đạo tru diệt sạch sẽ để nắm cả võ lâm trung nguyên trong tay, Sở Liệt tức giận không thôi, nếu không phải trước mắt trên bàn cơm tất cả đều là đồ ăn chỉ sợ cũng muốn một quyền đập đi xuống.

Mà Đoạn Vân Tụ trong lòng lạnh lùng cười — người anh hùng bạch đạo mở miệng một tiếng “Ma giáo”, không biết mình chủ võ lâm thống lĩnh bạch đạo bên cạnh mới là ma đầu lớn nhất! Như vậy bạch đạo, vì sao không giết?

Diệp Tú Thường muốn thay đổi không khí dị thường, mở miệng hỏi: “Cha người nói, lần này đại chiến chúng ta có mấy phần thắng đây?”

Diệp Kính Thành trầm ngâm một lát, hỏi ngược lại: “Theo ý kiến Thường nhi thì?”

“Bạch đạo ta có Nhận Đăng Môn Sở thúc thúc cùng Sở di, Ngụy gia bảo Ngụy bá bá, còn có Thiếu Lâm Cái Bang, Tiêu Tương phái, còn có ta Minh Viễn Sơn Trang, tổng cộng lực đại môn phái, tinh anh xuất hiện rất nhiều, nhân số cũng đông. Mà thực lực của ma giáo cũng không thể khinh thường, Ma giáo vốn có tứ đường, mỗi đường các hữu kỳ kỹ — Kỳ Môn Đường thiện trận pháp, Vạn Độc Đường chuyên dùng độc,

Hồng Tiệm Đường thiện thu thập tình báo, mà Phích Lịch Đường có thể phục kích ngàn dặm, lần trước Phi Long Môn diệt môn chính là Phích Lịch Đường hấn làm. Mặt khác, hắc đạo Thiên Thứ Bang, Lạc Phong Cốc cùng Hắc Hồ Trại bản thân thực lực cũng không kém hơn bất kỳ một môn phái bạch đạo nào, và lại nghe lệnh bởi Ma giáo, lại có những thứ khác ngưi quý xà thần lệ phụ thuộc vào Ma giáo, sở dĩ do Ma giáo thống lĩnh hắc đạo cũng xác thực vì chúng lợi hại...”

“Thường nhi ý của ngươi là nói, bạch đạo ta cùng hắc đạo tám lạng nửa cân?” Sắc mặt Diệp Kính Thành sa sầm, mà Sở Liệt cực muốn phản bác lại không có lý do gì.

Diệp Tú Thường gật đầu, nói tiếp: “Thường nhi vẫn cảm thấy, nếu muốn chính diện đối địch, coi như chúng ta thắng, nguyên khí cũng sẽ đại thương.”

Diệp Viễn Khâm ở bên cạnh mở miệng hỏi: “Này muội muội, muội có ý kiến gì hay sao?”

“Ta nghĩ mấy ngày, nghĩ đến một cái.”

Tất cả mọi người nhìn đến nàng.

Nàng xem xem mọi người, chậm rãi nói: “Không bằng chúng ta cùng hắc đạo ước định, phái người tỷ thí, bên thua liền nghe theo hiệu lệnh bên thắng.”

“Nhưng ai có thể bảo đảm bạch đạo ta có thể thắng được tỷ thí đây? Hơn nữa coi như chúng ta thắng hắc đạo lại thật sự hội nghe lệnh bởi chúng ta sao?” Diệp Viễn Khâm nói nghi vấn của mọi người.

“Đích xác không thể cam đoan, nhưng nếu anh hùng bạch đạo ta một mình tỷ thí đều thắng không nổi hắc đạo, chúng ta đây sao có thể chắc chắn kiểm soát được trận đại chiến này? Mặt khác đại ca huynh nói đúng — coi như chúng ta thắng, hắc đạo cũng không nhất định thật sự nghe theo lệnh chúng ta. Nhưng chúng ta có thể cho giáo chủ ma giáo Nam Tích Thiên đổi mặt làm ra hứa hẹn, cam đoan các môn phái hắc đạo không thể tiếp tục dấy lên giết chóc như Phi Long Môn lần trước vậy. Nam Tích Thiên ở hắc đạo tự xưng là một lời ngàn vàng, nếu hấn làm ra hứa hẹn, ít nhất mấy năm gần đây vô lâm trung nguyên ta sẽ không còn có phát sinh giết chóc quy mô lớn nữa, như vậy, cũng đạt đến mục đích.”

Trong lòng Diệp Tú Thường hiểu rõ mọi người cũng vô pháp phủ nhận điều đó, coi như giết chóc nhiều hơn nữa cũng vô pháp diệt trừ cả hắc đạo, bởi vì luôn luôn có người không muốn đi chính đạo, có thể ngăn chặn hắc đạo lạm sát kẻ vô tội đã là rất tốt rồi...

Diệp Kính Thành như có suy nghĩ gì sau gật đầu nói: “Thường nhi nói cũng đúng. Cái chủ ý này không tệ, bạch đạo ta nhân tài đông đúc, cùng lắm thì Diệp Kính Thành ta đem một mạng bồi lên.”

“Diệp huynh cũng không thể nói như vậy, Thiên Quân Kiếm của huynh đã là vô lâm trung nguyên đệ nhất kiếm, ta nhớ không lầm, mười năm nay huynh có lẽ chưa bại quá, Ma giáo coi như lợi hại hơn, ở trước mặt các vị anh hùng bạch đạo ta cũng phải nhận thua!” Sở Liệt lập tức nói.

Diệp Kính Thành đem râu vuốt vuốt, khẽ gật đầu.

Còn bên cạnh hầu hạ “Thúy Nhi” nhìn thấy mọi người, lại ngó Đoạn Vân Tụ nhìn như vân đạm phong khinh, không để lại dấu vết khinh miệt cười.

Đêm đó, chờ Diệp Tú Thường tắm rửa đi ra thì Đoạn Vân Tụ đã muốn nằm thẳng trên giường.

“Vân Tụ...” Diệp Tú Thường chui vào chăn, xoay người nhìn Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ ảm đạm cười, ứng thanh “Hmm?”

“Ngươi ở ngay bên cạnh ta, ta lại như thế nào cảm giác ngươi cách ta càng ngày càng xa đây? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Vẫn là vấn đề này.

“Như thế nào sẽ đây? Ta ở chỗ này a.”

“Không cần lánh nặng tìm nhẹ, đêm đó ngươi quá mức khác thường, nếu không cho ta cái giải thích hợp lý, ta như thế nào cũng không thể an tâm.”

“Đêm đó a, là ta, là ta nhìn thấy một hồi hoả hoạn, đang nhớ lại đại hỏa trong nhà mình mười năm trước cho nên không chế không nổi ma chướng trong lòng, làm nàng lo lắng.” Nàng đã nghĩ kỹ, nếu Diệp Tú Thường lại hỏi, liền dùng cái này để qua loa cho có lẽ.

“Thật vậy sao?”

“Đương nhiên là thật.”

Diệp Tú Thường tạm thời tiếp nhận đáp án này, nhưng vẫn cảm thấy được có cái gì không ổn, chính là nàng còn không kịp cẩn thận suy xét đã cảm thấy buồn ngủ đánh úp lại.

“Như thế nào đêm nay mệt mỏi như vậy đây?” Trước khi tiến vào mộng đẹp nàng lầu bầu một câu.

“Có lẽ vào ban ngày nàng quá mệt mỏi, hảo hảo ngủ một giấc...” Đoạn Vân Tụ đưa tay đem sợi tóc trên mặt nàng vuốt đến sau tai.

“Uh.” Diệp Tú Thường mở trừng hai mắt, lại nhắm lại.

Rất nhanh, hơi thở Diệp Tú Thường trở nên an ổn.

Đoạn Vân Tụ dựa vào ánh trăng nhìn đến người bên gối, trong lòng một trận bi thương.

Thật lâu sau, nàng than nhẹ một tiếng, xoay người xuống giường.

Bất tri bất giác qua nửa tháng, Đoạn Vân Tụ vẫn là bộ dáng này, trước mặt người khác trên mặt luôn cười ôn hòa, trong đôi mắt lại lãnh đạm khôn cùng, ban đêm vẫn là cùng Diệp Tú Thường ôm nhau ngủ, nhưng vây quanh lại dị thường giá lạnh...

Diệp Tú Thường có cảm giác cứ cách mấy đêm bản thân luôn ngủ được đặc biệt trầm, chỉ sợ là mình bởi vì lo lắng cho Đoạn Vân Tụ, đợi khi nàng thanh tỉnh suy xét lại, cảm giác không đứng chỗ nào.

Một đêm, Diệp Tú Thường tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, nhưng không có thấy Đoạn Vân Tụ.

Nàng vội vàng đi khắp nơi nhìn xung quanh, phát hiện có bóng người ngoài cửa sổ. Đi ra ngoài vừa nhìn, quả nhiên là Đoạn Vân Tụ, chỉ thấy nàng tóc dài tản mát, mặc tiết y, cởi ra áo ngoài, trong tay mang theo một bầu rượu, hướng hai cái chén trên bàn đá châm, trên bàn đá còn có ba món ăn tinh xảo làm từ nấm hương.

Đoạn Vân Tụ thấy Diệp Tú Thường đi ra, nói: “Nàng xem này bóng đêm thật đẹp, chúng ta uống một chén.”

“Nhưng mà?” Diệp Tú Thường muốn nói đêm thu thâm hàn, hơn nữa tóc người dài chưa thúc dễ dàng chọc người sinh nghi, nhưng thấy đôi mắt Đoạn Vân Tụ lúc này xuất hiện dịu dàng lâu rồi không thấy, trong lòng không muốn cự tuyệt, vì thế đã đi qua ngồi vào trên mặt ghế đá.

Đoạn Vân Tụ đứng dậy đem áo ngoài phi tới trên người nàng ngồi lại, nói: “Nàng mặc vào.” Thanh âm ôn nhu, lại không cho cự tuyệt.

“Đến, ánh trăng vừa lúc, chúng ta uống rượu ngắm trăng!” Tiếp theo nàng bưng chén lên.

Diệp Tú Thường ngẩng đầu, thấy bầu trời đêm trên đỉnh đầu treo lên một vòng huyền nguyệt, mà bầu trời đêm trong suốt như nước, xuyên một chút điểm đầy sao, nhưng phía tây một mảnh mây đen dần dần kéo đến.

Nàng cũng bưng chén rượu lên, “Hảo, khó được người có hưng trí, ta phụng bồi.”

Hai người liền uống nữ nhi hồng ử mười tám năm, thỉnh thoảng ăn chút điểm tâm.

“Đây là người làm sao?” Diệp Tú Thường ném một ít đồ ăn, chỉ cảm thấy thập phần ngon miệng.

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, “Đã lâu không có xuống bếp, thích không?”

Diệp Tú Thường cười rộ lên, “Chúng ta nên tỷ thí trù nghệ...”

Đoạn Vân Tụ nhột nhột cười, lại uống lên một chén rượu, hai má dần dần nhiễm lên đỏ ửng.

Uống qua mấy ly, Đoạn Vân Tụ đột nhiên hỏi: “Tú Thường, nếu có một ngày nàng phát hiện bên cạnh nàng hết thấy đều là kính hoa thủy nguyệt phải làm sao bây giờ?”

“Như thế nào sẽ đây?”

Đoạn Vân Tụ cười cười, thầm nghĩ: như thế nào sẽ không đây? Người liền ở bên cạnh ta, lại như hoa trong gương trăng trong nước giống nhau hư ảo, ta đã ở bên cạnh người, có thể cuối cùng có một ngày người sẽ phát hiện tất cả chuyện này càng hư ảo hơn hoa trong gương trăng trong nước...

Nàng thả chén rượu đứng dậy, cước bộ có điểm lảo đảo, “Đêm nay giống như đặc biệt lạnh...”

Diệp Tú Thường cũng đứng lên, muốn cởi áo ngoài cấp Đoạn Vân Tụ phủ thêm, ai ngờ Đoạn Vân Tụ lại xoay người cầm tay nàng, cúi đầu địa gọi: “Tú Thường...”

“Hm?” Diệp Tú Thường giương mắt, chứng kiến cặp đồng tử kia trong ngày thường thập phần thanh thiên giờ nhiễm lên dạ sắc trầm trầm.

“Ta...” Trong lòng Đoạn Vân Tụ có rất nhiều lời muốn đối người trước mắt nói, chính là, nhưng không cách nào mở miệng, mà này thiên ngôn vạn ngữ lại hóa thành nộ hôn, mang theo mùi rượu, dừng ở trên môi Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường không nghĩ tới Đoạn Vân Tụ giờ phút này đột nhiên xúc động, mà hai người còn đang ở ngoài phòng.

Nhưng là này nữ nhi hồng quá thơm, này môi quá mềm yếu, này hôn rất triển miên, đủ loại lý do làm cho nàng ngăn chặn nghĩ hoặc trong lòng bắt đầu đáp lại.

Một bàn tay Đoạn Vân Tụ đem Diệp Tú Thường ôm chặt, hướng trong thân thể chính mình khóa chặt, tay kia thì nâng cái ót của nàng, tiếp theo cái lưỡi thơm tho thăm dò vào, triển chuyển phản trắc, hương thơm tràn ngập.

Hơi thở quyện theo đầu lưỡi đưa qua, giống như người chết đuối tuyệt vọng nhìn không tới tia sinh cơ cuối cùng.

Cũng không cần kỹ xảo gì, chỉ bằng bản năng liền có thể nhường này hôn càng sâu, càng nặng, càng cuồng loạn...

Nộ hôn nóng bỏng tiếp tục, mà trong lòng Đoạn Vân Tụ bi thê lan tràn — sau này, không còn ôn tồn như vậy, không còn triển miên như vậy, bởi vậy, phải chặt chẽ nhớ kỹ hương vị của nàng, nhiều năm sau, cũng không quên một chút...

52. Chương 52: Tứ Diện Sở Ca*

*Bốn bề thọ địch

Rượu hết người tan.

Có lẽ là ánh trăng đêm nay quá thê lương, hay có lẽ mấy ngày nay cực lực đè nén, Đoạn Vân Tụ nghiêng người nhìn nữ tử bên gối đôi mắt khép hờ, buồn phiền trong lòng không thể ngăn chặn.

Cái gọi là đồng sàng dị mộng, đại khái chắc là như thế. Không dám tưởng tượng, bi kịch này thế nhưng lại phát sinh ở giữa chúng ta...

Nàng nâng tay nhẹ nhàng xoa xoa đôi mi thanh tú đang nhú chặt, mơn trớn hai má non mềm, mơn trớn khóe môi hơi gập, dừng lại nơi đó.

Thật đẹp, gương mặt tinh xảo thanh tú như thế, xán nhược xuân hoa tựa như thu nguyệt, tuy là ngủ, nhưng vẫn có thể làm cho lòng nàng rung động.

Chỉ là, ta còn có thể ngắm nàng như vậy đến khi nào? Nàng còn có thể cho ta ngắm đến lúc nào?

Diệp Tú Thường cũng không có ngủ, ánh mắt chậm rãi mở ra, trong mắt mông lung ngà ngà say.

“Vân Tú...” Thanh âm của Diệp Tú Thường giống như là nhiễm lên hương rượu, nhuyễn nhuyễn nị nị. Nàng nghiêng người, nâng tay chậm rãi sờ lên hai má Đoàn Vân Tú, ánh mắt như nước mùa thu ẩn sâu cảm xúc.

Nàng nắm tay Diệp Tú Thường đặt lên hai má của mình, ngắm nhìn người nằm gần trong gang tấc, trong lòng tràn ngập bi thương...

Mà trên mặt Diệp Tú Thường vẫn đỏ hồng, giữa khóe mắt đuôi mày đều lộ ra ngà ngà say mê nhiễm vũ mị, lại mỉm cười, mặc cho vũ mị nhiễm khai.

Một tiếng cười, làm nàng nghe thấy thanh âm của tiếng lòng mình nứt toác...

Cảnh trí tuyệt mỹ như vậy, chính mình rất nhanh liền không thể thấy được...

Nàng cố chấp tự mình đè nén bi thương trong lòng, ôn nhu nói: “Hảo hảo ngủ, sẽ có mộng đẹp...”

Diệp Tú Thường khóe môi cong cong, hai mắt nhắm nghiền.

Nàng nằm trong bóng đêm, nghe tiếng hít thở bên người, nhìn chằm chằm đỉnh rèm che trên đầu, bi thương trong lòng như sóng to ập tới, thiếu chút nữa đem nàng nuốt trọn.

Yêu cùng đau cùng tồn tại, tình cùng thù dây dưa, chính là, chúng ta lại nhất định không thể thoát ra tử cục này rồi.

Nửa canh giờ sau, nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng vén chăn lên đứng dậy xuống giường.

Nàng thúc hảo búi tóc, thay y phục dạ hành, mang hảo mạng che mặt, lại cầm lên Linh Ẩn kiếm.

Nàng nhẹ nhàng đẩy ra hai bên then cửa, đẩy cửa, bước một chân ra.

Mất thấy liền phải rời khỏi, lại không biết tại sao, trong nội tâm nàng lại có chút không muốn, không muốn này như sợi tơ trời trụ cước bộ của nàng.

Nàng dừng lại bất động, nửa ngày, xoay người nhìn đến người trên giường. Nương ánh trăng, nàng thấy rõ hình dáng Diệp Tú Thường.

Thân mình Diệp Tú Thường hơi hơi hướng nghiêng ra ngoài, hai mắt vẫn nhắm không nhúc nhích.

Nàng ngồi vào trên mép giường, ngắm nhìn trong chốc lát, chậm rãi đưa tay, đem một sợi tóc tán lạc trên mặt đẩy ra hai bên, sau đó cúi người, hôn lên đôi mắt Diệp Tú Thường.

Mí mắt Diệp Tú Thường hơi hơi run, nhưng không có mở mắt.

Ở trong lòng nàng thở dài thật sâu, sau đó đứng dậy, dứt khoát rời đi.

Nàng di chuyển rất nhẹ nhàng, tránh qua tuần tra hộ viện Sơn Trang đi tới thư phòng.

Mấy lần trước nàng đã đi qua địa phương khác của Minh Viễn Sơn Trang, nhưng đều không có phát hiện gì đó nàng muốn tìm, hiện tại chỉ còn lại thư phòng. Theo nàng quan sát, thư phòng là trọng địa Diệp Kính Thành nghị sự, mặc dù không có đặc biệt tăng cường hộ vệ, nhưng trong đó có huyền cơ gì cũng chưa biết chừng.

Nàng xuất ra phía trước Kim Xu phối cho nàng cái chìa khóa, mở cửa phòng đi vào, lại đóng cửa lại.

Thư phòng này nhìn qua rất bình thường — ở giữa là cái bàn rộng rãi, trên bàn bày văn phòng tứ bảo, phía sau là loạt giá sách, phía trên là các loại thư tịch, trên tường hai bên treo mấy bức tranh sơn thủy.

Nàng xem xem, không phát hiện có gì dị thường, liền đi qua phía sau giá sách.

Phía sau giá sách còn có không gian nhỏ, một cái dựa vào tường trên giá đỡ trưng bày lên các loại ngọc khí. Nàng chậm rãi đảo qua, vẫn không phát hiện dị thường.

Sẽ ở nơi nào đây?

Nàng đi sờ từng cái từng cái ngọc khí, rất nhanh mò tới một cái ngọc khí hình sư tử. Đây sư tử nhìn qua không lớn, nhưng nàng phát hiện mình di chuyển nhưng nó bất động.

Trong lòng nàng biết trong đó có kỳ lạ, tay phải tăng lực thay đổi vị trí sư tử, chỉ thấy trên tường đối diện lại xuất hiện một cánh cửa, mà cửa kia từ từ mở ra!

Nàng thầm nghĩ trong lòng: Thư phòng này quả nhiên có động thiên!

Nàng nhẹ nhàng đi qua, phát hiện bên trong là một cái mật thất. Mật thất này bố trí rất đơn giản, lại trưng bày không ít kiếm khí, mà ở giữa mặt bàn khung sắt bày lên đúng là nàng đã thấy qua “Thiên Quân Kiếm”.

Nàng đem chu vi Thiên Quân Kiếm tìm kiếm một phen sau cầm lên xem xét.

Nhớ tới ca ca nói ‘Kinh Hạc Kiếm’ đặc biệt ở chỗ thân kiếm nhẹ vô cùng, nhưng trước mắt này đó kiếm tuy rằng có dài có ngắn, nặng nhẹ khác nhau, lại đều không phải cái kia mình đang tìm.

Nàng nhìn một thanh kiếm cuối cùng, không khỏi thất vọng, ở trong lòng thở dài một hơi — mấy thanh kiếm này cũng không phải ‘Kinh Hạc Kiếm’, chính mình tra xét qua cũng chỉ có Thiên Quân Kiếm thôi, nhưng Thiên Quân Kiếm này so với Linh Ẩn kiếm của mình, không cần cầm lên cũng biết là rất nặng, mà ca ca lại khẳng định ‘Kinh Hạc Kiếm’ ở hai mươi lăm năm trước bị Diệp Kính Thành đánh cắp rồi, như vậy nó ở nơi nào đây?

Nhưng không thể trì hoãn nữa rồi, nàng chỉ nhẹ nhàng di chuyển cước bộ đi ra ngoài. Nàng rời đi mật thất, sau đó chuyển động tiểu sư tử, cửa mật thất đóng lại rồi.

Ngay lúc cửa mật thất khép lại trong nháy mắt, hơn mười chỉ phi tiêu từ nhiều hướng khác nhau hướng nàng đánh úp lại.

Nàng cực kỳ hoảng sợ, nhảy lên một cái, ở giữa không trung đạo qua một vòng mới tránh thoát mấy cái phi tiêu kia.

Dù là như thế, nhưng vẫn có một cái phi tiêu lướt qua cánh tay trái của nàng rồi mới ghim vào vách tường.

Nàng cúi đầu vừa nhìn, cánh tay trái của mình đã bị cắt qua, máu tươi rỉ ra.

Nguyên lai là thừa dịp người trộm kiếm trộm xong cảnh giác lơ lửng là lúc hạ sát thủ! Nàng không thể không cảm thán cơ quan này bố trí cao minh.

Nhưng cơ quan vừa động liền có nghĩa là có người đã phát hiện dị thường nơi này. Nàng thầm nghĩ không tốt, lập tức lao ra cửa thư phòng loáng đi ra ngoài, ai ngờ nàng vừa ra cửa liền trông thấy giữa trời đêm một đóa pháo hoa bay lên, rất nhanh Minh Viễn Sơn Trang các nơi liền sáng lên ánh lửa, cũng vang lên thanh âm của binh khí, đem bóng đêm yên tĩnh cắt qua.

Nàng lên xuống mấy cái một cái phi nhanh muốn bay ra tường viện, một cơn mưa tên bên kia bắn ra, chặn đường đi của nàng.

Nàng chỉ hảo đem thân mình gấp lại, rơi trở lại tường nội viện.

Thân thể của nàng vừa mới rơi xuống, mười hai cái bóng đen liền từ trong bóng đêm lao ra vây quanh nàng.

Nàng gặp qua hộ viện Minh Viễn Sơn Trang, rõ ràng võ công của bọn hắn cùng những người trước mắt có khinh công trác tuyệt này không cùng một cảnh giới. Rất rõ ràng, mấy người này là ẩn vệ của Minh Viễn Sơn Trang, hơn nữa mỗi người đều là cao thủ. Quả nhiên, xem ra Diệp Kính Thành càng có tâm kế hơn so với ngoài mặt! Ở trong vòng hai mươi năm đem một cái tiền trang kinh doanh, Sơn Trang thay đổi trở thành một người trọng trấn trong Võ Lâm, làm sao có thể đơn giản!

Nàng nhớ tới ca ca nói năm đó hung thủ đến diệt môn nói mình là sát thủ, như vậy những người trước mắt này, cùng những sát thủ năm đó có quan hệ gì?

Cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, một người áo đen đã mở miệng: “Ta khuyên ngươi thức thời, đầu hàng đi, nếu không, ngươi hội rất khó coi.” Ngữ khí rét lạnh giống như là Hắc Bạch vô thường.

Nàng lạnh lùng cười, đem thanh tuyền đề thấp, “Vậy thì cứ nhìn xem ta sẽ trở nên rất khó coi.” Nói xong Linh Ẩn kiếm mang theo vô kiếm hướng Hắc y nhân gần nhất đánh tới.

Nàng hiểu được chính mình nhất định phải tốc chiến tốc thắng đột phá vòng vây, chờ Diệp Kính Thành cùng Diệp Tú Thường tới hậu quả hội khó lường, vì thế vừa ra tay liền sát khí tràn ngập.

Hắc y nhân cách nàng gần nhất chỉ nhìn thấy thân ảnh cực nhanh hướng chính mình đánh úp lại, bất ngờ không phòng ngự lại bị đánh trúng đại huyệt té trên mặt đất, mà trường kiếm trên tay cũng bị chiếm đi.

Nàng một kích đắc thủ, dùng trường kiếm đoạt được quét về phía hắc y nhân khác. Nhưng mà những người khác thấy đồng bạn ngã xuống đất đều đã ngưng thần súc thể chuẩn bị kỹ càng, đem nàng triển ở bên trong. Một mình nàng đối mặt với mười một cao thủ, rất nhanh liền cảm thấy khó chống đỡ.

Nàng có chút hận tại sao mình không đem Kinh Hạc Kiếm luyện thành, nếu không lúc này cũng không chật vật như thế — chớ nói thoát thân, lúc này giữa đao quang kiếm ảnh giữ được tánh mạng đã rất tốt rồi!

Nhưng nhất định phải thoát thân, nhiều thêm một khắc lòng nàng liền sợ thêm một phần — nếu như mình bị bắt, như vậy mình và Diệp Tú Thường sẽ không còn có thể!

Mặc dù nàng đã hiểu rõ con đường này đều đẩy hai người đi đến tử cục, nhưng có thể kéo thêm một ngày thì hay một ngày, có thể kéo thêm một khắc thì thêm một khắc! Nghĩ tới như vậy, kiếm khí nàng tăng vọt, đem uy lực Linh Ẩn kiếm pháp đều phát huy ra, đem trận thế Hắc y nhân tạo thành xé ra lỗ hổng.

Nàng liền hướng khe hở vọt tới, nhưng hai thanh trường kiếm rất nhanh đâm qua, hơn nữa phía sau một thanh trường đao cũng sắp đến rồi.

Làm sao bây giờ? Nếu muốn phá trận này muốn đẩy ra trường kiếm hai bên, giá phải trả là chịu một đao sau lưng, nếu không, sẽ không có cơ hội đột phá!

Trong điện quang hỏa thạch, nàng cắn răng một cái, sử dụng kiếm đẩy ra trường kiếm hai bên đánh tới, liền cảm giác trên lưng chợt lạnh. Nhưng nàng không dám chần chờ, lập tức bay lên không nhảy lên phiến đến đầu tường.

Nhưng vẫn là muộn một bước, vì hai thanh binh khí phi đao phi kiếm phá không mà đến đánh tới trước mặt nàng, làm cho nàng lại lui trở về.

Nàng lảo không rơi xuống, một cước ngã quỵ xuống đất, Linh Ẩn kiếm chống đỡ trên mặt đất.

Không cần ngẩng đầu, nàng biết mình đã bị bao vây.

”Tặc tử lớn mật, dám xâm nhập Minh Viễn Sơn Trang ta! Là thanh âm của Diệp Viễn Khâm.

Nàng ngẩng đầu lên, chậm rãi đứng dậy — cách một trượng phía trước là chỗ Diệp Kính Thành cùng Diệp Viễn Khâm, còn có phu phụ Sở Liệt cùng Sở Dao, sau lưng đứng mười một hắc y nhân, hai bên hộ vệ Minh Viễn Sơn Trang đã muốn chạy đến.

Thế nhưng tứ diện Sở ca...

Nàng cảm thấy trên lưng đau nhức, đưa tay vừa sờ, tất cả đều là máu tươi...

Nàng quét mắt nhìn mọi người, nở nụ cười — chẳng lẽ đêm nay sẽ bỏ mạng tại đây?

Nhưng lại cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì, lúc này người mình sợ nhìn thấy nhất chưa có tới — nàng ngủ rất trầm, đợi nàng tỉnh lại, chỉ sợ hồn mình đã đến Hoàng Tuyền rồi...

Cũng tốt, không phải nhìn đến gương mặt thương tâm tuyệt vọng của nàng, không cần tương ái tương sát, khiến lòng mình thống khổ giống như lắng trì...

Mà Diệp Viễn Khâm đã rút ra Thương Hải Kiếm, phu phụ Sở Liệt cũng nổi giận nắm chắc âm dương song nhận, thậm chí cả Sở Dao cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Trên mặt Diệp Kính Thành lại có vẻ âm trầm, quát: “Đêm nay ngươi có chạy đằng trời, còn không thúc thủ chịu trói!”

Thúc thủ chịu trói? Nếu ta thúc thủ chịu trói ngươi liền sẽ bỏ qua cho ta sao? Ngươi biết rõ ta là hậu nhân Đoạn gia, lại đem nữ nhi của ngươi gả cho ta, thật không hiểu là có ý gì! Chẳng lẽ, là vì Kinh Hạc Kiếm Pháp?

Rốt cục đã hiểu rõ Kinh Hạc Kiếm phổ là như thế nào bị trộm rồi — bởi vì người luôn luôn thông qua nữ nhi của người nắm giữ hành tung của ta, cho nên mới có thể biết ta đã tìm được Kinh Hạc Kiếm Pháp, hơn nữa chọn thời cơ thỏa đáng nhất ra tay cướp đoạt! Còn đem nữ nhi của người gả cho ta, còn định ra điều kiện hà khắc đại hôn ba ngày sau liền rời đi, chẳng qua là biết nữ nhi của người sẽ đề nghị lưu lại giúp người, sau đó lại thừa cơ từ ta xuống tay có được Kinh Hạc Kiếm Pháp!

Chính là ta sao có thể cho người như ý? Coi như ta trả giá tánh mạng, cũng sẽ không cho người như ý. Trước khi ta chết cũng sẽ không để người sống yên, hơn nữa mạng của người, còn có ca ca ta tới lấy!

Nàng như cũ đè ép thanh âm, cười nói: "Không phải chỉ là chết sao? Nghe nói Thiên Quân kiếm pháp Diệp minh chủ độc bộ Võ Lâm, lại không biết năm đó là như thế nào có được... Bây giờ ta lại muốn lãnh giáo một chút, kiếm pháp mà người đã quên nguồn gốc..."

Ánh mắt Diệp Kính Thành híp lại, trở nên hung ác nham hiểm, như liệt* ưng (săn mồi) nhìn chằm chằm nàng.

Mà nàng đã đem trường kiếm cướp được hơi hơi lay động, "Không biết Diệp minh chủ có nhận lời hay không?"

Bên cạnh Sở Liệt quát một tiếng chói tai: "Người tiểu tặc này, dám khẩu xuất cuồng ngôn! Chỉ sợ người chết không có chỗ chôn!"

Mà Diệp Viễn Khâm cũng quát: "Còn chưa tới phiên cha ta ra tay, người vẫn là lãnh giáo trước một chút Thương Hải Kiếm của ta!"

Nàng không nói tiếp, chỉ là cười nhìn về phía Diệp Kính Thành, ở đôi mắt xuyên thấu ra vô cùng khinh miệt.

Diệp Kính Thành thấy khinh miệt cùng hàn ý trong đôi mắt nàng, cười ha ha, "Hảo! Lão phu vừa lúc ngứa tay rồi, đêm nay, liền tự mình hội hội lãnh giáo tiểu tặc người!"

Môi của nàng hơi gắp, trường kiếm dần dần nâng lên, chỉ hướng Diệp Kính Thành.

Diệp Kính Thành cầm lấy Thiên Quân Kiếm mà Biên quân gia nâng đến, xoẹt một tiếng, Thiên Quân Kiếm dĩ nhiên ra khỏi vỏ!

Chương sau ngược rồi, mà sẵn tiện chơi một trò chơi nhỏ đi, mấy bạn đoán xem Kinh Hạc Kiếm được giấu ở đâu nào? ^0^

53. Chương 53: Trở Mặt Thành Thù

Trong phút chốc sát khí chấn động.

Tất cả mọi người lui về sau, lưu Đoạn Vân Tụ cùng Diệp Kính Thành đứng ở trung tâm viện tử.

Đoạn Vân Tụ nhìn chằm chằm Diệp Kính Thành, ở trong đầu hồi tưởng cực kỳ nhanh thức thứ hai Kinh Hạc Kiếm Pháp. Nàng hiểu rõ lấy thực lực trước mắt của mình cộng thêm thương thế, nhất định bại trong tay Diệp Kính Thành, chỉ có dựa vào Kinh Hạc Kiếm Pháp đến đánh bất ngờ để giành phần thắng.

Chính là có thể sử xuất giống như lần trước hay không cũng chưa biết...

Mà sát ý trong mắt Diệp Kính Thành cũng cực thịnh, trong ống tay áo phát động cổ chân khí, Thiên Quân Kiếm ám trầm lãnh triệt lan toả ánh sáng âm u, giống như muốn ra khỏi vỏ để uống máu.

Đoạn Vân Tụ nhịn đau nhức trên cánh tay cùng phía sau lưng, hít thở thật sâu, đem toàn bộ nội lực đều vận đến trên thân kiếm.

Một tràng sinh tử chiến hết sức căng thẳng.

Nhưng mà một cái thanh âm trong suốt truyền đến, “Để cho ta tới!”

Đoạn Vân Tụ quay đầu, nhìn thấy thân ảnh hoàng sắc kia, cười như hoa xuân, linh động như xảo diệu, nhưng trên mặt lại ngưng kết hàn băng.

Nàng làm sao tới rồi!

Trong lòng Đoạn Vân Tụ chấn động — không phải đã điểm mê hương sao? Nàng như thế nào tỉnh, hơn nữa chạy đến nơi này? Chẳng lẽ, chẳng lẽ mê hương mất hiệu lực sao? Không có khả năng, đó là mê hương độc nhất vô nhị Kim Xu luyện chế, được lực có thể liên tục ba canh giờ, làm sao có thể mất hiệu lực được! Chỉ có một khả năng, đó chính là, nàng cũng giống như mình trước đó ăn giải được!

Nghĩ đến đây vẻ mặt nàng kinh hãi — nếu như là vậy, nàng chẳng phải đã phát hiện hành động của mình, mặc kệ mình ở trong trạng đi lại, đến lúc này mới đi ra...

Nàng nhìn hướng Diệp Tú Thường, nét thê lương nàng chưa từng thấy qua trên gương mặt tú lệ kia.

Tú Thường của nàng, tại sao có thể có thần sắc thê lương như thế...

Diệp Tú Thường nhìn đến hắc y nhân đối diện, tâm như bị vạn tiễn xuyên qua, thống khổ vô cùng.

Nàng bắt xuất Linh Tuyền Kiếm, chỉ vào Đoạn Vân Tụ.

“Cha, ta tới!”

Vừa dứt lời, nàng đã ngăn cản cha mình, nhìn thẳng vào người cách đó một trượng.

“Ta là Diệp Tú Thường Minh Viễn Sơn Trang, muốn lãnh giáo tặc tử ngươi...”

Tặc tử? Ha ha, Sở Liệt nói ta là tiểu tặc, ngươi thế nhưng cũng nói ta là tặc tử, ta trộm cái gì, ta không phải là lấy lại gì đó thuộc về Đoạn gia ta sao? Cũng đúng, ta cũng có khác gì kẻ trộm, trộm người của người, trộm trái tim của người, ha ha...

Đoạn Vân Tụ ở trong lòng cười, khóe mắt lại ướt. Nàng giơ giơ kiếm trong tay lên, vẫn dè dặt thanh âm, “Hảo, ngưỡng mộ danh tiếng Diệp đại tiểu thư đã lâu, tại hạ cũng muốn lĩnh giáo lâu rồi.”

Trong lòng Diệp Tú Thường cười lạnh, ngươi cho là ngươi dè dặt thanh âm ta nghe sẽ không biết sao? Thân ảnh của ngươi, ánh mắt của ngươi, thần thái của ngươi, ta quen thuộc như vậy, nhắm mắt lại cũng có thể nhận ra, mà ngươi vẫn còn ở đó ngụy trang, chuyện cho tới bây giờ, ngươi không thể hạ trường kiếm cho ta cái giải thích hợp lý, lại làm như ta là người xa lạ, ta thật sự là mắt bị mù nhìn nhầm người sao...

Linh Tuyền Kiếm trong tay nàng cũng dần dần giơ lên, chỉ vào Đoạn Vân Tụ.

Hai người nhìn nhau, cũng không có nhúc nhích.

Diệp Viễn Khâm phát hiện không khí quỷ dị, đứng ở bên người muội muội, “Hay là để ta tới.”

Diệp Tú Thường ngăn đại ca lại, dị thường kiên định nói: “Ta tới!”

Nói xong thân ảnh vừa động, Linh Tuyền Kiếm đã muốn hướng Đoạn Vân Tụ đâm tới.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy kiếm kia đâm tới, đi đi lui về sau, rất nhanh liền thoái lui đến bên tường, mà Linh Tuyền Kiếm đã muốn đâm tới trước mặt nàng.

Thế công của ngươi rất sắc bén thật không ngờ, vừa ra tay chính là sát chiêu!

Ngươi là, rất muốn đưa ta vào chỗ chết sao?

Linh Tuyền Kiếm còn chưa có đâm đến lồng ngực của nàng, nhưng nàng đã cảm giác kiếm kia xuyên qua chính mình.

Nàng xoay người một cái, đập lên trên tường, lẳng không bay qua Diệp Tú Thường, dừng ở sau lưng nàng.

Nhưng mà không đợi nàng đứng vững, Linh Tuyền Kiếm vừa chuyển, mang theo hàn khí lạnh thấu xương lại hướng nàng đâm tới.

Người thật sự, muốn giết ta sao?

Trong lòng nàng đau khổ, nhưng lại không thể không một mực trốn tránh.

Mọi người đều thập phần kinh ngạc — một khắc trước người này còn sát khí lăm liết giờ phút này tại chiêu chiêu Diệp Tú Thường tiến sát lại tránh trái né phải không hoàn thủ, nếu không phải nàng khinh công phi thường, chỉ sợ đã chết rồi!

Diệp Tú Thường liền lạnh lùng quát: “Nếu người còn không hoàn thủ, thì chỉ có một con đường chết!”

Người này tính là cái gì, hảo tâm nhắc nhở ta sao? Đối với người ta sao có thể ra tay, ta vừa ra tay người sẽ lập tức nhận ra ta là ai rồi...

Diệp Tú Thường lạnh lùng cười, Linh Tuyền Kiếm lại mạnh mẽ đâm tới. Đoạn Vân Tụ vẫn lui về phía sau, nhưng mà lần này khi nàng đang lui về đuôi phải bị cái gì đánh trúng, chân khê cong, động tác trệ ngụ.

Kiếm Diệp Tú Thường đã đến cổ của nàng, thấy thế vội vàng khiêu lên, thu trụ kiếm thế sắc bén đánh tới.

Chính là khăn che mặt bị kiếm phong sắc bén của Linh Tuyền Kiếm cắt qua, chia làm hai nửa rơi xuống.

Khăn che mặt bị gió đêm thổi rơi, tâm Đoạn Vân Tụ cũng giống như khăn che mặt này, bị cắt thành hai nửa, rơi xuống mặt đất.

Mọi người thấy gương mặt kia lộ ra, đều kinh hãi không thôi — đây không phải là dùng kiếm bức lui tình địch Ngụy Thiếu Khiêm sao, phu quân mà Diệp Tú Thường kiên trì phải gả sao? “Hắn” Không phải đối Diệp Tú Thường ôn nhu sẵn sàng quan tâm chu toàn sao? Như thế nào lại thành tặc nhân?

Mà Diệp Tú Thường nhìn lên người trước mặt, thần sắc thê lương, “Quả nhiên là người...”

“Nguyên lai người đã sớm biết...”

Đoạn Vân Tụ lại cười rộ lên.

Đúng vậy, ta đã sớm biết, bởi vì người lòng đầy tâm sự, mà ta lại có vài đêm ngủ thật say, chuyện kì quái như vậy ta như thế nào không thấy lạ, cho nên ta sẽ lưu tâm, phát hiện người càng ngày càng không thích hợp.

Ta tìm đến giải được chuyên giải mê hương cùng mê dược, mấy đêm này đều trộm ăn. Người luôn luôn không hề có động tác, lòng dần dần yên tĩnh xuống, còn tự trách không thôi, quái mình tại sao có thể hoài nghi người.

Vốn định qua đêm nay sẽ không ăn giải được nữa, vốn định qua đêm nay nhất định phải tín nhiệm người, nữ tử ta ái mộ tương hứa, nữ tử cùng chung chăn gối với ta, chính là đêm nay, người lại hành động.

Người có biết một khắc người đứng dậy ta là có bao nhiêu khiếp sợ cùng thống khổ sao? Ta thật sự rất muốn giữ chặt người, hỏi người có phải hay không ngủ không được muốn đi ra ngoài dạo một chút, sau đó người sẽ trả lời ta, đúng vậy, nhĩ hảo ngủ ngon, ta thực mau trở về.

Nhưng người lại thay đổi y phục, lại che mặt, cầm Linh Ẩn kiếm, đi ra cửa phòng.

Lúc người mở cửa trong nháy mắt, tim của ta đã rơi xuống vực sâu, nhưng mà người lại quay lại, ngồi ở bên giường, chăm chú nhìn ta.

Ta nhắm mắt, lại có thể cảm giác được người ở đây chuyên chú nhìn ta, có thể cảm giác được người tràn ngập ôn nhu, cảm giác được đôi môi mềm lạnh của người tại đôi mắt của ta, ôn nhu như vậy, thương tiếc như vậy...

Sau đó, người lại xoay người rời đi.

Ta thật sự không thể phân rõ tình ý của người là thực hay là giả rồi.

Nếu như là thực, người tại sao phải hạ mê hương ta, sau lưng ta tiến vào trọng địa của nhà ta?

Nếu như là giả, người vì cái gì nguyện ý cùng ta thành thân, nguyện ý trở thành người của ta, nguyện ý dùng ôn nhu đem ta bao phủ?

Ta xa xa theo sát người, nhìn thấy người vào thư phòng, nhìn thấy người bị ngăn lại. Ta thật sự hi vọng người có thể thành công trốn thoát, như vậy chúng ta giờ phút này cũng không cần rút kiếm tương hướng.

Người rút cuộc là ai? Vì cái gì phải đối với ta như vậy? Một mặt yêu ta, một mặt, lừa gạt ta?

Diệp Tú Thường ánh mắt thê hàn, hỏi lên, “Người rút cuộc, là ai?”

“Ta? Người trước đó đã phát hiện hành động của ta rồi, còn không biết ta là người như thế nào sao?”

Nguyên lai người đã sớm biết, lại xem ta hành động. Người vì cái gì không giữ chặt ta, vì cái gì không ngăn cản ta, lại, cầm kiếm chĩa vào ta?

Trên mặt Đoạn Vân Tụ lộ vẻ cười lạnh, không có nửa điểm ôn nhu ngày xưa.

Mà Diệp Kính Thành bước ra, lớn tiếng quát: “Thực là nữ tể tốt của ta a! Không nghĩ tới ta thế nhưng mắt bị mù, đồng ý người cùng nữ nhi ta thành thân! Người rút cuộc là ai!”

“Ta là ai? Diệp trang chủ người không phải so với nhiều người rõ ràng hơn sao?” Giả bộ làm gì!

“Dĩ nhiên biết rõ, người, không phải là mật thám Ma giáo phái tới sao!”

Mật thám Ma giáo? Ha ha, đúng, ta là mật thám Ma giáo, mà người vậy là cái gì, chính nhân quân tử?

Diệp Tú Thường nhìn đến Đoạn Vân Tụ, không thể tin được.

Người, không ngờ là mật thám Ma giáo sao?

Nàng quay đầu như cầu giúp đỡ nhìn đến cha của mình, hi vọng phụ thân phủ nhận khả năng này, chính là thần sắc trên mặt phụ thân nghiêm khắc, mà thần sắc những người khác đều là khiếp sợ.

Diệp Viễn Khâm không thể tin được, Chung Tư Vi không thể tin được, Sở Dao không thể tin được, những hộ viện kia cũng không thể tin được...

Diệp Kính Thành lại nói tiếp: “Thường nhi, ta sớm cảm thấy được Đoạn Vân người này không giống ngoài mặt đơn giản như vậy, ta không phải nhắc nhở qua người sao?”

Diệp Tú Thường nhớ tới, sau khi Đoạn Vân Tụ thắng Ngụy Thiếu Khiêm, mình từng bị phụ thân kêu tới thư phòng.

Phụ thân nói: “Nếu, cha nói là nếu, ‘Hắn’ là cùng chúng ta đối lập, nói thí dụ như... Nói thí dụ như ‘Hắn’ là mật thám Ma giáo phái tới...”

Lúc ấy chính mình còn lắc đầu, thăm nghĩ: thân phận của nàng đích xác đặc thù, nhưng nàng tại sao có thể là mật thám Ma giáo phái tới!

“Chẳng lẽ không quản ‘Hắn’ là ai người đều nhất định là ‘Hắn’ sao?”

“Mặc kệ nàng là ai, ta đều nhận định nàng!” Chính mình kiên định trả lời như vậy.

Buồn cười biết bao, phụ thân thế nhưng một câu thành sấm...

Diệp Kính Thành nhìn thấy thần sắc nữ nhi của mình thống khổ, trong lòng cũng thập phần đau đớn — chính mình từng muốn thành toàn cho nữ nhi, chẳng sợ “Đoạn Vân” cùng mình có thù không đội trời chung. Nhưng nếu thượng thiên rủa lòng thương, cho nữ nhi hạnh phúc, mình cũng nguyện ý vì các nàng tạo điều kiện, phóng “Đoạn Vân” một con ngựa. Chính là hiện giờ “Đoạn Vân” người dám cô phụ tâm ý của ta, cô phụ nữ nhi của ta! Như thế, người chỉ có một con đường chết...

Mà tay cầm kiếm Diệp Tú Thường đang run thần sắc bi thê.

“Người, thật là, mật thám Ma giáo?”

Đoạn Vân Tụ mỉm cười, “Đúng vậy, ta là mật thám Ma giáo...”

“Như vậy tình ý kia, đều là cái gì?”

“Ta nhắc nhở qua người, những cái kia đều là kính hoa thủy nguyệt, không phải sao?”

Diệp Tú Thường nhớ tới, nàng đích xác từng nhắc nhở qua chính mình.

Nàng nói: “Tú Thường, nếu có một ngày nàng phát hiện bên cạnh nàng hết thấy đều là Kính Hoa Thủy Nguyệt nên làm sao bây giờ?”

Chính mình còn trả lời: “Như thế nào sẽ đây?”

Nguyên lai, là mình ngu xuẩn, là mình nhiều lần xem nhẹ... Khi người từ Lâm An trở lại, người cũng không phải là Đoạn Vân Tụ ban đầu rồi. Của người lạnh đậm, của người lạnh như băng, ta đều cảm thấy, chỉ là ta nhất sương tình nguyện tự tác đa tình, tin lý do người bịa đặt.

Không nghĩ tới, người lừa gạt ta đến tận đây...

Thế nhưng, sẽ có người làm mật thám làm đến đem mình bồi tiến vào, chẳng những giả Phượng hư Hoàng, còn hiển ra thân thể của mình?

Nàng tựa hồ thấy được hi vọng, vì thế nhìn chằm chằm Đoạn Vân Tụ hỏi: “Người không phải mật thám Ma giáo, người đừng gạt ta! Người có phải là có điều gì khổ tâm hay không? Làm sao mật thám hội diễn trò làm được thực như vậy, thật sự, đem mình cũng bồi đi vào!”

Đoạn Vân Tụ cười đến vui vẻ, “Nếu diễn trò không lên đến như vậy thực, có thể nào đạt đến Diệp đại tiểu thư người tín nhiệm đây?”

“Vừa lúc người là một cái tiểu mỹ nhân khó gặp được, ta từ lần đầu tiên thấy người liền đối với người rất thích, không ngại diễn giả làm thực đâu...”

Tâm Diệp Tú Thường biến thành mục tiêu, bị vạn mũi tên xuyên qua.

Không thể tin được, là từ trong miệng người nói ra nhẹ nhàng như vậy, không thể tin được, thần sắc khinh bạc lại xuất hiện ở trên mặt người, gương mặt luôn luôn vẫn đậm phong khinh...

Nguyên lai đều là diễn trò — diễn giả làm thực đem mình bồi tiến vào, ôn nhu bồi tiến vào, trong sạch bồi tiến vào, sau đó, để cho ta hãm vào, đem hết thấy đều bỏ vào, mới phát hiện đây chỉ là một vở kịch do người bố trí, người đang ở đây tự đắc vui mừng, mà ta, lại bị lừa gạt đến tận đây, lừa gạt đến tận lúc này...

Nàng dưới cơn thịnh nộ, Linh Tuyền Kiếm liền đâm đi ra, cuốn theo dạ phong băng lãnh, đâm hướng Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy một kiếm kia tạt tốc (nhanh-mạnh mẽ) đâm tới, lại vẫn không nhúc nhích.

Một kiếm kia, vừa ngoan vừa chuẩn đâm vào ngực của nàng.

Nguyên lai, lợi kiếm xuyên qua huyết nhục là thanh âm như vậy, thê lương như thế, lại mềm mại, thật là đặc biệt, êm tai...

Diệp Tú Thường nhìn thấy kiếm kia cứ như vậy đâm vào ngực Đoạn Vân Tụ, tiêu thất một đoạn.

Nàng ngậy dại — mình thế nhưng, thật sự đâm ra một kiếm này...

Nàng khó có thể tin, sau đó vẻ mặt sợ hãi nhìn tới Đoạn Vân Tụ, “Người, vì cái gì không tránh?”

Vì cái gì không tránh? Ta không thật sự, muốn người chết... Đoạn Vân Tụ nhìn Linh Tuyền Kiếm ở ngực mình, thê thê cười — Vì sao phải tránh? Dù sao cũng là chết, ta tình nguyện chết ở dưới kiếm của người...

Còn nhớ rõ không, ta đã nói, nếu có một ngày chúng ta trở thành cừ địch, ta nguyện ý chết ở dưới kiếm của người, ta làm được, lời hứa đối với người...

Nhưng nàng lại mở miệng nói: “Ta không thích thiếu người đồ vật này nọ, càng không thích nợ nhân tình, cho nên một kiếm này, coi như là trả lại cho người...”

Như vậy, có thể đem tổn thương ta gây cho người, coi như bồi thường...

Như vậy, coi như ta đến Hoàng Tuyền, cũng có thể có chút tâm an...

Người sẽ không biết, một kiếm này của người, thế nhưng để cho ta thoải mái không ít...

Kiểm kia đâm vào ngực Đoàn Vân Tụ, nhưng Diệp Tú Thường lại cảm thấy được, đó là đâm tại ngực chính mình, như đem tim nàng cắt đi một góc...

Nàng đem trường kiếm rút ra, máu tươi lập tức theo miệng vết thương phun ra mãnh liệt, đem quần áo màu đen ướt đẫm.

Mà Đoàn Vân Tụ lảo đảo lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa ngã xuống.

Nàng cố gắng dùng Linh Ẩn kiếm chống thân mình, nhìn tới Diệp Tú Thường, mỉm cười chậm rãi mở miệng: “Một kiếm này, hoàn đủ, tình của người?”

Nước mắt Diệp Tú Thường rơi xuống dưới, lại nghiêng rằng nghiêng lợi, “Người đừng hòng! Người nợ ta, cả đời này cũng trả không xong!”

Ta biết, ta biết ta nợ người nhiều lắm, nhưng là đời này của ta đã muốn kết thúc rồi, làm sao bây giờ?

Ta cũng rất muốn tiếp tục sống, hảo từng cái từng cái hoàn trả cho người, chính là, không có cơ hội rồi...

Trong lòng đau khổ, Đoàn Vân Tụ lại nhìn đến Diệp Tú Thường cười, “Thật phải xin lỗi rồi, không có cơ hội. Ta phải đi, người, hãy bảo trọng.”

Người hãy bảo trọng, coi như ta đến Hoàng Tuyền, ta cũng sẽ nhớ rõ người, một nữ tử mỹ lệ, linh tú, thông minh như thế, ấm áp như thế...

Hi vọng kiếp sau, ta còn có thể đầu thai thành người, sau đó tới tìm người, người là thiếu phụ cũng tốt, là lão bà bà cũng được, ta đều bảo hộ người, dùng phương thức của ta, yêu người...

Diệp Tú Thường xem Đoàn Vân Tụ lưng lay sắp đổ, sắc mặt đại biến, vội tiến đến muốn đỡ lên, lại bị cha của mình giữ chặt.

“Thường nhi! Thường nhi người đã thấy rõ chân diện mục của nàng! Nàng không phải là phu quân của người, nàng là mật thám Ma giáo! Là cha nhìn lầm rồi, vốn tưởng rằng có thể cho người hạnh phúc, ai biết thiếu chút nữa làm người bị hủy...”

Diệp Tú Thường quay đầu, buồn bã kêu: “Cha...”

“Bây giờ, để cho cha đến thay người kết liễu nghiệp chướng này...”

Diệp Kính Thành nói xong tay phải liền phát lên.

Nhưng mà Diệp Tú Thường ôm lấy cánh tay của hắn, hô to: “Cha không cần!”

Đoàn Vân Tụ ở đối diện nhìn thấy, ở trong lòng rơi lệ — chuyện cho tới bây giờ, người còn nguyện ý che chở ta sao? Ta đã gây ra tổn thương cho người đến tận bây giờ, người còn nguyện ý che chở ta sao? Nguyên lai ta nợ người, thật sự là đời này cũng không trả được rồi...

Nhưng Diệp Kính Thành cũng không có nghe nữ nhi của mình, tay hắn chỉ nhanh chóng điểm, Diệp Tú Thường té xỉu ở trong lòng ngực của hắn.

“Khâm nhi đỡ lấy muối muối của người!”

Ở một bên kinh đắc lợi hại đau đớn đến lợi hại Diệp Viễn Khâm vội tiếp nhận muối muối mình từ trong tay phụ thân, lại kêu: “Cha, Đoàn Vân hắn tội còn không đáng chết, nếu hắn chết, muối muối nàng...”

“Người cũng đừng có quản! Ta tự có chừng mực, Đoàn Vân chính là kẻ mang tai họa đến cho Thường nhi, nàng coi như còn sống, cũng không thể cho Thường nhi được hạnh phúc. Cho nên, nàng phải chết...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hảo, đại ngược chính thức bắt đầu rồi...

54. Chương 54: Sinh Tử Tình Kiếp

Thiên Quân Kiếm của Diệp Kính Thành cuốn theo lời phong đàm hướng Đoạn Vân Tụ, mà Đoạn Vân Tụ nhìn thấy kiếm kia đâm tới, muốn phi thân tránh đi, nhưng không ngờ đuôi phải của mình không nghe sai sử.

Nàng nhớ tới lúc trước chính mình ở giữa bị ai chơi ám chiêu, mà ở đây ai có thể đánh lên mình, cũng chỉ có Diệp Kính Thành cùng phu phụ Sở Liệt. Phu phụ Sở Liệt còn không đến mức ti tiện như vậy, chỉ có Diệp Kính Thành...

Nàng cười lạnh, thầm nghĩ: rất tốt, thậm chí dùng ám chiêu, làm chân của ta bị thương xong giết ta, chẳng tốn hơi sức. Cứ coi như là chết, ta cũng quyết không cho người thực hiện được dễ dàng!

Linh Ấn Kiếm của nàng nháy mắt ra khỏi vỏ, không đi chặn kiếm thế hung mãnh của Diệp Kính Thành, lại đâm vào lồng ngực hắn.

Diệp Kính Thành cũng cười lạnh, thầm nghĩ người đã là người sắp bị chết còn muốn kéo ta chôn cùng? Đùng hòng!

Hắn lập tức tránh đi, rồi lại như tia chớp trở lại đâm tới. Một kiếm này rất xảo quyết lại ngoan tuyệt, tất phải lấy mạng Đoạn Vân Tụ.

Mà Đoạn Vân Tụ lão đảo hướng về phía sau lui đi, mắt thấy một kiếm kia đâm tới trước mặt.

Ngay tại một khắc mệnh tang dưới Thiên Quân Kiếm, một cái vòng tay bay tới, vọt tới mũi kiếm Thiên Quân Kiếm, chấn đắc hai bên Thiên Quân Kiếm qua đi. Vòng tay này lại rơi xuống mặt đất, nháy mắt nổ mạnh, sau đó phóng xuất ra một mảnh khói đen dày đặc.

“Có độc!” Chung Tư Vi kêu lên.

Tất cả mọi người nhanh chóng ngừng thở, Diệp Kính Thành cũng ngừng thần nín thở.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, một người áo đen phi thân xuống dưới, ôm lấy Đoạn Vân Tụ lại bay lên tường viện.

Diệp Kính Thành một tay quạt khói đen, một tay nhắc kiếm đuổi theo, nhưng không ngờ hậu viện một trận ánh lửa ngập trời, tiếp theo là một mảnh gào thét hỗn độn — “Cháy a cháy a!” “Thủy thủy thủy!”

Diệp Kính Thành đem kiếm nắm đến sát sao, nhưng lại không thể không đối ám vệ hạ lệnh: “Đi bắt người trở về cho ta!” Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Mười một ám vệ tuân lệnh, biến mất ở trong bóng đêm.

Mà Diệp Kính Thành để Diệp Viễn Khâm đem nữ nhi đưa về khuê phòng trước kia của nàng, sau đó oán hận mà dẫn theo mọi người đi cứu hỏa!

Đoạn Vân Tụ bị người kẹp lấy một đường chạy vội, cánh tay trái cùng đuôi phải của nàng đau đến lợi hại, trên lưng máu đọng lại, trước ngực máu chảy ra, mệnh huyền đã mong manh.

Hắc y nhân mang theo nàng chạy vào một cánh rừng, đem nàng đặt ở dưới cây đại thụ, nói: “Người ở chỗ này chờ, ta đi cắt đuôi mấy con chó kia, thực mau trở lại!”

Đoạn Vân Tụ nghe ra thanh âm như chuông bạc này, yếu ớt đáp: “Cảm ơn, người phải cẩn thận.”

Hắc y nhân lặng đi một chút, xảo tiểu nói: “Ta còn tưởng rằng người chính là một khối băng đầu rồi, yên tâm, ta sẽ không giống người đàn như vậy thảm như vậy.” Nói xong lắc mình rời đi.

Đoạn Vân Tụ tựa vào trên cây khô, máu ở ngực càng chảy càng nhiều, ý thức bắt đầu mơ hồ — hỏa quang tận trời, tiếng kêu thê lương, sư phụ Linh Ấn đạo nhân sa bào màu xám, sư tỷ Nhiếp Cầm miệng cười ôn nhu, sư muội Lan Thanh Nhân nũng nịu giận dỗi, mặt ca ca Đoạn Phong Tiêu vết thương tung hoành, còn có, Diệp Tú Thường thần sắc thê hàn...

Tú Thường, người đẹp quá, tuy rằng cầm kiếm đâm vào ngực ta, cũng rất đẹp...

Tú Thường, người tỉnh lại sẽ như thế nào? Đau triệt nội tâm, hay vẫn là hận ta tận xương tủy...

Tú Thường, ta cuối cùng, thật sự đã bị chết dưới kiếm..., người phải bảo trọng, ta tựa hồ, muốn đi...

Tú Thường, sáng mai người tỉnh lại, phát hiện ta không ở bên gối cùng người rồi, không cần thương tâm được chứ...

Trong lòng nàng thì thảo lẫm bầm, thân mình dần dần nghiêng lệch, tay vô lực buông rơi...

Đoạn Vân Tụ lại mở mắt ra thì thấy được rèm che tuyết trắng.

Nàng hơi hơi nở nụ cười — mình là đã chết hay vẫn còn sống? Nếu là chết rồi, như thế nào nhìn thấy không phải là Địa phủ âm trầm thâm thiết? Nếu là còn sống, như thế nào cảm giác thế giới này mất đi màu sắc, một mảnh ảm đạm...

Một bạch y nữ tử hướng nàng đi tới, trên cổ tay mấy cái vòng đinh đinh đang đang vang lên. Nàng kia phong doanh mà yếu điệu, tóc xoắn dài yêu mị, một đôi mắt hạnh nhìn xem Đoạn Vân Tụ tựa tiểu phi tiểu.

“Người rốt cục tỉnh a, ta nghĩ đến người đã xuống gặp Diêm vương gia rồi.”

Lời nói cay độc, nhưng ngữ khí lại cao hứng.

Nàng thoáng quay đầu, nhìn thấy bạch y nữ tử kia, chậm rãi mở miệng, “Có lẽ Địa phủ thật sự thích hợp với ta hơn...”

Bạch y nữ tử kia mặt lại lộ ra giận dữ, “Người có biết ta đã mất bao nhiêu khí lực mới đem người từ chỗ Diêm Vương cướp về hay không! Sau này mạng của người chính là của ta rồi, ta quyết không cho phép người vứt bỏ nó!” Nói xong kinh ngạc chính mình thế nhưng mất đi khống chế.

Bạch y nữ tử này chính là Kim Xu, tối hôm qua nếu không phải nàng đúng lúc tiến đến, Đoạn Vân Tụ đã chết rồi. Nàng phải dùng hết ba cái vòng độc mới bức lui được mười một ám vệ, lại phải nhanh chóng mang theo Đoạn Vân Tụ đang hấp hối vào cứ điểm ngầm của Tiềm Long Giáo ở Lâm An thành, uy nàng Tục Mệnh Đan quý hiếm, băng bó miệng vết thương cho nàng, vì nàng tiên dược, vì nàng hoán dược, giống như nha hoàn hầu hạ tiểu thư sẵn sóc nàng suốt ba ngày đêm, không nghĩ tới Đoạn Vân Tụ vừa tỉnh dậy, lại nói Địa phủ thích hợp với nàng hơn! Bản thân từ khi lọt lòng tới nay đây là lần đầu tiên hầu hạ một người đến trình độ này, đối lấy một lòng muốn chết, thật sự làm nàng tức giận đến muốn đem Đoạn Vân Tụ bóp chết!

Nhưng thấy trên mặt Đoạn Vân Tụ ẩn ẩn bi thê, nàng lại cảm thấy mình phát hỏa không được.

Nàng thở dài, ngồi vào bên giường, “Quên những chuyện cũ trước kia đi.”

Chuyện cũ trước kia? Những cái kia, đều thành chuyện cũ trước kia sao? Những lời thề non hẹn biển, ánh mắt ôn nhu, si mê giận dữ thẹn thùng, triền miên ôn nhu, lại đều thành chuyện cũ trước kia...

Đoạn Vân Tụ ảm đạm cười, đúng, đều thành chuyện cũ trước kia. Chính mình từ Quỷ Môn quan dạo qua một vòng trở lại, không nên trở lại là cái Đoạn Vân Tụ trước kia rồi, cái kia Đoạn Vân Tụ đắm chìm trong tình yêu không thể tự thoát ra được, cái kia Đoạn Vân Tụ chỉ vì tình yêu đã muốn quên hết huyết hải thâm cừu...

Để cho những cái kia, đều trở thành chuyện cũ, theo gió mất đi...

Nhưng mà, vì sao tim lại chảy máu, vì sao đau tận xương tủy, mọi thứ trước mắt lại mất đi hào quang...

Nàng nằm ở nơi này, khóe môi là cười, khóe mắt nước mắt lại chảy xuống...

Kim Xu nhìn tới nữ tử trên giường, lại thấy đau lòng.

Nàng nhớ tới lúc mình ẩn nấp trên tàng cây khi thấy một kiếm Diệp Tú Thường hướng Đoạn Vân Tụ đâm tới, mà Đoạn Vân Tụ thế nhưng động cũng không động, nhìn thấy kiếm kia đâm vào thân thể của mình, còn mỉm cười hỏi: “Một kiếm này, hoàn đủ, tình của người?”

Nàng ở trong lòng thở dài — Diệp Tú Thường kia cứ như vậy đáng giá người lưu luyến sao? Ta đã thấy chân tình chân ý, chưa thấy qua loại người như người biết rõ là vũ kịch lại còn dụng tình thật sâu, đã đem tâm mình cho đi thì thôi, ngay cả mạng cũng chấp tay giao ra...

Mà thế gian thống khổ nhất, không gì hơn cái này, yêu nhau lại phải giết nhau...

Nhìn thấy lệ ở khóe mắt Đoạn Vân Tụ, nàng đột nhiên rất muốn cúi xuống, hôn giọt nước mắt kia xóa nó đi. Nàng trước kia cùng nam tử ngã ngón vui đùa, cả Tiềm Long Giáo mọi người nhận định nàng là cái nữ tử thủy tính dương hoa (lẳng lơ), nàng cũng đích xác cùng một ít nam tử trong đó gặp dịp thì chơi khánh khánh ta ta, vì sự phụ mưu tính, vì mình mưu tính, hoặc là, chỉ vì nhất thời vui vẻ, nhưng bây giờ nàng lại phát hiện, lòng mình đau vì sắc mặt tái nhợt của nữ tử trên giường này, nàng vẫn sống nhưng dường như đã chết...

Chẳng lẽ, là mình động tâm sao?

Kim Xu bắt đến một ý niệm trong đầu chính mình, cả kinh đột nhiên đứng lên, thầm nghĩ, chính mình đối mấy tên nam tử kia vẫn là không có động quá chân tâm, nhưng không có nghĩa là mình muốn thích một nữ tử, nhiễm lên bực này cổ quái a...

Đoạn Vân Tụ phát hiện động tác Kim Xu, nhìn nàng một cái, đem đôi mắt nhắm lại, không muốn làm cho bị thương cùng yếu ớt của mình lộ rõ trước mặt người ngoài.

Nàng tiếp tục mở mắt ra thì trong đôi mắt đã không còn nước mắt, trở thành, một mảnh lãnh đạm...

Mà Kim Xu che dấu hảo sự khác thường của mình, bưng tới một chén cháo nói: “Người ba ngày nay đều không có nếm qua chút gì, ăn chút cháo.”

Nàng cẩn thận đỡ Đoạn Vân Tụ, nâng tay múc cháo, lại thổi thổi, mới đưa tới bên môi Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ nhìn nhìn nữ tử trước mắt, không nghĩ tới đối phương thần sắc nhìn có chút khinh bạc vậy mà lại chuyển sang ôn nhu.

Nàng xoay đầu, không ăn muốn cháo.

Kim Xu trừng mắt nàng, “Người thực muốn đi tìm cái chết sao! Người đừng quên cái mệnh này đã không phải của người, là của Kim Xu ta! Hơn nữa người nếu chết rồi, ta như thế nào hướng Nam Phong Dương giao phó! Người chết thì yên ổn rồi, nhưng Nam Phong Dương sẽ tìm ta tính sổ!”

Đúng rồi, còn có ca ca, chính mình thế nhưng quên mất ca ca, quên đi cừu hận, muốn thoát ra khỏi tình yêu vượn vượn của thế gian này, đến Hoàng Tuyền gặp cha cùng nương...

Thất lạc ca ca mười năm mới gặp lại không lâu, đối với chính mình phải là cỡ nào thất vọng...

Mà mình làm sao có mặt mũi gặp cha cùng nương! Nếu cha nương hỏi tại sao mình không thay bọn hắc bào thù, hỏi tại sao mình muốn yêu nữ nhi của cừu nhân, hơn nữa lại bởi vì nữ nhi của cừu nhân, mà một lòng muốn chết, bọn hắc bào sẽ nghĩ như thế nào?

Cha nương cho dù luôn luôn đem mình phụng trong lòng bàn tay, cũng muốn vứt bỏ chính mình...

Phải, nếu đã sống sót, không thể chết, phải sống, đến khi cái tên tặc tử mặt người dạ thú kia bị báo ứng!

Mà Tú Thường, nữ tử đã khắc trong tim mình, nhất định phải quên...

Chỉ sợ trong lòng nghĩ đến gương mặt kia liên rung động, chỉ sợ không ngăn được đầu óc mình nhớ tới nàng, chỉ sợ chính mình cam nguyện vì nàng khoét tâm ra, nói cho nàng biết, mình là thật sự thích nàng, thích sâu đến tận xương tủy...

Phải quên, đều phải quên, quên chuyện cũ trước kia, dùng vạn dặm băng tuyết, đóng băng lòng mình...

Giống như trải qua vạn năm, hoặc chỉ như trong nháy mắt, rốt cục Đoạn Vân Tụ cố gắng nâng lên tay trái hây còn lạnh lặn, lấy cái muỗng trong tay Kim Xu, cũng mở miệng: “Ta tự mình ăn, đa tạ.”

Chỉ có sáu chữ, lại đem người cự ở ngoài ngàn dặm.

Kim Xu nhìn nhìn Đoạn Vân Tụ, phát hiện hơi thở như băng tuyết bao phủ nàng, lạnh đến nàng muốn phát run. Trong lòng nàng chịu không nổi, thần sắc trên mặt cũng vui cười, “Người đối với ta không thể ôn nhu hơn chút sao?”

Đoạn Vân Tụ nhìn nhìn Kim Xu, cũng không đáp ứng, chỉ dùng tay trái thông thả múc cháo uống.

Nghỉ ngơi nửa tháng, Đoạn Vân Tụ cuối cùng có thể xuống giường. Thân thể của nàng trở nên gầy yếu, ánh mắt trở nên lãnh đạm, vô cùng lãnh đạm...

Kim Xu nhìn thấy nữ tử váy trắng lụa mỏng này, trong lòng kinh ngạc sao có thể có người có đôi mắt lạnh như vậy, làm cho mình mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của nàng đều muốn dời đi, lại như vậy đậm, như là không có sinh mệnh...

Nhưng nàng lại nhìn không được muốn tới gần, từ từ tới gần, cho dù trong đôi mắt này không có chính mình.

Nàng không rõ rốt cuộc là chính mình mê Đoạn Vân Tụ ở điểm nào, là dung nhan tuyệt sắc của nàng? Là bóng lưng cô tịch của nàng? Hay vẫn là dụng tình chí thâm?

Coi như là lớn lên tuyệt sắc thiên thành, nhưng rõ ràng bằng lãnh như vậy, lãnh đạm như vậy, như thế nào làm cho một người tình trường tùy ý như mình bị mê đảo tâm hồn đây?

Nhưng đúng là nàng có thể khẳng định, mình thật sự bị nữ tử đặc biệt này hấp dẫn, đích xác đối nữ tử này đặc biệt động tâm, hơn nữa tựa hồ không thể kiềm chế.

Nàng cũng tự hỏi chính mình — Tiềm Long Giáo được xưng là “Ma giáo”, tuy rằng hành vi kỳ quái, nhưng nữ tử thích nữ tử trước đây lại chưa từng có. Chẳng lẽ mình, muốn mở tiền lệ sao?

Mà trong lòng Đoạn Vân Tụ bay đến vạn dặm băng tuyết — nếu như yêu là một chuyện đau triệt nội tâm như vậy, đóng băng lòng mình có phải sẽ tốt hơn không?

Vậy thì thử một chút, đóng băng lòng mình, không thêm nghĩ về quá khứ, không thêm nghĩ đến tương lai, để thời không đều đình trệ bất động.

Nhưng nếu vẫn muốn nghĩ đến chút gì đó, thì không thể nghĩ người nào, mà phải nghĩ đến Kinh Hạc Kiếm Pháp.

Trên người có thương tích, không có ‘Kinh Hạc Kiếm’, cũng không thể gây trở ngại nàng lĩnh ngộ Kinh Hạc Kiếm Pháp.

Trải qua tình kiếp này, nàng phát hiện mình thế nhưng đối một số chỗ nghi vấn khó hiểu của Kinh Hạc Kiếm Pháp tâm đã rõ ràng hơn rồi.

Nguyên lai, trong lòng vô dục vô niệm mới là bí quyết tu tập Kinh Hạc Kiếm Pháp, liền giống mình bây giờ vậy, trong mắt không người, trong lòng không có vật, vạn dặm băng phong, chỉ có thân bạch y phiến phiến, phiêu nhược kinh hồng, tại nơi này trong thế giới đầy trời băng tuyết múa kiếm.

Kiểm khởi, băng tuyết chấn động;

Kiểm chuyển, trường hồng quán thiên;

Kiểm hồi, lưu tinh trực trụ;

Kiểm thu, phong vân chỉ hiết.

Thì ra là thế! Không ngờ chỉ cần tâm đóng băng, đem hết tạp niệm đều dứt bỏ, mới có thể cảm nhận được cảnh giới nhân kiếm hợp nhất; Tình kiếp, thế nhưng đối tu tập Kinh Hạc Kiếm Pháp rất có lợi ích.

Rốt cục mình bạch ca ca khi đó vì cái gì đồng ý mình và Tú Thường ở cùng một chỗ, nguyên lai ngoại trừ lấy lại Kinh Hạc Kiếm nhục nhã Diệp Kính Thành, chính yếu nhất là bản thân mình phải trải qua đau đớn của sinh tử tình kiếp.

Rốt cục hiểu được vì sao gia gia bọn hắn không thể đạt tới cảnh giới năm đó của tổ tiên Đoạn Thiên Nhai, không phải bởi vì bọn họ thiên tư không đủ, mà là bởi vì tâm tại thế tục, quyến niệm hồng trần...

Cao ngạo như tổ tiên Đoạn Thiên Nhai, sáng tạo ra bộ kiếm pháp này làm sao có thể bị thâm hãm phạm trần tất nhiên phải tâm sở triệt ngộ...

Nhưng mà, cái giá phải trả quá lớn!

Ngay cả mình, đều không - cảm giác được độ ấm của trái tim trong lồng ngực, hơn nữa, còn muốn dùng càng nhiều băng tuyết đem nó vây kín.

Chỉ cần có một tia sơ sẩy, băng tuyết liền có khả năng sạt lở, sau đó thế giới của mình, đất trời sập đổ...

55. Chương 55: Nhất Tiễn Hạ Tam Điêu

Đã đến hạ tuần tháng chín, trong Minh Viễn Sơn Trang quần hùng bạch đạo tụ họp đông đảo, sắp phải chạy tới Hùng Nhĩ Sơn cùng hắc đạo tranh cao thấp.

Trong sơn trang vô cùng náo nhiệt, so với thành thân ngày ấy còn náo nhiệt hơn, Diệp Tú Thường lại vô tâm tham dự, hưởng chỗ yên tĩnh tùy ý đi tới.

Nhưng không biết tại sao, nàng phát hiện mình vậy mà đi tới Hoa Minh. Nhìn đại môn, lòng nàng hoảng hốt.

Đã cách cái đêm hắc ám đó hơn một tháng rồi, nhưng mà miệng vết thương sâu không thấy đáy của nàng không có dấu hiệu khép lại. Nàng nhớ tới đêm đó trên mặt người nọ ngả ngón, “Nếu diễn trò không làm đến như vậy thực, có thể nào đạt đến Diệp đại tiểu thư người tín nhiệm đây?” “Vừa lúc người là một cái tiểu mỹ nhân khó gặp, ta lần đầu nhìn thấy người liền đối với người rất thích, không ngại diễn giả làm thực đầu...”

Chính mình nộ hỏa công tâm, một kiếm đâm ra, kiếm kia vừa ngoan vừa chuẩn lập tức đâm vào ngực người nọ...

Nàng nhìn nhìn tay phải của mình, vẫn còn không thể tin được chính mình lại tự tay cầm kiếm đâm vào ngực người đó...

Người đó hiện tại ra sao? Là chết hay còn sống? Kiếm kia của mình đâm vào ác như vậy, nàng có thể cứ như vậy mà chết dưới kiếm của mình hay không?

Có trời mới biết bản thân sau khi tỉnh dậy nhìn thấy bên gối trống không là có bao nhiêu thê lương, nhớ tới chính mình đem kiếm đâm vào ngực người đó lại có bao nhiêu kinh hãi...

Mình thiếu chút nữa muốn chặt đi tay phải, nhưng nhớ lại thần sắc khinh bạc lời nói ngả ngón của người đó, liền bỏ qua ý nghĩ này — Không đáng! Không đáng! Đó là nàng xứng đáng...

Cho dù là xứng đáng, tâm của mình cũng là bị vạn tiễn xuyên qua, phá thành mảnh vụn...

Vì sao phải đối với ta như vậy? Vì cái gì lại đem yêu thương chân thành trở thành vở kịch? Kiếp trước mình đã làm gì sai, không xứng có được hạnh phúc sao? Hay là tình yêu này làm trái ý trời, mới phải chịu trừng phạt thảm liệt như vậy...

Nàng đẩy cửa đi vào, nhớ tới ngày ấy mình và người đó phong ba vừa hết, đại ca cùng biểu muội rất không hợp thời xuất hiện, bốn người ở trong này vừa ăn vừa uống rượu. Ánh mắt của người đó sáng rực, còn chói mắt hơn tinh quang. Sau người đó uống rượu rồi ngã xuống giường ôm chính mình, ở bên tai nhẹ nhàng mà hà hơi, “Nàng nói lúc trước sao ta lại ngốc như vậy, nghĩ đến có thể rời khỏi nàng, từ nay về sau sẽ không lo lắng, sẽ không thương tâm, không nghĩ tới khi nhìn thấy nàng rời đi, cảm giác cả bầu trời của ta đều sụp đổ... Nàng nói xem ta làm sao lại thích nàng như vậy đây...” Hương rượu đem thanh âm của người nọ đều huân đặc ngọt nị.

Khi đó người thật sự say sao? Nếu say, này có phải là người thiết tình nói, hay là công phu diễn trò của người quá lợi hại ngay đến say cũng có thể huyền thiên nói dối...

Nàng đi lại trong Hoa Minh, cảnh tượng trước kia từng màn hiện lên, rốt cục nhìn không được che mặt nước mắt...

Tiếng bước chân vang lên, đi một mình tiến vào. Diệp Tú Thường ngẩng đầu, phát hiện là đại ca của nàng.

“Muội muội...” Diệp Viễn Khâm nhìn muội muội mình mặt đầy nước mắt, không biết nên nói cái gì.

Một tháng trôi qua, hần trở mắt nhìn muội muội tú nhả trước mắt dung nhan từ từ thất sắc, dáng người linh động ngày càng gầy yếu. Nếu như nói trước kia nàng là hoa nở đầu cành, giờ đóa hoa này đã dần dần khô héo rồi.

Hần nhớ tới mình từng ái mộ nữ tử kia, cái kia Hoán Nhi bay qua bay lại vùng trường tiên hò hét, nhớ tới khi chính mình thấy nàng hai mắt nhắm nghiền nằm trong linh cữu cảm giác như thiên toàn địa chuyển, liền hiểu được dày vò mà muội muội phải trải qua.

Nhưng hần có khả năng làm cũng chỉ là khổ tâm khuyên giải mà thôi.

“Làm gì vì một người không đáng mà tra tấn chính mình đâu? Muội muội của ta không phải nữ nhi tầm thường, là nữ trung hào kiệt cầm được cũng có thể buông được...”

Nữ trung hào kiệt? Diệp Tú Thường cười rộ lên — cũng bởi vì chính mình hào khí cùng chấp nhất, mới chạm vào nghiệt duyên cùng người nọ. Nếu là mình rụt rè một chút, hoặc phát hiện đối phương là nữ tử liền buông tay, thế nào sẽ gây thành thảm kịch hôm nay! Chính mình lúc trước dũng cảm, lúc trước theo đuổi, tất cả đều thành chuyện cười! Đem chính mình đẩy đến tình cảnh như bây giờ, không phải ai khác, chính là bản thân mình!

Nhưng lại có năng lực thế nào, còn có thể như thế nào đây? Mình đã cầm kiếm đâm vào ngực người đó, không biết người đó sống hay chết, nếu nàng còn sống, chính là... người đó một lòng muốn chết trong tay chính mình, nếu nàng chết, mình dù có sống cũng như đã chết...

Diệp Viễn Khâm xem muội muội cười đến đau khổ, chỉ có thể thở dài, lại nghĩ tới quyết định vừa rồi của phụ thân, nói: “Có chuyện cần phải nói cho muội biết — hôm nay cha người, ngay trước mặt quần hùng chịu đòn nhận tội...”

Diệp Tú Thường ngẩng đầu nhìn đại ca của mình.

“Cha nói, Đoạn Vân là mật thám ma giáo, hần dùng người không tra xét, làm hại chung thân hạnh phúc của muội, cũng thiếu chút phá hủy đại kế của chúng ta...”

Diệp Tú Thường kinh ngạc không thôi.

“Cha người, muốn cho muội có được hạnh phúc lần nữa...”

Diệp Tú Thường hiểu được tâm tư cha mình — nói cho người trong thiên hạ Đoạn Vân là mật thám ma giáo, chẳng khác nào vì chính mình hư cái gọi là “Phu” kia, sau đó liền có thể tái giá với người khác...

Nhưng cho dù có giận tới cực điểm thì người đó cũng vẫn chiếm cứ lấy lòng mình a...

Nàng đang nhớ lại tràng kiếm vũ kia, người nọ ở giữa bầu trời đầy hoa kiếm quang lưu chuyển, rồi sau đó ngưng mắt nhìn mình, mỉm cười, khuyên quốc khuyên thành, mình liền trúng cổ độc của người nọ, tình nguyện vì nàng can tràng thốn đoạn, thế nào lại dung hạ được một người khác...

Tể Ninh phủ ở Hùng Nhị Sơn tọa lạc tại vùng phía nam Tề Lỗ, bởi vì ngọn núi chính nhìn từ xa giống như một con gấu có tai lớn mà có tên như vậy. Phía Tây Tể Ninh phủ là Giám Long Sơn Trang, lúc này bên trong sơn trang cũng có quần hùng tụ tập, bất quá, là quần hùng hắc đạo.

Tiêm Long Giáo là chủ lực hắc đạo, Thiên Thứ Bang chỉ nghe lệnh bởi Tiêm Long Giáo, Lạc Phong Cốc cùng Hắc Hồ Trại cũng tới, cả Giám Long Sơn Trang nhất phái náo nhiệt, nhưng bởi vì có Tiêm Long Giáo trấn thủ mà không có náo loạn.

Trong hành lang Sơn Trang, thủ lĩnh Tiêm Long Giáo, Thiên Thứ Bang, Lạc Phong Cốc cùng Hắc Hồ Trại cùng mặt khác tinh nhuệ đang ngồi hoặc đứng, nghe Nam Phong Dương đang mang mặt nạ màu đen ngồi phía trên phân tích thế cục.

Đại chiến lần này cùng vận mệnh hắc đạo có quan hệ mật thiết, mọi người buồn bực vì sao Giáo chủ Nam Tích Thiên Tiêm Long Giáo chưa có tới, mà là phái Nam Phong Dương đến chủ trì đại cục. Nhưng Nam Phong Dương làm Thiếu quân Ma giáo địa vị hiển hách, mọi người cũng không dám chê trách.

Mọi người đang nghe Nam Phong Dương nói đến lần này đại chiến là phái đại biểu tỷ thí, bên thua liền nghe theo bên thắng hiệu lệnh, chợt phát hiện cửa lớn xuất hiện hai nữ tử, một cái váy trắng tổ nhũ lại vũ mị yêu nhuêu, một cái bạch sa phiêu miểu đeo mạng che mặt, chỉ thấy được một đôi mắt lãnh đạm.

Ánh mắt của mọi người tụ tới, nhận ra nữ tử bên trái là Kim Xu Vạn Độc Đường, lại không biết nữ tử bên phải khí chất xuất trần là ai.

Nam Phong Dương ngồi ở phía trên thấy nàng kia bên phải, mặt lộ kinh hỉ, kêu lên: “Tụ Nhi...”

Nàng kia nghe thấy tiếng “Tụ Nhi” này, trong tròng mắt bình tĩnh vô ba rốt cục có gợn sóng.

“Ca ca...”

Nguyên lai Đoạn Vân Tụ trọng thương mới khỏi, nhưng đại chiến sắp tới, liền cùng Kim Xu từ Lâm An chạy tới.

Đoạn Phong Tiêu đi xuống, cầm bàn tay của muội muội nói: “Ta cũng biết, muội chịu khổ ta sẽ cho bọn hần bồi thường lại gấp mười gấp trăm lần!”

Đoạn Vân Tụ ảm đạm cười, đem đề tài nhẹ nhàng vượt qua, “Còn có thể nhìn thấy ca ca, Tụ Nhi thật cao hứng.”

Đoạn Phong Tiêu nhìn thấy muội muội trong lòng kích động, ống tay áo vung lên, cao giọng nói: “Các vị, muội muội của ta đến đây, nàng kiếm pháp vô song, lần này hắc đạo ta phần thắng tất nhiên sẽ tăng lên!”

Mọi người đoán Đoạn Vân Tụ bất quá mới hai mươi, cũng hoài nghi Đoạn Phong Tiêu, nhưng xem tay nàng cầm trường kiếm bước đi không tiếng động, lại biết Đoạn Phong Tiêu cũng không nói quá người này, đều âm thầm kinh hãi.

Mà một bên Kim Xu cười nói: “Thiếu quân người thật đúng là bất công, nhìn thấy muội muội của người liền quên ta, cũng không biết ta mất bao nhiêu tâm tư mới bảo trụ được cái mạng nhỏ của nàng!”

Đoạn Phong Tiêu ha ha cười, “Chuyện của người ta nhớ kỹ rồi, ngày sau nhất định sẽ trả cho người!” Lại chuyển hướng muội muội của mình, ôn nhu nói: “Tụ Nhi muội bị thương nặng như vậy, lại đi đường mệt nhọc, đi trước nghỉ tạm, ta nghị sự xong sẽ tới tìm muội.”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu.

“Người đâu, an bài phòng tốt nhất cho các nàng!”

Một gã sai vặt vội từ cửa đi đến, khom người khoát tay.

Đoạn Vân Tụ nhìn nhìn ca ca của mình, cùng Kim Xu ly khai đại đường.

Hai người được dẫn tới một viên tử đẹp đẽ, Kim Xu cho gã sai vặt đi xuống, tự mình dẫn Đoạn Vân Tụ vào căn phòng ở giữa.

Mới vừa vào cửa, Kim Xu lại hỏi: “Người không phải kêu Đoạn Vân sao, như thế nào Nam Phong Dương lại gọi người Tụ Nhi?”

“Diễn trò mà thôi, như thế nào dùng tên thật.” Nói đến diễn trò, trái tim nàng như bị độc xà cắn lấy, tê tê đau đớn, trên mặt lại đạm nhiên.

Kim Xu tỉnh ngộ, gật gật đầu, “Đúng rồi! Ta thế nhưng hồ đồ! Đây người tên gì? Đoạn Vân Tụ? Ta cứu người một mạng, người liền tên thật đều không nói cho ta, thật đúng là có tình có nghĩa a!”

Đoạn Vân Tụ thản nhiên nói: “Ngày sau sẽ trả lại người một mạng, còn về tên thật của ta, người không phải đã biết sao?”

Nghe ra nàng cố ý phân rõ giới hạn giữa hai người, Kim Xu thật không rõ đời này mình nợ nàng cái gì, đời này không phải dính gương mặt lạnh của nàng đã vui mừng khôn xiết.

Một lúc lâu sau Đoạn Phong Tiêu đi tới phòng muội muội, nhìn nàng mang mạng che mặt cùng mình đánh cờ, trên mặt hé ra xinh đẹp tuyệt trần nhưng nhìn không thấy biểu cảm gì.

Xem trên bàn cờ hắc bạch hai bên sát phạt nan phân nan giải, Đoạn Phong Tiêu cười nói: “Tụ Nhi muội hạ nước cờ này rất tốt, này hắc bạch lưỡng đạo, cùng bàn cờ này của muội hiệu quả như nhau a...”

Đoạn Vân Tụ ngẩng đầu, “Kế sách này ca ca có thể thắng được?”

“Đương nhiên, ta đã sớm giảng lưới, chỉ chờ thu lưới một khắc này. Vốn không sơ hở, bất quá vẫn xảy ra một chút sự cố...”

Đoạn Phong Tiêu cúi người đến bên người muội muội nói gì đó, Đoạn Vân Tụ sửng sốt nhìn ca ca, không nghĩ tới thế cục Võ Lâm lại khó bề phân biệt như vậy, mà thủ đoạn của ca ca mình lại lợi hại như thế.

Chỉ là ca ca như vậy, có còn là ca ca năm đó vì cứu tiểu vân tước mà bị phạt sao?

Đoạn Phong Tiêu bắt lấy tia nghi ngờ ở đáy mắt muội muội, đưa tay đè vai nàng, trấn an nói: “Ta biết ta dùng thủ đoạn phi thường, nhưng vì tình thế bức bách, hơn nữa cũng là vì báo thù cho Đoạn gia ta, Tụ Nhi muội không cần lo lắng, ca ca tuyệt sẽ không hại muội...”

Đoạn Vân Tụ nghĩ đến cái gì, trong lòng thở dài, “Kỳ thật ca ca huynh đã nhìn thấu Kinh Hạc Kiếm Pháp...”

Lòng dạ nàng biết rõ chính là, bọn hắn cùng là huynh muội, ca ca thiên tư không kém nàng, chỉ là cổ tay bị gãy không thể luyện kiếm, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn tìm hiểu kiếm pháp. Mà lần đầu tiên cùng ca ca gặp mặt, hắn nói: “Hiện tại các người thích nhau, cũng không phải là một chuyện xấu...”

Bản thân mình nghĩ đến đó là bởi vì ca ca thông suốt, không nghĩ tới, là nhất tiễn hạ tam điều...

Đoạn Phong Tiêu nghe ra trong lời nói của muội muội mơ hồ bất mãn, giải thích nói: “Ca ca cũng là bất đắc dĩ. Tụ Nhi muội hiểu biết hơn người, nhưng luyện Kinh Hạc Kiếm Pháp này ngoại trừ hiểu biết còn cần cơ duyên.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Khi nhìn thấy muội cùng Diệp Tú Thường ta liền biết, chính là trời cho cơ duyên để muội luyện thành Kinh Hạc Kiếm Pháp, là ý trời để cho Đoạn gia ta tái xuất huy hoàng!”

Nguyên lai ba năm trước hắn đã thu hồi kiếm phổ, cũng dò la chuyện cũ trăm năm trước, cố gắng tham ngộ bí ẩn Kinh Hạc Kiếm Pháp, sau đó chỉ đợi khi tìm được muội muội trợ nàng luyện thành kiếm pháp. Khi biết được trên đại hội Tru Ma xuất hiện một người thiếu niên tên là “Đoạn Vân” hắn bắt đầu nghe ngóng, sau lại cùng nàng nhận biết nhau, thấy nàng cùng Diệp Tú Thường tình ý miên miên thì hắn liền có dự cảm, Đoạn gia từ nay về sau sẽ xóa đi xỉ nhục tái xuất huy hoàng! Hiện giờ nhìn muội muội một khắc này, hắn liền biết kế hoạch của hắn đã thành công.

Mà Đoạn Vân Tụ sấp sấp cười, “Nhưng ta tình nguyện không có...”

Đoạn Phong Tiêu đáp: “Có sự tình không phải sức người có khả năng làm, Tụ Nhi muội, có lẽ là thượng thiên lựa chọn...”

Đoạn Vân Tụ lắc lắc đầu, trong mắt lãnh đạm hờ hững, lại nghĩ tới một tờ cuối cùng trong Kinh Hạc Kiếm phổ, màu sắc chuyển sang sâu thẳm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương sau chính là đại chiến...

56. Chương 56: Hắc Bạch Sơ Chiến

Mười lăm tháng mười, hắc bạch lưỡng đạo tề tụ ở Hùng Nhĩ Sơn.

Nơi đồng trống dưới Hùng Nhĩ Sơn lúc này bị các lộ tinh anh võ lâm trung nguyên chiếm cứ, chiến hỏa còn chưa dập lên, khói thuốc súng đã muốn tràn ngập.

Hắc bạch lưỡng đạo phân tả hữu đứng, bên trái đến từ Tiềm Long Giáo, Thiên Thử Bang, Lạc Phong Cốc, Hắc Hồ Trại cùng quân hùng hắc đạo, bên phải thì tụ tập lực đại môn phái bạch đạo, tức Minh Viễn Sơn Trang, Nhạn Đãng Môn, Thiếu Lâm Tự, Cái Bang, Tiêu Tương phái cùng tinh nhuệ của Ngụy gia bảo.

Ngụy Khải vốn đã không muốn tham chiến, lại sợ bị đồng đạo chê cười là nhát gan, nên vẫn cùng nhi tử Ngụy Thiếu Khiêm đến đây, chỉ là vị trí cách Minh Viễn Sơn Trang khá xa.

Đầu người đông nghìn nghịt, lá cờ đủ màu theo gió phiêu lãng, đặc biệt Hắc Long kỳ Tiềm Long Giáo cùng Bạch Vân kỳ của liên minh bạch đạo là dễ thấy nhất.

Đoạn Vân Tụ như trước lựa trắng che mặt đứng ở bên người ca ca của mình. Nàng không cần cố ý tìm kiếm vẫn thấy được thân ảnh hoàng sắc bên người Diệp Kính Thành.

Chỉ cần liếc mắt một cái, nàng liền phát hiện mình lại có cảm giác hít thở không thông, giống như không khí không đủ dùng. Nàng không thể không đè lại lòng ngực hít sâu một hơi, để cho tay tự nói với mình trái tim còn đang khiêu động. Kim Xu bên cạnh phát hiện động tác của nàng, đưa tay xoa xoa lưng nàng.

Nàng lắc lắc đầu, đem tay để xuống, Kim Xu cũng liền thu tay về.

Nàng biết tất cả chuyện này đều đã rơi vào trong mắt người đối diện, bởi vì ánh mắt kia từ khi thấy mình đến bây giờ cũng không có dời qua. Nàng cũng biết mình mặc dù che mặt nhưng người nọ cũng có thể nhận ra, bởi vì chính mình đã tạo ra tổn thương cho nàng sâu như vậy, hóa thành tro bụi nàng cũng nhận ra được...

Nhưng trong ánh mắt kia là cái gì? Là oán hận? Hay vẫn là nhớ nhung?

Nhất định là oán hận khắc cốt, chuyện mình làm, ngoại trừ hận còn có thể lưu lại cái gì?

Cũng tốt, vậy thì cứ hận ta, quá khứ chính là khởi đầu, hôm nay, ta với ngươi, đã muốn đứng ở hai bên Hán - Sở.

Chỉ có hận ta, chuyện kế tiếp ta phải làm, ngươi mới có thể tổn thương nhẹ một chút...

Trong lòng Diệp Tú Thường lúc này xác thực là hận.

Nàng ngay từ đầu liền nhìn thấy bạch y nữ tử bên người Thiếu quân Ma giáo Nam Phong Dương. Không cần chứng thực nàng liền biết kia là ai. Mạng màu trắng che khuất dung nhan nàng từng quen thuộc, nhưng khí chất lãnh đạm siêu nhiên này chỉ có người nọ mới có thể tản mát ra, như nàng đã thấy ở trong mộng.

Thời điểm vừa mới bắt đầu thấy người nọ, nàng phát hiện thân thể của mình run lên không ngừng, giống như bệnh nặng đột nhiên đánh úp lại. Nếu không phải nàng cố gắng nắm chặt thanh kiếm, Linh Tuyền Kiếm đã rơi xuống đất.

Sau đó vui sướng thật lớn tràn ngập lòng nàng, bởi vì biết người nọ không có chết, không có chết ở dưới kiếm của mình, còn đang yên lành đứng ở nơi đó, đáng người nhẹ nhàng, ý vị tuyệt trần.

Nhưng rất nhanh nàng liền vì chính mình kinh hãi cảm thấy thật hổ thẹn — vì sao phải trông mong nàng còn sống, nàng từng nói vĩnh viễn sẽ không phụ mình, bằng không cam nguyện chết ở dưới kiếm của mình. Nếu phụ mình, như vậy nàng nên thực hiện lời hứa của nàng!

Nhưng mà thấy nàng ôm ngực, giống như kiếm của mình lưu cho nàng tổn thương phát tác, tâm thể nhưng lại đau.

Nhưng nàng căn bản không cần chính mình lo lắng, bởi vì nữ tử yêu nhiều (đầy gọi cảm, mê hoặc) bên cạnh nàng đã thân mật xoa nhẹ lưng cho nàng...

Nàng kia là ai, khuôn mặt quyến rũ, trên cổ tay đeo vòng tay rực rỡ, là Kim Xu ma giáo Vạn Độc Đường! Nàng hỏi qua mình về Kim Xu! Thế nhưng Kim Xu cùng nàng thân mật như thế, các nàng là quan hệ như thế nào!

Chỉ trong nháy mắt ngăn ngừa Diệp Tú Thường đã ném đến muôn vàn mùi vị, mà lẳng đọng qua đi, chỉ còn có hận.

Đúng vậy, hận!

Nàng từng nói: “Ta muốn Tú Thường là tri kỷ, tựa như Bá Nha đãi Tử Kỳ...”

Nàng từng nói: “Trong lòng ta có ngươi, chưa không nổi người khác.”

Nàng từng nói: “Ta Đoạn Vân Tụ thề, hội một đời một thế đối Diệp Tú Thường hảo, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều bất ly bất khí, vĩnh viễn cùng một chỗ!”

Nàng từng nói: “Ta muốn hôn nàng, muốn nói cho toàn bộ người trong thiên hạ nàng là của ta...”

Nàng từng nói: “Thực xin lỗi, không phải không thích, là sợ chính mình, quá mức thích người...”

Nàng từng nói: “Thỉnh nguyệt lão thành toàn, làm chứng cho nhân duyên chúng ta, phù hộ chúng ta cuộc đời này hạnh phúc, nếu như có thể đáp ứng hai chúng ta, ta nguyện ý dùng hạnh phúc đời đời kiếp kiếp từ nay về sau để đổi...”

.....

Từng hao hết tâm lực phong tỏa những hồi ức kia, nhưng khi nhìn thấy nàng liền cuộn cuộn mà đến, như ma quỷ muốn đem chính mình chiếm đoạt.

Hóa ra người dám vui vẻ chấp nhận nói ra nhiều lời thề như vậy!

Bởi vì tất cả đều là giả dối đều là lừa gạt!

Ngoại trừ một cái...

“Ta vĩnh viễn không phụ nàng, nếu không, cam nguyện chết dưới kiếm của nàng.”

Đêm đó, người thật sự cam nguyện chết dưới kiếm của ta, nhưng hôm nay người còn đang sống yên lành, bên người còn có nữ tử vũ mị tương bồi, người xem như thực hiện lời hứa hay căn bản là không có đem lời kia để vào mắt!

Bởi vậy đối với người, chỉ còn lại hận...

Rốt cục ánh mắt hai người hợp lại, nhìn qua đều là bình tĩnh vô ba, nhưng trong đó ba đào dậy sóng chỉ có hai người tự mình hiểu rõ. Nhưng mà cũng không chờ hai người điều chỉnh tốt tâm trạng, chiến hỏa hắc bạch lưỡng đạo đã muốn đốt lên.

Diệp Kính Thành một thân áo bào xám, tay cầm Thiên Quân Kiếm. Hắn nhìn quét phía đối diện, phát hiện Giáo Chủ Ma Giáo Nam Tích Thiên thế nhưng chưa tới, trong lòng kinh ngạc, nhưng hắn vẫn tiến tới một bước, lấy khí khái ‘uyên đình nhạc trì’* đứng ở nơi đó quát lạnh nói: “Tốt lắm, các người tới rất đúng hẹn! Ân oán của hắc bạch lưỡng đạo chúng ta, hôm nay cũng nên kết thúc!”

*Thâm sâu khó dò, vững vàng không lay chuyển nổi

Đoạn Phong Tiêu thân mặc hắc bào, trên áo choàng thêu long văn. Hắn nhìn chằm chằm Diệp Kính Thành, nhãn mâu lộ ra ý cười, “Đương nhiên, hôm nay liền nhìn xem liên minh bạch đạo người lợi hại, hay vẫn là hắc đạo do Tiềm Long Giáo ta suất lĩnh lợi hại!”

“Ma giáo người không cần ngưng cuồng tự đại! Đạo quân ô hợp mà thôi!”

“Đạo quân ô hợp? Chúng ta tuy là đạo quân ô hợp, lại có thể đem Phi Long Môn người trong một đêm cả nhà giết sạch!”

Quần hùng bạch đạo nghe xong đều phần nộ không thôi, sát khí di tán.

Quần hùng hắc đạo cũng không cam chịu yếu thế, ma đao sát thương vùng lên làm chấn động.

“Công phu ngoài miệng bạch đạo ta khinh thường cùng người tranh! Nhưng hôm nay, quần hùng bạch đạo ta hội cho các người mở mang kiến thức cái gì gọi là tà bất thắng chính!”

Đoạn Phong Tiêu cười lạnh một tiếng, “Hảo! Một khi đã như vậy, nhiều lời vô nghĩa, để cho quần hùng hắc đạo ta xem thử thực lực các người cái gọi là chính nghĩa chí sĩ!”

Hắn vung tay lên, áo choàng bay lên, “Lệ đường chủ!”

Lệ Phần Phong tay cầm Huyết Diễm Đao sải bước bước ra, một đôi mắt lạnh lẽo giống như điện, khinh miệt nhìn mọi người đối diện.

“Tại hạ danh hào cũng không cần báo, không biết vị nào nguyện ý ứng chiến?”

Đối diện một cái hán tử áo lam đạp bước đi ra, ánh mắt sáng ngời, trong tay binh khí tựa đao phi đao, tựa kiếm phi kiếm.

“Là Sở chương môn a, hạnh ngộ! Bất quá tại hạ nghe nói bản lĩnh xuất chúng của Sở chương môn chính là phu thê hợp luyện âm dương nhận pháp, Sở chương môn là muốn đơn đao phó hội?”

Sở Liệt vốn định nói “Đương nhiên!” Phía sau một thanh âm lại nói: “Đương nhiên không phải!”

Không cần xoay người, Sở Liệt đã biết là thê tử của mình Chung Tư Vi. Nàng một thân áo xanh biếc, đứng ở bên cạnh phu quân của mình nói: “Không biết Lệ đường chủ có đáp ứng hay không đây?”

Lệ Phần Phong há lại không biết mình đáp ứng chẳng khác nào đem phần thắng giảm đi một nửa, nhưng hán đối Huyết Diễm Đao của mình cực kỳ tự tin, liền đáp: “Tốt, thiếu Chung chương môn, ta chẳng phải liền lĩnh giáo không đến võ học tinh túy của quý phái rồi!”

Chung Tư Vi ảm đạm cười, trên tay cũng phiên xuất một phen binh khí tựa đao phi đao, tựa kiếm phi kiếm.

Ba người phân hai phe kéo ra trận thế.

Sở Liệt tính khí nóng nảy, cổ tay chớp lên công tới, Lệ Phần Phong cười lạnh chém ra Huyết Diễm Đao, Chung Tư Vi cũng rất nhanh công hướng Lệ Phần Phong.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy ba cái bóng người lần lượt thay đổi, âm thầm tán thưởng. Âm dương nhận pháp là tuyệt học Nhạn Đăng Môn, nếu công lực phu thê tương đương lại tâm hữu linh tê, thì uy lực kinh người. Mà Huyết Diễm Đao pháp cương mãnh cứng cỏi, vong hồn dưới đao vô số. Lúc này hai loại tuyệt học thi triển ra, không khí đều khuấy động, nhất thời khó phân thắng bại. Nàng nghĩ đến kế hoạch ca ca là muốn thắng trận đầu, không khỏi có chút lo lắng.

Nàng đang không yên tâm nhưng khi nhớ tới Chung Tư Vi cùng sư phụ trên người đều mang theo túi hương liền biến mất không thấy. Nàng cong cong khóe môi, thầm nghĩ: Chung di người chung tình với người khác, cùng phu quân người sao có khả năng thật sự tâm hữu linh tê...

Quả nhiên sau đó không lâu trận thế bắt đầu biến hóa.

Sở Liệt cùng Chung Tư Vi giáp công Lệ Phần Phong, Lệ Phần Phong ở thế hạ phong, nhưng hán ngược lại thấy được sơ hở, Huyết Diễm Đao nháy mắt bổ về phía cánh tay phải Sở Liệt.

Cánh tay phải Sở Liệt nhất thời máu tươi chảy ròng, nếu không phải Chung Tư Vi đứng lúc đâm tới, một cánh tay hán muốn rơi xuống đất rồi.

Nhưng mà thắng bại đã thấy rõ ràng.

Diệp Kính Thành lập tức đi lên đỡ Sở Liệt, nhìn thấy Lệ Phần Phong nói: “Các hạ đao pháp quả nhiên lợi hại!”

Lệ Phần Phong khinh miệt cười, “Diệp Đại Minh chủ quá khen!”

Sở Liệt bị phù đi xuống, Lệ Phần Phong cũng lui xuống.

Diệp Kính Thành nhìn nhìn Phương Trọng Thiếu Lâm Viên Không, Viên Không hiểu ý, đứng dậy.

“A Di Đà Phật, lão nạp tuy là người xuất gia, nhưng sự tình liên quan chính tà, cả gan đi ra lĩnh giáo!”

Đoạn Phong Tiêu hướng Cừu Chân Cốc Chủ Lạc Phong Cốc cho cái ánh mắt, Cừu Chân liền đứng đối diện Viên Không Phương Trọng.

“Nghe qua danh tiếng Thiếu Lâm, tại hạ muốn lĩnh giáo đã lâu!”

Hai người ở Viên Không Phương Trọng tiếng Phật hiệu thứ hai liền giao thủ.

Viên Không Phương Trọng đánh ra là Thiếu Lâm quyền bình thường nhất, thoạt nhìn giản dị tự nhiên, nhưng - động thì nhẹ nhàng còn tĩnh thì trầm ổn. Cừu Chân không dám khinh thường, vừa ra tay chính là tuyệt kỹ thành danh Lạc Phong Thối, nhanh như điện vù vù xé gió. Hai người hủy đi hơn ba mươi chiêu, bỗng nhiên Viên Không Phương Trọng giả vờ công nhưng lại thoái, dường như thoái lại như tiến, nhất trái bắt được chân Cừu Chân đá tới lần nữa đẩy lui, Cừu Chân mất lực té ngã trên mặt đất.

So với Sở Liệt Cừu Chân bị thương cũng không nặng, đứng lên còn muốn xuất kích, lại nghe Đoạn Phong Tiêu quát lạnh một tiếng: “Thù Cốc chủ!” Hắn nhìn nhìn Viên Không Phương Trượng, không thể không lui ra.

Viên Không Phương Trượng tuyên tiếng Phật hiệu thứ ba, còn nói thêm: “Tội lỗi tội lỗi...” Cũng lui về vị trí cũ của mình.

Lúc này Diệp Kính Thành đã muốn đứng dậy, cao giọng nói: “Hai cuộc tỷ thí, chúng ta hai bên thắng một lần, dựa theo ước định trước đó, bên nào thắng trận thứ ba, bên đó liền thống lĩnh võ lâm trung nguyên! Bên thua trong vòng mười năm phải cúi đầu xưng thần, không được có dị nghị!”

Đoạn Phong Tiêu “Ha ha” cười, “Đó là đương nhiên! Nghĩa phụ ta một lời nói một gói vàng, đáp ứng đương nhiên giữ lời! Nếu hắc đạo ta thua, Tiềm Long Giáo ta cam đoan trong vòng mười năm sẽ không tìm bạch đạo người gây phiền phức, không những Tiềm Long Giáo ta có thể làm được, minh hữu Tiềm Long Giáo ta cũng có thể làm được!”

Mâu tử hắn vừa chuyển, còn nói thêm: “Bất quá, bạch đạo người có làm được hay không lại còn chưa biết...”

“Hắc đạo người đều có thể làm đến, bạch đạo ta như thế nào không thể làm được?”

“Thật sự?”

Diệp Kính Thành nói năng có khí phách, “Thật sự!”

“Tốt lắm! Không biết các người phái vị nào nghênh chiến đây?”

Diệp Kính Thành tay phải vừa động, Thiên Quân Kiếm rõ ràng nơi tay.

“Diệp Đại Minh chủ muốn đích thân ra trận?” Đoạn Phong Tiêu tựa tiểu phi tiểu.

“Phật viết, ta không vào Địa ngục, ai vào Địa ngục?”

Đoạn Phong Tiêu tươi cười càng phát ra thâm, đáp: “Rất tốt!” Sau đó lui từng bước, kêu: “Tự Nhi...”

Đoạn Vân Tự nghe thấy thanh âm của ca ca đang muốn đứng ra, Kim Xu lại một phát bắt được nàng, “Không được! Nam Phong Dương đây là gọi người đi chịu chết!”

Nàng xem Kim Xu liếc mắt một cái, đưa tay phát điệu tay của đối phương, cất bước đi ra, mặc kệ người đứng phía sau là như thế nào lo lắng.

Trông thấy một thân khinh sa bạch y, trên mặt nữ tử cũng mang theo lụa trắng tay cầm trường kiếm giống như gió nhẹ nhàng đi ra, ở đây hơn năm trăm người đều là hơi kinh ngạc.

Một trận cuối cùng này, hắc đạo lại muốn đem vận mệnh của mình giao cho một cái nữ tử nhu nhược sao? Chẳng những quần hùng bạch đạo khiếp sợ, quần hùng hắc đạo cũng sôi trào lên.

Lệ Phần Phong một phen nắm lấy Đoạn Phong Tiêu hỏi: “Người đang làm cái gì?”

Đoạn Phong Tiêu lại cười nói: “Lệ đường chủ, nếu như đã lựa chọn ta, liền tin tưởng chọn lựa của ta...”

Mà Diệp Tú Thường nhìn thấy Đoạn Vân Tự đi đến giữa khu đất trống, liền bị một tảng đá lớn đè nặng trong lòng.

Một mảnh tiếng động lớn ở giữa năm sáu trăm người vang lên, Đoạn Vân Tự lại hồ hững bất động, chỉ nâng tay đem bạch sa trên mặt gỡ xuống, giống như gập lại cổ nhân, mở miệng hỏi thăm: “Nhạc phụ đại nhân, đã lâu không gặp...”

Nhìn thấy tuyệt sắc dung nhan lúc hiển lộ ra, ở đây năm sáu trăm người đột nhiên im lặng, hoài nghi có phải tiên tử hạ phàm hay không, nhưng khi nghe thấy môi mỏng kia phun ra tám chữ lại lập tức biến thành một nồi nước sôi...

Mà nhìn thấy dung nhan quen thuộc này, nghe thấy này thanh “Nhạc phụ đại nhân”, Diệp Tú Thường như bị điện giật.

Chính mình mới vừa rồi còn đang lo lắng cho nàng, nàng như thế nào có thể, để mình biến thành trò cười cho người trong thiên hạ...

Diệp Viễn Khâm xem muối muối lung lay sắp đổ, vội vươn cánh tay đỡ lấy, kêu lên: “Muối muối...” Hắn rất muốn hỏi muối muối đây là chuyện gì xảy ra, rõ ràng là thiếu niên tuấn tú, còn từng động phòng hoa chúc, như thế nào, biến thành tuyệt sắc thiếu nữ...

Thân mình Sở Dao cũng chấn động, cũng nghĩ người nọ thay đổi nữ trang, thế nhưng thật sự là sắc đẹp Khuynh Thành... Lại nhìn về phía biểu tỷ của mình, lo lắng thật nhiều, nhưng cũng không khỏi vui mừng vì mình không phải là người trong cuộc...

Mà Ngụy Thiếu Khiêm nhìn nhìn nữ tử đối diện, lại nhìn đến Diệp Tú Thường, đã muốn ngu muối đi.

Diệp Kính Thành nhìn thấy nữ tử bóc đi cái khăn che mặt, sắc mặt hoảng sợ. Hắn sớm biết người trước mắt là nữ tử, bởi vì hắn biết rõ mười năm trước Đoạn gia chỉ có nữ nhi Đoạn Vân Tụ may mắn đào thoát. Lần đầu tiên khi hắn thấy nàng liền nổi lên lòng nghi ngờ, bởi vì nàng nói nàng kêu Đoạn Vân, lại có nét mờ ảo trên mặt của mẫu thân Vệ Tổ Lan, hơn nữa nhà ở vùng Cán Trung. Ở đại hội Tru Ma lúc Lệ Phần Phong đến hắn có ý đề cập sáu chữ “Kính hạc xuất, quỷ thần khóc”, phát hiện sắc mặt nàng chợt thay đổi liền gia tăng nghi ngờ. Lúc nữ nhi nói muốn đi tìm Đoạn Vân Tụ hắn cũng không ngăn trở, chỉ dặn nàng cần phải báo cho hắn biết hành tung, sau lại phái người theo nữ nhi lưu lại ám hiệu đi tìm, quả nhiên xác minh phán đoán trong lòng...

Nhưng lúc này hắn tức giận đến cực điểm, bởi vì chính mình đặt cược vào bảo vật bị mất trên người Đoạn Vân Tụ, mà tiền đặt cược này, là mình khổ tâm gầy dựng danh dự Minh Viễn Sơn Trang, là chung thân hạnh phúc của nữ nhi...

Tệ hại hơn nữa chính là, thấy trên mặt Nam Phong Dương dương dương tự đắc, thấy trên mặt Đoạn Vân Tụ tràn đầy tươi cười, hắn có một loại dự cảm vô cùng bất ổn...

Xem ra tâm tình Đoạn Vân Tụ cực hảo, khẽ cười nói: “Thật sự xin lỗi rồi, nhạc phụ đại nhân...”

“Ta không gọi Đoạn Vân, ta gọi là Đoạn Vân Tụ, là nữ tử...”

“Nhưng ta lại cứ thích nữ tử, mà ngươi đại khái không cho phép một nữ tử cưới nữ nhi của ngươi, bởi vậy ta chỉ hảo giả làm nam tử cưới nàng đây...”

Ngữ khí ngả ngón như trước thần sắc khinh bạc, chính là toàn thân đều tản ra khí diễm khinh cuồng.

57. Chương 57: Phong Vân Đột Biến

Nghe thấy mấy câu nói này, Diệp Tú Thường cũng nhin không được nữa, huyết khí không ngừng dâng lên, cuối cùng một ngụm phun tới. Ánh mắt của mọi người tụ tập lại đây, Diệp Viễn Khâm đỡ lấy muối muối của mình, hét lớn: “Đoạn Vân ngươi!”

Sở Dao cũng vội lại đây đỡ lấy biểu tỷ của mình, xuất ra khăn tay vì nàng lau vết máu ở khóe môi.

Đoạn Vân Tụ trông thấy bên môi Diệp Tú Thường nhuộm máu sắc mặt tái nhợt, cảm giác được trái tim đông thành băng đã bắt đầu nứt toác từ trong ra ngoài, cái khe này càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu, giống như muốn làm trái tim nổ tung.

Nhưng không thể để cho nó nổ tung, bởi vì trước mắt còn đứng đó một người — Diệp Kính Thành!

Diệp Kính Thành quay đầu thấy thần sắc nữ nhi thống khổ, trong tay Thiên Quân Kiếm thét dài ra khỏi vỏ.

“Lão phu bất kể ngươi là Đoạn Vân hay là Đoạn Vân Tụ, ngươi dám can đảm thương tổn nữ nhi của ta, sẽ vì này mà trả giá đại giới, trả cho nữ nhi của ta một cái công đạo!”

“Trả giá đại giới? Ta đã trả giá rồi... Hơn nữa muốn đòi công đạo cũng nên là ta đến đòi. Ta một nữ tử, không chiếm được nàng vài phần tiện nghi, ngược lại thành thân không mấy ngày thiếu chút nữa chết ở

Minh Viễn Sơn Trang người, người nói ta thiết thòi hay là không thiết thòi?” Nói đến cuối cùng, nàng nhìn hướng Diệp Tú Thường, cười đến xinh đẹp, “Tú Thường người nói đúng không?”

Ngụy Thiếu Khiêm lúc này đã chạy vội tới bên người Diệp Tú Thường, sắc mặt lo lắng, “Tú Thường muội muội, người sao có thể vì nữ tử điên này mà làm tổn thương thân thể, ta chắc chắn đem nàng bầm thây vụn đoạn trút giận cho người!”

Nghe thấy Ngụy Thiếu Khiêm, Đoạn Vân Tụ lạnh lùng cười, “Ngụy công tử vì thu được nụ cười hồng nhan thật đúng là thích làm anh hùng...”

Ngụy Thiếu Khiêm bị câu này châm chọc kích động nhảy ra ngoài, “Họ Đoạn người đừng cuồng vọng! Người chưa từng nghe qua sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán* sao! Hôm nay ta liền muốn người chết dưới chưởng của ta!”

*(câu danh ngôn thời Tam Quốc, Lỗ Túc khen Lã Mông học có tiến bộ hơn trước. “Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán” ý là kẻ sĩ không gặp ba ngày, liền thay đổi cách nhìn)

Đoạn Vân Tụ âm thầm cười, nhìn về phía Diệp Kính Thành, “Diệp minh chủ, trận thứ ba này là người đến hay là Ngụy công tử đến?”

Diệp Kính Thành nhìn nhìn Ngụy Thiếu Khiêm, “Sự tình liên quan đến vận mệnh bách đạo ta, Thiếu Khiêm người đi xuống trước...”

Ngụy Thiếu Khiêm đem nắm tay nắm tới kêu khanh khách, oán hận nhìn chằm chằm Đoạn Vân Tụ, rốt cục lui xuống.

Đoạn Vân Tụ cười khê, “Xem ra Diệp minh chủ vẫn là đối với chính mình so sánh yên tâm a...”

Diệp Kính Thành sắc mặt nghiêm khắc, Thiên Quân Kiếm ám trầm lãnh triệt chỉ hướng Đoạn Vân Tụ, như là độc xà đói khát.

“Ngày ấy để cho tiểu tặc người chạy thoát, hôm nay đừng trách lão phu kiếm hạ vô tình!”

“Vậy thì phải xem bốn sự của Diệp minh chủ...”

Diệp Kính Thành cũng nhận không được nữa, cổ tay phiên động, Thiên Quân Kiếm đánh úp về phía Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ nhìn kiếm phong như cuồng lan hướng chính mình đánh tới, lại chỉ mỉm cười, thân ảnh như gió nhẹ nhàng lui ra.

Diệp Kính Thành phát hiện người trước mắt thế nhưng ở giữa kiếm phong phô thiên cái địa của mình tiêu thất, không khỏi hoảng hốt. Hắn vội vàng xoay người, thấy Đoạn Vân Tụ ở phía sau người một trượng, mỉm cười nhìn về phía chính mình.

Hắn nhớ tới lần cuối cùng thấy người nọ là ngày tám đầu tháng chín, bất quá mới một tháng không thấy, võ công của nàng thế nhưng hơn xa lúc trước! Hắn biết đối phương thiên tư trác tuyệt, nhưng bậc này đề thăng hắn sống gần năm mươi năm cũng chưa từng thấy qua...

Nghĩ đến một người có thể, trong lòng hắn đánh rùng mình.

Nhưng này cũng càng khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn, hắn di chuyển nhanh mũi kiếm, cấp lùi phong chỉ thế lại công hướng Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ đứng ở nơi đó, tràn đầy tươi cười, chờ một khắc Thiên Quân Kiếm nhanh đến trước mắt, nàng bay lên trời, như cô hạc trùng thiên.

Mà nàng lao xuống dưới thì Linh Ẩn kiếm trong tay đã muốn ra khỏi vỏ, mang theo hàn khí thấu xương đâm thẳng ấn đường Diệp Kính Thành.

Diệp Kính Thành trên mặt biến sắc, thân vội vàng thối lui, khó khăn lắm mới tránh được kiếm kia, nhưng phía sau lưng lạnh toát, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Mọi người lại xem ngậy người — bực này tiên tư xuất trần, tuyệt thể khinh công, sát khí sắc bén, thực sự chưa bao giờ thấy trước đây! Ngay cả Viên Không Phương Trượng cũng không khỏi vuốt chòm râu, âm thầm sợ hãi than.

Quần hùng hắc đạo bắt đầu hoan hô nhảy nhót, quần hùng bạch đạo lại bắt đầu bắt an.

Thần sắc Đoạn Vân Tụ đã trở nên lạnh như băng, hàn quang chột lóe, hướng trên cổ Diệp Kính Thành vạch tới. Diệp Kính Thành không dám sơ suất, nhất chiêu “Thôi sơn giáo hải” thổi quét sóng gió mà ra.

Hai người cứ triển đấu như vậy, kiếm quang bắn ra bốn phía, chân khí khuấy động.

Quần hùng hắc bạch thấy đều liên tục kinh hô. Mà Đoạn Phong Tiêu ôm cánh tay đứng ngoài cuộc, khoe miệng ngẩn cười. Lệ Phần Phong xem hẩn, lại nhìn xem trong sân gió giục mây vần, âm thầm hoảng sợ. Diệp Viễn Khâm cùng Sở Dao đều là kinh hãi, thần sắc trên mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Diệp Tú Thường nhìn thấy thân ảnh màu trắng này, nhưng không có giật mình như vậy — nàng biết lấy tư chất cùng tuyệt học gia truyền của người nọ, kiếm kinh thiên hạ chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng nàng cũng rất kinh ngạc — người nọ dùng vẫn là Linh Ẩn kiếm pháp, lại cũng không phải Linh Ẩn kiếm pháp. Chiêu thức nhìn qua cũng không có bao nhiêu biến hóa, nhưng tinh tú đã không ở trên chiêu thức, vô số kỳ biến ám tàng trong đó, làm cho cha của mình gian nan hủy đi. Nếu không phải kinh nghiệm phụ thân trước kia hơn xa thường nhân, chỉ sợ giờ phút này cũng chết ở dưới kiếm của nàng rồi!

Nhưng tại sao nếu hùng hổ dọa người như vậy, vì sao phải giết cha ta, người như vậy so với giết ta còn đau hơn! Đến tột cùng là nguyên nhân gì, trừ phi người muốn cùng ta trở thành địch nhân không đội trời chung!

Diệp Tú Thường vẫn còn lo lắng, cách đó không xa chém giết lại càng ngày càng kinh hiểm.

Kiểm Đoạn Vân Tụ như lưu tinh sát khí lăm liệt. Thiên Quân kiếm pháp Diệp Kính Thành vốn chiêu chiêu trí mạng, nhưng giờ phút này đều bị đối phương hóa thành vô hình. Trong lòng hẩn sợ hãi, đem mười thành công lực đều vận đến trên thân kiếm, kiếm thể hùng hồn tiến công ngăn cản đối phương.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy kiếm thể liên tục không dứt hướng chính mình bức tới, khoe môi thoáng hiện nét cười lạnh, vừa lui vừa nói: “Ngày ấy Diệp minh chủ người không phải muốn lĩnh giáo Kinh Hạc Kiếm Pháp sao?”

“Hiện giờ, ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của người...”

Lời còn chưa dứt, nàng dừng lại cước bộ lui về phía sau, kiếm thể đột ngột thay đổi.

Diệp Kính Thành kinh hãi phát hiện Linh Ẩn kiếm lại ở trong chớp mắt công phá tường đồng vách sắt chính mình xây dựng, hướng mặt chính mình đánh úp lại. Hẩn vội vàng huy kiếm đi chắn, lại thấy một đạo ánh sáng theo vô số kiếm ảnh bay ra, như một con kinh hạc phá vân mà ra mổ lấy mặt trời.

Trong khoảnh khắc, mọi người chỉ nhìn thấy Thiên Quân Kiếm hướng lên trời bay xéo trên không trung xẹt qua, sau đó xuy lạp một tiếng đâm vào mặt đất, lưu ở bên ngoài thân kiếm hầy còn chấn động lên.

Mà Diệp Kính Thành kinh ngạc nhìn thấy máu tươi từ cổ tay phải của mình tích lặc.

“Diệp minh chủ, vừa lòng hay không đây?”

Đoạn Vân Tụ đứng ở một trường có hơn, mỉm cười lại nổi lên dung nhan tuyệt sắc.

“Người...” Diệp Kính Thành ấp úng khó nói, cuối cùng chỉ phun ra một chữ. Hẩn không thể tin được chính mình dĩ nhiên lại bị đánh bại như vậy, bại không thể tưởng tượng nổi, bại khó có thể vấn hồi, mà người đả bại chính mình, là một nữ tử không lớn hơn nữ nhi của mình...

Năm sáu trăm người ở đây cũng đều sợ ngậy người. Bọn hẩn không có thấy rõ kiếm kia là như thế nào bay ra ngoài, chỉ nhìn thấy Thiên Quân Kiếm rời đi chủ nhân hướng giữa không trung bay đi, chờ phục hồi tinh thần lại mới biết được bạch y nữ tử tự xưng là Đoạn Vân Tụ thắng, cái tung hoành giang hồ mới hơn hai mươi lại thắng, thống lĩnh bạch đạo lục đại môn phái mình chủ võ lâm...

“Cha!” Thấy trên tay phụ thân chảy máu, Diệp Tú Thường bất chấp thương thể của mình, chạy vội tới bên người phụ thân. Diệp Viễn Khâm cũng vội qua muốn đỡ cha của mình lên, lại bị đẩy ra.

“Đoạn Vân Tụ người!” Thấy quần hùng kinh ngạc, thấy mấy Chưởng môn bạch đạo lắc đầu thở dài, thấy Hắc Long kỳ gươm cao phất phới, Diệp Kính Thành cảm nhận được sỉ nhục vô cùng, từ trong kẽ răng phun ra bốn chữ.

“Ta cái gì? Diệp minh chủ không phải muốn kiến thức Kinh Hạc Kiếm pháp sao? Ta không phải thỏa mãn tâm nguyện người sao? Vừa rồi người chứng kiến, đó là Kinh Hạc Kiếm Pháp thức thứ hai, ‘kinh hạc trác nhật’...”

Nói cười nhàn nhã, màu sắc lại lạnh như băng, còn mơ hồ lộ ra khí thế vượt trên thiên hạ.

Đồng tử Diệp Kính Thành phóng đại lại co rút lại, “Được lắm, được lắm...”

Diệp Tú Thường thấy phụ thân thậm chí có điểm thất thường, rút ra Linh Tuyền Kiếm chỉ vào Đoạn Vân Tụ, “Người dám tổn thương cha ta!”

“Tú Thường, ” thấy hận ý trong mắt Diệp Tú Thường nó có thể làm cho vẻ mặt chính mình thất bại, Đoạn Vân Tụ lại cười nói: “Ta đã luyện thành Kinh Hạc Kiếm Pháp, người có muốn vì ta cao hứng hay không?”

Ta luyện thành Kinh Hạc Kiếm Pháp, là sau khi bị người đâm Linh Tuyền kiếm vào ngực, sau đó ta không cách nào tiếp nhận thống khổ này mà đem tâm đóng băng, kết quả luyện thành Kinh Hạc Kiếm Pháp. Người cũng từng giống như ta chờ mong đến giờ khắc này, mà hiện giờ, người có phải hay không hối hận khi đó...

Hối hận đã thương tiếc ta, hối hận đã thân cận ta, hối hận đối với ta kiên định, hối hận đối ta, hết thấy...

Linh Tuyền Kiếm của người lại chĩa vào người của ta, người có phải là, hận không thể giết ta...

Nhưng ta không thể dễ dàng chết dưới kiếm của người nữa, bởi vì phụ thân của người, là cừu nhân diệt môn của ta, lại đứng ở bên cạnh người. Trừ phi hấn chết, nếu không ta nhất định phải sống.

Vì thế tươi cười của nàng trở nên lạnh lùng, người cho rằng ta còn giống đêm đó ngu như vậy sao, người hiện giờ, đã không xứng làm đối thủ của ta, cho nên, xin lỗi.”

Nàng xoay người hướng ca ca của mình đi đến, thản nhiên nhận chú mục của quần hùng hắc đạo.

Nghe thấy lời nói khinh miệt này, nhìn thấy thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng tự nhiên bỏ đi, Diệp Tú Thường tay run đến lợi hại. Nhưng mà nàng hiểu được mình không thể lỗ mãng, bởi vì giờ phút này phong vân đột biến, đại cục đã định.

Chính là, đại cục sẽ biến hóa như thế nào, chẳng lẽ thật muốn hướng Tiềm Long Giáo cúi đầu xưng thần sao?

Diệp Kính Thành nhìn tay phải mình trống không, lại nhìn về phía thanh kiếm cắm trên mặt đất, trong lòng biết rõ dự cảm xấu này đã thành thực rồi, lại nhìn hướng Đoạn Phong Tiêu đối diện, phát hiện trên mặt đối phương quả nhiên là tươi cười nắm chắc thắng lợi trong tay.

Đoạn Phong Tiêu hiểu rõ giờ khắc mình chờ đợi đã đến, cười mở miệng, “Diệp minh chủ có phải rất kinh ngạc hay không?”

Diệp Kính Thành không có trả lời, mặt cũng đã trầm như nước.

Mà lời nói kế tiếp của Đoạn Phong Tiêu làm chấn kinh tứ tọa — “Thật sự là xin lỗi Diệp minh chủ rồi, vốn đã nói trận thứ ba này để cho bạch đạo người thắng, ai biết người này được xưng là ‘Trung Nguyên đệ nhất kiếm’ Thiên Quân Kiếm thế nhưng không địch lại muội muội mới xuất đạo không lâu của ta...”

Quần hùng hắc bạch lưỡng đạo đều đưa mắt nhìn nhau, như lâm vào trong sương mù dày đặc.

Diệp Viễn Khâm gầm lên: “Người đang ở đây nói bậy bạ gì đó!”

Đoạn Phong Tiêu lại không để ý tới Diệp Viễn Khâm tức giận, từ từ nói: “Bất quá người bại cũng là chuyện trong ý liệu, ai bảo Thiên Quân kiếm pháp của người là từ Đoạn gia ta học đây...”

Mọi người tại đây lại càng khiếp sợ, ngay cả Diệp Tú Thường cùng Diệp Viễn Khâm cũng vì ý tứ trong lời nói này mà ngây dại.

Diệp Kính Thành kịp phản ứng, chỉ vào Đoạn Phong Tiêu nói: “Nam Phong Dương người đừng ăn nói bừa bãi!”

“Ta ăn nói bừa bãi?” Đoạn Phong Tiêu tươi cười biến mất, thanh âm trở nên ngoan độc, “Ha ha, Diệp minh chủ, người hẳn là rất rõ ràng có phải ta ăn nói bừa bãi hay không...”

“Còn có, chờ gọi ta Nam Phong Dương, từ hôm nay trở đi, ta muốn khôi phục tên thật của mình, mà tên thật của ta, người nghe cho rõ...” Đoạn Phong Tiêu từng chữ đem tên mình phun ra, “Ta gọi là, Đoạn Phong Tiêu, cha của ta, tên là Đoạn Hàn...”

Diệp Kính Thành hai mắt trợn to, mà quần hùng chấn động.

“Ha ha, không nghĩ đến Diệp minh chủ, năm đó người muốn diệt cả nhà ta, muội muội của ta Đoạn Vân Tụ lại may mắn đào thoát, hiện giờ ngay cả ta, trong mắt người là người đã chết, cũng đứng ở trước mặt người, người nhất định là kinh ngạc vì sao ta còn sống?”

Diệp Kính Thành sắc mặt càng ngày càng trầm, mà Diệp Tú Thường nâng lên hai mắt nhìn phía Đoạn Vân Tụ, trong lòng hoảng sợ.

Đoạn Vân Tụ nhận được ánh mắt Diệp Tú Thường, trong lòng đau khổ, nhưng trên mặt vẫn là băng lãnh.

Đoạn Phong Tiêu cánh tay khê rung, áo choàng màu đen tùy theo gió bay lên, “Các vị ở đây, không quản các người là môn phái nào, Đoạn Phong Tiêu ta hôm nay muốn đem một cái mặt người dạ thú bắt lại, cho Đoạn gia ta đòi cái công đạo!”

Hắn chỉ hướng Diệp Kính Thành, “Năm đó liền là người này, trang chủ Minh Viễn Sơn Trang, mình chủ võ lâm bạch đạo, phái sát thủ đi vào Đoạn gia ta, đem phụ mẫu ta giết chết, đem thai nhi trong lòng mẫu thân ta giết chết, đem người hầu liên can Đoạn gia ta giết chết. Muội muội của ta Đoạn Vân Tụ nếu không phải bởi vì ra ngoài chưa về, cũng đã sớm chết ở dưới đao sát thủ hắn phái tới. Mà ta, nếu không phải bởi vì trái tim lệch so với thường nhân một chút, cũng sớm là vong hồn rồi.”

“Nhưng thượng thiên thương Đoạn gia ta, để cho ta may mắn còn sống, muội muội của ta cũng trưởng thành, còn học được một tay kiếm pháp tinh diệu!”

“Mà Diệp Kính Thành hắn, giết Đoạn gia ta nhiều người như vậy, nhưng vẫn tiêu diêu pháp ngoại, còn mua danh cầu lợi làm mình chủ võ lâm. Nhưng chính là hắn như vậy cũng còn chưa thỏa mãn, còn muốn thống lĩnh cả võ lâm trung nguyên!”

“Cho nên ta sẽ theo tâm ý của hắn, bố trí một cái cục...”

Nói đến chỗ này, tức giận trên mặt Đoạn Phong Tiêu chuyển sang âm trầm tươi cười, sau đó đem bố cục phía sau nói ra, ngoài số ít người trong cuộc, mọi người tại đây đều bị kinh ngạc.

Nguyên lai một năm trước, Đoạn Phong Tiêu mang theo thư tín do đích thân Nam Tích Thiên viết, lấy việc phân chia võ lâm trung nguyên làm lí do chủ động tìm tới Diệp Kính Thành. Diệp Kính Thành ngay từ đầu cự tuyệt, nhưng không chịu nổi dụ thuyết cùng hứa hẹn của Đoạn Phong Tiêu, cuối cùng ước định tiến hành hắc bạch đại chiến, mà hắc đạo giả vờ bại, Diệp Kính Thành trở thành người thống trị cả võ lâm trung nguyên trên danh nghĩa, nhưng trên thực tế, dựa theo ước định hắn không thể can thiệp công việc nội bộ hắc đạo, hơn nữa phải âm thầm đem “Thái Hành sơn - Tuyết Phong sơn” phía tây nhường cho Tiềm Long Giáo quản hạt.

Như vậy Diệp Kính Thành chẳng những tháo gỡ vụ án diệt môn Phi Long Môn mang đến cho mình áp lực cực lớn, giải quyết tranh chấp ngày càng mãnh liệt của hắc bạch lưỡng đạo, còn chiếm được giang hồ nhân sĩ tha thiết ước mơ vô thượng danh vọng, mà Tiềm Long Giáo lại không tổn thất cái gì, ngược lại lần này đem “Thái Hành sơn - Tuyết Phong sơn” bạch đạo ở phía tây thế lực bài trừ, cũng cố địa bàn của mình.

Như thế, song phương đều không có tổn thất, ngược lại đều có thu hoạch. Cho nên sau khi Diệp Kính Thành lần nữa cân nhắc, thật sự đáp ứng rồi.

Mà mọi người nghe xong một mảnh xôn xao.

Không đợi phụ thân mở miệng, Diệp Viễn Khâm đã chỉ vào Đoạn Phong Tiêu trách mắng: “Người người này thế nhưng ngậm máu phun người!”

Diệp Tú Thường cũng là tức giận dâng lên, nhưng thấy thần sắc Đoạn Vân Tụ lạnh lùng, trong lòng lại có ảm ảm bất an.

Đoạn Phong Tiêu khinh miệt cười, “Ngậm máu phun người? Tốt lắm, ta sẽ cho các người nhìn xem nhân chứng cùng vật chứng...” Nói xong liếc về phía Kim Xu.

Kim Xu hiểu ý, kêu lên: “Còn trốn ở trong đó làm cái gì!”

Một người do do dự dự từ chỗ tối đi ra. Chờ thấy rõ diện mạo người nọ, Diệp Viễn Khâm cùng Diệp Tú Thường đều giật mình không thôi, mà Diệp Kính Thành sắc mặt khó coi đến dọa người.

Người nọ nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, một chòm râu dê, đúng là quản gia Tiết Thuận của Minh Viễn Sơn Trang.

“Tiết quản gia, đem những gì người biết đều nói ra, nếu không...” Kim Xu cười đến vũ mị, tay phải hữu ý vô ý vuốt cái vòng trên cổ tay trái.

Tiết thuận thấy động tác của nàng, trong lòng run rẩy. Hắn nhìn thấy Diệp Kính Thành, dạ thưa nói: “Trang chủ, xin lỗi rồi...”

Đoạn Phong Tiêu quát lạnh một tiếng: “Ít nói nhảm! Mau mau đem những gì người biết nói đi!”

Tiết Thuận rụt rụt thân mình, chậm rãi nói: “Cái kia, năm đó đích thật là trang chủ phái người đi Đoạn gia, bảo là muốn tìm kiếm phổ Đoạn gia, kết quả người Đoạn gia không sai biệt lắm đều chết hết...”

“Tiết Thuận!” Diệp Kính Thành nhìn thấy quản gia của mình, tay lại phát run.

Đoạn Phong Tiêu lại cười đến thập phần đắc ý, “Diệp minh chủ, cái này kêu là nuôi chó bị chó cắn, ha ha.”

Chương sau là có đáp án Kinh Hạc kiếm được giấu ở đâu rồi, azzz mọi người đoán được hết rồi chứ *cười* (ah tất nhiên là ta đã đoán trúng được từ lâu hì hì...)

58. Chương 58: Kinh Hạc Bảo Kiếm

Sau khi cười to, Đoạn Phong Tiêu còn nói thêm: “Diệp minh chủ đừng nóng vội, ta đây còn có vật chứng của người...”

Hắn vẫy vẫy tay, một thủ hạ từ trong đám người đi tới, đem mấy phong thư đưa đến trước mặt đám người Viên Không Phương Trượng cùng Ngụy Khải.

Vài vị Chứng môn nhìn thoáng qua nhau, nhận lấy rút ra bức thư vừa nhìn, sắc mặt thay đổi.

Sắc mặt Viên Không Phương Trượng ngưng trọng, “A Di Đà Phật” một tiếng đã mở miệng: “Những thư tín này, Diệp minh chủ người chỉ bằng cho chúng ta một lời giải thích...”

Diệp Kính Thành biết những thư tín kia nội dung là cái gì, là tín mình cùng Nam Tích Thiên lui tới, mỗi phong thư trên đều có bút tích tên họ của mình.

Thần sắc Đoạn Phong Tiêu trở nên lạnh, “Diệp minh chủ, nhân chứng vật chứng đều tại, người còn có gì để nói!”

Sau một lúc lâu Diệp Kính Thành im lặng, đối Viên Không Phương Trượng nói: “Đại sư có thể đem thư tín cho ta mượn nhìn xem hay không?”

Viên Không Phương Trượng do dự một lát, đem thư tín đưa tới.

Diệp Kính Thành nhìn nhìn thư tín, đột nhiên cười ha hả, “Ha ha, người như vậy có thể hãm hại ta!”

Ánh mắt Đoạn Phong Tiêu thâm trầm, nhìn chằm chằm Diệp Kính Thành đột nhiên trở nên trượng cuồng, chỉ nghe hắn nói: “Tiết Thuận bất quá là một con chó mà thôi, đánh hắn hai gậy, liền để cho hắn cắn ai sẽ cắn người đó, để cho hắn nói cái gì hắn liền nói cái đó. Về phần những cái tín kia, người liền khẳng định như vậy là ta tự tay viết hay sao? Thiên hạ này thì họa văn vật nguy tạo quá nhiều, hơn nữa thường thường thiệt giả khó phân!”

Đoạn Phong Tiêu sắc mặt bắt đầu biến hóa, “Người muốn chối cãi?”

Diệp Kính Thành lại nở nụ cười, “Chối cãi? Người nghĩ rằng ta là tiểu hài nhi ba tuổi?” Dừng một chút, mới nói tiếp: “Người muốn hắt lão phu nước bẩn, cũng phải nhìn lão phu có nguyện ý dính hay không! Lão phu viết thư có một thói quen, chính là ngoại trừ kí tên, nhất định sẽ còn phủ lên, phủ lên con dấu đặc chế, điểm ấy, Viên Không đại sư cùng các vị Chứng môn đều có thể làm chứng...”

Hắn nhìn về phía Viên Không Phương Trượng, mà Viên Không Phương Trượng gật gật đầu, “Lời này là thật, Diệp minh chủ gửi cấp lão nạp trên thư đều có con dấu.” Sở Liệt càng lớn tiếng hô: “Diệp minh chủ nói không sai! Ma giáo người chó có vu tội người tốt!”

Diệp Kính Thành giương lên bức thư trong tay, cao giọng nói: “Mọi người xem rõ ràng, trên thư này nhưng lại không có không bất kỳ con dấu nào, chỉ bằng điểm ấy là có thể chứng minh những này không phải lão phu viết!”

Đoạn Phong Tiêu đem hai phong thư còn lại trong tay hạ nhân bóc ra, quả nhiên không có phát hiện con dấu nào!

Hắn ném thư, lớn tiếng quát: “Diệp Kính Thành người đúng là cáo già!”

Mà Diệp Kính Thành trên mặt mây đen tán đi, vân khai vũ tễ.

Viên Không Phương Trượng tuyên một tiếng Phật hiệu, “A Di Đà Phật, quả nhiên kính chính là kính, vị chính là vị, phân biệt rõ ràng, Ma giáo người thể nhưng dùng kế ly gián, thật là tà ma ngoại đạo!”

Viên Không Phương Trượng đức cao vọng trọng, miệng của hắn một khi mở, liền tương đương hạ cái quan định luận. Sở Liệt lại càng rống to: “Ma giáo người càng như thế bỉ ổi!”

Mà Đoạn Phong Tiêu chỉ vào Diệp Kính Thành, thần sắc nóng nảy mãnh liệt, “Người!”

Diệp Kính Thành tươi cười chân thành, “Nam Phong Dương, trận thứ ba hắc đạo người thắng đúng là thắng, vốn lão phu còn muốn tuân thủ ước định. Nhưng không ngờ người lòng muông dạ thú, muốn trước hắt ta một thân nước bẩn, tiếp tục thừa cơ đánh tan khí thế bạch đạo ta, sau đó thâm tóm bạch đạo ta, thật sự là rất đê tiện!”

Nhìn thấy Diệp Kính Thành dương dương tự đắc, Đoạn Phong Tiêu cả người phát run, tức giận đến nói không ra lời.

Đoạn Vân Tụ luôn luôn im lặng lúc này lại lặng yên đi ra, nhìn thấy Diệp Kính Thành từ từ mở miệng: “Diệp minh chủ quả nhiên cực kỳ xảo quyết, bất quá, cho dù là hồ ly xảo quyết, sau cũng không thể giấu được cái đuôi...”

Nụ cười trên mặt Diệp Kính Thành bởi vì những lời này của Đoạn Vân Tụ mà ngưng lại rồi.

Đoạn Vân Tụ mỉm cười, hướng Thiên Quân Kiếm găm trên mặt đất đi tới, sau đó đem nó rút ra.

Diệp Kính Thành thấy hành động của Đoạn Vân Tụ, sắc mặt lại trầm xuống.

Đoạn Vân Tụ cầm Thiên Quân Kiếm đi trở về, nhàn nhạt cười nói: “Diệp minh chủ, hai mươi lăm năm trước người từng đến Đoạn gia ta, đem một thanh kiếm của Đoạn gia ta thuận lợi đi ra ngoài, vì thế ta mới tới Minh Viễn Sơn Trang của người đi tìm, nhưng tìm thật lâu vẫn luôn không thấy bóng dáng, nhưng ca lại khẳng định năm đó là người mang nó đi rồi, mà khi đó người còn không kêu Diệp Kính Thành, tên là Diệp Giang Thịnh...”

Đoạn Vân Tụ như là đang nói việc nhà, Diệp Kính Thành tâm lại run rẩy.

“Kiếm ở nhà người ta đều xem qua rồi, duy nhất không có xem qua, chỉ có Thiên Quân Kiếm của người thôi...”

Đoạn Vân Tụ đem Thiên Quân Kiếm nâng nâng, giống như là tự nói một mình, kiếm của nhà ta mất quá sớm, ta cũng không có duyên nhìn thấy, nhưng nghe nói nó nhẹ hơn kiếm bình thường, mà Thiên Quân Kiếm của Diệp Minh chủ lại nặng như vậy, không thể nào là thanh kiếm kia của nhà ta a...”

Đoạn Phong Tiêu đoán được muội muội đã phát hiện cái huyền cơ gì, trong lòng sốt ruột, quát lên “Tự Nhi”.

Đoạn Vân Tụ cũng không gấp, từ từ nói: “Chính là, nếu trong kiếm có kiếm, có thể hay không liền nặng hơn kiếm bình thường đâu...”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Diệp Kính Thành hoảng hốt.

“Người tiểu tặc này, Thiên Quân Kiếm của ta người há có thể làm bẩn đến! Còn không mau đem kiếm trả ta!”

Đoạn Vân Tụ lại cười một tiếng, “Diệp Minh chủ đừng có gấp, trong mật thất người cất chứa không ít bảo kiếm, ta cũng là người yêu kiếm, nhân tiện để cho ta hảo hảo thưởng thức chút...”

Ánh mắt của nàng ở trên thân kiếm kiếm tra trong chốc lát, sau đó giơ Thiên Quân Kiếm lên, “Thật sự là hảo kiếm...!”

“Nhưng mà...”

Ngón cái của nàng đè xuống cái gì, Thiên Quân Kiếm đột nhiên như linh xà thổ tín mở ra, một đường sáng từ giữa bắn ra, mà người nàng cũng thẳng truy đường sáng này.

Chờ nàng phiên nhiên rơi xuống đất trong tay nàng đã có nhiều hơn một thanh kiếm. Kiếm kia thân kiếm thiên bạc, thanh triệt trong suốt, lại lan tỏa lưu quang thâm thúy, chính là giờ phút này ở trong tay Đoạn Vân Tụ hào quang dần dần chuyển sang lãnh liệt rực rỡ mà lạnh lẽo, tản ra rét lạnh thấu xương.

Kiếm này vừa ra, Viên Không Phương Trượng không khỏi kinh hô ba chữ — “Kinh Hạc Kiếm!” Hắn từng ở ba mươi năm trước bái phỏng qua Đoạn Huân, đích thực thấy qua Kinh Hạc Kiếm, mà lúc này trong tay Đoạn Vân Tụ cầm lấy, không phải Kinh Hạc Kiếm là cái gì!

Nhưng kinh ngạc trôi qua trong lòng hắn dâng lên một cỗ dự cảm bất thường — tương truyền “Kinh hạc xuất, thần quỷ khóc”, hiện giờ thể nhân chỉ biết lời này là nói đến người đem Kinh Hạc Kiếm Pháp kiếm khuynh thiên hạ, lại không biết kỳ thật sáu chữ này còn biểu thị huyết tinh giết chóc...

Hắn nhớ tới chính mình từng nghe sư phụ kể lại chuyện huyết dạ trăm năm trước, lại nhìn về phía nữ tử cầm kiếm, phát hiện nàng kia vừa giấu đi đậm nhược vô hình, tức khắc lộ ra cao ngạo sắc bén, tản ra khí tức bức nhân.

Hắn âm thầm kinh ngạc, thấy nữ tử trước mắt diện dung như hoa sen nở rộ, mà nhãn mâu lại có hàn khí bức nhân.

“Xem ra Viên Không đại sư nhận ra được kiếm này, không tệ, đây là Kinh Hạc Kiếm, truyền gia bảo kiếm của Đoạn gia ta, chỉ là vì sao ở bên trong Thiên Quân Kiếm, Diệp Minh chủ có phải cần giải thích một chút hay không?”

Đoạn Vân Tụ nhìn chằm chằm Diệp Kính Thành, trên mặt ý cười đã biến mất, thay thế chính là sát ý bạo trướng.

Quần hùng nhìn thấy kiếm kia đều khiếp sợ không thôi, lại nhìn về phía Diệp Kính Thành chờ giải thích của hắn, ngay cả Sở Liệt cũng mở to hai mắt nhìn không thể tin được. Mà Diệp Kính Thành xem thấy bí mật mình khổ tâm che giấu cứ như vậy bại lộ trước mặt người khắp thiên hạ, sắc mặt đã như tro tàn.

Diệp Tú Thường thấy trên mặt phụ thân lụn bại, lại nhìn thấy sát khí Đoạn Vân Tụ lan tỏa, kinh hãi, hoài nghi, thất vọng đủ loại cảm xúc cùng nhau xông lên đầu...

Cha của mình, như núi cao luôn luôn che chở mình, dạy mình phải lấy hiệp nghĩa làm trọng cũng chính là phụ thân, phụ thân thống lĩnh bạch đạo, như thế nào chỉ trong nháy mắt, thành ác ma giết người...

Không muốn tin tưởng, lại không thể không tin, nếu không Kinh Hạc Kiếm của Đoạn gia như thế nào ở trong kiếm phụ thân...

Trong lúc bất chợt, nhân cùng nghĩa, hiệp cùng đạo, đều hóa thành tro bụi. Mà trên đỉnh đầu bầu trời sụp đổ.

Đem cả cuộc đời này đi yêu say đắm, lại đem mình biến thành trò hề trong vở kịch, mà phụ thân từ nhỏ mình sùng kính cũng trở thành ngụy quân tử...

Còn có cái gì có thể tin tưởng...

Mà tràng ác mộng này, không khỏi quá mức dài đằng đẳng, quá mức thảm liệt...

Diệp Tú Thường đột nhiên muốn cười, nhìn thấy Đoạn Vân Tụ trong tay cầm Kinh Hạc Kiếm từng bước tới gần, nàng lại thật sự cười rộ lên — thì ra là thế, nguyên lai, người là vì nguyên nhân như vậy “Ngẫu nhiên gặp” ta, thân cận ta, ‘giam cầm’ ta, sau đó nhục nhã ta, tra tấn ta...

Buồn cười ta cứ như vậy từng bước một đi vào cái bẫy của người, trầm luân trong ôn nhu của người, hướng vực sâu đi tới...

Mà thôi vô công của người bây giờ, thật sự có thể giết cha ta cho người nhà của người báo thù...

Nàng nhớ tới đêm đó Đoạn Vân Tụ thấy đại hỏa liên phát cuồng, liên tiếp giết mấy người, sau đó chạy vội tới trong nước sông lạnh như băng hô cha nương.

Nàng nhớ tới ngày đó Đoạn Vân Tụ nhìn vào ngôi nhà cũ của mình đã biến thành hoang địa, mặt mày vắn vẹo nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Mười sáu cái nhân mạng, trong vòng một đêm đều hóa thành tro bụi! Nơi này không có oán khí nơi nào có? Tốt nhất oán khí này còn có thể đi tìm cái ác ma giết người không chớp mắt kia, để cho hắc hắc đêm không được an bình!”

Nàng nhớ tới Đoạn Vân Tụ đối mộ phần thê, “Cha, nương, ca ca, còn có muội muội, ta đã trở về, đúng như mười năm trước ta đã từng phát thệ qua, ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ báo thù cho các người, mặc kệ trả giá đại giới!”

Nàng nhớ rõ nàng xoát rút ra Linh Ẩn kiếm, giờ kiếm hướng lên trời, thần sắc tàn nhẫn, “Ta Đoạn Vân Tụ thê, không báo thù này, thê không làm người!”

Nguyên lai nỗi đau trong lòng người đều là sự thật, nhưng người vì cái gì không trực tiếp tới tìm ta giết ta, mà muốn dùng phương thức tàn nhẫn như vậy tra tấn ta! Có phải ta sống không bằng chết người mới có thể cao hống hay không? Hay là người muốn ta bị vũ nhục, bị người tra tấn sau đó chết ở dưới kiếm của người, người mới có thể cao hống?

Nàng xem thấy Đoạn Vân Tụ từng bước một hướng cha của mình bước tới, mà Kinh Hạc Kiếm hàn quang bạo trướng. Nàng thân mình vừa động liền chặn phía trước cha mình.

Đoạn Vân Tụ dừng bước, nhìn chằm chằm Diệp Tú Thường. Tay nàng đem Kinh Hạc Kiếm nắm thật chặt, giống như là muốn khảm nhập bàn tay, sát ý trong lòng nàng trở nên mãnh liệt mệnh mông, đã muốn khắc chế không được.

Nhưng Diệp Tú Thường lại chặn phía trước nàng.

“Người tránh ra!” Nàng từ trong kẽ răng phun ra ba chữ.

“Vì sao phải tránh ra? Người muốn không phải là kết quả này sao? Người cùng ca ca người thật sự là thân huynh muội a, bố trí bẫy rập để cho ta nhảy vào, lại bố trí một cái bẫy để cha ta nhảy vào, các người khổ cực lâu như vậy, không phải là vì giờ phút này sao? Tốt, người giết ta đi, từ thi thể của ta giẫm lên đi qua, tiếp tục giết cha ta!”

“Người không phải rất hận người Diệp gia ta sao? Sau khi nhục nhã ta như vậy, sau đó để cho ta sống không bằng chết, tiếp tục một kiếm giết ta, người có phải sẽ cao hống hay không?”

Diệp Tú Thường không lùi mà tiến tới, trong đôi mắt cũng là tràn ngập hận ý.

“Người nghĩ rằng ta không dám giết người sao?”

“Người thế nào sẽ không dám! Người vắt óc tìm kế tiếp cận ta, thích ta, cưới ta, sau đó lại vứt bỏ ta nhục nhã ta, việc này người đều làm ra được, như thế nào không dám giết ta!”

Đoạn Vân Tụ cảm giác được trái tim của mình đã muốn chịu không nổi sát ý tràn ngập, bởi vì cừu nhân giết cha nương mình ngay tại phía sau Diệp Tú Thường cách đó không xa, mười năm chính mình lệ cùng máu, chính là vì giờ phút này!

Nhưng kỳ vọng của nàng lại bị một nữ tử bước đến ngăn trở báo thù...

Mà nữ tử này lại còn thanh thanh lên án tâm cơ của mình, lên án mình bạc tình, mình tàn nhẫn...

Không phải muốn chính tay đâm cừu nhân đấy sao? Nàng cũng họ Diệp, nàng là nữ nhi Diệp Kính Thành, mình cả nhà bị diệt, cũng nên giết nữ nhi cừu nhân đền mạng, hơn nữa nàng cũng kêu mình động thủ, chính là vì cái gì mãi không bước đi, trong lòng sát ý sắp tràn ra, lại vì cái gì không thể đem vật cầm trong tay là thanh kiếm kia chỉ hướng nàng...

Không thể đem vật cầm trong tay là thanh kiếm kia chỉ hướng nàng...

Hai người giằng co, mà quần hùng xôn xao.

Đoạn Phong Tiêu hét lớn: “Tụ Nhi người còn không giết nàng, báo thù cho người chết oan của Đoạn gia ta!” Nói xong hần lẳng không bay lên lướt qua hai người, như đại bàng lao thẳng tới Diệp Kính Thành.

Diệp Viễn Khâm bên cạnh giờ kiếm đâm đi, lại đâm không trúng, còn bị Đoạn Phong Tiêu kéo lấy cánh tay.

Đoạn Phong Tiêu trên mặt cười nham hiểm, Diệp Viễn Khâm rất nhanh liền phát hiện nội lực của mình giống như nước trôi đi, thân mình cũng không tự chủ được run rẩy lên.

Diệp Kính Thành thấy nữ tử bị cầm trụ, bất chấp mọi thứ, một chưởng phách về phía Đoạn Phong Tiêu.

Đoạn Phong Tiêu thấy Diệp Kính Thành một chưởng đánh úp lại, cười lạnh lạnh nói: “Ta chờ người đã lâu rồi...” Sau đó đem Diệp Viễn Khâm quăng ra tiếp được chưởng Diệp Kính Thành.

Hai người liền ở giữa sân kịch đấu. Diệp Viễn Khâm đem Thương Hải Kiếm ném cho cha mình. Diệp Kính Thành biết là thời khắc sinh tử tồn vong, tiếp nhận kiếm liền đem thiên quân kiếm pháp thi triển đến kín không kẽ hở, đem suy thế vừa rồi vãn hồi lại. Tuy nói Thiên Quân kiếm pháp hần không bì kịp Kinh Hạc Kiếm Pháp, nhưng trải qua hơn hai mươi năm không ngừng hoàn thiện cũng có thể nói độc bộ Võ Lâm rồi.

Mà vô cực ** là một môn nội công xuất chiêu vô hình lại quỷ dị ngoan tuyệt, Đoạn Phong Tiêu gần đây mới luyện thành, lúc này đối với cừu gia thi triển ra, chiêu chiêu muốn lấy người yếu hại.

Diệp Kính Thành cùng Đoạn Phong Tiêu kịch đấu dần dần say sưa, mà một bên Diệp Tú Thường cùng Đoạn Vân Tụ lại giằng co bất động.

Thấy ca ca cùng Diệp Kính Thành chém giết, Đoạn Vân Tụ hiểu rõ chính mình nếu như có thể ra tay Diệp Kính Thành tất nhiên ở giáp công hạ rất nhanh bị mất mạng, nhưng Diệp Tú Thường lại chắn trước mặt mình.

Nàng hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Người tiếp tục không tránh, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Diệp Tú Thường lại nở nụ cười, rực rỡ như xuân hoa, “Tốt, vậy hãy để cho ta kiến thức kiếm pháp độc nhất vô nhị hiện giờ của người...”

Ánh mắt Đoạn Vân Tụ ảm đạm, Kinh Hạc Kiếm trong tay chậm rãi giơ lên, chỉ hướng Diệp Tú Thường, mà Linh Tuyền Kiếm của Diệp Tú Thường cũng dần dần giơ lên.

Tuy rằng trong lòng biết người trước mắt nay đã không như xưa, nhưng Diệp Tú Thường vẫn là muốn ngăn trở nàng.

Bởi vì vô luận phụ thân làm cái gì, hần đều là cha của mình, tuyệt không thể để cho người trước mắt giết hần!

Hơn nữa nàng còn muốn biết, người trước mắt, có phải có thể thật sự hạ thủ giết mình hay không...

Có ai đoán đúng không a ^__^

59. Chương 59: Thập Diện Mai Phục

Nhân mâu của Đoạn Vân Tụ đã muốn kết thành hàn băng, Kinh Hạc Kiếm trong tay nàng gào thét mà ra đâm hướng Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường nhìn thấy kia thanh Kinh Hạc Kiếm như lưu quang hướng chính mình đâm tới, trong lòng không còn hy vọng.

Mà thôi, người thế nhưng thật có thể xuống tay đối với ta, ta còn có cái gì hảo lưu luyện...

Hốc mắt ửng lên ẩm ướt, tâm hóa thành mục tiêu, Linh Tuyền Kiếm của Diệp Tú Thường cũng nhanh chóng đâm ra, xem người trước mắt như không khí.

Hai người liền ở giữa sân triển đấu, hai cái thân ảnh một trắng một vàng nhẹ nhàng bay nhanh, lại bị tầng tầng sát khí bao phủ. Nhưng mà ở giữa sát khí Đoạn Vân Tụ lại cảm thấy được Kinh Hạc Kiếm trên tay nặng tựa ngàn cân, căn bản không thể tùy tâm sở dục thi triển kiếm pháp mà bản thân nắm giữ. Kinh Hạc Kiếm Pháp thi triển không được, ngay cả Linh Ẩn kiếm pháp cũng mất đi lúng lẫm trước kia...

Nàng chỉ có thể cắn răng, tiếp lấy một chiêu của Diệp Tú Thường hiểm như một chiêu của Thiên Quân kiếm pháp, nhiều lần đều thiếu chút nữa đâm đến, cuối cùng lại miễn cưỡng tránh đi, chật vật mười phần.

Diệp Tú Thường xuất kiếm lại không lưu tình chút nào, giống như muốn đem cảm xúc hơn một tháng qua của mình xuyên thấu qua kiếm thể ngoan tuyệt để loại trừ sạch sẽ. Hận ý, ủy khuất, oán khí cùng thống khổ toàn bộ đều xông tới, kiếm thể của nàng cũng càng ngày càng nhanh, giống như mưa đá hướng Đoạn Vân Tụ đánh tới, toàn bộ đã không còn công thủ tự nhiên như ngày thường.

Kim Xu nhìn thấy hai người triển đấu càng ngày càng giằng co, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu lợi hại, lại thầm nghĩ hai người nếu cứ như vậy, chỉ sợ mặt trời lặn về phía tây cũng bất phân thắng bại.

Mà Đoạn Phong Tiêu mặc dù đang cùng Diệp Kính Thành kịch đấu, vẫn có thể lưu ý động tĩnh bên này. Xem muội muội dây dưa, tâm tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép để cho hân quát lớn: “Kim Xu!”

Kim Xu nghe hiểu ý tứ của Đoạn Phong Tiêu, nhìn bạch nhân cách đó không xa, trong lòng cười khổ: một khi đã như vậy, ta sẽ giúp người một tay. Nàng từ trên cổ tay lấy cái vòng kim sắc, hướng hai người ném đi. Cái vòng lặn xuống, toát ra một trận khói kim sắc.

Người Tiềm Long Giáo thấy màn khói kim sắc này, trên mặt biến sắc, âm thầm đoán là ai lại dính phải xui xẻo, thậm chí trúng Kim Tầm cổ độc.

Này khói mới vừa tản ra, mọi người chỉ thấy Diệp Tú Thường đột nhiên nhướng mày, vừa mới đâm ra một kiếm sai lệch đi xuống, bộ pháp cũng rối loạn.

Đoạn Vân Tụ ngậy ngấn cả người, thấy Linh Tuyền Kiếm rơi trên mặt đất, Diệp Tú Thường ôm bụng của mình, thân mình cũng cong lại, sắc mặt hết sức thống khổ.

Đoạn Vân Tụ sắc mặt đại biến, quay đầu nhìn Kim Xu. Kim Xu thở dài, đối tình huống khó xử của mình mà bất đắc dĩ.

Diệp Kính Thành thấy bộ dáng nữ nhi thống khổ, một kiếm đâm hướng Đoạn Phong Tiêu, quát mắng: “Người đối với nữ nhi của ta làm cái gì!”

Đoạn Phong Tiêu tươi cười âm trầm, “Diệp minh chủ còn thật vì ái nữ sốt ruột a, ta cũng không có làm cái gì, chẳng qua mấy tháng trước xem thần sắc Diệp tiểu thư không tốt, cho nàng ăn một viên ‘Thanh Tâm hoàn’ mà thôi...”

Lời này vừa nói ra, Diệp Kính Thành giận dữ, kiếm thế tăng vọt. Mà Diệp Tú Thường chỉ cảm thấy trong bụng có ngàn vạn tầm trùng gặm cắn, đau đớn không chịu nổi. Mà nàng trong đau đớn nghe được ‘Thanh Tâm hoàn’ ba chữ, nhớ tới một màn kia ở Tuyết Bảo Đình, lại nhìn đến Đoạn Vân Tụ, nói không ra lời, trong đôi mắt cũng là vô tận đau đớn cùng oán hận.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy mặt mũi xinh đẹp của Diệp Tú Thường đã dần dần nhẵn nhọt, cũng nói không ra lời. Nàng không biết ngày đó mình uy Diệp Tú Thường ăn trúng không phải là cái gì ‘Thanh Tâm hoàn’, mà là danh liệt cổ độc nhất “Kim Thiên cổ”. Buồn cười chính mình lúc ấy là có bao nhiêu lo lắng, yêu say đắm người trước mắt cỡ nào, lại tự tay uy nàng ăn độc được như vậy. Tuy là không biết, nhưng hành động của mình, chỉ sợ đời này đều không được tha thứ rồi...

Nhưng hôm nay giữa hai người, còn có cái gì tha thứ có thể nói, chỉ có huyết hải thâm cừ, chỉ có cừ hận giết chóc...

Nhưng nàng vẫn là nhịn không được vương tay ra, muốn đi đỡ Diệp Tú Thường sắp đứng không vững.

Tay nàng mới vừa vươn ra, một trận cuồng phong cùng một thanh trường kiếm đồng thời hướng nàng tập kích tới, nàng nhanh chóng nhảy lùi lại, sau khi đứng lại thấy rõ người đến, là Ngụy Thiếu Khiêm cùng Sở Dao.

Sở Dao đỡ biểu tử, trường kiếm chỉ hướng nàng, quát: “Đoạn Vân Tụ!”

Ngụy Thiếu Khiêm lại càng nghiêng răng nghiêng lợi, “Không cho phép người chạm đến nàng!”

Mà Diệp Tú Thường được hai người nâng đỡ, miễn cưỡng đứng lên, không có nói cái gì, chỉ là nhìn đến nàng.

Ánh mắt kia bởi vì thống khổ mà không còn mạnh mẽ, nàng cũng đã cảm thấy mình không chịu nổi. Hơn nữa nàng xem đến Diệp Tú Thường trên trán dần dần chảy ra mồ hôi lạnh, vẻ mặt cũng dần dần méo mó.

Kinh Hạc Kiếm của nàng chỉ hướng Kim Xu hét lớn, “Đủ rồi, giải được!”

Nàng hướng Kim Xu nhảy tới, đưa tay qua muốn giải được. Kim Xu đến sát để nhìn nàng, nói: “Đây là chủ ý của ca ca ngươi, ngươi đừng quên, họ Diệp đều là cừu nhân diệt môn của ngươi...”

Họ Diệp đều là cừu nhân diệt môn của ngươi...

Tay Đoạn Vân Tụ suy sụp hạ xuống, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Kim Xu lại không đành lòng xem bộ dáng này của nàng, nói: “Độc này phát tác trong chốc lát sẽ hảo, hơn nữa...” Ánh mắt của nàng liếc về phía Diệp Kính Thành cùng Đoạn Phong Tiêu, Đoạn Vân Tụ cũng không tự chủ nhìn sang.

Diệp Kính Thành vốn công lực hùng hậu, tuy rằng ở vào thế hạ phong kiếm lại vẫn đang như du long, mà Đoạn Phong Tiêu vẫn cứ chiếm thượng phong, nhưng trong chốc lát lại không thể giết Diệp Kính Thành.

Nhưng mà Diệp Kính Thành thấy nữ nhi đứng không vững mồ hôi lạnh chảy ra, kiếm thế lại dần dần hỗn loạn. Đoạn Phong Tiêu khóe miệng thoáng hiện ra nụ cười không dễ dàng phát giác, đem toàn bộ công lực vận đến trên tay, nháy mắt dùng sức mạnh cường đại chế trụ thế công Diệp Kính Thành.

Diệp Tú Thường trong bụng càng ngày càng đau, nhưng thấy cha của mình tình thế nguy cấp, nàng nhịn không được mở miệng kêu một tiếng “Cha!”

Chính là chỗ này một tiếng mang theo run rẩy kêu gọi làm thân mình Diệp Kính Thành bị kiềm hãm lộ ra sơ hở. Đoạn Phong Tiêu càng cười tươi, vượt qua Thương Hải Kiếm, hữu chưởng mang theo mười thành công lực phách về phía ngực Diệp Kính Thành.

Mà Diệp Kính Thành ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc cũng nhanh chóng quay lại thân kiếm đâm hướng Đoạn Phong Tiêu.

Trong chớp mắt, Đoạn Phong Tiêu một chưởng vỗ vào ngực Diệp Kính Thành, mà Thương Hải Kiếm cũng đâm vào ngực Đoạn Phong Tiêu.

Giữa sân tất cả mọi người ngây dại, Đoạn Vân Tụ kinh hãi kêu “Ca ca!”, Diệp Viễn Khâm cùng Diệp Tú Thường không hẹn mà cùng kinh hô “Cha!”

Thân mình Diệp Kính Thành lão đảo lui về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu lớn, kiếm trong tay chảy đầy máu tươi, ngực Đoạn Phong Tiêu cũng trào ra máu.

Khiếp sợ đi qua, Diệp Tú Thường bất chấp đau đớn trong bụng, cùng ca ca chạy về phía phụ thân, Đoạn Vân Tụ thì lướt tới bên người ca ca của mình.

Diệp Kính Thành khỏe miệng toàn là máu, lại nhìn thấy Đoạn Phong Tiêu cười ha ha, “Đoạn Phong Tiêu, người đúng là đủ ác độc, nhưng người cho là lão phu dễ dàng chết như vậy sao? Cho dù có chết người cũng phải làm đệm lưng cho lão phu!”

Đoạn Phong Tiêu đứng không vững, nhưng cũng cười to, “Đệm lưng cho người? Người đừng hòng!”

Diệp gia huynh muội nhìn cha mình, Đoạn Vân Tụ nhìn ca ca của mình, đều là kinh hãi, bởi vì hai người chịu đều là vết thương trí mệnh, mà thanh âm hai người trung khí mười phần lại tựa hồ như dự báo chờ đón chính là suy vong.

Mà Diệp Tú Thường cùng Đoạn Vân Tụ ánh mắt chạm vào nhau, cũng là hận ý cùng thê lương.

Đoạn Vân Tụ giúp đỡ ca ca, lo lắng nói: “Thương thể của huynh rất nặng...”

Đoạn Phong Tiêu lại nói: “Không có gì đáng ngại, Diệp Kính Thành hẳn còn chưa có chết, ta cũng phải hảo hảo sống đây!”

Nhưng kì thực hẳn hiểu rõ thương thể của mình — mười năm trước trái tim của hắn đã bị đâm một lần, tuy rằng lần đó không lấy mạng của hắn, nhưng làm cho trái tim của hắn yếu ớt hơn thường nhân, nhưng hắn lại không chú ý trái tim của mình chịu đựng cường ép tu luyện vô cực **, sớm cũng cảm giác trái tim đã suy kiệt, bây giờ một kiếm này, thật có thể lấy mạng của hắn...

Chính là hiện tại hắn vẫn không thể ngã xuống, bởi vì cừu nhân của hắn còn chưa có tắt thở, kế hoạch lớn hắn muốn thu tóm bạch đạo vẫn chưa thành. Vì thế hắn chuyển hướng Viên Không Phương Trượng cùng mấy vị Chứng môn nói: “Ước định lúc đầu, còn tính hay không tính?”

Viên Không Phương Trượng “A Di Đà Phật” một tiếng, “Việc này là Diệp Kính Thành cùng người định, trước kia hẳn là Minh chủ bạch đạo ta, nhưng hiện tại, lấy nhân phẩm của hắn lúc này sao có thể đại nhậm, hắn và người lên ước định lại như thế nào có nghĩa?”...

Viên Không Phương Trượng mới mở miệng, sau lưng quần hùng bạch đạo cũng hô lên, “Viên Không đại sư nói đúng! Không tính toán gì hết!”, “Diệp Kính Thành sao có thể làm Minh chủ bạch đạo ta!” “Đó là các người cùng bọn trộm cắp này cấu kết!”...

Tiếng mắng nhiếc hết đợt này đến đợt khác, quần hùng hắc đạo cũng không chịu thua, bình khí vang động, “Sao không tính toán gì hết!”, “Hắn chính là Minh chủ do chính bạch đạo người tự mình chọn!”, “Thừa nhận thất bại, bạch đạo người đừng hòng chối cãi!”

Lê Phần Phong thì trầm mặc chú ý động tĩnh Đoạn Phong Tiêu.

Đoạn Phong Tiêu thì phi thường trấn định lại hỏi: “Bạch đạo người không định giữ lời phải không?”

Viên Không Phương Trượng nhìn nhìn Đoạn Phong Tiêu, lại cùng Ngụy Khải Sở Liệt vài vị Chứng môn trao đổi ánh mắt, sau đó cao giọng đáp: “Tự nhiên không tính!”

Đoạn Phong Tiêu hung ác cười, “Bạch đạo người luôn mồm nói hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không nghĩ tới cũng giả dối như vậy, nếu là các người thắng, chỉ sợ ước định này phải tính rồi! Cũng tốt, các người đã bất nghĩa, thì đừng trách hắc đạo ta bất nhân!” Nói xong hướng Lê Phần Phong gật gật đầu.

Lê Phần Phong hiểu ý, đối Tất Mộ Thiên ẩn ở sau người thì thầm cái gì, Tất Mộ Thiên rất nhanh đi xuống.

Rất nhanh Hắc Long kỳ lay động, xuất hiện ở bốn phương tám hướng, mà quần hùng hắc đạo thấy tín hiệu, rất nhanh hướng phương vị bất đồng thoái lui, đem lục đại môn phái bạch đạo hơn ba trăm người vây quanh ở trong trận. Mọi người bạch đạo thấy thế kinh hãi, vài vị Chứng môn đưa mắt nhìn nhau, tụ lại một chỗ.

Đoạn Phong Tiêu ha ha cười, nói: “Tự Nhi chúng ta lui!”

Đoạn Vân Tự đang nhớ lại kế hoạch của ca ca, trong lòng rung mình một cái, kêu một tiếng “Ca ca...”

Theo như kế hoạch ca ca, là muốn để bạch đạo thần phục với Tiềm Long Giáo, nếu không được, liền tiêu diệt chủ lực bạch đạo, đồng dạng có thể làm cho Tiềm Long Giáo trở thành đệ nhất đại môn phái của võ lâm trung nguyên, nhưng mà Diệp Tú Thường lại ở trong đó, bản thân nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ nhìn nàng chết ở trước mắt mình sao?

Đoạn Vân Tự giúp ca ca rời đi, lại ở xoay người nhìn Diệp Tú Thường ở phía trước liếc mắt một cái. Nhưng nàng thu được, chỉ là ánh mắt lạnh lùng của Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường nhìn thấy Đoạn Vân Tự rời đi, trong lòng đã không biết ngoại trừ hận còn có thể làm cái gì. Nếu không phải nàng uy mình ăn “Thanh Tâm hoàn”, mình sao phải trúng cổ độc? Sao lại phát tác làm cho phụ thân phân tâm trúng sát chiêu của Đoạn Phong Tiêu? Nhưng nàng xoay người cái nhìn kia, hàm chứa không muốn cùng không đành lòng, lại biểu thị cái gì...

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, nàng xem thấy Hắc Long kỳ đã đem chúng nhân quần hùng bạch đạo vây lại, hợp thành kỳ môn bát quái trận, mà tinh nhuệ Tiềm Long Giáo làm chủ trấn giữ lên các nơi yếu hại, muốn lao ra cũng phải mất thời gian.

Diệp Tú Thường lại nhìn Chương môn ngũ phái còn lại, phát hiện bọn hắn đã đem Minh Viễn Sơn Trang bài trừ bên ngoài, quyết định chuẩn bị tập hợp lực lượng ngũ phái lao ra. Chung di cùng Sở Dao nhìn về phía nàng trong ánh mắt có lo lắng có đồng tình, nhưng nàng lại hiểu rõ lúc này các nàng cũng không dám ngay trước mặt của mọi người tới giúp đỡ Minh Viễn Sơn Trang, cho nên Minh Viễn Sơn Trang chỉ có thể tự tìm đường ra.

Ngũ phái dưới sự dẫn dắt của Viên Không Phương Trượng cùng Ngụy Khải hướng chỗ yếu hại kỳ môn bát quái trận phóng đi, tiếng kêu cùng tiếng binh khí giao phong vang lên một mảnh. Nhưng Tiềm Long Giáo không chịu tấn công, đem bạch đạo hơn ba trăm người vây quanh ở trong trận, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Diệp Tú Thường đã thấy đại kỳ màu đen trên núi vung lên, nghĩ đến cái gì, đột nhiên biến sắc. Nàng xoay người đối phụ thân cùng ca ca nói: “Nhất định phải lập tức công phá trận này, nếu không chúng ta hôm nay sợ rằng phải táng thân nơi đây!”

“Muội muội người là nói?” Diệp Viễn Khâm nghi hoặc hỏi.

“Bọn hắn chỉ thủ chứ không tấn công, tựa hồ chỉ là muốn vây khốn chúng ta, nếu bọn hắn trước đó chôn thuốc nổ, chúng ta đây chẳng phải là...”

Nghe nói lời ấy Diệp Kính Thành cùng Diệp Viễn Khâm trong lòng kinh hãi. Diệp Kính Thành thở phà phò ho hai tiếng, gian nan mở miệng: “Lập tức tập trung mọi người ở Sơn Trang mở một đường máu lao ra, bằng không sẽ trễ!”

Diệp Tú Thường cùng Diệp Viễn Khâm gật đầu. Diệp Viễn Khâm thì đối muội muội nói: “Người ở đây bảo hộ cha, ta đi!”

Diệp Viễn Khâm lập tức triệu tập mọi người ở Minh Viễn Sơn Trang hướng về phía của kỳ môn bát quái trận tiến công. Minh Viễn Sơn Trang lần này tới đều là tinh nhuệ, chính là ẩn vệ trong Sơn Trang tổng cộng có hơn bảy mươi người, vả lại ngày thường nghiêm chỉnh huấn luyện, lúc này tập hợp toàn lực nhằm phía về phía quẻ khảm, binh lực ngăn trở của Tiềm Long Giáo phải cố hết sức.

Mắt thấy quẻ khảm sẽ bị xé mở, một hồi tiếng trống thùng thùng từ trên núi truyền đến. Mọi người thủ trụ ở quẻ khảm của Tiềm Long Giáo đột nhiên bỏ không ngăn cản, mà hồi hải tự động hướng về phía sau lui đi, cả kỳ môn bát quái trận đột nhiên tán đi.

Mọi người bạch đạo đang giật mình, Diệp Tú Thường lại nói không tốt, lập tức giúp đỡ phụ thân hướng bên cạnh thoái lui. Quả nhiên rất nhanh chỗ mới đứng vừa rồi liền vang lên một tiếng nổ như sấm rền, đất bị tạc khai, xuất hiện một cái hố.

Tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, tiếng kêu thảm thiết cũng theo đó hết đợt này đến đợt khác.

Diệp Kính Thành lập tức đẩy nữ nhi của mình, “Thường nhi người đi nhanh lên, đừng quên cha nữa!”

Diệp Tú Thường lại nắm chặt phụ thân, “Không! Cha người không đi, Thường nhi cũng không đi!”

“Thường nhi người làm sao lại hồ đồ như thế, bây giờ là lúc nào rồi, Minh Viễn Sơn Trang đã bị cha bị hủy đi, cha không muốn tiếp tục liên lụy tới người cùng ca ca người, người đi nhanh lên!”

“Cha!” Diệp Tú Thường vô cùng kiên quyết, “Mặc kệ người làm cái gì, ta chỉ biết người là cha ta, sinh ta nuôi ta cha của ta, ta mặc kệ sẽ không bỏ lại người!”

Hốc mắt Diệp Kính Thành có chút ướt, “Thường nhi, cha biết người hiếu thuận, người là hài tử cha kiêu ngạo, nhưng cha đã mệt mỏi, nhiều năm một lòng muốn tranh danh trục lợi làm nhân thượng nhân, nay cha đã mệt mỏi, cha muốn gặp mẹ người rồi, cho nên, Thường nhi người phải đi, sau này tìm một phu quân tốt gả cho, thuận buồm xuôi gió qua một đời, cha ở dưới cửu tuyền, cũng nhắm mắt...” Nói xong vừa thở ra đem nữ nhi đẩy đi.

Diệp Tú Thường thì không buông tay, hai người thôi thôi đẩy đẩy, một cái hỏa lôi ở cách đó không xa nổ tung, năm sáu người Sơn Trang bị tạc bay lên.

“Thường nhi người đi nhanh lên!” Diệp Kính Thành trong lòng lo lắng, tức giận lên.

Diệp Tú Thường lại vẫn kiên trì, “Cha người không đi Thường nhi cũng không đi!”

Lại một cái hỏa lôi nổ tung, khói đặc tán đi, cha con hai người thấy Diệp Viễn Khâm một thân là máu nằm trên mặt đất.

Hai người đều là hoảng hốt, kinh hãi lúc sau Diệp Tú Thường đỡ phụ thân đi tới. Diệp Tú Thường đẩy thân mình ca ca, lại phát hiện hân vẫn không nhúc nhích, nước mắt không khỏi trào lên, Diệp Kính Thành nhìn nhi tử cũng thiếu chút muốn tuôn nước mắt đầy mặt.

Hỏa lôi vẫn đang không ngừng nổ tung, mặt đất xuất hiện từng cái từng cái hố, một khối một khối thi thể, còn có tay chân rời rạc...

Diệp Kính Thành kinh khiếp cùng lo lắng, “Thường nhi người đi nhanh lên, nếu không sẽ chết ở chỗ này!”

Diệp Tú Thường trên mặt chảy đầy nước mắt, bi thê mà quyết tuyệt nói: “Nếu cha người cùng ca ca đều mất, Thường nhi một người còn sống có vui vẻ gì...”

Vì tình thâm mà vứt bỏ chính mình, thương ca ca mình một thân máu tươi nằm trên mặt đất, phụ thân cũng bị trọng thương trí mạng, nếu như mình một người sống trên đời, còn có ý nghĩa gì...

60. Chương 60: Thời Khắc Sinh Tử

Diệp Kính Thành bởi vì nữ nhi quật cường mà cảm thấy tuyệt vọng, hân dùng lực vung tay, quát: “Người đi nhanh lên!”

Diệp Tú Thường chảy nước mắt, nhưng lại mỉm cười, “Cha, ta sẽ không đi...”

Thấy nữ nhi mỉm cười hòa nước mắt, Diệp Kính Thành lại thoáng thấy được ‘nỗi đau’ trong lòng nữ nhi, người nàng hận cũng đã chạy đến đây. Không nghĩ tới ở cái nơi đầy tiếng kêu rên, thi thể trên đất bị tạc bay hỗn loạn, người hân hận lại xuất hiện...

Diệp Tú Thường thấy Đoạn Văn Tụ xuất hiện ở giữa làn khói mờ mịt, ngây dại, trên mặt nước mắt chưa khô.

Mà nữ tử áo trắng kia nhẹ nhàng bay đến mặt không chút thay đổi, nhìn thấy nàng, môi mỏng phun ra bốn chữ, “Người đi theo ta...”

Diệp Tú Thường ngẩn người, mới hiểu được nàng đang nói cái gì.

Nàng, cuối cùng là luyến tiếc mình, vẫn còn yêu mình sao?

Diệp Tú Thường có chút hận mình lúc này còn ở đây rồi rầm vấn đề này, hận ý lại nổi lên khiến nàng cười lạnh, “Làm sao vậy? Luyến tiếc ta chết ở chỗ này?”

Đoạn Vân Tụ màu sắc sinh lạnh, trầm mặc một lát mới đáp: “Người đi hay là không đi?”

Diệp Tú Thường ha ha cười, chuyển hướng cha của mình, “Cha, người xem nữ tử này kỳ thực không tệ nha, mặc dù là giả Phượng hư Hoàng, cuối cùng trước lúc nữ nhi chết cũng đến nhìn xem nữ nhi một cái rồi...”

Diệp Kính Thành trong lòng vừa tức vừa hận, lại bởi vì thần sắc nữ nhi thê lương mà đau lòng, hẩn nhìn thấy Đoạn Vân Tụ trầm giọng mở miệng: “Người đã đến đây, thì đem nữ nhi của ta mang ra ngoài đi. Lão phu là phụ Đoạn gia người, nhưng Thường nhi nàng từ nhỏ đã hiệp cốt nhân tâm, không nên bị lão phu liên lụy...”

Đoạn Vân Tụ liếc mắt Diệp Kính Thành một cái, lạnh lùng đáp: “Thế sao? Xem ra người cuối cùng còn có một chút lương tâm. Ta quay lại tự nhiên là muốn mang nàng đi ra ngoài, bất quá, người cũng nói người phụ Đoạn gia ta, cho nên, người nhất định là phải táng thân không sai, vì cha mẹ ta mà bồi táng.

Diệp Kính Thành bị ghen lại, Diệp Tú Thường lại nói: “Ý của người là người dẫn ta đi ra ngoài, để cho ta xem cha ta táng thân ở nơi này? Ha ha, vậy người vẫn là quay về đi, xem ta chết như thế nào, sau đó tới nhật xác cho ta,” dừng một chút, ở trên mặt tràn ra tươi cười xinh đẹp, “Đúng rồi, nhớ rõ khi táng ta đem hài cốt của ta tìm toàn bộ rồi, sau đó đem ta trang điểm xinh đẹp một chút, bằng không khi ta tới âm tào địa phủ sẽ bị ma quỷ khác chê cười...”

Đoạn Vân Tụ mặt lạnh băng, “Người không đi?”

“Đi? Bỏ lại cha của ta chính mình chạy thoát?”

Diệp Kính Thành vội vàng kêu: “Thường nhi!” Ai ngờ nữ nhi lại chỉ cười cũng không để ý tới.

Đoạn Vân Tụ hít thở thật sâu, sau đó nói từng chữ: “Được, ta sẽ vì người mà nhật xác!” Nói xong xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng Đoạn Vân Tụ rời đi, tươi cười của Diệp Tú Thường chậm rãi ngưng kết, khói lửa bao phủ giữa trời đều hóa thành bi thể.

Diệp Kính Thành nặng nề thở dài, một cái hỏa lôi tại phụ cận nổ tung, thanh âm đình tai nhức óc. Hắn không kịp than thở, suy tư một lát sau kêu tới ám vệ công lên nhi tử đã mất đi tri giác, lại kéo nữ nhi có điểm đại ra, thận trọng từng bước nhẹ nhàng giữa làn khói mù mờ mẫm.

Đoạn Vân Tụ một đường bay vút, nhưng trong lòng hỗn loạn. Lúc trước nàng cùng ca ca Đoạn Phong Tiêu rút lên phía trên Hùng Nhĩ Sơn. Nghe hỏa lôi không ngừng nổ tung, nhìn thấy thi thể bay lên giữa không trung, nàng không để ý tới ca ca ngăn trở lao xuống dưới núi, nhưng kết quả là cái gì? Người nọ lãnh mất nhìn mình.

Muốn cứu nàng, nhất định phải cứu cha của nàng, nhưng mình sao có thể đi cứu đao phủ tiêu diệt cả nhà mình?

Nhưng thật muốn nhìn thấy nàng chết ở dưới mắt mình, sau đó nhật xác cho nàng sao?

Ca ca chôn hỏa lôi tại Hùng Nhĩ Sơn có hơn một ngàn mai, kéo dài vài dặm, hội dựa theo lộ tuyến phía trước lần lượt nổ mạnh. Trừ phi biết điểm chôn mai lôi, nếu không coi như khinh công cho dù có tốt hơn nữa cũng không thể có may mắn thoát khỏi hiểm cảnh này. Mà hiện giờ muốn cứu nàng, biện pháp duy nhất là phải nhanh đem tất cả kíp nổ cắt đứt, nhưng cứ như vậy toàn bộ bạch đạo may mắn còn tồn tại bọn chúng sẽ được cứu, chính là có Diệp Kính Thành ở trong đó!

Chính mình cũng không muốn thấy hình ảnh hơn ba trăm người thây chất đầy đồng, nhưng nếu thả Diệp Kính Thành ra, lại không cam lòng...

Qua nhiều năm như vậy, luôn luôn ngóng trông cừu nhân diệt môn đầu thân dị xứ, toàn bộ trả giá, chỉ cần khắc chế một khắc không đành lòng này, rất nhanh có thể báo thù được rồi, mà cha nương dưới cửa tuyến, rốt cục cũng có thể an nghỉ. Nhưng cái không đành lòng này, chỉ bởi vì thân ảnh hoàng sắc kia mà trở nên khó có thể khắc chế.

Không thể tưởng tượng gương mặt thanh tú của nàng sẽ trở thành một khối huyết nhục mơ hồ, không thể tưởng tượng thân mình nàng không trọn vẹn nằm ở trước mắt mình, không thể tưởng tượng sinh mệnh của nàng từ nay về sau biến mất...

Từ nay về sau biến mất...

Nghĩ đến đây, một trận rừng mình xuyên thấu thân mình Đoạn Vân Tụ, xuyên thấu mỗi đoạn gân cốt mỗi đốt ngón tay từng lỗ chân lông của nàng!

Nàng phát hiện tay mình đang run, nàng dùng sức cầm thanh kiếm Kinh Hạc, lại áp chế không nổi trận rừng mình này.

Nàng nghĩ tới gương mặt thanh tú trở thành khối huyết nhục mơ hồ, thân thể từng cho chính mình ấm áp trở nên tàn khuyết bất toàn, chính mình chung quanh tìm phần chân tay còn lại của nàng, vì nàng tô son điểm phấn, vì nàng họa lên đôi mày thanh tú, sau đó khép lại nắp quan, tự tay dùng hoàng thổ đem nàng vùi lấp...

Hình ảnh trong đầu làm trận rừng mình này nháy mắt biến thành hoảng sợ, hơn nữa hoảng sợ này giống như ác ma nắm chặt hai tay của nàng, phải kéo bằng được nàng vào vực sâu đen tối, nàng không thể không bay vút đi cực nhanh, không dám dừng lại một chút.

Dưới Hùng Nhĩ Sơn tiếng nổ mạnh liên tiếp không ngừng đột nhiên dừng lại, chỉ còn lại có một mảnh quỷ ai lang hào. Đoạn Phong Tiêu chau mày, Kim Xu đang bó thuốc cũng dừng động tác trên tay.

Sau một lúc lâu, Kim Xu mở miệng nói: “Chỉ sợ người cần phái người đi xem...”

Đoạn Phong Tiêu vô lực lắc đầu, “Quên đi, có đi cũng đã vô dụng rồi...”

“Nàng thật đúng là hảo muội muội của người, chúng ta trù tính kế hoạch lớn đã lâu cứ như vậy hủy ở trong tay nàng rồi...” Kim Xu không biết nên hỉ hay là nên bi, nhưng nàng hiểu rõ tức giận của mình phần lớn là đến từ ghen tuông.

Đoạn Phong Tiêu cười đến khô khốc, “Người định không bằng trời định, có lẽ số phận của bạch đạo chưa đến tuyệt lộ...”

“Này phải làm sao bây giờ?”

“Trước về Thái Bạch Sơn, chậm chỉ sợ sẽ có dị động. Ta không nhanh không được, ta muốn trước khi đi sẽ đem đường cấp Tụ nhi trải bằng, cho nên chuyện nàng làm hôm nay, chúng ta biết là được rồi, đừng nói ra...”

“Giáo chủ người thật đúng là coi trọng ta, ta vì sao phải giữ kín bí mật cho người cùng muội muội của người? Nói ra nhưng lại có lợi cho ta...”

Đoạn Phong Tiêu quay lại phía nàng cười một cái, “Người nói không sai, người không có lý do gì giữ kín bí mật này, nhưng bí mật này liên lụy đến nàng, mà người, đối với nàng động tình...”

Kim Xu không nói gì chỉ cười khổ.

Thái Bạch Sơn nằm ở chân núi phía Bắc Tần Lĩnh, là ngọn núi cao nhất Tần Lĩnh, dãy núi trùng điệp khe rãnh thâm u, còn có một cái sơn cốc tĩnh mịch rộng lớn. Đã đến cuối mùa thu, trong sơn cốc cỏ đạo uốn lượn, thác bay xuôi chảy, sơn quả xuyên xuyên, cổ phong rũ xuống mát mẻ, người ở nơi này chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, vui vẻ thoải mái.

Nơi bằng phẳng nhất trong sơn cốc đứng sừng sững một tòa đại điện nguy nga, mà trong đại điện lạnh lẽo còn hơn phong thu bên ngoài.

Đoạn Phong Tiêu một thân hắc bào ngồi ở trên ghế dựa bọc lông cừu, Đoạn Vân Tụ thì đứng ở bên người ca ca, đối diện với người trong điện.

Mà giữa điện mọi người xếp thành bốn nhóm, bên trái là Hồng Tiệm Đường cùng tinh nhuệ Kỳ Môn Đường, bên phải còn lại là Vạn Độc Đường cùng tinh nhuệ Phích Lịch Đường.

Đường chủ Hồng Tiệm Đường Thượng Quan Hách khoe mắt có vết đao hẹp dài xuyên qua má trái, nằm trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn nhìn rất bắt mắt, giờ phút này hắn bước ra từng bước, nhìn chăm chăm Đoạn Phong Tiêu trên ghế dựa bọc lông cừu, dùng giọng nói cũng lạnh lùng như gương mặt hắn nói: “Giáo chủ, trận đánh ngày mười lăm chính là đệ nhất đại sự từ lúc người kế nhiệm Giáo chủ tới nay, cũng là lần đầu tiên Tiềm Long Giáo ta cùng bạch đạo giáp mặt đánh, người từng nói qua trận này đánh xong bạch đạo sẽ thần phục dưới Tiềm Long Giáo ta, Tiềm Long Giáo ta sẽ thống lĩnh vô lâm trung nguyên! Người ngày đó lời nói hùng hồn còn vang vọng bên tai, nhưng sự thật là bạch đạo ngoại trừ tổn thất một ít nhân thủ còn lại đều bình yên vô sự, vả lại còn tuyên bố muốn tìm giáo ta báo thù. Đối với cái tình thế này, Giáo chủ người có phải nên cho ta cùng giáo chúng một lời giải thích hay không? Hoặc là, thỉnh Nam Giáo chủ đi ra, để cho Ngài nhìn xem làm thế nào thu thập cục diện hôm nay...”

Đoạn Phong Tiêu chỉ cảm thấy tức giận dâng lên làm ngực đau âm ỷ, nhưng hắn cưỡng ép xuống, trầm giọng mở miệng: “Thượng Quan Đường chủ chất vấn như thế, chẳng lẽ muốn cho bốn tọa thoái vị? Một trận này xác thực kế hoạch diễn ra không có thuận lợi, nhưng đem bạch đạo tổn thất gần trăm người, nguyên khí đại thương, làm sao có thể nói là bình yên vô sự, về phần nghĩa phụ ông ấy, vẫn là không nên đi quấy rầy thì tốt hơn...”

Thượng Quan Hách cười đến âm lãnh, “Tại hạ nhưng không có ý tứ bức Giáo chủ thoái vị, coi như Giáo chủ không đảm nhiệm trọng trách này nữa, cũng còn có Nam Giáo chủ, tại hạ sao dám mạo phạm? Nhưng Giáo chủ nói bạch đạo nguyên khí đại thương, ta xem nguyên khí đại thương chỉ có mình Minh Viễn Sơn Trang. Giáo chủ lúc trước nói là vì hoàn thành hoành đồ bá nghiệp của giáo phái ta, nhưng đánh một trận này, mọi người cũng nhìn thấy rõ — người cùng Diệp gia chính là có thù riêng, Giáo chủ lừa gạt giáo chúng ta, để nhiều huynh đệ trong giáo ta bán mạng cho Đoạn gia người...”

Đoạn Phong Tiêu âm thầm nắm quyền, miễn cưỡng bài ra một cái tươi cười, “Thượng Quan Đường chủ nói không sai, thật sự ta cùng Diệp gia có thù riêng, nhưng xin hỏi trong giáo cùng bạch đạo huynh đệ có mấy người không có thù riêng? Thượng Quan Đường chủ nắm đó cũng không phải bởi vì bị Ngụy gia bảo ức hiếp làm thê ly tử tán mới đến giáo ta sao? Đại chiến lần này Thượng Quan Đường chủ không muốn ra mặt, Ngụy gia bảo chết ít nhất, Thượng Quan Đường chủ chính là bỏ lỡ một đại cơ hội tốt a...”

“Mặt khác, Minh Viễn Sơn Trang tuy rằng còn tại, nhưng đã muốn biến thành một cái xác rỗng, không tạo được mưa gió gì nữa. Mấy môn phái khác của bạch đạo cũng tổn thất không nhỏ, Tiềm Long Giáo ta đã là đệ nhất đại môn phái trong thiên hạ, chỉ cần tiếp tục sử dụng chút công phu liền có thể thống lĩnh Vô Lâm! Mà nỗ lực của các huynh đệ trong giáo, đều sẽ nhận được hồi báo! Bốn tọa đã nói qua kế hoạch lớn cho sự thống trị sắp tới, há lại là lừa gạt giáo chúng ta!”

Đoạn Phong Tiêu còn muốn nói thêm, lại ho hai tiếng. Ánh mắt Đoạn Vân Tụ hướng ca ca lộ ra lo lắng, lại thấy hắn khoát tay áo.

Một lão giả mặc trường sam màu xám dung mạo xấu xí đột nhiên mở miệng: “Giáo chủ lời nói không giả, Tiềm Long Giáo ta hiện giờ đã là đại môn phái đệ nhất thiên hạ, nhưng nghe nói giáo chủ bị Diệp Kính Thành đâm trúng một kiếm bị trọng thương, không biết thương thế Giáo chủ như thế nào? Nếu quý thể Giáo chủ mang bệnh nhẹ, thỉnh Nam Giáo chủ đi ra chủ trì đại cục cũng chưa hẳn không thể, tin tưởng Nam Giáo chủ cũng không nhẫn tâm thấy ngài như thế vất vả...”

Đoạn Phong Tiêu bởi vì lời này mà khí huyết dâng lên, đang định mở miệng trả lời rồi lại liền ho khan vài tiếng.

Trong lòng Đoạn Vân Tụ nộ khí tăng lên, nàng nhìn xem mọi người dưới điện lạnh lùng mở miệng: “Quả thực Giáo chủ trúng một kiếm của Diệp Kính Thành, nhưng nếu hắn còn ngồi ở chỗ này liền vẫn là Giáo chủ. Nếu vị nào đối vị trí giáo chủ có hứng thú, ta sẽ thay mặt giáo chủ nhận khiêu chiến của hắn! Nếu ta thua, Giáo chủ sẽ thoái vị,” lại đem ánh mắt định ở trên người lão giả kia, “Ấn Đường chủ cảm thấy phương pháp này được không?”

Da mặt nhăn nheo của Lão giả kia giật giật, mới thốt ra một câu, “Lão hủ cũng không có ngấp nghé Giáo chủ vị, chính là lo lắng cho thương thế Giáo chủ mà thôi...”

Lão giả này chính là Kỳ Môn Đường Đường chủ Ẩn tiên sinh, năm đó khi hắn đến cậy nhờ Tiềm Long Giáo bị tất cả mọi người cười hắn là một lão sư, hắn cũng không nguyện ý lộ ra tên thật, tự xưng “Ẩn tiên sinh”. Võ công của hắn bình thường nhưng lại giỏi về bày trận, cũng bởi vậy nhiều lần lập được kỳ công, được Nam Tích Thiên đề bạt làm Đường chủ. Lần này Giáo chủ đột nhiên đổi chỗ, hắn mặt ngoài bảo trì trung lập, trong bụng lại hơi có dị nghị. Nhưng trải qua đại chiến nửa tháng trước hắn hiểu rõ Đoạn Vân Tụ tuy nhìn thấy là một thiếu nữ có sắc đẹp khuynh thành, nhưng kì thực sát khí kinh người, hơn nữa kiếm pháp lại cao chỉ sợ là địch thủ khó gặp được, bởi vậy giờ phút này chỉ có thể nuốt xuống bất mãn.

Mà nửa tháng trước biểu hiện của Đoạn Vân Tụ quả thực làm mọi người Tiềm Long Giáo khiếp sợ. Đoạn Thiên Nhai khi còn sống sáng tạo ra Kinh Hạc Kiếm Pháp là tuyệt học trăm năm qua người trong võ lâm tha thiết ước mơ trở thành thần thoại Võ Lâm, nhưng Kinh Hạc Kiếm Pháp ngoại trừ truyền nhân Đoạn gia không người ngoài nào học được, vả lại ở hai mươi năm trước khi Đoạn Huân qua đời liền thất truyền, Kinh Hạc Kiếm cũng không biết tung tích. Khi đó Đoạn Vân Tụ ngay trước quần hùng hắc bạch đánh bại Diệp Kính Thành từng làm mình chủ võ lâm cũng từ trong Thiên Quân Kiếm lấy ra Kinh Hạc Kiếm, liền thành thần thoại mới trong Võ Lâm.

Lần này nàng theo Đoạn Phong Tiêu đi vào tổng đàn Tiềm Long Giáo, mọi người biết quan hệ của nàng cùng Giáo chủ, lại thấy nàng luôn luôn là một bộ cao ngạo lạnh như băng, khó tránh tâm sinh kính sợ. Mà hiện giờ chuyện tình của nàng cùng Diệp Tú Thường ở trong võ lâm cũng truyền rất xôn xao, nếu không phải tận mắt nhìn đến tuyệt sắc dung nhan của nàng, còn thật cho rằng nàng là cái người điên.

Lúc này Kim Xu mang theo tinh nhuệ Vạn Độc Đường đứng phía bên phải trong điện, nhìn thấy bạch y nữ tử cao cao tại thượng, trong lòng sấp nhiên. Nàng thà rằng Đoạn Vân Tụ vẫn là cái thiếu nữ mảnh mai nằm ở trên giường không thể đứng dậy kia, mà không phải cao ngạo lãnh tựa băng sương như vậy, như chính mình có tiếp tục nhiệt tình như lửa cũng không cách nào hòa tan...

61. Chương 61: Dừng Ngươi Tới Đây

Vạn Độc Cốc thấp thoáng bên trong mảnh rừng lá phong đỏ rực ở Thái Bạch Sơn, mà trong đó có một tòa lầu nhỏ, Kim Xu nhìn thấy bạch y nữ tử như gió hướng mình lướt tới, khoe môi đang ra tươi cười.

“Ngươi thế nhưng tìm tới nơi này, là muốn ta sao?”

Kim Xu cười quyền rũ Đoạn Vân Tụ lại hồ hững, hành văn gãy gọn, “Ta tìm ngươi có việc.”

“Hử?” Kim Xu buông cái bình trong tay ra, thông thả đi tới dựa sát vào Đoạn Vân Tụ, “Có chuyện gì phải làm phiền ngươi đại giá đến đây phải biết ngươi chính là thân muội của Giáo chủ a, nửa tháng trước vừa hiến đại thần uy, ngươi ở đây chính là dưới một người trên vạn người a...”

Đối với nàng cố ý thân cận Đoạn Vân Tụ đã tập mãi thành thói quen rồi, cũng không đẩy nàng, chỉ tự mình tránh ra, lập lại, “Ta tìm ngươi có chuyện quan trọng.”

Kim Xu tự biết lại tìm mất mặt, bĩu môi, “...”

“Ta muốn giải được Kim Tầm cổ.”

Kim Xu giả bộ giật mình, “Nha? Ta nghe không nhầm chứ, giải được Kim Tầm cổ? Ngươi không phải là muốn giải độc cho Diệp Tú Thường?”

Đoạn Vân Tụ không để ý tới hoảng hốt của nàng, thần sắc vẫn lãnh đạm, “Ngươi cho hay là không cho?”

Kim Xu bị cao ngạo lạnh như băng của Đoạn Vân Tụ đâm tới, thần sắc chuyển sang khinh thường, “Xem ra cho dù là cha của nàng giết cả nhà người, người vẫn muốn nàng nha.”

Đoạn Vân Tụ biết tâm sự của mình chạy không khỏi ánh mắt Kim Xu, nhưng bị nàng nói rõ như vậy, trong lòng vẫn khó chịu, “Đúng vậy, ta chính là nghĩ tới nàng, đáp án này người vừa lòng chưa?”

“Vừa lòng, thật sự vừa lòng!”

“Giải được người cho hay là không cho?”

Kim Xu vẽ mặt một bộ không cho là đúng, “Ta tại sao phải cho người giải được? Diệp Tú Thường sống hay chết liên quan gì đến ta? Hơn nữa nàng là người của Minh Viễn Sơn Trang, là cái đình Tiềm Long Giáo ta muốn trừ khử nhanh chóng!”

Xem thần sắc Đoạn Vân Tụ càng ngày càng lạnh, Kim Xu theo ở mép bàn nhú mày nhìn nàng, “Như thế nào, ta nói không cho, người dự định giết ta sao? Luận võ công thì ta không bằng người, bất quá người giết ta cũng chưa chắc có thể tìm thấy giải được nha...”

Đoạn Vân Tụ trong lòng tức giận, lại biết Kim Xu nói thật, hơn nữa đối phương đã cứu nàng một mạng, không từ vất vả chiếu cố nàng hơn nửa tháng, nếu không phải lúc này không muốn cho nàng giải được còn cố ý đâm chỗ đau của nàng, nàng cũng không muốn cùng Kim Xu tức giận. Vì thế nàng thu liễm tức giận, thu liễm lãnh khí, hỏi: “Vậy người muốn như thế nào mới cho?”

Kim Xu xem nàng cao ngạo cúi đầu, trong lòng có chút khoái ý, lại có chút chua chát, trên mặt vẫn tươi cười, “Di, bộ dạng người lúc này mới giống có việc cầu người nha, cũng biết ta sẽ thương hương tiếc ngọc...”

Đoạn Vân Tụ nhú mày, “Điều kiện của người là cái gì?”

“Điều kiện? Ta suy nghĩ a...” Kim Xu nhìn thấy Đoạn Vân Tụ, xem nàng thu liễm lạnh lùng lại bày ra nhu hòa, đột nhiên tâm cũng mềm nhũn, mà nàng phát hiện nội tâm mình biến hóa, liền có một chủ ý. Nàng biết cái chủ ý này có điểm mạo hiểm, nhưng nàng không phải người có tánh tình rụt rè, như đã động tình, vì cái gì liền không thử một lần đây? Kim Xu nàng luận diện mạo luận võ công luận thủ đoạn cũng không kém so với Diệp Tú Thường, vì cái gì không thể lọt vào mắt nữ tử như ngọc này đây? Chủ ý trong lòng đích thật có chút dễ tiện, nhưng nàng khi nào thì muốn đổi tính giả làm chính nhân quân tử đâu?

Vì thế nàng quẹo rũ cười, giống như tùy ý hỏi: “Ta nói ra điều kiện gì người cũng đều nhận sao?”

Đoạn Vân Tụ từ trong ý cười này phát giác không ổn, nhưng nàng hiểu được trước mắt Kim Xu có nói ra cái điều kiện gì nàng cũng phải đáp ứng, nếu nàng thật muốn để Diệp Tú Thường thoát khỏi đau đớn bị Kim Tầm cổ dày vò.

Nàng nghe qua sự lợi hại Kim Tầm cổ độc — loại độc này trong người, không phát tác thì hoàn hảo, một khi phát tác bụng liền đau như ngàn vạn kim châm đâm xuyên, thấu tâm triệt cốt, hơn nữa lần sau đau hơn lần trước. Theo như tính toán cứ cách ba ngày phát tác một lần, độc trên người Diệp Tú Thường chỉ sợ đã muốn phát tác ít nhất năm lần, mình lấy được giải được chạy tới Lâm An có nhanh nữa cũng phải nửa tháng, tiếp tục như vậy mình có thể nhìn thấy nàng còn sống hay không cũng chưa biết...

Nghĩ đến đây, toàn thân nàng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, sau đó hít vào một hơi, nhìn Kim Xu gật gật đầu.

“Người muốn ta làm cái gì?”

Kim Xu khanh khách cười rộ lên, tiếng cười cực kỳ dễ nghe, “Cùng ta cùng một chỗ, như thế nào?”

Đôi mắt Đoạn Vân Tụ trợn to, rồi lại nghe Kim Xu bổ sung một câu, “Tựa như người cùng Diệp Tú Thường cùng một chỗ vậy...”

Đoạn Vân Tụ giật mình, không ngờ rằng Kim Xu lại đưa ra điều kiện như vậy. Nếu là nói bắt mình đi theo làm tùy tùng hầu hạ nàng hoặc là bán mạng cho nàng cũng khỏe, lại không nghĩ rằng nàng nói ra lại là điều kiện như vậy — cùng nàng cùng một chỗ, tựa như cùng Tú Thường cùng một chỗ...

Mà như vậy là như thế nào? Ái mộ quần quýt si mê, tình như phu phụ?

Không có khả năng, không có khả năng cùng ai ngoài Tú Thường như vậy, nam tử không thể, nữ tử cũng không thể được!

Nàng theo bản năng liền muốn mở miệng cự tuyệt, lại thấy Kim Xu nhẹ nhàng cười nhìn nàng, một bộ đã tính sẵn trong lòng.

Đúng vậy a, làm sao có thể không đáp ứng, nàng nói ra là bất luận cái điều kiện gì mình cũng chỉ có thể nhận, coi như kiếm pháp của mình cao tuyệt lại như thế nào, có thể một kiếm giết nàng sau đó đi đoạt giải được sao? Chẳng phải đã nói dù mình có thể tìm được giải được hay không, cũng vì nàng cứu mình một mạng mà không nên làm như vậy. Nhưng mà thật sự phải đáp ứng điều kiện của nàng sao? Cùng người khác ngoài Tú Thường, ái mộ quần quýt si mê?

Lòng của nàng co rút, đau đớn đánh úp lại, nàng thản nhiên cười, hỏi Kim Xu: “Người muốn ta?”

Kim Xu cố ý xem nhẹ thê lương trong ý cười của nàng, đáp: “Đúng vậy, ta nghĩ muốn người, dùng chính người để đổi giải được...”

Đoạn Vân Tụ tươi cười như hoa phù dung nở, “Ta có cái gì hảo?”

“Người cái gì cũng không tốt, tuy rằng bộ dạng không sai kiếm pháp cũng tốt, nhưng bộ dạng ta cũng không xấu vô công cũng không thấp, người còn một bộ lãnh băng băng như là tổ tiên ta thiếu người vậy, nhưng ta chính là muốn có được người, như thế nào?”

“Không phải ai cũng đều thích nữ tử, người thích, cũng nên là nam tử, chẳng lẽ người nghĩ muốn giống như ta bị người trong thiên hạ chỉ trích?”

Kim Xu lại khanh khách cười, “Tổng ăn đồ ăn giống nhau rất không thú vị, thay đổi khẩu vị không được sao? Mùi vị nữ tử ta còn không có ném qua, ném thử lại như thế nào? Về phần người khắp thiên hạ, chuyện gì tới ta? Bọn hán nói tới miệng đắng lưỡi khô ta còn vui vẻ!”

Đoạn Vân Tụ biết mình đã không có lý do tốt hơn để thuyết phục Kim Xu thay đổi điều kiện rồi, nàng cũng có thể cảm giác được tình ý Kim Xu đối với mình như có như không, tuy rằng nàng cứ chỉ ngả ngớn thanh danh vẫn đục, nhưng khi dưỡng thương nàng đối với chính mình sẵn sóc chiếu cố cũng thật sự. Nhưng mà mình chỉ có thể đem Kim Xu làm chí hữu vì nàng vượt qua nước sôi lửa bỏng, lại không thể cùng nàng ái mộ quần quýt si mê, tình như phụ phụ...

Nhưng còn có lựa chọn khác sao? Hoặc là đáp ứng nàng có được giải được, hoặc là, tưởng tượng đến hình ảnh Tú Thường bị cổ độc tra tấn, cũng đem chính mình tra tấn đến tiêu tụy, đợi thêm nữa tin tức Tú Thường chết bất đắc kỳ tử...

Nếu là độc này như hạc đỉnh hồng uống hết một ngụm liền chết thống khoái thì hoàn hảo, mà nó, lại làm bụng người ta đau như dao cắt, đem người tra tấn đến hình dáng tàn tạ chỉ còn da bọc xương, mới để cho nàng chết đi, trừ phi nàng giống những người trước kia trúng qua Kim Tầm cổ bởi vì chịu không được thống khổ cực độ mà lựa chọn tự sát...

Tự sát? Đoạn Vân Tụ trong lòng kinh sợ — không, sao có thể để Tú Thường chịu tra tấn như vậy, nàng nhất định sẽ hận mình thấu xương, mang theo oán niệm đối với mình chết đi, cho dù là sau khi mình chết tới âm tào địa phủ, gặp phải cũng là đôi mắt nàng oán hận căm ghét...

Hình ảnh này xuất hiện ở trong đầu Đoạn Vân Tụ, làm nàng vô lực ngã ngồi trên ghế.

“Nghĩ kỹ chưa?” Kim Xu mới vừa phao hảo trà Hoa Lài, thông thả hỏi.

Đoạn Vân Tụ nhìn đến Kim Xu, rốt cục phun ra bốn chữ, “Ta đáp ứng người...”

Sáng sớm hôm sau hai người nữ tử từ nơi sâu trong Thái Bạch Sơn đi ra, cười tuần mã dọc theo đường lớn một đường chạy vội. Hai người đều một thân bạch y, một cái trong treo lạnh lùng một cái xinh đẹp mịn màng hoặc lòng người, chính là Đoạn Vân Tụ cùng Kim Xu.

Hôm qua Đoạn Vân Tụ đáp ứng Kim Xu liền chuẩn bị lấy giải được đi cứu người, ai ngờ Kim Xu lại nói thuốc này cần nàng theo bên cạnh phụ trợ mới có thể trừ độc, vì thế nàng phải mang theo Kim Xu. Nàng lại đi nói cho ca ca muốn rời đi một đoạn thời gian, lại che giấu nguyên nhân, nhưng nàng còn nhớ ca ca

nhìn mình chằm chằm ảm đạm mở miệng, “Đi thì có thể, nhưng mau chóng trở lại, ca ca... Chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu...”

Nàng đột ngột cả kinh, cũng không biết ca ca nhìn qua còn có thể đi lại nhưng sinh lộ đã muốn tận rồi, buồn cười chính mình còn muốn lấy giải được đi cứu nữ nhi của hung thủ giết người!

Nàng chùn lại, mình nên hay là không nên đi. Nàng một đêm không ngủ, đợi phương Đông dần dần sáng lên, nàng rốt cục làm ra quyết định — nàng thà rằng trước giải độc cho Diệp Tú Thường rồi tự tay giết nàng, cũng không muốn để nàng bị Kim Tầm cổ tra tấn đến chết. Cho nên nàng lập tức tìm Kim Xu rồi đi Thái Bạch Sơn lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới Lâm An.

Ngày hôm đó hai người đội mưa gió đi gấp tới Kim Lăng, tìm một cái khách điểm nghỉ chân. Hai người gọi chút rượu và thức ăn đang ăn, nghe được hai người bàn bên đang tán gẫu.

Một người hán tử gầy gò trong đó nói: “Có nghe nói chưa? Minh Viễn tiền trang đi khắp Kim Lăng tìm đại phu.”

Một cái phúc hậu trắng nõn như mễ lặc uống một ngụm rượu cùng đồng bạn, nói tiếp: “Đương nhiên nghe nói, đây chính là đại sự náo động Kim Lăng, đáng tiếc a, một cái nữ nhân như hoa như ngọc, muốn hương tiêu ngọc tẫn rồi...”

“Ai, thật sự là đáng thương, thế nhưng bị một nữ tử lừa, còn rơi vào kết cục như vậy!”

“Đây còn không phải là cha nàng tạo ác nghiệt? Nếu là năm đó cha của nàng không ham bảo bối nhà người ta đem người toàn bộ giết, Đoạn Vân Tụ kia cũng không đến nỗi nghĩ ra phương pháp ác độc như thế...”

“Nói cũng phải...”

Đoạn Vân Tụ bên đây dừng lại dũa, im lặng không lên tiếng.

Kim Xu lại cười nói: “Xem ra chúng ta không cần tiếp tục chạy như vậy, đã nhiều ngày thật đúng là mang ta đuổi quá sức rồi, mã đều thay đổi vài con...”

Đoạn Vân Tụ nhìn nhìn Kim Xu tóc quần hỗn độn, khô khốc nói: “Vất vả người...”

“Nha nha, khó được người còn biết ta vất vả, thật không hiểu tổ tiên ta thiếu người cái gì,” Kim Xu lại gấp một mảnh thịt cá đến trong bát Đoạn Vân Tụ, “Mau ăn, ăn xong lại đi gặp tình nhân cũ của người...”

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy thịt cá trong bát, nhớ tới đối thoại vừa rồi hai người bàn bên, rốt cuộc không có tâm ăn cơm, nhưng xem Kim Xu chậm rãi ăn, cũng không tiện thúc giục nàng, chỉ phải ngồi không đợi nàng ăn hết.

Kim Xu lại ăn được càng ngày càng nhả nhận càng ngày càng thanh tú, có thể so với tiểu thư khuê các.

Rốt cục ăn xong rồi, Đoạn Vân Tụ đang muốn đứng dậy rời đi, đã thấy Kim Xu hướng điểm tiểu nhị ngoắc, “Lấy gian phòng hảo hạng!”

Đoạn Vân Tụ nhìn nàng chằm chằm, nàng cười khúc khích, “Người lại chuẩn bị phong trần mệt mỏi như vậy đi gặp Diệp gia đại tiểu thư?”

Đoạn Vân Tụ lúc này cũng không bận tâm bản thân là phong trần mệt mỏi hay là mới mẽ sạch sẽ, nhưng nàng cũng biết mấy ngày liền chạy đi làm Kim Xu mới mệt không chịu nổi, vì thế nói: “Vậy người cứ ở nơi này nghỉ ngơi, ta đi trước, người nghỉ ngơi tốt hãy đến.”

Kim Xu bởi vì nàng biểu hiện ra sẵn sàng mà hơi hơi mềm lòng, sáng giọng: “Giải được ở chỗ của ta, phương pháp giải cũng ở chỗ của ta, một mình người tới đó hữu dụng sao? Hay là muốn cùng nàng ôn chuyện cũ?”

Ôn chuyện? Đoạn Vân Tụ ảm đạm, trong lòng biết mình tuy rằng một lòng nghĩ cứu người, nhưng nếu thật sự gặp lại sẽ ở tình cảnh nào căn bản không thể đoán trước, mà ôn chuyện, là tuyệt đối không thể có rồi.

Kim Xu đem biến hóa của Đoạn Vân Tụ thu ở trong mắt, nói: “Đã nhiều ngày theo người cùng chạy ngày đêm, làm ta mệt muốn chết rồi! Ta phải đi tắm rửa trước một cái, đổi xiêm y sạch sẽ, về phần người, đợi trời tối rồi đi, mang nàng đến y quán Hồi Xuân...”

“Y quán Hồi Xuân?”

Kim Xu liếc mắt Đoạn Vân Tụ một cái, “Nơi này rõ ràng là địa bàn bạch đạo, người nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp kẻ ngoan ngoãn thỏa hiệp?”

Đoạn Vân Tụ nghe rõ, gật đầu đáp ứng. Nhưng trời tối mang người đưa đến y quán? Nghe thế nào giống như là đi bắt cóc đây? Chính mình thấy nàng, sẽ là cảnh tượng loại nào đây?

62. Chương 62: Người Theo Ta Đi

Bầu trời đêm loan nguyệt như ẩn như hiện ở giữa tầng mây, Đoạn Vân Tụ đi tới tường viện, nhẹ nhàng nhảy lên, dừng ở trong sân. Nàng xem xem bốn phía, phát hiện xa xa có bóng người lay động. Nàng cước bộ nhẹ nhàng, không tiếng động xuyên qua đại viện.

Nàng đang suy nghĩ người nàng muốn tìm ở trong phòng nào, lại nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, vội ẩn sau núi đá.

Tiếng bước chân đến gần, một thanh âm thanh thúy truyền vào lỗ tai nàng.

”Ngày cả Khâu đại phu được xưng là ‘Thần y’ đều trị cho tiểu thư không được, Cửu Thẩm Nhi huynh nói tiểu thư nàng có phải không tốt rồi hay không?”

Thanh âm của người kia hơi to, “Người tiểu nha đầu này chớ nói lung tung, tiểu thư người tốt như vậy, như thế nào sẽ không tốt! Với lại lời này nếu để cho trang chủ nghe thấy ngày mai người phải ở trên đường ăn xin rồi!”

“Ta... Ta cũng chỉ là nói nói mà thôi, vừa rồi bộ dạng tiểu thư người cũng không phải không thấy, xem ra rất đau đớn...”

“Tiểu thư nàng, aizz...”

Tiếng bước chân dần dần đi xa rồi, Đoạn Vân Tụ tựa vào trên núi đá, chỉ cảm thấy hơi thở đình trệ. Còn chưa thấy đến người, nàng đã có thể nhìn thấy hậu quả của hành động mình gây ra.

Nàng đè lại lồng ngực của mình, thê thê cười.

Tươi cười hồi lâu mới lui đi, nàng hít thở thật sâu, trong đôi mắt lộ ra kiên quyết. Nàng rời khỏi núi đá, dọc theo thanh âm vừa rồi truyền đến đi tới hành lang gấp khúc.

Cuối hành lang gấp khúc phòng vẫn sáng đèn, nàng đi đến trước phòng, nhẹ gõ cửa phòng.

Bên trong truyền đến thanh âm suy yếu, “Ai?”

Nàng ổn định thanh âm, cúi đầu nói: “Là ta...”

Bên trong đột nhiên trở nên thực im lặng, giống như hồ nước đột nhiên đông lại, sau đó nổ tung, “Người tới làm cái gì!”

Nàng không đáp, đưa tay đẩy cửa.

Cửa mở, nàng đi vào, nhìn thấy nữ tử suy nhược trên giường đột nhiên ngồi dậy, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Diệp Tú Thường ngồi ở trên giường chỉ mặc tiết y màu trắng, trên mặt lấm tấm tầng mờ hôi mông, xương gò má lộ ra, mà thần sắc kinh ngạc dần dần bị hận ý thay thế.

Hai người nhìn lẫn nhau, vẫn không nhúc nhích. Một lát sau, Diệp Tú Thường đột nhiên thân mình vừa động, rút kiếm ở đầu giường ra. Kiểm kia dưới ánh nến chiếu rọi hàn quang tăng vọt, hướng cổ họng của nàng mà đâm thẳng đến. Tay phải nàng lại khê nhúc nhích cầm thân kiếm.

Thần sắc Diệp Tú Thường lạnh như băng, lực đạo trên thân kiếm tăng mạnh, máu tươi từng giọt rơi xuống mặt đất.

Hai người giằng co, giọt máu chảy càng lúc càng nhanh, thần sắc Đoạn Vân Tụ vẫn là bình tĩnh, chỉ yên lặng nhìn đến người trước mắt.

Diệp Tú Thường nhìn thấy máu tươi, chỉ cảm thấy một kiếm này đâm trên thân người khác, lại đau trong lòng mình.

Rốt cục nàng không nói gì cười khổ, buông lỏng tay. Đoạn Vân Tụ nhìn nàng một cái, đem Linh Tuyền Kiếm dính đầy máu tươi chính mình bỏ lên trên bàn.

Cơn đau cắt gan cắt ruột mới qua không lâu, lực đạo một khắc trước của Diệp Tú Thường cũng biến mất hầu như không còn, ngã ngồi trên mép giường, khóe miệng chứa ý cười châm chọc, “Người tới làm cái gì? Đến xem bộ dạng ta bị cổ độc giày vò đến sống không bằng chết sao?”

Máu tươi trên tay còn nhỏ giọt, thanh âm của Đoạn Vân Tụ cùng sắc mặt bình tĩnh như nhau, “Đến giải độc cho người.”

“Giải độc?” Diệp Tú Thường nhìn chằm chằm nàng, kinh ngạc nháy mắt sau tươi cười càng đậm, thanh âm cười đến phát run.

“Đúng, giải độc.” Đoạn Vân Tụ nhìn thấy gương mặt quá mức gầy gò của Diệp Tú Thường, phát hiện so với mình tưởng tượng còn hơn rất nhiều.

“Vì cái gì” Diệp Tú Thường lui lại trên giường, đem thân mình dị thường gầy yếu lạnh cứng co lại, ánh mắt so với lãnh tiền càng lợi hại.

Bị lãnh tiền bắn trúng tất nhiên khó chịu, nhưng làm Đoạn Vân Tụ càng khó chịu chính là bộ dạng sợ lạnh của Diệp Tú Thường. Lòng của nàng hơi hơi run rẩy lên, thật lâu sau mới đáp: “Ta không biết Thanh Tâm hoàn có độc.”

Diệp Tú Thường sững sốt trong chốc lát, lại cười: “Người không biết nó có độc? Vậy người nói lý do tại sao người gặp ta, vì cái gì hấp dẫn ta, vì sao phải cùng ta thành thân, vì sao phải...”

Nàng đột nhiên dừng lại, nàng cảm giác được vành mắt của mình đã muốn nhắm rồi. Nàng hận chính mình, hận mình tại sao còn quên không được chuyện lúc trước, hận chính mình hiện giờ lại mềm lòng lần nữa, hận chính mình giờ phút này lòng đau đến không thở nổi.

Đoạn Vân Tụ cũng vô pháp ngăn chặn đau đớn của mình, khi nàng nhìn thấy nước mắt trong vành mắt Diệp Tú Thường, nhìn thấy đau đớn trong lòng Diệp Tú Thường.

Nàng chỉ có thể đi qua, nói: “Theo ta đi...”

Diệp Tú Thường nghe thấy này ba chữ, nhìn thấy đôi mắt Đoạn Vân Tụ đang nhìn mình, đột nhiên phát hiện mình an lòng rồi.

Giống như cùng nàng đi sẽ không có thống khổ, lại có thể xoa dịu đau đớn khắc cốt của mình gần hai tháng qua. Nhưng nàng nghĩ lại nỗi đau của mình chính là người trước mắt này tự tay tạo thành, không khỏi cười lạnh ra tiếng, “Đi theo người? Vì sao phải đi theo người? Người là người thế nào của ta? Phụ quân của ta? Hay vẫn là nương tử?”

Tâm rõ ràng đau đớn như bị mũi khoan xuyên thấu, cũng không hiểu được tại sao mình ở đây còn muốn rắc muối lên vết thương. Phụ quân? Nương tử? Rõ ràng chính là một cơn ác mộng, tự cho là cuộc đời này tìm được bạn đồng hành, cam nguyện sinh tử tương tùy, nhưng không ngờ là đem chính mình đẩy vào vực sâu, chôn vùi một đời hạnh phúc...

Đoạn Vân Tụ không thể trả lời vấn đề của Diệp Tú Thường, cũng bị vấn đề này đâm vào rất đau. Nàng chỉ có thể nói nói: “Ta biết người hận ta, nhưng đêm nay người cần phải theo ta đi.”

Diệp Tú Thường rụt rụt thân mình, hừ lạnh một tiếng, “Hảo ý của người ta tâm linh, ta thà rằng người đến nhặt xác cho ta đây!”

Đoạn Vân Tụ trong lòng thở dài, hỏi: “Người không muốn đi?”

Diệp Tú Thường liếc mắt nàng một cái, “Người nghĩ rằng ta còn có thể tin người?”

Đoạn Vân Tụ cắn chặt răng, “Người tin cũng tốt, không tin cũng được, đêm nay ta phải mang người đi.” Nói xong đưa tay đi điểm đại huyệt của Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường giật mình không thôi, trong lòng tức giận càng sâu, “Người muốn cái gì!” Lời còn chưa dứt, nàng chỉ thấy Đoạn Vân Tụ đem một cái áo lông cừu màu trắng bên cạnh khoát trên người mình, lại đem mũ lật lên phủ lên tóc của mình, sau đó ôm lấy chính mình.

Nhưng mà tư thế thân mật như vậy làm nàng càng thêm tức giận.

“Người buông!” Diệp Tú Thường quát.

Đoạn Vân Tụ lại đem nàng ôm chặt đi ra cửa phòng, sau đó bay vọt ly khai Minh Viễn tiền trang.

Diệp Tú Thường ở trong lòng Đoạn Vân Tụ nhìn thấy cảnh vật không ngừng lùi lại, nghe thanh hương trên người Đoạn Vân Tụ, nhìn thấy nàng nhếch môi, cái mũi đột nhiên chua xót. Nàng thật không ngờ phía sau ân oán tình cừu hai người, còn có thể thân mật tiếp xúc như vậy, Đoạn Vân Tụ còn có thể ôn nhu cẩn thận ôm lấy chính mình như thế, ở nơi này xuyên qua bóng đêm.

Chợt cái gì nàng cũng không muốn suy nghĩ nữa, chỉ nguyện thời gian có thể dừng lại ở một khắc này, để biết rằng yêu thương không phải chỉ có mình nhất sương tình nguyện giao ra, ôm mình, đối với mình đã từng có yêu thương tha thiết...

Đoạn Vân Tụ phát hiện người trong lòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, không khỏi ngừng lại, nhìn nhìn Diệp Tú Thường. Nhưng mà ánh mắt chạm nhau, nàng liền phát hiện mình bị đôi mắt Diệp Tú Thường trong bóng đêm hấp dẫn, liền đứng ngơ ngác như vậy, nhìn người trong lòng.

Thời không nháy mắt biến mất, chỉ còn hai người ở trong trời đất, chỉ có tình ý nồng đậm chân thành trong con người hai người lưu chuyển. Diệp Tú Thường thấy rõ ràng trong màu sắc thanh lệ ẩn giấu vô tận ôn nhu, làm cho mình muốn quên hết thấy, lần nữa sa vào.

Nhưng không thể, không thể...

Nàng chuyển đầu, tránh đi ánh mắt Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ cảm giác được trong lòng có cái gì nhẹ nhàng vỡ vụn, nàng muốn nói cái gì, nhưng không có mở miệng, cuối cùng chính là tiếp tục cước bộ đi đến y quán Hồi Xuân.

Hai người rất nhanh đi tới y quán Hồi Xuân, theo một cái tiểu đồng đi tới phòng ở hậu viện.

Đoạn Vân Tụ đem Diệp Tú Thường đặt ở trên giường, lui lại mấy bước nói: “Người ở nơi này chờ một chút, ta đi tìm Kim Xu.”

Kim Xu? Nghe được danh tự đã trở thành cái gai trong lòng mình, Diệp Tú Thường không khỏi run rẩy. Nhưng không đợi nàng phục hồi tinh thần lại, chợt nghe đến thanh âm như chuông bạc truyền đến.

“Nha, các người thật đúng là mau a!”

Cửa bị đẩy ra, một nữ tử vũ mị đi đến, ánh mắt đảo qua Đoạn Vân Tụ, dừng lại ở trên người nàng.

Đoạn Vân Tụ đi ra phía trước, hỏi: “Người ta đã mang đến, khi nào thì có thể bắt đầu?”

Kim Xu cũng không để ý tới vấn đề Đoạn Vân Tụ, mà là đánh giá Diệp Tú Thường — nữ tử trên giường bị áo lông cừu che phủ thực kín, mái tóc cũng giấu dưới cái mũ tuyết trắng, cả người nhìn qua giống như là linh hồn hóa thành.

Nhưng mà Kim Xu quan tâm cũng không phải sắc đẹp của Diệp Tú Thường, mà là cái khác. Nàng lại nhìn một chút Đoạn Vân Tụ, cười duyên nói: “Diệp tiểu thư người ta cũng không có gấp gấp người gấp cái gì?”

Nàng đi đến bên cạnh bàn, rót một ly trà uống một ngụm, sau đó đi đến trước mặt Đoạn Vân Tụ, đem cái chén đưa đến bên môi Đoạn Vân Tụ, “Uống chút trà...”

Đoạn Vân Tụ có điểm xấu hổ đứng ở nơi đó, uống cũng không phải, không uống cũng không phải.

“Người không phải thích nhất Hoàng Sơn Mao Phong sao?” Kim Xu cười nhẹ nhàng nhìn đến nàng, mi lại chọn lên.

Đoạn Vân Tụ nhú nhú mày, cúi đầu uống hết.

Kim Xu dùng khước mắt quét đến thần sắc lạnh như băng của Diệp Tú Thường, trên mặt cười đến vui vẻ, mi mục hàm tình sáng giọng: “Người nói người, đem người mời tới cũng không hảo hảo chiêu đãi?”

Nói xong nàng đi thông thả đến bên giường, đưa tay điểm huyết vị Diệp Tú Thường, “Diệp tiểu thư người nhưng đừng trách, nàng là thật muốn giải độc cho người đó mà.”

Diệp Tú Thường động động thân mình, cũng không nói chuyện, lạnh lùng nhìn người cách mình xa một trượng.

Đoạn Vân Tụ khẽ cười khở, đối Kim Xu nói: “Thời gian không nhiều lắm, mau chóng bắt đầu.”

Kim Xu bĩu môi, “Này phải xem Diệp đại tiểu thư có muốn phối hợp hay không thôi...”

Đoạn Vân Tụ nhìn Diệp Tú Thường liếc mắt một cái, hỏi: “Cần làm như thế nào?”

Kim Xu cười nói, “Đi theo ta.”

Ở bên trong được phòng hơi thuốc bốc lên tràn ngập, Diệp Tú Thường chỉ cảm thấy khuôn mặt chính mình đều hồng thắm, bởi vì chính mình giống như biến thành cá hấp — ngồi xếp bằng trên ván gỗ nóng rực, được thủy từ dưới ván gỗ sôi trào tràn ra, đem chính mình hấp nóng rực, đã đem mình hấp nhừ, toàn thân ngoại trừ mặt hung cùng dễ khổ (đồ lót ấy ạ) không có kiện y phục nào khác, hơn nữa trên người còn cắm một cây ngân châm. Tự mình biết y phục không đủ che thân, cố tình đều rơi vào trong mắt Đoạn Vân Tụ cùng cái Kim Xu kia.

Nhưng Đoạn Vân Tụ ngồi ở phía sau Diệp Tú Thường thế nhưng lúc này vô tâm thưởng thức tú sắc, chính nàng trên người sa y cũng cực mỏng, song chưởng để ở trên lưng Diệp Tú Thường, đem nội lực miên nhu đưa vào trong cơ thể của nàng, thuận theo thất kinh bát mạch chạy khắp bên trong trục trứ khí tức kỳ dị.

Chỉ chốc lát sau, chân khí màu trắng theo tóc dài phi tán Đoạn Vân Tụ phiêu tán đi ra, cùng hơi bốc lên bên trong tan ra cùng một chỗ.

Kim Xu đứng ở hơi bốc lên giữa hai người nhìn thấy, phát hiện các nàng ngồi ở chỗ kia một cái ngưng thần nhắm mắt, một cái thần sắc thống khổ, cũng nhìn không tới nhau, lại giống như hai loại hơi thở dung hòa nhất thể.

Nàng sấp sấp cười, xoay người bước ra được phòng.

Nghe được tiếng bước chân Kim Xu, Đoạn Vân Tụ lại không mở mắt, trên tay không ngừng vận chuyển chân khí. Nhưng như vậy hao tổn mười phần, hơn nữa nàng đã chống đỡ một canh giờ.

Nhưng nàng không dám thu tay lại, chỉ có thể cắn răng chống đỡ lên. Ngay tại nàng cảm giác nội lực mình sắp hao hết là lúc, nàng xem thấy một ít khí tức mỏng manh màu xanh từ ngân châm trên người Diệp Tú Thường xuất hiện.

Trong nội tâm nàng vui mừng, lại theo đan điền vận khí, trên tay chân khí dâng trào ra. Cảm giác được chân khí biến hóa, trong lòng Diệp Tú Thường sợ hãi, mở miệng trách mắng: “Người không muốn sống nữa sao!”

Đoạn Vân Tụ biến sắc, “Đừng phân tâm!”

Diệp Tú Thường muốn nói thêm, nhưng cũng hiểu được lúc này mệnh huyền một đường, đành phải thu liễm tâm thần, cùng cố độc chạy trốn tứ phía trong cơ thể mình liều chết độ sức.

Đoạn Vân Tụ cảm giác chân khí đang không ngừng xói mòn, hơn nữa nàng còn phải gia tăng tốc độ xói mòn này. Tiếp tục như vậy, nàng không biết mình có chống được đến lúc cổ độc trong cơ thể Diệp Tú Thường đều bị khu trừ không. Nhưng bất luận như thế nào nàng đều phải chống đỡ thêm nữa, chẳng sợ hao hết một tia chân khí cuối cùng, hao tổn tánh mạng của mình...

Được thủy ở phía dưới sôi trào lên, mùi thuốc tỏa khắp cả phòng, trên ngân châm xuất hiện khí tức màu xanh càng ngày càng rõ ràng.

Mùi thuốc nồng đậm đánh vào mũi Diệp Tú Thường, chân khí đem cổ độc hướng con mắt đuổi ra. Rốt cục Diệp Tú Thường hé miệng hộc ra cái gì.

Đoạn Vân Tụ thấy trên mặt đất vết máu màu xanh đen, khoe môi hé nở mỉm cười, thân mình vừa lệch hướng về sau ngã xuống.

63. Chương 63: Tư Tình Như Cổ

Diệp Tú Thường thấy nàng ngã lệch ở bên người, luống cuống thần. Nàng vội gọi “Vân Tụ”, đưa tay qua kéo, nhưng mà này từng thân mật kêu gọi nhập vào lỗ tai của nàng, liền làm tay nàng dừng lại.

Đã bao lâu không dám nghĩ đến tên này rồi, mất bao lâu để dùng toàn bộ khí lực ngăn chặn chuyện cũ ủa về, thời điểm đau đớn cỡ nào hận cái tên này, hận từng nét bút mỗi một nét vẽ, thấy phụ thân như hoàng hôn Tây Sơn mỗi ngày một hư nhược, thấy đại ca nằm ở trên giường không thể động đậy, chính mình hồi hận đến cỡ nào đã từng truy đuổi...

Nhưng là bây giờ lại hô lên, vội vàng lộ ra không kịp che dấu...

Không phải như vậy hận đấy sao? Không phải từng muốn một kiếm giết chết nàng sao? Lại vì cái gì, vì cái gì...

Ánh mắt Diệp Tú Thường định tại khuôn mặt tái nhợt, lệ rơi xuống. Nàng không biết mình nên làm như thế nào, nếu là muốn xuống tay, giờ phút này không phải là thời cơ tốt nhất sao? Vì cha của mình, vì đại ca của mình, vì hơn mười mạng người Sơn Trang chết thảm. Chính mình từng thề nếu gặp lại nàng, liền một kiếm giết nàng, không chút lưu tình đó sao?

Nhưng trải qua tình cảnh lần này, nàng còn hao hết chân khí đến hôn mê bất tỉnh, chính mình hận không dậy nổi, chỉ còn lại đau lòng...

Đoạn Vân Tụ ở trong mơ màng phát hiện mình đứng ở phụ cận một cái vách núi. Vách núi sâu không thấy đáy, chỉ có mây mù bay lên, bên vách đá đứng một cái nữ tử, y sam vàng nhạt tùy gió núi nhẹ nhàng bay, như linh điệp vỗ cánh muốn bay.

Chỉ liếc mắt một cái nàng liền biết đó là ai, cái thân ảnh kia đã khắc ở trong lòng, cái nữ tử đã dung nhập vào linh hồn của mình. Nhưng mà nàng lại không dám mở miệng gọi tên, chỉ có thể đứng ở nơi đó yên lặng nhìn đến.

“Tại sao lại muốn tới gặp ta?”

Cái kia hoàng sam nữ tử sâu kín hỏi.

Nàng không biết trả lời như thế nào.

“Là đến cùng ta cáo biệt?”

Nàng vô ý thức lặp lại, “Cáo biệt?”

Này hoàng sam nữ tử vẫn đang đưa lưng về phía nàng, giống như đang cười, lại như đang khóc, “Người lừa dối ta thật khổ...”

Nàng biết, nàng muốn nói nàng không muốn, lại cái gì cũng nói không được.

“Hiện giờ ta phải đi, người sẽ vui chứ?”

Nữ tử đó rốt cục chậm rãi xoay người lại, đôi mắt xinh đẹp trong suốt nhìn thẳng nàng.

Trong lòng nàng cười khổ — như thế nào sẽ vui vẻ? Không có người, sao có thể vui vẻ?

Nàng kia lại lui về sau, tự hỏi tự đáp, “Người sẽ vui vẻ, không có ta, người mới có thể vui vẻ...”

Mắt thấy thân ảnh kia lại thối lui đến vách đá, đối với nàng tràn ra tươi cười xinh đẹp, sau đó thả người nhảy xuống vách núi, như linh điệp bay đi.

Này linh điệp rời xa tầm mắt nàng, nàng chỉ cảm thấy được vụn vụn câu không, hô to một tiếng “Không!”

Nàng muốn kêu, chớ đi, đừng rời bỏ ta, ta không muốn báo thù nữa, ta chỉ muốn cùng người ở đây cùng nhau, đừng đi!

Nàng hô to “Tú Thường!” Liền linh nhảy xuống vách núi, đi truy tầm cuộc đời này chính mình nhớ nhung...

Đoạn Vân Tụ đột nhiên mở to mắt, phát hiện mình không phải ở vách đá, mà là nằm ở bên trong được phòng, mà Diệp Tú Thường ngồi ở bên cạnh nhìn mình, trong đôi mắt tình cảm khó phân.

Ánh mắt hai người xuyên qua màng lung, chạm vào nhau dây dưa. Đột nhiên Diệp Tú Thường cúi người, hôn lên Đoạn Vân Tụ.

Bốn cánh môi chạm nhau, Diệp Tú Thường rút cuộc không thể khắc chế tình triều dây dưa hỗn loạn trong lòng mình, nàng chỉ biết mình yêu nữ tử dưới thân, yêu dung nhan như ngọc của nàng, yêu mỗi tấc da thịt mỗi tia hô hấp của nàng, yêu mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười, mỗi cái nhấc tay nhấc chân, yêu nàng thển đạm như thủy thanh lãnh như tuyết, yêu nàng kiêu hãnh cao ngạo, yêu nàng ôn nhu như nước, yêu hết thấy hết thấy của nàng!

Nhìn thấy nàng uống qua nước trà Kim Xu uống, trong lòng chua xót khôn kể, nhìn thấy nàng nằm ở bên người hôn mê bất tỉnh, muôn vàn đầu tranh cũng vô pháp xuống tay. Một tiếng “Tú Thường” Đánh tan toàn bộ lý trí của mình, làm cho mình cũng nhận không được nữa muốn thân mật với nàng, hút lấy hương thơm môi lưỡi của nàng, cảm thụ hơi thở ấm áp của nàng, cảm thụ nàng bởi vì chính mình mà run rẩy.

Giữ lấy, chiếm cứ toàn bộ, vẻ đẹp của người ta tuyệt không để cho ngoại nhân, chỉ cho phép ta nhìn thấy, chỉ cho phép ở đầu ngón tay ta nở rộ.

Đoạn Vân Tụ vô lực giãy dụa cũng không muốn giãy dụa, thậm chí quên đi toàn bộ, ta cho ta cầu, không có huyết hải thâm cừu, không có lừa gạt thương tổn, chỉ có cá nước thân mật triền miên.

Hương nhuyển môi lưỡi giao triền, hô hấp bắt đầu loạn, không có bất kỳ ngôn ngữ, chỉ có không thể khắc chế khao khát.

Sa mỏng dần dần không thể che đậy thân thể, ôn nhu cường thế khổng chế khoái hoạt, ở địa phương quen thuộc tàn sát bờ bãi, hưởng địa phương bí ẩn tiến đến.

Đi được tới ở chỗ sâu trong, Diệp Tú Thường lại đột nhiên dừng lại, để ý đôi mắt kia nhiễm lên sương mù, lạnh lùng hỏi: “Người cùng nàng có phải cũng từng như vậy hay không?”

Đoạn Vân Tụ đang ở đám mây phiêu vũ, nghe thấy những lời này lại cực nhanh rơi xuống, ngã đau đến tê tâm liệt phế.

Nàng bình tĩnh nhìn đến nữ nhân trên người, nhẹ nhàng cười, “Đúng, ta cùng nàng, cũng như vậy quần quýt si mê.”

Diệp Tú Thường cắn môi, cố gắng không để cho mình rơi lệ, thanh âm lại lạnh lùng, “Người cứ như vậy thích nàng? Hay là người chưa từng có thích qua ta?”

Đoạn Vân Tụ nghiêng đầu đi, tránh đi tổn thương trong đôi mắt này, “Đúng vậy, ta thích nàng, ta chưa từng có thích qua người.”

Tinh mạch trầm mặc tràn ngập ra, Đoạn Vân Tụ đột nhiên cảm giác cảm mình bị nắm, môi bị cắn nuốt tàn nhẫn, đồng thời cảm địa sâu thẳm bị vô tình xâm nhập, không...chút nào thương tiếc.

Đau đớn truyền đến, làm Đoạn Vân Tụ căng cứng thân mình. Nước mắt của nàng rốt cục rơi xuống, ở trên mặt lặng yên rơi xuống, vô pháp ngừng lại.

Đoạt lấy cũng không có mang đến khoái ý như trong tưởng tượng, ngược lại làm tâm càng đau. Nhất là Diệp Tú Thường thoáng nhìn thấy trong suốt trên sườn mặt Đoạn Vân Tụ, nàng ngậy ngấn cả người — nàng thể nhưng khóc, im lặng không tiếng động, tựa như lần trước rơi xuống nước vậy.

Bằng đá trong lòng Diệp Tú Thường vỡ vụn trên đất, nàng rút tay ra, phát hiện mặt trên thể nhưng nhiễm máu. Nàng ngơ ngác nhìn ngón tay mình đỏ tươi, hỏi mình vừa làm cái gì, thậm chí dùng phương thức này để thương tổn!

Nhưng là, người rõ ràng hô tên của ta tỉnh lại, tan rã lý trí ta cố sức duy trì, lại nói cho ta biết người chưa bao giờ thích qua ta, luôn luôn cùng cái nữ tử khác quần quýt si mê?

Diệp Tú Thường lui ra, cuộn tại một bên, không dám nhìn sườn mặt Đoạn Vân Tụ, nhưng cũng ngăn không được nước mắt của mình.

Hai người nằm ở nơi đó, trầm mặc, đã có cái gì ở không tiếng động chảy.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có thanh âm khe khẽ mà rõ ràng truyền vào trong tai Diệp Tú Thường, làm nàng giật mình.

“Nếu ta nói ta thích chính là người, chẳng sợ người là nữ nhi của cừu gia, ta vẫn không bỏ xuống được người, người có thể tin tưởng hay không?”

“Nếu ta nói thà rằng người trúng độc chính là ta, nếu ta nói chỉ cần người có thể hảo ta chết cũng nguyện ý, người có thể tin tưởng hay không?”

“Nếu ta nói trừ người ra ta không thể thích người khác, đời này tâm đều hãm ở chỗ của người, người có thể tin tưởng hay không?”

Diệp Tú Thường nghi chính mình nghe lầm, giương mắt nhìn Đoạn Vân Tụ, đã thấy nàng cố hết sức ngồi dậy, mặc cho sa mỏng trên người chảy xuống.

“Nguyên lai ta làm nhiều như vậy, đều không thể cho người hiểu được tâm ý thật sự của ta...”

Đoạn Vân Tụ ôm đầu gối ngồi ở chỗ kia, ánh mắt vắng lặng.

Diệp Tú Thường ngẩn ngơ sau một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy ôm lấy Đoạn Vân Tụ, “Ta tin người, ta tin người, chính là ta tận mắt nhìn thấy...”

Đoạn Vân Tụ xoay người lại, đối mặt Diệp Tú Thường, buồn bã cười, “Người cũng không tin ta.” Nàng đưa tay gạt đi tay Diệp Tú Thường đang nắm lấy tay của mình, “Độc của người đã giải, chúng ta từ biệt từ đây.”

Diệp Tú Thường thấy lạnh nhạt trên mặt Đoạn Vân Tụ, đau đớn xuyên tràng, tay gắt gao nắm lấy không buông ra.

Hai người giằng co lên, Đoạn Vân Tụ không có bao nhiêu khí lực, Diệp Tú Thường không buông tay, nàng căn bản tránh không lối thoát, nhưng băng sương trên mặt lại càng ngày càng nặng.

Thật lâu sau, Diệp Tú Thường buông tay, nước mắt lại lần nữa chảy xuống.

“Người đi, ta không bao giờ...nữa muốn gặp lại người, ta tình nguyện đời này đều không có gặp qua người.”

Đoạn Vân Tụ yên lặng không nói, tâm lại vỡ ra.

“Ngụy Thiếu Khiêm nói muốn thú ta, cha để cho ta gả cho hắn, hiện giờ chỉ sợ cũng chỉ có hắn còn nguyện ý trợ giúp chúng ta.”

Đoạn Vân Tụ giương mắt nhìn về phía Diệp Tú Thường, màu sắc ám trầm.

Diệp Tú Thường lúc này lại tươi cười như hoa nở rộ, muốn cho Đoạn Vân Tụ nhớ kỹ thời điểm mình đẹp nhất.

Đoạn Vân Tụ im lặng hồi lâu, đột nhiên khuynh thân hôn, cường thế nghịch chuyển.

Hai người ở giữa mông lung khí vụ ngã xuống, thân mình tuyết trắng dây dưa phiến chuyển, so với mây cùng mưa càng triền miên khó phân.

Đoạt lấy ôn nhu, khuynh tâm giao phó, tràn ra kiều diễm, chỉ vì là người, chỉ vì người...

Thế gian bởi vì người mà tỏa hương, người là ý nghĩa để ta tồn tại, nếu mất người, cho dù giang sơn như họa cũng là màu xám, ngay cả giai nhân như mộng cũng vô pháp động tâm.

Chỉ vì người, hương thơm tấn trán, chỉ cùng người, triền miên mà chết, để kiếp này cũng không còn tiếc nuối...

Kim Xu đứng ở ngoài cửa, nghe trong được phòng rên rỉ trầm thấp cùng thở gấp, lại không biết mình nên tiến hay là lui.

Nếu nói là không hận không oán, đó là giả dối. Chưa bao giờ nghĩ tới cùng ai thiên hoang địa lão, vì nữ tử lạnh như băng này lại có ý niệm làm bạn cả đời ở trong đầu. Sao lường trước hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, người ta chưa bao giờ đem chính mình để ở trong lòng, cho dù đáp ứng rồi điều kiện của mình, đều chỉ là vì cứu nữ tử trong lòng nàng.

Chính mình nơi nào không tốt? Lại không cách nào lọt vào mắt nàng. Không vào mắt nàng còn chưa tính, nhưng tại sao mình muốn lãng phí mình như vậy? Người đó rốt cuộc có cái gì hảo? Nếu không phải là mình hiếu kỳ, nếu không phải là mình thấy nàng bề ngoài lạnh như băng nhưng bên trong tâm lại trong như nước, nếu không phải là mình tham luyến nàng một khi nhận định liền khuynh tâm giao phó thâm tình, chỉ sợ cũng sẽ không phải giống giờ phút này thâm trầm như vậy...

Nhưng cố tình gặp gỡ, cố tình mê trụ, cố tình không buông tay...

Cuối cùng Kim Xu ở trong lòng thở dài một tiếng, buông ra tay cầm cái cửa lạng yên rồi đi.

Sáng sớm hôm sau, cánh cửa đẩy ra, Đoạn Vân Tụ đi ra, áo choàng như tuyết một thân váy trắng, tú lệ khó tả. Nàng ở cửa dừng lại, xoay người, nhìn thấy theo sau bước ra Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường bên trong mặc váy giống Đoạn Vân Tụ, bên ngoài khoát áo lông cừu, cái mũ rộng rũ xuống ở sau ót, chứa một ít tóc ở bên trong. Bầu trời rơi rơi một chút hoa tuyết, rơi xuống đất liền tan ra.

Đoạn Vân Tụ tiến lên trước một bước, nâng tay đem mũ lông cừu lật lên, phủ lên mái tóc Diệp Tú Thường, sau đó thu tay về, lẳng lặng nhìn đối phương.

Khóe môi Diệp Tú Thường động động, trong con ngươi có cái gì lưu chuyển.

Hai người nhìn lẫn nhau, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại cái gì cũng nói không được, lại sợ đánh vỡ yên tĩnh tốt đẹp khó có được này, vì thế như cũ không nói tiếng nào.

Hồi lâu đi qua, Đoạn Vân Tụ quay đầu nhìn nhìn hoa tuyết tung bay, rốt cục mở miệng nói: “Tuyết rơi, người chờ, ta đi lấy cái ô.”

Nàng muốn nói đưa người trở về, lại cảm thấy được lời kia quá mức bi thương, vì thế nuốt xuống yết hầu.

Diệp Tú Thường nhẹ nhàng gật đầu. Đoạn Vân Tụ nhìn nhìn nàng, cất bước rồi đi.

Diệp Tú Thường đứng ở nơi đó, nhìn thấy thân ảnh màu trắng này xuyên qua sân, biến mất ở hành lang gấp khúc, cái mũi chua xót.

Còn chưa kịp che dấu bi thương của mình, nàng liền thấy nữ tử mị hoặc quyến rũ từ bên kia hướng chính mình đi tới.

“Diệp đại tiểu thư, gặp người như thế, người là hối hận hay là vui mừng?”

Diệp Tú Thường chưa xót cười, “Hối hận hữu dụng sao?”

“Này vui mừng hữu dụng sao? Người cùng nàng, có thể cùng một chỗ sao?”

Diệp Tú Thường mắt rũ xuống không nói gì, tâm lại bị đâm đến máu tươi đầm đìa.

“Vậy thì buông tay, đem nàng giao cho ta, mà người, có hạnh phúc của người.”

Diệp Tú Thường nhìn tình địch của mình, mỉm cười, “Nàng thích chính là ta, người cũng thấy đấy. Coi như ta nguyện ý đem nàng tặng cho người, người có thể có được lòng nàng sao? Mà hạnh phúc của ta, ngoại trừ nàng, không người nào có thể cho...”

Kim Xu tựa tiểu phi tiểu, “Nàng thích chính là ai ta biết, chính là người không thể cho nàng hạnh phúc, mà ta hiện tại có lợi hơn người, ta sẽ có được lòng của nàng, người của nàng...”

Tuy rằng mới nghe được người trong lòng thổ lộ không lâu, Diệp Tú Thường lại biết Kim Xu cũng không phải vọng ngôn — mình hiện giờ, đã không thể lấy dạng trước kia truy cầu người mình yêu mến, bởi vì sau lưng mình còn có phụ thân, có đại ca, có Minh Viễn Sơn Trang, có cả bạch đạo, có cừu hận hai nhà Diệp Đoạn, có ân oán hắc bạch lưỡng đạo. Mà Đoạn Vân Tụ đây, cũng giống như thế, sau lưng của nàng có Đoạn Phong Tiêu, có Tiềm Long Giáo, có cả hắc đạo.

Hai người như vậy, như thế nào tiếp tục yêu nhau, đều không thể ở cùng một chỗ...

Diệp Tú Thường thê thê cười, không thể phản bác Kim Xu.

“Cho nên, người không muốn buông tay cũng phải buông, hôm nay, hãy kết thúc...” Kim Xu nhìn chằm chằm Diệp Tú Thường, mặc dù cũng cảm thấy không nỡ, lại nhất định phải bức sát từng bước.

Diệp Tú Thường không đáp, chính là nhìn hoa tuyết giữa không trung, mặc cho Kim Xu lặng yên rời khỏi, mặc cho gió lạnh thổi vào thân thể nàng, mặc cho nước mắt làm nhòe đi tầm mắt của mình bạch y nữ tử quen thuộc lại tiến vào mắt nàng lần nữa, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao khóc?”

Diệp Tú Thường đưa tay phẩy nhẹ hoa tuyết chưa tan trên tóc đen của Đoạn Vân Tụ, lắc đầu, nói: “Đi, bởi ta thường tuyết.”

Đoạn Vân Tụ cũng không ép hỏi, đành phải gật gật đầu, bung tán dù thêu màu lam nhạt, che lên hai người.

Hai người rời viện tử, ra khỏi y quán Hồi Xuân. Lúc này cả bầu trời Kim Lăng đều bay đầy hoa tuyết, người đi trên đường không nhiều lắm.

Chỗ hai người phải đến là Minh Viễn tiền trang, lại càng đi càng xa, tới bờ sông nhỏ ở ngoại ô.

Cây bên bờ sông dần dần nhiễm trắng, người đi đường đều vội vã về nhà cho ấm người, hai người lại càng đi càng chậm, cho đến khi dừng lại trên đường nhỏ ở bờ sông.

Diệp Tú Thường nhìn thấy nước sông chậm rãi lưu động, vẫn không nhúc nhích. Đoạn Vân Tụ ở sau lưng nàng che dù, cũng không có ngôn ngữ.

“Người khi nào thì biết cha ta là cừu nhân của người?” Thật lâu sau, Diệp Tú Thường hỏi vấn đề này dựa trong lòng đã lâu.

Đoạn Vân Tụ hít một hơi, “Cùng người thành thân không lâu sau, đại khái sáu bảy ngày.”

Diệp Tú Thường có điểm giật mình, “Nhưng người áo đen kia chính là ca ca người?”

“Đúng vậy, ngày đó ở Tuyết Bảo Đình huynh muội chúng ta nhận biết nhau. Nhưng ngày đó hẳn vẫn chưa nói cho ta biết cái gì, mà là để cho ta bất tri bất giác tham dự mưu đồ của hắn.”

Hết thấy đều minh bạch rồi, minh bạch tình ý lúc ban đầu cũng không phải diễn trò, minh bạch thương tổn đều không phải là cố ý, minh bạch thay đổi tội cùng của nàng, minh bạch thống khổ cùng giãy giụa của nàng.

Nhưng này lại có tác dụng gì? Tình ý vẫn đậm sâu, cừu hận vẫn nan giải, nhưng lại càng thêm phức tạp.

Diệp Tú Thường xoay người lại, nhìn thẳng vào đôi mắt thanh đạm, muốn hút lấy ôn nhu nơi đó, làm cho mình cả đời này cũng sẽ dùng không hết.

Rốt cục nàng rũ mắt xuống, hỏi: “Nếu ta gả cho Ngụy Thiếu Khiêm rồi, người sẽ chúc phúc ta sao?”

Đoạn Vân Tụ chỉ cảm thấy tim mình bị cắt thật đau. Nàng bày ra một cái tươi cười, “Nếu ta cùng Kim Xu cùng một chỗ, người sẽ chúc phúc ta sao?”

Ngoại trừ đau, vẫn là đau, Diệp Tú Thường mấp máy môi, nói: “Ta chúc người hạnh phúc...”

Đoạn Vân Tụ hít một hơi thật sâu, nói: “Ta chúc người hạnh phúc.”

Diệp Tú Thường nhìn Đoạn Vân Tụ, đột nhiên tiếp cận, hôn lên môi nàng.

Nhìn không thấy người đi đường, nhìn không thấy dòng sông nhỏ, nhìn không thấy tuyết bay, thậm chí nhìn không thấy người trước mắt, chỉ có tâm này vỡ nát lại vẫn tiếp tục yêu thương, chỉ có vết thương chồng chất nhưng lại không cách nào tiêu trừ giảm bớt tình kia, từ tương ngộ mà bắt đầu, chẳng biết lúc nào mới có thể kết thúc.

Đoạn Vân Tụ đưa tay, dần dần ôm chặt nữ tử trong lòng, dùng hết toàn bộ khí lực, dụng hết tình cảm cuộc đời này, xem nhẹ thời gian cùng không gian, chỉ có cuộc đời này yêu say đắm.

Truy đuổi, trần trở, thâm nhập, dây dưa, không cần kỹ năng gì, ứng với rung động từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng vang vọng lên.

Rốt cục buông ra môi lưỡi của nhau, hít vào không khí lạnh lạnh, lại chạm trán vào nhau, mặc cho thiên ngôn vạn ngữ hóa thành vô hình, để tâm hồn hòa vào nhau, thử sinh vĩnh ký.

Hồi lâu sau, Diệp Tú Thường động động, Đoạn Vân Tụ buông tay.

“Chỉ đưa đến nơi đây, ta, đi trở về...”

Diệp Tú Thường không dám giương mắt nhìn nữ tử gần trong gang tấc, sợ chính mình nhìn nhiều hơn nữa liền không thể rời đi.

Đoạn Vân Tụ cũng không nguyện đem ánh mắt dời đi, sợ chính mình từ nay về sau bỏ lỡ dung nhan tuyệt sắc trước mắt này.

Thấy mũi trắng như tuyết hơi chút trượt xuống, nàng lại nhẹ nhàng nâng tay đem nó kéo lên, lại đem dù trong tay đưa tới.

Diệp Tú Thường lại khẽ lắc đầu, không đón cây dù. Nàng không muốn để Đoạn Vân Tụ đạp tuyết trở về, lại càng không nguyện trên tay mình có thêm một món đồ mà hai người từng dùng chung, để tránh sau này nhìn thấy liền không thể khắc chế tưởng niệm.

Nàng gian nan di chuyển cước bộ, chậm chậm từ bên người Đoạn Vân Tụ đi ra ngoài, đi ra khỏi tán dù, ra khỏi khí tức Đoạn Vân Tụ, ra khỏi thế giới chỉ có hai người, bước chân vào thế giới tuyết bay.

Mà Đoạn Vân Tụ chỉ có thể đứng ở nơi đó, nhìn thân ảnh màu trắng này càng đi càng xa, cho đến mất hẳn khỏi mi mắt của mình.

Tuyết càng lúc càng nhiều rồi, tán dù thêu màu lam nhạt đã muốn phủ lên một tầng tuyết trắng. Nàng nhìn phương hướng Diệp Tú Thường biến mất, chỉ cảm thấy thế giới này lâm vào lãnh tịch vĩnh hằng.

64. Chương 64: Giáo Chủ Ma Giáo

Không biết đứng bao lâu, Đoạn Vân Tụ chậm rãi hướng trong thành Kim Lăng đi đến. Đại tuyết bay lả tả, rét lạnh thấu xương, nàng lại không có chút cảm giác nào, chỉ là dựa vào trí nhớ mơ hồ đi trở về, lưu lại một chuỗi tà tà dấu chân.

Giữa朦胧 lung mờ ảo nàng tới trước đại môn Y quán Hồi Xuân, một tiểu Đồng mười bốn mười lăm tuổi thấy trên mặt nàng không có chút huyết sắc nào, chào đón hỏi: “Đoàn tỷ tỷ người làm sao vậy?”

Nàng chỉ khẽ lắc đầu, mờ mịt hướng hậu viện đi đến, có chút bất tri bất giác lại tới được phòng. Nàng đẩy cửa đi vào, bên trong hơi bốc lên đã muốn tán đi, nhưng vẫn tràn ngập mùi thuốc. Nàng đứng yên thật lâu, nhìn thấy cả phòng yên tĩnh lạnh lẽo, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không nghĩ nổi, thẳng đến trước mắt tối sầm ngã trên mặt đất.

Khi nàng tỉnh lại phát hiện mình bất tỉnh thật lâu, chỉ biết bị cái gì ôm thật chặt. Nàng cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, mới phát hiện mình nằm ở trong chăn, bị Kim Xu vây vào trong ngực.

Nàng giật giật, Kim Xu cũng tỉnh, có vẻ còn buồn ngủ. Nàng liền ngo ngoáy người một cái, lại thấy đối phương bất vi sở động, một đôi mắt đẹp nhìn nàng chăm chăm, hơi thở bỏ nhào qua.

“Người cùng nàng trải miên một đêm, mà ta ngay cả ôm người một chút cũng không cho?”

Ánh mắt của nàng thoảng trộn to, lại nhớ lại mình trước đây từng đồng ý. Mí mắt nàng khinh động, cuối cùng chỉ là đáp: “Tùy ý người.” Sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Kim Xu nhìn thấy bộ dáng của nàng, trong lòng lửa giận bùng lên. Thật vất vả ngóng trông nàng trở lại, người lại trực tiếp đi đến được phòng, sau đó gục trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, nằm ở trên mặt đất lạnh như băng. Nếu không phải mình chuyển nàng đến ổ chăn, lại dùng thân mình làm ấm nàng, chỉ sợ lúc này nàng đã đi gặp Diêm vương gia. Nhưng người ta vừa mới tỉnh dậy thần sắc một bộ thờ ơ không hề lo lắng, thật là khiến người tức giận!

Nàng nghiêng người liền dề lên Đoạn Vân Tụ, khơi cảm đối phương, “Đây chính là người nói!”

Đoạn Vân Tụ xem nữ tử trên người hơi giận liếc mắt một cái, cười nhạt. Lúc này thân mình nàng cực hư, đầu rất nặng, nhưng nàng cảm thấy tất cả mọi thứ đều không quan trọng. Tâm cũng không ở đây, thân mình lại có cái gì quan trọng?

Nàng không hề đáp lại, chỉ nhắm hai mắt, giống như cương đao chém tới cũng không sao cả.

Đôi mắt Kim Xu lại nheo lại, từ tức giận chuyển sang hận ý, hơi cúi thân mình liền hôn lên môi Đoạn Vân Tụ, nhưng mà đối phương một chút phản ứng đều không có, không có giẫy dụa, không có phối hợp.

Kim Xu há miệng liền cắn nát môi Đoạn Vân Tụ, sau đó nhìn máu tươi ở môi mỏng nhiễm lên màu đỏ.

Nhưng người bị thương hoàn toàn không có phản ứng, ngay cả mí mắt cũng không có nhúc nhích một chút.

Cảm giác bị thất bại mạnh mẽ tập kích Kim Xu, nàng nắm chặt soạt một tiếng kéo ra, làm thân thể hai người lộ ra giữa bầu không khí rét lạnh.

“Đoạn Vân Tụ!”

Thân mình Đoạn Vân Tụ bởi vì lạnh mà hơi co lại, sau đó mở mắt xem nàng, lại nhìn thấy một đôi mắt lóe lệ quang.

“Người rốt cuộc có tâm hay không! Nàng cái gì cũng không cần làm lại có thể cho người nhớ một đời, mà ta bồi lên tánh mạng cho người người đều khinh thường chú ý!”

Đoạn Vân Tụ chỉ cảm thấy lạnh khí tập kích đầu đau muốn nứt, nhưng mà nàng lại nhất định phải chống đỡ.

“Người biết ta chỉ yêu nàng, tội gì bức ta.”

“Nhưng các người không có khả năng cùng một chỗ!”

Thần sắc Đoạn Vân Tụ cương lĩnh, “Ta biết.”

“Người không thể nhìn người khác một chút, thử thích người khác một chút sao!”

Đoạn Vân Tụ thê thê cười, khép lại đôi mắt.

Kim Xu nghe thấy đối phương không tiếng động trả lời, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt.

Nửa tháng sau.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy ca ca tựa vào trên ghế dựa, im lặng không nói gì. Mà Đoạn Phong Tiêu đang nhìn muối muối mình, thở dài thật sâu. Một tháng nay hần một mực cố chấp tự mình chống đỡ đợi nàng, lại không nghĩ rằng sau khi nàng trở về liền cực ít mở miệng, hầu như không còn nói chuyện, thần sắc lãnh đạm hơi hợt giống như thế gian này hết thấy cùng nàng đều không quan hệ, nàng như vậy sao có thể đảm đương trọng trách mình muốn phó thác?

Hắn cân nhắc hồi lâu, rốt cục phá vỡ im lặng, “Tụ Nhi, vết thương của người ta hiểu được, nhưng người còn có ta, chẳng lẽ ca ca ở trong lòng người cần bản so ra kém Diệp Tú Thường sao?”

Nàng xem xem ca ca, như có như không cười, “Ca ca đừng nhắc tới nàng nữa được không?”

Đoạn Phong Tiêu rất muốn trách mắng muội muội của mình một chút, nhưng nhớ tới mình cũng từng ném hết khổ sở, liền đè xuống tâm tư này, ngược lại thở dài một tiếng, “Tụ Nhi, người chỉ biết mất người nọ, có biết ca ca ta, cũng không còn chống đỡ được bao lâu...”

Thân mình nàng chấn động, hai tròng mắt tròn to, kinh kêu: “Ca ca...” Hiện giờ mình đã không chịu nổi sinh li tử biệt, sự tồn tại của ca ca là an ủi cuối cùng, nếu ca ca cũng muốn rời đi, này chính mình nên làm sao bây giờ?

Đoạn Phong Tiêu lại chỉ có thể bất đắc dĩ cười, “Ta muốn thực xin lỗi người, Tụ Nhi, ta bồi người không được mấy ngày nữa...”

Nàng bước một bước dài vọt tới ghé dựa, bắt được cánh tay ca ca, “Không!”

Đoạn Phong Tiêu lại dựa vào sức lực của nàng đứng lên, “Tụ Nhi, chân khí ta có chút tán loạn, người giúp đỡ ta..”

Nàng vội vàng đỡ ca ca đến bên cạnh giường lớn, nàng cũng ngồi xếp bằng vận công, song chưởng áp chưởng ca ca, đem chân khí chính mình còn sót lại truyền sang. Tuy rằng nàng nửa tháng trước hao tổn chân khí quá nhiều làm cho bản thân cũng thực suy yếu, nhưng lúc này cho dù nàng phải trả giá tánh mạng nàng cũng không tiếc.

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện bản thân bị lừa, bởi vì chân khí trong cơ thể ca ca như dòng thác hướng nàng ồa tới, hơn nữa chặt chẽ hấp trụ nàng, không cho nàng có thể lui lại.

Nàng hô to: “Ca ca!”

Đoạn Phong Tiêu im lặng cười, “Những này chân khí ta gánh không được nữa, vẫn là lưu cho người.”

Nhưng nàng há lại không biết cho dù là một cái võ lâm cao thủ nếu chân khí thật sự tiêu hao hết đó chẳng khác nào đi tự vận. Bởi vậy nàng lập tức vận chuyển chân khí của bản thân đi ngăn cản, thế nhưng chân khí nàng còn lại lúc này so với võ cực ** luyện đến tầng thứ chín của ca ca mà nói là yếu ớt không chịu nổi. Hơn nữa nàng còn nghe được ca ca nói: “Người tiếp tục giãy dụa hai huynh muội chúng ta đều phải chết, ta sẽ chết nhanh hơn...”

Nước mắt của nàng rơi xuống, thanh âm buồn bã, “Ca ca...”

Đoạn Phong Tiêu lại chỉ cười, đôi mắt dưới mặt nạ giống như gió nhẹ ôn nhu.

Trên đại điện tinh anh Tiềm Long Giáo tập hợp, mà bọn hắn sau khi nghe xong một gã hắc y nam tử trên điện tuyên bố chỉ dụ của Giáo chủ đều xôn xao.

Trên điện Đoạn Phong Tiêu đem tình hình này xem ở trong mắt, cũng không quá để ý. Hắn theo như giáo quy làm Giáo chủ có thể truyền ngôi cho bất luận kẻ nào trong giáo, chỉ cần tân nhậm Giáo chủ có thể đánh bại khiêu chiến của những người khác. Muội muội luyện thành “Kinh Hạc Kiếm Pháp”, nội lực vốn đang dần dần khôi phục, hiện giờ lại kế thừa gần như toàn bộ nội lực của mình, đã đủ để ngạo thị quần hùng!

Về phần muốn khiêu chiến tạm thời người có năng lực khiêu chiến Giáo chủ vị, ngoại trừ Giáo chủ không có ai ngoài hai người võ công cao nhất — Phích Lịch Đường Đường chủ Lê Phần Phong cùng Hồng Tiệm Đường Đường chủ Thượng Quan Hách! Hai người này cũng là uy hiếp lớn nhất của Đoạn Vân Tụ, nếu không thể để cho bọn hắn thần phục, Giáo chủ vị cần bản không thể ngồi yên.

Quả nhiên Lê Phần Phong cùng Thượng Quan Hách phi thường không phục, chẳng qua theo như giáo quy cho dù khiêu chiến cũng phải chờ tới lúc tân nhậm Giáo chủ kế vị mới được, giờ phút này chỉ có thể khắc chế bất mãn chờ đợi thời cơ.

Kim Xu nhìn thấy Đoạn Vân Tụ bên cạnh Đoạn Phong Tiêu thần sắc lạnh lùng, trong lòng sinh ra bi lương. Nếu như lúc này mình đứng ra nói ngày đó là Đoạn Vân Tụ phá bỏ hỏa tuyến làm cho kế hoạch thất bại, coi như võ công của nàng có cao tới đâu cũng tuyệt ngôi được Giáo chủ vị này, mà Lê Phần Phong cùng

Thượng Quan Hách lưỡng hỏ tranh nhau, đối với mình là có lợi nhất. Chỉ là, lại không mở miệng được, không mở miệng được...

Đại diện, Giáo chủ kế vị rất nhanh muốn bắt đầu rồi, trong thâm cốc vẫn cứ tĩnh mịch, mà trong u tĩnh lại tiềm ẩn mạch nước ngầm mãnh liệt.

Đoạn Vân Tụ đứng ở phòng ca ca, thần sắc ngưng trọng, “Ca ca, này Giáo chủ vị...”

Đoạn Phong Tiêu gật đầu, “Ta hiểu được, nhưng không thể không ủy khuất người, bởi vì đây là ta đối nghĩa phụ hứa hẹn...”

“Huynh hứa với ông ấy?”

“Không sai.”

Sau đó hắn đem chuyện lúc trước chậm rãi nói. Nguyên lai ba năm trước đây Nam Tích Thiên luyện công tẩu hỏa nhập ma, nội thương rất nặng, vì thế để cho hắn quản lý toàn bộ sự vụ trong giáo, vì thế hắn mới có cơ hội bày ra mê trận dẫn Diệp Kính Thành nhập võng. Về sau Nam Tích Thiên thấy mình nội thương thật lâu không khỏi, ở trước hắc bạch đại chiến truyền ngôi cho hắn, nhưng để tránh tình hoa suốt đời trôi theo dòng nước, liền để cho hắn thề phải phát dương quang đại Tiềm Long Giáo. Vốn Lê Phần Phong cùng Thượng Quan Hách luận võ công cùng năng lực đều có thể làm hạ nhiệm Giáo chủ, nhưng hai người thù hận thâm hậu, vô luận bên nào ngồi trên đại vị đều dung hạ không được một bên khác, tất sẽ tạo thành hỗn loạn trong giáo, nên cần có người tài giỏi khác nắm giữ đại quyền, để chế hành hai người lẫn nhau. Độc Cơ ham mê luyện độc, năm trước liền để Kim Xu nắm quyền Vạn Độc Đường, Ấn tiên sinh cũng ngấp nghé đại vị Giáo chủ, nhưng hai người này đều không thể chế trụ Lê Phần Phong cùng Thượng Quan Hách.

Hắn nhìn lại, muội muội của mình tuy rằng ra đời không sâu, nhưng ý chí trác tuyệt kiếm pháp siêu phàm, bày ra khí thế vượt lên thiên hạ, thực là trước mắt người được chọn tốt nhất.

Tuy rằng Nam Tích Thiên vẫn chưa coi hắn như thân sinh nhi tử, trái lại có nhiều trói buộc, nhưng dù sao cũng cứu tánh mạng hắn còn truyền võ công cho hắn, trợ hắn thực hiện đại kế báo thù. Hắn nhất định hết lòng tuân thủ hứa hẹn, chọn một tân chủ có tài chấp chưởng Tiềm Long Giáo.

Nghe ca ca nói xong nguyên do, Đoạn Vân Tụ im lặng hồi lâu, biết mình đã hết đường thoái thác. Nam Tích Thiên đối ca ca có ân tái tạo, vả lại trợ ca ca hoàn thành xong đại kế báo thù, với ca ca với Đoạn gia đều có ân tình, chính mình nên thay mặt ca ca hoàn thành các công việc chưa xong, hướng chi đây là dặn dò cuối cùng của ca ca?

Thôi thôi, thân hãm hồng trần, người nào có thể tránh thoát?

Nàng xem xem ca ca sắp dầu hết đèn tắt còn muốn chống đến cuối cùng một khắc, đáy lòng bi thương tràn ra, trên mặt lại ảm đạm cười, “Một khi đã như vậy, ta thay mặt ca ca được rồi.”

Giờ Tỵ đến, tinh anh tứ đường Tiềm Long Giáo tập hợp thành một đường, do tứ đại Đường chủ suất lĩnh đứng ở trong điện, chừa ở giữa một lối đi.

Đoạn vân tụ tại chúng nhân vây quanh từ ngoài điện đi vào, chỉ thấy nàng mặc tử sắc sa bào, tóc dài buông ở phía sau, một viên thạch anh tử sắc hình giọt nước theo ngân ti rũ xuống ở giữa trán, bước đi không tiếng động, giống như là ngụy vân cười gió mà vào.

Kim Xu nhìn thấy Đoạn Vân Tụ, không thể không vì tuyệt sắc dung nhan này mà kinh thán. Ngay cả xem qua trăm ngàn lần, ngay cả từng dùng ngón tay tinh tế vuốt ve, nàng lại phát hiện mình vẫn chưa xem đủ.

Đoạn Phong Tiêu ngồi ở trên ghế nhìn thấy muội muội đi tới, từ từ đứng dậy, thanh âm rõ ràng, đối mọi người trong điện nói: “Các vị huynh đệ trong giáo hôm nay đến đây. Đoàn mỗ bất tài, được nghĩa phụ tín nhiệm, nắm giữ đại vị, nhưng hiện giờ thân thể ốm bệnh nhẹ, khó có thể tiếp tục đại nhậm, do đó thoái vị nhường Đoạn Vân Tụ, hy vọng đem giáo ta phát dương quang đại, uy danh trường tồn!”

Nói xong hắn đem ban chỉ màu tím gỡ xuống, đưa cho muội muội đeo.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy ban chỉ bằng ngọc trên tay, xoay người lại đối mặt mọi người dưới Điện, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền khắp đại điện, “Đoạn Vân Tụ bất tài, nhập giáo ngắn ngủi, nhưng ta tất

bỏ hết tâm huyết, đem giáo ta phát dương quang đại, giữ nó uy danh trường tồn!”

Thanh âm của nàng cũng không vang dội, lại cực rõ ràng chui vào lỗ tai chúng nhân. Người công lực hơi thấp chỉ cảm thấy đầu óc có chút mơ màng, âm thầm kinh ngạc nội lực tân nhậm Giáo chủ lại mạnh như thế!

Nàng nhìn quét cả đại diện, còn nói thêm: “Nếu như vị nào không phục, Đoạn Vân Tụ nhận này khiêu chiến.”

Sắc mặt nàng lãnh ngưng, trác tư siêu nhiên, một loại khí thể vượt trên thiên hạ bắt đầu tản mát ra. Dưới điện Kim Xu hơi kinh ngạc, phát hiện nữ tử này thân thể trông có vẻ nhu nhược nguyên lai có thể sức lên khí thể cường đại như thế.

Thượng Quan Hách xem tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau không đáp lại, ngay cả Lê Phần Phong cũng trầm ngâm, không khỏi cười lạnh một tiếng cất bước mà ra, “Thượng Quan Hách không phục, muốn lãnh giáo một chút Kinh Hạc Kiếm Pháp!”

Sau trận chiến hắc bạch tất cả mọi người ở trong giáo truyền Kinh Hạc Kiếm Pháp Đoạn Vân Tụ là như thế nào lợi hại, như thế nào kiếm thiêu làm cho Diệp Kính Thành bị thua thảm hại, nhưng Thượng Quan Hách vẫn chưa tận mắt nhìn thấy, mà Hồi Long Thương của hắn lại từng đánh bại mười mấy tên cao thủ hắc bạch lưỡng đạo.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy Thượng Quan Hách dưới điện, lạnh lùng cười, “Nghe nói Hồi Long Thương của Thượng Quan Đường chủ thương pháp trác tuyệt, Đoạn Vân Tụ cũng muốn kiến thức một phen.”

Giáo chúng nhất tề lui hướng bốn góc, chỉ còn lại Thượng Quan Hách ở giữa điện. Hắn cầm trong tay trường thương hắc sắc vung lên, hoành phía trước người, “Tốt lắm! Ta sẽ lĩnh hội Kinh Hạc Kiếm Pháp Đoạn gia ngươi, xem nó có giống trong truyền thuyết như vậy lợi hại, hay chẳng qua là nghe nhầm đồn bậy, phô trương thanh thế!”

Đoạn Vân Tụ đưa tay tiếp lấy Kinh Hạc Kiếm do một giáo chúng trình lên, thần sắc chuyển sang cười nhạt, “Thượng Quan Đường chủ, ngươi nếu có thể ở ta dưới kiếm đi qua ba chiêu, này Giáo chủ vị, ta sẽ nhường cho ngươi.”

Mọi người nghe thấy lời này, đều thì thào với nhau, lại nhìn Thượng Quan Hách. Quả nhiên trên mặt Thượng Quan Hách dao ba hẹp dài trở nên dữ tợn, trong mắt tinh quang bạo trướng.

“Đây chính là ngươi nói! Đến lúc đó đừng trách ta không khách khí!”

Đoạn Vân Tụ cười cười, “Hảo.”

Cánh tay phải Thượng Quan Hách tụ lực, thân mình cùng trường thương đồng thời như Giao Long xuất hải đánh úp về phía Đoạn Vân Tụ trên điện.

Đoạn Vân Tụ cười khê, thân mình vừa động, nhảy lên giữa không trung như cô hạc tại thiên. Mà nàng ở giữa không trung dừng lại nửa khắc tựa như gió lượn vòng một kiếm đâm hướng yết hầu Thượng Quan Hách.

Thượng Quan Hách kinh hãi, trường thương một vòng phức tạp nghiêng chống, như du long lượn vòng. Đoạn Vân Tụ cũng không tránh, Kinh Hạc Kiếm thế nhưng triển thượng ở đầu Thần Long Thương như hạc mổ đầu long, Thượng Quan Hách cảm giác một cỗ nội lực miên nhu lại bá đạo theo đầu thương truyền đến, lại làm cho hổ khẩu mình run lên, suýt nữa cầm không được Hồi Long Thương.

Đoạn Vân Tụ mỉm cười, “Thượng Quan Đường chủ, ngươi còn có một thức...”

Nhìn đối phương không ngờ lại vân đàm phong khinh bực này, giống như chính mình có toàn lực đánh cực một lần cũng chỉ là thắng hề diễn trò mà thôi, Thượng Quan Hách hét lớn một tiếng, vịn lên toàn bộ nội lực đi ngăn cản cỗ nội lực miên nhu nhưng lại như gió thổi quét vụn vật này.

Nhưng mà hắn phát hiện mình cố gắng là vô ích, đối phương tử bào khinh động cổ tay khê nhếch, Hồi Long Thương của mình dĩ nhiên rời tay hướng ngoài điện bay đi, xuyên thấu cổ phong sinh trưởng hơn một trăm năm.

Mọi người nhìn thấy cái đuôi Hồi Long Thương ở cổ phong lên chấn động không thôi, đều ngây dại.

Thượng Quan Hách gần như không dám tin vào hai mắt của mình, chờ hấn phục hồi tinh thần lại đã thấy hai tay trống không, sắc mặt giống như giấy trắng thăm đạm. Hấn ngốc trệ thật lâu, rốt cục phun ra một câu.

“Thuộc hạ cam bái hạ phong...”

Đoạn Vân Tụ liếc hấn một cái, “Vây sau này liền làm phiên Thượng Quan Đường chủ quản lý Hồng Tiệm Đường rồi, qua lại hết thấy không truy xét, tân công chiêu chương toàn giáo!”

Thượng Quan Hách giật mình không thua gì vừa rồi, hấn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy tân nhậm Giáo chủ đứng ở trên điện nhìn xuống chúng nhân, mới biết đối phương không phải như mình nhìn thấy là một người yếu đuối bé nhỏ, cũng không phải chỉ có kiếm pháp cao tuyệt, mà là nữ tử có thể quân lâm thiên hạ tiến thoái tự nhiên hiem thấy!

Hấn cúi đầu ôm quyền, “Thượng Quan Hách lĩnh mệnh!”

Đoạn Vân Tụ gật gật đầu, lại nhìn quét mọi người, hỏi: “Còn có ai muốn thử một lần?”

Tất cả mọi người nhìn về phía Lệ Phần Phong, đã thấy hấn im lặng không nói, Kim Xu cùng Ân tiên sinh cũng đứng ở nơi đó không có động tĩnh gì.

Mà Thượng Quan Hách quỳ rạp xuống đất, “Thượng Quan Hách cùng Hồng Tiệm Đường nguyện nghe Giáo chủ sai khiến, hoàn thành bá nghiệp của giáo ta!”

Cái quỳ này của Thượng Quan Hách, các giáo chúng khác liền rít quỳ theo, “Chúng ta nguyện đi theo Giáo chủ, hoàn thành bá nghiệp của giáo ta!”

Cuối cùng Ân tiên sinh, Kim Xu cùng Lệ Phần Phong cũng quỳ rạp xuống đất, “Chúng ta nguyện đi theo Giáo chủ, hoàn thành bá nghiệp của giáo ta!” Tiếng la vang vọng cả đại điện.

CHÚC MỪNG NĂM MỚI !!!

chúc mọi người luôn vui vẻ mơ gì được nấy nha :))))))

65. Chương 65: Linh Lạc Thành Nê

Đoạn Vân Tụ nghe trong điện tiếng vang chấn núi, giữa đôi mày khê cau lại, sau đó đảo mắt nhìn ca ca của mình, thấy hấn đứng ở một bên nhìn mình, trong mắt là ý cười trấn an, nhưng này ý cười cũng không có duy trì bao lâu, nàng liền nhìn thấy thân thể hấn hướng một bên ngã lệch, lung lay sắp đổ.

Đoạn Vân Tụ bước một bước dài tiến lên đỡ lấy ca ca, hô to “Ca ca!” Tiếng hô trong điện nhất thời ngừng lại, toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên điện.

Đoạn Phong Tiêu nhẹ nhàng nói: “Tự Nhi, canh giờ của ta đến rồi...”

“Không!”

Đoạn Vân Tụ có thể đánh gãy lời nói của ca ca, nhưng không cách nào ngăn cản sinh mệnh đối phương trôi đi.

Rất nhanh Đoạn Phong Tiêu bị mang về phòng, thái phu bắt mạch xong, thở dài nói đã hết cách xoay chuyển, lui xuống.

Đoạn Phong Tiêu thấy thần sắc trên mặt muội muội đè nén xuống kinh hoàng, chỉ cảm thấy trong lòng bất nhẫn, nhưng hấn hiểu rõ chính mình sớm như lá vàng, vốn tận lực dính tại cạnh khô cổ chống đỡ, hiện giờ

sóng lớn đã qua, bản thân liền nên theo gió bay xuống rồi. Hấn gắng sức dành chút hơi thở sau cùng, mở miệng nói: “Tụ Nhi, người đừng quá đau buồn, cái này với ta mà nói nhưng thật ra là một loại giải thoát, ta xuống dưới đi tìm cha nương, cùng bọn họ ở cùng nhau, nhìn thấy người hạnh phúc...”

Nàng bi thương cười, “Ca ca người đừng có hổng ta, người ở đây bên cạnh ta ta mới có thể hạnh phúc, người đi rồi, còn lại mình ta cô độc ở trên đời này, bảo ta như thế nào hạnh phúc...”

“Tụ Nhi, nếu có thể, ca ca lại thế nào cam lòng bỏ lại người một người. Nghe ca ca một câu, chớ để cô độc một người, Kim Xu tuy có chút bất kham, nhưng ta biết nàng đối với người là thật tâm...”

“Ta...” Nàng buồn bã cười khổ.

Đoạn Phong Tiêu còn muốn khuyên muội muội thêm nữa, rồi lại biết tính khí nàng là như thế nào, mà chính mình thời gian còn lại đã muốn không nhiều lắm, đành phải nói: “Mặc kệ như thế nào, hảo hảo chiếu cố chính mình. Ca ca cùng cha nương vô luận ở nơi nào, đều mong người có được hạnh phúc...”

Nàng chưa xót không nói nên lời. Hạnh phúc, tựa hồ rất xa xôi mơ hồ quá rồi...

Đoạn Phong Tiêu nghĩ đến cái gì, tiếp tục nói: “Sau khi ta đi, đem ta táng ở Tây Sơn nơi có mảnh rừng phong đỏ, nơi đó có một mộ phần nhỏ, trên đó viết ”Thôi Tiểu Thành chi mộ” hãy đem ta táng tại mộ phần đó đi...”

Thôi Tiểu Thành? Mắt của nàng hơi hơi trợn to.

Đoạn Phong Tiêu thản nhiên cười, “Ta cùng Tụ Nhi người, rốt cuộc là huynh muội...”

Nàng tựa hồ hiểu rõ hết thảy, rồi lại tựa hồ cái gì cũng không hiểu rõ, cuối cùng chỉ có thể nhẹ kêu: “Ca ca...”

Này thanh “Ca ca” âm cuối kéo dài, nhưng mà lại lưu không được huynh trưởng. Nàng xem thấy ca ca chậm rãi nhắm mắt lại, giống như một nhọc vậy bình yên đi vào giấc ngủ.

Đoạn Phong Tiêu qua đời, Đoạn Vân Tụ tiếp chưởng ma giáo tin tức rất nhanh truyền khắp giang hồ, cũng truyền đến Minh Viễn Sơn Trang ở ngoài ngàn dặm. Lúc này Minh Viễn Sơn Trang đang trừ bị lên hôn sự, lại bao phủ một mảnh nặng trĩu ảm đạm.

Trong phòng Diệp Kính Thành nhìn thấy nữ nhi lại đem thuốc thang đưa tới trước mặt mình, lấy tay đẩy, “Không cần, sau này đều không cần sắc.”

“Cha...” Diệp Tú Thường muốn phản bác, rồi lại vô lực phản bác.

Diệp Kính Thành lại chuyển đề tài, “Trong chốn giang hồ tin tức mới nhất Thường nhi người nghe được sao, cũng nên chết tâm rồi...”

Thần sắc Diệp Tú Thường ảm đạm xuống.

Diệp Kính Thành thở dài, “Không phải cha không biết tâm sự của người, thật sự là, tình thế bức nhân...”

Nàng hiểu được ý tứ của phụ thân — Minh Viễn Sơn Trang từng như mặt trời ban trưa, hiện giờ cũng như tịch dương không thể nghịch chuyển rơi xuống, không chỉ ô danh còn bị người chỉ trích, chỗ kinh doanh hơn hai mươi tiền trang cũng bị đối thủ nhân cơ hội chèn ép khó có thể tiếp tục. Nếu như mình còn không đáp ứng hôn sự với Ngụy gia bảo, như vậy chỉ có thể trở mặt nhìn tâm huyết của phụ thân hơn hai mươi năm bị hủy hoại trong chốc lát.

Đoạn Vân Tụ tiếp nhiệm Giáo Chủ Ma Giáo tin tức này nàng không phải là không có nghe được, hơn nữa nàng cũng biết hai người bọn họ, bất kể như thế nào đều là không có kết quả. Nhưng phải gả cho người khác, trong lòng nàng vẫn là ngàn vạn không muốn. Nàng tình nguyện bảo hộ phụ thân cùng đại ca đến cuối đời, trong lòng giữ lấy một ít niệm tưởng, ở đêm dài tĩnh lặng vụng trộm nhắm mắt. Nhưng ngay cả tâm nguyện nhỏ bé như vậy cũng vô pháp đạt được...

Nàng chỉ có thể đem đầu điểm nhẹ, “Thường nhi, gả là được...”

Vô luận có bao nhiêu triền miên tốt đẹp, chuyện cũ trước kia đều nên theo gió mất đi, còn lại trái tim khô héo, chờ đợi ngày hủy diệt...

Trên đại diện Tiềm Long Giáo ở Thái Bạch Sơn, Đoạn Vân Tụ đang nghe Thượng Quan Hách hội báo trạng huống gần nhất trên giang hồ, nhưng không ngờ Thượng Quan Hách đột nhiên dừng lại nhìn mình.

Nàng khoát tay, “Thượng Quan Đường chủ cứ nói đừng ngại.”

Thượng Quan Hách nhìn nhìn tân nhậm Giáo chủ mới tiếp tục nói: “Việc hôn sự của Ngụy gia bảo cùng Minh Viễn Sơn Trang đã thành, ngay mừng tám...”

Tim của nàng đình trệ. Ngày tám tháng này, đây không phải là hơn mười ngày trước sao? Đầu của nàng trống rỗng, trước mắt mọi người biến thành một mảnh ảo ảnh mơ hồ.

“Giáo chủ...” Thanh âm quen thuộc dễ nghe truyền vào lỗ tai nàng, ảo ảnh kia mới nặng nề trở nên rõ ràng. Nàng bắt buộc mình phải tập trung thần trí, nói: “Đã biết, còn có đại sự gì sao?”

Mọi người dưới điện thấy giáo chủ thất thần trong chốc lát, đều sinh lòng ngờ vực, rồi lại không dám nói gì.

Thượng Quan Hách cũng chỉ hảo tiếp tục nói: “Diệp Kính Thành ở Lư Châu trở về Lâm An trên đường té ngựa mà chết...”

“Diệp Kính Thành? Té ngựa mà chết?”

“Đúng vậy, nghe nói hần nhất thời hứng thú muốn thúc ngựa ngao du cho thỏa, không ngờ lại té xuống ngựa mà chết.”

Đoạn Vân Tụ không biết mình nên vui hay nên buồn. Oan khuất cả nhà Đoạn gia rốt cục báo được rồi, người chỉ thị phía sau rốt cục đã bị báo ứng, nhưng mà, nàng lại xuất giá...

Cuối cùng nàng lựa chọn mỉm cười, “Tốt lắm, tốt lắm...”

Mà khi nàng trở lại gian phòng của mình thì chỉ cảm thấy căn phòng trống vắng lạnh như băng, mà sa bào xa hoa trên người lại quá nặng nề. Nàng chờ đợi rất lâu, chờ ra toàn bộ y phục chìm vào đục trì.

Nàng nín thở chìm ở đáy nước, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng nghĩ không nổi. Ánh mặt trời, thủy sắc, quang ảnh, tất cả đều ở tại đây, nhưng hết thảy đều ở chín tầng trời.

Ở bên trong một mảnh hỗn độn, một loạt tiếng bước chân truyền đến. Nàng biết là ai, lại không muốn để ý tới.

“Người tính cứ như vậy ngâm đến hừng đông?” Chủ nhân tiếng bước chân lại không kiên nhẫn.

Đoạn Vân Tụ chậm rãi trôi lên mặt nước, tóc dài ướt đầm.

“Người tới làm cái gì? Đến xem trò hay sao? Vậy thật làm cho người thất vọng rồi.” Nàng khinh xuy một tiếng.

“Trò hay?” Trong mắt người ta lại cay nghiệt như vậy sao?” Kim Xu nhú mày.

Đoạn Vân Tụ biết lúc này người cay nghiệt chính là mình, nhưng nàng vô tâm giải thích, lười nói nhiều một câu.

Nàng lên dục trì thay tiết y, lau khô tóc dài, vừa đi về phía phòng ngủ vừa nói: “Ta mệt chết đi, muốn ngủ rồi.”

Đúng vậy, mệt chết đi, mệt đến liên hô hấp đều là gánh nặng.

Nhưng mà nàng hạ lệnh trực khách hiển nhiên không có hiệu quả, bởi vì khi nàng đang nằm thẳng trên giường lớn liền thấy Kim Xu đứng ở cách một trượng tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.

“Giáo chủ đại nhân, người tựa hồ không có thực hiện qua lời hứa đi...”

Nàng vốn là xuất phát từ lo lắng mới chạy tới, lại phát hiện chính mình lại vừa tìm đến không thoải mái rồi.

Đoạn Vân Tụ giễu cợt, “Người muốn ta thực hiện lời hứa như thế nào? Lấy thân báo đáp?”

“Ta còn đang có ý này.”

“Tốt, vừa lúc ta có hứng trí.”

Nàng đứng ở nơi đó cười một tiếng, mặc tiết y cổ áo hơi trễ xuống, lộ ra cái cổ như ngọc, tóc đen rũ xuống vai phải, giống như phù dung trời sinh.

Kim Xu thấy có điểm ngây ngốc, chậm rãi thông thả đi tới, khiêu trụ ở cầm hôn đi lên, nhưng không ngờ Đoạn Vân Tụ chủ động nắm mình ngã xuống giường.

Da thịt mềm nhẵn, môi lưỡi hương vị ngọt ngào, không cần đi quyến rũ đã quyến rũ tự nhiên. Kim Xu chỉ cảm thấy nữ tử dưới thân nhiệt tình khác thường, đối với chính mình không có chút nào kháng cự, ngược lại chủ động mở rộng ra vạt áo.

Nàng biết này khác thường là vì cái gì, nhưng lúc này nàng lại không muốn đi nghiên cứu tới cùng, thậm chí nghĩ cướp lấy nữ tử dưới thân tốt đẹp, như si như say, như mộng như ảo này.

Nhưng nàng rất nhanh ném được vị mặn, thối lui vừa nhìn, mới phát hiện trên gương mặt như ngọc lệ châu không tiếng động chảy.

Tiết y Đoạn Vân Tụ đã muốn tán lạc, thân mình mỹ lệ hiện ra trước mắt, nhưng mà Kim Xu lại vô tâm thưởng thức rồi, bởi vì nàng phát hiện tâm mình cũng nhẹ nhệ vỡ.

Nàng chỉ có thể nâng lên gương mặt này, vô cùng thương tiếc đem lệ châu từng giọt lau đi, sau đó đem người nọ ôm vào trong ngực, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Người cũng biết người như vậy ta cũng rất đau...”

Đoạn Vân Tụ vui đầu ở cổ đối phương, nắm lấy âm áp duy nhất hiện giờ có thể thu được, để yếu đuối của mình lộ ra hoàn toàn.

Ngày kế Đoạn Vân Tụ đi tới Tây Sơn tại nơi có mảnh rừng phong đỏ. Rừng phong đỏ có hai tòa mộ phần, một tòa mộ phần cũ, một tòa mộ phần mới.

Nàng nhìn chăm chú hai tòa mộ phần kề cùng một chỗ, chua xót cười, “Ca ca, Diệp Kính Thành đã chết rồi, mối thù của chúng ta, đã báo. Người cùng cha nương ở dưới cửu tuyền, liền nhắm mắt đi...”

Nàng đứng ở đó, chỉ cảm thấy tất cả ân oán tình cừ, như Thái Sơn áp đỉnh đã rơi xuống, tựa như phù vân nơi chân trời nhẹ như vậy, nhưng mà lại hủy diệt quá nhiều thứ, tuổi thơ, máu tươi, tình yêu...

Hết thấy đều cảnh còn người mất. Đã từng là tình yêu chân thành giờ đây biến thành nỗi đau xác thịt, mà miệng vết thương này vĩnh viễn sẽ không phục hồi.

Không dám nghĩ đến đã từng ôn nhu thân mật, không dám nghĩ đến đã từng triền miên tốt đẹp, không dám nghĩ đến hiện giờ nàng đang làm cái gì, khi hướng về phía phu quân trước mặt là vẻ mặt gì, có hay không tưởng niệm đến mình nữa phần...

Hết thấy tất cả, đều như vậy rõ ràng lại như vậy mờ mịt, tựa như giấc mộng đẹp, nhưng lưu lại đau đớn vĩnh viễn...

Thời gian trôi qua thật sự mau, cũng trôi qua rất chậm. Mùa đông lạnh lẽo lại kéo dài, xử lý giáo vụ cũng không phải chuyện dễ. Cũng may Đoạn Vân Tụ đem toàn bộ tinh lực đều đầu nhập trong đó, lại có Kim Xu theo giữ hiệp trợ, mới dần dần lên tay. Chẳng qua là khi nàng hơi chút rảnh rồi liền phát hiện tâm mình đã đông lạnh lợi hại, này chỗ từng mềm mại yếu ớt nhất giờ như hoa rơi rụng hóa thành bùn, không bao giờ ... nữa có thể xuân về hoa nở...

66. Chương 66: Phù Băng Âm Lưu

Qua năm mới, xuân hàn se lạnh. Chủ viện của Ngụy gia bảo trên cửa sổ còn dán hỷ tự, nhưng mà trên mặt thiếu bảo chủ Ngụy Thiệu Khiêm khác biệt không có chút vui mừng. Hắn vốn là tân nhậm bảo chủ vô

cùng đặc chí — khổ luyện Thần Phong chương sau rốt cực đột phá tầng thứ tám, công lực đại tăng. Mà lúc trước ở đại chiến hắc bạch lưỡng đạo Ngụy gia bảo tồn thất ít nhất, hiện giờ lại đạt được gần hai mươi phân hiệu của Minh Viễn tiền trang, thu nạp tinh anh Minh Viễn Sơn Trang, đã muốn vọt lên làm đệ nhất đại phái bạch đạo, tình thế đại hảo.

Mọi thứ đều thuận lòng hợp ý, ngoại trừ gia sự của chính mình.

Các cặp mới thành thân, vốn nên ngọt ngào hạnh phúc, thế nhưng hần lại phát hiện giữa mình cùng tân nương chứa nhiều vấn đề. Thành thân đêm đó nàng lấy cơ thể không khỏe cự tuyệt viên phòng, rất nhanh tin tức nhạc phụ mất truyền đến, hai người liền chạy tới Minh Viễn Sơn Trang lo liệu tang sự. Tang sự xong trở lại Ngụy gia bảo, nàng nói cần giữ đạo hiếu ba năm, thời gian này không nên hành hoan khoái nhạc. Tuy rằng thân sắc nàng ai thê làm đau lòng người, hần cũng thật lòng thương yêu nàng nên không đành lòng miễn cưỡng, nhưng ba năm cũng quá mức dài đằng đẳng. Cái loại giai nhân đang ở bên cạnh nhưng không cách nào lấy được cảm giác này làm cho hần càng ngày càng uất nghẹn. Khi hần ôm nàng trong ngực nàng hết lần này đến lần khác đều rất nhanh thối lui, hần rốt cực phát hiện đối phương kỳ thực là kháng cự mình thân cận.

Hần luôn luôn tâm cao khí ngạo, nhưng mà hần không muốn nổi trận lôi đình đối với nữ tử mình thích mấy năm trời, đành phải kiềm chế lại. Nhưng phải kiềm chế đến lúc nào đây? Chính hần cũng không rõ.

Lúc này hần đi vào phòng ngủ, nhìn thấy giường cùng thấp phân ở hai bên, sắc mặt lại trầm xuống. Hần nhìn quét bốn phía, phát hiện trên bàn bày một chồng giấy Tuyên Thành.

Hần cất bước đi qua, ánh mắt rơi xuống mặt giấy. Cái nhìn này làm cho đầu hần oanh một tiếng, nguyên bản cảm giác hỗn độn trở nên rõ ràng khắc cốt, chút gì đó ẩn núp thật sâu bên trong hần tại trước mắt nổ tung.

Này trên giấy Tuyên Thành rõ ràng tràn ngập từ “Tự”. Hần từng tờ từng tờ vớt xuống, phát hiện trên giấy đều là cùng một chữ.

Nhìn thấy chữ kia bị lặp lại cả trăm lần, một dòng máu nóng liền xông lên đầu hần, để cho hần gất gao siết chặt nắm tay, giấy Tuyên Thành trong tay nhất thời bị nhàu nát.

Cửa bên y nha một tiếng mở ra, Diệp Tú Thường một thân tiết y đứng ở cửa, tóc dài còn có chút ướt át. Nhìn thấy trong phòng đột nhiên có người xuất hiện, trên mặt nàng có chút không che dấu được kinh ngạc.

Nàng nghe quản gia nói bảo chủ ngày mai mới có thể chạy trở về, nhưng không ngờ lúc này hần liền đứng ở trước mặt mình, hơn nữa tay còn nắm chặt giấy Tuyên Thành, một đôi mắt gất gao nhìn mình chằm chằm, có thể đem chính mình nhìn đến thủng một lỗ.

Trong lòng nàng biết chính mình nhất thời lơ là sơ suất đã tạo thành hậu quả xấu, nhưng mình có thể nói cái gì đây? Thành khẩn giải thích sao?

Nàng cố gắng mở miệng, rồi lại cảm thấy được một chết đi.

Đúng vậy, một chết đi. Từ khi gả vào Ngụy gia bảo tới nay, mỗi ngày cùng nam tử mình không thích sớm chiều tương đối, miễn cưỡng cười vui, nàng cảm thấy được một chết đi.

Mà Ngụy Thiếu Khiêm mặt trầm như nước, phần nộ. Nhìn thấy Diệp Tú Thường trầm mặc, hần rốt cực nhịn không được, tay phải giương lên, “Nàng không giải thích một chút sao? Cái chữ này là có ý gì? Vì cái gì nàng viết nhiều lần như vậy!”

Nàng khẽ nhú mày, “Ta chỉ là muốn luyện luyện chữ, nhất thời hứng khởi liền chọn chữ như vậy...”

“Nhất thời hứng khởi? Ha ha, vậy nàng nói cho ta biết nàng vì cái gì năm lần bảy lượt đẩy ta ra? Nàng nghĩ rằng ta là đồ ngốc sao?”

Nàng im lặng không nói gì. Nàng cũng muốn làm cho mình tiếp nhận Ngụy Thiếu Khiêm, hoặc giả cho dù tâm không cam lòng không nguyện, thân mình cũng có thể miễn cưỡng thuận theo. Nhưng nàng phát hiện mình làm không được, làm không được trong lòng liền nghĩ đến người nọ, lại tựa vào trong lòng người khác, hư tình giả ý. Nàng từng cố gắng cưỡng ép áp bức kháng cự của bản thân, cuối cùng phát hiện chỉ là phí

công. Cho dù có thiên lý vạn lý, thân thể cùng tâm của mình vẫn bị người nọ chặt chẽ trời buộc, không thể tránh thoát nửa phần...

Mà bình thường Ngụy Thiếu Khiêm luôn cố gắng kiềm chế hỏa khí nhưng tại một khắc này giống như củi khô bị đốt, bốc cháy hừng hực.

“Nói cái gì thân mình không khỏe, cái gì giữ đạo hiếu ba năm, đều là nàng viện cớ! Người này,” hắn đem giấy Tuyên Thành nắm lại nhàu nát, “Mới là nguyên nhân chân chính nàng không muốn cùng ta viên phòng!”

Hắn tức giận chỉ hướng nữ tử đang cắn môi, vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Nàng cùng cái họ Đoạn kia đến cùng là quan hệ như thế nào!” Ngụy Thiếu Khiêm đưa mảnh giấy trong tay đã nát nhàu đến trước mặt nàng.

Nhìn thấy mảnh giấy nhàu nát, Diệp Tú Thường nhẹ giọng mở miệng, “Người cảm thấy được ta cùng nàng, sẽ có quan hệ gì?”

Đến phiên Ngụy Thiếu Khiêm trầm mặc. Hắn nhớ tới ngày ấy Đoạn Vân Tụ cười nói nàng là nữ tử, nhưng nàng lại cứ thích nữ tử, cho nên giả làm nam tử cưới Diệp Tú Thường. Hắn chắc chắn Diệp Tú Thường là bị người nọ lừa mới có thể giả cho nàng ta, bởi vì thế gian này âm dương hòa hợp mới là Thiên Đạo, hai nữ tử có năng lực làm cái gì? Bởi vậy hắn kiệt lực phản bác đem Diệp Tú Thường nghênh đón lại đây làm tân nương của mình, ai ngờ tân nương này thế nhưng lúc này đem tên nàng kia viết tràn đầy một chồng giấy.

Chẳng lẽ mình sai lầm rồi sao? Nữ tử cũng có thể yêu nhau sao? Hắn lại nghĩ tới gần đây trên giang hồ đồn đãi xôn xao, nói Ma Giáo Giáo Chủ Đoạn Vân Tụ đảo lộn luân thường, lại cùng Vạn Độc Đường Đường chủ Kim Xu xuất nhập cùng nhau nhìn như ái lữ. Thậm chí truyền đến rất khoa trương, lời nói khó nghe.

Hai nữ tử nhìn như ái lữ? Nghĩ tới đã cảm thấy buồn cười đến cực điểm, nhưng Kim Xu này thanh danh đã sớm vẫn đục, mà cái người bị điên kia lại có cái gì làm không được?

Giờ phút này hắn cười không nổi nữa, bởi vì chính mình cười về tân nương này tựa hồ cũng trúng phải cớ của người nọ.

“Nàng thích ma đầu kia?” Hắn không thể không hỏi ra phỏng đoán trong lòng.

Diệp Tú Thường nhẹ nhàng cười, chưa xót dị thường. Thừa nhận sao? Mình và nàng đã xa đến không thể chạm tới. Phủ nhận sao? Đây tưởng niệm đã ngấm vào xương tủy, chính mình cần phải viết ra trên giấy mới thoát khỏi dễ chịu.

Ánh mắt của nàng mơ hồ, thanh âm cũng mơ hồ, “Người không phải đã biết đáp án sao?”

Ngụy Thiếu Khiêm cơ hồ đứng không vững, “Nàng! Các người!” Hắn chỉ về phía nàng, “Nàng đừng quên ả là một nữ tử!”

“Là nữ tử thì sao?” Nàng khẽ cười, tâm lại như đao cắt đau âm ỉ.

“Các... các người, các người...” Ngụy Thiếu Khiêm chỉ vào Diệp Tú Thường, nhất thời lại nói không ra lời. Tuy nói hắn đã sớm phát hiện mình và nàng còn cách cái gì đó cho nên không thể thân cận, nhưng đột nhiên phát hiện ra nguyên do giấu kín này hắn lại không thể nào chấp nhận.

Hắn chỉ có thể mang giọng căm hận hỏi: “Vậy người vì sao đáp ứng giả tới đây! Chẳng lẽ chỉ là vì Minh Viễn Sơn Trang!”

Diệp Tú Thường nhìn đến hắn, thoáng gật đầu. Nàng rất rõ ràng chính mình đáp ứng giả lại đây chỉ là vì Minh Viễn Sơn Trang mà thôi. Tuy rằng Sơn Trang rốt cuộc không thể khôi phục huy hoàng ngày cũ, nhưng chống đỡ được cũng tốt, phụ thân ở dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt.

“Các người, các người...” Ngụy Thiếu Khiêm tức giận đến nói không thành câu.

Nàng nhẹ nhàng thở dài, “Thiếu Khiêm ca ca, là ta thực xin lỗi người...”

“Thực xin lỗi? Người, người như thế gạt ta, một câu thực xin lỗi là được sao?”

Nàng bắt đầu dĩ cười khổ.

Ngụy Thiệu Khiêm xông lại nắm lấy cánh tay nàng, “Nói cho ta biết, sự tình không phải như thế! Người không thích ta nhưng ta sẽ đợi, đợi đến một ngày người sẽ thích ta, nhưng người tuyệt không thể thích một nữ tử, hơn nữa ả ta còn là một cái ma đầu của Ma giáo!”

Vành mắt của nàng ướm, “Nếu cảm tình là việc ta có thể không chế, ta cũng hi vọng mình có thể quên người kia, yêu thích người...”

“Không! Không phải như thế! Ả nhất định đối với người làm cái gì!” Ngụy Thiệu Khiêm lý trí đại loạn, “Đúng rồi, ả nhất định là biết yêu thuật, ả dùng yêu thuật đối với người, cho nên người mới đối ả ta hội nhớ mãi không quên, có đúng hay không? Đúng vậy, nhất định là như vậy rồi!”

Nàng sáp sáp cười. Yêu thuật? Nàng đối với mình dùng yêu thuật? Nếu thật là như vậy thì tốt rồi. Cũng không phải là, là mình cam tâm tình nguyện, trúng cổ của nàng...

Nàng chống lại đôi mắt Ngụy Thiệu Khiêm, “Thiệu Khiêm ca ca, ta biết người tốt với ta, ta đều ghi tạc trong lòng, nhưng cuộc đời này, ta chỉ sợ phải nợ người rồi...”

...

Trong phòng nghị sự một đám người cuối đầu ủ rũ, đều không dám hướng tân nhậm bảo chủ đang nộ hỏa bừng bừng.

“Các người đều là đồ ăn hại! Thậm chí Ma giáo đã xâm nhập vào Lạc Dương địa bàn của Ngụy gia bảo ta, vậy mà các người lại thúc thủ vô sách!”

Một cái gậy gõ hán tử bốn mươi có hơn kích động giải thích, “Bảo chủ ngài không phải không biết, Ma giáo vốn là thế đại, cao thủ như mây, hiện giờ lại thêm cái Giáo chủ lợi hại, thật sự chúng ta là chống đỡ không được a!”

“Chống đỡ không được? Chẳng lẽ Ngụy gia bảo lại sợ ả ta!” Hắn một phen nắm lấy áo hán tử kia, ánh mắt sắc bén như ưng.

Quản gia vuốt lên chòm râu, “Bảo chủ đừng nóng, bảo chủ đừng nóng, Vương đương gia nói xác thực không sai, trong trận chiến mười lăm tháng mười năm ngoái Ma giáo dùng thủ đoạn hèn hạ làm trọng thương bạch đạo ta, hiện giờ lại thừa dịp bạch đạo ta nguyên khí đại thương giành chiếm trước địa bàn, khí thế tăng vọt!”

“Từ thúc người thế nhưng cũng nâng cao khí thế của ma giáo diệt uy phong của chúng ta!”

Từ quản gia vội đáp: “Bảo chủ, không phải ta đề cao người khác diệt uy phong của mình, hiện giờ tình thế đối ta bạch đạo thật sự bất lợi a, nếu liên hợp cả bạch đạo đối kháng Ma giáo còn có mấy phần thắng, nếu Ngụy gia bảo ta đơn độc cứng rắn đụng vào, chỉ sợ...”

Tình thế hiện giờ Ngụy Thiệu Khiêm không phải không biết, bạch đạo ngoại trừ Ngụy gia bảo còn lại tổn thất rất nhiều đều nản lòng thoái chí, nhưng khẩu khí này hoành cách tại hầu gian, nếu không để cho hắn nhả ra thì không thoải mái.

“Chẳng lẽ liền nhìn Ma giáo nó hung hăng càn quấy!” Nhìn ma đầu này hoành hành giang hồ không kiêng nể gì!”

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau không dám nói lời nào, sợ nói ra cái gì rồi lại đắc tội với bảo chủ gần đây đang bị mây đen quấn thân.

Ngụy Thiệu Khiêm nhìn thấy thần sắc mọi người khúm núm trong lòng tức giận càng tăng, cánh tay phải phát một cái đem đồ đạc trên bàn hất văng xuống đất vỡ vụn.

Mọi người lui lại mấy bước, vội kêu “Bảo chủ nguôi giận! Bảo chủ nguôi giận!”

Ngụy Thiệu Khiêm hừ lạnh một tiếng, vung tay áo rời khỏi phòng nghị sự đi đến võ trường.

Trên võ trường, Ngụy Thiệu Khiêm một trận kinh phong như sóng liên tiếp đã thương mấy tên thủ hạ. Nhìn thấy mọi người trên mặt đất kêu rên hắn vẫn cảm thấy chưa tiêu khí ở trong lòng.

Mình cười tân nương về, lại bị cái nữ ma đầu mê đảo tâm hồn! Nói cái gì xin lỗi mình, nói cái gì chỉ sợ phải nợ mình, chẳng lẽ mình đường đường là nam nhi bảy thước lại so không bằng một cái nữ tử sao? Cho dù bộ dạng ả ta tuyệt sắc thì sao, cho dù kiếm pháp của ả cao tuyệt lại như thế nào. Thần Phong chưởng của mình ngày càng tinh tiến, thống lĩnh Ngụy gia bảo lên như mặt trời ban trưa, chẳng lẽ còn không sánh bằng cái ả bị điên kia!

Hắn đối nữ tử mình thích mấy năm thủy chung không hạ thủ được, nhưng giờ phút này đối thuộc hạ lại không lưu tình chút nào, đem quyền cước tận tình hướng trên người bọn họ giáng xuống. Dù là như thế, hắn cũng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đều đứng lên cho ta, tiếp tục đánh!” Hắn hung hăng đá một cước vào một tên nằm cạnh chân phải của hắn.

Người nọ gào lên: “Bảo chủ chúng ta không phải đối thủ của ngài a, ngài hãy buông tha chúng ta đi!”

Mọi người biết rõ tính tình bảo chủ ngạo nghễ, có cái gì bất mãn liền ở võ trường dụng quyền cước giáng xuống. Trước kia bọn hắn còn miễn cưỡng đỡ được, nhưng hiện giờ võ công của Ngụy Thiếu Khiêm tinh tiến, bọn hắn căn bản ăn không tiêu.

“Mỗi tên đều là phế vật! Ta nuôi dưỡng các ngươi được tích sự gì!”

Gã sai vặt bên người Ngụy Thiếu Khiêm đi đến đưa lên một ly trà nói: “Bảo chủ, ngài sau khi xuất quan lợi hại hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, bọn hắn sao là đối thủ của ngài, xin ngài bớt giận...”

Hắn một phen nắm lấy cổ áo gã sai vặt, hất nước trà tới trên mặt đất, “Ngươi nói, ta cùng cái họ Đoạn kia ai lợi hại!”

Gã sai vặt run rẩy nói: “Bảo chủ ngài đừng nóng, đương nhiên là ngài lợi hại, người nọ bất quá chỉ là hạng nữ lưu, có lợi hại hơn lại có thể lợi hại được đến đâu!”

“Ngươi nói rất đúng! ”Ngươi nói rất đúng! Ta nếu ngay cả một cái nữ lưu đều đấu không lại, còn làm cái gì bảo chủ!”

Ngụy Thiếu Khiêm nghĩ đến cái gì, ánh mắt trở nên hung ác, một tay đẩy gã sai vặt ra, sải bước đi mất.

Rất nhanh Đoạn Vân Tụ nhận được một phong thư khiêu chiến đến từ Ngụy gia bảo, trong thư nói Tiềm Long Giáo làm điều bất nghĩa, Ngụy gia bảo là thay trời hành đạo diệt trừ hậu họa, cũng mời nàng đầu hàng bảy tháng sau tại Âm sơn quyết một trận tử chiến.

Âm sơn là nơi ba mươi năm trước mình chủ võ lâm Sử Phong suất lĩnh bạch đạo các phái tiêu diệt thất đại ác nhân vô cùng điên cuồng, mà Ngụy gia bảo mời nàng tại Âm sơn quyết chiến, không phải đem nàng làm như ác nhân sao?

Nàng xem hoàn thư khiêu chiến, âm thầm cười, trầm nghĩ, cũng đúng, mình bây giờ là ma đầu thống lĩnh ma giáo, còn muốn bị diệt trừ hơn so với ác nhân.

Bên cạnh Kim Xu sắc mặt lại không tốt, “Này Ngụy Thiếu Khiêm thật là xảo trá, lại muốn ngươi đơn đao đi gặp.”

“Không ngại, hắn cũng không phải nói hắn một người ghênh chiến sao?”

“Ngươi thật đúng là tin hắn?”

Đoạn Vân Tụ hơi hơi hí mắt, “Không tin thì sao? Nếu ta không đi, chẳng phải là nói cho Võ Lâm Tiềm Long Giáo ta bất quá là thị đồ hữu hư danh (có tiếng không có miếng), e ngại Ngụy gia bảo hắn?”

Kim Xu cũng hiểu được ý này, nhưng nàng có dự cảm vô cùng bất hảo. Gần đây Tiềm Long Giáo không ngừng khuếch trương thế lực, có thể nói là tình thế khả quan, nhưng trong nội tâm nàng lại mơ hồ bất an, cảm giác có cái gì đó đang âm thầm nổi lên. Nàng cũng đặc biệt lưu ý, nhưng mà thủy chung không có phát hiện dấu vết gì để lại.

Đoạn Vân Tụ thấy trên khuôn mặt Kim Xu có u ám nhàn nhạt, thản nhiên nói: “Không cần phải lo lắng, bất quá là một trận quyết đấu mà thôi, bản thân ta là muốn nhìn xem, Ngụy Thiệu Khiêm này hiện giờ thành nhân vật lợi hại như thế nào.”

“Nhưng...” Nhưng cái gì, Kim Xu lại nói không ra được lý do.

67. Chương 67: Gió Giục Mây Vùn

Đúng vào đầu xuân, xuân hàn se lạnh. Ở Chân núi phía nam dãy Âm Sơn sơn thế cao chót vót, vách đá cao vút có màu nâu đỏ, giữa sườn dốc có những khe nứt dữ tợn, bao phủ bởi màu xanh biếc đậm nhạt.

Ở sườn núi đá rơi trên những quái thạch rải rác, cây cối um tùm, mấy cây dương màu xanh đứng thẳng ở giữa, cành nhánh tô điểm thêm ít chồi non bị gió thổi xào xạc lắc lư.

Một nam một nữ đứng ở trên đất trống giữa bãi đá. Nam tử một thân thanh y, đầu thúc ngân quan, giữa hai đầu mày có vẻ lo lắng quá mức. Đứng bên cạnh hắn là hoàng y nữ tử tú nhả thoát tục, sắc mặt ẩn chứa sầu lo.

Nam tử nhìn thấy mặt trời dần dần lui về tây, vì thế xoay người nhìn chằm chằm đường mòn phía nam, lại thỉnh thoảng nhìn xem nữ tử bên người, thấy nàng cũng nhìn chằm chằm phía nam mà vẻ mặt khác thường, vừa như chờ đợi lại như bất an, nàng có vẻ lo lắng nặng nề.

Qua một khắc đồng hồ, một nữ tử lặng yên xuất hiện ở trong tầm mắt hai người. Chỉ thấy nàng một thân áo bào trắng choàng hồng y bên ngoài, áo bào trắng hơn tuyết, hồng y như máu, tóc dài nhẹ bay. Nàng dung nhan tuyệt mỹ, nhưng mà thần sắc lại lạnh nhạt như phù vân, trong con ngươi nhìn không ra cảm xúc.

Nam tử trầm nghĩ, thật là một nữ tử tuyệt sắc, chỉ tiếc đường ngay không đi, lại đi hướng tà đạo, mê hoặc nữ tử khác, thật sự là yêu nghiệt! Hắn quay đầu nhìn xuống thê tử, thấy thần sắc nàng ngưng động, hai mắt nhìn chằm chằm nàng kia, trong lòng lòng đổ kị không khỏi nổi lên.

Còn nữ tử đối diện thấy hai người một là hoàng y nữ tử, trong thần sắc hờ hững nổi lên một tia biến hóa, trong lòng mùi vị phức tạp khôn kể. Từ ngày đó đến nay đã ba tháng, bản thân vùi đầu vào công việc, đều đem toàn bộ tinh lực đi chinh đồn nội vụ, mở rộng thế lực Tiềm Long Giáo. Kim Xu cũng như hình với bóng bên cạnh mình, chẳng những toàn lực hiệp trợ mình xử lý giáo vụ, cũng dùng vô tận ôn nhu bao bọc chính mình, muốn hòa tan trái tim đã đóng băng này. Nhưng tâm mình lại bị băng tuyết thật dày bao lấy, lạnh lẽo mà thê lương. Chính mình thậm chí còn không muốn nghĩ nhiều đến Diệp Tú Thường, không muốn nghĩ đến nàng đang làm cái gì, cùng Ngụy Thiệu Khiêm ở chung là cảnh tượng như thế nào, đối với mình có nửa phần tưởng niệm hay không. Nàng chỉ biết, cuộc đời này của mình..., ‘Khủng phạ tăng kính thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân’*.

Chưa từng nghĩ, lúc này thế nhưng gặp được Diệp Tú Thường!

Nhưng này lại như thế nào, thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, người cũng như thế. Nhìn qua thân thể nàng khôi phục được không sai biệt lắm, cùng Ngụy Thiệu Khiêm đứng chung một chỗ, một cái tuần mỹ mãn mẽ, một cái thanh tú động lòng người, thật sự là ông trời tác hợp. Mà bản thân mình, sớm đã là “Ngoại nhân”. Tuy rằng trong lòng sớm đã hiểu rõ sự thật này, nhưng ngay lúc này chính mắt nhìn thấy lại mang tư vị khác. Tâm thật giống như bị gai nhọn đâm vào tê tê đau nhức.

Diệp Tú Thường cũng nhìn thấy nàng, tâm đã hơi hơi run rẩy. Ba tháng đã trôi qua, tiết trời âm áp, trăm hoa đua nở, nhưng mà nàng lại bị tưởng niệm tra tấn đủ ba tháng. Vốn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại nữ tử trước mắt này nữa, lại nghe Ngụy Thiệu Khiêm mời nàng cùng đi Âm Sơn, làm cái kết thúc triệt để với Đoạn Vân Tụ.

Là thê tử, đối với yêu cầu của phu quân nàng không thể không đáp ứng, theo Ngụy Thiệu Khiêm đi tới Âm Sơn. Nhưng mà nhìn thấy Đoạn Vân Tụ, nhìn thấy nàng thanh tuyệt như băng tuyết, dung nhan lãnh đạm như băng tuyết, nàng vẫn còn khó khăn để ngăn chặn run rẩy trong lòng. Rất muốn đi qua ôm lấy nàng, sưởi ấm nàng, làm cho nàng đối với mình tràn ra tươi cười ôn nhu. Nhưng mà không thể, không được phép, mục đích lần này mình đi gặp nàng, không phải nối lại tình xưa, mà là làm triệt để kết thúc. Từ đây chân trời góc biển, nàng là ma đầu của Ma giáo, mình là phu nhân của Ngụy thị, hai người chỉ có thể rút kiếm tương hướng, vĩnh viễn làm địch nhân...

Ngụy Thiệu Khiêm nhìn thấy ánh mắt hai người giao hội, ánh mắt dần dần hung ác, trên mặt lại hiện lên ý cười, ôm quyền mở miệng, “Đoạn Giáo chủ tới đúng hẹn, thật sự là hạnh ngộ!”

“Hạnh ngộ, Ngụy bảo chủ.” Đoạn Vân Tụ nhìn lướt qua Ngụy Thiệu Khiêm, hờ hững đáp lại.

“Nhớ lần đầu gặp mặt, Đoạn Giáo chủ vẫn là thân nam nhi, không nghĩ tới trong nháy mắt liền biến thành một nữ tử, còn là nữ tử tuyệt sắc, hơn nữa sở thích khác hẳn với thường nhân, thật sự là chuyện lạ lùng a...” Ngụy Thiệu Khiêm ý cười không giảm.

Đoạn Vân Tụ nhìn thoáng qua Diệp Tú Thường, lại nhìn thấy Ngụy Thiệu Khiêm đã trở thành phu quân Diệp Tú Thường, trong lòng âm ỉ nhẹ nhàng đau, nhưng trên mặt lại thanh thanh đạm đạm, “Ta vốn là nữ tử, cũng thích nữ tử, ham thích này, Ngụy bảo chủ quản không nổi đâu...”

Ngụy Thiệu Khiêm không giận ngược lại cười, “Quản không nổi? Người là giáo chủ ma giáo, làm nhiều điều bất nghĩa, xâm phạm địa bàn bạch đạo ta, lại làm chuyện điên đảo luân thường, nhân sĩ chính nghĩa ta người người đều có thể giết!”

“Nhân sĩ chính nghĩa?” Đoạn Vân Tụ cười khê, lại đón gió lạnh có hơi nheo mắt. “Cái gì là chính cái gì là tà không cần Ngụy bảo chủ chỉ điểm. Nếu trong lòng Ngụy bảo chủ là muốn giết bằng được ta, chúng ta đã ở nơi này, tùy ý Ngụy bảo chủ.”

“Đủ can đảm! Đủ điên cuồng! Bất quá lần trước ta tuy là thua ở dưới kiếm của người, nhưng vẫn muốn tiếp tục lãnh giáo một chút kiếm pháp của người!”

Đoạn Vân Tụ thản nhiên cười, “Tốt, nghe nói Ngụy bảo chủ thần công đại tiến, ta cũng muốn xem thử.”

“Chưởng hạ vô tình, nếu có chết, cũng đừng trách ta khi dễ hạng nữ lưu!”

“Dao kiếm vô tình, Ngụy bảo chủ cũng đừng trách ta kiếm không có mắt.”

Hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau, sát khí di tán. Ngụy Thiệu Khiêm nghĩ đến cái gì, dè xuống lửa giận, nói: “Bất quá trước khi quyết đấu, giữa người cùng nội nhân, trước làm kết thúc triệt để mới tốt...”

Kết thúc? Đoạn Vân Tụ trong lòng chấn động, nhìn nhìn Ngụy Thiệu Khiêm, lại nhìn một chút Diệp Tú Thường.

Ngụy Thiệu Khiêm nhìn đến Diệp Tú Thường, dùng ánh mắt ý bảo.

Diệp Tú Thường hiểu được ý tứ của Ngụy Thiệu Khiêm, nhưng thật muốn làm như vậy sao? Thân thể của nàng bắt đầu phát run.

“Thường nhi?” Ngụy Thiệu Khiêm thần sắc ôn nhu, ngữ điệu lại lạnh lùng.

Diệp Tú Thường nhìn thấy dung nhan nhược tuyết này, chỉ cảm thấy tâm bị xé rách đến đau nhức. Nàng im lặng thật lâu, cuối cùng từ trong tay áo lấy ra một cái bọc nhỏ màu trắng, đi về phía trước vài bước, tới gần Đoạn Vân Tụ.

“Mấy thứ này người có thể giữ lại, cũng có thể vứt đi, nhưng đều cùng ta không quan hệ...” Nàng dừng một chút, gian nan tiếp tục, “Giữa chúng ta, từ nay về sau chỉ có thể là cừu địch.” Nói xong đem bọc nhỏ đưa về phía Đoạn Vân Tụ.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy Diệp Tú Thường, khóe môi nhẹ hé ra, nhưng là cười khổ. Không phải đã sớm kết thúc sao? Còn muốn dùng phương thức này triệt để kết thúc một lần? Tú Thường người, là quyết định muốn hoàn toàn dứt bỏ ta, cùng phu quân của người hảo hảo sống sao? Hắn thoát nhìn rất tốt, đúng là phu quân trong lòng rất nhiều nữ tử ngưỡng mộ, các người nhất định phải thật hạnh phúc a. Hắn là bảo

chủ như mặt trời ban trưa, người là bảo chủ phụ nhân mọi người ca ngợi, các người hội cử án tề mi, hội sinh mấy hài tử đáng yêu, hội bạch đầu giai lão, hội nhi tôn mãn đường...

Cổ của nàng bị ngạnh trụ, hô hấp cơ hồ đình trệ, thật vất vả mới mở miệng đáp: “Hảo, ta chúc các người, tân hôn mỹ mãn, trăm năm hảo hợp.”

Nhìn thấy đôi mắt Đoạn Vân Tụ thản nhiên, thân mình Diệp Tú Thường run rẩy, lại không thể nói cái gì.

Đoạn Vân Tụ nâng tay tiếp nhận bọc nhỏ, sắc mặt có một tia biến hóa không thể nhìn thấy. Nguyên lai bọc nhỏ này đúng là khăn lụa Diệp Tú Thường đích thân khâu, phía trên có hai đóa hoa đỏ bồng. Nàng chậm rãi mở khăn lụa ra, thấy được cây trâm thạch anh, còn có một túi thêu màu đỏ tinh xảo.

Nàng cầm lấy thạch anh hoa trâm tinh tế nhìn thật lâu. Hoa trâm này mình đã từng cài qua, ở đêm thất tịch, đêm động phòng hoa chúc Diệp Tú Thường tự tay cài lên cho mình. Cầm trong tay vẫn còn hơi ấm, mang theo khí tức của Diệp Tú Thường. Nhưng mà ấm áp này dần dần tán đi, cây trâm bị gió núi thổi đến lạnh như băng.

Nàng lại cầm lấy túi thêu xem bên trong là cái gì, chậm rãi mở ra. Bên trong là một lọn tóc đen như mực, bị sợi tơ màu đỏ tinh tế cột lấy. Đó là đêm “Tân hôn” Diệp Tú Thường cắt xuống tóc đen hai người, hiện giờ sớm kết chặt phân không rõ, không biết của ai. Tóc đen như thế, tơ tình cũng bị lợi kiếm chặt đứt, rốt cuộc không thể tiếp tục...

Lòng của nàng như là mặt băng bị rạn nứt, nứt vỡ ra cái khe thật dài. Tay nàng nắm chặt ba vật kia, không biết nên làm sao cho tốt.

Đột nhiên nàng xoay người đi vài bước đến bên vách núi, nâng lên tay phải, khăn lụa cùng tóc đen ở trong gió bay lên.

Hết thấy đều là hư vọng, tình là hư vọng, yêu là hư vọng, sau những vướng mắc yêu hận, chỉ lưu lại có đau, đau nhập tâm phách, đau nhập tứ chi bách骸, còn hơn độc được mạnh nhất thế gian.

Nàng buồn bã cười, tay phải mở ra. Diệp Tú Thường mở to hai mắt, thiếu chút nữa muốn hô lên trong lòng câu kia “Đừng!”, lại chỉ có thể ngạnh nơi cổ họng, mà nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Hai người nhìn thấy thạch anh hoa trâm rơi xuống vách núi, rơi trúng vách đá gãy thành mấy đoạn văng ra khắp nơi, nhìn thấy gió mang thanh ti tán lạc, nhìn thấy khăn lụa trắng như tuyết ở trong gió bay lượn đến khi biến mất, lại nhìn nhau, im lặng mà thê lương.

Ngụy Thiếu Khiêm nhìn không được nữa, hướng phía trước vài bước ôm lấy Diệp Tú Thường.

“Đoạn Giáo chủ không cần những thứ này, Thường nhi nàng hà tất thương tâm đau, nàng nếu thích, ta mua cho nàng mấy trăm cây hoa trâm như vậy, làm cho tất cả nữ tử đều hâm mộ Ngụy phu nhân nàng!”

Diệp Tú Thường nghe vào trong tai, buồn bã cười.

Đoạn Vân Tụ nhìn thấy hai người thân mật, tâm giống như bị khoét một lỗ. Nàng hít thật sâu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Người hảo hảo đối đãi nàng, trận quyết đấu này, không cần tiến hành nữa, ta thua...”

Diệp Tú Thường hơi kinh ngạc, nhìn chằm chằm Đoạn Vân Tụ.

Ngụy Thiếu Khiêm sững sờ một chút, theo đó cười to, “Ha ha, Đoạn Giáo chủ, người dự định không đánh mà thua?”

Đoạn Vân Tụ hồ hững không đáp.

“Vì cái gì?” Ngụy Thiếu Khiêm lại có chút hăng hái.

“Không tại sao.” Đoạn Vân Tụ thần sắc thanh đạm.

“Nếu truyền ra ngoài, Giáo chủ vị của người có thể ngồi không xong.”

“Cùng người không can hệ.”

“Ha ha...” Ngự Thiệu Khiêm cười to, “Hảo, người không chiến mà bại, ta cầu còn không được. Chẳng qua...” Hần nhần châu - xoay động, “Ta muốn không chỉ là thắng bại, còn có tánh mạng của người nữa...” Nói xong thét dài một tiếng.

Mấy chục tên mai phục ẩn trong quái thạch từ sau bụi cây bay ra, binh khí trong tay chúng lan toả dày đặc hàn quang.

Diệp Tú Thường kinh hãi, từ trong lòng Ngự Thiệu Khiêm tránh ra, hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Ngự Thiệu Khiêm thể nhưng đem Diệp Tú Thường ôm lại, “Thường nhi, chuyện của nàng đã giải quyết xong, kế tiếp liền xem vì phu đây! Nàng yên tâm, thù của nhạc phụ đại nhân cùng Viễn Khâm huynh ta nhất định sẽ báo!”

Đoạn Vân Tụ quét mắt nhìn chúng nhân, lại lạnh lùng nhìn đến hai người, “Ngự bảo chủ thật đúng là người nhân nghĩa, vì lấy tính mạng của ta, nhọc lòng a...”

“Ha ha!” Thần sắc Ngự Thiệu Khiêm trở nên tàn nhẫn, “Đối phó loại ma đầu như người, không cần chú ý thủ đoạn! Âm Sơn này phong cảnh không tệ, liền làm mồ chôn của người đi!”

“Vậy sao?” Đoạn Vân Tụ cười cười, xoay xoay Kinh Hạc Kiếm trong tay, “Ta cũng muốn như người ý, nhưng kiếm trong tay ta lại không đáp ứng.”

“Nó không đáp ứng? Ha ha, vậy thì nhìn xem nó có đáp ứng hay không!” Nói xong Ngự Thiệu Khiêm vung tay lên, chúng nhân đem Đoạn Vân Tụ vây vào giữa, mỗi người như hổ rình mồi, sát khí bức người, giống như nhìn thấy khối thịt ở trong nôi.

Một lão giả gầy gò có chòm râu dê trong đó nói: “Đoạn Giáo chủ, ta xem người hay vẫn là thúc thủ chịu trời đi sẽ tốt hơn, có lẽ còn có thể bảo toàn thi thể...”

Đoạn Vân Tụ lạnh lùng cười, “Rất tốt, chỉ vì ta, mà tính mệnh của Ngự gia bảo đều phải xuất động, còn có nhân sĩ chính nghĩa các phái? Thật đúng là tôn trọng ta.” Ánh mắt nàng trở nên lạnh lùng thoảng ngảng đầu, các vị trên núi cũng xuất hiện đi, nhiều người không phải phần thắng càng lớn hơn sao?”

Lại có mấy chục tên hắc y nhân từ trên núi nhảy xuống dừng ở bốn phía, sau đó có một người lẳng không mà xuống, bất ngờ đứng ở trước mặt mọi người.

Thấy người cầm đầu đám hắc y nhân, Diệp Tú Thường lại càng giật mình. Mà Đoạn Vân Tụ nhẹ nhàng cười, “Lệ đường chủ...”

giải thích:

Vợ trước của Chấn là con gái Kinh Triệu Doãn họ Vi, tên Huệ Tùng. Khi Huệ Tùng chết, Chấn làm thơ khóc, có câu rằng: (đây là bài 'Ly Từ Ngũ Thủ kỳ tứ' của Nguyên Chấn đời Đường)

Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa tùng lân hồi cổ

Bán duyên tu đạo bán duyên quân

dịch thơ:

Từng đi biển cả nước hề chi

Trừ núi Vu ra, chẳng có mây.

Ví gặp người hoa không ngoái lại

Nửa vì tâm tánh, nửa tình si.

Lời thơ bóng bẩy nhưng ý tứ rất chân thành - Chấn ví vợ mình như nước bể thẳm, mây núi Vu, đã chung sống với nhau rồi thì trong thiên hạ khó có được người đàn bà nào có thể thay thế. Cái tình cảm sâu nặng

với vợ ấy ở ông không phải là giả dối, mặc dù ông vẫn có quan hệ tình cảm với nhiều người khác. Bởi vì là con người thì ông là một kẻ thâm tình, còn là thi nhân thì ông là một người đa tình, mà sự đa tình ở thi nhân có chỗ khác với ở người đời là không chỉ trong phạm vi tình trai gái. Đa tình ở đây không phải là có tình với nhiều người mà là với nhiều điều có thể làm người ta ngưỡng mộ và phát sinh tình cảm. Tình cảm của Nguyên Chấn với hai nàng danh kỹ Tiết Đào, Lý Thái Xuân và với vợ là ví dụ tiêu biểu. Ông có tình với Tiết Đào là có tình với tài, có tình với Lý Thái Xuân là có tình với sắc, có tình với vợ là có tình với tình.

[nhiều nguồn kết hợp]

68. Chương 68: Mây Đen Bao Phủ

“Đoạn Giáo chủ.”

Người nọ đúng là Lê Phần Phong, khoe miệng lộ ra mặt cười mơ hồ.

“Xem ra người cùng Ngụy bảo chủ tư giao rất tốt.”

Ngụy Thiếu Khiêm bước lên hai bước đứng ở bên cạnh Lê Phần Phong, hai người nhìn nhau cười.

Ngụy Thiếu Khiêm mở miệng nói: “Người làm Giáo chủ cũng quá thất bại rồi, ngay cả thủ hạ của người cũng muốn giết người!”

“Thật đúng là lao sư động chúng*.”

*ý là kinh động nhiều người

Nhìn thấy trên trăm cao thủ đem Đoạn Vân Tụ vây vào giữa Ngụy Thiếu Khiêm Diệp Tú Thường kinh ở trong lòng, lạnh lùng hỏi Ngụy Thiếu Khiêm, “Đây là có chuyện gì! Người có thể nào dè tiện như thế!”

Ngụy Thiếu Khiêm ha ha cười, “Dè tiện? Thường nhi người chớ quên năm trước, đại chiến lần đó chúng ta đã chết bao nhiêu người, nhạc phụ chết, thương tổn của Viên Khâm huynh, chẳng lẽ cùng ma đầu này không quan hệ?”

Diệp Tú Thường sững sờ một chút, “Đúng, cái chết của phụ thân, thương tổn của đại ca, đều do Ma Giáo ban tặng, cũng cùng nàng có quan hệ. Nhưng trả thù cũng phải tính toán quang minh chính đại, người có thể nào làm trái lời hứa lại cấu kết Lê Phần Phong! Người làm như vậy cùng bọn họ có cái gì khác nhau!”

Lê Phần Phong khoe mắt chéch qua, “Ngụy bảo chủ, thê tử mới cưới của người tựa hồ rất không hài lòng với an bài của người a...”

Ngụy Thiếu Khiêm bị Lê Phần Phong cho một kích, lại không tốt hướng hấn phát tác, ngược lại chỉ vào Đoạn Vân Tụ nói: “Ả là ma đầu Ma giáo, giết người không từ thủ đoạn! Ta hôm nay bắt quá là lấy đạo của người trả lại cho người thôi!”

Nghe thấy Ngụy Thiếu Khiêm cãi lại, Đoạn Vân Tụ chỉ lấy cười lạnh đáp lại.

Diệp Tú Thường giữ chặt phu quân của mình, “Người không thể làm như vậy!”

“Vì cái gì?”

Diệp Tú Thường nhất thời nghẹn lời, mới đáp: “Người không chú ý đến thanh danh của Ngụy gia bảo.”

“Cái này người cũng không cần lo lắng, chuyện phát sinh hôm nay, sẽ không truyền ra ngoài...”

“Người...” Diệp Tú Thường vừa sợ vừa tức, nàng nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến phu quân của mình lại có thể áp dụng thủ đoạn ti tiện như thế để đối phó Đoạn Vân Tụ. Nếu hấn làm đúng như hứa hẹn tìm nàng đơn đả độc đấu, sinh tử tự chịu trách nhiệm, bản thân mình còn bội phục hấn là một hấn tử, mà hiện giờ hành vi của hấn quá mức tầm thường. Mặc dù mình từ nhỏ thân tại giang hồ, hiểu rõ lòng người hiểm ác, nhưng bộ mặt phu quân mình như thế, khiến cho mình cảm hận không thôi.

Nàng tâm niệm cấp chuyển, nhắc chân bước về phía Đoạn Vân Tụ, liền thấy Ngụy Thiếu Khiêm nâng cánh tay ngăn lại chính mình quát: “Người muốn làm gì!”

“Nàng quả thuật là ma đầu của ma giáo, nhưng ngươi ngay cả ma đầu cũng không bằng, làm cho người ta ghê tởm!” Về mặt Diệp Tú Thường xem thường. Nàng nâng tay đẩy ra cánh tay Ngụy Thiếu Khiêm, lại không đề phòng bị hắc điểm huyết không thể động đây.

“Thật sự là thê tử hiền huệ (phụ nữ có đức hạnh), lại muốn rời khỏi bán đứng trạng phu của mình đi theo địch nhân, uống ta che chở ngươi thương yêu ngươi, giúp ngươi chống đỡ Minh Viễn Sơn Trang!”

“Ngươi che chở ta thương yêu ta là không giả, giúp ta duy trì gia nghiệp cũng không giả, nhưng ngươi không còn là Thiếu Khiêm ca ca trước kia rồi, hắc trước kia, tuy rằng tâm cao khí ngạo, nhưng vẫn khinh thường dùng bàng môn tả đạo! Mà bây giờ ngươi khi thế đạo danh (lừa đời lấy tiếng), ý mình là danh môn đứng đầu bạch đạo nên làm xằng làm bậy!”

Ngụy Thiếu Khiêm nghe xong vừa thẹn vừa giận, đang định phân biện, lại nghe Từ quản gia ở một bên lỗ tai nói: “Nơi này bí mật khó giữ nếu để nhiều người biết, bảo chủ nên chuyên tâm giết ma đầu này mới phải...”

Ngụy Thiếu Khiêm giương mắt nhìn quét bốn phía, nhìn xuống lửa giận trong lòng, ồng tay áo đảo qua, “Phu nhân ngươi xem cho kĩ!”

Từ quản gia gật đầu, thối lui đến bên người Diệp Tú Thường.

Ngụy Thiếu Khiêm thì chỉ vào Đoạn Vân Tụ, “Họ Đoạn hôm nay ngươi có chạy đằng trời! Âm Sơn này chính là chỗ chôn thân của ngươi!”

Đoạn Vân Tụ nhìn nhìn Diệp Tú Thường, ánh mắt lại chuyển hướng Ngụy Thiếu Khiêm, trong lòng nộ khí. Nàng vốn tưởng rằng Ngụy Thiếu Khiêm là Vô Lâm tuần tú, mặc dù không được coi là tốt, đối Diệp Tú Thường vẫn là chân tâm thực ý, bây giờ đã nhìn rõ hắc không phải là người. Nàng cũng không khách khí nữa, thân hình thẳng tắp, áo bào trắng khẽ lay động, Kinh Hạc Kiếm vận sức chờ phát động.

“Hảo, nếu Ngụy bảo chủ đối với ta hận thấu xương, vậy thì tới lấy mạng của ta đi!”

Ngụy Thiếu Khiêm nghiêng rằng nghiêng lợi, hữu chưởng chặn lại, mấy chục tên tinh nhuệ theo bốn phương tám hướng hướng Đoạn Vân Tụ tới gần, thu nhỏ vòng vây lại. Mà Đoạn Vân Tụ cảm thụ được sát khí phả vào mặt, về mặt lãnh đạm tự nhiên.

“Vuu”, một thanh trường đao dẫn đầu bổ về phía Đoạn Vân Tụ. Nàng thân hình khẽ động, trường đao sát qua trước mặt, nhưng hán tử áo xám cầm trường đao trong tay lập tức liền phát hiện sóng đao của mình bị nắm rồi, sau đó trên lưng chịu một kích nặng nề, lập tức quỵ rạp xuống đất.

Mọi người thấy thế, cùng nhau xông tới, nhiều loại binh khí hướng Đoạn Vân Tụ giáng xuống, phong trụ toàn bộ đường đi của nàng.

Đoạn Vân Tụ không chần chờ nữa, bát xuất Kinh Hạc Kiếm, thân hình phi nhanh, kiếm quang biến ảo trong chớp mắt tạo thành lưới, tiếng binh khí đánh vang thành một mảnh. Chỉ thấy một bóng người màu trắng ở giữa sát khí tràn ngập giống như chim hạc nhẹ nhàng tiêu sái, trường kiếm trong tay toé lên phong hồi điện kích, người trúng kiếm lục tục ngã xuống đất.

Mắt thấy mọi người tới gần Đoạn Vân Tụ té xuống đất không dậy nổi, người phía sau càng thêm thận trọng, nhưng vẫn dũng cảm tiến đến. ồng tay áo Đoạn Vân Tụ bay cuộn, tóc dài tung bay, như tiên tử hạ phàm, nhưng màu sắc thanh đạm vô ba, Kinh Hạc Kiếm trong tay sương hoa lãnh liệt, từ phương hướng không nhìn thấy đánh úp lại.

Mấy chục tên cao thủ Ngụy gia bảo thay đổi chiến thuật thay nhau tiến công, muốn tiêu hao nội lực đối thủ, nhưng không ngờ thân pháp Đoạn Vân Tụ kỳ quái (kì lạ nhưng nhanh chóng), chỉ chốc lát sau trên mặt đất liền nằm hơn hai mươi người.

Ngụy Thiếu Khiêm thấy khó nén lửa giận trong lòng, tay phải nắm thành quyền vang lên khanh khách, bỗng nhiên hắc từ mặt đất bay lên không, ở trên cao đánh xuống một kích, Thần Phong chưởng mạnh mẽ nội súc, thẳng chụp huyết thái dương Đoạn Vân Tụ.

Thấy Ngụy Thiệu Khiêm hướng chính mình đánh úp lại, Đoạn Vân Tụ nín thở ngưng thần, thân mình co lại, cổ tay tật* động (nhanh - mạnh), nhất thức “Quyện hạc hoàn sào” làm kiếm khí Kinh Hạc Kiếm bao lại toàn thân chính mình.

Ngụy Thiệu Khiêm chỉ cảm thấy đụng phải tường khí miên nhuyễn, không có chỗ để trứ lực, trong lòng chấn động, không thể không thu hồi sát chiêu để tái hành xuất kích. Hai người nhất thanh nhất bạch thân ảnh lần lượt thay đổi, Ngụy Thiệu Khiêm chưởng thể mãnh liệt, mà kiếm chiêu Đoạn Vân Tụ kỳ dị.

Ngụy Thiệu Khiêm thấy sát chiêu của mình bị Đoạn Vân Tụ nhất nhất hóa giải, đan điền đề khí, chưởng thể tăng đến mười thành, theo đó một chưởng đánh ra, Đoạn Vân Tụ hướng về sau cao cao nhảy, mỗi chân điểm lên đầu cành dương, tránh ra, mà cành dương ở dưới chân nàng lại bị chưởng Ngụy Thiệu Khiêm chém đứt, hướng một bên ngã lệch.

Thừa dịp Ngụy Thiệu Khiêm hao tổn chân khí, Đoạn Vân Tụ từ giữa không trung rơi xuống, Kinh Hạc Kiếm vừa chuyển, lấy nhất thức “Bạch hạc trích tinh” họa hướng yết hầu Ngụy Thiệu Khiêm.

Ngụy Thiệu Khiêm vội vàng lui về phía sau, cuối cùng thân mình hướng về sau khê đảo, khó khăn lắm tránh khỏi mũi nhọn Kinh Hạc Kiếm mới đứng lên.

Đoạn Vân Tụ dừng ở cành cây dương gãy hạ xuống không hề ra tay, nội tâm lại có tư vị phức tạp.

Nhìn bộ dạng Đoạn Vân Tụ nhìn mình giống như đang nhìn người chết, Ngụy Thiệu Khiêm vội lấy tay sờ cổ, liền phát hiện trên tay dính máu. Lòng hắn hoảng hốt, hai mắt mở to.

Từ quần gia vội vàng tiến tới kêu lên; “Bảo chủ!”

Ngụy Thiệu Khiêm trầm nghĩ, chẳng lẽ cuối cùng mình vẫn đánh giá thấp Kinh Hạc Kiếm? Lẽ nào hôm nay lại là mình bỏ mạng nơi Hoàng Tuyền? Trong lòng hắn một trận sợ hãi.

Mọi người thấy cổ Ngụy Thiệu Khiêm chảy máu, cũng đều cho là mạng hắn không được lâu nữa, ai ngờ hắn thể nhưng lại đứng không ngã, mà thanh âm của Đoạn Vân Tụ nhàn nhạt chui vào lỗ tai hắn, “Người thiếu ta một mạng...”

Nguyên lai kiếm của nàng thiểm đi nửa thước, giữ lại tánh mạng Ngụy Thiệu Khiêm, về phần nguyên do, tại thời điểm chỉ mảnh treo chuông dư quang của nàng quét đến Diệp Tú Thường, mà hắn là phu quân người nọ, vì thế không kịp nghĩ nhiều, liền giảm chín thành lực đạo...

Diệp Tú Thường đem tất cả chuyện này nhìn ở trong mắt, cảm giác trong lòng cũng khó mà nói rõ. Nàng nhưng vẫn còn để ý chính mình, nhưng kiểu này chẳng khác nào làm mất đi sinh cơ của chính mình...

Nàng xem xem bốn phía, Ngụy Thiệu Khiêm mang đến hơn bốn mươi tên tinh nhuệ còn một nữa có thể chiến đấu, Lệ Phần Phong màu sắc lạnh lẽo, ánh mắt xem Đoạn Vân Tụ giống con mồi, mà hắn mang đến hơn năm mươi tên Hắc y nhân vây chặt tứ phía, sát khí làm cho người ta sợ hãi. Kiếm pháp Đoạn Vân Tụ mặc dù có một không hai trong Võ Lâm, nhưng đối mặt hai đại cao thủ đứng đầu, còn có hơn bảy mươi tên tinh nhuệ, chỉ sợ nàng rất khó còn sống rời đi nơi này.

Diệp Tú Thường trên người chảy ra một trận mồ hôi lạnh, đã bắt chắp rất nhiều, hô to: “Mau rời đi nơi này!”

Đoạn Vân Tụ nhìn về phía Diệp Tú Thường, biết nàng vì mình mà lo lắng. Tình thế hiện giờ bản thân cũng hiểu được, nếu đã dám mạo hiểm, cũng liền xem nhẹ sinh tử, chẳng qua nếu phải chết nàng cũng không coi vào đâu nhưng bản thân lại không đành. Chỉ là đã đánh mất một cơ hội tuyệt hảo, chỉ phải ngênh đón khó khăn mà lên thôi.

Vì thế Đoạn Vân Tụ chỉ liếc mắt nhìn Diệp Tú Thường một cái, không làm gì đáp lại.

Mà Ngụy Thiệu Khiêm từ trong sợ hãi phục hồi tinh thần lại, quát: “Ai thiếu người một mạng! Hôm nay nằm ở nơi này chỉ có người mà thôi!”

Hắn hướng Lệ Phần Phong hô: “Lệ đường chủ, hôm nay nếu chúng ta không liên thủ giải quyết ả, sẽ để lại hậu họa vô cùng!”

Lệ Phần Phong vốn nghĩ đến có thể ngồi thu ngư ông đắc lợi, chờ Đoạn Vân Tụ giết Ngụy Thiệu Khiêm mình tiếp tục giết Đoạn Vân Tụ, nhưng ai ngờ Đoạn Vân Tụ thế nhưng để lại tánh mạng cho Ngụy Thiệu Khiêm!

Hắn gật đầu nói: “Ngụy bảo chủ nói đúng!” Lại hướng Đoạn Vân Tụ nói: “Được làm vua thua làm giặc, nhưng ta chưa bao giờ bại quá, há lại cam tâm làm cường đạo! Đoạn Vân Tụ ngươi nếu thức thời, viết xuống thư nhường ngôi cho ta, ta sẽ giữ cho ngươi toàn thân...”

Đoạn Vân Tụ sớm biết Lệ Phần Phong đều không phải là chân tâm thần phục chính mình, cũng luôn luôn lưu ý động tĩnh của hắn, nhưng không có tìm được nhược điểm. Mà hắn quyền cao chức trọng, trong giáo thế lực không nhỏ, không có bằng chứng lại không động được hắn. Hôm nay nhìn thấy hắn, trong lòng cũng không mấy ngạc nhiên. Chỉ là hắn và Ngụy Thiệu Khiêm công phu hai người đều là cao thủ đứng đầu, nếu một người mình còn có phần thắng, nhưng hai người liên thủ giáp công, mình thật đúng là không nắm chắc. Vừa rồi lại thả Ngụy Thiệu Khiêm, hiện giờ cũng chỉ có thể quyết trận tử chiến. Nhưng sinh tử lại như thế nào? Từ lúc bắt đầu tìm kiếm cừu nhân tới nay, liền không để ý đến sinh tử nữa rồi.

Vì thế nàng cười lạnh nói: “Lệ đường chủ nghĩ đến thật đúng là chu đáo, chỉ là bốn tọa vẫn cảm thấy Lệ đường chủ còn chưa đủ khí độ thống lĩnh toàn giáo, cho nên thư nhường ngôi vẫn là miễn đi.”

Lệ Phần Phong nghe Đoạn Vân Tụ châm chọc mình lòng dạ hẹp hòi không thể dung người, âm lãnh cười, “Ngươi vừa không thức thời, cũng đừng trách ta đao hạ vô tình!” Nói xong Huyết Diễm Dao đã sáng lên lộ ra diện mục dữ tợn. Thân đao rộng lớn lóe lên lấp lăm lấp thanh quang, phía trên có mặt huyết sắc hỏa diễm tươi đẹp tựa như máu tươi.

Lệ Phần Phong nhìn Ngụy Thiệu Khiêm liếc mắt một cái, Ngụy Thiệu Khiêm hiểu ý, hai người một phải một trái đánh úp về phía Đoạn Vân Tụ. Huyết Diễm Dao Lệ Phần Phong uy mãnh cương liệt, bổ về phía vai phải Đoạn Vân Tụ, muốn chặt đứt một cánh tay của nàng. Mà Ngụy Thiệu Khiêm chưởng thức tàn nhẫn, lại vận lên mười thành công lực, song chưởng thôi động cương phong đánh úp về phía ngực Đoạn Vân Tụ.

Diệp Tú Thường nhìn thấy sợ hãi, tim vọt tới cổ họng, nhưng lại không thể động đây.

Đoạn Vân Tụ thấy hai người đều ra sát chiêu, trong lòng biết đây là một trận đánh ác liệt dùng tánh mạng để làm tiền đặt cược. Trên tay nàng vận lực, Kinh Hạc Kiếm phiếm xuất lưu quang thâm thúy, sau đó nàng phi thân vọt lên phía trước, nghênh đón hai đại cao thủ đương thời khiêu chiến.

Kinh Hạc Kiếm của nàng cuốn lấy Huyết Diễm Dao, lại mượn lực xoay người, đá hướng huyết đan điền Ngụy Thiệu Khiêm, làm cho hắn không thể không lui về phía sau hai bước, lấy một thủ một công chặn thế công hai đại kinh địch.

Lệ Phần Phong cùng Ngụy Thiệu Khiêm nhìn chăm chú liếc mắt một cái, trong tay sát chiêu ra lại. Đoạn Vân Tụ cũng tận triển sở học tuyệt học cả đời, du tẩu cùng đao phong chưởng thế lạnh thấu xương giữa hai người.

Mọi người thấy trận đại chiến kinh tâm động phách này sôi nổi lui lại mấy bước. Mà tâm Diệp Tú Thường càng ngày càng gấp, bởi vì chiêu này triển đấu đi xuống, đối Đoạn Vân Tụ thập phần bất lợi. Nàng giờ phút này thực hối hận lại đi tin Ngụy Thiệu Khiêm, tin hắn nói cái gì sẽ công bằng quyết đấu người thắng làm vua, lúc ấy mình nên đi tìm Đoạn Vân Tụ kêu nàng đừng tới đây! Nếu nàng chết như vậy, như vậy cả đời này nàng đều không thể đối mặt với chính mình...

Cứ như vậy hủy đi hơn ba mươi chiêu, chỉ thấy thân ảnh ba người lần lượt thay đổi, sau đó lui hướng ba phương vị. Nguyên lai Lệ Phần Phong cùng Ngụy Thiệu Khiêm dùng toàn bộ công lực đem Đoạn Vân Tụ vây ở trong đó, nghĩ đến này hắn phải chết không thể nghi ngờ, ai ngờ nàng một kiếm lại hóa thành hai kiếm, gần như đồng thời đâm hướng hai người, kết quả là vai phải của nàng bị khảm tổn thương, mà Lệ Phần Phong cùng Ngụy Thiệu Khiêm cũng đều trúng một kiếm.

Ngụy Thiệu Khiêm nhìn máu tươi chỗ bụng mình, biết mình vẫn là đánh giá thấp Đoạn Vân Tụ, vì thế nhìn đến Lệ Phần Phong, ánh mắt âm tàn, “Lệ đường chủ, ngươi mang người bắn cung đến đâu!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thật có lỗi để mọi người chờ lâu ha ha, tuần này khởi công lắp hồ — (cũng là suy nghĩ của editor haha)

69. Chương 69: Huyết Quang Đầy Trời

Lệ Phần Phong trầm tư một lát, tay phải vung lên, quát: “Chuẩn bị!”

Hắc y nhân bốn phía đem áo choàng xốc lên một cái, lộ ra lông vũ chim ưng ở đuôi tên, mà trên tay của bọn hắn cũng đã cầm lên thiết cung. Hơn năm mươi tên Hắc y nhân tạo thành một vòng tròn hoàn hảo, hơn năm mươi cái thiết cung giương lên nhắm ngay tâm.

Trên vai phải Đoạn Vân Tụ, máu tươi đem áo bào trắng nhuộm đỏ, Kinh Hạc Kiếm vẫn nắm trong tay, nhưng mũi kiếm đã muốn rũ đến trên mặt đất. Nàng xem xem bầu trời phía tây, nơi đó tà dương như máu, mặt trời tuy đỏ tươi, nhưng không thể ngăn được nó rơi xuống ánh sáng lụi tàn, trên núi bóng tối bao trùm.

Nàng thở dài, ánh mắt hồi chuyển. Về mặt Ngụy Thiếu Khiêm âm lãnh mà không thể che hết đắc ý, Lệ Phần Phong đứng sừng sững như bàn thạch, đã tâm ẩn giấu dưới tấm áo choàng màu đen.

Ánh mắt của nàng hơi dời đi, nhìn đến thân ảnh hoàng sắc kia. Nàng ở trong mắt mình, vẫn vẹn nguyên như lúc ban đầu gặp gỡ linh tú đậm nhả, ám liễm thanh hoa, chỉ là đôi mắt nhìn mình không còn thấy sự trầm tĩnh thần nhiên của lúc ban đầu.

Nàng cười cười, nói: “Hai vị thật đúng là chuẩn bị chu đáo...”

“Đó là đương nhiên, chỉ tiếc gương mặt này của người. Ngụy Thiếu Khiêm tùy tiện nói lại cười lên.

Lệ Phần Phong hai tay ôm ngực, biểu tình thật ung dung, “Nhưng cũng tiếc kiếm pháp của Đoạn gia người, phải theo người chôn cùng rồi.”

“Kiếm pháp mà thôi, cao minh tới đâu bắt quá cũng không hơn được lòng người.”

“Người hiểu được là tốt rồi, bắt quá người hôm nay khó thoát khỏi cái chết.”

Đoạn Vân Tụ không đáp lại, chỉ nhìn đến Diệp Tú Thường. Nếu hôm nay chính là tử kỳ, như vậy thời gian còn lại, nên dùng để nhớ kỹ người mình thương yêu nhất.

Diệp Tú Thường lại không cách nào thần nhiên đối mặt với Đoạn Vân Tụ, không cách nào đối mặt với kết cục thể lương này. Nhưng hiện tại mình nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Ánh mắt nàng quét đến Ngụy Thiếu Khiêm, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

“Người thả nàng.” Nàng đối Ngụy Thiếu Khiêm nói.

“Thả nàng?” Ngụy Thiếu Khiêm cười lạnh, “Dựa vào cái gì?”

Diệp Tú Thường biết mình không thể đưa ra được lý do chính đáng nào, nội tâm nàng tranh đấu, đành phải mềm xuống, “Ta van cầu người thả nàng, người muốn cái gì ta cũng có thể đáp ứng người...”

Điều kiện này làm Ngụy Thiếu Khiêm vừa tức lại vừa tâm động — thể tử của mình cầu mình thả tình nhân của nàng, hơn nữa nói cái gì cũng có thể đáp ứng, chẳng lẽ mình so ra liền kém một cái nữ tử sao! Nhưng bất luận có làm cái gì, thật sự mình cũng không thể chiếm được lòng nàng. Nếu như từ nay về sau nàng đối với mình ngàn theo trăm thuận, cái này, nguyện vọng nhiều năm nay của mình không phải được thực hiện sao?

Lệ Phần Phong xem vẻ mặt Ngụy Thiếu Khiêm khác thường, cười lạnh nói: “Ngụy bảo chủ, ta vốn tưởng rằng người là thiếu niên anh hùng, sau này có thể cùng người cùng nhau thống trị Võ Lâm, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, không nghĩ tới người thể nhưng chui dưới váy nữ nhân, đứng lên không được...”

“Người...” Ngụy Thiếu Khiêm oán hận liếc mắt nhìn Lệ Phần Phong một cái.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nhiều nữ nhân như vậy, muốn cái dạng gì mà không có. Nhưng không giết Đoạn Vân Tụ, cứ chờ tới ác mộng của người đi!”

Ngụy Thiếu Khiêm nhìn vào Đoạn Vân Tụ, xem bộ dáng nàng cận kề cái chết lại hồ hững tự nhiên, xem dáng người nàng vẫn cứ phiêu nhiên ngao nghể dù bạch y đã nhuốm máu, nhớ tới mình ngay trước mặt người trong thiên hạ thua dưới kiếm của nàng không thể ngẩng đầu, lại thấy thê tử mình trên mặt lo lắng không chút nào che dấu, đột nhiên cười to không dứt, “Ha ha, người đã là người của ta, của người hết thấy đều là của ta, ta cần người đáp ứng ta cái gì? Mà ả yêu nữ kia, cái Đoạn Vân Tụ kia hôm nay phải chết không thể nghi ngờ! Ta còn muốn người nhìn tận mắt ả là chết như thế nào!”

Diệp Tú Thường tức giận đến lợi hại, “Ngụy Thiếu Khiêm, người có thể nào dễ tiện như thế! Nàng nếu như chết, ta cũng sẽ không muốn sống!”

Ánh mắt Ngụy Thiếu Khiêm trở nên hung ác, “Càng không thể thuận theo người!” Nói xong liền điểm á huyết Diệp Tú Thường, lại quay đầu đối Lệ Phần Phong nói: “Kêu bọn hán động thủ, ta lại muốn nhìn ả như thế nào biến thành bia!”

Diệp Tú Thường vừa tức vừa vội, nhìn thấy nữ tử đối diện bạch y nhiễm đỏ, trong lòng cảm thấy bi thê tuyệt vọng. Chưa từng nghĩ tới, mình đến Âm Sơn này không ngờ lại chứng kiến cái chết của nàng, mà chính mình lại không có biện pháp. Thôi thôi, nếu nàng chết, mình liền bồi nàng đi, từ đây trên đường hoàng tuyền, mãi mãi bên nhau...

Đoạn Vân Tụ lại ngẩng nhìn Diệp Tú Thường nở nụ cười nhợt nhạt, vừa là an ủi, cũng là cáo biệt. Diệp Tú Thường đem nụ cười này nhìn ở trong mắt, lòng lại chua xót tới cực điểm.

Hai người còn đang nhìn nhau, Lệ Phần Phong đã quát lạnh một tiếng: “Xạ!”

Hơn năm mươi mũi tên nhất tề bắn về phía Đoạn Vân Tụ. Đoạn Vân Tụ cố gắng nâng lên cánh tay phải, dùng Kinh Hạc Kiếm biến ảo thành một mảnh kiếm trận, ngăn trở mưa tên giống như châu chấu này. Nhưng mà vũ tiễn như bạo phong sậu vũ (mưa rào) không ngừng nghỉ chút nào, cắt qua không khí thẳng cắm mục tiêu.

Ở bên trong trận mưa tên, Đoạn Vân Tụ cảm giác được miệng vết thương tung toé. Cánh tay phải của nàng hơi hoãn, một mũi tên liền bắn trúng đầu gối bên trái của nàng, một mũi tên khác bắn trúng bụng nàng.

Nước mắt Diệp Tú Thường chảy xuống. Nàng cắn chặt răng, đem hết công lực toàn thân cưỡng ép phá giải huyết vị, nhưng mà nhện không được phun ra một ngụm máu tươi. Ngụy Thiếu Khiêm phát giác có điểm khác thường xoay người xem nàng, liền thấy một cái thân ảnh hoàng sắc lẳng không nhảy xuyên qua vũ tiễn rơi xuống bên người Đoạn Vân Tụ.

Ngụy Thiếu Khiêm cả kinh hô to: “Thường nhi!”

Vũ tiễn cũng không chút nào lưu tình bắn về phía Diệp Tú Thường. Nàng huy vũ Linh Tuyền Kiếm đánh rơi vũ tiễn, vì Đoạn Vân Tụ trọng thương ở phía sau mà tạo ra một khoảng trống.

Đoạn Vân Tụ đánh rơi mấy mũi tên cách mình gần nhất, hô: “Người mau ra khỏi chỗ này!”

Diệp Tú Thường lại vừa huy kiếm vừa đáp: “Ta sẽ không nhìn người chết, nếu như người chết, ta liền cùng người!”

“Nếu như người chết, ta liền cùng người!” Lời này cỡ nào làm ấm lòng người, vì câu nói này, có nhận hết muôn vàn tra tấn cũng đáng giá. Nhưng mà sao có thể nhìn nàng chết ở bên cạnh mình, cuộc đời nàng còn rất dài, nàng còn có khả năng làm thê tử làm mẫu thân, bình bình an an sống hết nửa đời còn lại. Nhưng cổ chấp của Diệp Tú Thường mình cũng hiểu rõ, làm sao có thể bảo hộ nàng đây?

Thoáng nhìn vẻ mặt Ngụy Thiếu Khiêm một bộ lo lắng, Đoạn Vân Tụ biết hẳn vẫn thật tâm yêu thương Diệp Tú Thường.

Vì thế nàng hô: “Ngụy Thiếu Khiêm, chẳng lẽ người muốn trở mặt nhìn thê tử của người chết ở trước mắt người!”

Ngụy Thiệu Khiêm kịp phản ứng, hướng cung tiễn thủ kêu to: “Mau dừng lại, mau dừng lại cho ta!” Thấy cung tiễn thủ không phản ứng chút nào, hắn vội nắm lấy Lệ Phần Phong, “Người mau gọi bọn hắn dừng lại! Dừng lại!”

Lệ Phần Phong mặc cho Ngụy Thiệu Khiêm nắm lấy, khinh miệt cười, “Thật đúng là thiếu niên lang huyết khí phương cương, nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản!”

Ngụy Thiệu Khiêm bất chấp mọi thứ, nắm lấy cổ áo Lệ Phần Phong hô to: “Ta nói người kêu bọn hắn dừng lại, người có nghe hay không!”

Lệ Phần Phong phản thủ nắm cổ tay Ngụy Thiệu Khiêm, “Hiện tại mạng của người đều ở trong tay ta, người còn dám ra lệnh cho ta?” Nói xong tay phải hướng cổ Ngụy Thiệu Khiêm khảm một cái, Ngụy Thiệu Khiêm không kịp phòng bị, bị một chưởng nặng nề giáng xuống lao đảo mấy vòng té trên mặt đất.

Mà vũ tiễn chi chít dày đặc bắn tới, kiếm pháp của Diệp Tú Thường mặc dù hảo, nhưng đan điền bởi vì vừa rồi cưỡng ép phá giải huyết vị mà hao tổn, không bao lâu động tác bắt đầu chậm, một mũi tên liền đâm trúng vai trái của nàng, làm cho nàng lui về phía sau mấy bước ngã vào trong lòng Đoạn Vân Tụ, tiếp đó lại bị một mũi tên ghim trúng ngực. Trên người Đoạn Vân Tụ cũng đã nhiều hơn ba mũi tên, áo bào trắng nhiều chỗ nhuộm máu.

Nàng nhìn tới người trong lòng, quát lạnh: “Lệ Phần Phong!”

Thấy hai người thân chịu trọng thương, Lệ Phần Phong phát tay ngăn, vũ tiễn ngừng lại.

“Người đã từng đánh chúng ta rơi xuống vách núi, hiện giờ nhất định phải đưa chúng ta vào chỗ chết sao?”

“Người nếu không chết, ta chẳng phải là hậu họa vô cùng?”

Đoạn Vân Tụ ôm Diệp Tú Thường, gối phải đã muốn chống đỡ không được, chỉ phải quỳ trên mặt đất, lấy kiếm chống đỡ.

Diệp Tú Thường tựa đầu vào vai nàng, cố gắng ngửa đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng mà nói: “Đừng cầu hắn, có thể cùng người chết cùng một chỗ, ta, ta rất vui về...”

“Tú Thường, ta không muốn người chết, ta hi vọng người sống tốt...” Thấy ngực Diệp Tú Thường chảy máu, giọng nói Đoạn Vân Tụ phát run.

“Không, không có người ở bên cạnh ta, ta một chút cũng không vui. Hơn nữa...” Diệp Tú Thường phun ra một búng máu, “Hơn nữa ta sợ người trên đường xuống hoàng tuyền sẽ cô đơn, ta biết, người, người kỳ thật rất sợ cô đơn...”

Nước mắt Đoạn Vân Tụ chảy xuống, “Vẫn là người hiểu ta nhất, yêu ta nhất...”

Diệp Tú Thường cố hết sức ngẩng lên đưa tay vuốt ve dung nhan đã mê hoặc nàng, “Chúng ta không cần uống canh Mạnh bà được không, ta muốn nhớ kỹ người, kiếp sau, vẫn cùng người cùng một chỗ...”

“Hảo, không uống canh Mạnh bà, chúng ta phải sinh sinh tử tử cùng một chỗ...”

Phải sinh sinh tử tử cùng một chỗ, đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa... Đoạn Vân Tụ nghe thấy đáy lòng mình khẩn thiết kêu gào. Cái gì nghiệt duyên, cái gì thâm cừ, lúc này mình không quan tâm nữa, thậm chí bảo hộ nàng, triền miên quyến luyến, không quản thể nhân phân phồn (phức tạp)...

Nháy mắt băng phong tan chảy, tình - hóa thành dòng nước ấm, tình - cừ hận trăm không dứt, sinh tử - không thể tách rời.

Nhưng tình thế đã đến bên bờ sinh tử, Đoạn Vân Tụ lại do dự, nàng ôm thật chặt Diệp Tú Thường nói: “Ta không muốn nàng chết, chúng ta còn có thật nhiều chuyện cần hoàn thành, chúng ta sẽ đi xem hoa lê đua nở, đi chèo thuyền trên sông, du ngoạn sơn thủy...”

“Chuyện này, ta cũng muốn cùng người làm, ta đáp ứng người, kiếp sau, nhất định sẽ cùng đi với người xem hoa lê, đi chèo thuyền, du ngoạn sơn thủy...”

“Đủ rồi!” Lệ Phần Phong một tiếng lãnh xích, “Các người thật đúng là si tình, đáng tiếc lão phu không thích thương hương tiếc ngọc!”

Tay hấn vung lên, người bắn cung lại vận sức chờ phát động.

Khóe miệng Đoạn Vân Tụ chảy ra máu, lại cười lạnh, “Người đã bất nghĩa, cũng đừng trách ta vô tình!”

“Bản thân ta cũng muốn nhìn một chút, người còn có thể làm cái gì!”

Đoạn Vân Tụ cũng không đáp, mà là nhìn đến Diệp Tú Thường, ghé vào bên tai nàng chậm rãi nói: “Tú Thường, đáp ứng ta, nếu nàng còn có thể sống sót, nhất định phải hảo hảo đối chính mình...”

Diệp Tú Thường có chút giật mình. Chẳng lẽ nàng chết rồi, chính mình còn có thể sống sót sao? Sẽ không, tuyệt sẽ không.

“Đáp ứng ta...” Đoạn Vân Tụ thực kiên trì.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Đoạn Vân Tụ, Diệp Tú Thường im lặng gật đầu, nhưng trong lòng đã có quyết định.

Đoạn Vân Tụ nở nụ cười, cười rất đẹp, như hoa phù dung nở. Nàng hôn hôn khóe môi Diệp Tú Thường, lại nhìn nàng thật sâu, chậm rãi đem nàng đặt ở trên mặt đất, chống Kinh Hạc Kiếm đứng lên.

Lúc này hoàng hôn đã qua, màn trời u ám điểm xuyết đầy sao.

Đoạn Vân Tụ đem mũi tên trên người nhất nhất nhổ xuống, máu tươi từ miệng vết thương trào ra. Nàng điểm huyết cầm máu, sau đó cầm kiếm đứng ngạo nghễ, Kinh Hạc Kiếm trong tay dưới tinh quang chiếu rọi lóe ra huyết sắc.

Hơn năm mươi tên cung tiễn thủ nhìn thấy nàng, chỉ cảm thấy nàng đẹp như tiên tử lại lạnh như Tu La, mà trên người nàng dần dần tỏa ra sát khí, sát khí này càng ngày càng mạnh, xuyên thấu không khí thẳng đến lòng người, làm cho người ta sợ hãi.

Đoạn Vân Tụ nhìn quét đám cung tiễn thủ, chậm rãi nói: “Các người đều là giáo chúng Tiềm Long Giáo ta, nếu có thể buông cung tiễn trong tay xuống, hôm nay ta liền tha các người một con đường sống. Nếu nhất định không chịu, cũng đừng trách ta kiếm hạ vô tình...”

Lê Phần Phong thấy trong mắt chúng vậy mà có vẻ sợ hãi, quát to: “Bản thân nàng đã bị trọng thương, còn có thể có bao nhiêu lợi hại! Nghe chỉ thị của ta, phóng tiễn!”

Mọi người thấy chủ nhân phát lệnh, dù rằng trong lòng còn có ý sợ hãi, vẫn giương cung lên, hơn năm mươi mũi tên đồng thời bắn về phía Đoạn Vân Tụ.

Nhưng làm cho bọn họ giật mình là, vũ tiễn đã muốn tiếp cận mục tiêu trong nháy mắt lại dừng ở không trung.

Lúc này Đoạn Vân Tụ nhắm hai mắt, mà độc môn chân khí nàng từ nhỏ luyện đã tạo thành một cái bình chướng trong suốt bao trùm nàng.

Nàng mở hai mắt ra, nhìn tới đám người muốn đem nàng và Diệp Tú Thường giải quyết nhanh chóng, lại nhìn đến Diệp Tú Thường nằm trên mặt đất máu chảy không ngừng, sát ý trong lòng càng ngày càng thịnh.

Cánh tay trái nàng từ đan điền đề khí, tiếp tục hướng ra phía ngoài vung lên, vũ tiễn thay đổi phương hướng, hướng chủ nhân của mình phóng tới.

Đám cung thủ vội vàng tránh đi, mấy người có chút trì hoãn liền trúng tên ngã xuống đất.

Lê Phần Phong chấn động, không dự đoán được Đoạn Vân Tụ bị thương không nhẹ lại vẫn có thể lấy chân khí ngự tên. Chờ hấn kịp phản ứng, liền hô to: “Lên!”

Bọn chúng vứt bỏ cung tên, rút ra binh khí mang bên mình hướng Đoạn Vân Tụ công tới.

Đoạn Vân Tụ vẫn đứng thẳng bất động, nhưng mà ống tay áo phiêu động, tản mát ra khí thể vượt trên thiên hạ. Trong khoảnh khắc bọn chúng sắp tiếp cận Đoạn Vân Tụ, lại phát hiện người không thấy. Nhưng rất nhanh bọn chúng liền biết không ổn, bởi vì kiếm khí theo bốn phương tám hướng đánh úp lại, so với vũ tiễn càng dày đặc càng sắc bén hơn, rất nhanh tiếng kêu rên nổi lên khắp nơi - huyết quang đầy trời.

Lệ Phần Phong đứng ở một bên chỉ thấy có bóng người hư vô quỵ mị từ trên không trung đánh úp lại, mà chính mình một đao phách tới, thế nhưng chỉ chém được không khí!

Hắn bình sinh lần đầu tiên biết tới cái gì là sợ hãi, nhưng đã muốn chậm, trên cổ của hắn chợt lạnh, máu phun đến không trung.

Trước khi hắn ngã xuống, hắn thì thào nói: “Cái này, cái này không có khả năng...”

Mà áo choàng Đoạn Vân Tụ nhuộm thành đỏ tươi đứng ở trước mặt hắn từ trên cao nhìn xuống hắn, đáng sợ giống như Tu La tái sinh.

70. Chương 70: Chuyện Xưa Như Mộng

Trên đỉnh Âm Sơn, ma đao Lệ Phần Phong từng một đời sát trá phong vân (oai phong một cõi) tắt thở ngã trên mặt đất. Ngụy gia bảo có hơn mười người còn sống, nhìn thấy Đoạn Vân Tụ bức tới, đều sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau.

Nhưng mà Đoạn Vân Tụ đã ngừng bước tới, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đến bọn hắn.

“Lập tức biến mất.”

Bọn chúng đều nghi mình nghe lầm, chờ kịp phản ứng, đều bò lăn lê chạy trốn chết, chẳng quan tâm chủ nhân của chúng đang mê man bất tỉnh.

Đoạn Vân Tụ chậm rãi xoay người, nhìn về phía Diệp Tú Thường.

Diệp Tú Thường đã muốn cựa mình ngồi dậy. Nàng không thể tin được Đoạn Vân Tụ thế nhưng ở tuyệt địa phản kích, dục hỏa trùng sinh! Nhưng thật sự là xung quanh đã yên tĩnh rồi, chỉ còn nàng cùng Đoạn Vân Tụ, không còn ai có thể chia tách các nàng.

Nàng nở nụ cười, vươn tay, chờ người trong lòng mình đến đỡ.

Nhưng mà Đoạn Vân Tụ lại nhìn nàng, chỉ cười, không có ý đi tới.

Nụ cười rất đẹp, thực ôn nhu, nhưng ở trong mắt Diệp Tú Thường cũng rất mờ ảo, làm nàng đột nhiên nhớ tới cơn ác mộng kia. Trong giấc mộng đó, các nàng bị một sức mạnh vô hình nào đó tách ra.

Trong lòng nàng đột nhiên sinh ra dự cảm bất thường, chẳng lẽ ác mộng của mình muốn thành sự thật sao?

“Tú Thường, ta không thể giúp nàng...” Đoạn Vân Tụ tươi cười dần dần nhạt đi, thần sắc trở nên mệt mỏi vô cùng, tiếp theo phun ra một ngụm máu tươi.

“Vân Tụ!” Diệp Tú Thường kinh hô. Nàng bất chấp thương thế của mình, muốn cố gắng đứng lên, nhưng đã muộn.

Trước khi mất đi ý thức, Đoạn Vân Tụ nhìn thấy thân ảnh hoàng sắc kia hóa thành hồ điệp hương chính mình bay tới. Nàng vươn tay ra, muốn cho con bướm đó đậu ở trên tay của mình, nhưng chân khí nàng cường ép tụ hợp đã cực nhanh tán đi, một mối phôi thiên cái địa kéo tới.

Nàng cũng nhịn không được nữa, Kinh Hạc Kiếm rơi xuống đất, hai mắt của nàng khép lại hướng về phía sau ngã xuống, rơi vào khoảng không hắc ám vô tận.

Sau này cuộc chiến ở Âm Sơn chỉ còn là truyền thuyết.

Truyền thuyết đêm đó dưới tinh quang chiếu rọi - huyết quang đầy trời, có một mỹ nhân đẹp như tiên tử lại lạnh lùng như Tu La với một thanh trường kiếm dài ba xích đã đoạt đi tánh mạng tám mươi mốt cao thủ, đem áo bào trắng không nhiễm bụi trần nhuộm thành đỏ thẫm, chứng minh cái huyết quang tai ương của “Kinh hạc xuất, thần quỷ khóc”, cũng nối tiếp viết lên thần thoại mới trong Võ Lâm.

Nhưng người viết nên thần thoại này lại không thấy bóng dáng.

Người ta chỉ biết là tiền nhiệm Giáo chủ Tiềm Long Giáo giết bảo chủ Ngụy gia bảo cùng kẻ tạo phản Phích Lịch Đường Đường chủ, Tiềm Long Giáo đã đạt được thành tựu chưa từng có từ thời lập giáo cho tới nay tiếng tăm lừng lẫy, mà Đường chủ Vạn Độc Đường Kim Xu chiếu theo thủ dụ của tiền nhiệm Giáo chủ lưu lại tiếp chương Tiềm Long Giáo, thừa cơ khuếch trương thế lực, khiến Tiềm Long Giáo trở thành đại phái đệ nhất trong Võ Lâm, hắc bạch lưỡng đạo đều kiêng kỵ.

Sau khi nổi danh, tiền nhiệm Giáo chủ lại ít khi vui cười. Giờ phút này nàng đứng ở trong huyết động tràn đầy hàn băng, nhìn đến nữ tử nằm trong băng quan (quan tài băng băng), thật lâu vẫn không nói gì.

Nàng kia một thân bạch y, hai mắt nhắm nghiền, dung nhan ở băng tuyết chiếu rọi có vẻ óng ánh trong suốt như tuyết, không giống như nữ tử thể gian.

Kim Xu cũng không sợ hàn lãnh, ngồi vào bên cạnh băng quan, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta đã tận lực...”

Nữ tử giống như bình thường không chút nào phản ứng.

“Có khi ta muốn, người cứ ngủ say như vậy cũng tốt, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người, người hội vĩnh viễn ở bên cạnh ta, không đi bất cứ nơi nào...”

Trên mặt Kim Xu có một tia vui mừng, nàng nhắm hai mắt lại, hưởng thụ thời gian người trong lòng cùng mình một chỗ.

Nhưng thời gian này rất nhanh đã bị người cắt đứt, một thanh âm theo động khẩu truyền đến.

“Giáo chủ, người Ngụy gia bảo đến, đã mang tới mười vạn lượng Hoàng Kim.”

Kim Xu chậm rãi mở mắt ra, nói: “Đã biết, để cho bọn họ chờ.”

Thanh âm đó không hề vang lên nữa. Kim Xu nhìn nhìn nữ tử bên cạnh, dịu dàng nói: “Ta đem cái phế vật kia thả, người có mất hứng hay không? Bất quá người không cần lo lắng, hắc đã muốn phế đi, gia nghiệp của hắc lập tức sẽ thuộc danh hạ của Tiềm Long Giáo ta rồi. Ta nghĩ hắc sau khi rời khỏi đây, sẽ cảm thấy sống còn khó chịu hơn chết...”

Kim Xu im lặng cười, nụ cười mang theo quyến rũ, nhưng mà nụ cười này từng vô số lần làm tù nhân của nàng không rét mà run.

Kim Xu ly khai, lưu lại bạch y nữ tử nằm ở băng quan cùng hàn băng làm bạn, không biết thời gian trôi qua, không biết thế sự biến hóa.

Thời gian thấm thoát, xuân qua thu lại, đông đi xuân đến, đảo mắt chính là hai năm.

Kim Xu lại đến hàn băng động nàng đã thật lâu không có xuất hiện, hơn nữa lần này lại mang đến Hoàn Vân Đan nàng dốc lòng luyện chế.

Về phần dược hiệu của Hoàn Vân Đan, chính nàng cũng không nắm rõ. Nàng chỉ là trong một lần lục lại cổ thư, phát hiện trong đó có một trang nhắc tới Thất Tinh Thảo có lẽ có khả năng chữa trị được tâm mạch. Vì thế nàng khắp nơi tìm kiếm Thất Tinh Thảo, cuối cùng từ thâm sơn ở Miêu Cương tìm về vài gốc. Nàng đem nghiền thành bột phần chế thành đan dược, gọi là “Hoàn Vân Đan”. Hiện giờ Hoàn Vân Đan là hi vọng cuối cùng của nàng, thật sự nếu không có hiệu quả, nàng chỉ có thể buông tha, mặc cho nữ tử trong băng quan biến thành hoạt tử nhân, mà mình cứ như vậy trông coi nàng...

Nàng hít một hơi thật sâu, “Nhìn tạo hóa của người vậy...”

Nàng ngửa cầm bạch y nữ tử, đem dược hoàn màu xanh biếc bỏ vào trong miệng nữ tử, sau đó lẳng lặng nhìn vào.

Nữ tử trong băng quan không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn là nhắm chặt hai mắt không có thanh âm.

Đôi mắt đẹp của Kim Xu rủ xuống, vẻ mệt mỏi hiện rõ vô cùng.

Nàng cầm lấy tay nữ tử, nói: “Người cứ ngủ thật ngon đi, ta sẽ không dầy vò người nữa, ta cũng muốn hảo hảo nghỉ ngơi một chút...”

Nàng tựa đầu tựa vào băng quan, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Chờ Kim Xu tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày thứ hai, nàng vừa định đứng lên, liền phát hiện tay chân lạnh cứng thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Nàng đứng vững thân mình, hai tay vận khí, làm thân mình ấm lại.

“Tại sao lại ở chỗ này ngủ một đêm?” Chính nàng cũng kinh ngạc. Phải biết rằng nơi này phủ đầy hàn băng, người bình thường đứng một lúc liền run lên. May mà công lực của mình thâm hậu mới không có bị đông chết. Bất quá khổ cực hai năm, cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Nàng xoay xoay thân mình, lại phát hiện có chỗ nào không đúng. Chờ nàng kịp phản ứng, nàng kinh hô: “Đoạn Vân Tự!”

Nguyên lai nữ tử nằm trong băng quan đã không thấy bóng dáng.

Nàng lần tìm cả hàn băng động, không có phát hiện dị thường, lại chạy ra ngoài động, vẫn không thấy bóng người nào.

“Người đâu!”

Hộ vệ rất nhanh xuất hiện, thấy sắc mặt giáo chủ dị thường đều âm thầm giật mình.

“Có người nào tới đây hay không?”

“Bẩm Giáo chủ, không có ai tới. Nếu là có người dám cả gan tự tiện xông vào, chúng ta nhất định giết không cần hỏi!”

“Phế vật!”

Kim Xu hỏa khí bùng lên, nhưng nàng liền áp khí xuống cảm thấy không thể đem chuyện này làm lớn, vì thế phân phó hộ vệ âm thầm đi tìm xung quanh xem có nhân vật nào khả nghi hay không.

Còn lại mình nàng, nàng cố gắng thu liễm tâm thần, đi lại xung quanh tìm kiếm manh mối.

Đi trong chốc lát, nàng nghe được tiếng nước.

Bình thường nơi này thực an tĩnh, lúc này lại có tiếng nước, hơn nữa nàng nghe ra tiếng nước đến từ nơi nào.

Nàng ngừng thở, hướng cái hồ phía sau hàn băng động đi đến.

Cách cái hồ càng ngày càng gần, trên tay nàng vận lực, chuẩn bị một kích.

Nàng lặng lẽ đi đến bên khối đá cao lớn, thân mình chậm rãi đi ra ngoài dò xét.

Nhìn xuyên qua sương mù bốc lên nàng thấy được bóng lưng một nữ tử, nàng kia làn da trơn bóng như ngọc, tóc đen phi tán. Nàng không thấy được bộ dáng nàng kia, nhưng nữ tử này dám ở trọng địa Tiềm Long Giáo tắm gội, thật sự là cả gan làm liều.

Hồ điệp tiêu đã trượt đến lòng bàn tay, cánh tay của nàng khẽ nâng.

Vào thời khắc này, nàng kia thoáng nghiêng người, vốc nước nơi tay, quay mặt lộ ra.

Hồ điệp tiêu trượt xuống khắp nơi, hô hấp cũng đình trệ rồi.

Nàng kia nghe được thanh âm, xoay người lại.

Mi mục như họa, tuyệt sắc thiên thành.

“Người là?”

Nàng kia mở miệng, thanh âm phảng phất từ nơi rất xa xôi truyền đến như thể đến từ Tây Thiên.

“Dọa đến người?”

“Người...” Kim Xu không biết nói gì, “Người là...”

Nàng kia mỉm cười, như ngọc bích ngàn năm ăm ắp xinh đẹp.

“Ta cũng không biết ta là ai, chỉ cảm thấy ta tựa hồ ngủ thật lâu, tỉnh, người đang ở bên cạnh ta.”

Tỉnh, người đang ở bên cạnh ta. “Vân Tụ...”, Kim Xu bình thường vui cười tức giận đều tự tại tùy ý, chỉ riêng không khóc, thế nhưng lúc này gần như nức nở.

“Ta gọi là Vân Tụ?”

“Đúng rồi, người gọi Vân Tụ, Đoạn Vân Tụ...”

Rõ ràng là người kia, lại tựa hồ như có cái gì không giống.

Nàng kia thì thào tự nói, “Vân Tụ... Đoạn Vân Tụ...”

“Tên tốt lắm, người tên gì?”

Kim Xu càng cảm thấy giật mình. Chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng tỉnh lại, đem hết thấy đều quên đi?

Nàng kia theo trong nước chậm rãi đứng lên, rời đi mặt nước, ra khỏi hồ, đem y sam tán lác nhất nhất nhặt lên mặc vào, không hề có bộ dáng ngượng ngùng.

Nàng kia mặc vào bạch sắc y sam, mặc cho tóc đen tùy thanh phong phát động.

Kim Xu tự biết dung mạo của mình không tầm thường, nhưng nhìn nữ tử dời bước lại đây, vẫn cảm giác được khó thở.

“Người là thân nhân của ta? Hay là chí hữu?” Nàng kia dịu dàng cười, “Đường như hết thấy ta đều đã quên, xin người chớ trách.”

Thân nhân? Chí hữu? Duy độc không phải tình nhân?

Kim Xu cười chưa chút.

“Ta là Kim Xu, đối với người mà nói, ta là...” Nàng kề sát nàng kia, đầu ngón tay điểm ở ngực nàng, ở bên tai nàng nói: “Người người để ở trong lòng...”

“Hảo, ta nhớ kỹ rồi,” nàng kia thản nhiên cười yếu ớt, “Ta gọi là Đoạn Vân Tụ, người là Kim Xu, người ta để ở trong lòng...”

Tiền nhiệm Giáo chủ Đoạn Vân Tụ chết đi sống lại, chấn động trên dưới toàn giáo, nhưng mà đương nhiệm Giáo chủ lại hạ lệnh không được đem tin tức này truyền ra khỏi giáo. Mà tiền nhiệm giáo chủ cũng không khó chịu, chưa từng tỏ ý không ổn, cũng không tham dự bất luận sự vụ gì trong giáo, chỉ ở nơi có phong cảnh tốt nhất là Nhàn Vân tiểu trúc nghỉ ngơi điều dưỡng. Nhàn Vân tiểu trúc là một tòa tiểu lâu hai tầng, do thúy trúc dựng thành, đứng sừng sững giữa hồ, hồ lại được thanh sơn bao quanh, nhàn nhả u tĩnh.

Một ngày Kim Xu xử lý xong giáo vụ, đi vào Nhàn Vân tiểu trúc, không nghĩ tới lại nhìn thấy Đoạn Vân Tụ ngồi ở nóc nhà, thối sáo trúc.

Nàng nhìn lướt qua cảnh vật bốn phía, lại nhìn thấy người nọ trên nóc nhà, nghe tiếng sáo thư hoãn nhu nhuyễn, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt hình như một bức họa, tốt đẹp khó tả. Cuộc sống như vậy, nếu có thể vĩnh viễn, sẽ có bao nhiêu tốt đẹp. Minh nguyện ý vĩnh viễn bảo hộ nàng, an vu thanh sơn lục thủy.

Nàng nhảy lên rơi xuống bên người Đoạn Vân Tụ, sau đó ngồi xuống bắt mạch cho nàng.

“Công lực của người cũng đã khôi phục?”

Đoạn Vân Tụ buông cây sáo, “Hình như vậy, là nhờ người chăm sóc.”

“Là tạo hóa của chính người. Lúc trước người lựa chọn buông tha những người kia mới bảo trụ được tia chân khí cuối cùng, hiện tại mới có cơ hội hồi phục.”

Đoạn Vân Tụ mỉm cười, “Chuyện trước kia của ta người nói rất ít, có thể nói thêm không?”

“Này...” Kim Xu hơi chần chờ, “Cái ta biết đều nói cho người nghe rồi, chẳng lẽ người không tin ta?”

Đoạn Vân Tụ lắc đầu, “Đương nhiên không phải, chỉ là cảm thấy thiếu cái gì...”

Kim Xu tựa vào trên vai Đoạn Vân Tụ, “Còn thiếu cái gì chứ? Người không phải có ta sao?”

Đoạn Vân Tụ gật đầu.

Kim Xu đưa tay lặng lẽ ôm eo Đoạn Vân Tụ, đầu tựa vào trên vai nàng, cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể mãi mãi bên nhau, mình tiếp tục vất vả cũng đáng, lại nghe Đoạn Vân Tụ nhẹ nhàng nói: “Ta không có thói quen cùng người thân cận như vậy.”

Kim Xu ngẩng đầu, “Ta không phải người người để ở trong lòng sao?”

“Đương nhiên phải, ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta, là tỷ muội, ta tự nhiên để ngươi ở trong lòng.”

“Ngoại trừ bằng hữu cùng tỷ muội, còn gì nữa không?”

“Còn có?”

“Tỷ như tình nhân?”

“Tình nhân?”

Kim Xu gật đầu.

Đoạn Vân Tụ cười cười, “Chúng ta không phải nữ tử sao?”

“Là nữ tử lại như thế nào, chẳng lẽ không thể yêu nhau sao?”

Nữ tử, yêu nhau? Nàng đang nhớ lại giấc mộng của mình, cái thân ảnh hoàng sắc phiên nhiên kia, là ai?

Đoạn Vân Tụ đứng lên, cũng giống như vô tình giẫy khởi cánh tay Kim Xu.

“Nữ tử cũng có thể yêu nhau,” nàng quay đầu đối mặt Kim Xu, “Nhưng mà Kim Xu, thực xin lỗi...”

Mũi chân của nàng nhất điểm, đã dừng trên tiểu thụ ở trong hồ.

Tiếp tục nhất điểm, đã ở bên kia hồ.

Mà trong bụi hoa bên hồ, một con bướm màu vàng hạ xuống một bông hoa trắng như tuyết, triền triền miên miên không chịu rời đi.

71. Chương Cuối: Quyển Luyến Hồng Trần

Tháng ba Giang Nam, nước chảy, cầu nhỏ, mưa rơi lất phất.

Tiểu trấn, trên con đường lát đá xanh nhỏ trơn bóng, nữ tử một thân khinh sa bạch y, thư thả tản bộ, có vẻ biếng nhác.

Nàng đúng là tiên nhiệm Giáo chủ Tiềm Long Giáo Đoạn Vân Tụ, gần đây từ biệt Kim Xu, rời đi Thái Bạch Sơn một đường đi tới Giang Nam. Về phần tại sao muốn tới Giang Nam, chính nàng cũng không phải quá rõ ràng, có lẽ là bởi vì đêm đó nằm mộng, trong mộng giống như đang ở Giang Nam, khắp nơi bích thụ phi hoa, một thân ảnh hoàng sắc đứng dưới tàng cây, ánh mắt đưa tình nhìn mình, làm cho mình lòng đau khó nhịn.

Một trận xuân phong thổi tới, đưa tới hương hoa nhàn nhạt. Nàng khép hờ đôi mắt, đem hương hoa nhẹ ngửi.

Nàng men theo hương hoa đi đến, thấy cách đó không xa một cây hoa lê đang bừng nở rộ. Hoa nhi oánh bạch, cành lá um tùm, vẻ đẹp mộc mạc mà lóa mắt.

Hình như cây trước mắt này giống lê hoa trong mộng, chỉ là dưới tàng cây lại không có thân ảnh hoàng sắc.

Nàng than nhẹ — có lẽ đây chỉ là giấc mộng mà thôi.

Nàng đang định rời đi, lại thấy dưới cây lê có một tòa tiểu lâu, cánh cửa tiểu lâu mở ra, dưới mái hiên treo đủ loại tú tán (cái dù thêu) nhiều màu sắc.

Một cô nương phần y (y phục màu hồng nhạt) trông coi cửa tiệm treo một hàng dài tú tán, thấy Đoạn Vân Tụ đi tới, vội tiếp đón.

“Cô nương có muốn mua một cái hay không? Chúng ta bán tuyệt ti tán vừa nhẹ lại vừa đẹp, cô nương mua một cái đi a?”

Gần đây thường có mưa bụi, mình cũng nên mua một cái mới được. Đoạn Vân Tụ mỉm cười gật gật đầu, nhìn nhìn một hàng dài tán dù treo dưới mái hiên.

Ánh mắt của nàng quét đến một cái tú tán màu lam nhạt trong đó, phía trên có thêu một cây hoa lê.

“Ta muốn xem cái kia.” Nàng dùng ánh mắt ý bảo.

Phần y cô nương đem dù lấy xuống lấy lòng đưa cho Đoạn Vân Tụ. Nhìn thấy trên mặt tán dù có mấy cây hoa thuần trắng, trong lòng chẳng biết tại sao lại sinh ra nhè nhẹ đau.

Cô nương kia mặt lộ vẻ xin lỗi, “Người muốn cái này...này tán sao? Thật sự phải xin lỗi rồi, cái này... lại không bán.”

“Vì sao không bán?”

“Cái này, ta cũng không biết. Đây là tỷ tỷ thêu, nàng nói không bán, ta cũng không dám bán cho người.”

Nàng lại cố tình nhìn trúng tán dù này, chỉ là mình có thích đi nữa cũng không thể đoạt cái người khác yêu thích, chỉ có thể đành thôi, muốn xoay người rời đi.

Còn chưa đi được nửa bước, thanh âm của một nữ tử phía sau cánh cửa truyền đến, “Hiểu Hà, tuyệt ti dùng hết rồi, người phải chạy một chuyến đến chỗ Quý thúc a.”

Thanh âm này, tựa hồ nghe qua ở nơi nào.

Đoạn Vân Tụ xoay người, chỉ thấy một nữ tử từ trong tiểu lâu đi ra, mặc y sam vàng nhạt, gương mặt linh tú, phương tư nhã đạm.

“Hảo, ta đi đây, nơi này liền giao cho tỷ tỷ nha.” Cô nương tên là “Hiểu Hà” cười khê.

“Mau đi đi, bằng không trời liền...”

Nàng kia đảo mắt đã nhìn thấy nàng, có cái gì lại sinh sôi lên.

Nàng lại nghĩ tới giấc mộng của mình, bóng hình xinh đẹp dưới mưa hoa.

Nàng kia tựa hồ nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, nói chuyện lại có điểm chậm chạp.

“Người...”

“Đúng rồi tỷ tỷ, vị cô nương này nhìn trúng tán dù người thêu đó.” Hiểu Hà đi không bao xa lại quay lại.

Đoạn Vân Tụ mỉm cười.

“Tán này là cô nương người thêu sao? Rất đẹp, vì sao không bán?”

Thanh âm quen thuộc, người quen thuộc, Kim Xu quả nhiên đem nàng cứu sống rồi, nhưng là có chỗ nào không đúng đây.

Nàng hít sâu một hơi, nhịn xuống nước mắt.

“Tán này không bán, nếu có duyên, ta liền đưa cho nàng, nếu là vô duyên, ngàn vàng không đổi.”

“Thì ra là thế.” Đoạn Vân Tụ gật đầu, lại hỏi: “Xin hỏi cô nương như thế nào mới được xem là hữu duyên?”

Nàng kia nhìn đến nàng, thần sắc khác thường lại hồi lâu không nói gì.

Nữ tử này chính là Diệp Tú Thường. Ba năm trước, sau cái đêm đó, nàng hết lòng tuân thủ hứa hẹn, biến mất trên giang hồ, đi tới tiểu trấn ở Giang Nam này, mua cái cửa hàng, lại thu nhận Cố Hiểu Hà một tiểu cô nương không nhà, hai người cùng nhau kinh doanh tiểu điểm. Năm đó Kim Xu đáp ứng nàng sẽ toàn lực cứu chữa sinh mệnh đang bên bờ vực của Đoạn Vân Tụ, nhưng mà nàng lại không biết ‘nàng’ sống hay chết. Ba năm qua, bản thân đã cố chịu đựng để tồn tại ngày qua ngày. Nếu không phải có Hiểu Hà tương bồi, có cửa hàng làm cho mình bận rộn, thật sự rất khó chịu đến hôm nay.

Hôm nay trời xanh mở mắt, nàng lại đứng ở trước mặt mình, mặt mày sinh động, nói cười dịu dàng, mình thật rất muốn ôm lấy nàng, hướng nàng nói hết tưởng niệm cùng thống khổ ba năm qua.

Nhưng mà vì sao nàng giống như cũng không nhận ra mình, chỉ để ý tán dừ kia. Có biết trên tán dừ này, nhất ti nhất tuyến đều là mình đối với nàng lo lắng cùng tưởng niệm...

Hiện giờ nàng hỏi, “Như thế nào mới được xem là hữu duyên?” Chính mình nên như thế nào trả lời?

Từng thề non hẹn biển có tính là hữu duyên không? Từng đồng sanh cộng tử có tính hữu duyên không? Cho dù tách ra cũng chưa từng chặt đứt tơ tình có tính hữu duyên không?

Nhưng rõ ràng là tâm đầu hợp ý cũng lại là con gái của cừu gia, điều này có được xem là hữu duyên? Nhìn thấy người trong lòng giãy dụa bên bờ sinh tử chính mình lại muốn ly khai từ nay về sau không bao giờ gặp lại, này có được xem là hữu duyên? Ba năm không biết đối phương sinh tử, chỉ có thể đem tơ tình hóa thành từng đường kim mũi chỉ thêu đến trên tán dừ, này lại có được xem là hữu duyên? Ba năm sau lại gặp nhau, nàng lại quên ta, vậy sao được xem là hữu duyên!

Tích tụ ở trong lòng, nàng oán hận thốt ra, “Ta không biết như thế nào mới tính là hữu duyên, nhưng ta cùng cô nương dĩ nhiên là vô duyên!”

Đoạn Vân Tụ nhẹ nhàng thở dài, “Vậy thì thật đáng tiếc, cứ để cho tán dừ này chờ người hữu duyên đi.”

Nàng xem thấy hoàng y nữ tử, thấy khóe mắt nàng lại có lệ quang, hình như nhớ ra chuyện thương tâm gì đó. Nhưng mình cùng nàng vốn không quen biết, lại không tốt mạo muội, đành phải nói: “Cô nương bảo trọng.”

Diệp Tú Thường nhìn chằm chằm nàng, cũng không trả lời, ánh mắt lại u oán.

Nàng cảm thấy được có chỗ nào không ổn, nhưng lại không nói nên lời là tại sao, đành phải xoay người rời đi.

Người nọ vẫn cứ bằng tư ngọc cốt, tuyệt sắc thiên thành, hơn nữa còn lộ ra một chút âm áp, như mỹ ngọc ôn nhuận. Nhưng mà vì sao lại như vậy? Nàng nhìn thấy ta thế nhưng lại thờ ơ, cứ như vậy phiên nhiên rời đi? Diệp Tú Thường chỉ cảm thấy thiên ý quá mức trêu người.

Nhưng mình có thể nào để người tưởng niệm ba năm biến mất ở trước mắt?

Nàng phục hồi tinh thần lại, nhắc chân đuổi theo.

Nhưng mới vừa đi vài bước nàng liền dừng lại, bởi vì người nọ đã xoay người lại, một đôi mắt sáng trong như nước ngăm nhìn lên chính mình.

Hoa lê, bóng hình xinh đẹp.

Trong đầu Đoạn Vân Tụ lại hiện lên phong cảnh kia. Nhưng thân ảnh hoàng sắc này là ai? Là ai?

Mà lúc này cô gái kia đứng dưới lê hoa nở rộ, một trận xuân phong thổi tới, từng mảnh lê hoa theo đầu cành bay xuống, trên không trung xoay tròn vũ động, thật lâu không chịu hạ xuống. Nữ tử mái tóc nhẹ bay, y sam vàng nhạt bay nhẹ nhẹ, mà sâu trong ánh mắt này chứa đầy triu mến đắm đuối lại đưa tình, còn có thật sâu tổn thương...

Tình này, cảnh này, tình này, cảnh này...

Mộng cùng sự thật đan vào cùng một chỗ. Ký ức ba năm phủ đầy bụi đột nhiên phá tan cản trở, hồi ức ào ạt tràn về.

”Còn nhớ rõ dưới xuân thủy lê hoa, nàng kiều nhan như họa

Còn nhớ rõ dưới mạn thiên hoa vũ, ta cười tươi như hoa.
Động tình kiếp này, bởi vì nàng mới sinh hồng trần quyến niệm
Kiếm khuynh Võ Lâm, vì nàng mà thu tay nhìn thiên hạ.”
Nàng nở nụ cười, đôi mắt ngấn lệ, “Tú Thường...”

——o0o Toàn văn hoàn o0o——

Haha cuối cùng cũng xong, này do trong một lần nổi hứng mà đi edit, mình cũng rất thích thể loại cổ trang nên làm liều, mình bắt đầu post vào 16/11/2015 nhưng đã chuẩn bị từ trước đó khoảng hai tuần, chặc cuối cùng sau ba tháng cũng hoàn rồi, ayyz thở phào nhẹ nhõm chỉ sợ mình đào cái hố cạn nhách mà lấp cũng không được, thân chào các bạn a ^__^

Arashi edit hoàn 17/02/2016

P/S: này coi như HE ha editor đâu có gặt người haha...

@{x7

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-minh-giang-ho>